

VICTORIA AVEYARD

KADER
BOZUCU

YA KADERİNE HÜKMET YA DA ONA İTAAT ET.

Tüm dünyada ses getiren
Kızıl Kraliçe'nin yazarından
Diyar Yıkıcı serisine
nefes kesici bir final.

www.pegasusyayinlari.com

KADER BOZUCU

Düzenleme
Ny.özlem

Pegasus Yayınları: 2803

Kader Bozucu

Victoria Aveyard

Özgün Adı: Fate Breaker

Editor: Pelin Zorbay

Düzeltili: Mustafa Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2025 - Ciltli

ISBN: 978-625-410-633-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025

Copyright © Victoria Aveyard, 2024

Harita illüstrasyonu: Francesca Baraldi

Harita © ve " Victoria Aveyard, 2024

Bu kitap ilk olarak İngilizce dilinde "Fate Breaker" adıyla yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları New Leaf Literary & Media Inc. ve AnatoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

📖 pegasusyayinevi 📱 pegasusyayinlari 📺 pegasusyayinlari 📺 pegasusyayinlari_resmi

VICTORIA AVEYARD

KADER BOZUCU

DİYAR YIKICI - 3

İngilizceden çeviren:
Seyhan Dönmez

PEGASUS YAYINLARI

*karanlıkta yürürken bile umudunu asla kaybetmeyenlere ve
on dört yaşındayken bu hikâyeyi arayan kendime
sonunda onu buldum*

1

GERİDE KALANLAR

Charlon

Kaçak rahip inandığı tüm tanrıları tek tek anarak her birine dua ediyordu.

Syrek. Lasreen. Meira. Pryan. Immor. Tiber.

Dudaklarından hiç ses çıkmıyordu ama bunun pek bir önemi yoktu. Tanrılar onu nasıl olsa duyardı. *Peki bana kulak verecekler mi?*

Charlie kilisede geçirdiği günlerde tanrıların gerçek olup olmadığını merak ederdi. Allward'ın ötesindeki diyarların kapalı bir kapının ardında hâlâ bekleyip beklemediğini.

Şimdi cevabı biliyordu, bu yüzden de aklını kaçırmak üzereydi.

Tanrılar gerçek, o uzak diyarlar da burada.

Çölde Meer'in Kirmen'inden taşan sular vahayı basmıştı. Tapınakta Kül Diyarı'nın içinden bir ceset ordusu çıkmıştı. Şimdi de Infyrna gözlerinin önünde şehri yakıyordu.

Kar fırtınasına rağmen lanetli alevler kapkara gökyüzüne yükselmeye devam ediyordu. Yanan Diyar, Gidastern şehrini yutmuştu, şimdi de ordularını yutmak üzereydi.

Charlie perişan haldeki ordunun geri kalanıyla birlikte alevleri izliyordu, savaşçıların hepsi dehşet içindeydi. Kadimler ve ölümlüler, Jydli akıncılar ve Trec askerleri. Yoldaşlar. Hepsinin yüzünde aynı korku vardı.

Ama bu onları hücumla kalkmaktan alıkoymadı, dumanın ve yağın karın içinde savaş naraları yankılanmaya başladı.

Hepsi de şehre, Kirmen'e ve cehennem alevlerine doğru gidiyordu.

Charlie dışında.

Charlie eyerde kıpırdandı, artık atının sırtında eskisine göre daha rahattı. Yine de her yeri ağrıyor, başı çatlıyordu. Keşke ağlayıp rahatlayabilseydi. *Gözyaşlarım donar mıydı, yoksa kaynar mıydı*, diye düşündü dünyanın parçalanışını izlerken.

Kar fırtınası, yangın. Kadimlerin ve Jydliilerin savaş naraları. Ölümsüzlerin oklarının vızıltısı, Trec çeliğinin şakırtısı. Çorak araziden Gidastern'ün alevler içindeki kapılarına doğru dört nala ilerleyen iki yüz at.

Charlie gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı.

Onlara bu kadarını borçluyum. Savaşsam da gidişlerini izleyebilirim.

Nefesi kesildi.

Can verişlerini izleyebilirim.

"Tanrılar beni bağışlasın," diye mırıldandı.

Tüy kalemler ve mürekkeplerle dolu heybesi ağırdı. Bunlar da Charlie'nin silahlarıydı. Ne var ki şu anda hiçbir işe yaramıyorlardı.

Bu yüzden tekrar elinde kalan tek silaha döndü.

Başka bir hayatın unutulmuş kuytularından ağır ağır gelen duayı okumaya başladı.

Adira'daki o delikten önceki hayatımın. Ward'daki tüm krallıklara meydan okuyup geleceğimi mahvetmeden önceki.

Duayı okurken gözünün önünde bıçak kadar keskin anılar canlandı. Rahip'in Eli'nin altındaki atölyesi. Rutubetli taş odadaki parşömen kokusu. Darağacında boynuna geçirdikleri urgan. Yüzüne dokunan elin sıcaklığı, Garion'ın o tanıdık nasırları. Charlie'nin aklı Garion'a, son görüşmelerine takıldı. Acısı hâlâ geçmemişti, bir türlü kapanmayan bir yara gibiydi.

"Kurtarıcı Fyriad," diye devam etti Infyrna tanrısına seslenerek. "Ateşlerin bizi arındırsın, bu dünyadaki kötülükleri yaksın."

Bu duayı okumak tuhaf gelmişti. Yine de hiç yoktan iyiydi. Arkadaşları için hiç değilse bu kadarını yapabilirdi. Diyar için.

Hücuma kalkan orduyu izlerken *tek yapabildiğim bu*, diye düşündü acı acı.

"Ben bir Tiber rahibiyim, tüm panteonun hizmetindeyim, bütün tanrılar kendi rahiplerini duyduğu gibi beni de duysun ki..."

Birden korkunç bir uluma havayı şimşek gibi yarıp geçti, at Charlie'nin altında ürktü.

Bir şey şehir kapılarını içeriden zorluyordu. Büyük ve güçlü bir şey, hayır, çok sayıda şey kapıya yükleniyordu, hayalet bir kurt sürüsü gibi uluyorlardı.

Charlie tahmininde pek de yanılmadığını fark ederek dehşete kapıldı.

"Yüce tanrılar," diye söylendi.

Yoldaşlar ve askerleri hiç duraksamadı, bedenlerden oluşan bir duvar halinde ilerlemeye devam ettiler. Alevlere ve alevlerin içindeki canavarlara doğru gidiyorlardı. Şehir

kapıları parçalandı, Charlie'nin benzerlerini sadece kutsal el yazmalarında gördüğü cehennem iblisleri ortaya çıktı.

Alevler saçan omurgalar, kül rengi gölgeler.

"Cehennem köpekleri," diye fısıldadı Charlie.

Canavarlar hiç korkmadan ordunun üstüne atladı. Gövdeleri yanıyor, kürklerinden alevler çıkıyordu, upuzun bacakları kömür gibi kapkaraydı. Alevler saçan kürklerinin üstünde cızırdayan karlardan buharlar çıkıyordu. Gözleri kızgın korlar gibi parlıyor, açık ağızlarından dalga dalga sıcaklık yayılıyordu.

El yazmalarındakiler gerçeği kadar korkutucu değilmiş, diye düşündü Charlie.

Eski kilise kitaplarındaki cehennem köpekleri küçücük, eciş bücüş şeylerdi. Attan daha büyük, kapkara dişli, korkunç pençeli bu ölümcül kurtlarla alakaları yoktu.

Kutsal metinlerin hakkında yanıldığı bir şey daha vardı.

Charlie, cehennem köpeklerinden birinin Domacridhan'ın kılıcının bir darbesiyle parçalanıp küle dönüştüğünü görünce *Cehennem köpekleri ölebiliyor,* diye geçirdi içinden.

Kaçak rahibin içinde, küçük ve sevimsiz de olsa, umuda benzer bir şey şahlandı. Charlie nefesini tuttu, köpeklerle savaşıyor yanar şehre girmeye başlayan Yoldaşları izlemeye koyuldu.

Yoldaşlar Charlie'yi yankılarla baş başa bırakarak gözden kayboldu.

Boş kapıları izlemek, içeride ne olduğunu görmeye çalışmak âdeta işkenceydi.

Kirmen'i buldular mı? diye düşündü Charlie. Köpekler Kirmen'i korumaya mı gitti? Taristan hâlâ burada mı, yoksa onu yine mi kaçırdık?

Herkes ölecek ve diyarı kurtarma işi bana mı kalacak?

Bu son düşünceyle ürperdi. Hem kendisi için hem de dünya için.

“Kesinlikle hayır,” dedi yüksek sesle.

Atı kişneyerek yanıt verdi.

Charlie atın boynunu okşadı. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

Tekrar Gidastern şehrine baktı, binlerce kişinin yaşadığı şehir yanan bir mezarlığa dönmüştü. Belki de bir tuzaga.

Charlie dudağını ısırdı. Şüphelendikleri gibi Taristan oradaysa Yoldaşlara ne olacaktı? Ya Corayne'e?

Corayne dünyanın tüm yükünü sırtlanmış bir çocuk, diye söylendi içinden. Ben ise koskoca bir adamım ve burada durmuş, Corayne'in bu işten sağ çıkıp çıkmayacağını görmeyi bekliyorum.

Yanaklarına ateş bastı, sebebi alevler değildi. Corayne'i bu savaştan çekip alabilmeyi ne kadar isterdi. Göğsüne bir bıçak gibi saplanan pişmanlıkla yüzünü buruşturdu.

Onu asla kurtaramazdın.

Şehirden başka bir ses yükseldi, gırtlaksı tek bir ses. Ama pek çok ağızdan birden çıkıyordu. Ölüm çanı gibiydi. Charlie bu sesi iyi tanıyordu. Yamaçtaki tapınakta da sayısız hortlak cesedinden bu sesin çıktığını duymuştu.

Kirmen ordusunun geri kalanı burada, diye düşündü irkilerek. Kül Diyarlılar, Taristan'ın ordusu.

Birden çevik parmakları dizginleri sımsıkı kavradı.

“Alevlerin de köpeklerin de cesetlerin de canı cehenneme,” diye homurdandı pelerinini geriye savurarak. Bir elini kısa kılıcına attı. “Benim de canım cehenneme.”

Dizginleri şaklatarak atını mahmuzladı, at koşmaya başladı. Charlie'nin kalbi, atın külle kaplı toprağı döven nallarının ritmine uyarak hızla atıyordu. Kar taneleri girdaplar halinde savruluyor, alevlerin kızılığı bulutlara vuruyordu, tüm dünya cehenneme dönmüştü. Charlie atını doğruca o cehenneme sürüyordu.

Kapıya yaklaştı, şimdi alevler içindeki sokakları görüyordu. Önünde uzanan yol onu çağırıyordu.

Daha kötü ne olabilir ki, diye geçirdi içinden Charlie.

Birden gökyüzünden, bulutların arkasından bir ses geldi, sanki orada devasa bir kalp atıyordu.

Charlie'nin sırtından buz gibi bir ürperti geçti.

"Kahretsin."

Ejderhanın sesi şiddetli bir deprem gibi yeri göğü inletti.

Charlie'nin atı kişneyerek şaha kalktı, ön bacaklarıyla çaresizce havayı dövmeye başladı. Charlie eyerde kalabilmek için tüm gücünü harcıyordu. Kılıcı yere düştü, küllerin ve karın içinde kayboldu. Charlie afallamıştı, gözlerini bulutlardan alamıyordu.

Büyük canavar şehrin üstündeki siyah bulutların arasından çıkıverdi, mücevherlerle kaplı kırmızı-siyah gövdesi alevlerin ışığında dans ediyordu. Bu tanrı Tiber'den ve ışıltılı Irridas diyarından doğan ejderhaydı. *Parlak Diyar*, diye geçirdi içinden Charlie, orayı kutsal metinlerden hatırlıyordu. Altınlardan ve mücevherlerden oluşan o diyarda açgözlülüğün yozlaştırdığı korkunç şeyler vardı.

Ejderhanın ağzından alevler çıkıyor, tırnakları siyah çelik gibi parlıyordu. Surlara çarpan sıcak rüzgâr kar, kül ve ejderhanın kanlı, iğrenç kokusunu taşıyordu. Kirmen canavarı şehrin burçlarını ve çan kulelerini devirirken Charlie'nin elinden izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Tüy kalemi yıllar boyunca pek çok ejderha resmetmiş, alevler ve pullar, pençeler ve dişler çizmişti. Yarasa kanatları, yılan kuyrukları. Infyrna köpekleri gibi, gerçek ejderha da çizimlerden çok daha korkunçtu.

Böyle bir iblise kılıç da fayda etmezdi. Uzak bir diyardan gelen bu ejderhanın karşısında bir ölümünün yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kahramanlar bile böyle bir yaratıktan kurtulamazdı.
Kötü adamlar da kurtulamayabilirdi.

Benim kurtulamayacağım kesin.

Charlie Armont utançtan boğulmak üzereydi.

Ama önüne dünyaları da serseler daha ileri gidemezdi.

Gözyaşları nihayet akmaya başladı, hem yakıcı hem de dondurucuydular. Dizginler elinde titriyor, atı şehirden, Kirmen'den ve Yoldaşlardan uzaklaştırıyordu. Dünyanın yaklaşan sonundan.

Şimdi geriye tek bir soru kalmıştı.

Benim sonum da gelmeden ne kadar uzağa gidebilirim?

Charlie yirmi üç yıllık hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Darağacı bile ona bu kadar kasvetli görünmemişti.

Kar fırtınasından ve kül bulutlarından kurtulduğunda hava kararmıştı. Ama duman kokusu tenine bir damga gibi yapışmıştı.

"Ben buna müstahakım," diye mırıldandı kendi kendine. Elini yeniden yüzünden geçirip çoktan kurumuş yaşları sildi. Kızarmış gözleri de kırık kalbi gibi yanıyordu. "Artık başıma gelen her kötü şeyi hak ediyorum."

At soluk soluğa kalmıştı, soğukta sırtından buharlar çıkıyordu. İyice yavaşlayınca Charlie onu durdurdu. Güç bela eyerden indi, ata binmekten eğrilmiş bacakları ağrılar içindeydi.

Ward'ın haritasını Sorasa ya da Corayne kadar iyi bilmiyordu ama Charlie bir kaçaktı, aptal değildi. Yön bulmakta çoğu kişiden daha iyiydi. Acıyla yüzünü buruşturarak heybesinden bir harita çıkardı, gözlerini kısarak rulo şeklindeki parşömeni açtı. Kale Ormanı'na daha birkaç mil vardı. Muazzam bir orman gümüş rengi ayın altında siyah bir duvar gibi uzanarak ufku kaplıyordu.

Olası bir takibe karşı sık ağaçları siper olarak kullanarak ormanın içinden doğuya doğru devam edebilirdi. Adira ters yönde kalıyor, düşman topraklarının batısına doğru uzanıyordu. Charlie yıkık kilisenin altındaki küçük atölyesini düşündü. Tüy kalemleri ve mürekkepleri, damgaları ve bal mumu mühürleri.

Orada güvende olurum, diye geçirdi içinden. Son gelinceye kadar. Fatihler en son çürükleri yerler.

Ne yazık ki Adira yolu Ascal'ın çok yakınından geçiyordu. Ama Charlie başka nereye gidebileceğini bilmiyordu. Bir sürü yol vardı.

"Bilmiyorum ki," diye homurdandı atına.

At cevap vermedi, çoktan uyumuştı.

Charlie yüzünü buruşturarak ata baktı ve parşömeni tekrar rulo yaptı. İçinde malzemelerinin ve yiyeceklerinin bulunduğu, hâlâ sağlam olan heybelerini kontrol etti. *Yeterli, diye düşündü erzakını gözden geçirirken. Bir sonraki kasabaya kadar yeter de artar bile.*

Ateş yakma riskini göze alamadı. Denese bile ateş yakabileceğinden emin değildi. Kaçak yaşadığı günlerin çoğunu şehirlerde geçirmişti, ormanlarda değil. Sahte belgeleri ve sahte paraları sayesinde genelde köhne bir meyhanede ya da mahzende uyurdu.

"Bir Sorasa, Andry ya da Dom değilim," diye mırıldandı, şimdi Yoldaşlardan biri yanında olsun isterdi.

Hatta bir torba altın için onu darağacına sürükleyecek olan Sigil bile olurdu.

Ormanda onun kadar işe yaramaz olsa da Corayne bile olurdu.

Charlie öfkeyle pelerinine biraz daha sarındı. Pelerine sinen is kokusunun altından hâlâ Volaska'nın kokusunu alabi-

liyordu. Kalın yünlüler, su gibi akan gorzka ve Trec kalesinde çıtırdayan sıcacık ateşler artık çok geride kalmıştı.

“Burada hiçbir işe yaramıyorum.”

Kendi kendine de olsa konuşmak iyi geliyordu.

“Belki de onlar beni duyar,” dedi Charlie kederle yıldızlara bakarak.

Sanki yıldızlar onunla alay ediyordu. Elinden gelse her birini bir yumrukta gökyüzünden sökerdi. Bunun yerine toprağı tekmeledi, taşlar ve kuru yapraklar etrafa savruldu.

Gözleri yine yanmaya başladı. Bu kez yıldızları değil, Yoldaşları düşünüyordu. Corayne, Sorasa, Dom, Sigil, Andry. Hatta Valtik. Hepsi geride kalmıştı. Hepsi yanıp kül olmuştu.

“Hepsi hayalet oldu,” diye fısıldadı Charlie yaşaran gözlerini ovuşturarak.

“Korkak olmak hayalet olmaktan iyidir.”

Charlie’nin sırtından sanki bir şimşek geçti, şaşkınlıktan az kalsın yere kapaklanacaktı.

Ses Charlie’nin kalemleri kadar, binbir zahmetle yaptığı mühürleri kadar tanıdıktı. Tiz ve ahenkli bir sestti, hafifçe Madrentine aksanma kaçıyordu. Charlie bir zamanlar bu sesi içine hançer gizlenmiş ipeğe benzetirdi. Yumuşak ve tehlikeli bir sestti, aldatıcı bir güzelliğe sahipti.

Charlie ay ışığına şükrederek gözlerini kırptırdı. Ay ışığı her yeri gümüşü bir aydınlığa boğuyordu, Garion’ın solgun yanakları porselen gibiydi, koyu kestane bukleleri alnına dökülmüştü.

Suikastçı birkaç metre ötede, güvenli bir mesafede duruyordu, belinde ince bir kılıç vardı. Charlie bu kılıcı da tanıyordu, seri savunma için yapılmış hafif bir kılıçtı. Asıl tehlike Garion’ın tuniğinin içinde sakladığı bronz hançerdi. Ward’ın en iyi ve en ölümcül suikastçıları olduklarını gösteren bu hançeri tüm Amharalar taşırdı.

Konuşmak şöyle dursun Charlie nefes bile alamıyordu. Garion biraz yaklaştı, rahat ve heybetli adımlarla seker gibi yürüyordu.

“Korkak olduğunu söylemeye çalışmıyorum,” dedi eldivenli ellerinden birini havaya kaldırarak. “Aklına koydun mu gayet cesur davranıyorsun. Şimdiye dek kaç kez idam sehпасına çıktın? Üç mü?” Parmaklarıyla saydı. “Bir kez bile korkudan altına işemedin.”

Charlie kımıldamaya cesaret edemedi.

“Öldüm de cennete mi geldim yoksa?” diye fısıldadı hayaletin kaybolmaması için dua ederek.

Gerçek olmasa bile umarım kaybolmaz.

Garion beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Yavaşça yaklaşırken siyah gözleri parlıyordu.

“Ağzın gerçekten iyi laf yapıyor Rahip.”

Charlie yavaşça soluğunu saldı, donmuş ellerinin uyuşukluğu geçmeye başladı. “Ben kaçmadım. Şehre girdim ve diğerleriyle birlikte yandım, değil mi? Öldüm ve sen de...”

Suikastçı başını yana eğdi. “Ben de senin cennetin miyim?”

Charlie yüzünü buruşturdu. Soğuğa rağmen yanakları alev alevdi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ağlarken çok çirkin oluyorsun sevgilim,” dedi Garion, gitgide bulanıklaşıyordu.

Gerçek değil, şimdiden kaybolmaya başladı, rüya içinde rüya.

Gözyaşları daha da hızlı akmaya başladı, öyle ki sonunda ay bile gözyaşlarının içinde boğuldu.

Ama Garion kaybolmadı. Charlie suikastçının sıcaklığını, yanaklarını silen sert eldivenini hissediyordu. Hiç düşünmeden ellerinden birini tuttu. Kalın deri ve kürk katmanlarının altından bile bu el tanıdık geliyordu.

Charlie yavaşça gözlerini kırpıştırarak yeniden Garion'a baktı. Garion ay ışığında solgundu, gözleri simsiyahtı ama hayat doluydu. Kesinlikle *gerçektir*. Bir an tüm diyar sessizliğe büründü. Ağaçların arasında uğuldayan rüzgâr bile kesildi, zihinlerindeki hayaletler bile sustu.

Sessizlik uzun sürmedi.

"Neredeydin?" dedi Charlie boğuk bir sesle, Garion'ın elini bıraktı. Rezilce burnunu çekmemeye çalışarak geri çekildi.

"Bugün mü?" Garion omuz silkti. "Önce yanan bir şehre girecek misin diye görmek için bekledim. Girmedğin için çok mutluyum." Sırıttı. "En azından kahraman olmak aklını başından almamış."

"Kahraman," dedi Charlie sertçe. Yine ağlayacak gibi oldu. "Bir kahraman olsaydım Gidastern'e girerdim."

Garion'ın gülümseyişi birden kayboldu. "Kahraman olsaydın çoktan ölmüştün."

Diğerleri gibi. Charlie yüzünü buruşturdu, utanç karnına saplanmış bir bıçak gibiydi.

"Peki daha önce neredeydin?" diye sordu Charlie. "*İki yıldır* neredeydin?"

Garion kıpkırmızı oldu ama kılını bile kıpırdatmadı. "Belki de seni darağacından kurtarmaktan bıkmışımıdır."

"Çok zor bir şeymiş gibi."

Charlie son seferinde olanları gayet iyi hatırlıyordu. Boyundaki kaba urganı, ayak parmaklarının idam sehpasının tahtasına sürtünüşünü. Altındaki açılmaya hazır kapağı. Ve kalabalığın içinde onu kurtarmayı bekleyen Garion'ı.

"Sonuncusu eşek kadar akıllı olmayan askerlerin bulunduğu boktan bir sınır karakolundaydı," diye homurdandı. "Senin için çocuk oynucağıydı."

Suikastçı omuz silkti, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Bu, Charlie'yi daha da kızdırdı.

"Neredeydin?"

Sorusu soğuk havada asılı kaldı.

Garion sonunda başını eğip gözlerini cilalı çizmelerine dikti.

"Fırsat buldukça Adira'yı gözledim," dedi alçak, keyifsiz bir sesle. "İşim olmadığında, rüzgâr ve hava izin verdiğinde. Pek çok kez geçide kadar gittim. Neler olup bittiğini takip ettim. Ben... ben gitmedim."

Charlie soğuk havayı içine çekti. "Beni görmeye hiç gelmedin."

Garion tekrar Charlie'nin gözlerine baktı, yüzü birden gerildi. "Mercury beni uyarmıştı. Bunu yalnızca bir kez yapar."

Diyarın en tehlikeli adamlarından biri olan Amhara lordunun adı ikisini de kendine getirdi. Şimdi ayakkabılarına bakma sırası Charlie'ye gelmişti, Charlie ayağını beceriksizce toprağa sürttü. O bile Lord Mercury'yi kızdırmamak gerektiğini iyi biliyordu. Garion ona lanetlenmiş Amharalardan yeterince bahsetmişti. Sorasa da bunun bir kanıtıydı. Sorasa'nın kaderi her şeye rağmen insaflıydı. Sadece kovulmuş, aşağılanarak sürgün edilmişti. İşkenceyle öldürülmemişti.

"Şimdi buradayım," diye mırıldandı Garion tereddütle bir adım yaklaşarak.

Aralarındaki mesafe Charlie'ye birden hem çok fazla hem de çok az gibi gelmeye başladı.

"Yarın sabah uyandığımda gitmiş olmayacak mısın yani?" dedi nefesi kesilerek. "Ya uyanıp da bunun bir..."

"Rüya olduğunu anlarsan mı?" dedi Garion keyifle. "Bir kez daha söylüyorum. Bu bir rüya değil."

O sefil umut inatla yeniden alevlendi.

"Sanırım kâbus desek daha doğru olur," diye mırıldandı Charlie. "Dünyanın sonunun geldiğini falan düşünürsek."

Garion daha da gülümsedi. "Dünyanın sonu bekleyebilir kilise farem."

Bu eski lakap Charlie'nin içinde bir ateşi harladı, sonunda teni alev alev yanmaya başladı.

"Tilkim benim," dedi hiç düşünmeden.

Suikastçı o zarif yürüyüşüyle Charlie'nin yanına geldi, adımları ne hızlı ne de yavaştı. Yine de eldivenli elini yüzüne koyunca Charlie hazırlıksız yakalanıp irkildi. Garion onu öptü, dudakları havadan daha sıcak, sert ve tanıdıktı.

Tadı yaz gibi, başka bir hayat gibiydi. Uyku ile uyanıklık arasında her şeyin sessizleştiği o sakin anlar gibiydi. Charlie bir anlığına Kirmenleri unuttu. Parçalanmış diyarı unuttu. Geride bıraktığı ölmüş Yoldaşları unuttu.

Ama uzun sürmedi. Her şey gibi o an da sona erdi.

Charlie yavaşça geri çekildi, elleri Garion'ın ellerindeydi. Söyleyecek uygun bir şey arayarak birbirlerine baktılar.

"Mercury peşine düşer mi?" diye sordu Charlie sonunda, sesi titriyordu.

"Gerçeği mi istiyorsun aşkım?"

Charlie parmaklarını Garion'ın parmaklarına dolarken hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Seni kaybetmektense kalbimin kırılmasını tercih ederim."

"Güzel laflar etmeye bayılırsın." Garion ona gülümsedi ama bakışları buz gibiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı Charlie başını iki yana sallayarak.

Garion gülünce şaşırdı.

"Seni aptal," diye kıkırdadı Garion. "*Hayattayız ya.*"

"Bu ne kadar sürecek?" Charlie dudak bükerek ellerini çekti. Karanlığa, alevler içindeki şehre ve hâlâ açık olan Kirmen'e doğru baktı.

Garion da Charlie'nin bakışlarını takip ederek omzunun üstünden arkasına baktı. Sadece gecenin karanlığı ve ayın acı soğuğu vardı.

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" dedi usulca. "Diyarın sonunun geldiğine?"

"Elbette inanıyorum. Her şeyi kendi gözlerimle gördüm. Biliyorum," dedi Charlie sertçe.

Sinirlendiği halde Garion'la didişmek iyi gelmişti. Bu, Garion'ın gerçek olduğunu ve mükemmel olmadığını, Charlie'nin hatırladığı gibi kusurlara sahip olduğunu gösteriyordu. Yani parlak bir halüsinasyon değildi.

"Arkamızdaki şehir yanıyor, sen de gördün."

"Şehirler her zaman yanar," dedi Garion kılıcını havaya şöyle bir savurarak.

Charlie elini uzatınca suikastçı durdu, hafif kılıç elinde öylece kaldı.

"Ama böyle değil," diye fısıldadı Charlie olabildiğince güçlü bir sesle. Sevgilisinin onu dinlemesini, sesindeki dehşeti duymasını istiyordu. "Garion, dünyanın sonu geldi. Biz de onunla birlikte yok olacağız."

Garion uzun uzun iç geçirerek kılıcını kınına koydu.

"Güzel bir anı nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyorsun, değil mi sevgilim?" Parmağını Charlie'ye doğru salladı. "Bu tüm rahiplerin taşıdığı bir suçluluk duygusu mu, yoksa sana mı özel?"

Charlie omuz silkti. "Herhalde ikisi birden. Kendime bir an bile mutlu olma izni tanıyamıyorum, değil mi?"

"Ah, belki bir an için izin verebilirsin."

Bu kez Garion onu öpünce Charlie irkilmedi, zaman da durmadı. Soğuk rüzgâr ağaçların dallarını hışırdatıyordu. Charlie'nin yakası uçuştukça is kokusu yayılıyordu.

Charlie yüzünü buruşturarak geri çekildi. Kaşlarını çatı.

“Yeni bir kılıca ihtiyacım var,” dedi belindeki boş kına bakarak.

Garion başını iki yana sallayarak içini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. “Sen bir kahraman değilsin Charlie. Ben de değilim.”

Rahip suikastçıyı duymazdan geldi. Tekrar haritasını çıkardı ve yere yaydı.

“Yine de yapabileceğimiz bir şey var.”

Garion keyifle Charlie’nin yanına çömeldi. “Neymiş o?”

Charlie parşömene bakıp parmağıyla ormanın içindeki bir çizgiyi takip etti. Nehirleri ve köyleri geçip ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

“Bulacağım,” diye mırıldandı. Parmağı haritadaki ormanda ilerliyordu. “Eninde sonunda.”

“Kale Ormanı hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun,” dedi Garion, sinir olmuş gibiydi. Dudakları tiksintiyle, birazcık da korkuyla büküldü.

Charlie neredeyse gözlerini devirecekti. Ormanda Kirmen’in yankılarından doğan cadılar olduğuna dair pek çok söylenti vardı. Ama şu anda onu korkutan Kirmen artığı cadılar değildi. Yavaşça gülümsedi, soğuk hava dişlerine vurdu.

“Güven bana, ejderhadan, yaşlı bir cadının kazanında ölmek için kaçmadım. Şimdi yardım et de güvenli bir yol bulayım.”

Garion kıkırdadı. “Elimden geleni yaparım.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

2

ÖLÜM GİBİ, BELKİ ÖLÜMDEN DE KÖTÜ

Andry

Ne mutlu yananlara.

Eski dua Andry'nin kafasında yankılanıyordu. Annesi dairelerindeki ocağın başında, kahverengi ellerini kurtarıcı tanrıya açarak bu duayı ederdi.

Şu anda kendimi hiç de mutlu hissetmiyorum, diye düşündü Andry koşarken, duman yüzünden tekrar öksürmeye başladı. Valtik buz gibi eliyle onu elinden tutmuş, şehrin sokaklarından geçiriyordu, ihtiyar cadının kemikli parmakları insanı şaşırtacak kadar güçlüydü.

Taristan'ın hortlak ordusu arkalarındaki sokakları sarmıştı. Çoğu Kül Diyarlılardı, parçalanmış bir diyarın iliklerine kadar çürümüş iskeletlerinden ibarettiler. Ama bazıları *tazeydi*. Gidastern ölüleri artık Taristan için savaşıyordu, kendi

krallığının yurttaşları ceset askerlere dönüşmüştü. Bu akıl almayacak kadar korkunç bir kaderdi.

Sayıları daha da artacak, diye geçirdi içinden Andry, Gidastern'e giren askerleri düşünerek. Geride bıraktıkları tüm o cesetleri. Jydli akıncıları. Kadimleri. Trec savaş birliğini.

Yoldaşları da.

Sigil.

Dom.

İki dev, kaçanları korumak ve Corayne'e mümkün olduğunca zaman kazandırmak için geride kalmıştı. Andry bu fedakârlık işe yarasın diye dua ediyordu.

Sorasa tek başına Corayne'i koruyabilsin diye de.

Bunu düşününce yüzünü buruşturdu.

Koşarak cehennemin içinden, korkunç köpeklerin, ceset ordusunun, Taristan'ın, kızıl büyücünün, bunlar yetmezmiş gibi bir de ejderhanın kol gezdiği labirentten geçiyorlardı. Şehrin oluşturduğu tehlikelerden, dört bir yanda yanan ve yıkılan binalardan söz etmeye bile gerek yoktu.

Valtik bir şekilde hepsini atlatarak Andry'yi rıhtıma doğru götürüyordu.

Çoğu denize açıldığından limanda sadece birkaç ufak gemi kalmıştı. Askerler sığ sulara girerek ya da iskelelerden atlayarak, yüzen ne varsa üstüne yığılıyorlardı. Zırhları külle, yüzleri kalın bir is tabakasıyla kaplanmış, üstlerindeki amblemler ve krallık renkleri görünmez olmuştu. Trec, Kadim, Jydli... Andry onları birbirinden güçlkle ayırabiliyordu.

Dünyanın sonu yaklaşırken herkes aynı görünüyor.

Her nasılsa sadece Valtik üstlerine yağan küllerden kaçabilmişti. Kolsuz elbisesi hâlâ beyaz, çıplak ayakları ve elleri temizdi. Valtik durup yanan şehre baktı, tüm sokaklarda ölüm kol geziyordu. Dumanın içinde yalpalayarak limana doğru ilerleyen gölgeler göze çarpıyordu.

“İleri Valtik,” dedi Andry kısık bir sesle, Valtik’in koluna girdi.

İleri. Gallandlı şövalyelerin eski savaş narası bacaklarına biraz güç vermişti. Andry’nin içi hem umutla hem de korkuyla doluydu. *Kurtulabiliriz de ölebiliriz de.*

“Yıldızlar olmadan, güneş olmadan, kıpkırmızıdır yol, son bulmadan,” dedi cadı alçak sesle.

Birlikte çoktan yelkenlerini açıp uzaklaşmaya başlamış olan bir balıkçı teknesine doğru koştular. Yaşlı kadın hiç tereddüt etmeden atladı. Sağ salım teknenin güvertesine indi, saçının tek teli bile bozulmamıştı.

Andry de ihtiyar kadının peşinden onun kadar zarifçe olmasa da tekneye atladı.

Sertçe güverteye düştü ama nedense kendini hafiflemiş gibi hissediyordu. Tekne kıyıda kaynaşan ceset ordusunu geride bırakarak yanan limandan ayrılırken içine bir ferahlık yayıldı.

Tekne ancak bir nehir mavnası kadardı, taş çatlasa yirmi kişi alırdı. Ama denize açılmaya uygundu ya, bu yeterdi. Askerlerden, akıncılardan ve ölümsüzlerden oluşan uyumsuz bir mürettebat güvertede koşturarak tekneyi açık denize doğru sürüyordu.

Dalgaların üzerine yayılan dumanlar, ufka doğru uzanan siyah parmakları andırıyordu. Ama denizin üzerinde, alçaktan parıldayan tek bir güneş ışığı hüzmesi kalmıştı. Tüm diyarın cehenneme dönmediğini hatırlatıyordu.

Henüz.

Andry başını çevirip üzüntüyle yıkıntılar içindeki şehre baktı.

Gidastern yanmaya devam ediyor, duman sütunları cehennemi andıran gökyüzüne yükseliyordu. Kırmızı aydınlık ve siyah gölgeler kontrolü ele geçirmek için birbiriyle savaşıırken her şeyin üstüne kar gibi kül yağıyordu. Hepsinin altından da

çıgllıklar, ulumalar, parçalanın ahşabın ve taşların çatırtıları geliyordu. Uzaktan, bulutların arasından, devasa kanatların tüyler ürpertici vuruşları duyuluyordu. Ses ölüm gibiydi, belki ölümden de kötü.

“Corayne,” diye mırıldandı Andry dua eder gibi. Tanrıların onu duymasını diledi. Corayne’in Sorasa ve son Kirmen Kılıcı’yla birlikte kaçıp kurtulmuş olması için dua etti.

“Corayne kurtuldu mu?” Valtik’e baktı. “Söylesene, Corayne kurtuldu mu, hayatta mı?”

Cadı başını çevirerek yüzünü gizledi.

“VALTİK!” Kendi sesi Andry’ye çok uzak geliyordu.

Valtik’in küçük teknenin pruvasına doğru gidişini izlerken Andry’nin gözleri kararıyordu. Cadının elleri iki yanında boğum boğumdu, parmakları kıvrılıp solgun pençeler haline gelmişti. Kımıldayan dudaklarından Andry’nin duyamadığı kelimeler dökölüyordu.

Sert bir rüzgârla şişen yelkenler tekneyi hızla Gözcü Deniz’in buz gibi kollarına götürmeye başladı.

Bahçedeki küçük havuzda yüzen mor balığın yüzgeçleri suyun yüzeyinde dalgacıklar oluşturunuyordu. Andry balığı izlerken derin bir nefes alarak havayı içine çekti. Her yerde yasemin ve serin gölge kokusu vardı. Andry daha önce buraya hiç gelmemişti ama yine de bahçeyi biliyordu. Burası annesinin Nkonabo’daki ailesinin, Kin Kiane’nin eviydi. Uzun Deniz’in ötesinde, tehlikeden olabildiğince uzaktaydı.

Havuzun diğer tarafından annesi gülümsüyordu, tanıdık kahverengi yüzü hatırladığından daha canlıydı. Tekerlekleri olmayan bir sandalyeye oturmuş, yeşil renkli sade bir pelerine sarınmıştı. Vatani Valeri Trelland’a kuzeyden çok daha fazla yakışıyordu.

Annesini görünce Andry'nin yüreği hopladı. Hemen yanına gitmek istedi ama ayakları kımıldamıyordu, taşlara çakılıp kalmıştı. Konuşmak için ağzını açtı. Sesi çıkmadı.

Seni özledim, diye bağırmaya çalıştı. Umarım iyisindir.

Annesi ona gülümsedi, yeşil gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirdi.

Bedeni buz gibi olsa da annesinin hatırı için Andry de gülümsedi. Yasemin kokusu kayboldu, yerini tuzlu suyun keskin kokusu aldı.

Rüya görüyorum.

Andry yıldırım çarpmış gibi sıçrayarak uyandı. Bir an nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Dalgaların sallantısının, teknenin sert güvertesinin ayırdına vardı. Üstüne eski püskü bir battaniye atılmıştı. Yanaklarına buz gibi bir rüzgâr vuruyordu. Burnuna duman değil, tuzlu suyun kokusu geliyordu.

Hayattayız.

Ay ışığının ve halatlara asılmış fenerlerin aydınlığında kısa boylu, geniş yapılı biri yaverin tepesine dikildi. *Trec Prensi*, diye düşündü Andry tekrar irkilerek.

"Galland yaverlerinin görev başında uyumasına müsaade edildiğini bilmiyordum," diye takıldı Prens Oscovko.

"Ben Galland yaveri değilim Ekselans," dedi Andry doğrulmaya çalışarak.

Prens sırtarak kımıldandı, fenerler şimdi yüzünü daha çok aydınlatıyordu. Bir gözü morarmıştı, deri giysileri de kurumuş kanlarla kaplıydı. Andry'nin umursadığı yoktu. Zaten hepsi perişan haldeydi.

Oscovko yavaşça elini uzattı. Andry hiç tereddüt etmeden prensin elini tutup ayağa kalktı.

"Şakalaşmanıza da izin vermiyorlar, değil mi?" dedi Oscovko, Andry'nin omzuna vurarak. "Kurtulmana sevindim."

Andry dişlerini sıktı. Rahat tavırlarına rağmen Oscovko'nun gözlerinde öfke görüyordu, korku da.

"Pek çoğu kurtulamadı," dedi prens kıyıya doğru bakarak. Ama arkalarında sadece karanlık vardı. Yanan şehirden eser kalmamıştı.

Geriye bakmanın faydası yok, diye düşündü Andry.

"Kaç adamın var?" diye sordu sertçe.

Ses tonu Oscovko'yu şaşırttı. Prens sarararak küçük balıkçı teknesini işaret etti. Andry hemen Valtik ve kendisi de dâhil güvertede on iki kişi saydı. Diğerleri de Oscovko kadar kötü haldeydi. Ölümlüler de ölümsüzler de. Akıncılar, Kadimler ve askerler. Bazıları yaralıydı, bazıları uyuyordu. Hepsi de dehşet içindeydi.

Teknenin önünde ve arkasında suyun üstünde inip çıkan minik ışıklar görünüyordu. Andry gözlerini kısınca ay ışığında siyah şekiller seçti, fenerleri alçak yıldızları andırıyordu.

Diğer tekneler.

"Kaç kişi lordum?" dedi Andry tekrar, sesi bu kez daha da sertti.

Güvertedekiler dönüp konuşmalarını dinlemeye başladı. Valtik pruvada kaldı, yüzünü aya çevirmişti.

Oscovko dudak bükerek başını iki yana salladı. "Bu seni ilgilendiriyor mu?"

"Hepimizi ilgilendiriyor." Andry kızardı, yanakları soğuğa rağmen yanmaya başladı. "Savaşabilecek her askere ihtiyacımız var..."

"Size bunu zaten verdim." Oscovko yara bere içindeki elini havada bıçak gibi sallayarak sözünü kesti. Yüzü keder ve çaresizlikle bulutlandı. "Bak, şimdi ne haldeyiz. *İkimiz de.*"

Andry bir prensin karşısında bile olsa geri adım atmadı. Kraliyet sarayındaki günleri şimdi çok geride kalmıştı, artık bir yaver de değildi. Nezaketi umursadığı yoktu. Artık

sadece Corayne, kılıç ve diyar vardı. Teslim olmak gibi bir seçenek yoktu.

“Ye, iç. Yaralarını sar Trelland,” dedi Oscovko sonunda, içini çekerek öfkesini bastırdı. Öfkesi yerini acımaya bıraktı, bakışlarının yumuşadığını görmek Andry'nin hiç hoşuna gitmedi. Oscovko yavaşça elini Andry'nin omzuna koydu. “Gençsin. Daha önce böyle bir savaş görmedin, nasıl bir bedeli olduğunu bilmiyorsun.”

“Sizden daha çok şey gördüm lordum,” diye mırıldandı Andry.

Prens başını üzüntüyle iki yana salladı. Öfkesi şimdi acının gölgesinde kalmıştı.

“Eve dönüş yolculuğun benimkinden daha uzun sürecektir,” dedi Andry'nin omzunu sıkarak.

Andry Trelland'ın içinde bir şey alev aldı. Prens elinden sıyrıldı, güverteye doğru yürümesini engellemek için karşısına dikildi.

“Benim dönecek bir evim yok, senin de olmayacak Oscovko,” diye hırladı. “Şimdi diyarı terk edersek bir evin olmayacak.”

“*Terk etmek mi?*” Oscovko'nun öfkesi katlanarak geri döndü. “Haklısın Andry Trelland. Sen yaver değilsin. Şövalye de değilsin. Bu adamların ne kadar fedakârlık yaptığını bilmiyorsun. Daha fazla fedakârlık yapmalarını istediğine göre gerçekten bilmiyorsun.”

“Şehri gördün,” dedi Andry. “Taristan'ın senin krallığına, *dünyanın geri kalanına* ne yapacağını gördün.”

Oscovko prens olduğu kadar da bir savaşçıydı, korkunç bir hızla Andry'nin yakasına yapıştı. Gözlerini Andry'ye dikti, dişlerini sıktı, sesini alçaltarak sertçe fısıldadı.

“Bırak bu adamlar ailelerinin yanına dönüp şerefiyle ölsün,” diye hırladı tehditkâr bir sesle. “Savaş yaklaşıyor, Trec'in

tüm gücünü arkamıza alarak bu savaşı kendi sınırlarımızda vereceğiz. Bu kadarını onlara çok görme Trelland.”

Andry duruşunu bozmadı, sert bakışlarını prene dikmişti. O da öfkeyle fısıldayarak cevap verdi.

“Geride adını hatırlayacak kimse kalmazsa şerefle ölemezsin.”

Oscovko’nun yüzünden bir gölge geçti. Sonra avı elinden kaçan bir hayvan gibi hırladı.

“Çatlak bardakta su durmaz.”

Buz gibi esen rüzgâr kadar soğuk bir ses tekne de çın çın öttü. Andry ve Oscovko hızla dönünce küpeştenin yakınında birinin daha durduğunu gördüler. Kadın Andry’den, hatta Dom’dan bile uzundu, koyu kızıl saçları örülmüştü. Teni aydan daha parlaktı, süt kadar beyazdı. Dom gibi Kadimlere has bir havaya sahipti. Ölümsüz ve mesafeliydi, diğerlerinden farklıydı.

Andry hemen başını eğerek selam verdi.

“Leydi Eyda,” diye mırıldandı.

Leydi Eyda’nın Jydliler ve diğer ölümsüzlerle gelişini, gemilerinin tipinin içinden çıkıverişini hatırladı. Leydi Eyda bir savaşçı kadar korkutucuydu ve Kovalinn’in kadim kralının annesiydi. Kraliçe sayılırdı.

Oscovko, Andry’nin yakasını bırakarak öfkesini ölümsüze yöneltti.

“Bu tekerlemeleri kemik cadısına söyleyen daha iyi edersin,” diye haykırdı eliyle pruvadaki Valtik’i işaret ederek. “Trec Kurtlarının ölümsüzlerin saçmalıklarına katlanacak sabrı kalmadı.”

Eyda sessizce bir adım yaklaştı. Bu kadar sessiz hareket etmesi tedirgin ediciydi.

“Anklavlar da sizin gibi düşünüyordu Ölümlüler Prensi.” Oscovko’nun ünvanını hakaret eder gibi söylemişti. “Iona’da

Isibel. Sirandel'de Valnir. Tirakrion'da Karias. Ramia. Shan. Asaro. Ve diğeri.

Andry, Iona'yı ve Isibel'i hatırladı. Domacridhan'ın kraliçe olan teyzesini, kadının gümüş rengi gözlerini, sarı saçlarını ve sert yüzünü. Isibel, Yoldaşları şatosuna çağırılmış ve birçoğunu yeniden ölüme göndermişti. Onun gibi dünyanın sonunu umursamadan anklavlarına kapanmış başka Kadimler de vardı.

Ölümsüzlerin yüksek, soğuk salonları şimdi Andry'ye çok uzak geliyordu. Belki de başından beri öyleydiler.

Eyda konuşmaya devam etti, gözlerini yıldızlara dikmişti. Sözlerinden zehir damlıyordu.

"Tüm akrabalarım kabaran bir denizdeki adalar gibi, duvarlarının ve savaşçıların arkasında oturmaktan memnun. Ama sular hepimizi boğacak." Eyda dönüp Oscovko ve Andry'ye baktı. "Dalgalar kapıları dövmeye başladı bile."

"Bir Kadim için ölümlülerin verdiği kayıpları küçümsemek kolay tabii," dedi prens sertçe.

Andry nezaketi bir kenara bırakıp yüzünü buruşturdu.

Ölümsüz hiç oralı olmadı. İkisinin karşısına dikildi, gözleri çakmak çakmaktı.

"Kaç kişi kaldığımızı saysana Kurt," diye hırladı. "Biz de sizin kadar kayıp verdik."

Oscovko gibi Eyda'nın zırhı da savaştan kalan izlerle doluydu. Bir zamanlar kusursuz olan çelik ezilip çizilmiş, koyu kırmızı pelerini lime lime olmuştu. Bir kılıcı vardıysa bile çoktan kaybolmuştu. Prens onu şöyle bir süzdükten sonra denize, gece boyunca savaşmış olan diğer gemilere baktı.

Oscovko'nun itirazlarına rağmen Andry, Eyda'nın desteğiyle güçlendiğini hissetti. Gözlerini ölümsüz kadının gözlerine dikti, Eyda'nın gözünü kırpmadan bakışı karşısında içi kararlılıkla doldu.

“Maalesef hepinizin daha fazla fedakârlıkta bulunması gerekiyor.”

Andry güvertede yankılanan sesini tanımakta zorlandı. Sesi hissettiğinden daha yaşlı ve olmadığı kadar cesur çıkıyordu.

Oscovko içini çekerek tekrar Andry'ye baktı.

“Bunu yapamam,” dedi çaresizce.

Bu kez Andry prensin omzunu tuttu. Ölümsüz kadının gözlerini sırtına diktiğini hissetti, bakışları demir gibiydi. Bu kararlılığını daha da pekiştirdi. *Tek bir müttefik hiç yoktan iyidir.*

“Artık tek Kirmen Kılıcı var.”

Andry kalbinde taşıdığı çaresizliği Oscovko'nun da hissetmesini istedi. Her ne kadar küçük de olsa umudu da.

“Diyarın kapısını açmak için tek bir anahtar var. Ve o anahtar Eski Cor'lu Taristan'da değil.”

Kelimeler yavaş yavaş hedefine vardı. Her biri Oscovko'nun zırhına saplanan birer bıçak gibiydi.

“Kızda,” diye mırıldandı Oscovko. Bir elini kafasının üzerinden geçirdi, gözleri kuşku doluydu.

Andry eğildi, Oscovko'nun omzunu sımsıkı tutuyordu.

“Onun adı Corayne,” dedi hırlar gibi. “Corayne hâlâ bizim son umudumuz. Biz de onun son umuduyuz.”

Oscovko bir şey söylemedi. Onaylamadı. Ama itiraz da etmedi. Andry Trelland için bu yeterliydi. Şimdilik.

Andry prensin omzunu bırakarak bir adım geri çekildi. Herkesin onları izlediğini fark edince şaşırdı. Jydli akıncılar, Kadimler, Oscovko'nun adamları. Valtik bile pruvada dönmüş onlara bakıyordu, mavi gözleri karanlık gökyüzünde iki yıldız gibiydi.

Eskiden olsaydı Andry bu kadar bakışın altında ezilip büzülürdü. Ama artık öyle değildi. O kadar çok şey görüp geçirmişti ki...

“Corayne’in hayatta olup olmadığını bile bilmiyorsun,” diye mırıldandı Oscovko, sadece Andry’nin duyabileceği kadar alçak sesle konuşuyordu.

Andry içinde kabaran tiksinti dalgasını bastırdı.

“Corayne öldüyse biz de öldük demektir,” dedi fısılda-maya gerek görmeden.

Şimdi herkes beni duysun.

“Parçalanmış bir diyarın neye benzediğini gördünüz.” Andry karanlığı, gökyüzünün yıldızsız kısmını işaret etti. “Şehrin yandığını, hortlakların yürüdüğünü, cehennem köpeklerinin ve bir ejderhanın bize saldırdığını gördünüz. Allward’ı ve Allward’daki her şeyi bekleyen kaderi biliyorsunuz. Evlerinizi, ailelerinizi bekleyen kaderi.”

Askerler sertçe birbirlerine bakıp fısıldaşırken güvertede bir dalgalanma oldu. Ölümsüzler bile kımıldanmaya başladı.

“Şimdi pes edersek hiçbirimiz olacıklardan kaçamayız.” Çaresizlik Andry’nin bedenini bir dalga gibi sardı. Kırılmış ve yenilmiş de olsalar karşısında duran her kılıca ve mızrağa ihtiyacı vardı. “Çok fazla olmayabilir ama hâlâ umudumuz var. Eğer savaşmaya devam edersek.”

Leydi Eyda zaten Andry’yle birlikteydi, yine de ona bakıp başını sertçe şöyle bir salladı. Diğer Kadimler de aynısını yapıp başlarını eğerek Andry’yi selamladılar. Fenerlerin ışığı zırhlarına ve kürklerine vuruyor, beyaz tenli ve esmer yüzle-rin, altın sarısı ve simsiyah saçların arasında dans ediyordu. Ama hepsinin gözleri aynıydı. Bellek kadar derin, çelik kadar güçlü. Ve kararlı.

Jydliler de hiç tereddüt etmeden silahlarını şakırdatarak onları izledi.

Geriye sadece Trec savaşçıları kalmıştı, savaş onları katılaştırmıştı, yorgundular. Ve sadık. Yol göstermesi için

prenslerine baktılar ama Oscovko kılını bile kıpırdatmadı. Fenerlerin ışığında Andry'yi süzdü, yüzü gergin ve sertti.

"Ben adamlarımla birlikte Vodin'e döneceğim," dedi çın çın öten bir sesle.

Güvertedeki Trec askerleri gevşemiş gibiydi. Birkaçı rahat bir nefes aldı. Andry dişlerini sıktı, öfkeden çılgılık atmak istiyordu. Sabrının sınırına geldiğini hissediyordu.

Ama Oscovko sözünü daha bitirmemişti.

"Bu savaşı layıkıyla vermek için geri dönüp Trec ordusunun geri kalanını toplamam gerek. Halkımı ve tüm diyarı savunmak için."

Andry yanaklarının kızardığını hissedince karanlığa şükretti.

"Galland, Gidastern'de kanımızı döktü," diye kükredi Oscovko yumruğunu göğsüne vurarak. Adamları yanıt olarak başını salladı, birkaçı yumruklarını sıktı. "Bunun hesabını soracağız."

Oscovko başını geriye atıp bir kurt gibi gökyüzüne doğru uluyunca Andry irkildi. Adamları da aynısını yaptı. Karanlıkta, diğer gemilerdeki Trec askerleri çağrıya karşılık verdi, ulumaları suda hayaletler gibi yankılandı.

Soğuk hava yanaklarına vurunca Andry gülümsediğini fark etti.

Oscovko da ona gülümsedi, bu bir kurdun gülümseyişiydi.

"Ya sen Trelland?" dedi Oscovko eliyle işaret ederek. "Sen nereye gideceksin?"

Andry güçlkle yutkundu.

Diğerleri bir cevap bekleyerek ona bakıyordu. Valtik pruvada hiç kımıldamadan duruyordu, sessizdi, gözünü bile kırpmıyordu. Andry bir an bocaladı, Valtik'in sinir bozucu bir şey söylemesini bekledi. Ne var ki Valtik ağzını açmadı.

Oscovko gözleri parlayarak yaklaştı. "*Senin kız nereye gidecek?*"

Andry kendini zorlayarak bakışlarını Valtik'ten ayırdı. Onun yerine Leydi Eyda'ya baktı. Ama zihninde başka bir Kadim kraliçeyi görüyordu.

Sonra Corayne'i düşündü, onun hakkında bildiği her şeyi. Son Kirmen Kılıcı onda olduğu için Corayne şimdi eskisinden de çok hedef haline gelmişti. Muhakkak onu Taristan'dan koruyacak kadar güçlü, korunaklı bir yer arayacaktı. Taristan'a karşı savaşıacak kadar güçlü.

Ve hepimizin bildiği bir yer, diye düşündü Andry, Corayne'in canlı tuttuğu o lime lime umudu hatırladı. Corayne sadece peşinden gelebileceğimizi bildiği yere gider.

"İona'ya," dedi Andry kendinden emin. Gözünün önüne ölümsüz Kadimlerin sisler ve taşlarla çevrili büyük şehri geldi. "Calidon Krallığı'ndaki Kadim anklavına gidecek."

Ben de peşinden gideceğim.

3

BEN YAŞAYAYIM DİYE

Corayne

Gri at gri bir dünyanın içinde koşuyordu.

Kül ve kar, sıcak ve soğuk, girdaplar çizerek birbirine dolanıyordu.

Corayne ne sığağı ne de soğuşu hissediyordu. Altında eşkin giden atı da hissetmiyordu. Kirli yüzünden yol yol akan gözyaşlarını da. Hiçbir şey kalkanını delemiyordu. Boşluk geride bıraktığı her şeye karşı tek savunmasıydı.

Ölüme karşı. Kayıplara karşı. Başarısızlığa karşı.

Bu görünmez kalkana elinden geldiğince tutunuyor, onu kalbine sımsıkı bastırıyordu. Bir kez daha arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Dumanlar ve alevler tarafından yutulan Gidastern'ü görmeye dayanamazdı. Gidastern arkadaşları da dâhil pek çok kişiye mezar olmuştu.

Nedense bomboş araziler şehirdeki cesetlerden çok daha kötüydü.

Kimse peşinden gelmiyordu. Kimse beklemiyordu.

Kimse kurtulamamıştı.

Corayne bu yüzden en iyi bildiği şeyi yaptı, annesi de aynısını yapardı. Ufku karşısına alarak tuzlu suyun kokusunu takip etti.

Tek yoldaşı demir dalgaları kıyıyı döven Gözcü Deniz'di. Sonra karanlık çöktü, denizin sesinden başka bir şey kalmadı. Kar bile dinmişti, gökyüzü açılıyordu. Corayne yıldızlara bakıp onları bir harita gibi okudu. Bildiği eski takımyıldızlar hâlâ oradaydı. Dünyanın geri kalanıyla birlikte yanmamışlardı. Denizin üzerinde Büyük Ejderha, Kuzey Yıldızı'nı dişlerinin arasına almıştı. Corayne tanıdık bir şeylerle teselli bulmaya çalıştı ama yıldızlar bile donuktu, ışıkları soğuk ve uzaktı.

At hiç yavaşlamadan yoluna devam ediyordu. Corayne bunun Valtik'in bir büyüğü, son bir hediyesi olduğunu biliyordu.

Keşke aynı gücü bana da verseydi, diye düşündü acı acı.

Yanan şehirde kaç saat geçirdiğini bilmiyordu. Sanki yıllar olmuş, vücudu bir asır yaşlanmış, bitap düşmüştü. Boğazı duman yüzünden hâlâ acıyor, kaşınıyordu. Ağlamaktan gözleri yanıyordu.

Gönülsüzce dizginlere asılmayı denedi. Yanmış bir şehirdeki ölü bir cadıya bağlı olan atın onu dinleyeceğini pek sanmıyordu.

Ama kısarak hemen yavaşladı. Gözlerini kırptırarak kederle Corayne'e baktı.

"Affedersin," dedi Corayne güçlkle, boğazı acıdığı için sesi boğuk çıkıyordu.

Yüzünü buruşturdu. *Bütün arkadaşlarım öldü, şimdi de bir attan özür diliyorum.*

Yavaşça eyerden aşağı kaydı, saatlerdir yol gitmekten her yeri ağrıyordu. Yürümek de canını yakıyordu, yine de ata

binmekten iyiydi. Corayne dizginler elinde yürümeye çalıştı, kısarak da ona ayak uydurarak yanından geliyordu.

Corayne kafasında hayvandan farksız olan hortlakların sesini duyuyordu, hep bir ağızdan inleyip feryat ediyorlardı. Taristan ve Erida'nın, onlardan da öte Bekleyen'in arkasında birleşmişlerdi.

Corayne sıcaklığını hissetmek için ata yaslandı. Kendine aslında yalnız olmadığını hatırlattı. At is ve kan kokuyordu, daha soğuk, hemen hemen tanıdık başka kokular da vardı. Çam ve lavanta. Buz.

Valrik.

Corayne'in kalbi sıkıştı, yeniden ağlayacak gibi oldu.

"Hayır," dedi güçlkle. "Hayır."

Göz ucuyla parlayan mücevherleri gördü. Başını çevirip kınındaki Kirmen Kılıcı'na baktı, kılıç atın eyerine bağlanmıştı. Sapındaki kıymetli taşlar atın her adımında parıldıyor, hafifçe gökyüzündeki yıldızların ışığını yansıtıyordu. Corayne taşları da çeliği de iyi tanıyordu. Kılıç, babasının yanan bir bahçede paramparça olan Kirmen Kılıcı'nın mükemmel bir eşiydi.

"İkizi," dedi Corayne usulca.

İkiz kılıçlar, ikiz kardeşler. İki kader. Ve korkunç bir gelecek.

Corayne onu hiç tanımadığı halde babasını, Eski Cor'lu Cortael'i özledi. Keşke bu yükü ona geri verebilseydi ve dünyayı kendi başına kurtarma umudundan vazgeçebilseydi.

Neden ben, diye geçirdi içinden, pek çok kez yaptığı gibi. Neden diyarı ben kurtarmak zorundayım?

Kılıca dokunmaya, çeliği gözden geçirmeye bile cesaret edemedi. Andry Trelland ona bir kılıcın bakımının nasıl yapılacağını öğretmişti ama temizlemek şöyle dursun Corayne kılıca bakamıyordu bile. Kirmen Kılıcı babasının canını almıştı. Sayılamayacak kadar çok can almıştı.

Yürürken parmaklarını deri yeleğinde, harap olmuş zincir zırhında, sonra da kollarındaki zırhlarda gezdirdi. Kol zırhları savaşta kirlendiği halde altın sarısıyla çevrelenmiş pul desenleri hâlâ parlıyordu.

Dirynsima. Ejder Pençeleri, demişti Sibrez. Ibal'den bir hediye, Isadere'den ve Kutsal Ejderhalarından. *Sanki üstünden bir ömür geçti.*

Corayne kolunu çevirip yıldız ışığında zırhlardan birini inceledi. Zırhın ucunda bıçak kadar keskin çelik mıhlar sıralanıyordu. Birkaçı kurumuş kanla kaplandığı için koyu kırmızıydı.

Taristan'ın kanıyla.

"Çoğu şeye karşı dayanıklısın," dedi Corayne yüksek sesle, saatler önce amcasına söylediği sözü tekrarlıyordu. "Ama her şeye karşı değil."

Ejder Pençeleri iki kez kutsanmıştı, hem Isadere hem de Valtik tarafından. Belki de yaptıkları şey, Jyd kemik büyüsü ya da Ibalet inancı, Taristan'a zarar vermek için yeterli olmuştu. Bu düşünce Corayne'i biraz da olsa rahatlattı. Ama uyuyacak kadar değil. Ne kadar yorgun olursa olsun Corayne'in içinden durmak gelmiyordu.

Kirmen'e çok yakınım, diye geçirdi içinden. Bekleyen'e çok yakınım. Hem o beni rüyalarımnda bekliyor.

Uyanıkken bile Bekleyen'in varlığını hisseder gibiydi, bu varlık göz ucuyla gördüğü kırmızı bir sisi andırıyordu. Corayne eski tapınakta Kirmen'den içeri düşüşünü hatırladı. Çorak, lanetli, çürümüş ve fethedilmiş ölü bir dünya. Kül Diyarı, Bekleyen'in korkunç diyarı Asunder'la birlikte parçalanmış bir diyardı. Bekleyen, Corayne'i orada bulmuştu, varlığı sahipsiz bir gölgeden ibaretti.

Asunder Kralı şimdi onu zihninin kuytusunda bekliyordu, elini uzatmıştı. Onu aşağı çekmeye hazırdı.

Corayne Bekleyen'in ona söylediği her şeyi hatırlıyordu. *İçindeki o alevden, o huzursuz kalbinden nasıl da nefret ediyorum,* diye fısıldamıştı.

Corayne hâlâ inatla atan kalbini hissetti.

Gördüğüm diyarları hayal dahi edemezsin, demişti gölgesi güçle dalgalanırken. *Sonsuz çağları, hırsın ve korkunun uçsuz bucaksız sınırlarını. Kırmızı Kılıcı'nı yere bırak. Seni istediğin krallığın kraliçesi yapayım.*

Corayne dudağını ısırды, keskin acı onu kendine getirmeye yetti. Ses belleğinde yitip gitti.

Corayne duyduğu nefrete rağmen kendini yine kılıca bakarken buldu, tehlikeli bir yaratıkmış gibi kılıcı izliyordu. Sanki kılıç kınından fırlayıp onu da öldürecekti.

Fikrini değiştirmeye fırsat bırakmadan hızla atıldı, kılıcı tek bir hamlede kınından çekti.

Çelikte kendi yüzünü gördü.

Gözlerinin altı mor mordu. Siyah saç örgüsü darmadağın olmuştu, güneşten yanmış teni kuzey kışında sararıp solmuştu. Dudakları soğuktan çatlamış, gözleri dumandan ve üzüntüden kızarmıştı. Ama hâlâ kendisiydi, diyarın kaderi omuzlarına yüklenmişti. Babasının sert bakışlarıyla ve annesinin inatçılığıyla hâlâ Corayne an-Amarat'tı.

"Bu yeter mi?" diye sordu sessizliğe. "Ben yeter miyim?"

Cevap alamadı. Yol gösteren yoktu. İzlenecek bir yön, takip edilecek bir iz yoktu.

Corayne hayatında ilk kez hangi yöne gideceğini bilmiyordu.

At birden ürktü, başını kaldırıp kulaklarını dikti, Corayne ürperdi.

"Ne oldu?"

At, sadece bir at olduğundan, cevap vermedi.

Ama Corayne'in cevaba ihtiyacı yoktu. Atın korkusu her şeyi anlatıyordu.

Corayne hızla ufka döndü, Gidastern'e doğru baktı. Karanlıkta muma benzer bir şey yanıyordu. Daha doğrusu mum gibi görünüyordu. Ta ki soğuk rüzgâr kan ve duman kokusunu taşıyarak esene kadar.

Corayne hiç vakit kaybetmeden eyere atladı. Işık arkasında büyüyerek korkunç bir kükreme koyuverdi.

Infyrna köpekleri.

Corayne dişlerini sıkarak mumun birçok parçaya bölünüşünü izledi, millerce öteden korkunç havlamalar yankılandı. At fırlayıp dörttnala koşmaya başladı. Kısarak da Corayne gibi Taristan'ın yanan köpeklerini hatırlıyordu.

Ordusu fazla geride değil, diye geçirdi Corayne. Korkudan yüreği ağzına geldi. *Taristan'ın kendisi değilse bile.*

Mahmuzlayarak atı daha da hızlı koşmaya zorladı. Karanlık kıyı boyunca dörttnala giderlerken Corayne doğru düzgün düşünemiyordu. Bitkinlikten her yeri ağrıyordu ama düşemezdi.

O zaman diyar da benimle birlikte düşer.

Valtik'in büyüü sürüyor, at koşmaya devam ediyordu.

Doğuda beliren aydınlık siyah gökyüzünü koyu maviye çeviriyordu. Yıldızlar doğan güneşe karşı cesurca savaşa da sonunda birer birer gökyüzünden silindiler.

Karanlık, Corayne'in geride bıraktığı araziye hâlâ terk etmemiş, tepelerin ve ağaçların gölgesine toplanmıştı. Batıdan, Gidastern'ün kalıntılarından simsiyah bir duman yükseliyordu. Ormanda ilerleyen köpekleri gösteren bayraklar gibi gökyüzüne uzanan daha ince dumanlar da vardı.

Birkaçı bir milden daha yakındaydı.

Corayne bitkinlikten bulanık zihnini zorlayarak düşünmeyi denedi. Önünde uzanan patikadan nereye gideceğini kestirmeye çalıştı. Burada olsalardı Sorasa ve Charlie en yakın köye gitmesini, hiçbir şeyden haberi olmayan bir garnizonu köpeklerin üstüne salmasını söylerdi. Dom dönüp savaşırdı,

Sigil de gülerek peşinden giderdi. Andry diğerlerine zaman kazandırmak için yiğitçe ve de aptalca bir fedakârlığa girişirdi. Anlaşılmaz, esrarengiz Valtik'e gelince, kesinlikle köpekleri toza çevirecek bir büyü yapardı. Ya da yine ortadan kaybolur ancak tehlike geçtikten sonra geri dönerdi.

Peki ya ben?

Corayne'in bir yanı umutsuzdu. Diğer yanı ise umutsuzluğa kapılamayacağını biliyordu. Kederi ve başarısızlığı diyarın sonu olurdu.

Haritayı gözünün önüne getirdi, etrafındaki araziye, Galland'ın kuzey kesimlerini düşündü.

Erida'nın krallığı. Düşman toprakları.

Ama kuzey kıtasının büyük ormanı Kale Ormanı yakındaydı. Dört bir yana millerce uzanıyordu. Güneyde Corteth Dağları vardı, sonra da Siscaria ve Uzun Deniz. *Ev.* Corayne'in içi sızladı. İçinden atını güneye çevirmek ve tanıdık suların dalgalarına varana dek gitmek geliyordu.

Doğuda da dağlar vardı. Calidon. *Ve Iona*, diye geçirdi içinden. Domacridhan'ın anklavı, bir Kadim kalesi. Belki de Ward üzerinde yardım bulabileceği son yer.

İmkânsız görünüyordu. Millerce uzakta, solan bir rüyanın kıyısındaydı.

Ama anklav zihninde bir delik açmış, adı kulaklarında bir fısıltıya dönüşmüştü.

Iona.

Anklav yüzlerce mil uzaktaydı, Kale Ormanı'nın ötesinde, dağların ardında, Calidon'da saklıydı. Corayne sisin ve vadilerin içine gizlenmiş anklavın nasıl bir yer olduğunu hayal dahi edemiyordu. Andry ve Dom'un Iona'yı nasıl tasvir ettiğini hatırlamaya çalıştı ama Andry ve Dom'u hatırlamadan. Bu imkânsız bir çabaydı.

Andry'nin yüzünü gördü, sıcacık, içten bakışlarını, dudaklarındaki nazik gülümsemeyi. Kahkahasında asla alaycı bir ton olmazdı. Hep kibarca ve neşceyle gülerdi. Corayne yaverin şimdiye kadar kimse hakkında kötü düşünceler beslediğini sanmıyordu. Aralarında fazla iyi kalıyordu.

Benim için fazla iyi.

En çok da Andry'nin, avucuna kondurduğu sıcacık öpücüğü, veda ederken tenine bastıran dudaklarını hatırlıyordu.

Dizginleri kavrayan avucu yanmaya başladı, sanki diğer her şey gibi o da tutuşmak üzereydi.

Sonra havayı Corayne'in dipsiz kederinden daha ağır bir duman kokusu sardı.

Koku bunaltıcıydı ama arkasındaki tepede gürleyen cehennem köpeğinin çığlığı kadar korkunç değildi. Köpek uzun siyah bacaklarıyla koşarken ardında alevlerden bir iz bırakıyordu. Yaratığın sırtından alevler yükseliyor, açık ağzı kızgın kömürler gibi parlıyordu.

Corayne boğazından bir çığlığın yükseldiğini hissetti ama bağırarak yerine atını mahmuzladı. Altındaki at her nasılsa itaat ederek hızlandı.

Köpek havlayarak peşinden gelmeye devam ediyordu. Arkadaşları da havlamalarına yanıt veriyor, ulumaları şafağın ötesinde yankılanıyordu.

"Tanrılar yardımcım olsun," diye mırıldandı Corayne atın boynuna yapışarak.

Atı dörtnala koştuğu halde köpek giderek yaklaşıyordu. Sinir bozucu bir saat boyunca arayı santim santim kapatmıştı. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Bocaladığı her adım Corayne'in göğsünde çakan bir şimşek gibiydi.

Güneş gökyüzünde yükseliyor, yoldaki karları eritiyordu. Corayne sadece köpeğin alevlerinin sıcaklığını hissediyordu.

Köpek alevler içindeki siyah ağzıyla atının ayaklarını kapmaya çalışıyordu.

Corayne bu kez tanrıları çağırmadı.

Gözünün önüne Yoldaşları getirdi, geride bıraktığı, ölmüş Yoldaşları.

Ben yaşayayım diye öldüler.

Boşu boşuna ölmüş olmayacaklar.

Atı dizginlerken aynı anda Kirmen Kılıcı'nı çekti, çelik sabah güneşinde parladı. Hırlayarak atına doğru atılan köpekten bile parlaktı. Köpek çoktan havaya sıçramıştı, gövdesi yaydan fırlamış bir ok gibiydi.

Corayne baltasını indiren bir oduncu gibi var gücüyle kılıcı savurdu.

Kirmen Kılıcı alevleri ve eti kesip geçti. Köpeğin kafası yere düşerken hiç kan akmadı. Leşi korlara ve küle dönüştü, ardında sadece bir yanık izi kaldı.

Dünya büyük bir sessizliğe büründü, sadece Corayne'in kalp atışları ve rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Küller yavaşça savruluyordu, sonunda korlar bile söndü.

Corayne'in yüzü ter içindeydi, kendini zorlayarak derin bir nefes aldı.

Kalbi deli gibi atıyordu, bir yanı şoke olmuştu. Diğer yanı zafer sevinciyle coşuyordu. Ama zafer kutlamasına, hatta rahat bir nefes almaya bile vakit yoktu. Sessizlik yeniden üstüne çullandı, bu da diğer her şey gibi bir uyarıydı.

Tek başınasın Corayne an-Amarat, diye düşündü, kalbi acıyla doldu. Düşünemeyeceğin kadar yalnızsın.

Atı tekrar uzaktaki ormana giden yola çevirdi. Kirmen Kılıcı'nın üzerinden küller dökülüyordu. Corayne kılıcı koluna silerken Andry'yi, kendinden emin ellerle kılıçların bakımını nasıl yaptığını düşündü. Bu hatıra bir an nefesini kesti. Kılıcı sertçe deri kınına soktu.

Taristan'ın kılıcının öldürdüğü en son şeyi düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Başaramadı.

Güneş gökyüzünde dönüyor, saatler geçiyordu. Kale Ormanı'na yaklaşmış gibi görünmüyordu ama diğer Infyrna köpekleri de görünürde yoktu. Belki de kardeşlerini öldürdüğü için yaklaşmıyorlardı.

Canavarlar korkar mı? diye düşündü Corayne yola devam ederken.

Taristan bir canavar. Ve korktuğunu gördüm, diye düşündü birlikte geçirdikleri son anlarda Taristan'ın yüzünün aldığı şekli hatırlayarak. Taristan'ın Kirmen Kılıcı'na el koyduğunda ve bir ejderha şehre saldırdığında. Taristan o zaman korkmuştu, ne kadar saklamaya çalışsa da kan çanağına dönmüş gözleri korkuyla açılmıştı. Taristan da Ronin de koca yaratığa hükmedememişti. Ejderha rahatça dolaşmış, canı neyi isterse yok etmişti.

Corayne ejderhanın şu anda nerede olabileceğini bilmiyordu. Enerjisini bunu düşünerek harcamak da istemiyordu. Ward'a salınmış, kimseye itaat etmeyen bir ejderha karşısında yapılacak bir şey yoktu.

Corayne, Valtik'in kısırağının sonsuza dek yola devam edeceğini düşünmeye başlamıştı ki atın sert adımları yavaşlamaya başladı. Sadece biraz, zar zor fark edilecek kadar. Ama hayvan terden köpürmüş, nefes almakta zorlanır olmuştu. Valtik'in ata yaptığı büyü'nün etkisi geçiyordu.

"Aferin," dedi Corayne atın kır boynunu okşayarak. "Sana teşekkürden başka sunacak bir şeyim yok."

At yanıt verir gibi hafifçe kişnedikten sonra yön değiştirdi.

Corayne dizginlere asılmaya cesaret edemedi, atın eski yoldan ayrılıp ağaçlık bir bayırdan inmesine ses çıkarmadı.

Aşağıda yarısı buzla kaplanmış bir dere vardı. Ama su berrak akıyordu ve Corayne de susamıştı.

Kısrak su içmek için başını eğince Corayne de eyerden aşağı kayd, bacakları ata binmekten ağrıyordu. Yüzünü buruşturdu, kolunu kaldıracak hali kalmamıştı. Tek istediği tehlikeye rağmen yatıp uyumaktı. Bunun yerine Sorasa gibi düşünmeye çalıştı.

Önce Kirmen Kılıcı'nı atın eyerinden çözüp omzuna astı. Şimdiye kadar Valtik'in büyüüne güvenmişti ve ürkmüş bir at felaketi olabilirdi. Sonra dikkatle çevreyi gözden geçirdi, bayırın eğimini ve derenin üstüne sarkan birbirine dolaşmış dalları inceledi. Gökyüzünde dolanan bir ejderhadan gizlenmek için iyi bir yerdi. Toprak ortasından akan dereyle küçük bir vadi oluşturuyordu, derinliği Corayne'in boyunu zar zor geçiyordu ama yine de saklanmaya uygun sayılırdı. Uyumaya yetecek kadar değilse de biraz olsun huzur bulmak için. Birazcık soluklanmak için.

"Iona."

Corayne olasılıkları gözden geçirirken anklavın adını söyledi. Dom'un memleketi hakkında çok az şey biliyordu ama bildiği kadarı yeterdi. Calidon'un vadilerinde gizlenmiş bir kale şehriydi. Ölümsüz Kadimlerle doluydu. Yarısı bile Dom kadar korkutucuysa saklanmak için güvenli bir yer demekti.

Tabii kapılarını bana açarlarsa, diye düşündü kederle. Iona bize yardım etmeyi reddetmişti. Yine aynı şeyi yapabilirler.

Yine de elindeki en iyi seçenek buydu.

Belki de tek seçeneğim.

Atı su içerken Corayne de tulumları doldurdu, sonra da yüzünü temizlemeye çalıştı. Buz gibi su şok etkisi yaratarak onu biraz kendine getirdi.

KADER BOZUCU

Dalların arasından bir kez daha gökyüzüne baktı. Soğuk güneş bulutların arasında sapsarıydı. Böyle berbat bir gün için fazla güzeldi.

Corayne arkasına dönünce kısrağın başını kaldırdığını, kulaklarını oynatarak dikkat kesildiğini gördü.

Elini hemen sırtındaki Kirmen Kılıcı'na attı, parmakları birkaç saniye içinde kılıcın sapını kavradı. Ama kılıcı çekmeden derede yankılanan alçak sesi duydu.

"Niyetimiz sana zarar vermek değil Eski Cor'lu Corayne."

Düzenleme

Ny.ozlem

4

DİŞİ ASLAN

Erida

Ya diz çökecekler ya da yıkılacaklar.

Siscaria ve Tyriot diz çökmüştü.

Erida böylece Dört Krallığın Kraliçesi olmuştu.

Galland, Madrence, Tyriot ve Siscaria Kraliçesi Erida. Toprakları şimdi Şafak Okyanusu kıyılarından Gözcü Deniz'in soğuk sularına kadar uzanıyordu. Ascal'dan Tyri Boğazı'nın kıymetli adalarına kadar. Ormanlar, tarım arazileri, dağlar, nehirler, antik şehirler ve işlek limanlar. Artık hepsi Erida'nın hâkimiyeti altındaydı, gölgesi gerçekten uzuyordu.

Benim imparatorluğumun sınırları yok. Tüm diyar bana ait.

Yolculuk planlanandan uzun sürdüğü için dönüş yolunda kaderini düşünmek için bol bol vakti olmuştu. Uzun Deniz'in bazı bölümleri kraliçenin bir donanma eşliğinde bile yolculuk yapmasına imkân vermeyecek kadar tehlikeliydi. Korsanlar savaş zamanı palazlanır, sularda aç kurtlar gibi gezerdi. Erida ve maiyeti Partepalas'tan Byllskos'a kadar kara

yoluyla gitmek zorunda kalmış, kraliçe burada Tyriot'ı teslim almıştı. Daha doğrusu Tyriot kraliçeye terk edilmişti. Deniz prensi ve kuzenleri, fatih kraliçeye teslim olmaksızın sarayı bırakıp kaçmıştı. Erida sarayın salonlarını ve boş rıhtımını görünce gülmüştü. Kıyı şehirlerini idare etmesi için birkaç lordu orada bırakarak yola devam etmiş, kıtayı amansız bir dalga halinde geçmişti.

Siscaria hemen teslim olmuştu. Erida, Siscaria başkentinin başına amcası Dük Reccio'yu koymuştu. Aralarındaki kan bağından ötürü amcası ona çoğu soyludan daha sadıktı.

Çok geçmeden Erida yeniden donanmasına katılmış, yüz Galland gemisi, kalyon ve büyük yük gemisi kuzeye, Ascal'a doğru yönelmişti. Soylular eve dönmek için can atıyordu ama Erida kadar değil. Erida'nın gemisi en önden gidiyordu, bu bir kraliyet sarayının tüm konforuna sahip, gezinti gemisi gibi dizayn edilmiş devasa bir savaş kalyonuydu.

İki ay süren yolculuktan sonra Erida bezmişti.

Sayırsız toplantıya, ziyafete, yemin törenine katlanmış, bütün zamanını ondan bir iyilik koparmak için yalakalık yapan iğrenç saraylılarla geçirmişti. Her şey hem sonsuz hem de bir anlık gibiydi. Bazı günler göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Bazen de saniyeler geçmek bilmiyordu. Erida dönüş yolunun bitmek bilmeyen son millerinde de böyle hissediyordu.

Sabret, diye geçirdi içinden. Bu işkence bitmek üzere.

Ascal'da onu neyin beklediğini biliyordu. Kimin beklediğini.

Taristan oradaydı, Gidastern'den dönmüştü. Ronin'in okunaksız el yazısıyla yazılmış mektuplarından pek bir şey anlaşılmıyordu ama Erida gerekeni öğrenmişti. Taristan da zafer kazanmıştı.

Ondan da bunu beklerdi. Taristan her bakımdan tam dengiydi.

Erida gözlerini kısarak kuzeye, Ayna Körfezi'nin Büyük Aslan'ın ağzına doğru daralan kıyılarına baktı. Adalardan ve nehrin üzerine dizilmiş köprülerden oluşan bir şehir olan Ascal karşısındaydı. Kalbi hızla atmaya başladı, vücudu beklentiyle gerildi.

Karanlık çökmeden evde olacaktı. Akıntı bile ondan yanaydı, donanmaya hız kazandırıyor, kuvvetli bir rüzgâr yelkenleri dolduruyordu.

"Kaybettiğimiz zamanı telafi ettik," dedi Lord Thornwall, Erida'nın yanında küpeşteye tutunmuştu. Kızıl sakalı sonunda tamamen ağarmıştı. Fetih Erida'nın en büyük komutanı için zorlu geçmişti.

Erida'nın diğer yanında Leydi Harrsing vardı, tüm ağırlığını küpeşteye vermişti. Bir kocakarı gibi iki büklümdü, nemli soğuktan korunmak için kürklere sarınmıştı. Erida ona aşağıda kalmasını söyleyecekti ama Harrsing'in, endişelerini ciddiye almayacağını biliyordu. İhtiyar kadın Ward'da geçirdiği uzun yıllar boyunca kış soğğundan çok daha kötülerini görmüştü.

"Son durum nedir?" diye sordu Erida sertçe komutana bakarak.

Thornwall derin derin iç geçirdi. İki ay süren fethi özetlemek için elinden geleni yaptı.

"Lord Vermer'in bin askeri Tyri isyancılar tarafından öldürüldü," dedi. "Ayrıca Lord Holg'dan aldığımız habere göre Tyri prensler hâlâ adalarından saldırıda bulunuyormuş."

Erida gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Yokluğumda Byllskos'u savunması için Holg'un yeteneğine güveniyorum. Özellikle de tehlikeyi görür görmez kaçan korkak prenslere karşı."

"İmparatoriçe Sahili'nde dokuz gemiyi korsanlara kaptırdık." Thornwall'un yüzü asıldı.

Erida omuz silkti. “Korsanlar tehlikeyi görür görmez kaçışır. Leş yiyicilerden farkları yok.”

“Leş yiyiciler ya,” dedi Thornwall da başını sallayarak. “Ama akıllıca ve organize hareket ediyorlar. Gerçek bayraklar altında ve ustaca hazırlanmış geçiş belgeleriyle limanlara sızıyorlar. Devriyelerin yanından geçip hazine soymaya, limanları ateşe vermeye gidiyorlar. Geçiş tamamen kapatmadığımız müddetçe bunun son bulacağını sanmıyorum.” Thornwall derin bir nefes aldı. “Bence Tyri prensleriyle ittifak yaptılar.”

Erida bir kahkaha attı.

“Hiç bu kadar saçma bir şey duymadım,” dedi. “Prensler korsanları spor olsun diye avlıyor. Kanla dolu uzun bir mazileri var.”

Leydi Harrsing, Erida’nın yanında içini çekti. “Ortak bir düşman tuhaf ittifaklar yaratır.”

“Serseri prensler de sefil korsanlar da umurumda değil,” dedi Erida sertçe, sabrının tükenmek üzere olduğunu hissediyordu.

“Birkaç ay içinde Ward’ın üç tacını kazandınız Majesteleri,” dedi Thornwall hemen konuyu değiştirerek. Erida’nın yakında bir imparatoriçeye yaraşır bir taç takacağı alnına baktı. “Yaptığınız hiç de azımsanacak bir şey değil.”

Erida taç giydiğinden beri Thornwall’un ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Thornwall zeki, stratejik düşünen, cesur, sadık ve en tuhafı da dürüst bir adamdı. Thornwall ne kadar ihtiyatlı da davransa Erida şimdi onda bunu görebiliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi ve bu içten bir teşekkürdü.

Lord Thornwall, Erida’nın babası değildi ama Erida onun övgüsüne de babasıninki kadar değer veriyordu. Ayrıca Galland ordularının komutanı olarak Thornwall savaşı herkesten iyi biliyordu. Komutanın dudakları hafifçe bükülür gibi oldu.

“Ya diz çök ya da yıkıl,” diye mırıldandı Thornwall şimdi tüm diyarda dalgalanan sözü tekrar ederek. “Bu tehdit Sis-caria’da ve Tyriot’ın yarısında işe yaradı.”

Ellerine baktı. Elleri kılıç tutmaktan nasırlaşmıştı, parmak-ları haritalar ve evraklar yüzünden mürekkep lekesi içindeydi.

“Sırada hâlâ savaş yorgunu olan Larsia var.” Bir parma-ğın kapayarak saymaya başladı. “Belki sınır krallıkları da. Trec, Uscora, Dahland, Ledor. Tanrılar biliyor ya Temur’a duydukları nefret size duyduklarından çok daha fazla, Temur süvarileriyle bir Galland lejyonu arasında kalmaktansa sizinle ittifak yapmayı tercih ederler.”

Erida her saray mensubuna yaptığı gibi dikkatle Thor-nwall’un yüzüne bakıyordu. Bu yüzde yorgunluk ve çatışma görüyordu. *Bana olan sadakatiyle kendi zayıflığı arasında kal-mış,* diye geçirdi içinden dişlerini sıkarak.

“Ama Ibal, Kasa ve Temurijon’a gelince...” Thornwall sertçe Erida’nın gözlerine baktı.

Erida içinde kabaran öfkeye rağmen yüzünden bir şey belli etmedi. *Ayrıca korkuyor.*

“Bunlar bu diyarın şimdiye dek hiç görmediği türden savaşlar olacak,” dedi Thornwall, sesi yalvarır gibi çıkıyordu. “Kıta egemenliğiniz altında olsa bile. Yanınızda Taristan olsa bile.”

Erida, Thornwall’un söylemediği şeyi duydu.

Kazanamayacaksın.

Thornwall’un inançsızlığı yüzüne inen bir tokat gibiydi.

“Biz, Taristan ve ben, Eski Cor’u yeniden canlandırıyoruz.” Erida’nın sertleşen sesi şimdi çelik kadar dirençli çıkıyordu. “İmparatorluğu geri almak ve yeniden kurmak bizim vazi-femiz. Bu benim olduğu kadar tanrıların da isteğidir. Yoksa tanrılara, bizi zafere götüren kutsal Syrek’e olan inancınızı mı yitirdiniz?”

Her zamanki taktiği fazlasıyla işe yaramıştı.

Komutan kızarıp bozardı, tanrısının adı anılınca birden afallamıştı.

“Elbette inancım tam,” dedi kendini toplayarak.

Leydi Harrsing dilini şaklattı. “Tanrılar böyle istiyor Lord Thornwall.”

En azından bir tanrı böyle istiyor, diye düşündü Erida. Taristan’ın efendisini düşününce midesi allak bullak oldu, göğsü yanmaya başladı. Terlememek için kürkünü tamamen sırtından attı.

Thornwall başını eğdi, gözleri kraliçeyle ihtiyar kadın arasında gidip geliyordu.

“Biliyorum ki siz...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak sustu. “İlahi bir orduya sahipsiniz.”

Erida az kalsın gülecekti. Taristan’ın kuzeydeki ceset ordusu için pek çok isim bulmuştu. Hiçbiri “ilahi”nin yanından bile geçmiyordu.

“Ama biz sadece insanız,” dedi Thornwall usulca. “Binlerce kişilik lejyonlarımız var ama sonuçta bunlar insan. Savaşta yoruldu. Eve dönüp zaferin tadını çıkarmak istiyorlar. Bırakalım da sizin, şanınızın, azametinizin şarkılarını söylesinler. Güçlerini toplamalarına izin verin ki sizin için yeniden savaşabilsinler. Yeniden. Ve yeniden.”

Bu kadarı Erida’nın durup düşünmesine yetti. Kraliçe dudaklarını büzerek komutanının tavsiyesini düşümeye koyuldu. Daha gençken yaptığı gibi kendini yol göstermesi için Leydi Harrsing’e bakarken buldu. İhtiyar kadın da şimdi ona bakıyordu, kaşları binbir endişeyle çatılmıştı. Bunca yıldan sonra ne düşündüğünü yüzünden anlamak kolaydı.

Thornwall’u dinle.

“Durmak size göre değil Majesteleri. Bunu biliyorum. Siz yorulmaz, yılmaz, pes etmezsiniz.” Thornwall yalvarırcasına konuşmaya devam etti. “Ama askerler sizin gibi değil.”

Erida belli belirsiz başını salladı. Komutanı pısırik bir saraylı değildi. Pohpohlamayı beceremese de söyledikleri doğruydı.

“Haklısınız Lord Thornwall,” dedi dişlerinin arasından. “Başkente sağ salim dönünce bunu tekrar konuşuruz. Çeki-lebilirsiniz.”

Thornwall itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu, yerlere kadar eğilerek selam verdi.

“Başüstüne Majesteleri.”

Erida komutanın arkasından bakmadı, onun yerine ufuk-taki Ascal’ı izlemeye koyuldu.

Bella Harrsing yanında kaldı, kürk şapkasının altından kurnazca Erida’ya bakıyordu.

“Kazandığın zaferler Lord Konegin’e indirebileceğin en büyük darbedir,” dedi. “Ve Konegin’in, tahtını ele geçirmeye yönelik haince girişimlerini destekleyen herkese.”

Erida kuzeninin adını duyunca irkildi. Adı kalbine sap-lanan bir bıçak gibiydi. Kaşlarını çatarak dişlerini gösterdi.

“Daha kötüsünü de yapabilirim,” diye hırladı.

Kafasını bir mızrağa geçirmek gibi.

Bella Harrsing çingirak gibi bir sesle hafifçe kıkırdadı. “Yapabileceğinden eminim tatlım. Saray imparatoriçesini çağırıyor,” diye ekledi sesini alçaltarak. “Fısıltıları buradan bile duyabiliyorum.”

“Ben de öyle.” Erida bu düşünceyle keyiflendi, safir rengi gözleri parladı. “Eskiden yüzüme karşı benimle alay eden lordlar bile şimdi elimi öpüyorlar, lütufta bulunayım diye yalvarıyor, her emrimi yerine getirmek için hazır bekliyorlar.”

İçi hem heyecan hem korku hem de zafer kazanmanın gururuyla doluydu. Erida her zamanki gibi bir kılıcı, tüm erkekler gibi kuşanabileceği bir silahı olsun istedi. Çatal tutmayı bile beceremeyen beş para etmez saraylılar bile kendilerini tehlikeli hissetmek için kılıç taşıyordu. Erida'nın ise eteklerinden ve taşlarından başka bir şeyi yoktu.

"Dört Krallığın Kraliçesi," diye fısıldadı. Yavaşça eldivenini çıkarıp zümrüt devlet yüzüğüne baktı. Yüzük parlak yeşil bir göz gibi parmağında göz kırptı.

Leydi Harrsing de büyülenmiş gibi yüzüğe bakıyordu. "Eski Cor yeniden doğuyor," diye mırıldandı Erida'nın sözlerini tekrarlayarak. "Bu bir zamanlar babanın hayaliydi. Onun babasının da."

"Biliyorum," dedi Erida hiç düşünmeden. Bu umutlar ona daha doğduğu andan itibaren aşılarmaya başlamıştı.

"Ve sen buna senden önceki krallardan çok daha fazla yaklaştın," dedi Harrsing. Eldivenli elini yavaşça, çekinerek Erida'nın koluna koydu.

Erida alışkanlıkla yaşlı kadına yaslandı. Ne kadar çocukça olsa da.

"Baban görseydi seninle gurur duyardı."

Fısıltı havada asılı kaldı, rüzgâr neredeyse onu dağıtacaktı. Erida yine de onu sıkıca tutup göğsüne bastırdı.

"Teşekkür ederim Bella," diye mırıldandı titreyen sesiyle.

Ascal bir yara gibi önlerine serildi. Altın rengi duvarlar ve katedral kuleleri gökyüzüne yükseliyor, sarı-yeşil sancaklar kan kırmızısı bulutların altında parlıyordu. Ascal diyarın en büyük şehriydi, yarım milyon kişiye ev sahipliği yapıyordu. Erida'nın sarayı şehrin tam ortasındaydı, duvarlarla çevrili bir ada gibiydi, kendi başına bir şehirdi.

Erida tanıdık ufku tarayarak bütün kuleleri, sancakları, köprüleri, kanalları ve tapınak kubbelerini tek tek gözden

geçirdi. Kendini önünde uzanan yolda yürürken düşündü, geminin güvertesinden Yeni Saray'a kadar büyük bir geçit töreni hayal etti. Halk sevinçle tezahürat yapıyor, atının önüne çiçekler saçılıyor, zafer sevinci ve hayranlık dolu çığlıklar atılıyordu. O, seferden dönen bir fatih, bir imparatoruymuştu. Krallığın gelmiş geçmiş en büyük hükümdarıydı.

Ve saltanatı daha yeni başlıyordu.

Küpeşteyi sıkıca tutarak hiç kımıldamadan durdu. Suya atlayıp sarayına, tahtına, en çok da Taristan'a doğru yüzmemek için kendini zor tutuyordu.

Yavaşça kolunu Harrsing'in elinden çekti. İhtiyar kadın ses çıkarmadı, bir kraliçenin istediğini yapmasına engel olamazdı. Gözlerini kısarak Erida'ya baktı ama kraliçe bir açıklama yapmadı, aklı başka yerlerdeydi. Hiçbir şey söylemeden Leydi Harrsing'e ve şehre sırtını döndü.

Bırak seninle kalayım sevgilim.

Artık sese alışmıştı. Duyduğu zaman ne irkildi ne de şaşırdı. Sadece gözlerini kırmızı gökyüzüne dikti. Gökyüzü gün batımındaki gibi görüldüğü halde vakit henüz öğleydi.

İçeri girmeme izin ver.

Erida her zamanki gibi, alay edercesine cevap verdi.

Kimsin sen?

Bekleyen yine o kadife kadar yumuşak sesiyle konuşuyor, sesi Erida'nın zihninde dolanıp duruyordu.

Kim olduğumu biliyorsun. Bırak seninle kalayım. Beni içeri al.

Bekleyen'in sesi yavaşça kayboldu, sonunda geriye sadece yankılar kaldı.

5

DALI ELİMDEN BIRAKIYORUM

Corayne

Corayne kılıcı sesin geldiği yere çevirerek dövüş pozisyonu aldı. Sorasa Sarn bunu ona iyi öğretmişti.

Aşağıdaki derenin kenarında silüetler toplanmıştı. Güneş arkalarından vurduğu için belli belirsiz görünüyorlardı, Corayne daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı.

"Niyetimiz sana zarar vermek değil," dedi içlerinden biri tekrar, yavaşça bir adım öne çıktı. Son derece ölümcül olduğu halde Corayne'in elindeki kılıktan korkmuyordu.

Corayne hiçbir Kadim'in korkacağını sanmıyordu.

Bunlar ölümsüz, hepsi. Bunu hemen anlamıştı. Domacridhan'a benziyorlardı, bakışları derin ve uzak, yüzleri ciddi. En yakınındaki müthiş bir zarafetle hareket ediyordu, her hareketi Corayne'in çizmelerinin altındaki sular kadar akıcıydı.

Onun da Dom gibi süt beyazı bir teni vardı ama aralarındaki benzerlik burada bitiyordu. Kadim'in koyu kırmızı saçları ve bir şahininki kadar sarı gözleri vardı. Dom geniş ve

yapılıyken, somurtkan bir dağ gibiyken, bu adam ince uzun uzuvlarıyla söğüt ağacını andırıyordu. Arkasındaki Kadimlerin görünüşü de aynıydı, altısının da.

Pelerinlerinin altından zincir zırhlar ve deriler görünüyordu, hepsi de mor ve sarının değişik tonlarındaydı, düşen yaprakları andırıyorlardı. Ormanda yaşadıkları belliydi, kıyafetleri ağaçların arasında kamufle olmaya yönelikti. Ne var ki çıplak tepelerde son derece göze batıyorlardı.

"Siz Kale Ormanı'ndansınız," dedi Corayne yüksek ve bir soğuk bir sesle.

Ölümsüz başını eğerek bir kolunu zarifçe geriye savurdu. "Sirandel'den geliyoruz Leydi Corayne."

Corayne o anklava dair bir şeyler bulmak için hafızasını zorladı. Pek bir şey bulamadı, tek bildiği Sirandelli Kadimlerin de babasıyla birlikte öldüğüydü. Taristan'la bir kez savaşmışlar ve kaybetmişlerdi.

Yeniden savaşacaklar mı?

Çenesini yukarı kaldırdı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Kadim, Corayne'e bakarken şahin gözleri yumuşadı. Merhamet dolu bakışları Corayne'i rahatsız etti.

"Adın artık Ward'ın tüm anklavlarında biliniyor," diye mırıldandı Kadim.

Corayne bunu doğal karşıladı. "Peki senin adın ne?"

Kadim yine başını eğdi, sonra da diz çöktü. Başka bir hayatta, başka bir Kadim de önünde diz çökmüştü. Dünyanın ucundaki bir hendekte değil, eski kulübesinin gölgesinde.

Corayne çığlık atmamak için dudağını ısırıldı.

"Ben Sirandelli Castrin. Bryven ve Liranda'nın Glorian doğumlu oğluyum."

Corayne başını iki yana sallayarak kalkmasını işaret etti. "Buna gerek yok."

Castrin hemen ayağa fırladı, ellerini ovuşturmaya başladı. "Affedersin leydim."

Dom'u, bitmek bilmeyen özürlerini, işe yaramaz ünvanlarını hatırlayınca Corayne neredeyse yere serilecekti. Başını çevirip kılıcı indirdi, yüzünü dikkatle ona bakan Kadim'den gizledi. Gözleri yanıyor, boğazı tıkanıyordu, aldığı her nefes işkence gibiydi. Tüm kalbiyle Dom'un, Yoldaşlardan birinin yanında olmasını diledi. Bir yandan da uzaklara uzanabilse, tüm gücüyle dilese yine ortaya çıkarlar mı diye düşünüyordu.

"Yaralı mısın leydim?"

Şaşıp kalmış olan Kadim'e çıkışmamak için kendini zor tuttu. Dom'un uzun zaman önce, ölümlülerin âdetlerinden bihaber olduğu zamanlarda nasıl olduğunu hatırladı. Castrin, Dom'dan da beterdi.

"Hayır," dedi sertçe, tekrar Kadim'e döndü. Kirmen Kılıcı'nı yavaşça kınına soktu.

Diğer Kadimler ormanın kıyısındaki kurtlar gibi tedirgin edici bakışlarla onu izliyordu. Nedense Corayne biraz rahatlamıştı. Onların yanında güvende idi, parçalanmış bir diyarda ne kadar güvende olunabilirse.

"Sanırım beni neden aradığınızı sormam gerek," dedi Corayne kısırağına yaslanarak. Omzunun altında atın sıcak gövdesini hissetmek iyi gelmişti. "Ama galiba biliyorum. Ormanınızın dibinde bir Kirmen yanınca kralınızın aklı başına mı geldi?"

Castrin dudaklarını birbirine bastırdı. Corayne'in arkasına, Gidastern'e doğru baktı. *Yanan şehirden yükselen dumanları ya da Ward'da başıboş dolaşarak geçtiği yeri yakan Infyrna köpeklerini görüyor mu? Geride neler bıraktığımı biliyor mu?*

Yüzündeki tiksintiye bakılırsa biliyordu.

Castrin başını iki yana sallayarak tekrar Corayne'e baktı. "Seni bizimle gelmeye davet ediyoruz, Sirandel'de, kralımızın koruması altında güvende olursun. Valnir seninle tanışmak istiyor."

Sırtını ata yaslamış olan Corayne kollarını kavuşturdu.

"Ben Iona'ya gidiyorum," dedi çabucak, ağzı beyninden daha hızlı hareket ediyordu. Konuşurken plan beyninde şekilleniyordu. Doğru olan buymuş, hatta kaderinde bu yazılıymış gibi hissediyordu. *Çünkü başka seçenek yok.* "İsterseniz anklavınıza kadar beni koruyabilir ve bir geceliğine ağırlayabilirsiniz. Valnir'le de konuşurum ama sonra hemen yola koyulmam gerek."

Castrin'in arkasındaki Kadim savaşçılar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Castrin de afallamıştı, gözlerini kırıştırdı. Corayne'in karşı çıkmasını beklemedikleri açıktı. Anlaşılan bu Kadimler ölümlüler hakkında pek deneyimli değildi.

Castrin sonunda yine başını eğdi. "Pekâlâ leydim."

Corayne yüzünü buruşturdu, bu ünvanı duyunca ağzında kum varmış gibi geliyordu. "Adımı söylemen yeterli Castrin."

Castrin hemen başını salladı. "Pekâlâ Corayne."

Önceki kadar olmasa da Corayne'in gözleri yine yanmaya başladı. Acı çektikçe acıya karşı duyarsızlaşıyordu. Soğukta çok fazla kalıp da artık soğuğu hissetmemek gibi.

"Yoldaşların olduğunu duydum Corayne. Güçlü ve zeki yoldaşlar. Hepsi de soylu birer kahraman," diye ekledi Castrin dikkatle Corayne'in yüzüne bakarak. Corayne sakın kalmak için elinden geleni yaptı. "Onlar nerede?"

Corayne'in sesi boğazına takılıp kaldı, dudakları zar zor aralandı. Söylemeye içi elvermiyordu ama Kadim'in vazgeçeceği yoktu.

"İonalı Domacridhan nerede?" diye üsteledi Castrin. "Kendisi dostum olur."

Corayne'in nefesi kesildi, Kadim'e sırtını döndü. Atın sırtına atlarken nabzı kulaklarında atıyordu.

"Benim de dostumdu," diye fısıldadı.

Geride bıraktığı her mil, geçen her gün Corayne'in kalbinin etrafındaki duvara bir taş daha ekliyordu. Tüm dikkatini altındaki atın ritmine vermişti. Toynak seslerini saymak, Yoldaşları ve yazgılarını hatırlamaktan daha kolaydı. Yine de peşini bırakmıyorlardı, yüzleri rüyalarına giriyordu.

Kale Ormanı çok eski ve çapraşıktı, köklerden, çalılıklardan ve dallardan oluşan bir labirent gibiydi. İlk bakışta her tarafı aynıymış gibi görünüyordu. Kışın grisi, çamların yeşili, dökülmüş çam iğnelerinin ve kuru yaprakların kah-verengisi. Ama Kadimler hiçbir ölümlünün bulamayacağı yolları biliyor, atlarını dallardan oluşan tünellerin içinden sürüyorlardı. Corayne'in elinden onları takip etmekten başka bir şey gelmiyordu, kendini ağaç labirenti tarafından yutulmuş, kaybolmuş gibi hissediyordu. Artık günlerden ne olduğunu bile bilmiyor, kederli bir hayalet gibi Kadimlerin peşinden gidiyordu.

"Corayne an-Amarat," diye seslendi Castrin, sesi hatıraların sisini delip geçti.

Corayne dizginlere asılıp durdu, dönünce ölümsüzlerin çoktan atlarından indiğini gördü.

Onlar da beklentiyle Corayne'e bakıyordu, sarı gözleri ağaçların arasından süzülen güneş ışığını andırıyordu. Castrin saraylı bir centilmen gibi yerlere kadar eğilerek bir kolunu zarifçe yana açtı.

"Geldik."

Corayne şaşırarak kaşlarını çattı. Etraflarını saran ormanda bir değişiklik yoktu, her yer yine kayalarla, köklerle ve buz tutmuş derelerle kaplıydı. Çıplak meşelerin üstünde çam

ağaçları yükseliyordu. Kavaklar ıslıl ıslıl parlıyordu, birkaçı hâlâ sarı yapraklarını dökmemişti. Burada kuş cıvıltıları daha fazlaydı, taşların üzerinden akan suyun sesi daha ahenkliydi ama başka bir değişiklik yoktu.

“İyi ama...” dedi Corayne gözlerini etrafında gezdirerek. Birden gördükleri değişiverdi, Sirandel ortaya çıktı.

Castrin'in arkasındaki iki ağaç taştan yapılmış, kabukları usta eller tarafından oyulmuştu. Onların bile doğruca toprağa gömülen kökleri vardı. Pürüzsüz dallardaki birkaç yaprak aslında yaprak değil renkli camdı, büyük bir titizlikle yapılmışlardı. Kırmızı, sarı ve mor renkleriyle toprağa titrek gölgeler düşürüyorlardı. Ağaçlar birbirlerine doğru eğilerek bir kapı boşluğu oluşturuyordu.

Ya da bir geçit.

“Bundan sonrasını yürüyerek gideceğiz,” dedi Castrin atını yularından tutarak. “Yolu buradan sen bile bulursun.”

Corayne sinirlenecek oldu ama Castrin haklıydı. Bin yıl da geçse Sirandel'e giden yolu tek başına bulamazdı.

Atından inince çizmeleri toprak yerine taşla çarptı. Çalışların altında taş vardı, geçitten gizli bir yola çıkan patikanın geri kalanı gibi kamufle edilmişti. Taşla oyulmuş tilkiler ağaç köklerinden onları izliyordu, iki tarafa da kapı bekçisi gibi birer tilki tünemişti. Corayne onların görmeyen gözlerini hissediyordu. Ağaçların arasında kapıyı gözleyen gerçek nöbetçiler, gizlenmiş Sirandelli Kadimler de olabileceğinden şüphelendi.

“Anklavlar da şehirler gibi mi?” diye sordu gözlerini kısarak ağaçların arasına bakarken. Görünürde nöbetçi yoktu ama taş ağaçlar her adımda daha da artıyordu. Cam yaprakları Castrin'in gözleri gibi ıslıl ıslıldı.

Castrin omuz silkti. Atı efendisine ve Sirandel yoluna o kadar alışkındı ki yönlendirmeye gerek kalmadan peşinden gidiyordu.

“Değişiyor,” dedi Castrin. “Bazı anklavlar ancak bir sınır kasabası büyüklüğündeyken bazıları da köy ya da kale kadardır. Ghishan uçuruma kurulmuş görkemli bir kaledir, Kar Tacı’nın göz bebeğidir. Tirakrion bir adadır. Anklavlarımızın en eskisi olan Iona ise tam bir şehirdir. Halkımızın büyük kısmı bu diyara oradan, uzun zaman önce yer değiştiren bir Kirmen’den girdi.”

“Yer değiştiren mi?”

“Kirmenler sadece açılıp kapanmaz leydim. Hareket ederler,” dedi Castrin. “Tabii bu yüzyıllar alır. Gidastern’deki yanan Kirmen’in başka bir yerde ortaya çıkması uzun yıllar alacak.”

Corayne’in gözleri yuvalarından fırladı. Gözünün önüne alevler saçarak Ward’ı yarıp geçen altın iğne, Kirmen, geldi.

“Bunu bilmiyordum,” dedi dudağını ısırarak. “Glorian’da doğduğuna göre buraya Iona Kirmen’inden mi geldin?”

Yürürlerken Castrin’in yüzünden bir gölge geçti. Bu kez acı veren soruları soran Corayne, sorulardan kaçmaya çalışan da ölümsüzdü.

“Ben çocukken geldim, yüzlerce yıl önce,” dedi Castrin sert bir sesle. “Hatırlamadığım bir krallıktan sürgün edilmiştik. Önce Kavşak’tan geçtik, sonra da, evet, Iona’ya dönüşen topraklara geldik.”

Sürgün. Corayne, Castrin’in sözlerini daha sonra evirip çevireceği mücevherler gibi aklının bir köşesine sakladı.

“Kavşak mı?” diye mırıldandı masumca bir merakla.

“Bir zamanlar ona tüm kapılara açılan kapı derdik.” Castrin’in gözleri uzaklara daldı, Corayne, Kadim’in hatıralarını görebilmek isterdi. “Tüm diyarların arkasında bir diyar. Her

toprağında bir Kirmen vardır. Kapıları durmadan hareket eder, durmadan yer değiştirir."

Bu sözlerdeki gizli anlam karşısında Corayne'in nefesi kesildi. "Ama Kavşak da Glorian gibi kayıp."

"Evet," dedi Castrin sertçe. "Şimdilik."

Castrin'in sarı gözlerinin önce yüzünde, sonra da Kirmen Kılıcı'nda dolaştığı Corayne'in dikkatinden kaçmadı. Sırtından bir ürperti geçse de hiçbir şey belli etmedi. Eski halini bir maske gibi takarak şaşkın ve meraklı tabiatını kendine kalkan etti.

Eskiden Iona'da bir Kirmen varmış, tüm kapılara açılan bir kapı. Kadimlerin eve dönmesi için bir yol. Ama artık yok.

Bir ıslık sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı, tekrar Castrin'e baktı. Castrin tekrar ıslık çaldı, bu hafif, ürkütücü bir ıslıktı. Corayne birden Castrin'in baykuş taklidi yaptığını anladı. Ağaçların arasından başka bir ıslık sesi cevap verdi.

Bir anda etrafındaki ölümsüzlerin sayısı iki katına çıktı, ağaçların arasında başka muhafızlar belirdi. Üstünde tilki amblemi olan yumuşak, mor deriler giymişlerdi. Yarıları Castrin gibi kızıl saçlı, sarı gözlüydü. Diğerleri bir liman kentindeki herhangi bir kalabalıkta rastlanacak kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bronz tenliler, ay kadar beyaz olanlar, siyah saçlılar, sarışınlar, hatta bir de kır saçlı vardı.

Castrin dost olduğunu göstermek için avucunu açarak muhafızlara elini kaldırdı. "Kralın emriyle Corayne an-Amarat'ı Sirandel'e getirdim."

Muhafızlardan biri gözlerini kısarak havayı kokladı. "Infyrna köpeklerini de getirmişsin Castrin."

Corayne'in yüreği ağzına geldi.

"Hâlâ peşimizdeler mi?" diye fısıldadı başını çevirip geldikleri yola bakarak. Alevli gövdeleri ağaçların arasından çıkacakmış gibi geliyordu.

Castrin kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “*Senin peşindeler,*” dedi. “Ama icaplarına bakılacak. Orman tahmin ettiğim gibi yavaşlamalarına sebep oldu, şu an Sirandel’de güvendesin. Burada Yanan Diyar’ın canavarları bile sana dokunamaz.”

Corayne’in korkusu biraz geçti. “Peki ya Kale Ormanı?” Ölümsüz gözlerini kırıştırdı. “Anlamadım.”

“Ormanınız. Topraklarınız.” Corayne eliyle etraflarını saran ormanı işaret etti, eski orman dört bir yana doğru kilometrelerce uzanıyordu. “Köpekler beni takip ederken geçtikleri yerleri yakıp yok etmiyorlar mı?”

Castrin şaşkın şaşkın yanındaki ölümsüzlerle bakıştı, hepsi aval aval bakıyordu.

“Bu bizi ilgilendirmiyor,” dedi Castrin sonunda.

Eliyle yürümeye devam etmesini işaret etti.

Corayne başını salladı, tamamen farklı nedenlerle de olsa Castrin kadar şaşkın görünüyordu.

“Bu bizim diyarımız değil Corayne. Onu korumak bizim işimiz değil,” diye açıkladı Kadim. Yeniden yürümeye başladı, Corayne de peşine düştü. “Senin de değil Eski Cor Kızı.”

Corayne’in ağzı ekşidi. Korkusu geçmemiş, sadece değişmişti. Tekrar etrafındaki ölümsüzlere baktı, Allward’dan yıldızlar kadar uzaktılar. Issız bir gökyüzüne demirlenmiş, hiçbir şeye karışmadan izlemeye mahkûm yıldızlar gibi. *Ama bu ölümsüzler hiç de mahkûm değil. Karışmamayı kendileri seçti.* Ters bir şey söylememek için dudağını ısırıldı. Kederle yine Dom’u düşündü. Eskiden onu aptal ve idealist buluyordu. Şimdi Dom’un o asilzade ahmaklığına hasret kalmıştı.

Hiç değilse Dom sadece kendini düşünmüyordu.

Sessizliğe gömüldü, yürürken dikkatle Castrin’i ve diğer ölümsüzleri izliyordu.

Patika düzgün bir yola dönüştü, buradaki taştan ağaçlar daha uzundu. Öyle ustaca yapılmış, öyle mükemmel yer-

leştirilmişlerdi ki Corayne bir yapının içine girdiğini fark etmedi bile, yukarıdaki kemerler ölümsüz eller tarafından birbirine dolanmış bitkilerden ve yontulmuş taşlardan oluşuyordu. Cam yapraklar güneşin renk parçacıkları halinde içeri süzüldüğü pencerele ve tavan camlarına dönüşmüştü. Dalların arasında kuşlar uçuşuyordu, Corayne köklerin arasında, taştan kuzenlerinin yanından hızla geçen kırmızı bir tilki görür gibi oldu.

“Sirandel,” diye mırıldandı.

Burası şehir miydi, yoksa saray mı bilemedi. Stnların arasında da Kadimler dolaşıyordu, Corayne burasının sarayın büyük salonu olabileceğini düşündü. Kadimler tilki gibi bir görünüp bir kayboluyor, hem çok hızlı hem çok yavaş hareket ediyor, anklavın içinde gözden yitiveriyorlardı. Giysileri –elikleri, deri ve ipeklileri– mor ve altın sarısı desenlerle kaplıydı ve dökülen yaprakları andırıyordu.

Ağaçların arasında dönemeçli tüneller ve merdivenler uzanıyordu. Merdivenlerden bazıları dne dne yüksek kubbe, dalların üstündeki gözetleme kulelerine kadar çıkıyordu. Bazıları da ağaç köklerinden aşağıya, yerin altındaki görünmez bölmelere iniyordu. Anklavı koruyacak duvarlar yoktu, sadece Kale Ormanı vardı. Sirandel kaleden çok ormanın içinde ıssız bir katedrali andırıyordu.

“Eviniz çok güzel,” dedi Corayne usulca, bunu samimiyetle söylemişti.

Castrin içten bir glmsemeyele karşılık verdi.

Sonunda köklerin arasında yükselen bir taraçaya vardılar, burası ziyafet salonu vazifesi görebilecek kadar geniş ve düzdü. *Ya da taht odası*, diye geçirdi içinden Corayne şaşırarak.

Taraanın bir ucunda taş ağaçlar birbirine dolanarak bir duvar oluşturuyordu, dalların arasında yine renkli camlar görünüyordu. Kökler kıvrılarak büyük bir koltuk meydana

getiriyordu. Tepedeki gerçek ağaçlar yerini tamamen taşla bırakmıştı. Corayne farkına bile varmamıştı ama şimdi tamamen yapının içindeydiler. Etraflarına mor zırhlı muhafızlar dizilmişti. Korkutucu bir görünümüleri vardı ama Sirandel tahtında oturan Kadim kadar değil.

“Majesteleri,” dedi Corayne, sesi büyük, yüksek tavanlı salonda yankılandı.

Hemen Sirandel kralının önünde diz çöktü.

Lord Valnir tahtından Corayne’e bakıyordu, dudaklarını büzmüştü. Sadece diz çöken Corayne’i izleyen sarı gözleri kıpırdıyordu.

Castrin gibi o da bir söğüt ağacı kadar ince uzundu, porselen kadar beyaz bir teni, yer yer kır düşmüş kızıl saçları vardı. Tam bir kral gibi duruyordu ama başında taç yoktu, sadece her bir parmağında taşlı yüzükler vardı. Omzundan sarkan mor pelerini altın ve ametistle tutturulmuştu. Gür kirpiklerinin arkasındaki sarı gözlerini kırpıştırarak Corayne’i tepeden tırnağa süzdü. Ormanın loş ışığı renkli camlardan süzülerek üstüne vuruyor, yüzüne tuhaf bir ifade veriyordu. Kral da anklavının tilki mührü gibi bir yırtıcıya benziyordu.

Yavaşça öne eğilince üstüne daha parlak bir ışık vurdu. Boynundaki yara izi Corayne’in gözünden kaçmadı, pelerininin yakasından belli belirsiz görünüyordu. Boynunu bir zincir gibi saran pembe-beyaz iz solgun teninde göze batıyordu.

Corayne’in görebildiği kadarıyla üstünde silah yoktu, sadece bir kavak dalı vardı. Kucağında duruyordu, gümüş rengi kabuğu ve altın sarısı yaprakları hayalet bir rüzgârla titreşiyordu.

“Kalk Corayne an-Amarat,” dedi Valnir. Sesi yumuşak, hatta boğuktu. Belki de boynundaki yaradan ötürüydü. “Hoş geldin.”

Corayne titrememeye çalışarak ayağa kalktı. Erida ve Taristan'dan sonra bile Kadim bir kralın karşısında korkmamak zordu.

“Teşekkür ederim,” dedi güç bela. Şu anda Andry'nin yanında olmasını ne kadar isterdi. Andry büyük bir lordun huzurunda nasıl davranılması gerektiğini bilirdi. “Ne yazık ki çok kalamayacağım.”

Valnir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Sanırım siz ölümsüzler vakitten yana sürekli sıkıntı çekiyorsunuz.”

Corayne cevap vermedi. Sonra güldüğünü belli etmemek için elini ağzına bastırdı.

Valnir tahtından afallamış gibi Castrin'e baktı.

Corayne daha çok gülmeye başladı. Bir anlığına soluklanabilmek, hepsini bekleyen felaketten bir an olsun kaçabilmek için tek yapabildiği buydu.

“Özür dilerim Majesteleri,” dedi kendini toplamaya çalışarak. “Kaçınılmaz ölümümle ilgili espri yapıldığına pek şahit olmuyorum da.”

Valnir kaşlarını çattı. “Niyetim bu değildi.”

“Farkındayım,” dedi Corayne. Ses tonu sertleşti. “İonalı Domacridhan da eskiden böyleydi.”

Salona yüklü bir bulut kadar ağır bir sessizlik çöktü.

Valnir tahtında başını iki yana salladı. Solgun yüzünün rengi tamamen çekildi.

“Demek Domacridhan öldü.”

“Bundan emin değilim.” Corayne kalbinde hâlâ yeşermeye çalışan umudu boğdu. “Ama onu benden sadece ölüm ya da zincirler uzak tutabilir.”

Kralın dudaklarından hafif bir hırıltı döküldü. Dişleri parıldadı, Corayne bir an sivri dişler göreceğini sandı.

“Rowanna gibi, Marigon gibi, Arberin gibi,” diye tısladı kral yumruğunu sıkarak. Ölümsüzlere has metanet maske-

sinin altında öfke çalkalanıyordu. “Bu sefil diyar için Veder kanı döküldü. Bir hiç uğruna öldüler.”

“Ben yaşadığım müddetçe Domacridhan’ın ölümü bir hiç uğruna olmayacak Majesteleri.” Corayne tahtın önünde dimdik durdu, bir elini sırtındaki kına attı. “Ve Ward’daki son Kirmen Kılıcı’nı taşıdığım müddetçe.”

Salonun dört bir yanındaki muhafızlar oklarını kirişe taktı, Corayne’in ölümlü gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı. Atış pozisyonu alıp Corayne’i izlemeye başladılar, Corayne Kirmen Kılıcı’nı çekti, kılıç salonun ışıkları altında parıldadı.

Valnir ters ters kılıca bakıyordu, kızıl kaşları sertçe çatılmıştı. Omuz silkerek muhafızlarına okları indirmelerini işaret etti.

Corayne mücevherleri ocaktaki kömürler gibi parlayan kılıcı döşeme taşlarının üstüne bıraktı.

“Görüyorum ki kılıcı tanıyorsunuz,” dedi Corayne. “Bu kılıcın ne anlama geldiğini de biliyorsunuz.”

Kadimler ne kadar hızlı olsalar da yavaş hareket ettiklerinde daha korkutucu oluyorlardı. Valnir de tahtından ağır ağır kalktı. Bir elinde kavak dalı vardı, altın sarısı yapraklar her adımda sallanıyordu. Uzun bacaklarıyla yavaş yavaş yaklaşıırken alay eder gibi Kirmen Kılıcı’na bakıyordu. Ağzından bir tıslama daha döküldü.

Corayne kaçmamak için kendini zor tutuyordu, içgüdüleri ölümsüz kralın karşısında bir kurbandan ibaret olduğunu haykırıyordu.

“Bu kılıcı tahmin edemeyeceğin kadar iyi tanıyorum,” dedi Valnir, kocaman açılmış gözleri öfkeyle bakıyordu. Baktığı Corayne değildi, Kirmen Kılıcı’ydı. “Birkaç ay önce Iona prensesi gelip bize acıklı hikâyeler anlattı. Kadimlerin

öldüğünü, diyarın yıkımın eşiğinde olduğunu söyledi. Benden savaşçılar istedi, tüm anklavımm savaşa katılmasını istedi.”

Corayne kaşlarını çattı. “Siz de ona sırtınızı döndünüz.”

“Bir kişiye sırtımı dönmek pek çok kişiye dönmekten iyidir,” dedi Valnir sertçe.

Corayne’in içinden yine kaçmak geldi ama istifini bozmadı.

“Biliyorsunuz ki o da öldü,” dedi usulca. Valnir şaşırması gibi irkildi. Yüzü acıyla gerildi. “Prenses Ridha Gidastern’le birlikte yandı.”

Kral, Castrin’e döndü, o kadar hızlıydı ki uzuvları bulanık görünüyordu. Altın rengi dalı bir mızrak gibi ileri doğrulttu. “Bu doğru mu?”

Castrin hemen diz çöküp acıyla başını eğdi.

“Şehre kadar gitmedik. Bize verilen emir Corayne’i alıp geri dönmektir.” Castrin yan yan Corayne’e baktı, afallamıştı. “Ama ufukta Gidastern’ün yandığını gördük, Infyrna köpekleri de Ward’da başıboş dolaşıyor.”

Valnir, Castrin’in sözleriyle sarsılmıştı, Corayne hiç sesini çıkarmadı. Valnir tekrar kılıca baktı, kederine korkunç bir öfke karışıyordu.

“Bir Kirmen daha açıldı lordum,” dedi Corayne.

Valnir bakışlarını kılıçtan kaldırmadı.

“Ama gerçeği söylüyorsan bu bir daha olmayacak,” diye fısıldadı Valnir. “Bu diyardaki son Kirmen Kılıcı ise ve sen onu kullanabiliyorsan Eski Cor’lu Taristan’dan korkmamız için bir sebep kalmadı demektir.”

“Tüm kalbimle bunun doğru olmasını dilerdim.” Corayne içini çekti, ne kadar tehlikeli gelse de krala doğru bir adım attı. “Ama amcam tek başına hareket etmiyor. Bu diyarı parçalamak ve o parçalara el koymak isteyen Bekleyen’e hizmet ediyor.”

Valnir elini şöyle bir salladı. “Kirmenler vasıtasıyla, evet. Bunu Ridha da söylemişti, ondan önce, tüm bu saçmalıklar yeni başladığında Isibel de söylemişti. Ama Taristan sendeki kılıç olmadan başka Kirmen açamaz. Kılıcı amcandan uzak tuttuğumuz sürece diyar güvende demektir.”

Sonra gözleri ışıldadı.

“Hatta onu yok etsek daha da iyi,” diye hırladı. “Böylece bir daha Cor kanı taşıyan hiçbir fatih, diyarı tehdit edemez.”

Corayne atılıp Kadim’le Kirmen Kılıcı’nın arasına girdi. Kılıcı yok etmeye kalkışırsa Valnir’i tek başına durdurabilmiş gibi elini uzattı.

Neyse ki ölümsüz birden durdu. Gözlerini kıstı, şaşkınlık ve öfkeyle Corayne’e baktı. “Kılıcı saklamak mı istiyorsun? Ne için? Kendin için mi?”

Corayne kızarak dudak büktü. “Taristan zaten yapacağını yaptı. İki Kirmen kapattım ama ikisi hâlâ açık. Biri Gidastern’de, ona artık kimse ulaşamaz. Diğerisi ise... nerede bilmiyorum. Bilseydim çoktan oraya giderdim. Ama açık Kirmenler camın üstüne yayılan çatlaklar gibi tüm dünyayı mahvedecek. Her şey paramparça olana dek. Bekleyen de...”

“Artık beklemeyecek.” Valnir uzun pelerinini savurarak döndü. Arkasından yapraklar uçuşurken ağır ağır tahtına doğru yürüdü. İçini çekerek tahta oturdu, dalı yine dizlerinin üstüne koydu. “Asunder’ın Devrik Kralı diğerleri gibi bu diyarı da fethediyor.”

Corayne dişlerini sıktı.

“Diğerleri gibi mi?” dedi kaşlarını çatarak.

Valnir dik dik Corayne’e baktı. “Bekleyen’in fethedip mahvetmek istediği ilk diyar bu mu sanıyorsun?”

Corayne’in yüzüne ve boynuna ateş bastı.

“Hayır. Kül Diyarı’nı kendi gözlerimle gördüm efendim,” dedi güçlkle, Valnir kadar sert görünmeye çalışıyordu.

Gözünün önüne Kirmen tapınağının ötesindeki parçalanmış diyar geldi, tozdan, sıcaktan ve ölümden ibaret bir diyardı. Orada hiçbir canlı yaşamıyordu. Sadece sürünen cesetler ve kana bulanmış gökyüzünde sönük bir güneş vardı. *Başka kaç diyar aynı kadere sürüklendi? Bizden sonra kaç daha sürüklenecek?*

Valnir'in bakışları biraz değişti, şimdi daha düşünceli görünüyordu. Belki biraz da sarsılmıştı. Uzun parmaklı elini boynuna götürdü, eski yaradan kalan izin üzerinde gezdirdi. Corayne bunun ne yarası olduğunu anlayınca irkildi.

Kılıç yarası değildi.

Urgan yarasıydı.

Kafası allak bullak oldu. *Kim Kadim bir kralı asmaya kalkar ki?*

"Yolculuğundan bahset Corayne an-Amarat," dedi Valnir sonunda, bakışları hâlâ dalgındı. "Bize her şeyi anlat."

Corayne yorgunluktan ölmek üzereydi. Ama pes edemezdi. Prenses Ridha, Valnir ve halkını ikna etmeyi başaramamıştı. Corayne artık çuvallamak gibi bir lüksü olmadığını biliyordu.

Kederinden kaçmak istiyormuş gibi elinden geldiğince hızlı hızlı anlatmaya başladı. Artık hikâyeyi iyice ezberlemişti.

"*FırtınaKızı*'nın kaptanı Meliz an-Amarat annem olur, Uzun Deniz'de Bela Mel diye bilinir." Kadimler boş gözlerle bakıyordu. Annesinin korku salan namı, ormanın Kadimlerini pek de etkilememişti. "Babam ise Eski Cor'lu Cortael'di, doğuştan bir prensti, uzun zaman önce çökmüş bir imparatorluğun veliahdıydı."

Corayne, Valnir'in, muhafızlarının, hatta Castrin'in bile onu tanıyormuş gibi irkildiğini görünce ürktü.

Dudağını ısırdı. "Bu anklavdan birilerinin, sizin gibi Kadimlerin, ilk Kirmen açıldığında babamla birlikte öldüğünü biliyorum."

Kadimler kedere yabancıydı ve bunu nasıl göstereceklerini bilmiyorlardı. Ölülerden bahsedilince Valnir suratını astı.

“Domacridhan’ın sağ kaldığını ve beni bulmak için yola düştüğünü biliyorsunuz, tıpkı ittifak yapacak anklavlar bulmak için yollara düşen Prenses Ridha gibi.”

Kral utanca daha da yabancıydı. Yüzünü ekşitti, Corayne bir an çocuk gibi oflayıp puflayacak sandı.

Anlatmaya devam etti.

“Babamın ne olduğunu ilk söylediğinde Dom’a inanmamıştım. Cor kanı taşıdığını. Kirmen doğumlu olduğunu. Sizler gibi bir Kavşak çocuğu olduğunu. Bu yüzden benim de Cor soyundan geldiğimi, eski bir imparatorluğun veliahdı olduğumu söylediğinde ona inanmadım. Babam gibi Kirmen Kılıcı’nı kullanabileceğimi. Düşündüm ki...” Hatırladıklarının etkisiyle bocaladı. “Bunu annemin kafesinden kaçmak için fırsat bildim. Dünyayı görmek için.”

Valnir kızıl kaşlarından birini kaldırdı. “Sonra?”

Corayne gülmemek için kendini zor tuttu. “Sonra dünyayı fazlasıyla gördüm.”

Bu dünyanın ötesindeki dünyaları da.

Corayne hızını mümkün olduğunca düşürmeden konuşmaya devam etti. Sözünü bitirdiğinde ağzı kurumuştı, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu, çektiği acıların hepsini bir kez daha yaşamıştı.

Valnir’in gözlerinde acımayaya benzer bir şey belirdi, kaşları endişeyle çatıldı.

“Büyük işler başarmışsın Corayne an-Amarat. Hem de çok büyük işler.” Valnir beyaz elini yüzünden geçirdikten sonra tekrar yara izine dokundu. “Bu akşam Domacridhan ve Ridha için dua edeceğiz, diğer kayıplarınız için de. Trec askerleri için. Yoldaşların için.”

“Jydliler için de,” dedi Corayne boğuk bir sesle. Sesi titremeye başladı. “Ve Kovalinn’li Kadimler için.”

Valnir yerinden kalkacak gibi tahtında sertçe irkildi. Yüzü gerildi, iki eliyle kucağındaki ağaç dalını tuttu, parmaklarını ince kavak dalına doladı.

“*Kovalinn mi?*” dedi dişlerinin arasından.

“Yardımaımıza koşmak için gemiyle Gidastern yakınlarındaki sahile geldiler,” dedi Corayne. “Hem de tam vaktinde.”

Diğerleriyle birlikte katledilmek için.

“Peki başlarında kim vardı?” diye sordu Valnir, sesi yükselerek taşları sarstı. “Dyrian olamaz. O daha çocuk.”

Corayne başını iki yana salladı. “Başlarında kralın annesi vardı. Ona Eyda diyorlardı.”

Valnir birden ayağa kalktı, sarı gözleri öfkeden yaşlarla dolmuştu. Ellерinin arasında sıkıldığı dalı bir kalkan gibi tutuyordu.

Güneş ışığı kırlarla dolu kızıl saçlarına vuruyordu. Corayne buna benzer bir saç daha önce de gördüğünü fark etti, Gözcü Deniz’in kıyılarında. Leydi Eyda, Valnir’e benziyordu. Gözleri farklı renkti ama onun saçları da kızıl, teni süt beyazıydı. *Gerçekten Valnir’e çok benziyor,* diye düşündü Corayne, kafasında yapboz parçaları yerine oturmaya başladı.

“Kovalinn’li Eyda. Bizimle birlikte Glorian’dan sürgün edilen Eyda.” Kral hırıltıyla soluyor, göğsü sırmalı kumaşın altında hızla inip kalkıyordu. Yarı hırlar gibi sordu. “Eyda yaşıyor mu?”

“Bilmiyorum ki Majesteleri...”

Kavak dalı gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla ikiye bölününce Corayne’in sözü yarıda kaldı. Altın rengi yapraklar taş zemine saçıldı, anklavda yeri göğü sarsan sert bir rüzgâr esti.

Corayne irkildi, Castrin ise ellerini uzatarak yerinden fırladı.

"Lordum..." diye bağırdı ama Valnir elini sertçe savunarak sözünü kesti.

"Dalı elimden bırakıyorum," dedi Sirandel kralı, hava sesinin şiddetiyle titredi.

Corayne, Valnir'in sözlerinde bir büyüünün dalgalandığını hissetti, tıpkı bir kuşun kanat çırpışı gibiydi. Büyü salonda yankılandı, Kadimler krallarının gücüyle devrilmiş gibi birden diz çöktü.

Valnir şimdi boş olan ellerini uzattı, uzun parmakları çarpıktı.

"Yayı alıyorum."

Bunu bir büyüünün ya da duanın son sözleri gibi söylemişti.

Gölgelerin içinden bir muhafız daha çıktı, üzerinde diğerlerinden daha fazla zırh vardı. İki eliyle porsuk ağacından yapılmış büyük bir yay taşıyordu, pürüzsüz ahşabın kıvrımı kusursuzdu. Corayne yine değerli taşlar ve sanatkârlık görmeyi bekledi ama siyah yayın üstünde hiç süs yoktu. Sadece kusursuzca yağlanmış olan kirişin parıltısı görülüyordu.

Kadim muhafız hiçbir şey söylemeden Valnir'in yanında diz çöktü ve yayı uzattı.

Kral uzun uzun yaya baktı. Corayne'in nefesi kesilmişti, kalbi o kadar sesli atıyordu ki tüm ölümsüzlerin duyabileceğinin farkındaydı.

"Önünde uzanan yol daha kolay olsun isterdim. Böyle bir yolda yürümek zorunda olduğun için üzgünüm," dedi Valnir, Corayne'in gözlerine bakarak. Yayı sıkıca tutarak havaya kaldırdı.

"Ama ben de seninle birlikte yürüyeceğim. Ölüme ya da zafere."

6

KAPIDAKİ KURT

Erida

Erida hayatta kalmak için halkın sevgisinin ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Saraylıların saygısı da bir o kadar önemliydi. Sevgiyle korku arasındaki çizgide dengeyi tutturmak zordu. İlk taç giydiği zaman da aynı oyunu oynamıştı. O zaman daha on dört yaşındaydı, henüz bir çocukken diyarın en büyük krallığının tahtına çıkmıştı. Onunla özdeşleşen yeşil ipekliler ve altın takılar içindeydi. Daha büyük, korkusuz, Galland'ın ilk kraliçesi olmaya yaraşır görünmek için tek yapabildiği buydu.

Şimdi ise bir tanrı gibiydi, bir imparatoriçenin tahtına layıktı.

Yeşil ipekliler yerini hem bir kraliçe hem de fatih olduğunu simgeleyen altın sarısı bir elbiseye ve zırha bırakmıştı. Göğüs zırhı daha çok bir mücevher gibiydi, gövdesini saran metal her nefes alışında ışıldayan parlak taşlarla süslenmişti. Kıymetli taşlardan yapılmış bir kemer, şimdi egemenliği al-

tındaki krallıklarla eşleşen renklerden oluşan bir gökkuşağı halinde belini sarıyordu. Galland'ın zümrütleri, Madrence'in yakutları, Siscaria'nın koyu mor renkli lal taşları ve Tyriot'ın deniz mavisi akuamarinleri. Kenarları kadifeden yapılmış altın sırmalı pelerini güneş gibi parlıyordu.

Parmağındaki Galland zümrüdü, güneşin kızıl ışığında parıl parıldı. Mücevherlerinin içinde en çok parlayan oydu.

Gemi yoluna devam ediyor, şehrin uğultusu artıyordu, Erida derin derin nefes alarak kendini topladı. Gürültü uzaklardan gelen bir şelalenin bitmek bilmeyen uğultusu gibiydi. Erida çenesini yukarı kaldırıp gözlerini kapadı, kendini şehrin seslerine bıraktı.

Bağlılık, hürmet, ibadet.

Tanrı olmak böyle bir şey mi acaba? diye geçirdi içinden.

Gözlerini açtı, dünya bulanıklaştı, bir renk ve ses cümbüşüne dönüştü. Erida arkasında toplanan, aralarında büyük lordların ve komutanların da bulunduğu saray mensuplarına aldırmadı. Sadece önündeki basamaklara odaklanmıştı, tökezlememeye, fazla hızlı ya da fazla yavaş hareket etmemeye özen gösteriyordu. Ascal'ın korkunç kokusunu bile almıyordu.

Kalyon Wayfarer Limanı için fazla büyük olduğundan Galland donanmasının diğer gemileriyle birlikte Fleethaven'da demirledi. Daire şeklindeki rıhtım yirmi büyük savaş gemisini alacak kadar geniş ve derindi. Her güverteden muhteşem kraliçelerini görmek için can atan denizciler bakıyordu.

Erida dikkatle güverteden indi, refakatçileri elbisesinin ve uzun pelerininin eteklerini tutuyordu. Erida başını yukarıda tutarak tam karşıya bakıyordu, yüzü mükemmel bir maske gibiydi.

Şehirden nasıl geçeceği üzerine epey tartışma olmuştu. En güvenlisi araba olurdu ama o zaman onu kimse göre-

mezdi. Tahtırevan fazla yavaş kalırdı. At da kalabalıktan ürküp kraliçeyi sırtından atabilirdi.

Bunların yerine iki tekerlekli bir savaş arabası bekliyordu. Erida'nın elbisesi gibi araba da altın sarısıydı, ön tarafında kükreyen aslan yüzü şeklinde bir kalkan vardı. Aslan Muhafızlardan biri arabaya koşulmuş altı beyaz savaş atının dizginlerini tutarak sabırla bekliyordu.

Erida muhafızın yanına tırmanırken refakatçileri de eteklerini tutuyordu, Erida bir elini kaldırarak caddelere, sokaklara, pencerelere ve kanal kıyısına doluşmuş olan halkı selamladı. Aslan Muhafızların geri kalanı da kendi atlarının sırtında arabanın etrafında yerini aldı. Dizginler şakladı, araba hareket etti. Atlar ileri atılınca Erida bir anlığına dengesini kaybetti.

Kendini yine bir gelin gibi hissediyordu, yazgısıyla evlenmeye gelen bir gelin gibi.

Şehrin en geniş caddesi olan, pürüzsüz kireç taşlarıyla döşenmiş Godswalk'a çıktılar. Şehir garnizonunun askerleri, halkı da soyluları da uzak tutmak için yolun iki yanına sıralanmıştı. Kış ortası olduğu için çoğu kişinin atacak çiçeği yoktu ama zenginler Erida'nın yoluna güller atıyor, havaya saçılan yapraklar fışkıran kanı andırıyordu. Erida'nın maiyeti de para atarak kalabalığı coşturuyordu. Durmaksızın adını haykırmaları Erida'nın başını döndürmeye başlamıştı.

Dişi Aslan diye bağıırıyordu kimileri. Kimileri de *İmparatoriçe* diye. Erida halkın sevgisinden, kendi gücünden sarhoş olmuştu.

Atalarının heykelleri meydanlardan ve kaidelerden Erida'nın geçişini izliyordu. Erida her birinin adını biliyordu, kendi babası da aralarındaydı.

Beyaz mermerden yapılmış heykel III. Konrad'ın tıpatıp aynısıydı. Heykeli babasının ölümü üzerine Erida yaptırmış, bunun için diyarın en yetenekli heykeltıraşlarını görevlen-

dirmişti. Babası soğuk ve cansız yatarken bunu yapmak boyunun borcuydu.

Araba heykelin önünden geçerken Erida bakışlarını babasının kıpırtısız yüzünde ve görmeyen gözlerinde gezdirdi. Zafer kazanmış da olsa kalbi sızlıyordu.

Ben senin hayalini kurduğun şeyim, demek istedi babasına. Bir fatihim.

Boş mermer gözler de Erida'ya bakıyordu, o haşin dudaklar sonsuza dek kapanmıştı.

Ne kadar özlese de, elini ne kadar hevesle uzatsa da, nedimli güçlenmiş olsa da babasına erişemezdi. Ölüm imparatoriçeden böceklerle kadar her şeyi birbirinden ayırıyordu. Yine de babasının sevgisini ve duyduğu gururu biraz olsun hissetmek için elini uzattı.

Sadece boşluk vardı.

Güven Köprüsü'nden geçip Konrada'nın muhteşem katedral kulesinin etrafından dolaştılar. Erida'nın büyük büyükbabası tarafından yaptırılan Konrada, Ward'ın yirmi tanrısını da onurlandırılıyordu.

Erida aslında bu tanrıların ne kadar sahte olduğunu biliyordu.

Sadece tek bir tanrının gerçek olduğunu biliyordu, onun yüzü taştan değil gölgedendi.

Beni içeri al.

Fısıltılar aklının bir köşesinde daima yankılanıyordu. Daima bekliyordu.

Beni içeri alırsan seni bu diyarın gelmiş geçmiş en büyük kraliçesi yaparım.

Konrada'yı geride bırakarak yola devam ettiler. Erida üç taç birden takacağı tören için geri dönecekti ama şu anda aklında sadece Yeni Saray vardı. Saray taştan bir canavar

gibi karşılarında belirmişti. Ascal'ın ortasında bir ada, kendi başına bir şehirdi.

Büyük Kanal'ın suları üstündeki Cesaret Köprüsü'nden geçerken kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Köprüden binlerce kez geçmişti ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Saray garnizonundan yüzlerce asker köprüye dizilmiş, kılıçlarını kaldırarak çelikten bir tünel oluşturmuştu.

Kanal boyunca şehrin her yerinden bağırışlar yükseliyordu. Sanki tüm dünya Erida için haykırıyordu.

Erida sakin olmaya çalışarak sevgi gösterilerinin tadını çıkardı. Yüzünü öne, sarayın demir bir ağzı andıran kapılarına çevirmişti. Hem tutunmak hem de parmaklarının titrediğini gizlemek için arabanın demirini sıkıca kavradı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan geçtiler, sarayın kalın duvarı Erida'nın başının üzerinden geçip gitti. Atlar tozu dumana katarak Yeni Saray'ın büyük avlusuna girince yavaşladı. Sarayın duvarları güzelce temizlendiğinden parlıyordu. Saray seneşali Lord Cuthberg, Erida'nın dönüşü için tüm hazırlıkları yapmıştı.

Kırmızı güneş diyarı pembeye boyuyor, her şey gül rengine dönüşüyordu. Erida sanki her şeyi bir vitrayın arkasından görüyordu.

Yoksa tüm bunlar bir rüya mıydı?

Ama sızlayan ayakları tersini söylüyordu.

Şövalye dizginlere yavaşça asılarak atları durdururken Aslan Muhafızlar da sıraya girdi. Erida'nın inmesi için arabanın arkasına dizildiler. Altın sarısı zırhının içinde Erida da onlardan biri gibiydi.

Kulaklarındaki bir uğultu tüm sesleri bastırdı. Erida bakışlarını sarayın basamaklarına ve büyük meşe kapıya dikti. Tahtını, büyük salonu ve kraliyeti barındıran yuvaya baktı.

Bakışları sanki seneşali ve toplanmış olan diğer saraylıları delip geçiyor, hepsinin yüzü bulanıklaşıyordu. Hepsi de Erida'yı selamlamak için güneşe doğru eğilen çiçekler gibi eğilmişti.

Sadece bir çift göz kalmıştı, bu gözler Erida'ya kilitlenmişti. Taristan hiç kıınıldamadı, başını belli belirsiz eğdi. Bu da yeterliydi.

Taristan kan kırmızısı bir hayaldi, Erida da altın sarısı.

Erida kocasına zorla kadife bir tunik ve cilalı siyah çizmeler giydirip boynuna yakutlarla dolu bir zincir takan hizmetçiye acıdı. Kış soğuşuna rağmen Taristan'ın üstünde pelerin yoktu. Bu haliyle parlak kürklerine sarınmış olan tavus kuşlarının arasında göze çarpıyordu. Tuhaf bir şekilde eğilmiş olan Ronin bile koyu kırmızı bir pelerinin içine gömülmüştü.

Eski Cor Prensi, Erida'nın üç ay öncesinden hatırladığı gibiydi. Sümüklü büyücü ve ceset ordusuyla birlikte Gidastern'e gitmek üzere kuzeye doğru yola çıkmadan önceki gibi.

Erida bu süre boyunca Taristan'dan sürekli haber almıştı. Taristan yarısı şifreyle yazılmış kısıacık mektuplar göndermişti, bunlar bir Kirmen'in daha açıldığını, bir hediyein daha bahşedildiğini ima ediyordu. Bir zaferin daha kazanıldığını. Ama bunun dışında pek bir şey yoktu.

Erida maskesini indirmede ama uzun pelerininin kıvrımları arasına gizlenmiş parmakları titriyordu. Tacını, tahtını, Bekleyen'i ve aklının bir köşesindeki küçük fısıltıyı düşünmeye çalıştı. Kocasını dışında herhangi bir şey düşünmeye çalıştı.

Öyleyse sen de benim misin?

Üç ay önce odalarında baş başalarken Taristan böyle sormuştu. Erida o zaman cevap vermemişti, şimdi de bir cevabının olmadığını fark etti.

Herkes bakışlarını yere dikmişken Taristan gözünü hiç kırpmadan Erida'ya bakıyordu.

Erida daha dikkatli bakınca Taristan'ın yüzünde garip bir şey fark etti. Kırmızı bir kesik. Tam iyileşmemiş bir yara. Her şeye dayanıklı, Ward'daki herkesten daha güçlü olan Taristan için bu imkânsızdı.

Görünmez bir bağ ikisini birbirine çekmeye başladı, Erida buna karşı koymakta zorlanıyordu. Taristan'ın yanına gitmek için can atıyordu. Gidastern'de neler olduğunu öğrenmek istiyordu, Taristan'a sarılmak istiyordu. Beklemek için tüm gücünü kullanıyordu.

"Çok yaşa Galland'ın, Madrence'ın, Tyriot'ın ve Siscaria'nın Kraliçesi Dişi Aslan Erida," diye bağırdı seneşal, sesi avlunun duvarlarında yankılandı.

Erida tek kelimesini bile duymadı.

Tam karşıdan Taristan gözlerine bakıyordu. Gözlerinde tanıdık kırmızı bir parıltı vardı. Erida bu parıltının Bekleyen'den mi yoksa kırmızı gökyüzünden mi kaynaklandığını anlayamadı.

"Eski Cor'un ihtişamı yeniden doğuyor!" diye bağırdı Thornwall sıradan. Diz çöktüğü yerden doğruldu.

Yanındaki Leydi Harrsing de ona katıldı.

"İmparatoriçemiz çok yaşa," dedi sert bir sesle.

"İmparatoriçemiz çok yaşa," diye tekrarladı kalabalık.

Taristan'ın dudakları da onlarla birlikte kımıldadı, sesi bağırıışların içinde boğuldu.

Tekrar sessizlik çökünce, şehrin uzaktan gelen uğultusundan başka bir şey duyulmaz olunca, Erida saraylıları başıyla şöyle bir selamladı.

"Evde olmak güzel," dedi vakur bir ses tonuyla.

Lord Cuthberg mücevherler içindeki bir böcek gibi koşturarak Erida'nın yanına geldi. Durmadan konuşuyordu, sözcükler uyuşturan bir dalga gibi Erida'yı sarmaya başladı.

"Dün maiyetiyle birlikte Temur büyükelçisi geldi. Onları şimdilik Nedimeler Kulesi'ne yerleştirdim. Büyükelçi Salbhai sizinle görüşmek istiyor..."

Erida dişlerini sıktı. *Kuleyi içindeki Temurlarla birlikte yakmayı tercih ederim*, diye geçirdi içinden. Bunun yerine yapmacık bir gülümseme takındı.

"Pekâlâ, gereğini yapın," dedi sertçe.

Taristan uzun adımlarla Erida'ya doğru yürümeye başladı. Çakıllar cilalı çizmelerinin altında çıtırdıyordu.

Erida'ya birden avlunun havası çekilmiş gibi geldi. Saraylıların karşısında çenesini yukarı kaldırmış hiç kımıldamadan duruyor, gözünü bile kırpmıyordu. İçinden deli gibi atan kalbine lanetler okuyordu. Taristan bir Eski Cor prensiydi, Bekleyen tarafından kutsanmıştı, Ward'daki en tehlikeli ölümlüydü. Ondan korkmak için pek çok geçerli neden vardı.

Erida ise sadece Taristan'ın umursamazlığından, uzak durmasından ve ondan bir saniye daha ayrı kalmaktan korkuyordu.

Taristan'ın göğsündeki beyaz izleri, kırmızı parıltı kayb olduğu zaman gözlerindeki simsiyah boşluğu çok iyi hatırlıyordu. Avucunun altında atan kalbini de.

Bunların birer hatıra olarak kalmaması için dua ediyordu.

Taristan önünde diz çökünce korkusu geçti.

Parmakları Taristan'ın tanıdık, sıcak elinde birden yanmaya başladı. Taristan parmaklarını alnına bastırdı, alnı alev alev yanıyordu ama teni kuruydu. Hasta değildi. Bu Taristan için normaldi, bedeni Bekleyen'in gücüyle yanıyordu. Taristan dudaklarını saygıyla Erida'nın eline bastırdıktan sonra bir savaşçının hızıyla ayağa kalktı.

"Kraliçem," dedi boğuk bir sesle, hâlâ Erida'nın elini tutuyordu.

Erida gülümseyemezdi. Şu anda bile saraylılara mutlu olduğunu görme zevkini yaşatmayacaktı. Bunu Taristan'la baş başa tadacaklardı.

Gözlerini Taristan'ın yüzünde, yanağındaki tuhaf kesikte gezdirdi.

O yaraya dokunmayı çok istiyordu.

"Prensım."

Erida hayatı boyunca evlilik fikrinden nefret etmişti.

Bir kafese tıklımayı ve tahtını şişko bir lordla takas etmeyi hiç istemiyordu. Günlerinin çoğunu ordularının yerini değiştirirken taliplerini kurnazlıkla alt ederek, yabancı prensleri birbirine düşürerek geçiriyordu. Kurtuluşu soyluların desteğine dayanıyordu, bu destek de Erida'nın onlara verebileceklerine bağlıydı. Onlara evlilik yerine zafer, altın ve fetih vadeliyordu. Yeniden doğan bir imparatorluk vadeliyordu.

Yine de danışmanları evlenmesi için üsteliyordu. Harrsing olsun Thornwall olsun, kraliçelerinin kendi güvenliği için evlenmesini istiyordu. İğrenç kuzeni Konegin ise evlenmesini kendi menfaati için istiyordu. Erida hepsini atlatıyordu. *Bana bir şampiyon bulun*, demişti bir keresinde, bunu gerçekleştirmenin ne kadar zor olduğunu bilerek.

Sonra Taristan onu bulmuştu, ona elini uzatmıştı... Ve tüm diyarı.

Kraliyet Konseyi bu evliliğe karşı çıkmıştı. Taristan adını sanı olmayan biriydi. Ne arazileri ne bir ünvanı ne de altınları vardı. Cor soyundan geldiğini iddia etmişti, hepsi buydu, Eski Cor'un veliahdı, yıkılan imparatorluğun prensi olduğunu söylüyordu. Bu, Erida için de yeterli değildi.

Ama meraklanmasına yetmişti. Yakışıklı serserinin hançerini çekip avucuna bir kesik atışını izlerken gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kanının çok koyu renkli olduğunu

hatırlıyordu, bu kadar koyu bir kan olabileceği hiç aklına gelmezdi. Yine de öne eğilerek yaranın gözlerinin önünde kapanışını izlemişti. Taristan'ın gözlerinde başkasına ait bir kıızıllığın parladığını görmüştü.

Erida önceleri Eski Cor'lu Taristan'la evlendiği için günün birinde pişman olup olmayacağını merak ederdi.

Şimdi yüzünü Taristan'ın göğsüne yaslayarak bu düşünceye gülüyordu. Onu sert kaslardan ve sıcak tenden ayıran tek şey ipeklilerdi. Taristan'ın sıcaklığı giysilerinden dışarı sızıyordu, Erida da sırtından bir damla ter yuvarlandığı halde kendini bu sıcaklığa bırakmıştı.

Sonunda yalnız kalmışlardı, yine saraydaki dairelerinin üst katındaydılar. Uzun galeri Erida'nın gezinti gemisinin demirlediği saray lagününe bakıyordu. Pencerelerden görünen gökyüzü gün batımında kıpkırmızıydı, ilk yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı. Erida'nın bir yanı zaman yavaşlasın, hep böyle kalsınlar istiyordu, sarmaş dolaş, baş başa.

İçindeki aslan bastırıyor, daha fazlası için kükrüyordu. Diyarın geri kalanını da yutacak kadar açtı.

Erida geri çekilip Taristan'a doya doya baktı. Taristan'ın yüzü tıraş edilmiş, koyu kızıl saçları arkaya taranmıştı. Elmacık kemiğindeki kesik olmasaydı tam olarak şımarık, yakışıklı bir prens gibiydi.

Taristan da Erida'ya baktı, o dikkatli bakışlarıyla iyice bir süzdü. Gülümseyerek elini Erida'nın belindeki taşlarla süslü kemere kaydırды, kemerden tutarak onu tekrar kendine çekti.

"Aklıma kötü kötü şeyler geldi," dedi Erida, başını kaldırıp Taristan'a baktı.

Taristan kaşlarını kaldırdı. "Ölüm mü?"

Kraliçe omuz silkti, hafifçe gülümsedi. "Ah, ondan korkmuyorum. Sen söz konusu olunca hayır."

Taristan fazla konuşmayan bir adamdı, karısıyla baş ba-
şayken bile. Yine her zamanki sessizliğine gömüldü, yüzü
kaya gibi sertti. Erida eskiden bunun aralarında bir duvar
oluşturduğunu düşünürdü. Şimdi ise ne olduğunu biliyordu.

Bir davet.

Taristan'a sokuldu. Zırhına ve ipekli giysilerine rağmen
Taristan'ın sıcaklığı içine işliyordu.

"Belki de beni unutmuştundur diye düşündüm," dedi
nefesi kesilerek. Yüzünün kızardığını hissedince sinir oldu.

Taristan sert, gırtlaksı bir ses çıkardı. Başını eğdi, alınları
neredeyse birbirine değecekti, siyah gözleri onu yutacakmış
gibi bakan iki uçurumdu. Erida böyle bir uçuruma düşse
orada ne bulacağını merak etti.

*Orada sadece karanlık mı var? Yoksa derinlerde bir yerde
Bekleyen mi var, gölgelerin arasına gizlenerek yüzeye çıkmayı
bekleyen kızıl bir varlık mı var?*

Beni içeri al. Beni içeri al, diyen sesi hatırladı. *Bunu Ta-
ristan da duyuyor mu?*

"Sen Dört Krallığın Kraliçesi'sin," diye mırıldandı Taris-
tan. Saray hayatı kaba tavırlarını değiştirmemişti. "Sokaktaki
en aşağılık dilenci bile adını biliyor."

Erida dudaklarını büzerek hiç kıpırdamadan durdu. Taristan
ondan uzun olduğu halde kendini onunla aynı boyda hissediyordu, iradesi dört tacın verdiği güçle çelik gibi sertleşmişti.

"Demek istediğim bu değildi."

"Biliyorum," dedi Taristan, bunu o kadar usul söylemişti
ki Erida neredeyse duyamayacaktı.

Taristan, Erida'yı iyice kendine çekti, dudaklarını sertçe
ağzına bastırdı. Bomboş birer uçurumdan ibaret olan gözlerini
okumak imkânsızken dudakları yanılgıya yer bırakmayan bir
cehennemdi. Ağzından çenesinin ucuna gidip geri dönerken
Erida'nın tenini yakıyorlardı. Erida halinden memnundu,

kendi dudakları da aralandı, parmakları birden Taristan'ın saçlarına daldı, tırnakları kafa derisinde gezindi. Taristan'ın nefesi kesilince Erida hafifçe dudağını ısırarak gülümsedi.

Sonra siyahın içinde kırmızı bir ışık parladı, bomboş bir gökyüzünde çakan bir şimşek gibiydi. Erida, Bekleyen'in Taristan'ın zihninde yüzeye doğru yüzdüğünü gördü. Bu sadece küçük bir hatırlatmaydı, Erida istifini bozmadı. Kendi zihnini Devrik Kral'a açmamıştı ama O yine de gitmeyip kalmıştı. Erida, Bekleyen'in içeri girmek için uluyarak kapıyı pençeleyen bir kurt gibi beklediğini biliyordu.

Diğer her şey gibi O da biraz daha bekleyebilirdi.

Parmaklarını Taristan'ın yanağından aşağı kaydırarak çenesini tuttu. Yakışıklı yüzünü bozan keşiğe bir kez daha baktı.

Yara izine hafifçe dokundu, parmağını üstünde gezdirdi. Taristan'ın teni elinin altında alev alevdi. Taristan irkilmedi ama bakışları sertleşti, gözleri yine simsiyah oldu. Bekleyen tekrar derinlere dalarak kayboldu. Şimdilik.

Erida, Corayne'in daha önce Taristan'ın yüzünde açtığı kesikleri hatırladı. Sıyrığı andıran üç pütürlü çizgiyi. O izler iyileşmişti ama Taristan gibi birinde beklendiği kadar hızlı değil. *Bir çeşit büyü*, demişti Taristan o zaman.

Bu yara daha kötüydü, koyu bir çizgi halinde kabuk bağlıyordu.

"Bunu Corayne mi yaptı?" diye sordu Erida dikkatle Taristan'ın gözlerine bakarak.

Taristan nazikçe Erida'nın elini yüzünden çekti. Biraz geri çekildi. Sıcaklığı birden kaybolunca Erida ürperdi.

"Corayne ve cadısı," dedi Taristan. Yanaklarında nadiren görülen bir kızarıklık belirdi.

Erida kaşlarını çattı. Ne kadar saklamaya çalışsa da Taristan'ın utandığını görebiliyordu.

"Başka?"

Taristan'ın beyaz gırtlak yakasının üstünde inip kalktı, derisinin altında beyaz damarlar belirdi. Erida'nın gözüne parlak bir kızarıklık çarptı. *Yanık* gibiydi.

Hiç düşünmeden kadife yakayı tutup çekti, ortaya şerit halinde bir yanık çıktı. Dikkatle yanığı incelerken gözleri yuvalarından fırladı. İyileşiyordu ama yavaş yavaş. *Doğal şekilde*. Tüm ölümlülerde olduğu gibi.

Erida ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını hissetti. Sonra Taristan'ın kılıç kullanan elini tutup kaldırdı ve parmaklarına baktı. Beyaz teni kızarmıştı, parmaklarının üstü çizikler ve sıyrıklarla doluydu. Ordusundaki herhangi bir silahşorun, talim alanındaki herhangi bir şövalyenin eline benziyordu.

Savaşmaktan yara bere içinde, hırpalanmış ellere.

Bir ölümlünün ellerine.

Taristan'ın bakışlarının ağırlığını omuzlarında bir yük gibi hissediyordu. Sertçe kocasının gözlerine baktı.

“Bunlar nedir Taristan?” dedi dişlerinin arasından.

Sesi suçlar gibi çıkmıştı.

Taristan yavaşça içini çekti. Yüzü daha da kızardı, boyundaki beyaz damarlar iyice ortaya çıktı.

“Corayne ve Yoldaşları ilk Kirmen'i kapattı,” dedi sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. Erida yine de sesinin öfkeden titrediğini duyabiliyordu. “Açtığım ilk Kirmen'i.”

Erida dehşete kapıldı. Aklında yapbozun parçaları bir araya geldi, Erida gördüğü resimden hiç hoşlanmadı.

“Bağışlanan ilk hediye,” diye fısıldadı. “Kirmen kapandığına göre o hediyeyi de...”

“Kaybetmiş oluyorum.” O kırmızı parıltı gözlerinde yine belirmeye başladı. Taristan birden irkildi, Erida ne hissettiğini, kafasında ne duyduğunu merak etti. “Sanırım bu, başarısızlığın doğasında var.”

"Öyleyse oraya geri dön!" Erida avucunu Taristan'ın göğsüne koyup onu itti. "Hemen. Gerekiyorsa yanına koca bir lejyon al."

Erida, Taristan'ı çekip yatak odasına götürmeyi çok istiyordu ama bunu daha çok istiyordu. Onu omuzlarından tutup öyle bir itti ki Taristan bile hiddeti karşısında şaşalayıp sendeledi.

Erida'nın insafı yoktu, Taristan'ı bir kez daha itti. Taristan bu kez bir duvar kadar sağlam durdu. Erida'nın görüşü bulanıyor, oda etrafında dönüyordu.

"Kılıcı al ve Kirmen'i yeniden aç," diye hırladı. Birden yakası sıkmaya, zırhı ağır ve dar gelmeye başlamıştı. Sanki oda üstüne üstüne geliyordu. "Bu şekilde çok savunmasızsın."

Erida bir kez daha itince Taristan onu bileklerinden tuttu, parmakları nazikçe ama aman vermeden bileklerine kapandı.

"Ben hayatım boyunca savunmasızdım," dedi gözlerini Erida'ya dikerek.

Erida'nın başı kalbinin ritmine uyarak zonkluyordu. Bakışlarını Taristan'ın beline, kılıcın kemerine indirdi, kılıç hep orada olurdu. Şimdiye dek.

Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

"Kılıcın nerede Taristan?" diye fısıldadı çaresizce.

Taristan ne kadar sakin dursa da Erida onun da öfkeli olduğunu görebiliyordu. Dişlerini sıkışından, gözlerini kısarak bakışından belliydi. O alışılmadık, çirkin utanç da hâlâ oradaydı.

"Sanırım bana başka bir kılıç verebilirsin," dedi Taristan soğuk bir sesle. Kocasını asla espri yapmazdı, zaferde bile. Yenilgide ise yürümeye çalışan bir balığı andırıyordu.

Erida ellerini çekip kurtardı. "Galland'ın hazinesinde Kirmen Kılıcı yok."

Titreyen ellerle mücevherli kemeri çıkarıp yere fırlattı. Onu tören zırhı izledi. Altına batırılmış demir boğuk bir ses çıkararak yere düştü. Erida titreyerek pencerenin ya-

nındaki koltuğa gitti. Kendini koltuğa bıraktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirmeye başladı, sonunda hizmetçinin özene bezene ördüğü saçları darmadağın oldu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Başı döndüğü halde kendi kendine telkinde bulunarak mantıklı düşünmeye çabaladı. Yüzüklerini birer birer çıkarıp yere attı, üzüm tanesi kadar taşlar kalm halının üstünde yuvarlandı. Parmağında sadece yeşil bir ateşi andıran Galland zümrüdü kaldı. Yüzük gün batımının kırmızı ışığını yutuyordu, zümrüdün tam ortasında uçsuz bucaksız bir karanlık vardı.

Erida gözlerini o karanlığa dikti. Bir an kan kırmızısı bir parıltı gördüğünü sandı.

Bakışlarını tekrar Taristan'a çevirdi.

"Corayne an-Amarat nerede?" diye hırladı.

Taristan sesini çıkarmadı.

Erida ona yine vurmak istedi.

"Demek elinden kaçtı. Harika." Elini havada sallayınca zümrüt ışıldadı. "Peşine adam taktın mı?"

Taristan artık taşımadığı azametli kılıcının ağırlığını telafi etmek için bir elini kalçasına koyarak eğildi.

"Benim askerlerim... iz sürecektürden değil," dedi boğuk bir sesle.

Erida dudak bükmeyle yetindi. Kül Diyarlılar sürüsünü, yarı yarıya çürümüş topallayan cesetleri hatırladı. Ölümcul ama beyinsizdiler. Bazen kelimenin gerçek anlamıyla beyinsiz.

"Thornwall'a Ward'ın dört bir yanına süvariler göndermesini söyleyeceğim. Corayne'in başına koyduğum ödülü de üç katına çıkaracağım," dedi Erida oturduğu koltuktan fırlayarak. "İllaki bulunacak, Kirmen Kılıcı da öyle."

Taristan'ın uzun uzun iç geçirdiğini duyunca durdu.

"Corayne'deki benim Kirmen Kılıcım. Onunkini parçaladım."

Erida dişlerini gıcırdatarak Taristan'a döndü.

"O kız kılıcı elinden çalmayı nasıl başardı?!"

Gözünde canlandırmaya, karşısında duran savaşçı lordla yeğeni olacak o çirkin sıçanı aynı kefeye koymaya çalıştı.

"Taristan, Gidastern'de ne oldu?" Sesi titriyordu.

"Yanan Diyar adının hakkını veriyor."

Kırmızı güneş ufukta kayboluyor, ışığı sönüyordu. Oda birden kararmış ve soğumuştı, mumlar yanmıyordu, şöminede cılız bir ateş vardı.

"Kaç kişi öldü?" diye mırıldandı Erida. İnce ipeklilerin içinde ürpererek bir elini kolunda gezdirdi.

Taristan omuz silkti. "Gidastern'de kaç kişi yaşıyor?"

Erida'nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Erida, Taristan'ın üzgünken nasıl görüldüğünü ya da hiç üzülüp üzülmediğini bilmediğini fark etti.

Kendisi de beklediği kadar üzülmemiştir. Sadece mantıklı düşünmeye çalışıyordu.

"Kaçabilen oldu mu?" diye sordu. "Bunu şehrim senin yaptığını bilen var mı?"

Karanlık arttıkça Taristan'ın kırmızı ipeklileri siyaha dönüyordu.

"Ordu da benim ardımdan şehre girdi. Olanları anlatacak birinin kaldığını sanmıyorum."

"Güzel."

Kelime birden ağzından dökülüvermişti, okçunun nişan almasına kalmadan yaydan fırlayıveren bir ok gibi. Bu, küller içindeki bir şehri, katledilmiş şehir halkını düşünmekten daha kolaydı. Erida bu düşüncenin bir anlığına aklına dolmasına izin verdi. Pençelerini savuran lime lime askerleriyle âdeta bir kâbusa benzeyen ceset ordusunu gözünün önüne getirdi.

Hem kâbus hem de bir silah.

Kafasındaki terazi dengeyi bulmaya çalışırken Taristan'ın isteksiz bakışlarla onu izlediğini hissediyordu.

Dengeyi kurmak kolay oldu.

Erida çenesini yukarı kaldırdı, sırtını dikleştirdi, ellerini birbirine kavuşturarak saraylıların karşısında her gün nasıl duruyorsa öyle durdu. Mermerden ve altından yapılmıştı, merhametsizdi, bir kraliçeydi.

Ben bir imparatoriçeyim. Ve imparatorluklar kanla kurulur.

"Gidastern'de korkunç bir yangın çıktı. Ohur böyle şeyler," dedi elini sallayarak. Sonra parmaklarını bükerek yumruğunu sıktı. "Bir imparatorluk için bir şehir nedir ki?"

Zihninin derinliklerinden bir şey gülümsedi. Erida onu hissedebiliyordu, tanımadığı dudaklar arasından sipsivri dişler göründü.

Taristan, Erida'yı izlerken yüzünde hayranlığa benzer bir ifade vardı. Erida bu bakışı tanıyordu. Kendi saraylıları da ona hep böyle bakardı.

"Peki ya ejderha?" diye mırıldandı, bakışları pencereye kaydı. Sanki ejderhayı görebilecekti.

Başka bir Kirmen'den doğan bir ejderha. Erida bunu çoğu kişiden iyi biliyordu. Taristan o Kirmen'i açtığında o da oradaydı. Havada parlayan altın rengi ipliği, Parlak Diyar Irridas'a açılan portalı hatırlıyordu. *Ama ejderha daha sonra geldi, biz oradan ayrıldıktan çok sonra.*

Taristan'ın gözlerinde kırmızı parıltı belirdi, o kadar parlaktı ki gözleri sararmış, çürümüş gibi görünüyordu.

"Ejderha," diye hırladı Taristan başını iki yana sallayarak.

Erida yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı. "Kirmen yaratıklarının senden emir aldığını sanıyordum. Senin kontrolün altında olduklarını sanıyordum."

"Bir ejderha yürüyen bir cesede, hatta bir krakene bile benzemez," diye tısladı Taristan yılan gibi. "Çok daha akıllıdır, alt edilmesi çok daha zordur. Ronin için bile."

Ronin artık işe yaramadığına göre belki ondan kurtulabiliriz, diye geçirdi içinden Erida sevinçle.

“Peki küçük sıçan nerede?”

Taristan eliyle hemen işaret ederek tüm umutlarını yıktı. “Delğinde.”

Arşivler.

Erida'nın içinden arşivin kapılarını kilitleyip sümüklü kızıl büyücüyü açlıktan ölmeye terk etmek geliyordu. Bunun yerine sıkıcı bir ziyafetin baş masasına daha çok yaraşacak bir tavırla nazikçe başını salladı.

“Gidastern'deki Kirmen duruyor, o hâlâ bizde. Korunmaya ihtiyaç duymayacak kadar da tehlikeli. Şimdi onu kimse kapatamaz, Corayne an-Amarat bile,” dedi Taristan. Gözlerindeki şeytani kırmızı biraz solmuştu. Ama Taristan odada volta atıp duruyordu. Üstünde gidip geldiği halı alev alsa Erida hiç şaşırmazdı. “Şu anda bile yanıyor, surların içinde ne varsa yok ediyor.”

“Pahalıya mal olmuş bir zafer,” dedi Erida dalgın dalgın.

İçinden bir şeyleri parçalamak geliyordu. Bunun yerine lejyonlarını aklından geçirerek ay doğmadan kaç süvariye kuzeye gönderebileceğini hesaplamaya çalıştı.

“Kılıcı kaybettin.” Dudağını ısırды. “Corayne'i de kaybettin. Hâlâ yaşıyor.”

Taristan hafifçe hırladı. “Evet. Her nasılsa.”

Erida, Taristan'ın öfkesinin on katına çıktığını hissetti. “Peki arkadaşları? Onlar da hayatta mı?”

Taristan'ın vahşice gülümsediğini görünce şaşırdı. Taristan'ın gözlerinde simsiyah ve kıpkırmızı parıltılar oynadı.

Ölümlü ve şeytan.

“Kendin gör.”

7

İKİNCİ KALP

Domacridhan

Dünya acıdan ibaretti.

Daha doğrusu lonalı Domacridhan'a öyle geliyordu. Yüzyılların savaşçısı Domacridhan, güçlü ve hızlı, kılıç, yay ve dövüş ustası. Söken şafak kadar korkutucu.

Şu anda bir zindanın duvarına zincirlenmişti.

El ve ayak bilekleri sımsıkı zincirlerle bağlanmış, boynuna pranga takılmıştı. Yüzüne su olduğunu umduğu bir şey damlıyordu. Ne olduğunu öğrenmemek için başını hafifçe eğmişti. Bir de parmaklıkların arasından daha iyi görebilmek için. Bir yerlerde bir meşale yanıyordu, ışığı zayıf ve titrekti. Veder görme duyusu sayesinde karşı taraftaki hücreleri seçebiliyordu.

Sigil karanlıkta belli belirsiz görünüyordu.

Koridorun karşısında, yere yayılmış uyuyordu. Ne zaman kımıldansa ayak bileğindeki zincir sessizliğin içinde şangırdayarak yer değiştiriyordu. Akşam yemeğinden kalan artıklar

parmaklıkların alt kısmındaki boşlukta duruyordu, bardak boştu, kâse silinip süpürülmüştü. Kokuya bakılırsa yemekler en hafif tabiriyle iğrençti.

Kraliçenin zindanı pek de iç açıcı değildi.

Hücrelerin ve koridorların arasında bir yerde bir kapı gıcırdayarak açıldı.

Dom güçlükle yutkundu, demir pranga boynunu sıkıyordu.

Sabah oldu bile, diye geçirdi içinden.

Karşı hücredeki Sigil gardiyanların çıkardığı tek gürültü olan ayak seslerine uyandı. Hemen kalktı, yaklaşan meşalenin gitgide artan ışığıyla kamaşan gözlerini kırıpıştırdı.

Hücrelerin oluşturduğu uzun sıranın başında gardiyanlar göründü, birinin elinde bir tepsi vardı. İkisi de solgun benizli ve pasaklıydı, düşük rütbeli askerlerdi, parasını aldığı müddetçe ne yaptığını pek umursamayan tiplerdi.

Gardiyanların ikisi de her zamanki gibi Dom'u görmezden geldi. Durup Sigil'in boş tepsisini aldılar, sonra uzun bir sopayla parmaklıkların arasındaki boşluktan kahvaltı tepsisini içeri ittiler. İkisi de ödül avcısına fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu.

Sigil'in koyu renk gözleri meşalenin ışığında kor gibi parladı. Ödül avcısı gardiyanlara gülümsedi, kafeste bir kaplan gibiydi.

Ama yer altında geçirilen onca günden sonra Sigil bile sararıp solmuş, bronz teni hastalıklı bir görünüm almaya başlamıştı. Deri zırhı gitmişti, üstünde sadece kan lekeleriyle kaplı iç gömleği ve yırtılmış pantolonu vardı. Yaralı bacağını sakınmak için yana doğru eğilmişti. Bacağı kırık mıydı, yoksa sadece yaralı mıydı, Dom hâlâ bilmiyordu. Haftalardır hücrede olmaları hiç değilse iyileşmek açısından iyi olmuştu.

“Yaralıyım, zincire vurulmuş haldeyim ve halsizim beyler,” dedi Sigil gülerek, içinde gri bir bulamaç olan kâseyi hevesle kaptı. “Sopayla itmek biraz abartı oluyor.”

Gardiyanlar onu duymazdan geldi. İki de kılıçlarının yanı sıra bir çift hançer taşıyordu ve tuniklerinin altına zincir zırh giymişlerdi. Bunların hiçbiri Domacridhan ve Sigil’e karşı işe yaramazdı, tabii bir fırsatını bulsalar.

Ne var ki o fırsat hiç ortaya çıkmamıştı.

Sigil ve Dom zamanı gardiyanlara göre tutuyordu. Yemek hiç değişmiyordu ama gardiyanlar değişiyor, sabah ve akşam vardiyaları birbirini izliyordu. Dom günleri duvara işaretleyecek kadar bile kımıldayamadığından Sigil elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

“On dört,” diye fısıldadı Sigil gardiyanlar meşaleyle birlikte uzaklaşırken. Gitgide solan ışıktan ve ayağındaki zincirden yararlanarak taş duvara bir çizik attı.

Ascal zindanlarında, Yeni Saray’ın altında on dört gün. Dom öfkeden hırlamamak için kendini zor tuttu.

“İki haftadır buradayız,” diye söylendi. “İki hafta kaybettik.”

“Gidastern’den buraya yaptığımız yolculuğu da sayarsan üç hafta,” dedi Sigil koridorun karşısından. “Ama sen yolun çoğunda baygındın.”

“Hatırlatma,” dedi Dom, başı yine zonklamaya başladı. Bölük pörçük hatırladıkları bile yeterince acı vericiydi.

Ridha. Öldü. Tüyleri diken diken oldu. Sonra da... dirildi.

Dış dünyaya dair son hatırladıkları hayal meyalıydı. Yanan şehir. Ceset ordusunun iğrenç kokusu. Bir nehir, bir gemi ve her zamanki deniz tutması. Ronin tamamen uyanmasını engellemiş, büyüünün ağırlığıyla Domacridhan’ı ölümcül bir alaca karanlığa sürüklemişti.

Ancak sefil bir hücrenin sefil duvarına zincirledikleri zaman tamamen kendine gelmesine izin vermişlerdi.

Sigil yanında olduğu için seviniyordu, gerçi Sigil de kayıtsız neşesini kaybetmiş gibiydi. O da Dom gibi yas tutuyordu.

Hepsi için.

Dom her “sabah” yaptığı gibi duyamasalar bile tanrılarına dua etti. Yolların tanrısı Ecthaid’e Corayne’e rehberlik etmesi için yalvardı.

Corayne diğerleriyle güvende, dedi kendine belki bininci kez. Tek Kirmen Kılıcı onda. Hem Sorasa ne pahasına olursa olsun onu korur.

Her şeyden çok Amhara suikastçısına güvenmek zorundaydı. Dünyanın kaderi artık Sorasa’ya ve Corayne’in vahşi kalbine bağlıydı.

Sigil’in iştahlı şapırtılarıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Bu mide bulandırıcı seslerin dikkatini dağıtmasına memnun olmuştu.

“Bugün daha mı iyi?” diye sordu.

“İçinde et var,” dedi Sigil geniş omuzlarını silkerek. Deri zırhı olmadan da dağ gibi görünüyordu, hücresinde koca bir dev gibiydi. “Herhalde fare etidir.”

Dom içinden Veder doğasına şükretti. Gardiyanlar henüz ona yemek vermemişti ama kendini ufaktan belli etmeye başlayan açlığa dayanmak ölümsüzler için kolaydı.

İçinde bulunduğu duruma dayanmak ise hiç de kolay değildi. Sırtı ağrıyor, bütün kasları duvara zincirlenmesine isyan ediyordu. Ne olduğu belirsiz sıvı gözünün çok yakınına damlayınca söylenerek yine başını çevirdi.

“Bugün ne hakkında konuşalım?” dedi Sigil hücresinin parmaklıklarına yaklaşarak. Dom’un aksine sadece tek bir ayağına pranga vurulmuştu, pranganın uzun zinciri duvardaki halkaya takılıydı.

Dom sızıntıdan kaçınmaya çalışarak başını arkaya attı.

“Üç hafta,” diye hırladı. “Şimdiye Vodin’e dönmüş olabilirler. Ya da Kale Ormanı’ndaki Sirandel’e, tabii bulabilirlerse. Belki de akıncılarla birlikte denize açılmışlardır. Ya da...”

“Ya da Corayne ve diğerleri de başka bir hücrede, ikimizle birlikte bu labirentte kilitlidir,” dedi Sigil sertçe. Kaşlarını çatarak Dom’a doğru baktı, karanlıkta görmekte zorlanıyordu. “Ya da...”

Dom yumruğunu sıktı, yapabildiği tek şey buydu.

“Sakın söyleme.”

Sigil başını parmaklıkların arasına sokup yüzünü açıklığa yerleştirdi.

“O zaman başka bir şeyden konuşalım,” dedi ters ters. “Belkilerle keşkeleri yeterince konuştuk zaten. Siz Kadimlerin yaşayacak yüzyılları olabilir ama biz ölümlüler *yolumuza devam etmek* zorundayız.”

Dom koridorun karşısından Sigil’e baktı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Ne var ki Sigil bunu göremiyordu.

“Yalan söylediğini ben bile biliyorum,” diye homurdandı.

Sigil’in kâsesi hücrenin parmaklıklarına çarpıp ikiye bölündü. Sigil hıncını alamayıp parçalara körlemesine bir tekme savurdu.

“Burada yapabildiğim tek şey bu!” diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak.

Hücrelerini öfkeyle bir kez daha arşınladıktan sonra her zamanki rutinine geri döndü. Ellerini taş döşeli toprak zemine koyup egzersiz yapmaya başladı. Çektiği her sınavda nefesini salıyordu.

“Bizi sorguya çekmiyorlar,” diye homurdandı vücudu inip kalkarken. “İşkence yapmıyorlar. Ölmemize bile izin vermiyorlar. Bu Cor dölü ne istiyor?”

Dom, Sigil’i kıskanarak izliyordu. Hücrede dolaşmak şöyle dursun tek bir uzvunun serbest kalması için neler vermezdi.

"Taristan acı çekmemizi istiyor," dedi öfkeyle yukarı bakarak. Vitray camları ve yıldızlarıyla, ipek sıçanlar ve çelik engereklerle dolu büyük salonlarıyla Yeni Saray'ı gözünün önüne getirdi.

Sigil yerden alaycı alaycı güldü. Sonra başını çevirip taş tavana doğru bağırdı.

"Acıdan geberiyoruz!"

Kendi kanı kulaklarında uğuldadığı için Dom onu zar zor duydu. Kanı vahşi bir nehir gibi, Erida'nın lanetli bayrağındaki aslan gibi kükrüyordu.

"Taristan nihai zafere ulaşana kadar bizi öldürmeyecek." Dom öfkeyle dişlerini gösterdi. Gölgelemin içinde Allward'ın düştüğünü, Bekleyen ve Asunder diyarı tarafından yok edildiğini gördü. Ateşler içinde uçuruma yuvarlandığını. "Parçalanmış diyarın kralı küllerden tahtına oturunca bize diz çöktürecek. Ve izleyecek."

Sigil yavaşladı, gözlerine düşen saçı geri üfledi.

"Kılıç olmadan başka Kirmen açması biraz zor," dedi düşünceli bir tavırla. "Kılıç onda değil. Biz burada çürümeye devam ettiğimize göre onda değil demektir. Kılıcı da Corayne'i de eline geçiremedi."

Dom her şeyi gayet net hatırlıyordu. Sorasa'nın kırıbacının Taristan'ın bileğine dolandığını, kılıcın Taristan'ın elinden Corayne'in ayağının dibine düştüğünü. Sonra uzaklaşıp du-manların içinde birer gölgeye dönüşen silüetlerini.

"Ben de öyle umut ediyorum," diye mırıldandı.

Sigil, Dom'a doğru baktı, görebilmek için gözlerini iyice kıstı. "O umudun birazını da kendine ayır Dom."

"Sende ikimize de yetecek kadar var Sigil." Dom keyifsizce güldü. "Hesapsızların demir kemikleri?"

Ödül avcısı hemen ayağa fırladı. Kollarını başının üstüne kaldırdıktan sonra ellerini sertçe göğsüne vurdu.

“Asla kırılmaz,” dedi içten bir gülümsemeyle. Karanlıkta onu neşelendiren tek şey buydu.

Temur savaş narası fatih bir kraliçenin zindanında bile ikisini de ürpertti.

Kilitte dönen anahtar sesi duyulana dek. Dom başını o kadar hızlı çevirdi ki pranga boynunu çizdi. Dom farkına bile varmamıştı, Veder gözlerini kısarak koridorun sonuna baktı.

“Sigil,” diye fısıldadı. “Biri geliyor.”

Sigil'in gözleri karanlıkta kocaman açıldı. “Hiç sırası değil.”

Koridorda bir kapı gıcırdayarak açıldı, ses gök gürültüsü gibiydi. Peşinden karanlıkta ürpertici bir şarkıya dönüşen anahtar şingirtıları ve zırh şakırtıları duyuldu.

Dom yine zincirlere asılarak bileklerini sağlam demir ve çelikten kurtarmaya çalıştı.

Sigil yüzünü parmaklıklara mümkün olduğunca bastırmış, karanlıkta bir şeyler görmeye çalışıyordu. Koca elleri parmaklıkları kavramış, eklemleri bembeyaz olmuştu.

Yine meşale ışığı göründü, gittikçe yaklaşıyordu. Dom kendini iyice zorlayarak kulak kabarttı. Işıkla birlikte ayak sesleri de yaklaştı.

Bu kez iki çift çizme değildi.

Dom'un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

Sigil'in meşalenin yaklaşan ışığında göreceğini umarak yedi parmağını havaya kaldırdı. Sigil koridorun karşısından başını salladı, zincirini şakırdatmamaya dikkat ederek parmaklıklardan geri çekildi. Dipteki duvara varınca zinciri koluna gevşekçe doladı. İki yumruğu dışında elindeki tek silah buydu.

Dom'un beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Tekrar yutkundu, dişlerini sıkarak başını yukarı kaldırdı. Gerekirse ısırmaya hazırdı.

Işık koridorun köşesinden döndü, Dom yaklaşan iki meşale olduğunu fark etti. Her zamanki gardiyanlar önden yürüyor, peşlerinden de dört asker geliyordu. Bunlar gardiyan değildi, kale garnizonunun şövalyeleri idi. Biri omzunda bohçaya benzer siyah bir şey taşıyordu.

Dom bohçaya pek dikkat etmeden bakışlarını sıranın sonuna kaydırdı.

Ronin sırtarak ona bakıyordu, beyaz yüzü karanlıkta parıl parıldı, cübbesi kıpkırmızıydı. Dom'un başı dönmeye başladı, kanı yine kükrüyordu.

"Günaydın," dedi yaklaşan kafileye. "Sabah oldu, biliyor muydunuz?"

Dom öfkeli olduğu halde içinde bir mutluluk hissetti. Ronin bastonuna yaslanarak topallaya topallaya yürüyordu. Büyücünün bildiği hiçbir büyü, Valtik'in üç hafta önce yaptığını iyileştirmeye yetmemişti. Dom kırılan kemiğin çatırtısını hâlâ duyabiliyordu.

Dom içini çekti. "Bana Taristan'ı getir."

Büyücünün korkunç kahkahası taş duvarlarda yankılandı.

"Domacridhan, bunun alışık olmadığın bir durum olduğunu biliyorum," dedi kızıl büyücü hücresinin önünden geçerken pis pis gülererek. "Ama artık Eski Cor Prensi'nin tutsağsın. Bundan sonra hiçbir talepte bulunamayacaksın."

"Sizi korkaklar," diye bağırdı Dom, boynu pranganın içinde gerildi.

Sigil yaslandığı duvardan ters ters bakıyordu, zincir hâlâ elindeydi. Ronin, Sigil ulaşmasın diye koridorun tam ortasından yürümeye özen gösteriyordu.

Dom yüzünü buruşturdu. "Bir yeni yetme tarafından alt edilmek nasıl bir duygu? *Bir kez daha?*"

Büyücü birden durdu, süt beyazı eli kıpırdadı. Bastonuna dayanarak dönerken biraz zorlandı. Dom cübbenin altında dizliğe benzer bir şey görür gibi oldu.

“Alt edilmiş olmamızı acemi şansına bağlamayacağım...” dedi Ronin oflayarak. Sonra durup bir kahkaha daha attı. Başını iki yana salladı, seyrek sarı saçlarını arkaya atarak yağlı tutamları kafasına yapıştırdı. “Hayır, böbürlenmeyeceğim. Bu bir büyücüye, Devrik Kral’ın ikinci adamına yakışmaz.”

Taristan da Devrik Kral’ın sağkolu, diye geçirdi içinden Dom ürpererek.

Kadim’in tedirginliği büyücünün hoşuna gitmişti. Ronin pişmiş kelle gibi sıırttı, ağzı neredeyse kulaklarına varmıştı, Dom bir an kafası yarılacak sandı. Ronin tehditkâr bir tavırla Dom’a bir adım yaklaştı, gardiyanlar ise boş bir hücrenin önünde durmuş, kilidini açıyorlardı.

“Ayrıca,” diye mırıldandı Ronin, hâlâ sırtıyordu, “Yoldaşların gerçek beyninin kim olduğunu hepimiz biliyoruz.” Parmağını kaldırarak şövalyelere işaret etti. “Kendisi artık pek işe yarayacak durumda değil.”

Dom donup kaldı, damarları buz kesti.

Sigil’in hırlayarak hücresinin parmaklıklarına vurduğunu duyar gibi oldu. Sigil, Timur dilinde bir şeyler bağırdı, ya lanet okuyor ya da tehdit savuruyordu. Çıgılları taş duvarları ve demir parmaklıkları beyhude yere sarsıyordu.

Omzunda çuval olan şövalye kapısını açtıkları hücreye girdi, diğerleri sessizce izliyordu. Ronin gözlerini ölümsüzden ayırmamıştı. Bakışları Dom’un tenine iğne gibi batıyordu.

Zaman yavaşladı, şövalye yükünü omzundan yere attı. Çuvalın ağzı bağlı değildi, hemen açılıp içindekini boşalttı.

Sorasa Sarn soğuk zeminin üstüne yuvarlanınca Dom’un başı dönmeye başladı.

Ronin bir kahkaha attı, sesi cam kırıkları gibiydi.

“Dürüst olmak gerekirse bir Amhara’dan daha fazlasını beklerdim.”

Domacridhan’ın içinde, en derinlerinde bir şey kırıldı. Dağı yerle bir eden bir deprem gibi. Dom sadece hiddeti, öfkeyi biliyordu. Hiçbir şeyi hissetmedi, bileklerindeki zincirlerin koptuğunu, çelik halkaların gücüne dayanamayıp parçalandığını bile. Taşıdığı ölümsüz ruh yok olmuş, geriye neredeyse bir canavar kalmıştı. Kendi kalp atışlarına altı telaşlı, dehşete kapılmış kalp eşlik ediyordu. Şövalyeler ve gardiyanlar ona bir canavara bakar gibi bakıyordu, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Sigil’in kalbi öfkeden hızla çarpıyordu.

Ama Ronin’in kalbi sakin sakin atıyordu.

Büyücü korkmuyordu.

Diğerlerinin altında zayıfça atan bir kalp daha vardı. Sabit bir ritimle ama çok yavaş atıyordu.

“Sorasa, SORASA!” Sigil’in çığlığı duvarlarda yankılandı, sesi sanki dört bir yandan geliyordu.

Dom serbest kalan elini prangaya götürdü, parmaklarıyla metalin kenarından tutmaya çalıştı.

“Yaşıyor,” dedi sertçe.

Sigil bunu duyunca biraz sakinleşti.

“Cık cık, Domacridhan,” dedi büyücü başını iki yana sallayarak. Parmaklarıyla yine şövalyelere işaret etti.

Gözleri kocaman açılmış olan şövalyeler Sorasa’yı hücrelerine kilitleyip Dom’a doğru yürümeye başladı.

Dom prangayı boynundan çekerken metal gıcırdadı, vidaları arkasındaki duvardan koptu. Omuzlarını ve bir kolunu kurtarmıştı, şimdi sıra diğer bileğindeydi.

Gardiyanların anahtar şingirtılarını duydu, hücresinin kilidi açıldı, üç şövalye içeri doluştu. Dom ilk şövalyeyi zırh eldiveninden sımsıkı yakaladı.

Koridordaki dördüncü şövalye bir çığlık attı, Sigil'in hücrelerine fazla yaklaşmıştı. Sigil şimşek hızıyla harekete geçti, bir kolunu parmaklıkların arasından çıkarıp şövalyenin boğazına doladı.

Diğer şövalyeler Dom'un etrafını çevirdi, arkadaşlarını kendi kaderine bırakıp ölümsüzün üstüne çullandılar. Kılıçlarını çekmemeleri Dom'u şaşırtmıştı, tüm ağırlıklarını kullanarak kolunu duvara yasladılar.

Dom şövalyelere kendi dilinde küfrederek beş yüzyıllık ölümsüz öfkesini serbest bıraktı. Dişleri çıplak bir deri parçası bulmaya çalışıyor ama şövalyelerin zırhına erişemiyordu. Yavaş yavaş umutsuzluğa kapılmaya başladı, ele geçirdikleri fırsat her saniye biraz daha kayboluyordu.

Şövalyelerden biri kolunu boynuna koyup tüm ağırlığıyla yüklendi. Çelik Dom'un boğazına çarptı.

"Birkaç yeni çürükten başka hiçbir şey elde edemedin," dedi Ronin şamatanın arasında. Dom'un hücresinin parmaklıklarında duruyor, kırmızı gözleriyle pis pis bakıyordu. Bastonu hâlâ elindeydi.

Diğer eli yanında sarkıyordu, parmakları beyaz kökler gibi boğum boğumdu.

Dom onu terslemek istedi ama sesi çıkmadı. Tıslayarak üç şövalyeyi üstünden atmak için son bir denemede bulundu. İşe yaramadı. Dom'u sımsıkı tutuyorlar, zırhlarıyla taş duvara bastırıyorlardı.

Ronin'in sesi karanlık sulardan geliyormuş gibi yavaş ve ağdalı çıkıyordu. Dom nefes alamıyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Sana tatlı rüyalar derdim ama," dedi büyücü. Yüzü dalgalanmaya başladı, sonunda sadece gözleri kaldı, beyaz bir ayın üstünde kıpkırmızı iki iğne deliği gibiydiler. "Seni sadece kâbuslar bekliyor Domacridhan."

Beyaz parmaklar kımıldadı, Dom kendini düşüyormuş, boğuluyormuş gibi hissetti. Ölüyormuş gibi.

Karanlık onu yutuverdi.

Uyandığında boynunda yeni bir pranga, bileğinde de yeni bir zincir vardı. Çelik yarı karanlıkta parlıyor, uzakta titreşen meşalenin küçük ışık kırıntılarını yansıtıyordu. Dom ikisini de test etti, pranga gergin, zincir sıkıydı. İkisi de bana mısın demedi.

Koridorun karşısında, Sigil yere oturup hücresinin duvarına yaslanmıştı. Açık gözleri çelik gibi loş ışıktaki parlıyordu. İçini çekerek deri bir kordonla sıkıca bağlanmış bileklerini havaya kaldırdı.

Dom kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

"Kendimi aşağılanmış hissediyorum," dedi Sigil, sesi boğuk ve halsiz çıkıyordu. "Seni bir duvara çivilediler, Sorasa'yı da bayılttılar. Ama Temurijonlu Sigil'e sıradan bir mahkûm gibi davranıyorlar."

"Bunu kendi lehimize kullanacağız. İlk fırsatta," dedi Dom, bunu Sigil'e olduğu kadar kendine de söylemişti.

Bakışları parmaklıkların arasından bir sonraki dolu hücreye kaydı, Sigil'inkiyle arasında boş bir hücre bırakmışlardı. Aralarında en az üç metre vardı.

Sorasa hâlâ düştüğü yerde fırlatılmış bir çöp gibi yatıyordu. Yüzü duvara dönüktü, bir kolu tuhaf bir biçimde sarkmış, diğeri altında kalmıştı. Kırpık kısa saçları başının etrafına siyah bir hale gibi yayılmıştı. Silahlarını almışlardı, tıpkı Dom'unkileri aldıkları gibi. Sorasa kemerinde hançerleri ve zehirleri yokken tuhaf görünüyordu. Gardiyanlar hiç değilse deri giysilerini ve eski, yıpranmış çizmelerini üstünde bırakmıştı.

Dom hâlâ kurumuş kan kokusu alıyordu, kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Demek Sorasa yaralanmıştı. Gidastern'de ya da daha sonra. Sorasa'nın burada olduğuna bir türlü inanamıyordu. Kim bilir ne zamandır Ronin'in ve Taristan'ın elindeydi.

Dom tekrar havayı kokladı. *En azından taze kan değil.*

"Sorasa burada olduğuna göre..." Sigil sözünü yarıda kesti.

"Demek ki Corayne'le birlikte değil," diye tamamladı Dom onun yerine. Gözlerini sımsıkı yumdu. Zindandan daha karanlık sayılmazdı. "Şehirden çıkmayı başaramadı."

Corayne hayal dahi edemeyeceğim kadar tehlikede.

"Yine de Valtik var. Trelland da. Ayrıca ne şaşırtıcı ki Charlie yine ipten kurtulmayı başardı." Sigil bağlı ellerini başının arkasına koyarak parmaklıklara yaslandı. "Küçük şeytan."

Teselli sözcükleri Dom'un boğazında yitip gitti. Ne kadar istese de yalan söyleyemezdi. Bunun bir anlamı yoktu.

Sorasa olmadan mahvolurlar.

Karanlıkta Sigil'in iç geçirdiğini duydu.

"Sorasa'nın kalbi hâlâ atıyor mu?"

"Evet," dedi Dom.

"Güzel," diye mırıldandı Sigil.

Sonra ellerini ağzının iki yanına koyup Sorasa'ya doğru aklına ne gelirse haykırmaya koyuldu. Hücreler sesinin şiddetiyle sarsılıyordu, sonunda sesi kulakları sağır edecek kadar yükseldi.

Ama Sigil ne yaptıysa Amhara suikastçısını uyandıramadı. Dom bile elinden geleni yaptı, bildiği tüm küfürleri ve iğrenç sözleri, sevimsiz Sorasa Sarn için o güne dek aklından geçirdiği tüm hakaretleri sayıp döktü. Bu, daralan göğsünü biraz rahatlattı. Kendini uçsuz bucaksız derinliklere dalmakta olan bir çapaya zincirlenmiş gibi hissediyordu.

İki gün geçti.

Tabaklar Sorasa'nın parmaklıklarındaki açıklıkta birikmiş, su dolu bardaklara hiç dokunulmamıştı. Amhara bir gölgeden ibaretti, yemekleri gibi çürümeye terk edilmişti.

"Kalbi hâlâ atıyor mu?"

Sigil bir aslan gibi esnedi, zincirini şakırdatarak kalkıp oturdu.

Dom alçak, düzenli kalp atışlarını dinlemeye yeltenmedi. Zaten kafasındaydılar, âdeta bir parçası olmuşlardı, kendi kalbiyle aynı ritmi tutturmuşlardı.

"Evet," dedi dişlerini sıkarak.

Sigil parmaklıklara tutunarak kalkıp duvara dayandı.

"Biraz su içmezse kalbi uzun süre atmayacak," diye mırıldandı. Sigil'in sesi ilk kez bu kadar üzgün çıkıyordu. Hatta endişeli.

Dom boynunu uzattı. "Ne?"

Sigil'in alaycı sesi duvarlarda yankılandı. "Ölümlüler susuzluktan ölebilir Kadim."

Dom ölümsüz olduğu için istediğinde böyle şeyleri görmezden gelebiliyordu. Kurumuş dudaklarını yalayarak ölümlü bir bedende eriyip gitmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Tekrar Sorasa'ya baktı. Sorasa hep ufak tefek ve zayıftı. Ama şimdi gölgelerin içinde iskelet gibi görünüyordu.

Dom daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. "Ne kadar vakti var?"

"Loncanın onu nasıl eğittiğini kim bilebilir..." Sigil duraksadı, vereceği yanıtı tarttı. "Birkaç gün. Belki üç ya da dört."

Dom bir kez daha prangaya ve zincirlere asıldı. Kendini yine boğuluyormuş gibi hissetti.

Sigil daracık hücresinde volta atarken prangasının zinciri şakırdıyordu. "Sorasa'yı Gidastern'den burada karanlıkta ölüme terk etmek için kurtarmamışlardır herhalde."

Gözümün önünde ölüme terk etmek için, diye geçirdi içinden Dom. Bu düpedüz işkenceydi. Sorasa için değil, Dom için. Taristan'ın istediği de bu, tüm Yoldaşları benden almak, tıpkı Cortael gibi.

"Kim bilir kızıl büyücü ona ne yaptı?" diye homurdandı Sigil yere tükürerek.

Dom bunu düşünmemeye çalıştı ama her şeyi duymuştu. Tahta bir rafın gıcırtısı, sıcak demirin cızırtısı. Bileği taşına sürten bıçaklar. Dom'un bile anlayamayacağı kadar korkunç, kandan ve parçalanmış diyarlardan doğmuş bir büyü.

"Sorasa sorguya herkesten iyi dayanır. Demir kemiklerden bile," dedi Sigil. Gönülsüzce de olsa bağlı elleriyle göğsüne vurdu. "O canavarlara zaten bilmedikleri ne söyleyebilir ki?"

Dom tekrar Sorasa'ya baktı, gözlerini kırpmadan minik bir hareket yakalamaya çalıştı. Sorasa'nın göğsü çok yavaş inip kalkıyordu, Dom bile zor görebiliyordu. İki gündür hiçbir değişiklik yoktu. Ne düzeliyor ne de kötüleşiyordu.

"Bir daha geldiklerinde ne istediklerini öğreneceğiz," diye hırladı.

"Öyleyse onlara bol şans." Sigil yeniden zincirine asıldı, duvardaki halkaya tekme attı. "Önce beni öldürmeleri ve Temurijon'la savaşa girmeyi göze almaları gerekir. Hesapsızların demir kemikleri asla kırılmaz."

"Kendine fazla güveniyorsun Sigil."

"Ödül avcıları da prenses olabilir Kadim," dedi Sigil sertçe. "İmparator kuzenim olur, benim kanımı dökmek onun kanını dökmektir."

Dom omuz silkmeye çalıştı, fazla hareket edemiyordu. "Ya o kan karanlıkta dökülürse ve kimse görmezse?"

Sigil volta atmayı kesti, düşüncelere daldı.

"Sen bir prenssin," dedi sonunda. "Halkın, intikamını almaya kalkmaz mı?"

Dom hırlayarak başını iki yana salladı.

Ridha'nın ölümü Isibel'i savaşımaya ikna etmezse hiçbir şey edemez, diye geçirdi içinden.

“Pek az şey onları harekete geçirir. Hele ki benim için böyle bir şeye asla kalkışmazlar.”

“Kadimler açlıktan ölür mü?” diye sordu Sigil birden, tekrar egzersiz yapmaya koyuldu.

Dom yine midesini ve son yemeğini düşündü. Üstünden o kadar çok gün geçmişti ki hatırlamıyordu.

“Herhalde öğreniriz,” dedi içini çekerek.

Sigil bağlı ellerini göğsünün üstünde kavuşturarak mekik çekmeye başladı.

“Hâlâ hiç kımıldayamıyor musun?”

Dom içinde bulundukları şartlara rağmen gülmek istedi, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Hayır, böyle kalmayı tercih ediyorum.”

“Nihayet espri yapmayı öğrenmek için tuhaf bir zaman Dom.”

Dom başını kaldırıp tavana baktı, gözlerini taşların ve ahşap kirişlerin arasındaki çatlaklarda gezdirdi. Birkaç hücre ötedeki kıpırtısız bedene bakmak istemiyordu, Sorasa'nın yüzü hâlâ görünmüyordu. Kalbi hâlâ atıyordu.

“Eninde sonunda olacaktı,” dedi içini çekerek.

Sessizliğe gömüldüler, bu zindanlarda yaygın bir meşgaleydi. Dom'un görüşü bulanmaya başladı, içi geçerken ağrıları biraz hafifledi.

“Ne yapabiliriz Dom?” diye fısıldadı Sigil sonunda.

Dom derin bir nefes aldı. Şimdi kılıcı yanında olsun isterdi, zincirde bir santimlik bir boşluk olsun isterdi. Taristan'ın işini bitirecek, tüm bunlara son verecek bir hançer. Her şey bu araftan, uçurumun kıyısında asılı kalmaktan daha iyiydi.

“Umut edebiliriz Sigil,” dedi. “Hepsi bu.”

8

TİLKİ VE KİLİSE FARESİ

Charlie

Eski ritimlerini tutturmaları kolay oldu. Kendi ayak izleriyle aşınmış tanıdık bir yola sapmış gibiydiler. Bazen, beyni kamp ateşinin sıcaklığıyla ve Garion'ın bedeninin yakınlığıyla uğuldadığında, Charlie eski günlere dönmüşler gibi yapabiliyordu.

Charlie, Garion'la tanıştığında hâlâ bir rahipti. Partepalas'ta yaz hüküm sürüyordu ve Prens Orleon daha yeni reşit olmuştu. Madrence Kralı şehrin tüm meydanlarında şarap fiçılarının açılmasını emretmişti, Madrence halkı kadehlerini tahtın vârisine kaldırıyordu. Çeşitli yerlerden şövalyeler ve lordlar kutlamalara katılmak için şehre gelmişti, çoğu tanrılarına saygılarını sunmak için şehirdeki kiliselere uğruyordu. Genelde Montascelain'e, Pryan'a adanmış büyük katedrale gidiyorlardı. Sanat ve müzik tanrısı, Madrence'ın koruyucusuydu, rahipleri tanrıya sokaklarda şarkı söyleyerek tapınıyordu.

Charlie'nin ona değil de Tiber'e tapmayı seğmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ticaret ve para tanrısı, Partepalas gibi güzelliğin her şeyden üstün tutulduğu bir şehirde fazla popüler değildi. Müritleri limanın yakınında, şehrin ikonik deniz fenerinin gölgesinde daha küçük bir kiliseye sahipti. Deniz fenerindeki işçiler alevleri canlı tutmak ve ışığı yağlı dişlilerin üstünde döndürmek için uzun vardiyalar halinde çalışıyordu. Fenerin parlak ışığı geceleri vitray pencerelerin üstünden geçiyor, sıraları ve mihrapları güneş ışığı gibi aydınlatıyordu.

Bütün gün gözünü kısarak kutsal metinlere bakan ve Tiber hikâyelerini resimleyen Charlie geceleri görmekte zorlanıyordu. Kilisenin içinde mumları söndürerek yürürken deniz fenerine şükreliyordu. Mumlardan yükselen dumanlar, ağzı her zamanki gibi mücevherler ve altın sikkelerle dolu olan Tiber'in yüzünün resmedildiği yüksek tavana kadar uzanıyordu.

Deniz fenerinin ışığı olmasaydı Charlie bir sıranın altına, gölgelerin içine büzülmüş olan Garion'ı asla göremezdi. Garion bembeyazdı, beti benzi atmıştı. Charlie hayaletlere inansaydı çılgınlık atarak rahiplerin yatakhanesine kadar kaçardı.

Garion da Tiber'in mabedinin soğuk taşları üzerinde kan kaybından ölürdü.

Charlie, Garion'ı son birkaç mumun ışığına doğru sürüklemişti. O bir Tiber rahibiydi, Lasreen'in, hatta müritleri hekimlikten biraz anlayan Syrek'in rahibi değildi. Ama bir çiftçinin yetim oğluydu. En azından bir yarayı sarabilirdi.

Bu, Garion'ı toparlayıp dik tutmaya yetmişti. Charlie onun prensin doğum günü için şehre gelen şövalyelerden biri olduğunu düşünüyordu, herhalde bir arka sokakta ummadığı bir şeyle karşılaşmıştı.

Çok geçmeden yanıldığını anladı.

Yaralı adam aptal bir taşra lordu değildi, bir Amhara'ydı, kurnaz ve gaddar bir suikastçıydı. Sadece kısa bir süreliğine savunmasızdı.

Ne olduysa da o kısa sürede oldu.

Sabaha kadar konuştular, Garion ölümün, Charlie ise paniğin eşiğindeydi. Rahip her saniye koşup başrahibi getirmek ya da Amhara'yı iyileşmesi için kendi haline bırakıp gitmek istiyordu. Adam tehlikeli bir suikastçıydı, gücünü toplar toplamaz Charlie'yi öldürebilirdi.

Ama bir şey, o zaman anlam veremediği bir içgüdü Charlie'yi oraya çivilemişti. Suikastçının rengi yavaş yavaş yerine geliyor, saatler geçtikçe beyaz yanakları biraz daha pembeleşiyordu. Bu arada Garion uyanık kalmak için bir şeyler anlatıyor, Charlie de bir rahibin davetkâr kulağıyla onu dinliyordu.

Suikastçı Charlie'ye Madrence'in, hatta Uzun Deniz'in bile ötesindeki daha büyük dünyalara dair hikâyeler anlattı. Hayal dahi edilemeyen diyarlardan, hem şaşırtıcı hem de korkunç maceralardan bahsetti.

"Bir kilise faresi için bile fazla sessizsin," dedi Garion şafağın sökmesine yakın, son mumun ışığı gözlerinde dans ediyordu. Bir anlığına Charlie'nin eline dokundu.

"Sen de bir tilki için fazla nazıksın," diye cevap verdi Charlie ikisini de şaşırtarak.

İsimleri yıllarca böyle kaldı.

Tilki. Kilise faresi. Sokaklarda birbirlerine seslenirken, bahçelerde gülüşürken, yatak odasında fısıldaşırken bu isimleri kullandılar. Adira'da bir bodrumda, kalem ve mürekkepten başka kimseler duymadan ağlarken.

Şimdi bu isimler Kale Ormanı'nın soğukunda yankılanıyordu.

Ağaçlar sert kış rüzgârı kadar güneşin sokulmasını da engelliyordu. Charlie birkaç saatte bir kendini güneş vuran açıklıklardan yürürken buluyordu. Bazen atı bıraktıkları için hayıflanıyordu. Aslında doğuya yaptıkları bu yolculukta atın onları yavaşlatacağını biliyordu.

Garion o hafta, hatta o gün kim bilir kaçınıcı kez Charlie'ye bakarak başını iki yana salladı. Açıklığın kenarından onu izlerken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Lasreen aşkına, Vodin'de hayatta kalmayı nasıl başardın?" dedi gülerek. "Kale Ormanı'nın soğuğu Trec ormanlarının yanında yaz gibi kalır."

"Trec'te bir kralın şatosunda uyuyor, gürül gürül yanan şöminelerin önünde ziyafet çekiyordum," dedi Charlie. Beklenmedik bir köke takılıp düşmemek için yürürken bastığı yere dikkat ediyordu. "Siz pek de misafirperver değilsiniz."

"Espri anlayışını bilmeseydim gücenirdim." Garion ağaçların arasından Amharalara has bir ustalıkla dolanarak küçük bir derenin üstünden atladı. Charlie homurdanarak onu takip etti, çizmelerine buz gibi sular sıçradı. "Ayrıca dün senin için çaldığım ceket gayet iyi."

Charlie gerçekten de astarı tavşan tüyünden yapılmış olan ceketinden memnundu. Trec'ten aldığı kürklü pelerinle birlikte onu tamamen donmaktan koruyordu.

"Oduncunun ceketini özleyeceği kesin," diye mırıldandı Charlie. Teşekkür etmiş kadar olmuştu. "Ama kulübesinden giysi çalmana gerek yoktu. Az da olsa hâlâ param var."

Garion dilini şaklatarak parmağını salladı. "Bir oduncunun, sikkelerinden birini ısırp sahte olduğunu anlaması bizim için hiç de iyi olmazdı."

Garion bir dala tutunarak dikenli çalıların üstünden atladı.

"Ayrıca Badentem'da her şey daha kolay olacak," dedi hiç oflayıp puflamadan.

En az bir haftadır ormandalardı ve Charlie'nin her yeri ağrıyordu. Ayakları çizmelerinin içinde sızladığı halde dikenlerin arasından yürümeye devam etti.

"Badentern'a gitmiyoruz," diye homurdandı belki bininci kez. "Badentern'a gitmiyoruz çünkü Corayne oraya gitmeyecek."

Garion'ın gülümseyişi yok oldu. "Charlie."

Sesi acıma doluydu.

"Corayne'in hayatta olma ihtimalini düşünmek zorundayım," diye mırıldandı Charlie sert bir sesle.

Garion yanında yürüyordu, Charlie onu göz ucuyla bir panter gibi görüyordu.

"Ya hayatta değilse?"

Charlie bir buz tabakasının üstünde kayınca yüzünü buruşturdu ama son anda kendini toplayıp düşmekten kurtuldu, Garion'ın yardım girişimini elini şöyle bir sallayarak reddetti.

"Corayne öldüyse Ward'ı uyarmak gerekir."

Garion gözlerini kırptırdı, olduğu yerde yavaşça bir daire çizdi. Budaklı ağaçlara ve çalılarla kaplı toprağa baktıktan sonra tekrar Charlie'ye döndü.

"Diyarı buradan kim uyaracak?"

Charlie öfkeyle dudaklarını büktü. Hem Garion'a hem de içinde bulundukları duruma öfkeliydi. Heybesindeki haritayı düşündü, heybe şimdi bir omzundan sarkıyordu. Kale Ormanı'na, meşelerin ve çam ağaçlarının arasına çizilmiş tilkiyi hatırladı.

Başka bir şey daha düşündü. Domacridhan gibi ölümsüz ve güçlü askerlerden oluşan bir ordu. Savaşmaya hazır bir ordu.

"Kadimler," dedi. Sesi ormanda yankılandı. "Bu ormanda Kadimler var. Bir yerlerde. Dom bir keresinde onlardan bahsetmişti."

Garion bir kez daha başını iki yana salladı. Ünlü suikastçılar loncasında yetiştiği ve dünya hakkında pek çok şey

bildiği halde öğrendikleri gerçekten sınırlıydı. Öldürmek ve kaçmak için gerekenler dışında pek az şey biliyordu.

“Kadimler ve diğer diyarlar, hepsi de Kirmen artığı saçmalıklar,” dedi suikastçı. Bir taşa tekme atarak çalılarının arasına fırlattı. “Kıyamete az kaldıysa vaktimi bu uğursuz ormanlarda dolaşıp asla bulamayacağımız Kadimleri arayarak geçirmek istemiyorum. Nerede olduklarını bile bilmiyorsun kilise faresi.”

Charlie kaşlarını çatı, bu lakap ilk kez canını sıkıyordu.

“Onları bulabilirim,” dedi öfkeyle. “Gerekirse tek başıma.”

Garion akılalmaz bir hızla yanına koştu. Charlie partnerinin ormanda bu kadar rahat hareket etmesine sinir olmaya çalışarak dişlerini sıktı. Çünkü kendisi her adımında çamurlarla savaşıyordu.

“İşte şimdi gerçekten aptalca konuştun,” dedi Garion ağaçlara bakarak.

Gitgide daha şüpheli tavırlar sergiliyordu, suikastçı içgüdüleri bir palto gibi omuzlarına sarılmıştı.

“Amharalar bir zamanlar Kadimleri öldürmeleri için eğitilirdi. Nesiller önce.” Garion ağzını büzünce dudakları bembeyaz oldu. Anıları hep böyleydi. “Altın için ya da sözleşme gereği değil. Şan için. Bu bir Amhara'nın erişebileceği en büyük başarı olarak görülürdü. Yine de bunu başarabilen pek az kişi vardı.”

Charlie'nin gözünün önüne elinde parlayan kılıcıyla başka bir Amhara suikastçısı geldi. Bir de onu bir gölge gibi takip eden, sürekli sinirlerini bozan asık suratlı bir ölümsüz.

“Sorasa birkaç kez az kalsın bir Kadim'i öldürüyordu,” diye mırıldandı kendi kendine.

Garion sesini alçattı. “Daha önce hiç ölümsüz görmedim.”

“Ben de sadece biriyle tanıştım.” Charlie'nin boğazına bir yumru oturdu. “Hiç de etkileyici değil.”

Ayağı tekrar kayınca bir küfür savurdu, bu kez kopmuş bir kütük parçası yüzünden kaymıştı. Benliğinin her zerresi durup dinlenmek istese de çürümüş odunu itip yürümeye devam etti.

Garion da onu takip etti. Charlie, Garion'ın ona baktığını hissedince bir kaşını kaldırdı.

"Değişmişsin Charlie," dedi suikastçı.

Charlie sessizce güldü. "Bu kanıya nereden kapıldın?"

Kendine şöyle bir baktı, göbeği ceketinin altında hâlâ kocamandı. Ama bedeni eskisinden daha inceydi, yürüyerek geçirdiği zorlu günler onu zayıflatmıştı. Yüzü de herhalde sararıp süzölmüştü, sakalları uzamıştı, üstü başı toz toprak içindeydi. Bir zamanlar güzelce yağlayıp ördüğü kestane rengi saçları kuş yuvasına dönmüştü. Bir tanrının kilisesindeki cübbeli bir rahibe, hatta atölyesindeki bir kalpazana bile hiç benzemiyordu.

Garion aklından geçenleri kolayca okuyup başını iki yana salladı.

"Daha önce böyle şeylere hiç inanmazdın. Kendi tanrılarına bile," dedi usulca.

Charlie'nin göğsü minnetle doldu. "Yani bana inanıyormusun?"

Garion sadece, "Deneyeceğim," diyebildi.

Sonra birden fırladı. Bir kedi gibi şaşırtıcı bir hızla en yakındaki çam ağacına tırmandı. Charlie gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı, sonra o da elinden geldiğince ağaca tırmanmaya koyuldu. Alçak dallara tırmanmayı denedi ama hemen pes etti.

"Ee, ne görüyorsun?" diye seslendi yukarı doğru.

Garion ağacın tepesine varmıştı bile, ağırlığını taşıyamayacak kadar küçük görünen bir dalın üstünde dengesini sağlamaya çalışıyordu.

“Güneybatıda köyler var, beş mil kadar uzakta.” Garion ağaçların üstündeki parlak güneş gözünü kamaştırdığı için elini siper etti. “Dumanların izini görebiliyorum. Doğuda da ormanın içinden geçen bir nehir var.”

Garion daha da yüksek bir dala çıkınca Charlie yüzünü buruşturdu.

“Tam olarak ne arıyorsun?” diye bağırdı.

Garion elini havada salladı. “Bir kale? Bir kule? Senin benden daha iyi biliyor olman gerek.”

“Hiçbir şey bildiğim yok,” diye mırıldandı Charlie kendi kendine. Nerede olabileceği şöyle dursun, bir Kadim anklavının neye benzediğini bile bilmiyordu. Yine bir taşı tekmeleyip ağaçların arasına gönderdi.

“Şu bulut ejderhaya benziyor,” dedi suikastçı yarı gülerek.

“Başlama yine,” diye homurdandı Charlie.

Garion dilini şaklattı, çam ağacından inmeye koyuldu. Son iki metreyi atladı, dikkatle parmak uçlarına kondu.

Gösteriş yapıyor, diye geçirdi içinden Charlie.

Sonra ellerini ağzının iki yanına koyup kuzeye doğru döndü. Derin bir nefes alıp bağırdı, sesi dallardaki birkaç kuşu korkutacak kadar yüksekti.

“KALE ORMANI VEDERLERİ!” diye bağırdı. Ağaçların tepesinde bir baykuş uykusundan uyanarak sinirli sinirli öttü. Charlie ona aldırmadı, tüm dikkatini ormana vermişti. “CORAYNE AN-AMARAT'I ARIYORUM.”

Garion kulaklarını tıkadı. “Lasreen aşkına, bir dahaki sefere bağırmadan önce haber ver,” diye homurdandı, Charlie'yi izlerken gözleri hayranlık ve şaşkınlıkla doluydu.

Charlie ona aldırmadan yeniden derin bir nefes aldı. “KALE ORMANI VEDERLERİ! KİRMENLERİN AÇILDIĞINA DAİR HABERLER GETİRDİM!”

Garion başını yana eğdi. “Veder nedir?”

“Kadimler kendilerine böyle diyor,” dedi Charlie ağzının ucuyla. “KALE ORMANI VEDERLERİ!”

Garion sinir olmuş gibi dudağını büktü. “İşe yaramayacak.”

Charlie omuz silkti. “Alıştım artık.”

“Peki,” dedi Garion sertçe. Yüzünü astı, yine de ellerini ağzına götürdü.

Birlikte ormanın karanlıklarına doğru bağırdılar, sesleri dallarda, toprakta ve taşlarda yankılanıyordu.

“KALE ORMANI VEDERLERİ! CORAYNE AN-A-MARAT'I ARIYORUM!”

Garion, Charlie'nin sesi kesildikten sonra bile bağırmaya devam etti, artık boğazı acımaya başlamıştı. Henüz nehre varmamışlardı ama akşamı geçirmek için sessiz bir derenin kenarında durdular. Arazi pek değişmemişti. Ağaçların ardı arkası kesilmiyordu ama burası uyumak için iyi bir yerdi. Charlie soğuğa aldırmadan elini dereye daldırdı ve kana kana su içti. Erimiş kar suları yanan boğazına merhem gibi gelmişti.

“Boş ver gitsin,” dedi Garion sonunda, sesi kısılmıştı. Mezardan kalkmış bir hortlak gibi konuşuyordu.

“Tamam,” dedi Charlie hırıltılı bir sesle, bu aptallığa bir son verdiklerine memnundu.

Garion'ın ateş yakmaya koyulduğunu görünce sevindi, o da küçük bir kamp kurmak için elinden geldiğince çalışmaya koyuldu. Pelerinlerini ve kürklerini bir ağaç kovuğunun içine serdi. Uzun müddet ikisi de konuşmadı, sessizlikten memnundular.

Garion akşam yemeği için iki tavşan kızarttı, tavşanlar kışın aç kaldığından zayıftı. Charlie yağlı bir kemiği kemirirken daha güzel günlerin hayalini kuruyordu. Bir Siscaria meyhanesinde, güneşin altında küçük bir masa, elinde bir kadeh açık kırmızı şarap. Ya da Partepalas'ta, Riverosse kıyısındaki

bir fırından alınmış sıcacık ekmek. Hatta Andry Trelland'ın özenle pişirip çeşnilendirdiği geyik eti. Kurt Yolu'nun kıyısında, yıldızların altında sıcak sıcak yediklerini hayal etti. Yoldaşları hayattaydı ve her zamanki gibi tartışıyorlardı.

"Başka bir fikrin var mı... daha az gürültülü?" diye fısıldadı Garion tavşan kemiklerini çalıların arasına fırlatarak. Su tulumunu kafasına dikti.

Charlie kelimelerini özenle seçiyor, fazla konuşmamaya çalışıyordu. Kâğıtlarını ve mürekkep şişelerini koyduğu heybeyi işaret etti.

"Bu sefer sahtecilikle yırtamam," dedi usulca.

Garion'ın yüzü gerildi, ateşin ışığı gözlerinde dans ediyordu. "Ben de savaşıyorum."

Charlie yan yan gülümsedi. "İlk defa ikimiz de eşit derecede işe yaramazız."

Ateşin üstünden birbirlerine gülümsediler. İçinde bulundukları şartlara rağmen, Charlie bunun da bir rüya olup olmadığını düşündü. Bir müddet daha Garion'a baktı, bir gölge, bir kusur, bir mantıksızlık aradı. Tüm bunların bir hayal ya da ölü bir adamın başıboş düşünceleri olduğuna dair herhangi bir işaret.

Garion aklından geçenleri kolayca okudu. "Ben gerçeğim kilise faresi," dedi zar zor duyulur bir sesle. "Buradayım."

Charlie'nin yanaklarına ateş bastı, başını çevirerek ağızındaki kıkırdak parçasını yere tükürdü.

"Sözümü geri alıyorum. Ben en azından yemek pişirebiliyorum," dedi gerginliği dağıtarak. "Uygun koşullar altında."

Garion dirseklerine yaslanarak gözlerini devirdi. Yanında genişçe bir yer bırakarak pelerininin ve kürklerin üstüne uzandı. Koyu renk saçlarının bir tutamı çok hoş bir biçimde alnına düştü.

"Hisarda yemek pişirme dersi almadık," dedi sırtarak.

Charlie kalkıp yanına geldi.

“Lord Mercury’ye ihanet etmek için bir sebep daha,” dedi Charlie, Garion’ın yanına uzanarak. Birbirlerine sokulunca sıcaklıkları dondurucu soğuğu neredeyse konforlu hale getirdi.

Garion bir yudum daha su içerek boğazını ıslattı. “Beni de diğerleriyle aynı sebepten gönderdi. Corayne an-Amarat’ı ve karşı gelen herkesi öldürmem için.”

Corayne. Bu ad Charlie’nin zihninde kapanmamış bir yara gibiydi.

“Sanırım Mercury’nin bana altın borcu var. Corayne’i öldürdüm sayılır,” diye fısıldadı Charlie. “Onu ölüme terk ederek. *Yanmaya* terk ederek.”

Garion’ın sözlerini aklında evirip çevirdi. *Diğerleriyle aynı sebepten gönderilmiş. Corayne’i öldürmek için. Yoldaşları da.*

“Ne zamandır bizi takip ediyordun?” dedi sonunda.

Garion’ın dudakları yine büküldü, yüzü asıldı. Charlie onda hâlâ utanç görüyordu, utancın altında başka bir şey daha vardı.

“Haftalar önce Vodin’e geldiğinizden beri,” dedi Garion. “Corayne’i öldürmek üzere pek çok kişi görevlendirildi, bu bir Amhara için şanlı bir sözleşme.”

“Eh, Amharaların on ikisi gitti,” dedi Charlie soğuk bir sesle.

Garion’ın gözleri kocaman açıldı, Charlie’nin ne demek istediğini anlayınca güzel yüzü çarpıldı. “Sizi önce Luc ve diğerleri mi buldu?”

Charlie için Garion’ı okumak Sorasa’ya nazaran çok daha kolaydı. Garion kılıç kullanmakta ustaydı, entrika çevirmekte değil. Garion, Mercury’nin elinde bir silahtı, Sorasa ise Mercury’nin yılanıydı. Zehirli ve inatçıydı.

Charlie, Sorasa’yı, onun da diğerleriyle birlikte yandığını düşünmek istemiyordu.

Onun yerine dağdaki, Kurt Yolu'nun yükseklerindeki o günü düşündü. Dom ve Sorasa akşam yemeği için avlanmaya gitmişlerdi, geri döndüklerinde Sorasa kanlar içindeydi ve geride bıraktıkları cesetler kadar sessizdi.

"Sorasa'yı ve Kadim'i buldular," dedi Charlie.

Garion sarardı. "Hepsini Sorasa mı öldürdü?"

"Dom da yardım etti," dedi Charlie omuz silkerek.

Ağaçların arasından esen soğuk rüzgâr dalları salladı. Garion kötü görünüyordu, haberi duyunca dalıp gitmişti. Charlie, Garion'da da Sorasa'nın çektiği acıyı gördü. Suçluluk duygusunu. Öfkeyi. Garion, Sorasa'nın nasıl bir bedel ödediğini herkesten iyi biliyordu.

Tıpkı Charlie'nin Garion'ın şimdi burada olmakla, kılıçlarını kana bulamamakla nasıl bir bedel ödediğini bildiği gibi.

"İkimiz de hainiz. Hem de iliklerimize kadar," dedi Garion sonunda, derin bir nefes aldı. Charlie buz gibi havada Garion'dan yayılan sıcaklığı hissetti.

Rahip zoraki gülümsedi. "Diyarın iyiliği için ihanet etmek o kadar da kötü bir şey değil."

Garion gülümsemedi. "Keşke bunun bedelini bir zamanlar Sorasa'nın yaptığı gibi ödeyebilseydim," diye söylendi. Bu kez elini kendi kaburgalarına uzattı.

Charlie nedenini biliyordu. Garion'ın yan tarafındaki dövmeleri hatırlıyordu, her kaburgasında bir sembol vardı, her biri Amhara'ya hizmet ettiği günlerin bir simgesiydi. Dövmeleri Sorasa'ninkiler kadar çok değildi ama tehlikeli bir katil olduğunu göstermeye yeterdi. Charlie pek çok kez o dövmelerin izini sürmüştü, önce parmaklarıyla Garion'ın teninde, sonra kalemle parşömenin üzerinde. Parmakları şimdi bile dövmelerin üstünde geziniyormuş gibi kımıldıyordu.

"Lord Mercury çok geçmeden peşimize düşer. Tabii çoktan düşmediyse," diye fısıldadı Garion. Charlie bedeninin yanında

gerildiğini hissetti. “On iki ölü var, ben de... yoldan saptım. Sonunda bu işi bizzat bitirmek için hisardan ayrılabilir.”

Charlie bir kolunu başının altına koyarak dalların arasından gökyüzüne baktı. Yıldızları zar zor görebiliyorlardı.

“Ejderhalar ve açılan Kirmenler yetmiyormuş gibi.”

Garion sessizce gülmekle yetindi.

“Sence Kadimler bizi duymuş mudur?” diye fısıldadı yukarıdaki dallara bakarak.

Korkudan Charlie’nin karnına bir ağrı girdi. “Yakınlar-daysalar duymuşlardır.”

Küçük bir ihtimal, diye düşündü Charlie. Garion’ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Kale Ormanı yüzlerce mil genişliğindeydi ve Galland orduları için bile geçilmezdi. Hâlâ el değmemiş olmasının bir nedeni vardı, krallığa karşı yeşil bir duvar gibiydi.

“Eskiden Kale Ormanı’nın her yerinde Kirmenler olduğu söyleniyor,” dedi Garion uykulu bir sesle. Gözleri kapanıyordu. “Ağaçlar onlardan beslenip birer geçit haline gelirmiş. Amhara’ya katılmadan önce annem bana bunun gibi ağaç kovuklarından çıkan tek boynuzlu atlara dair hikâyeler anlatırdı.”

Charlie bir ağaç kökü sırtına battığı için yüzünü buruşturarak kımıldandı. İçine sığındıkları ağaç kovuğuna baktı, büyük meşenin gövdesi perde gibi ikiye ayrılmıştı. Son derece sıradan görünüyordu, içinde topraktan, ölü yapraklardan ve iki yorgun yolcudan başka bir şey yoktu.

“Bir tek boynuzlu at tarafından bıçaklanmak istemem doğrusu,” dedi elini Garion’ın saçlarına koyarak. Dalgın dalgın okşamaya başladı, tanıdık siyah dalgalar parmaklarının arasından akan bir nehir gibiydi.

Garion memnuniyet dolu bir ses çıkardı, gözleri kapandı. Başka biri görse uyuduğunu sanırdı ama Charlie uyumadığını

biliyordu. Amhara suikastçıları tedbiri elden bırakmazdı, Garion da en uygun şartlarda bile derin uyumazdı.

“Tabii artık böyle bir şey söz konusu değil,” diye ekledi Garion uykulu uykulu. “O Kirmenler uzun zaman önce yok oldu. Ama arkalarında yankılarını bıraktılar. Bu ormanda hâlâ cadılar var. Kirmen artığı cadılar.”

“Sanırım Kirmen güçlerine sahip demeyi tercih ediyorlar,” diye mırıldandı Charlie. Tekrar yıldızlara, sonra da ağaçlara baktı. Şimşek mavisi gözler görecekmış, lavanta kokusu alacakmış gibi hissetti. “Bir cadıyla hiç karşılaşmadın. Onlar hakkında kötü konuşmasan daha iyi.”

Garion başını Charlie’nin göğsünden kaldırıp gözlerini açtı, şimdi neredeyse burun burunaydılar. Dikkatle eski rahibe baktı, bakışlarını yüzünde yavaş yavaş gezdirdi.

“Kesinlikle hatırladığım kilise faresi değilsin,” dedi.

Charlie hem keder hem de gururla doldu. “Ama sen hâlâ benim tilkimsin.”

9

KARTAL VE KARGA

Andry

Denizin soğuşu başka hiçbir soğuşa benzemiyordu.

Bir haftadır denizdeydiler ve Andry ısınmak için elinden geleni yapsa da giysileri hem ıslak hem de donmuş gibi geliyordu. Kıyıya günler önce varmış olan Oscovko'ya imreniyordu. Oscovko'nun adamları muhtemelen şimdi Vodin yolunu yarılamıştı, Trec Kapıları'ndan kara yoluyla geri dönüyorlardı. Trec ordusunu toparlamak haftalar alacaktı ve sıcak bir kale düşüncesi Andry'nin ağzını sulandırıyordu.

Özellikle de şimdi, mürettebatın geri kalanıyla birlikte kürek çekerken. Leydi Eyda'nın gemisinin güvertesine bir göz attı, birbiriyle alakasız gemilerden oluşan donanmalarının en büyük gemisi buydu. Bir Jyd gemisiydi, mürettebatı ölümsüzlerden ve kaçmayı başaran birkaç akıncıdan oluşuyordu.

Neyse ki yolculukları yakında sona eriyordu. Ghald'a yaklaşmışlardı, akıncı şehri gri bulutların arasında belirmişti.

Şehir Gözcü Deniz ve Zafer Denizi arasında bıçak gibi uzanan bir yarımada'nın ucundaydı. Yaşanabilir tek arazinin üzerine kurulmuştu, kıyının geri kalanı uçurumlarla, fiyortlarla ve çam ormanlarıyla kaplıydı. Jyd toprakları böyleydi; yeşil, beyaz ve gri, dayanıklı insanların buzlarla kaplı dünyası.

Gemi yavaşça limana girmeye çalışırken kuzeyden korkunç rüzgârlar esiyordu. Andry akıncılar ve ölümsüzlerle birlikte küreklere asılıyordu, avuçları ahşap kürekleri tutmaktan su toplamıştı. Ama kürekleri her çekişlerinde kıyıya biraz daha yaklaşıyorlardı, sonunda limandaki koruyucu taş duvarı geçtiler. Rüzgâr kesildi, yolun geri kalanını süzülürcesine aldılar.

Gemi nihayet demirleyince mürettebat hiç vakit kaybetmedi. Jydliler hemen sıralardan fırlayıp küpeşteden iskeleye atladı.

Saatlerdir kürek çekmekten Andry'nin her yeri ağrıyordu, Gidastern'den kurtardığı birkaç parça eşyasını alarak yavaşça ayağa kalktı. Çaydanlığı bunların arasında değildi. Andry bininci kez çaydanlığının yasını tuttu, bir fincan sıcak çaydan başka bir şey istemiyordu.

Kılıcını yeniden beline takarken yavaşça döndü, akıncı şehri Ghald'a baktı.

Liman gemilerle doluydu. Rengârenk yelkenler rüzgârda dalgalanıyordu, bazıları çizgiliydi, bazılarının üstünde ise hangi klana ait olduklarını gösteren semboller vardı. Andry ayılar, dikenli balıklar, kurtlar, kartallar, hatta birkaç da ejderha gördü, ejderhaların ağzından soluk kırmızı alevler çıkıyordu. Hangi amblemin hangi klana ait olduğunu bilmese de hepsini ezberlemeye çalıştı.

Bunu Corayne'e muhakkak anlatmam lazım, diye düşündü, ağzına acı bir tat doldu.

Rıhtımın ötesinde pazar yerleri ve depolar vardı, bu depolara tahıl, çelik, para ve hazineler saklanırdı. Yaz akınından

hangi ganimetlerle dönülürse. Çatıları sazdan, kiremitten, tezekten yapılmış yüksek yapılar göze çarpıyordu, bazılarının kat kat kuleleri vardı. Andry'ye Ascal'ın katedrallerini hatırlatıyorlardı ama bunlar taş yerine ahşaptan yapılmıştı.

Ghald'ın neredeyse tamamı ahşaptandı. Kazıklı duvar bile gri keresteden yapılmıştı. Andry yutkunarak bir ejderha şöyle dursun, tek bir mumun bile tüm şehri yakabileceğini düşündü.

Yarısı taştan olduğu halde Gidastern yanıp kül oldu, diye düşündü gri gökyüzüne bakarak. Ghald da çok geçmeden aynı kaderi paylaşacak.

Sonra gözlerini kısarak akıncı başkentinin sıkışık sokaklarını gözden geçirdi.

Ama savaşmadan değil.

Daha dikkatli bakınca Ghald'ın bir şehirden çok askerî bir kampa benzediğini fark etti. Sokaklar cephanelikler ve ahırlarla doluydu, her köşede demirhaneler vardı. Çekiçler örsleri döverken satıcılar pazarda bağılıyor, çelik fiyatı üzerine pazarlık yapıyordu. Bir talim alanında ısıldayan baltalar gördü, hemen hemen herkes kürkünün altına zırha benzer bir şey giymişti. Tüm klanlardan kadınlar ve erkekler gelmişti. İç duvarın önüne askerî bir kamptaki gibi posttan yapılmış çadırlar sıralanmıştı. Ghald akıncılarla dolup taşıyordu, barındırabileceğinden çok daha fazlası vardı.

Bu görüntü Andry'ye bir nebze de olsa güven verdi. Trec savaşçılar gibi akıncılar da altın için olduğu kadar şan şeref için de savaşıyordu.

Ve diyarı kurtarmaktan daha büyük bir şeref yoktu.

Kadimler bir araya toplanarak Leydi Eyda'nın peşinden gemiden inmeye koyuldular. Andry onlara katılmakta tereddüt ederek geride kaldı. O ölümsüz bir asker değildi. Bunun yerine kolunu Valtik'e uzatarak cadıya eşlik etti.

"Ah, seni gördüğüme sevindim," dedi cadı çatlak bir sesle, Andry'yi görünce ağzı kulaklarına varmıştı.

Andry iç geçirdi, pelerinini çekerek kılıcını gizledi. "Başından beri buradaydım Valtik."

İhtiyar kadın dilini şaklattı, kır saçlarının arasına taze lavanta dalları takarak saçını örüyordu.

"Yolculuk boyunca yanıma hiç gelmedin," dedi. "Seni bağışladığım için şanslısın."

Andry kendini tutamayıp güldü. "Seni koluma zincirlemediğim için asıl sen şanslısın. Bir daha ortadan kaybolma, özellikle de burada."

"Jydlilerim savaştacak, kalkanları kalın, çelikleri parlak." Valtik başını kaldırıp şehri gözden geçirdi. "Diğerleri de dalı elinden bırakacak."

Andry başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Valtik."

Valtik sırtarak Andry'nin koluna sıkıca yapıştı.

Andry her zaman saygılı bir yaver olduğu için cadının ona yaslanmasına müsaade etti.

"Gel Andry," dedi Valtik hafifçe eline vurarak. "İleri."

Andry tanıdık savaş narasını duyunca kalbine bir ok yemiş gibi oldu. Boğazına bir yumru oturdu.

"İleri," diye fısıldadı.

Valtik şehirde onlara rehberlik ederek önden gidiyor, ahşabın, toprağın, taşın ve karın üzerinden çıplak ayaklarıyla geçiyordu. Eyda ve ölümsüzler sessizce arkadan geliyordu. Kovalinn leydisinin üstünde hâlâ yırtık pelerini ve paralanmış zırhı vardı, çeliğin her yerinde Gidastern'ün kaybı yazılıydı. Andry tehditkâr olmasa da tuhaf bir görüntü oluşturduklarının farkındaydı.

Pembe ya da siyah, solgun ya da bronz tüm yüzler onlara dönüyor, geçişlerini izliyordu. Ama hepsinde aynı soğuk ifade

vardı. Jydli yerliler açık tenliydi ama klanlar eline akıncı baltası alan herkese kucak açıyordu. Fiyortların ve çamların arasında Ward'ın dört bir yanından gelen ölümlüler yaşıyordu.

Andry, Valtik'e güvenmek için elinden geleni yapıyordu.

Valtik, Ghald'ı iyi tanıyor, onları şehrin merkezine giden sokaklardan geçiriyordu. Binaların üstündeki süslemeler giderek daha girift bir hal alıyordu. Gittikçe daha fazla Jydli onları izlemeye geliyordu, bu kadar çok bakışın altında Andry'nin tüyleri diken diken olmuştu. Tepenin üstündeki düzlüğe vardıklarında rahat bir nefes aldı. Kalabalık burada geride kaldı, yollarına yalnız devam ettiler.

Meydanın üç tarafı devasa büyüklükteki yüksek binalarla çevrelenmişti, diğer yanında da ahşap bir katedral yükseliyordu. Andry üçgen çatısı ejderha oymalarıyla süslenmiş kiliseye hayran kaldı, ejderhalar ağızlarında ayı ve güneşi tutuyordu. Ahşap duvarlar siyah katranla parlıyordu. Kilisenin kendisi de bir ejderhayı andırıyordu, kiremitleri parlayan pullar gibiydi.

Andry gerçek bir ejderhanın neye benzediğini hatırlayarak ürperdi. Gökyüzündeki bulutlara bakarak ejderha onları kuzeye kadar takip etmemiş olsun diye dua etti.

"Lasreen'in gözleri görür yerdeki ve gökteki her şeyi," diye mırıldandı Valtik. "Kartalı ve kargayı, ayı ve güneşi."

Valtik mırıldanırken kilisenin üstünden bir kuş sürüsü havalandı, kanatları gökyüzünde simsiyahtı. Andry kuşların titreşen gölgeleri altında ürperdi.

Valtik hiç duraksamadan onları kilisenin kapısından içeri soktu, içerisi simsiyahtı. İnsan kendini yutulmuş gibi hissediyordu.

Andry hızla gözlerini kırptırdı, bir şeye takılıp düşmeden karanlığa alışmaya çalıştı.

En azından kilise sıcaktı. Kare şeklindeki salonun ortasında, üçgen çıkıntılardan oluşan çatının altında, üstü açık

bir ateş yanıyordu. Dumanın hoş bir kokusu vardı, Andry'nin bile çıkaramadığı bir otun kokusunu taşıyordu. İçerisi de dış duvarlar kadar süslüydü, bütün sütunlara şekiller oyulmuştu. Andry, Galland tanrısı Syrek ve annesinin taptığı Fyriad hakkında Lasreen'den daha çok şey biliyordu. Yine de oymaları tanıdı. Çoğu Lasreen ve sadık buz ejderhası Amavar'ın ölümler diyarında ya da asi hayaletleri toplamak için Ward'da yaptığı yolculuklarda yaşadığı maceraları betimliyordu. Andry, Gidastern'de gördüğü ejderhadan sonra Amavar'ın yüzüne güçlkle bakabiliyordu.

Kemik cadıları gölgelerin içinde duruyordu, çoğu gri giysiler giymişti. Biri siyahlara bürünmüştü, kilisenin arka tarafındaki eski bir taş sunağın arkasında duruyor, görmeyen gözleriyle onları izliyordu.

Cadıların arasında birkaç Jydli savaşçı da vardı, kürklerinden ve zırhlarından kolayca ayırt ediliyorlardı. Çoğu klanlarının renginde giyinmiş, değerli metalden boyunluklar takmıştı. Kiminde balta, kiminde kılıç, kiminde de mızrak vardı. *Şefler*, diye geçirdi içinden Andry, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Valtik onları ateşin yanından geçirip sunağın önüne getirdi. Andry'nin kolunu bıraktı, Andry, Valtik'in diz çökeceğini, en azından kör cadıya selam vereceğini sandı. Tersine Valtik omuz silkti.

"Hepsi bu kadar," dedi özür diler gibi. "Ateşin içinde kalanlar, O'nun esaretine mahkûm oldular."

Cadıların ve savaşçı şeflerin arasından mırıltılar yükseldi.

"Demek mahkûm oldular," dedi Eyda arkadan, sesi fısıltıları bir bıçak gibi kesti. "Yani Taristan'ın büyüüne kurban gidenleri kurtarmak mümkün değil mi?"

Sunağın arkasındaki kör cadı alnını parmaklarının altındaki taşa eğdi. Kimsenin duyamadığı bir dua okurken

dudakları kımıldıyordu. Şefler de aynısını yapıp Gidastern'de ölen Jydliler için dua etmeye koyuldu.

"Bekleyen'in aldığı bir ruh sonsuza dek onundur," dedi kör cadı başını kaldırarak. Her nasılsa Eyda'nın nerede durduğunu biliyordu ve yüzünü ona dönmüştü. "O'nun bir parçasıdır ve koparacak bir bağ da yoktur."

"Kadimlerin her şeyi bildiğini sanıyordum," diye homurdandı şeflerden biri. Örgülü kızıl sakalını çekiştirdi, çıplak bileğinde bir dağ sırasının dövmesi vardı.

Eyda şefe bir böceğe bakar gibi baktı. "Bekleyen'in elindeki ya da Taristan'ın *ölümlü* kalbindeki kötülüğün derinliklerini bilmek bizim işimiz değil."

Kızıl sakallı şef hırladı. "Bu yüzden de Yrla'yı ölüme sürüklediniz."

Andry, Kovalinn Leydisi, Jydli şefini ikiye bölmecin diye ikisinin arasına girdi.

"Çağrıya ilk önce Yrla cevap verdi, hem de büyük bir cesaretle," dedi Andry sertçe, sonra minnetle selam verdi. Şimdi Ghald'da bulunan hayatta kalanları, klanlarından kalan son bir avuç kişiyi düşündü.

Başka bir şef kır saçlı başını eğdi. Omuzlarına beyaz bir kurt postu atmıştı.

"Gerçekten öyle," dedi kızıl sakallı şefe ters ters bakarak. "Fedakârlıklarını hiç unutmayacağız."

Kızıl sakallı şef kadını duymazdan geldi, gözlerini Andry'den ayırmadan sunaktan aşağı indi. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle geri çekilince sapsarı dişleri göründü.

"Evinden çok uzaktasın," dedi Andry'yi tepeden tırnağa süzerek. "Güneyli kardeşlerimize benziyorsun ama işgalciler gibi, Yeşil Kraliçe'nin köpekleri gibi konuşuyorsun."

Yeşil Kraliçe. Andry kaşlarını çatarak Erida'ya lanetler okudu.

"Ben Gallandlı bir yaverim, Ascal sarayında doğdum," dedi sakın bir sesle. Sesi çatı kirişlerinde yankılandı. "Şövalye olmak üzere eğitildim."

Kilisedeki şeflerden birkaçı homurdandı, kızıl sakallı da buna dâhildi.

Andry hiç tepki vermedi, öfkelerinin dinmesini bekledi.

"Bu eskidendi lordlarım," dedi sonunda. "Yazın yaptığınız akınları çocukken öğrendim. Galland'ın kuzey kıyılarında, hatta Gidastern şehrinde bile baş belasıydınız. Jydliler gecenin karanlığından yararlanarak tapınakları ve köyleri yağmalar, taşıyabilecekleri ne varsa çaldı. Geride yanmış kasabalar ve cesetler bıraktı."

Karşısında duran kızıl sakallı gururla göğsünü şişirdi. Yağmacılık sadece geçim kapıları değil, gelenekleriydi de.

"Başta sizden korkuyordum," diye itiraf etti Andry. "Sonra kendi kılıcım ile saldırılarınızı geri püskürtmenin hayalini kurdum. Kuzey kıyılarını korumayı, Gözcü Deniz'i huzura kavuşturmayı hayal ettim. Kraliçeme ve krallığına hizmet etmeyi."

Andry süslü sözler etmekten anlamazdı ama içten davranmayı biliyordu. Jydlilere karşı geçmiş hakkında dürüst olmak daha kolaydı, böylece içinde bulundukları durumun vahametini daha iyi anlayabilirlerdi.

"Şimdi sizin yanınızdayım ve sizden yardım istiyorum." Tekrar homurdanmasını bekleyerek kızıl sakallı şefin gözlerine baktı. "Aramızdaki farklılıklara ve uzun mazimize rağmen hepimiz yardım istiyoruz. Bu kadar çaresiz durumdayız."

Kızıl sakal itiraz etmeyince Andry rahatladı.

"Gidastern yok oldu," diye devam etti. "Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ama devam edebiliriz ve..."

Beyaz postlu şef soluk tenli elini kaldırdı. Kadının parmakları eğri büğrüydü, kemikleri pek çok kez kırılıp yeniden kaynamıştı.

“Nefesini boşa harcama Mavi Yıldız,” dedi Andry’nin sözünü keserek.

Mavi Yıldız.

Andry başını eğip göğsüne, zincir zırhının üstündeki tuniğine baktı. Babasının mührü hâlâ orada, kalbinin üstündeydi. Her nasılsa yıpranmış mavi yıldız silinmemişti, alaca karanlık bir gökyüzü gibi koyu maviydi. *Babamın gözleri gibi,* diye geçirdi içinden Andry zar zor hatırlayabildiği bir yüzü gözünün önüne getirmeye çalışarak.

Başını kaldırıp tekrar şefe baktı, nefesi kesilmişti.

Kadın da Valtik gibi omuz silkmekle yetindi.

“Jydlilerin ikna edilmeye ihtiyacı yok,” dedi. “Diyarın parçalanacağını sizin krallarınızdan da ölümsüzlerden de çok önce fark ettik. Ghald’da da bu yüzden toplandık. Hazırlanmak için. Savaşmak için.”

Andry gözlerini kırptırdı, afallamıştı. Onları harekete geçirmek için yapmayı düşündüğü konuşma dudaklarında yitip gitti. Birden gevşedi, omuzları çöktü.

“Ya,” diye mırıldandı. “Peki. Güzel.”

Kör rahip sunaktan kafasını kaldırdı. Valtik gibi o da saç örgülerine lavanta dalları takmıştı.

“Eski Cor’un Gülü hayatta mı?” diye sordu. “Yapılacak bir savaş kaldı mı?”

Bitkin sesi kilisede yankılandı. *Eski Cor’un Gülü.* Kimse söylemese de Andry onun adını duydu. Bütün sütunlarda ve oymalarda *Corayne* adı yankılanıyor, kilisenin içinde bir hayalet gibi dolaşıyordu.

Corayne hayatta mı? diye sormuştu Valtik’e, Valtik cevap vermemişti. Andry korkusundan bir daha soramamıştı.

Valtik kıkırdayınca Andry gözlerini kocaman açarak ona döndü, cadının ellerini havaya kaldırdığını gördü.

“Yoluna devam ediyor,” dedi cadı kayıtsızca, sanki sıradan bir şeyden bahsediyordu. “Onun yolu çizildi.”

Andry’nin dizlerinin bağı çözöldü, yer ayağının altından kayıyor gibiydi. Hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. Cadıyı omuzlarından tuttu, cadı yine kıkır kıkır güldü. Andry şimdi sadece karşısında duran ihtiyar kadını görüyordu, cadının şimşek mavisi gözlerinde boğulmak üzereydi.

Biri kolundan tuttu ama Andry kolunu çekip kolayca kurtardı.

“Valtik, başından beri biliyor muydun?” diye sordu öfkeyle cadıya bakarak. “Hiçbir şey söylemedin, bana söylemedin.”

“Her şeyin bir zamanı var,” dedi cadı, Andry’nin yüzünü okşayarak. “Diyarı kurtarmaktan kralların çöküşüne kadar.”

Biri yine Andry’yi omzundan tuttu. Andry yine omzunu çekip kurtaracak oldu ama bu kez bir Kadim’in demir pençesiyle karşılaştı.

Eyda tehditkâr bakışlarla yanında dikiliyordu.

Kilise Andry’nin görüş alanında yeniden belirdi. Kemik cadıları sunakta toplanmıştı, kendilerini savunmaya hazırdılar. Kızıl sakallı şef bir parmağını baltasının üstünde gezdirdi, bu açık bir tehditti.

Andry derin bir nefes alarak sakinleşti. Valtik yeniden kıkırdayarak Andry’nin elinden sıyrıldı, onu kendini toplamaya bıraktı. Andry’nin içinde pek çok duygu birbiriyle savaşıyordu, hepsi de tek bir düşüncenin etrafında dönüp duruyordu.

Corayne yaşıyor.

“Yolunun çizildiğini söyledin,” dedi Eyda sakince. “Bu yolun nereye gittiğini biliyor musun?”

Cadı gözlerini tavanda gezdirerek yavaşça döndü. “O yoldasınız siz de. Fenerler yakıldı bile.”

Andry yeniden öfkelenmemek için kendini zor tuttu.

“Eğer aynı yoldaysak Iona’da demektir,” dedi sertçe. “Corayne’i orada bulacağız. Belki o zaman senden ilelebet kurtulabilirim.”

“Lasreen’in gözleri önünde dikkat et sözlerine,” dedi Valtik. Yüksek sütunların üstündeki oymaları işaret ederek bileğini çevirdi. Ocakta yanan ateşin dumanı parmaklarının arasından tuhaf bir biçimde kıvrılıyordu. “Onun tapınağında her şey serilir ortalık yere.”

“Güzel,” diye tısladı Andry. “Öyleyse ne kadar *sinir bozucu* olduğunu da görebiliyordur.”

Kemik cadıları bu hakaret karşısında irkilirken Valtik kıkırdadı.

“Sinir bozucuyum gerçekten de,” dedi kayıtsızca. “Ama sadece gerektiğinde.”

Andry gözlerini devirdi.

Kurt postuna sarınmış şefin de sabrı tükenmişti. Oflayarak ocağa yaklaşıp Eyda’nın karşısına dikildi. Açık yeşil gözlerini sırayla üstlerinde gezdirdi.

“Jyd klanları fikir birliği içinde,” dedi. “Cor soyundan gelen kız diyarın son umudu. Onu savunmak ve ölülerimizin intikamını almak zorundayız.”

Sonra elini göğsüne koyup zırhına bir kez vurdu. “Yrla önden gitti ama Somlonda, Karlı Topraklar, onu takip edecek.”

Kızıl sakal şevkle göğsüne vurdu. “Hjorn da takip edecek.”

Bir başka şef de aynısını yaptı. “Gryma da.”

Kilisedeki bütün şefler deri zırhlarına vurarak kendi klanları için ant içti. Andry hepsini hafızasına kazımak için elinden geleni yaptı. Asgyrl kartalı. Somlonda’nın kurdu. Kızıl sakalın büyük Hjorn dağı. Blodin. Gryma. Lyda. Jyrodagr. Mundo. Hepsini defalarca tekrarladı ama Jydli kelimeleri kafasında birbirine karışıyordu.

Corayne zaten hepsini biliyordur, diye düşündü. Corayne'i düşününce her zamanki gibi acı duymaya hazırlandı. Tersine tek hissettiği sevinçti. Kiliseden fırlayıp limana inmek, bir gemiye binip bir an önce Iona'ya gitmek istiyordu.

"Biz Jyd klanlarıyız," dedi Sornlonda şefi. Tekrar göğsüne vurdu. "Sayımız çok fazla."

Diğer şefler savaş narası atar gibi alçak, kısa bir ses çıkardılar.

"Biz güçlüyüz."

Şefler yine bağıştı, bu kez sesleri daha güçlüydü. Kili-seyi inlettiler.

Sornlonda'nın yüzü asıldı. "Ama büyük bir orduyla tek başına savaşacak kadar değil."

Andry, Taristan'ın hortlak sürüsü bir yana, Galland lejyonlarını iyi tanıdığından aynı fikirdeydi. Sertçe başını salladı.

"Siz denizde, akıncılıkta güçlüsünüz," dedi. "Vurkaçta iyisiniz. Corayne, Iona'ya varmayı başarırsa Galland kraliçesi lejyonlarındaki bütün askerlerle, tüm kuşatma silahlarıyla peşine düşecektir. Donanmasındaki bütün gemilerle."

Şef kana susamış bir kurt gibi gülümsedi. "Savaşta anlıyorsun Mavi Yıldız."

Andry yanaklarına ateş bassa da sözlerine devam etti.

"Gemilerinizi kış denizlerine hazırlayın. Gözcü Deniz'den ve kıyıdan hiçbir ordunun geçmemesi için ne gerekiyorsa yapın. Trec savaşçıları da kendi sınırları boyunca aynısını yapacak," dedi Oscovko'yu ve ordusunu düşünerek. "Erida ve Taristan'ı durduramasak da yavaşlatabiliriz."

Şefler yeniden savaş narası atınca az kalsın Andry de onlara katılacaktı. Bunun yerine elini belindeki kılıca koydu, parmakları o eski içgüdüye uyarak kılıcın sapına dolandı. Artık nasıl yapılacağını bildiği tek şey buymuş gibi geliyordu.

"Birlikte," dedi usulca, sesi yankıların içinde kayboldu.

İleri.

10

ÖNCE KRALLIK

Erida

Ascal'a karanlık çöküyordu. Erida pencereden güneşin kırmızı kalıntılarının yok oluşunu izlerken şehrin her yerinde ışıklar yanmaya başladı. Erida yavaşça içini çekti, sanki şehrin duvarları içinde yaşayan binlerce kişiyi içine çekebilecekti. Bu onu yeterince sakinleştirdi.

“Onları görmem gerek,” dedi pencereye sırtını dönerek. Sarayın altındaki zindanları ve orada tutulan tutsakları düşündü. “Üçünü de.”

“Sadece suikastçı işe yarayabilir,” dedi Taristan. “Ama Ronin onu... fena benzetmiş.”

Erida irkildi. İşkencenin nasıl yapıldığını gayet iyi biliyordu. Onun zindanlarında da bu iş için ayrılmış pek çok oda vardı, sorgucuları ve cellatları bu sanatta hayli deneyimliydi. Bu bir hükümdar için fazlasıyla gerekliydi, özellikle onunki kadar büyük bir krallığa ve son derece güvenilir bir saraya sahip bir hükümdar için.

İçinden bir ses Kızıl Ronin'in kendi adamlarından bile kötü olduğunu söylüyordu. Amansız Kirmen artığı büyücünün olanakları çok daha fazlaydı.

"Suikastçı öldü mü?"

Erida sonunda yeniden Taristan'a baktı, aralarında çok fazla mesafe vardı. Zırhı gibi altın sarısı olan pelerini hâlâ attığı yerdeydi. İçinden üstünde ne varsa çıkarıp çırılçıplak kalmak geliyordu ama daha yapılması gereken işler vardı.

Taristan omuz silkmekle yetindi, soğuk tavırları geri dönmüştü. Tutsak Amhara, Taristan'ın pek umurunda değildi.

"Henüz ölmedi. Gardiyanlar son sorgudan sonra uyanmadığını söyledi, onu yeniden hücreye götürmüşler."

Erida gözlerini kıstı. "En son ne zaman sorguya çekilmişti?"

"Üç gün kadar önce," dedi Taristan.

Erida yine irkilerek Ronin'i düşündü, kıpkırmızı gözleriyle bir zindanın karanlıklarında pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Erida bu görüntüyü aklından atmak için başını iki yana salladı. "Peki ya ölümsüz?"

Domacridhan'ı çok iyi hatırlıyordu. Tehditkâr Kadim devasa cüssesiyle gözünün önünde belirdi, zar zor zapt ettiği bir öfkeyle dolup taşıyordu. Ona koptu kopacak bir deniz fırtınasını hatırlatıyordu.

Taristan'ın yüzünde yine nadiren görülen o gülümseme belirdi. Domacridhan fırtınaysa Taristan da onu uzakta tutan acımasız rüzgârdı.

"Yaşıyor, hücrede çürümekle meşgul. Bu, Ronin'in bile akıl edemeyeceği kadar ağır bir ceza," dedi Taristan. Erida sözlerinde bir parça gurur sezdi. "Ancak son geldiğinde, zaferimiz tamama erdiğinde güneşi yeniden görebilecek. Son bir kez."

Taristan'ın gözlerinde o kırmızı parıltı yoktu. Gözlerinde sadece ve sadece kendisine ait olan kapkara bir memnuniyet okunuyordu. Bu, Erida'yı hem ürpertti hem de keyiflendirdi.

"Corayne'in nerede olduğunu biliyor mudur?" diye sordu Erida.

Taristan başını iki yana salladı.

"Sanmam. Domacridhan'ın sadece birkaç meziyeti var. Cesur, idealist. Ayrıca aptal." Taristan boğuk bir sesle güldü. "Corayne için kalkan vazifesi görüyordu. Hepsi bu."

"Domacridhan Kadim bir prens."

"Onu fidyeyle serbest bırakmak ister misin?" Taristan bir kaşını kaldırarak kahkaha attı. "Kraliçesinden biraz altın koparmak?"

Erida elini şöyle bir sallayınca zümrüt yüzüğü parladı.

"Hayır. Bırak karanlıkta yatsın," dedi. "Anklavını diyardan sildiğimiz zaman altınları nasıl olsa alacağız."

Taristan karşıdan gülümsedi, dudakları aralandı, sanki dünyayı dişlerinin arasında tutuyordu. Erida için hemen hemen böyleydi.

"Gerçekten de öyle," diye fısıldadı Taristan.

Aralarındaki mesafe uzamış gibiydi, içerisi sıcak olduğu halde Erida birden üşüdü. İstedığı Taristan'ın sıcaklığıydı, Taristan neredeyse dayanılmayacak kadar sıcaktı, yanmadan tutuşturacak kadar.

Taristan gözlerine baktı, Erida kapıldığı arzuyu yüzünden okuyup okuyamadığını merak etti. İsteği. Bu öyle yakıcı bir istekti ki Erida onu derinlere bastırdı, sonunda kendi kalbi zihninin gerilerinde atan uzak bir yankıya dönüştü.

Krallık her şeyden önce geliyordu. Daha yapılacak işler vardı.

Erida derin bir nefes alarak aralarındaki sessizliği bozdu.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama Ronin'le konuşmam gerek."

Taristan siyah gözlerini kıstı, bir an şaşırdı. Sonra omuz silkerek gevşedi.

"Ronin arşivde," dedi kapıyı göstererek.

Erida'nın sırtından bir ürperti geçti. Yumruğunu kaldırıp Galland zümrüdünü gösterdi.

"Ben Dört Krallığın Kraliçesi değil miyim?" dedi neredeyse gülerek. "Kirmen artığı bir büyücüyü çağıramaz mıyım?"

Taristan yine omuz silkti.

"Onu kulenin merdivenlerinden yukarı taşıyacak birini göndermedikçe hayır," dedi neredeyse özür diler gibi. "Cadı, Ronin'in bacağını kırdı."

Keşke boynunu kırsaydı.

"İtiraf etmeliyim ki kıskandım," dedi Erida kızarak. "Pekâlâ, ben giderim."

Kararlı bir tavırla kapıya doğru yürümeye başladı. Adımları sert ve hızlıydı. Biraz daha kalmak için her fırsatı değerlendirmekten korkuyordu.

Yanından geçerken Taristan'ın parmakları bileğine dokundu, Erida tüm kontrolünü kaybetti.

Taristan'ın dudakları yine dudaklarını yaktı, her şeyi yakıp küle çevirdi.

Kapı çalınınca ikisi de öfkeyle söylendi.

"Majesteleri?" diye seslendi biri koridordan, sesi titrek çıkıyordu.

Erida yine dişlerinin arasından homurdandı. Taristan başını eğdi, alnını Erida'nın çıplak köprücük kemiğine dayadı. Erida yakasını ne zaman açtığını hatırlamıyordu ama artık bir önemi yoktu.

Oflayarak yakasını toplayıp kapıya gitti, kan dondurucu bakışlarla kapıyı hışımla açtı.

Lord Cuthberg karşısında süklüm püklüm duruyordu. Yanında Erida'nın nedimleri vardı, Leydi Harrsing de yanlarındaydı, bastonuna yaslanmıştı. Harrsing'i görünce Erida'nın öfkesi biraz yatıştı.

"Majesteleri, çok özür dilerim," diye homurdandı seneşal eğilip selam vererek. Sarayın en kıdemli idarecisi olduğundan altın bir nişan takıyor ve Erida'nın varlıklı lordlarıyla boy ölçüşebilecek kadar iyi giyiniyordu.

Cuthberg'in bakışlarının salonda dikilen Taristan'a kaydığı Erida'nın dikkatinden kaçmadı. Seneşal tekrar sızlanarak gözlerini kapattı. Cuthberg hesap kitap işlerinden ve organizasyondan iyi anlıyordu ama cesur değildi.

Kraliçe onu dikkate almadan Leydi Harrsing'e döndü.

"Bella, uzun yolculuğun ardından dinlenmen gerekirdi," dedi küçük, içten bir gülümsemeyle. "Yarın yemeği birlikte yiyelim mi?"

Leydi Harrsing'in ezilip büzüldüğünü görünce hayrete düştü. Harrsing bastonuna rağmen elinden geldiğince eğildi, nedimler de onu takip etti.

"Sevgili kraliçem," dedi Harrsing. Gümüş rengi saçları mum ışığında parlıyordu. "Temur büyükelçisi bekliyor. Bu akşam birlikte yemek yiyeceğiz. Hep birlikte."

Harrsing'in yanındaki Lord Cuthberg irkilerek yeniden selam verdi.

Erida döndüğü zaman seneşalin avluda söylediklerini hatırlayınca sinir oldu. *Büyükelçi sizinle görüşmek istiyor*, demişti, Erida da kabul etmişti.

"Elbette." Elinden geldiğince saray maskesini takındı: cansız gözler ve vakur bir gülümseme. "Lord Cuthberg, eşime hizmetkârlarına kadar eşlik edin de büyükelçiyle görüşmek için hazırlansınlar."

Seneşal oracıkta düşüp ölse hiç şaşırmazdı.

“Yemeği odamda yemeyi tercih ederim,” dedi Taristan dişlerinin arasından, o da Cuthberg kadar rahatsız görünüyordu.

“Tercihiniz dikkate alınacak,” dedi Erida kapıyı göstererek.

Taristan itiraz etmeyince rahatladı. Kocası hiç oyalanmadı, arkasına bile bakmadan, elini bile sallamadan çıkıp gitti. Erida’ya kızgın korların üstüne bir kova soğuk su dökölmüş gibi geldi.

Cuthberg uzun koridorda hızla gözden kaybolan Taristan’ın peşinden koşturdu. Erida, Taristan’ı bekleyen hizmetçilere acıdı.

Önce *krallık*, diye geçirdi içinden yine, Taristan’ın dudaklarını aklından atmaya çalıştı. Taristan yokken Erida ol-maktansa Galland kraliçesi olmak daha kolaydı.

Kapıdan çekilip nedimelerinin içeri girmesine müsaade etti, ipekliler ve danteller içindeki nedimeler güzel kuşlardan oluşan bir sürüyü andırıyordu. Leydi Harrsing de peşlerinden odaya girdi.

Erida hiç düşünmeden eski ritmine geri döndü. Soylu nedimelerin yanı sıra hizmetçiler belirdi, birlikte her zamanki işlere koyuldular. Erida da öyle. Başını geriye eğdi, isimsiz eller saçlarında dolaşıp yeniden örmek üzere örgülerini aç-maya koyuldu.

Sadece Leydi Harrsing oturuyordu, diğerlerinin Erida’nın huzurunda boş durmaktan ödö kopuyordu.

“Bella, hayli yorucu bir gün geçirdik,” dedi Erida biri elbisesinin bağcıklarını çözerken. Başka biri elbiseyi başının üstünden çekip çıkarınca iç çamaşırlarıyla kaldı. “Bu akşam büyükelçinin yanında ne kadar kalabilirim bilmiyorum.”

“Bir saat kadar kalsanız yeter,” dedi Leydi Harrsing bas-tonuna yaslanarak. “Büyökelçi Salbhai de uzun yoldan geldi, hemen geri dönecek hali yok.”

Erida ne demek istediğini hemen anladı.

"Ya," dedi Erida, tanımadığı bir büyükelçinin varlığı onu zaten sinir ediyordu. Üstelik bu büyükelçi, Erida'nınkiyle boy ölçüşebilecek tek impartorluktan, Temurijon'dan geliyordu.

"Bunun için ne sabrım ne de zamanım var," diye mırıldandı hizmetçi kolyelerini çıkarsın diye başını eğerek. Bir diğer hizmetçi parmağındaki zümrüdü parlatıyordu.

"Majesteleri nasıl isterse," dedi Harrsing. Açık yeşil gözleri yine her zamanki kadar keskindi. Buzdan yapılmış iki hançer gibi Erida'yı delip geçiyorlardı. "Ama Timur'u mümkün olduğunca dağlarının ardında tutmak işimize gelir. Yaşadığım müddetçe Hesapsızları görmek gibi bir arzum yok."

Ben aynısını söyleyemem, diye düşündü Erida yüzünden bir şey belli etmemeye çalışarak. Yıllardır bunu istiyordu: lejyonlarını İmparator Bhur'un süvarilerine karşı sınamak. Kazanmak ve diyardaki herkesten üstün olmak.

Tekrar Harrsing'e baktı, yüzündeki çizgileri okudu. Harrsing en az yetmiş yaşındaydı, diyarın dört bir yanında, çeşitli krallıklarda çocukları, torunları vardı.

Leydi Harrsing de gözlerini kraliçeye dikti.

"Ama görmek istediğim bir şey var," diye ekledi yaşlı kadın, bakışlarını Erida'nın karnına kaydırды.

Kraliçe sert bir kahkaha attı. Burnunu soktuğu için Bella'ya sataşmak istedi ama kendini tuttu. Nedimelerin gözleri üstündeydi, dedikodu hızlı yayılıyordu.

"Leydi Harrsing," dedi ayıplar gibi. Bu nazik azarlamasının ihtiyar kadının merakını gidermeye yeteceğini umuyordu.

Arkasında, akşam için giysilerini hazırlayan nedimeler işi yavaşlatıp izlemeye koyulmuştu. Erida kendini parmaklıklar arkasında bir aslan gibi hissetti, kafese kapatılmıştı ve daha zayıf hayvanlar onu seyrediyordu.

Harsing pes edince rahatladı. Yaşlı kadın teslim oluyor-muş gibi bir elini havaya kaldırdı.

“Yaşlı bir kadının merakını ve zaman zaman yersiz laflar etmesini mazur görün,” dedi gülümseyerek. Kraliçe gibi o da maske takıyordu.

Erida maskenin arkasını kolayca görebiliyordu. Bella Harrsing'in Galland sarayında onlarca yıl hayatta kalmayı başarmış kurnaz bir politikacı olduğunu unutmaması gerekiyordu. Lord Thornwall krallığın dört bir yanındaki ordulara komuta ediyordu ama Bella da sarayda bir o kadar tehlikeli bir alanda mücadele ediyordu.

“Ben bir krallığın annesiyim ve bir de imparatorluk doğuruyorum,” dedi Erida yüksek sesle. “Şimdilik bu kadarı yeter.”

“Şimdilik,” dedi Harrsing başını sallayarak. Ama keskin gözleri parladı. “Şimdilik.”

Erida da yavaşça başını salladı. Harrsing'in ne demek istediğini ama başkalarının yanında söyleyemediğini biliyordu. Şimdi bile, dünyadaki tüm güç elindeyken bile, Leydi Harrsing, Gallandlı Erida'yı korumaya çalışıyordu. Kraliçenin kalbi burkuldu.

Ne kadar güçlü de olsam lordlarımın gözünde istikrara ihtiyacım var, diye düşündü Erida. *Kurduğum imparatorluğun tahtına oturacak bir veliahda ihtiyacım var.*

“Tuhaf bir kış oldu,” diye mırıldandı Harrsing pencerelere doğru bakarak. Karanlık sadece şehrin ışıklarıyla bölünüyordu. “Güneyde kar, kuzeyde yangın olduğu söyleniyor.”

Yangın. Gidastern. Erida donup kaldı, huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı.

“Gökyüzü de bir tuhaf,” dedi nedimelerden biri usulca, kendini tutamamıştı.

“Gökyüzüne ne olmuş?” diye sordu Erida sertçe.

“Muhakkak görmüşsünüzdür Majesteleri,” dedi kız, kraliçenin gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. “Bazı günler kan kırmızısı oluyor.”

“Zafer kırmızısı,” diye düzeltti Erida sert bir ses tonuyla. “Kırmızı Galland tanrısı yüce Syrek’in rengidir. Belki de Syrek bize gülümsüyordur.”

Ardından iç çamaşırları çıkarıldı, Erida ateşin yanındaki büyük bakır küvete gitti, sudan buharlar çıkıyordu. Hafif bir mırıltıyla suya gömüldü, uzun yolculuğun yorgunluğunu attığını hissetti.

Leydi Harssing kraliçeyi izleyen bir baykuş gibi oturduğu yerde tünemeye devam etti.

“En fazla bir saat,” dedi Erida, hizmetçiler saçını yıkasın diye başını arkaya eğdi. “Şehre daha yeni döndüm. Büyükelçi Salbhai bunu kabalık olarak görmez herhalde. Ayrıca diplomatlarla da görüşebilir. Lord Malek ve Lord Emrali bir Timur büyükelçisini ağırlama fırsatına balıklama atlayacaktır.”

Harrsing’in gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. Erida bunun utançtan olabileceğini düşündü.

“Malek ve Emrali, Kasa ve Sardos’taki saraylarına çağrıldılar,” dedi Leydi Harrsing gönülsüzce.

Erida birden suyu sıçratarak küvette kayıverdi. Seçenekleri kafasında hızla tarttı, etrafındaki meraklı gözlerin farkındaydı. Sardos ve Kasa krallıkları diplomatları Erida’nın sarayından geri çağırdıysa kesin bir sorun var demekti. Ya da bir tehlike.

Ama Gallandlı Erida’nın diyardaki hiçbir krallıktan ve ordudan korkusu yoktu. Erida suları yine sıçratarak omuz silkip kayıtsız bir havaya büründü.

“Pekâlâ,” dedi Harrsing’e devam etmesini işaret ederek. Leydi başını salladı.

“Taç giyme töreni için şehre çok sayıda soylu da geldi.”

Gerçekten de Ascal her zamankinden daha kalabalık görünüyordu ve bu kalabalık sadece Galland’ın lordları ve leydilerinden ibaret değildi. Halk kraliçeyi tebrik etmek için

taşradan şehre akın ediyor, bedava bira ve şarapla Erida'nın zaferini kutluyordu. Yeni hükümdarlarının taç giymesine tanıklık etmek üzere Madrence, Tyriot ve Siscaria'dan gelen delegeler de yoldaydı.

"Konegin'den haber var mı?"

Hain kuzeninin ismi Erida'nın ağzını ekşitti.

Odadaki nedimeler işi ağırdan almaya başlamıştı. Sadece hizmetçiler işine devam ediyor, Erida'nın kollarını tırnaklarına kadar ovuyorlardı.

Harrsing içini çekerek bastonunu öfkeyle yere vurdu. "Madrence'ta uğradığı başarısızlıktan beri pek haber yok."

Kelimelerin özenle seçilmesi Erida'nın dikkatinden kaçmadı. *Başarısızlık*. Bir gasp girişimini tanımlamak için pek hafif bir tabirdi.

"Bizzat ben de soruşturdum ama pek bir şey öğrenemedim. Şimdiye Uzun Deniz'i geçmiştir diye düşünüyorum, saklanacak bir delik arıyordur," diye mırıldandı Bella.

"Kuzenim tahtı ele geçirmek için hayatını ve geleceğini tehlikeye attı. Kolay kolay pes etmeyecektir," dedi Erida.

Odadaki nedimeler bakışlarını yere indirdi, elleri titriyordu.

Erida neredeyse onları başından savacaktı. Korkmuş çocuklarla uğraşmaya niyeti yoktu. Ama nedimleri kralların ve yüksek lordların soyundan gelen asillerdi. Onları korkutmanın kimseye faydası olmazdı.

Hayvanlar en çok korktukları zaman tehlikelidir, diye geçirdi içinden.

Nedimelerini tek tek gözden geçirdi, bunlar güçlü insanların kızları ve karılarıydı. Kraliçeye yakın olarak daha fazla güç sahibi olmaya çalışıyorlardı. Hepsi casustu.

Erida kendini sahnede, sokaktaki kalabalığa gösteri yapan bir oyuncu gibi hissediyordu. Sarayda edindiği tüm deneyimi,

yüzünü ve sesini eğiterek geçirdiği tüm o günleri hatırlayarak kendini toparladı.

“Merkezi Galland olan büyük bir imparatorluk kurmaya çalışıyoruz,” dedi içtenlikle. Hizmetçilerin de dinlediğini, konuşmasına izin vermek için işi yavaşlattıklarını fark etti. “Diyarın dört bir yanında barış olsun, tüm diyar halkları refah içinde yaşasın istiyorum.”

Tarih beni iyi hatırlayacak. Muzaffer, cömert, muhteşem, yüce. Ve sevilen bir kraliçe, diye geçirdi içinden. Konuşurken bile dedikodunun sarayda, şehirde, soylu ailelerde ve halk arasında izleyeceği yolu takip edebiliyordu.

“Azamet ve ihtişam istiyorum. Tanrılarımıza layık bir ülke.” Yalan da değildi. Ne kadar baştan çıkarıcı da olsa Erida gerçeğin tadını almıştı. Zihninin bir köşesinde kıpkırmızı bir varlık gururla parlıyordu. “Bunu gerçeğe dönüştürmek uğruna ne gerekiyorsa yapacağım. Hepimiz için.”

“Elbette Majesteleri,” dedi Harrsing koltuğundan, sesi sessizliği ikiye böldü. “Lord Konegin’in ihanetine müsamaha gösterilmeyecek.”

Erida hizmetçilerden birinin yardımıyla küvetten çıktı. Bir diğer hizmetçi onu ateşin yanında ısıtılmış bir bornoza sardı.

“Konegin’in icabına bakılacak,” dedi Erida. Fırçalar kah-verengi saçlarında kayıyor, başını ileri geri çekiştiriyordu. “Zehrini akıtmadan yılanın başını kesmek zorundayım.”

Tabii çoktan akıtmadıysa, diye düşündü. *Sarayda hâlâ müttefikleri olduğu kesin, ellerinden gelse onu tahta oturturlar. Hepsinin kökünü kazımam gerek.*

İlk taç giyme törenine ölümün gölgesi düşmüştü. Erida bu kez de aynı şeyin olacağından şüpheleniyordu.

11

RUHLARI BİR ARADA

Corayne

Sirandel'deki bir gece ikiye, üçe, sonra da bir haftaya çıktı. Corayne günleri karıştırmamak için elinden geleni yapıyordu. Ama Kale Ormanı'nda, yer değiştiren güneş ışığı içindeki ağaçların altında zaman farklı işliyordu. Corayne kendine bu zamanın boşa geçmediğini söylüyordu. Kadimlerin ormanın uzak köşelerindeki savaşçılarını bir araya toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Corayne'in yaralarının da iyileşmesi gerekiyordu. Morlukları geçmiş, çizikler ve yanıklar solmaya başlamıştı.

Ama anılar silinmemişti. Onlar asla kapanmayacak kadar derindi.

En azından burada huzurla uyuyabiliyordu. Belki Kirmenlere çok uzak olduğundandı, belki de Bekleyen, Kadimlerin anklavına giremeyeceği içindi. Corayne rüyasında sadece deniz kenarındaki küçük evini görüyor ve limonlukların kokusunu alıyordu.

Yedinci günün sabahı artık Sirandel anklavını talim alanına tek başına gidebilecek kadar iyi biliyordu. Yürürken bir yandan da parmaklarıyla birkaç düğümü çözerek saçlarını örüyordu.

Ne zaman gelse talim alanını boş buluyordu, Kadimler alanı kullanması için Corayne'e bırakıyordu. Corayne daha onları görecektik kadar yaklaşımadan geldiğini duyuyorlardı. Corayne daire şeklindeki taşlığa baktı, burası karşılıklı dövüş talimi yapan pek çok kişiyi alacak kadar büyüktü. Taşların üstündeki eski sembolleri yosun bürümüşü, şekillendirilmiş ağaçlar yukarıda birbirine dolanıyordu. Renkli camlardan alana bir gökkuşağı saçılıyordu.

Corayne yere vuran ışık parçacıklarının içinde dans ederek Sigil ve Sorasa'nın öğrettiği hareketleri tekrarlamaya koyuldu. Onlar olmadan zorlansa da kasları hareketleri hatırlıyordu, ayrıca Corayne içgüdülerine güveniyordu.

Kadimler onu güzelce giydirmiş, yanmış giysilerini kadife tunikler, pantolonlar ve sade derilerle değiştirmişlerdi. Hepsi de kış ormanına uyum sağlayacak şekilde kahverengi, altın sarısı ve mor renkteydi. Bir de üstünde tilki işlemeleri olan bir Sirandel pelerini vermişlerdi, pelerinin başlığı inanılmayacak kadar yumuşak bir kürkle kaplıydı. Dom'un Iona pelerinine o kadar benziyordu ki Corayne onu asla giyemezdi.

Kadimler talim yaparken Corayne'i kendi haline bırakıyor, sadece su, yiyecek ya da kendine daha uygun bulabileceği kimi silahlar vermek için yanına yaklaşıyorlardı. Corayne Kirmen Kılıcı'nı her gün yanında getiriyor ama onu kullanmaktan çekiniyordu. Kılıç Taristan'a aitti, ona değil.

Corayne daha kısa, daha hafif bir kılıcı tercih ediyordu, kılıcın bıçak kısmı hafifçe kıvrıktı.

Kılıcını her savuruşunda kendini biraz daha hızlı, biraz daha sert olmaya zorluyordu, ta ki nefes nefese kalana kadar.

Boşa gitmeyecek, dedi Corayne kendine belki bininci kez. "Rahatsız ettiğim için bağışla."

Corayne oflayarak kendini kılıcın hızına bırakıp Valnir'e doğru döndü. Kadim koca cüssesine rağmen taş alanın kıyısında duraksadı.

"Ne zamandır beni izliyorsunuz?" diye homurdandı Corayne bilek zırhıyla alnını silerek. Ejder Pençeleri'nin dikenleri yüzüne batmasın diye dikkat etti.

Valnir, Corayne'e bakıp gözlerini kırptırdı, yüzü kaya gibi sertti. "Belki bir saattir."

Corayne bir kez daha Kadimlerin sosyal normlarından dolayı çılgılık atmak istedi.

"Sizin için ne yapabilirim lordum?" dedi sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. *Sonunda hareket vakti geldi mi? Savaşçılarınız toplandı mı?*

Kadim kral mor pelerinini dalgalandırarak talim alanına girince şaşırıldı. Yayı şimdi sırtındaydı, uzuvlarından biriymiş gibi görünüyordu.

"İyi eğitilmişsin," dedi Valnir, keskin bakışlarla Corayne'in etrafında dolaşırken.

Corayne adamın bakışları altında huzursuz oldu, Valnir'in sapsarı bakışları âdeta dayanılmazdı.

"Teşekkür ederim," dedi gönülsüzce. "Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum efendim."

"Biliyorum," dedi Valnir, bakışlarını Kirmen Kılıcı'na çevirdi. Corayne irkilerek Valnir kılıcı almaya ya da parçalamaya kalkarsa yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmaya başladı.

Valnir uzun bir müddet kımıldamadan durdu, söyleyeceklerini tartıyor gibi bir hali vardı. Sonra mor pelerinin önünü açıp boynunu ortaya çıkardı. Beyaz derisinin altında büyük bir damar atıyordu. Bir parmağını boğazını saran pü-

türlü izin üstünde gezdirdi. Yara izi ölümsüz bir bedende tuhaf görünüyordu.

“Siz ölümlüleri asmak için sadece ipe ihtiyaç var,” diye mırıldandı Valnir, ağzının bir ucu aşağı büküldü. “Bizim için ise cellat ağırlık ve çelik zincir kullanmak zorunda.”

Corayne ne kadar uğraşsa da kendini böyle bir görüntüyü gözünün önüne getirmekten alamadı. Valnir’in boynuna çelik zincirler dolanmış, ayaklarına ağır demirler takılmıştı.

“Neden?” dedi gözlerini kocaman açarak.

Valnir’in sesi yumuşaktı. “Tek başıma değildim.”

Corayne birden başka bir Kadim’i hatırladı. *Aynı gözler, aynı saçlar. Neredeyse aynı yüz.* Corayne yavaş yavaş anlamaya başladı. *Aynı yara izi.*

“Eyda. Kovalinn Leydisi.”

Valnir başını eğdi, geri çekilerek Corayne’den biraz uzaklaştı.

“Kız kardeşim,” dedi. “Büyük ailemizin iki evladı ailenin mahvına sebep oldu.”

Corayne Gözcü Deniz’in kıyısında bir Kadim ordusuna ve bir Jyd klanına liderlik eden Eyda’yı hatırladı. *Ölüme gidiyorlardı,* diye düşündü acı acı. İçinden bıçağı çevirip Valnir’e hatasını kabul ettirmek geliyordu. Savaşmayı reddederek Prenses Ridha’nın ve kız kardeşinin ölümüne sebep olmuştu.

Ama Valnir’in gözlerindeki acıyı ve korkunç utancı gördü. *Bunu zaten biliyor ve hatasını telafi etmek için elinden geleni yapıyor.*

“O zamanlar Allward’da olduğu gibi Glorian’da da Kirmenler vardı.” Valnir ellerini birbirine kavuşturarak yürümeye başladı. “Başka diyarlara açılan geçitler. Irridas, Meer, Kavşak. Bu Kirmenlerin kendi diyarımız için bir tehdit oluşturduğuna ve ne pahasına olursa olsun kapatılması gerektiğine inanıyorduk.”

Corayne, Valnir'in sesinden öfkesini kontrol ettiğini anlayabiliyordu. "Kadimler buna yanaşmadı."

"Glorian diyarların ışığıdır ve ışığın daima yayılması gerekir," dedi Valnir. "Kralımız böyle söylerdi. Sonsuz diyarları aşip Glorian'ın şanını gittiğimiz her yere götürmek bizim vazifemizdi."

"Ben de Kirmen kanındanım," dedi Corayne, aklına Taristan'ın yüzü gelince irkildi. "Başka diyarların çağrısını ben de anlayabiliyorum."

Valnir onu duymamış gibiydi, uzaklara dalmıştı.

"Kirmenler konusunda haklı olduğumu bilmek beni rahatlattı," diye mırıldandı. "Sonunda."

Corayne yutkunarak sıranın üstünde duran Kirmen Kılıcı'na baktı, gözlerini tanıdık kılıcın üstünde gezdirdi. Kılıç bazen yük, bazen de destek olmuştu. Bugün ise bir pusula gibiydi, ibresi bilmediği bir yönü gösteriyordu.

Kadim sarı gözleriyle onu izliyordu.

"Bir Kirmen'in kalbinde dövüldü," diye fısıldadı kılıca dokunmak için elini uzatarak.

"İzin verir misin?" diye sordu kılıcın sapını işaret ederek.

Corayne her nasılsa ne cevap verirse versin Valnir'in kabul edeceğini biliyordu. Yavaşça başını onaylarcasına salladı.

Valnir uzun parmaklarını kılıcın sapma doladı, sonra kılıcı hızla çekip havaya kaldırdı.

"Çekiçle örste dövülen altın bir iplik ve üçünün arasında bir çelik. İki anahtarla, kan ve kılıçla açılan bir geçit."

Kılıç Valnir'in elinde döndü, tuhaf semboller güneş ışığında parladı.

"Demek kılıcın üstünde bu yazıyor," diye fısıldadı Corayne. Pek çok kez yaptığı gibi kılıcın üstündeki güzel, anlaşılmaz yazıyı okumaya çalıştı. "Eski Cor dilini biliyor musun?"

Valnir ciddi bir yüzle Kirmen Kılıcı'nı kınına geri koydu, yavaşça sıranın üstüne bıraktı. Kılıca bir babanın çocuğuna davrandığı gibi nazik ve saygılı davranıyordu.

"Biraz," diye mırıldandı. "Bir zamanlar bilirdim."

Corayne bir kez daha Valnir'in kılıcı tutuş şeklini düşündü, bakışlarının birden nasıl yumuşadığını. Bir dostuna bakar gibiydi. Ya da bir çocuğa.

"Kılıçları sen yaptın," dedi birden.

Valnir'in gülümseyişi incecik bir hilali andırıyordu. Ne var ki gözleri gülmüyordu.

"Babamın kılıcını sen yaptın. Taristan'ın kılıcını da." Corayne'in sesi titriyordu. "Kirmen Kılıçlarını sen yaptın."

"Daha nicesini yapmıştım. Sadece iki tanesi bu diyara gelebildi." Valnir başını iki yana salladı. "O zamandan beri demirci ocaklarına bakamıyorum."

Corayne yine Valnir'in boynuna baktı, yara izi boğazında parlıyordu. "Seni bu yüzden asmaya kalktılar."

Valnir omuz silkti. "Darağacı sadece bir gözdağıydı."

Bir gözdağı, diye düşündü Corayne yutkunarak.

"Ölüm ya da sürgün. Kız kardeşimle birlikte hangisini seçeceğimiz açıktı," diye devam etti Valnir parmağını çeliğin kenarına koyarak. Parmağında bir damla kan belirdi. "Ward'a sürgün olarak geldik, yanımızda bizim gibi düşünen birkaç kişi daha vardı. Iona'da hoş karşılanmadığımız için Sirandel'i kurduk. Kirmenler yer değiştirdikten sonra..."

Elini geri çekti, güzel yüzü bir an acıyla gerildi.

"Kayıp Glorian hepimizi sürgün etti."

Corayne aynı acıyı daima diken üstünde olan kendi kalbinde hissetti. Eve dönme umudu olmaksızın kaybolmanın ne demek olduğunu az çok biliyordu.

Valnir ağaçlara bakarak bitkince iç geçirdi. Dilini şaklattı.

“Gel, büyük salonda bir şeyler oluyor,” dedi, hâlâ budanmış ağaçlardan oluşan labirente doğru bakıyordu. Corayne neye baktığını bilmiyordu, ölümlü gözleri ve kulakları acınacak kadar işe yaramazdı.

“Tamam,” dedi Kirmen Kılıcı’nı omzuna atarak.

Valnir’in peşinden giderken kılıcın sırtındaki ağırlığı her zamanki gibi güven veriyordu. Taşlar ve kuru yapraklar çizmelerinin altında çıtırdıyordu ama Valnir hiç ses çıkarmadan yürüyordu.

Bu arada Corayne’in düşünceleri bir fırtına gibi kafasında girdaplar çiziyordu. *Valnir’in şimdi harekete geçmesinin nedeni doğru olanı yapmak istemesi değil, intikam almak, diye geçirdi içinden. Belki bir de kefaret ödemek.*

Valnir’in büyük salonu şimdi o kadar göze çarpıyordu ki Corayne ilk başta burayı gözden kaçırdığına inanamıyordu. Yaprakları altın sarısı camdan yapılmış, kemer şeklindeki iki ağacın altından geçti, Kadim savaşçıların salonda dolaştığını gördü. Küçük gruplar halinde toplanmışlar, kendi dillerinde konuşuyorlardı, fısıltıları hem melodik hem de gerçeküstüydü. Corayne silahlarına hayran kaldı, bıçaklar, yaylar ve mızraklar parıl parıl parlıyordu, hepsi savaşa hazırды.

Kalabalık kenara çekilip tahta giden yolu açtı. Valnir tahta doğru yürürken Corayne kalabalığın içinde kaybolmayı umarak geride kaldı. Sonra gözüne tuhaf bir şey ilişti, kalbi duracak gibi oldu. Göğsü sıkıştı, ciğerleri ezilir gibi oldu.

Tahtın önünde iki kişi duruyordu, biri diz çökmüştü, Corayne’e tanıdık geliyordu.

Corayne adını söylemeye çalıştı. Sesi utanç verecek kadar çatlak çıktı.

Adam yine de onu duymuştu.

Charlon Armont diz çöktüğü yerde hızla döndü. Temkinli hareket ettiğini görünce Corayne'in aklına kötü şeyler geldi. Sonra daha da korkunç bir olasılık olduğunu fark etti.

"Sen gerçek misin?" dedi güç bela, sesi titriyordu. "Yoksa rüya mı görüyorum?"

Sanki birden yatağında, yumuşacık örtülere dolanmış halde sıçrayarak uyanacaktı. Şimdiden bu ihtimalden korkuyordu, gözleri yanmaya başladı.

Ama Charlie alçak sesle tiz bir kahkaha attı.

"Ben mi?" dedi boğuk bir sesle.

Sonra taş ağaçlardan oluşan büyük salonu, Kadim savaşçıları ve başında dikilen Valnir'i işaret etti. Charlie burada fena halde göze batıyordu, yol yorgunu, solgun, genç bir ölümlü; kahverengi saçları darmadağın, cübbesi çizmelerinden daha kirliydi.

Charlie'nin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Buradaki en gerçek şey benim."

Corayne Kirmen Kılıcı'nı omzundan indirip yere attı. Koşup Charlie'ye sarıldı. Yanında duran adam tutmasaydı Charlie az kalsın yere devrilecekti. Corayne'in umurunda değildi, kollarını Charlie'nin omuzlarına dolamakla meşguldü.

"Amma terlisin," diye homurdandı Charlie. Numaradan Corayne'i kendisinden uzaklaştırmak istiyormuş gibi yaptı.

Corayne geri çekilip tekrar Charlie'ye baktı. *Sakalları uzamış, gözlerinin altı morarmış. Üstü başı çamur içinde. Ve gerçek.*

Burnunu kırıştırdı. "Sen de leş gibi kokuyorsun."

Charlie gülümseyince çamur kahverengisi gözleri kırıştı. "Desene uyumlu bir ikiliyiz."

İkiliyiz kısmı Corayne'in kafasında yankılandı. Bu ne-redeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Corayne, hâlâ Charlie'nin kollarını tutuyordu.

Charlie'nin arkasında Sirandel muhafızlarından biri belirdi.

"Onu biz bulduk," dedi muhafız. "Zor olmadı. Kale Ormanı'nı gürültüye boğuyorlardı."

Demek Charlie'nin sesi bu yüzden kısılmıştı. Corayne'in gözleri kocaman açıldı.

"Kadimleri bağırarak mı buldun?" dedi gülerek.

Charlie omuz silkti. "İşe yaradı." O da buna Corayne kadar şaşırılmış gibiydi. "Ya sen?"

Corayne ciddileşti. "Bir arama ekibi beni buldu, şeyden sonraki sabah..." Corayne duraksadı, söylemesi çok zordu. "Sonra işte."

Charlie kollarını yavaşça Corayne'in ellerinden çekti.

"Kaçtığım için üzgünüm," dedi, yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Gözleri yaşardı, ağlamadan hemen gözlerini ovuşturdu.

Corayne ona bir yumruk çakmak istedi.

"Ben değilim," dedi hemen, yeniden Charlie'nin omuzlarını tuttu. Bu kez o kadar sıkı sarıldı ki Charlie de ona sarılmak zorunda kaldı. "Şimdi bu sayede buradasın. Benimlesin. İleri."

Daha bunu söylerken kafasında başka bir sesin yankılandığını duydu. *İleri*. Andry bunu o kadar çok söylerdi ki Corayne bunu ondan bir daha duyamayacağına inanamıyordu.

Charlie, Corayne'in gözlerinin içine baktı, onun gözlerinde de aynı acı vardı.

"İleri," dedi.

"Sanırım bunlar Yoldaşların."

Valnir'in sesini duyunca ayrıldılar. Kadim kral onları şöyle bir süzdükten sonra gözlerini hâlâ Charlie'nin yanında duran yabancıya çevirdi.

"Biri Yoldaşım," dedi Corayne tanımadığı adama bakarak.

Adamı bir harita gibi okudu, bakışlarını deri giysilerinde ve ince uzun kılıcında gezdirdi. Gözü ceketinden dışarı fırlayan tanıdık bronz bıçağa takıldı.

"Ben Garion," dedi yabancı. "Amhara loncasındayım."

"Aa," dedi Corayne kendini tutamayıp.

Charlie yine kıpkırmızı oldu.

Corayne keyifle bir rahibe bir suikastçıya baktı. Çok uyumsuz bir çifttiler, biri bir dansçının zarafetine sahip kıvrak bir katil, diğeri parmakları mürekkep içinde kaçak bir rahipti, yine de birbirlerine yaklaşıyorlardı.

"Sonunda tanıştığımıza çok sevindim," dedi Corayne, Garion'ın elini tutarak. "Charlie bana pek bir şey anlatmadı."

Garion yan yan Charlie'ye baktı. "Yakında telafi ederiz."

"Lord Valnir, arkadaşlarımla ilgilenilmesi gerekiyor," dedi Corayne ölümsüze dönerek. "Tabii yolculukta bize katılacaklarsa."

Charlie tekrar huzursuzlandı. "Peki yolculuk ne zaman?" dedi dişlerini sıkarak.

Buna cevap vermek Corayne'e düşmezdi. Valnir'e baktı. Bir hafta önce sarı gözleri onu korkutuyordu. Şimdi ise bunu sadece yolundaki bir başka engel olarak görüyordu.

Valnir yayını sıkıca tutup üstündeki girift şekillere baktı, parmağını bir tilki kabartmasının üstünde gezdirdi.

"Şafakta."

Salondaki ölümsüzlerin arasından mırıltılar yükseldi.

Charlie yüzünü astı.

"Şafakta. Harika," diye homurdandı.

Charlie ve Garion'a yerin altındaki aynı binada, Corayne'inkine yakın odalar verildi. Yer altı mahzen gibi havasız değildi, tavan mermer köklerle ve içeri güneş ışığının girmesine izin veren ışıklıklarla kaplıydı. Dalların içindeki yuvalarında yanan

mumlar karanlığı ve nemi engelliyordu. Birkaç masa yiyeceklerle donatılmıştı. Tavşan ve sülün eti, sebze ve şarap, kışa rağmen çeşit boldu. Taş zemine renk renk yaprak desenleriyle süslenmiş kalın halılar serilmişti. Yanan ocağın önünde bakır bir küvet bile vardı. Corayne yanlarına gittiğinde Charlie ve Garion yıkanıp paklanmıştı bile.

Corayne minderlerden birine oturdu, heyecandan içi içine sığmıyordu, onca kederden sonra vücudu sevinci kaldıramamıştı. Yanakları gülümsemekten acıyordu ama gülümsemeden de duramıyordu.

Görkemli yatağın yanında duran Charlie içini çekerek bir keten gömleği sırtına geçirdi. Bir kolunu kıvırdıktan sonra durup temiz çamaşır kokusunu içine çekti. Taba rengi süet pantolonunu ve yeni çizmelerini çoktan giymiş, uzun saçlarını güzelce taramıştı.

Ateşin başında oturan Garion'ın üstünde ise tam da Corayne'in beklediği gibi Amhara derileri vardı. O da Sorasa gibiyse, deri giysilerini Allward'ın en kaliteli kıyafetlerine hayatta değişmezdi. Ama silahlarını üstünden çıkarmış, temizlemek için ince uzun kılıcını ve çeşitli ebatlardaki altı hançerini yere dizmişti.

“Yaranız falan var mı? İsterseniz şifacı çağırabilirsiniz ama uyarayım, pek de iyi değiller,” dedi Corayne minderin üstünde zıplayarak. “Ölümsüzler şifacılara pek ihtiyaç duymuyor sanırım.”

Charlie dudaklarını büzerek Corayne'e baktı. “Delirmiş gibi görünüyorsun.”

“Belki de delirmişimdir,” dedi Corayne. Sonra Garion'a baktı. “İnan her zaman böyle değilim...”

“Hep böyle,” dedi Charlie sözünü keserek. Sesi hâlâ kısıktı, boğazını ıslatmak için bir yudum şarap içti. Sonra kendini yatağa attı, ellerini başının altına koyup ayak ayak üstüne

attı. "Oh be dünya varmış," dedi içini çekerek, battaniyenin ve yastıkların üstünde mayıştı.

Garion'ın dudağının ucu hoş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Siyah kirpiklerinin arasından Charlie'ye öyle bir baktı ki Corayne, Charlie'nin ona neden âşık olduğunu anladı.

"Amhara Garion." Corayne minderinin üstünde kayarak tamamen Garion'a doğru döndü.

Suikastçı bakışlarını Corayne'e çevirdi. İçtenlikle gülümsedi. Sorasa'nın aksine koyu gri gözlerinin derinliklerinde hiçbir tehlike belirtisi yoktu. Garion daha sıcak, hatta dost canlısıydı. Ama belki bu da bir silahtı.

"Sen de diğerleri gibi beni öldürmek için mi gönderildin?" diye sordu Corayne dikkatle Garion'ın yüzüne bakarak.

Charlie yataktan kahkahayı bastı. "Eğer tüm bunlar Corayne'i öldürmek için bir tuzaksa seni hayatta affetmem."

"Tatlım, beni hiç tanımıyor musun?" dedi Garion azarlar gibi dilini şaklatarak.

"Aslında çok iyi tanıyorum."

"Hımm," dedi Garion gırtlaksı bir sesle. Duvara yaslandı, yarısı karanlıkta kalmıştı, güzel ve tehlikeli bir kedi gibi kıvrıldı. "Lonca'ya sırtını dönen tek Amhara Sorasa Sarn değil."

Corayne yüzünü buruşturdu. "Değildi," diye kaçırdı ağzından, hemen de pişman oldu.

Charlie'nin yastıkların arasında kımıldandığını, bacaklarını aşağı sarkıttığını duydu, çizmeleri sert bir ses çıkararak yere bastı.

"Se... sen öldüklerini gördün mü?" diye kekeledi Charlie.

"Göreceğimi gördüm. Olanları tekrar... anlatamam." Corayne'in nefesi kesildi, güçlkle yutkundu. "Kim Gidas-tern'den sağ çıkabilir ki? Sorasa ve Sigil bile çıkamaz. Hatta Dom bile." Bu kadarını söylerken bile midesi bulanıyordu. "Andry de. Arkadaşlarını geride bırakmaktansa canını verir."

Corayne göz ucuyla bir şeyin parladığını fark etti. Başını çevirince Charlie'nin gözünden bir damla yaş yuvarlandığını gördü.

"Ya Valtik?" diye mırıldandı Charlie.

Corayne yaşaran gözlerini sildi. "Valtik herhalde bir yerlerde kemikleriyle oynuyor ve dünyanın sonu geldi diye gülüyordur." Espri yapmaya çalışıyordu. "Galiba sadece biz kaldık. Elimizden geleni yapmak zorundayız."

"Daha ölmedik," dedi Charlie.

Bu söz artık Corayne'e çok tanıdık geliyordu. Yine de tekrarladı.

"Daha ölmedik."

Rahatsız edici bir sessizlik çökmek üzereydi ki Garion ofladı. "Peki yarın nereye gidiyoruz?"

"Hem de sabahın köründe," diye homurdandı Charlie.

Corayne dişlerini sıktı. "Iona anklavına gideceğiz. Calidon'a."

Charlie uzun yolculuktan şimdiden yorulmuş gibi masaya yaslandı. "Neden Iona?"

"En büyük Kadim şehri orası. Dom'un şehri. Ayrıca tüm bunlar orada başladı. Kirmen Kılıçları, babam. Bir ip beni oraya çekiyormuş gibi hissediyorum. Demek ki doğru yoldayız," dedi Corayne elini kalbine koyarak. "Taristan'ın hem Erida'nın ordusuna hem de bir hortlak sürüsüne sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Taristan kılıcı geri almak için peşime düşecektir, o gelene kadar oturup beklemeye niyetim yok."

"Hem..." Sesi kısıldı. "Herhalde diğerleri de oraya gelir. Yani gelebilirlerse. Gelemezlerse de..."

Sözler boğazına takılıp kaldı, nefesi kesilir gibi oldu.

Charlie, Corayne'i acısıyla baş başa bırakmak için gözlerini yere indirdi.

“Artık iyi bir planın nasıl olması gerektiğini bilmiyorum ama sanırım bu yeterince iyi,” dedi Charlie sonunda. “Belki mektupların faydası olur. Tabii gitmeleri gereken yere ulaşabilirlerse.”

Bu hatıra Corayne’in içini sızlattı. Vodin’e, Trec’ten ayrılmadan önceki sabaha geri dönmek istedi. O sabah Charlie’yle birlikte bir ziyafet masasında oturuyorlardı, önlerinde bir yığın parşömen vardı, havayı mürekkep kokusu sarmıştı. Corayne yazı yazarken Charlie Rhashir’dan Madrence’a dek diyarın en büyük krallıklarının mühürlerini hazırlıyordu. Her bir mektup yardım çağrısında bulunuyor, her biri Erida’nın çıktığı seferi ve bozgunculuğunu açığa vuruyordu.

“Bakarsın şansımız yaver gider ve mektuplar yerine ulaşır.” Ama Corayne bile umutlanmaya cesaret edemiyordu. Mektupların adreslerine varması haftalar ya da aylar sürerdi, tabii varırlarsa. Ayrıca mektupta yazanlara inanılması da gerekiyordu. “Isadere babasını ikna edebilecek mi? Ibal kralı savaşacak mı?”

Charlie Ibal veliahdını pek umursamadığından dudak büktü. “Kutsal aynasının başından kalkabilirse belki.”

Corayne’in duymak istediği bu değildi. Sertçe dudağını ısırırdı, az kalsın kanatacaktı. “Sadece bizim kaldığımıza inanmıyorum.”

Masanın yanında duran Charlie’nin yüzü yumuşadı. Yine sinekkaydı tıraş olmuştu. Şimdi daha genç görünüyordu, Corayne’in yaşlarında.

“Mantıklı ve rahatlatıcı bir şeyler söylemem gerek. Ama rahipken bile bunu hiç beceremezdim.” Masanın üstündeki mumlara baktı, alevlerin ışığı yanaklarında dans ediyordu. “Bu diyarın ötesinde ne olduğunu bilmiyorum Corayne. Ruhlarımızın nereye gittiğini bilmiyorum. Ama birlikte gittiklerini

ve bir gün onları tekrar göreceğimizi düşünmek istiyorum. Her şeyin sonunda.”

Charlie tek bir hareketle başparmağını ve işaret parmağını yaladı. Çimdikler gibi tek tek beş mumu da söndürdü, alevler sönerken tıslayarak hafif bir duman çıkarıyordu. Corayne her bir mumun sönüşünde irkiliyordu.

Charlie sonra hâlâ yanan başka bir mumu eline aldı ve beş mumu yeniden yakmaya koyuldu.

“Benimle birlikte dua et Charlie,” diye mırıldandı Corayne. Reddedeceğini sanıyordu.

Tersine Charlie yanında diz çöküp elini tuttu.

Corayne hangi tanrı dinliyorsa, yol göstermesi için dua etti. Cesaret vermesi için. Ve öteki diyarın Charlie’nin dediği gibi olması için. Arkadaşlarının ruhlarının bir arada, diğerlerini bekliyor olması için.

12

BOĞA, YILAN VE KASIRGA

Domacridhan

Ertesi gün gardiyanlar yeniden geldi. Bu kez yanlarında Aslan Muhafızlardan bir şövalye vardı, zırhı meşalenin ışığında sapsarı parlıyordu. Göğsünü şişirerek çalımla yürüyordu ama gözlerinin fıldır fıldır dönerek koridorun iki yanındaki tutsaklarda gezindiği Dom'un dikkatinden kaçmadı. Kraliçenin muhafızları bile onlardan korkmaları gerektiğini biliyordu.

Kadim zincirlerinin içinde dikeldi. İçinden gardiyanları parçalamak geliyordu. Bir yandan da Sorasa'ya bir bardak su içirsinler istiyordu. Koridorun karşısından Sigil bağlı elleriyle parmaklıklara vurdu.

"Onu öldüreceksiniz," diye hırladı gardiyanlara. "Prensin istediği bu mu?"

Gardiyanlar da şövalye de cevap vermedi.

"O ölürse siz de bu hücreleri boylarsınız," dedi Sigil parmağını sallayarak.

“Hangisi daha korkutucu bilmiyorum,” dedi Dom zincirlendiği duvardan. “Hücreler mi... yoksa hücre arkadaşı mı?”

Sigil sırttı, sonra başını geriye atıp boğuk bir kahkaha attı. Gardiyanlardan biri endişeli bir yüzle onlara baktı.

“Ona yardım etmeniz gerekiyor,” diye seslendi Dom.

Gardiyanların Sorasa’nın hücresinin önünde durduğunu, anahtarların şingirdediğini duyunca rahatladı.

Şövalye, gardiyanlar hücreye önden girsin diye geride kalmıştı. Bir eli kılıcındaydı, zırh eldiveni içindeki parmaklarıyla kılıcın sapını kavramıştı.

“Kimıldamadığından emin misiniz?” diye homurdandı.

Gardiyanlar bozulmuş yiyeceklerle dolu dokunulmamış kâselerin üstünden geçti. “Evet, efendim. Üç gündür bir şey yiyip içtiği yok. Büyücü onu buraya getirdiğinden beri.”

Dom’un yüreği ağzına geldi.

“Pekâlâ,” dedi Aslan Muhafız başını sallayarak, dudakları tiksintiyle büküldü. “Öyleyse bu büyücünün işi ve büyücünün sorunu.”

“Evet, efendim,” dedi gardiyanlar bir ağızdan, başlarını öne eğdiler.

Şövalye elini şöyle bir salladı, şimdiden sabrı tükenmeye başlamıştı. “Kaldırın onu.”

Gardiyanlar aralarında bakıştı, bir Amhara suikastçısına dokunmak istemiyorlardı. Baygın bile olsa.

“Kaldırın dedim,” dedi şövalye sertçe. “Hadi durmayın.”

Dom, Sigil’in, “Hadi,” diye mırıldandığını duydu. Sigil gözlerini kocaman açmış, Sorasa’ya bakıyordu, anlaşılan o da Dom kadar gergindi.

Gardiyanlar dikkatle hareket ediyordu, hem Sorasa’dan hem de onları izleyen tutsaklardan ötürü tedirgindiler. Sorasa tek kişinin taşıyabileceği kadar ufak tefekti, gardiyanlardan biri onu kolayca omzuna attı. Sorasa’nın başının gevşekçe

sallandığını görünce Dom'un içi bulandı, omzunun çıkık olduğu belliydi. Gardiyan hücreden çıkarken Sorasa'nın kolu sallanıyordu, diğer gardiyan da hemen peşlerindeydi.

Dom Gidastern'den beri ilk kez Sorasa'nın yüzünü gördü. Sigil gibi o da hatırladığından daha solgundu, teni karanlıkta bronz parıltısını kaybetmişti. Yarı yarıya iyileşmiş çürükleri vardı, bir gözünün üstü yarılmıştı. Yine de uykudaymış gibi huzurlu görünüyordu. Yüzü son gördüğü zamanki gibi değildi, Dom bu yüzü en son yanan bir şehre kısılıp kaldıkları zaman görmüştü, her köşede cehennem köpekleri ve hortlaklar beklerken. Ama o zaman gözleri açıktı ve alev alevdi.

O gözleri yeniden açık görmek için neler vermezdi.

Gardiyanlar hızlı hızlı yürümeye başladı, şövalye de peşlerinden gidiyor, uzun yeşil pelerini arkasında dalgalanıyordu.

"Sakin ölme Sarn," diye mırıldandı Sigil hücresinin önünden geçerlerken.

Dom hiçbir şey söylemedi. Sadece Sorasa'nın düzenli, boyun eğmez kalp atışlarını dinledi. Sonra da gardiyanların uzaklaşan ayak seslerini, çizmelerin yere sürtünüşünü, şövalyenin zırhının her adımda çıkardığı şakırtıları.

Kalp atışları birden hızlandı, Dom kendi kalbi duracak sandı. Göz ucuyla bir şeyin titreştiğini gördü, belli belirsizdi, bir böceğin kanat çırpışı gibi. Başını hızla çevirdi, metal pranga boynunu sıktı.

Sorasa Sarn'ın gözlerini açıp bir tekme savurduğunu gördü. Sorasa dizini en yakınındaki hücrenin parmaklıklarına taktı, sağlam kolunu gardiyanın omuzlarına doladı. Adam şok geçirerek bir çığlık attı ama Sorasa onu tutup demir parmaklıklara çarptı, gardiyanın ağzından kırık dişler fırladı.

Ölümsüzün içinde yine güçlü bir dalga kabardı.

"EĞİL SORASA!" diye bağırdı ama Sorasa çoktan eğilmişti.

Şövalyenin kılıcı havayı kesip demir parmaklıklara çarptı. Sorasa yerde yuvarlandı, şövalyeye değil diğer gardiyana doğru atıldı.

Gardiyan bir çığlık atarak meşaleyi elinden düşürdü, alevler taş zemine çarptı. Gölgeler hızla yer değiştirdi.

Sorasa gardiyanı hemen yakaladı, tuniğinin yakasından tutarak geriye fırlattı. Gardiyan sırtüstü yere düştü, soluğu kesildi. Sorasa adamın boğazına bir tekme indirerek bir daha nefes alamamasını garantiledi.

Sigil zafer çığlıkları atıyor, hücresinin parmaklıklarını sarstıkça zinciri şakırdıyordu.

Halkalarında şingırdayan anahtarların sesi ise tüm sesleri bastırıyordu. Ama şimdi anahtarlar Sorasa'nın parmağında dönüyordu. Sorasa pis pis bakarak yürümeye başladı, gözlerini şövalyeye dikmişti. Meşalenin ışığı yüzüne vuruyor, alevler bedenini dalgalanan gölgelere boyuyordu. Bu haliyle insandan çok bir canavara, karanlıkta yürüyen dev bir örümceğe benziyordu. Dudakları korkunç bir gülümsemeyle aralandı, dişleri göründü.

"Yılan," diye hırladı şövalye, tüm gücüyle Sorasa'nın üstüne atladı.

Ama Sorasa hemen yana çekilip onu atlattı, sırtını hücrelere döndü. Sağlam kolunu hızla savurarak anahtarları arkasına fırlattı.

Anahtarlar yerde kaydı, tozun toprağın içinde tıslayarak Sigil'in hücresinin önünde durdu.

"Oyala onu," diye bağırdı Sigil parmaklıkların arasından anahtarlara ulaşmaya çalışırken.

"Keyfine bak," dedi Sorasa dişlerinin arasından.

Tek kollu, silahsız suikastçı şövalyenin etrafında daireler çizmeye başladı. Şövalye dar koridorda dövüşemeyecek

kadar iriydi, kılıç darbeleri Sorasa Sarn yerine hücrelerin parmaklıklarına isabet ediyordu.

Dom boş yere zincirlerine asıldı. El ve ayak bilekleri acıyor, boynu sıkışıyordu ama umurunda değildi. Kocaman açtığı gözleri hiç kırpmadan Sorasa'yı takip ediyordu. Kesik kesik solurken şövalyenin tökezlemesi, bir açık vermesi için dua ediyordu.

Sorasa'ya tek gereken bu, diye geçirdi içinden. Yanlış bir adım. Bir anlık gaflet.

Bir kilit tıkırtısı duyuldu, bir hücre kapısı eski menteşeleri üzerinde gıcırdarak açıldı ve Temurijonlu Sigil koridora çıktı. İki metrelik boyuyla heyula gibi dikildi. Dizginsiz kahkahası taşlarda yankılandı.

Şövalye onu görünce duraksadı, geri çekilmeye başladı, kılıcını savunma pozisyonuna aldı; saldırı değil.

"TUTSAKLAR KAÇTI!" diye gürledi birileri duysun diye. Birileri onu kurtarsın diye.

Sigil birkaç adımda Sorasa'nın yanına geldi, anahtarları eline tutuşturdu.

"İyi olduğunu biliyordum," diye homurdandı ödül avcısı, elleri hâlâ bağlıydı. Hayatta kalan şövalyeye meydan okurken bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

"Tabii canım, ne demezsin," dedi Sorasa omzunun üstünden, sonra dönüp onları düello etmeye bıraktı.

Gözleri meşale ışığında Dom'u buldu. Bakır rengi alevler yeniden belirdi, karanlığın içinde parıl parıldılar.

Dom, Sorasa'nın işi ağırdan alacağını, her zamanki gibi onu sinir edeceğini sandı. Hemen hücresinin kapısını açmaya koyulduğunu görünce rahatladı.

Sigil koridorda şövalyeye doğru yürüyordu. "Kaçacak mısın Aslan Muhafızların Cesur Kahramanı?"

Şövalye miğferinin altından hırladı. "Asla."

“Öyleyse ne yazık ki seni öldüreceğim,” dedi Sigil, tekrar bir kahkaha attı. “Gerçi seni her halükârda öldürmek zorundayım. Hazır gafil avlamışken. Eminim anlıyorsundur.”

Sırıtmayı kesmeden azgın bir boğanın tüm gücüyle şövalyeye saldırdı.

Hücrede Sorasa, Dom’un zincirlerini incelerken Dom da Sorasa’nın yüzünü inceliyordu. Sorasa’nın tüm bedeni son üç haftanın izlerini taşıyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı, elmacık kemikleri dışarı fırlamıştı, yüzü Dom’un hatırladığından daha süzgündü. Parmakları yara bere içinde ve yanıktı, birkaç tırnağı yoktu. Deri giysilerinde siyah ve koyu kırmızı çizgiler halinde kurumuş kan ve kül lekeleri vardı. Kıyafetleri sökülmişti, dövmeleleri görünüyordu. Ama kanın ve yaraların altında o hâlâ Sorasa Sarn’dı. Amansız, korkusuz. Katır kadar da inatçı.

Dom kendini tutamayıp sııttı.

Sorasa başını kaldırıp baktı, kalp atışları Dom’un kulaklarında davul gibi gümbürdüyordu. Anahtar halkasını elinde tekrar çevirdi.

“Kadim.”

“Amhara,” diye cevap verdi Dom.

Sorasa bir kaşını kaldırarak bakışlarını zincirlerin ve prangaların üstünde gezdirdi. “Nereden başlasam bilemiyorum.”

Dom’un sevinci yerini her zamanki öfkesine bıraktı. “Sarn,” diye homurdandı gülümsemeyi keserek.

“Tamam tamam,” dedi Sorasa sırtarak.

Sigil şövalyeye dans ederken Sorasa zincirleri çözmeye koyuldu. El bileklerinden başladı, farklı kilitlere farklı anahtarlar soktu. Dom’un ilk kolu bir çat sesiyle kurtuldu, eklemleri ağrı içinde kalmıştı. Sorasa diğer bileğini de kurtardığında acıdan inlememek için kendini zor tuttu.

“Sakin ol Dom, az kaldı,” diye mırıldandı Sorasa, ne hikmetse sesi yumuşacıktı. “Boynunu kendin halledebilir misin?”

Dom prangayı çekip çıkararak cevap verdi, çelik elinde bükülmüştü.

Sorasa alttan sırttı.

Son zincirler de üstünden düşünce Dom duvardan fırladı. Acı ve öfke dolu bir kasırga gibiydi. Hücrenin demir kapısına bir tekme indirdi, kapı menteşelerinden ayrılıp büyük bir gürültüyle geriye devrildi. Birden her şey tarifsiz bir netliğe büründü, sanki zaman yavaşlamıştı.

Dom kendini zincirlerinden kurtulan bir dev, uyanan bir ejderha gibi hissediyordu. Serbest kalmış bir canavar gibi.

Sigil bir tanrının önünde yere kapanan rahipler gibi eğilerek Dom'un yolundan çekildi.

Şövalyenin yüzü miğferinin altında bembeyaz kesildi, ağzı açık kaldı. Kılıç elinden düşüp sertçe yere çarptı. Şövalye üstüne gelen ölümsüz öfke dalgasından kaçmak için dönüp koşmaya başladı.

Dom şiddetten hoşlanmazdı. Şövalyenin işini hızlı ve sessiz bir şekilde bitirdi.

Yine sessizlik çöktü.

Sorasa sonunda yere yığıldı, sırtını parmaklıklara yasladı. Kesik kesik soluyarak çıkık kolunu dizlerinin altına sıkıştırdı, diğer elini de omzuna yerleştirdi. Kolu bir çatırtıyla yeniden yerine oturdu. Dom, Sorasa'nın yüzünün acıyla çarpıldığını görünce elinde olmadan irkildi.

Sigil koşup Sorasa'ya kemiklerini kıracak gibi sarıldı. Sorasa acıdan yüzünü buruşturarak Sigil'i itti.

"Bari kaburgalarım sağlam kalsın," dedi ayağa kalkarken. Yine de yalpalıyor, dengesini sağlamak için bir eliyle hâlâ parmaklıklara tutunuyordu. Diğer eliyle hücresinin önündeki bardağı aldı, suyu kana kana içti.

Sorasa şimdi bile maskesini takıyordu ama Dom maskenin altını görebiliyordu. Şövalyenin kılıcını alıp elinde sıkıca tutarak Sorasa'nın yanına döndü.

Yavaşça elini uzattı.

“Gerekliyorsa seni taşıyabilirim.”

Sorasa zehir gibi bakışlarını hemen Dom’a çevirdi.

“Ölmeyi tercih ederim,” dedi parmaklıkları bırakarak. Elindeki bardağı koridora atıp hızlı hızlı yürümeye başladı.

“O da olur,” diye homurdandı Dom arkasından, sonra peşinden yürümeye koyuldu.

Sigil arkadan yetişti, bir ara durup şövalyenin iki hançerini aldı. Birini Sorasa’ya verdi, diğeriyle de ellerindeki bağı kesti. Oflayarak kızarmış bileklerini sıktı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu ödül avcısı.

Arkalarında, yerdeki meşalenin ışığı titreşerek söndü.

“Beni izleyin,” dedi Dom gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak. Neyse ki koridorun diğer ucundaki meşale hâlâ yanıyor, dalgalanan ışığı her adımda biraz daha artıyordu.

Sorasa, Dom’un yanında alaycı alaycı güldü.

“Asıl beni izleyin,” dedi. “Nereye gittiğimizi bilen tek kişi benim. Oraya varınca ne yapacağımızı da.”

“Yapacağımız ilk şey karnını doyurmak,” dedi Dom sertçe.

Sorasa gölgelerin içinde tısladı. “İşte şimdi tam yaver gibi konuştun.”

Sonra şövalyenin cesedini ayağıyla kenara itti. Adamın altın sarısı zırhı uzaktaki meşalenin ışığında parladı.

“Bunlar sana tam olur Dom,” dedi Sorasa cesede bakarak.

Ölümsüz itiraz etmek istedi. Tersine kendini çelik zırhı ve yeşil pelerini giyerken buldu, kafasına bir miğfer geçirildi. Sorasa ve Sigil onu aralarına alıp zırhı çabucak giydiriverdiler. Sorasa hızlı ve kendinden emin parmaklarla kılıcı beline takarken Dom çaresizce izliyordu.

“Biraz dar,” diye homurdandı Dom. Duvara zincirli geçirdiği haftalardan sonra zırh yeni bir hapisane gibi gelmişti.

Sorasa gözlerini devirdi. “Ölmezsin merak etme,” dedi sertçe.

Koridorun sonuna varıp köşeyi dönünce karşısına boş hücrelerle dolu uzun bir koridor daha çıktı. Geçit sabit bir açıyla yükseliyor, tanrılar bilir nereye gidiyordu. Dom kulak kabarttı ama kendi kalplerinin sesinden başka hiçbir şey duyamadı.

Kendini zorlamak aptalca olsa da Sorasa adımlarını hızlandırdı.

"Erida sarayda, Madrence'tan zaferle dönmüş," dedi. "Onu ziyaret etmemiz gerek."

Sigil ilk kez bir dövüşe isteksiz görünüyordu. Elini uzatıp Sorasa'nın omzunu tuttu.

"Buradan çıkmamız lazım," dedi, siyah gözleri ışıldıyordu. Suikastçı omzunu kolayca kurtardı.

"Kalmak ister gibi bir halim var mı?" dedi alaycı bir sesle. "Gidiyoruz ama önce iyice tadını çıkaralım."

Sigil tereddütlü görünse de Dom nedense kendini son derece sakin hissediyordu. Sorasa'nın bir planı olduğunu, hatta bir de yedek planı olduğunu anlamıştı. Ne de olsa iki gün boyunca plan yapmak için bol bol vakti olmuştu. Sesini çıkarmadı, eskiden olsaydı kesin itiraz ederdi. Suikastçıyı igneler, niyetini anlamaya çalışırdı. Sözlerinde bir yalan, onları aldattığına dair bir kanıt arardı.

Artık Amhara değilim. Sorasa'nın haftalar evvel söylediği sözü hâlâ duyabiliyordu, sanki kelimeler havada asılı kalmıştı.

İonalı Domacridhan artık bu söze kesinlikle inanıyordu. Kalbi bir an duracak gibi oldu.

Sonra duygularını bir kenara bıraktı, Sorasa bir keresinde böyle yapmasını söylemişti.

Duygulara ihtiyacın yok.

Şimdi sadece önlerindeki yolu ve elindeki kılıcı görüyordu. Bu yol engebesizdi. Sadece o yolda yürümek için hayatta kalmaları gerekiyordu.

13

CANSIZ KUĞU

Erida

Corayne an-Amarat'ın geride bıraktığı enkaz büyük salondan kaldırılalı uzun zaman olmuştu. Şimdi yüksek tavanlardan yeni avizeler sarkıyordu, hepsi tek tek taşa sabitlenmişti. Bütün yüzeyler parıl parıldı, mermerler güzelce cilalanmıştı, ahşap panelli geçitler ışıltı ışıltıydı. Halılar yeni yıkanmış, mermerlerin tozu alınmıştı. Bütün kemerlere Galland yeşili ve Cor kırmızısı renginde sancaklar asılmıştı. Kükreyen aslanlar ve açan güller kraliçe ve eşi için birbirine sarılmıştı.

Duvarların önüne sıralanan muhafızlar zırhlarını giymiş, kılıçlarını kuşanmıştı. Erida sarayında bu kadar çok muhafız olduğunu hatırlamıyordu.

Erida büyük salona her zamanki gibi görkemli bir giriş yaptı, sade yeşil elbisesinin etekleri yerlerde sürünüyordu. O sabah şehirde yaptıkları geçit töreninden sonra mücevherlerle ağırlaşmış, abartılı bir elbise daha giymeyi canı hiç

istememişti. Saçları da toplanmamıştı, başına oturtulmuş sade altın tacın altından dalga dalga sırtına dökülüyordu.

Mesaj açıktı. Kraliçe Erida uzun yolculuktan yorulmuş, geçit töreninden dolayı bitkin düşmüştü, fazla kalamayacaktı.

Nedimeler ve Aslan Muhafızlar kraliçelerinin birkaç adım gerisinden geliyordu. Bu akşam kraliçeye üç de şövalye eşlik ediyordu. Diğer üçü de Taristan'ın yanında, platformun üzerindeki masada yerini almıştı bile.

"Galland, Madrence, Tyriot ve Siscaria Kraliçesi, İmparatoriçe Erida," diye bağırdı Lord Cuthberg, Erida'nın ünvanlarını sıralayarak.

Erida'nın içinden gülümsemek geldi. Ama sakın, vakur maskesini koruyarak platformun basamaklarını çıktı.

Büyük salondaki bütün masalar çoktan dolmuştu. Erida mum ışığında parlayan ipeklilerin ve kürklerin oluşturduğu gökkuşağına baktı. Sarayın önde gelenleri kendi aralarında fısıldaşarak Erida'yı izliyordu. Çoğu tanınmış asilzadelerdi, lordlar ve leydiler, komutanlar, aralarında taç giyme töreni için taşradan gelmiş birkaç da soylu vardı.

Temurijon delegelerini seçmek kolaydı.

Erida'nın masasından birkaç adım ötedeki kendi masalarında oturuyorlardı. Temur erkekleri ve kadınları siyah saçlı, bronz tenliydi, şık ama rahat giysiler giymişlerdi. Bunlar bir ziyafet salonundan çok yolculuğa yaraşır türden giysilerdi.

Erida diyarı gayet iyi biliyordu, konsey salonundaki haritalar çocukluğundan itibaren kafasına kazınmıştı. Ascal'dan Korbij'e, imparatorun bozkırdaki büyük sarayına giden yolu kafasında ölçtü. Sonsuz Nehir Golba boyunca uzanan binlerce kilometrelik bir yoldu. Büyükelçi ve delegeler ona ulaşmak için aylar önce yola çıkmış olmalıydı.

Büyükelçi platformun üstündeki masada, Erida'nın sandalyesinin solunda oturuyordu. Saygı duyulan önemli konuklar buraya oturtulurdu.

Salbhai yaşlıca bir adamdı, çıkık kemikli bir yüzü, kapkara gözleri vardı. Pembemsi renkte yaprak desenleri olan siyah ipekliden bir palto giymiş, beline bir kemer takmıştı. Saçı sakalı ağarmıştı. Her ikisi de örölüp bakır telle tutturulmuştu.

Salbhai başarılı bir diplomat ve politikacıydı, İmparator Bhur'a hizmet edecek ve diyarın hâkimleriyle müzakerelerde bulunacak kadar yetenekliydi. Görgü kurallarına titizlikle uyduğundan kraliçenin geldiğini görünce ayağa kalkıp selam verdi.

Erida da son derece nazik bir tavırla başını eğdi.

"Büyükelçi Salbhai," dedi yerine geçerek. Sağ tarafında oturan Taristan sandalyesine gömülmüş, her zamanki gibi ters ters bakıyordu.

Erida göz ucuyla kırmızı bir cübbe görür gibi oldu, yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. *Çağırdığım zaman gelemeyecek kadar yaralı ama yemeği kaçırarak kadar değil,* diye geçirdi içinden Ronin'e lanetler yağdırarak. Büyücü masanın bir ucunda oturuyordu, sandalyesinde bir goblin gibi büzülmüştü.

"Majesteleri," dedi Salbhai tekrar yerine oturarak.

Son derece nazikti, sevinçten gözlerinin içi gülüyordu. Erida hemen işkillendi.

"Arkadaşınız ayakta kalmış," dedi Salbhai'nin sandalyesinin arkasında bekleyen Temur muhafızına bakarak.

Diğerlerinin aksine Temur askeri kel kafalı ve gençti, kollarını siyah pelerininin altında kavuşturmuştu.

"Sadık Fedailer oturmaz majesteleri," dedi Salbhai. "Sanırım sizin Aslan Muhafızlar da öyle."

Erida'nın beti benzi attı. Sadık Fedailer imparatorun özel muhafızları olarak yetiştiriliyordu, ata binmekte, kılıç ve yay kullanmakta ustaydılar. Tekrar muhafıza, sonra da Salbhai'ye baktı, ikisini de elinden geldiğince süzdü.

"Aslan Muhafızlarım kraliçeyi ve eşini korumakla görevli," dedi sakince, kendini zorlayarak bir yudum şarap içti.

Salbhai de kraliçeyi izleyerek aynısını yaptı. Tavırları aşırı ölçüde nazikti.

"Ben İmparator Bhur'un soyundan geliyorum," dedi kayıtsız bir sesle. "Sadık Fedailer imparator gibi beni de koruyor. Benim kanımı döken, imparatorun kanını dökmüş sayılır."

Erida yüzünü buruşturmamak için şarabından bir yudum daha aldı. Midesi bulandı. *Demek keyfi yerinde olduğu için sevinçli görünüyormuş,* diye geçirdi içinden. *Büyükelçi sarayında kimsenin ona dokunamayacağını biliyor. Canı ne isterse yapabilir, tabii Temurijon'a savaş açmak istemiyorsam.*

Salbhai de yine Erida'yı izleyerek şarabından bir yudum aldı, siyah gözleri ıslıl ıslıldı.

"Ziyaretinizle beni gururlandırdınız," dedi Erida, kendini nazikçe gülümsemeye zorladı. "İmparatorun bana sizin gibi önemli birini gönderecek kadar değer verdiğini bilmek... gerçekten göğsümü kabarttı."

"Siz dört krallığın kraliçesisiniz," dedi Salbhai. Erida tüm diplomatlara yaptığı gibi büyükelçinin de sözlerinden ötesini dinliyordu.

"Bir imparatoriçesiniz," diye devam etti Salbhai, gözleri parlıyordu. "Belki de İmparator Bhur'a sandığınızdan daha çok benziyorsunuz."

Erida'nın bundan şüphesi vardı. Bhur yaşlı bir adamdı, saçı sakalı ağarmıştı, artık pek zafer peşinde koşmuyordu. O ölünce oğulları birbirine düşecek, bir zamanların görkemli Temurijon'unu parçalayacaklardı.

Ben aynı hataya düşmeyeceğim.

“Kendisiyle bir gün muhakkak tanışmak isterim,” dedi Erida gülümseyerek.

Savaş meydanında, teslim bayrağının altında.

Salbhai de gülümsedi, hem de dişleri görünecek kadar. Ne var ki gözleri gülmüyordu. “Umarım tanışırsınız.”

Hizmetçiler her biri birbirinden leziz yiyeceklerle dolu zarif tabakları masaya diziyordu. Aşçılar muzaffer kraliçelerini ve konuklarını etkilemek istemişti. Erida kızarmış kuğuyu işaret etti, kuğu derisi soyulup pişirilmiş, sonra tüyleri üstüne yeniden yerleştirilmişti, kanatları da uçacakmış gibi yukarı kaldırılmıştı.

Erida bıçağıyla eti düzgünce kesti.

“Ziyaretinizi neye boçluyum? Tören için gelmiş olamazsınız. Bunu öngörebilmek ve onca yoldan gelip vaktinde burada olabilmek için Kirmen güçlerine sahip olmanız gerekir.”

Salbhai başını iki yana salladı. “Emri aldığımında Trazivy’dedim.”

Erida’nın kafasındaki harita daraldı, diyarın ölçeği küçüldü. Zaman kazanmak için ağzına bir parça et attı. *At sırtında Trazivy’den Ascal’a gelmek sadece bir ay alır. Gemiyle o kadar da sürmez,* diye geçirdi içinden yeniden hesaplayarak.

“Nasıl bir emir almıştınız?” dedi Erida sesini alçaltarak.

Büyükelçi sırttı. “Maksadımı saklamam işe yaramaz sanırım.”

Erida elindeki bıçağı sıktı. “Saklasanız da bulup çıkarırım.”

“Bundan hiç şüphem yok Majesteleri,” dedi Salbhai gülerek, karşısında bir kraliçe değil de gülünç bir çocuk varmış gibi açıkça sırtarak Erida’ya bakıyordu. “Doğuda sefere çıktınız, üç krallığı hızla egemenliğiniz altına aldınız. Üstelik işiniz henüz bitmedi.”

Salbhai, Erida'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan konuşmayı sürdürdü.

"İmparator Bhur da bir fatih." Başını Erida'ya doğru eğdi, Erida büyükelçinin burnundaki koyu renk çilleri görebiliyordu. Bu çiller sarayın gölgelerinde değil, güneş altında geçirilen günlerin neticesiydi. "Kuzeydeki tüm topraklar onun kontrolü altında. Küçük krallıklar hariç, onlar bile özgürlüklerinin ne kadar kıymetli olduğunu biliyorlar."

Trec, Uscora, Dahland, Ledor. Erida sınır krallıklarını içinden saydı. Bunlar Temurijon imparatorluğuyla diyarın geri kalanı arasında tampon vazifesi görüyordu.

"Hedefiniz nedir Kraliçe Erida?" diye mırıldandı Salbhai gözlerini Erida'ya dikerek, sanki aklından geçenleri okuyabiliyordu. "Günün birinde gözünüzü kuzeye çevirecek misiniz? Halkımı tehdit edip Hesapsızları savaş meydanında sinayacak mısınız?"

Bir yıl önce olsaydı, Erida nazikçe gülümseyip bakışlarını yere çevirirdi. Genç, bekâr bir kraliçeyi hafife almak kolaydı, ayrıca oynaması daha kolay bir karakterdi.

Ne var ki böyle davranmak artık Erida'ya yaraşmazdı.

Kibarlık maskesi düştü. Gülümseyişi hırlamaya dönüştü, masmavi gözleri okyanusun tüm kudretiyle parladı.

Ben Gallandlı Erida'yım, dört krallığın kraliçesiyim.

Kimseye, hiçbir şeye boyun eğmem.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz imparatorun soyundan gelen saygıdeğer büyükelçi?" diye tısladı.

Büyükelçinin irkildiğini görünce iyice sırtıttı.

"Krallığınızda gözümüz yok, ne Galland'da ne de başkasında," dedi hemen büyükelçi durumu kurtarmaya çalışarak. "Siz dağların bu tarafında kalırsanız biz de diğer tarafında kalırız Majesteleri."

Erida'nın maskesi kaybolduğu gibi hızla geri geldi. Gülmseyişi yumuşadı. Yalanlar dişlerinin arasından su gibi aktı.

“Bizim de tek arzumuz bu sayın büyükelçi.” Tekrar yemeğini yemeye koyuldu.

Yanında oturan Taristan öfkeli bakışlarını boş tabağına dikmişti, onları dinlediği belliydi. Erida, Taristan'ın gözlerinde o kırmızı parıltıyı gördü, vücudundan yayılan ısının mum gibi titreşerek arttığını hisetti.

Salbhai kaşlarını çattı. “Bu ateşkesi sağlamlaştırmak için bir iyi niyet göstergesine ihtiyacımız olacak.”

Erida yine güldü. “Ne yazık ki çocuğum yok, kimseyle söz kesemeyiz. Henüz. Bunlar zamanı geldiğinde görüşülür.”

Midesi bulandı. En yüksek teklifi verene satılan bir kısırak olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Kendi çocuğuna da aynı şeyi yapacak olmak onu şimdiden üzüyordu.

Büyükelçi pes etmedi. Kaşları sert, gri bir çizgiye dönüştü. “Şimdilik bir takas işimizi görür.”

“Temur imparatorunu memnun edecek kadar hazineyi yanınızda taşıyabileceğinizi hiç sanmıyorum,” dedi Erida başını iki yana sallayarak. *Belki de Salbhai sandığım kadar becerikli değil.*

Salbhai gözlerini Erida'ya dikti, bakışları yüzünü yandan delip geçiyordu.

“Hazine falan istemiyorum Majesteleri,” diye hırladı nezaketi bir kenara bırakarak.

Erida büyükelçinin sert ses tonunu duyunca hızla başını çevirdi, âdeta şoke olmuştu. Taristan da büyükelçiye duymuştu, ayağa kalkacak gibi sandalyesini masadan hafifçe geriye itti.

“Sayın büyükelçi...” dedi kraliçe.

Ama Salbhai elini kaldırıp onu susturdu. Erida birden tokat yemiş gibi oldu. Büyükelçinin hareketini fark eden sa-

dece Erida değildi. Bu saygısızca çıkış havuzdaki bir dalga gibi salona yayıldı.

Salbhai'nin siyah gözleri parladı, Erida on yılların altında gömülü olan savaşçıyı gördü.

"Zindana attığınız Timur kadını istiyorum."

Erida bunu duyunca yıldırım çarpmışa döndü. Aklından aynı anda binlerce düşünce geçtiği halde kayıtsız bir tavır takındı. Taristan da bu kez olsun onu örnek alsın ve yerinden kalkmasın diye dua ediyordu.

Kafasında çok fazla soru ve pek az cevap vardı.

Salbhai'yi kocasının gözünden gizlemek için elini çenesine götürdü, dirseğini masaya dayayıp başını eğdi.

Kimseye, hiçbir şeye boyun eğmem, diye düşündü bir kez daha.

Salbhai kaşlarını çatarak Erida'ya bakıyor, gözünü bile kırpmıyordu.

Erida da kaşlarını çattı.

"O benim tutsağım..."

Salbhai sandalyesini iterek ayağa kalktı, yumruklarını sıktı. Taristan da sandalyesini yana iterek ayağa kalkmıştı, aralarında sadece Erida vardı.

"Sigil, Timur İmparatorluğu'nun vatandaşıdır," dedi büyükelçi sertçe, hiç korkmuyor, Sadık Fedai'sinden cesaret alıyordu.

"Aynı zamanda aranan bir kaçak, prensi öldürmeye teşebbüs etti," dedi Erida sesini tüm salonun duyabileceği kadar yükselterek.

Göz ucuyla Timur delegelerinin kadehlerini bırakıp ayağa fırladığını gördü. Aslan Muhafızlar da kılıçlarını çekerek kraliçelerini korumak üzere harekete geçti.

Salbhai gözlerini Erida'ya dikti, öfkeden mosmor olmuştu.

Erida tahtında oturuyormuş gibi alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. Salbhai'nin öfkesinin tadını çıkardı. Kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu.

"Bu yüzden de adaletle yüzleşecek," dedi. "*Benim* adaletimle."

Son derece zarıfçe sandalyesinden kalktı. Şövalyeleri çoktan etrafını sarmıştı, altın sarısı zırhları parlıyordu.

"Şimdi izninizle büyükelçi, iştahım kaçtı da."

14

KADERİMİZ YAZILDI

Sorasa

Dom ve Sigil hemen arkasından geliyordu. *Dibimden ayrılmıyorlar*, diye geçirdi içinden Sorasa. Dadı gibi üstüne titriyorlardı. İkisi de ölümden döndüğünü, açlık ve işkenceden bitap düştüğünü sanıyordu. Bu bariz endişeleri Sorasa'yı sinir ediyordu.

Acıyı bir kenara bırak, dedi kendine, eski Amhara sözünü tekrarlayarak. *Acıya ihtiyacın yok*.

Karnının gurultusunu ve omzunun ağrısını görmezden gelerek acısını mümkün olduğunca bastırdı. Diğer çürüklerin, kesiklerin, yanıkların ve çatlakların sözünü etmeye bile gerek yoktu. Hisardaki eğitiminin ilk yıllarında çok daha kötüleriyle karşılaşmıştı. Yeni Saray'ın altındaki karanlık, soğuk bir hücre, Ibalet çöllerinde haftalarca kızgın güneşin altına terk edilmenin yanında hiçbir şey değildi.

Hiç değilse sessizlik içinde geçen günler ona kendi içine kapanarak düşünme fırsatı vermişti.

Plan yapma fırsatını da.

Zindanlarda sessizce ilerliyor, döne döne yukarı çıkan koridorlarda yola devam ediyordu. Sorasa daha önce bu zindanlara hiç düşmemişti ama düşen Amharalar olmuştu. Detaylıca anlattıkları tecrübeleri özenle kayıtlara geçirilmişti ve arşivde saklanıyordu. Sorasa uzun, sessiz günler boyunca hatırladıklarını kafasında bir araya getirmişti. Sonunda zindanın kusursuz haritası kafasında netleşmişti.

“Gidastern’den nasıl kaçtın?” dedi suikastçının yanında yürüyen Sigil.

Sorasa onu terslememek için kendini zor tuttu. Bir kez daha sorguya çekilmeye katlanamazdı, özellikle de şu şartlar altında.

“Asıl siz nasıl kaçtınız?”

“Kaçmadık, yakalandık. Şeyden sonra...” Sigil siyah gözlerini Dom’a çevirerek sustu.

Dom arkalarında belirdi, yine her zamanki gibi bir kibir abidesiydi. Yüzü çalıntı miğferinin altında asıldı. Gölgeler öfkeyle üzüntü arasında gidip gelen yüzünü daha da sertleştiriyordu. Sorasa onu şehirde son görüşünü hatırladı, ölümsüz türdeşlerinin yanında savaşmak için dönüp gidişini.

“Şehirden nasıl çıktığımı hatırlamıyorum,” dedi suikastçı, Dom’un hatırına sessizliği bozarak. “Ama Corayne’in tek başına şehir kapısından çıktığını hatırlıyorum.”

“Onu neden bıraktın?” Dom’un sesindeki derin, tanıdık tını içini titretti.

Yüzüne ateş bastı, yanakları utançtan kızardı.

“Ona bir şans tanımak için.”

Bedelini canımla ödeyeceğimi sanıyordum.

Sessizlikleri her şeyi anlatıyordu. Dom bile ne demek istediğini anlamıştı, gözleri meşalenin ışığında parlıyordu.

“Sonra kendimi bir gemide buldum,” dedi Sorasa, içini çekerek yürümeye devam etti. “Elimi ayağımı bağlamışlardı,

uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum. Her şey ölüm kokuyordu, gökyüzü kıpkırmızıydı. Lasreen'in diyarını boy-ladığımı, ölümler âleminde dolaştığımı sanıyordum."

Sorasa nehirde geçen günleri hayal meyal hatırlıyordu. Tüm gücünü bütün tanrılardan aziz tuttuğu Lasreen'e dua etmek için kullanmıştı. Hatta gökyüzüne bakıp yüzü olmayan bir kadını ve tanrıçanın yoldaşı olan ejderha Amavar'ı aramıştı.

İkisi de görünmemişti ve günler uykuyla uyanıklık arasında akıp gitmişti.

"Ascal'a karanlıkta vardım, ölüm kokusunu şehrin sınırında bıraktım. Şimdi anlıyorum ki koku ceset ordusundan, Taristan'ın sürüsünden geliyormuş." Sorasa Kül Diyarı'nın kokuşmuş askerlerini, vahşileşen Gidastern halkını gözünün önüne getirmemeye çalıştı. Hepsi kızıl büyücüye bağlanmış, sonsuza dek onun tutsağı olmuştu. "Şehir dışında, efendilere itaat etmeye hazır bekliyorlar."

Sigil yüzünü buruşturdu. "Kaç kişiler?"

"Bilmiyorum," dedi Sorasa.

Öfkeyle elini kımıldattı, keşke bronz hançeri yanında olsaydı. Hançeri de diğer silahları gibi haftalar önce ondan almışlardı. Elinde şimdi şövalyenin uzun bıçağı vardı.

"Ne yazık ki Taristan ve büyücüsü, Amharaları hafife almamaları gerektiğini bildiğinden yolculuk boyunca beni baygın tuttu." Sorasa başını iki yana salladı. "Kendime gelip kafamı toplamam biraz zaman aldı."

Ödül avcısı da ölümsüz de düşüncelere daldı, duydukları onları yaralamıştı. Sorasa ikisini de duydukları tiksinti-yi yüzlerinden okuyacak kadar iyi tanıyordu. Sustular, bir köşeyi daha döndüler, çizmelerinin çıkardığı ses dışında çıt çıkmıyordu.

Sorasa yankıları dinlerken birden hatırladı.

Ronin onu sorguya çekmek için tamamen ayıltmıştı. Sorasa o zaman rahatlamıştı. Acı çekmeyi baygınlığa tercih ederdi. Kızıl büyücü ona işe yaramaz, aptalca sorular sormuştu. Sorasa yine de direnmiş, büyücünün sözüm ona işkencesini uzatmıştı. Lonca'da hücreler gibi işkencelerin de çok daha kötülerıyla karşılaşmıştı. Sorasa Sarn dışının ya da tırnağının sökülmesinden korkmazdı. Ronin ikisine de başvurmamıştı, ciddi hasar bırakacak bir şey yapmak istemiyordu. Çoğunlukla Sorasa'nın kafasına bir torba geçirip tepesinden kova kova su döküyordu. Sorasa bu tür şeylere nasıl katlanacağını iyi biliyordu. Her işkencede acı eşiğini olabildiğince aşağı çekiyor, en ufak acıya bile tepki veriyordu. Gözlerini devirerek, kurtulmak için zincirlerine asılarak Ronin'e numara yapıyordu.

Sorasa'yı korkutan tek şey Ronin'in büyüleriydi. Kendini büyülerden nasıl koruyacağı öğretilmemişti.

Sadece sorgucular ve değişen muhafızlar sayesinde soluklanabiliyordu. Sorasa'yı düşündüklerinden mola falan veriyor değillerdi. Ama aralarında fısıldaşarak, yukarıdaki saraydan haber taşıyarak işe yarıyorlardı. Sorasa çığlık atarken, ağzına dolan suları tükürürken, boğazı telle sıkılırken, dikenli tabutun içine kapatılmışken ya da bağlı bilekleriyle parmak uçlarında dans ederken bile onları dinliyordu.

Sonunda Sigil gergin sessizliği bozarak konuştu.

"Kraliçe buradaysa Madrence'tan çok hızlı dönmüş demektir," diye mırıldandı. "Neden acaba?"

"Calidon kışın saldırmak için fazla dağlık ama Siscaria ve Tyriot kan dökülmeden teslim oldu," dedi Sorasa konunun değişmesine sevinerek. "Doğuda oyalanıp ordusunu yormak için bir sebebi yoktu. Askerleri zafer sarhoşluğuyla eve döndükleri için minnettar olacaktır. Ayrıca taç giyme töreni yapılacaktır."

Erida artık Dört Krallığın Kraliçesi, bunun tam olarak ne demek olduğunu tüm Galland'a gösterecek."

Sorasa, Dom'un da Sigil'in de kuşkuyla baktığını hissedebiliyordu.

"Bunların hepsini zindanda mı öğrendin?" diye hırladı Kadim.

Sorasa kendini Dom'un her zamanki şüphelerine hazırladı. Buna çoktan alışmıştı.

Gaddar ve bencilsin Sorasa Sarn. Ölümlüleri pek tanımıyorum ama seni yeterince tanıyorum. Dom'un sözlerini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Dom'un güvensizliği o zaman canını sıkırmıştı. Şimdi ise içini yakıyordu.

Yüzünde öfke ya da şüphe görmeyi bekleyerek Dom'a döndü. Ama gördüğü tek şey endişeydi, Dom'un beyaz yüzü meşale ışığında neredeyse yumuşaktı. Sorasa birden afalladı.

Göz göze geldiler, zümrüt ve bakır buluştu.

"Daha solgun olamazsın sanıyordum ama hayalet gibisin," dedi Sorasa sertçe, yeniden önüne döndü. Kalbi hızla çarpıyordu. "İkinizi de yeniden güneşe çıkarmamız gerek, berbat görünüyorsunuz."

"Sen daha da berbat görünüyorsun," dedi Sigil içini çekerek. "Peki planın ne?"

"Bölük pörçük bir şeyler duydum," dedi Sorasa adımlarını hızlandırarak. "Korsanlar Uzun Deniz'de dolaşıp liman şehirlerini tehdit ediyor. Limana giren her gemi bir avcı olabilir. Deniz yolculuğu şu anda yavaş ve tehlikeli."

"Corayne'in annesi işimize yarıyor," dedi Sigil yarı sırıtarak. "Ondan hoşlanmıştım zaten."

"Kraliçe buradaysa Taristan da buradadır," dedi Dom tavana doğru bakarak. Sanki sarayın içini görebilecekti. "Hâlâ onu öldürme şansımız var."

“Gidip seni bir kez daha tartaklamasına izin mi vereceksin?” Sorasa gidip kendini öldürtmesin diye Kadim’i yakasından tutmak istiyordu. “Yoksa beni mi dinleyeceksin?”

“Öyleyse bize planını anlat,” dedi Dom sertçe, kollarını zırhlı göğsünde kavuşturdu. Göğüs zırhına işlenmiş aslan Sorasa’ya kükrüyordu. Tanımayan biri Dom’u ölümcül ve heybetli bir Aslan Muhafız sanabilirdi.

Sorasa, Sigil’e döndü, sert bakışlarını gözlerine dikti.

“Sarayda bir Temur büyükelçisi var,” dedi ne demek istediğini anlasınlar diye ağır ağır.

Sigil keskin bakışlı gözlerini kıstı. Meşalenin ışığı gözlerinde dans ediyordu. Sorasa ödül avcısının kafasında çarkların dönmeye başladığını, geniş yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını gördü.

“Herhalde sen de benim düşündüğümü düşünmüşsündür,” dedi Sigil gülerek, elini uzatıp Sorasa’nın sağlam omzunu sıktı.

Neredeyse canını yakmıştı ama Sorasa sesini çıkarmadı, o da hafifçe gülümsedi.

“Diğer pek çok şeyin yanı sıra.”

Bir gardiyan nöbetçi kulübesinde ölü yatıyordu, boğazı kesilmişti. Altında biriken kan ağır ağır kulübenin zeminine yayılıyordu.

Sorasa yavaşça gözlerini kırptırdı, çok sayıdaki meşalenin aydınlığından gözleri kamaşmıştı, karanlıkta geçen günlerden sonra aydınlığa alışmaya çalışıyordu. Sigil de aynısını yapıyordu. Dom’un ise böyle bir şeye ihtiyacı yoktu, demir şeritlerle güçlendirilmiş meşe kapıya yaslanmıştı. Tüm dikkatiyle bitişikteki odayı ve orada atan kalplerin sesini dinliyordu.

Beş parmağını gösterdi, sonra elini kapadı, tekrar açıp yine beş parmağını gösterdi.

On kişi.

Sorasa hançeri ölü gardiyanın tuniğine silerek temizledi. Diğer hançer Sigil'in elindeydi, Sigil hançeri çevirip sapını sıkıca kavradı. Dom'un elinde ise hâlâ uzun kılıç vardı, meşalelerin ışığında parıl parıl parlıyordu. Dom yaslandığı kapıdan doğruldu, hiç ses çıkarmadan kapının önünde durdu. Üstünde zırh varken bile sessizce ve hiç zorlanmadan hareket ediyordu.

Üçü de kurtulmalarının hızı, sessizliğe ve gizliliğe bağlı olduğunu biliyordu. Üçü de neyin eşiğinde olduklarını biliyordu. Üçü de diyarın kaderinin onların elinde olduğunu hissediyordu.

Ölümlülerden daha hızlı olduğu için önce Kadim harekete geçti, kapıya bir tekme indirdi. Ahşap, gücünün altında parçalandı, kilit içeri doğru fırladı, kapı gıcırdayan menteşeler üzerinde sallanarak açılınca ortaya şoke olmuş muhafızlarla dolu küçük bir oda çıktı.

Yardım çağırmak için bağırarak şöyle dursun silahlarına davranacak zamanı bile bulamadılar. Dom kılıcıyla en yakınındaki iki muhafızın kafasını kesti.

Sorasa'nın hançeri bir diğerinin boynuna gömüldü, adam odanın bir ucundaydı ve elini bitişikteki odanın kapısına atmıştı bile. Sorasa kılıcını çeken başka bir muhafızın kolunun altından kayd, kılıcı elinden kaparak muhafıza sapladı.

Sigil de arkasından geliyor, bir eliyle yumruklar indirirken diğeriyle hançerini savuruyordu. Taş zemine dişler saçılıyor, bedenler paralanmış ahşap mobilyalara çarpıyor, sandalyelerin ve odadaki tek masanın üstüne yayılıyordu. Sorasa eğilerek ilerliyordu, üstüne doğru inen kılıçların altından dönerek kaçacak kadar çevikti. Bir yandan da yerden bıçak topluyor, birini fırlatıp bir yenisini alıyordu.

Cesetler üst üste yığılınca odaya sessizlik çöktü, geriye tek bir muhafız kalmıştı. Masanın altında tir tir titriyordu, kanamayı durdurmak için bir eliyle boğazını tutmuştu.

Sorasa ona bildiği tek merhameti gösterdi.

Muhafızın kalbi durunca Sorasa sakince odayı gözden geçirdi.

Odada hiç pencere yoktu. Nöbetçi odaları yerin altındaydı ama küçük şöminede çıtırdayan kömürler içeriyi ısıtıyordu. Sorasa şöminenin bacasını inceleyip küfretti. Baca Amhara için bile tırmanılamayacak kadar dardı.

Masanın üstünde kan içindeki iskambil kartlarının yanı sıra birkaç bozuk para yığını, devrilmiş bardaklar ve yarı yarıya boşalmış tabaklar vardı. Sorasa artık yemeklere bir hayvan gibi saldırdı, bayat ekmekten bir parça koparıp kurutulmuş etle birlikte yemeye başladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar lezzetli bir şey yememişti.

Sigil şöminenin yanında duran ahşap sandıkları tek tek tekmeleyerek açmaya koyuldu. Adi şarap şişelerini, birkaç kitabı ve eski tunik yığınlarını karıştırdı. Sonra cesetleri kontrol etti. Birkaç saniye sonra beline deri bir kemer ve kın takmıştı, bir kılıcı kınına yerleştirmekle meşguldü.

Sorasa da kendine bir kılıç seçti, sonra gidip şövalyeden aldığı hançeri getirdi. Geri kalan ekipman işe yaramazdı. Sorasa derilerini zincir zırha tercih ederdi ve gardiyanların hiçbiri Sigil'in cüssesinde değildi.

Kadim bir sonraki kapının önünde bekliyordu, omzunu ahşaba yaslamış, içeriyi dinlemek için kulağını kapıya dayamıştı.

Sigil ve Sorasa daha önceki gibi yanına gidip içeride kaç kişi olduğunu saymasını izledi.

Dom bu kez üç parmağını kaldırdı.

Bu zindanlar boyunca böyle devam etti.

Kapıların altından kan sızıyordu. Yeşil tuniklileri, hem gardiyanları hem de saray muhafızlarını yere sererek ilerliyorlardı. Dom dinliyor, Sigil yağmalıyor, Sorasa da önden gidiyor, bir parşömen parçasından hatırladığı yolları izleyerek onları

yatakhanelerin ve depoların önünden geçiriyordu. Geçtikleri her yerden bir şeyler topluyorlardı. Sorasa'nın omzunda bir yay, belinde de bir ok kılıfı vardı, Sigil de içine zar zor girdiği bir zincir zırh ve ceket bulmuştu.

Tüm bunları son derece sessizce yapıyorlardı, çelik vınlamasından ya da can çekişen bir nefesin ıslak hırıltılarından başka ses duyulmuyordu. Sonunda Sigil kısmen bir duvar halısının arkasına gizlenmiş olan son bir sandığı daha kırarak açtı.

Sevinçten haykırmamak için dudağını ısırды. Sorasa da hemen yanına koştu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Sigil'in mum ışığında parlayan kırık baltası onlara gülümseyordu. İkiye ayrılmış olduğu halde Temur silahı şimdiye dek gözlerine hiç bu kadar güzel görünmemişti, baltanın uzun ahşap sapı siyah deri ve bakırla kaplıydı. Sigil sırtarak iki parçayı eline alıp belindeki kemere taktı.

Baltanın altında büyük bir kılıç vardı, hâlâ kınındaydı, ince bir kemere takılıydı. Sorasa girift Kadim işçiliğini tanıdı, yağlı derinin üstüne koşan geyik desenleri işlenmişti. Sorasa hiç konuşmadan kılıcı Dom'a uzattı.

Dom derin bir nefes alarak kılıcı elinde çevirdi. Kınından hafifçe çekince Kadim çeliği ortaya çıktı. Kılıcın üstüne işlenmiş eski Kadim dili gözlerinin önüne serildi.

Sorasa sandığın dibinde, yosun rengi eski bir pelerinin altında Amhara hançerini buldu. Titreyen parmaklarla pelerini kenara itti, bir bebeği beşiğinden alır gibi bronz hançeri sandıktan çıkardı. Toz ve zehir keselerinin takılı olduğu kemeri de oradaydı. Sorasa hemen kemeri kapıp beline taktı. Kemerin ağırlığı sıcak bir kucaklamayı andırıyordu.

Pek çok dövüşte hırpalanmış eski giysileri tuhaf bir güven veriyordu. Sigil dolgulu zırhını giydi, siyah deri plakalar

birçok yırtığa rağmen birbirine güzelce bağlanmıştı. Dom sandıktan yırtılmış Ionia pelerinini çıkardı, yeşil-gri kumaş neredeyse mahvolmuştu. Pelerinin eteğindeki gümüş geyik işlemeleri yıpranmıştı. Sigil alay edecek oldu ama Sorasa sertçe bakarak onu susturdu. Bu ikisini de şaşırttı.

Dom fark etmedi. Kaya kadar sert bir yüzle bulabildiği en temiz yeri, anklavının küçük bir parçasını söküp aldı.

Geri kalanını orada bıraktı.

Sorasa kendini biraz eski pelerin gibi hissediyodu: kan içinde ve yıpranmış. Ama hâlâ canlı.

“Bu taraftan,” diye mırıldandı bitişikteki kapıyı göstererek.

Kirli zeminler geride kalmış, yerini süpürülmüş tertemiz döşeme taşlarına bırakmıştı. Son koridordan geçip zindanları yukarıdaki koğuşlardan ayıran merdivene geldiler. Temiz hava Sorasa’nın boğazını dağladı. Sorasa derin derin nefes alarak ciğerlerini soğuk, nemli umutla doldurdu.

Saray önlerinde uzanıyordu.

Arkalarında ise sadece ölüm vardı.

“Nöbetçiler gün batımmdan bir saat sonra değişiyor,” dedi Sorasa sahanlığa bakarak. Merdivenlerin tepesinden koyu kırmızı bir ışık vuruyordu. Batan güneşin son ışıkları.

Cesetleri bulmalarına bir saat var.

Sigil başparmağını kırık baltasının kenarında gezdirdi. “Umarım zamanımız yeter.”

Dom arkasına hiç bakmadan basamakları çıkmaya başladı. Zırhı, miğferi ve yeşil muhafız pelerini sayesinde önüne çıkacak hiçbir asker onu durdurmaya cesaret edemezdi.

“Yetecek,” diye homurdandı sessizce koşmaya başlarken.

Sesi dönerek yükselen taş basamaklarda kaybolacak kadar alçak çıksa da Sorasa fısıltısını duydu.

“İleri,” dedi Dom.

Sorasa dudağını ısırdı, az kalsın kanatacaktı. Yine de içinden tekrarladı.

İleri.

Sorasa Yeni Saray'ın dönemeçli koridorlarına son sızdığında hiç korkmuyordu. O zamanlar diyarın durumu da kibirli Kadim prensin abuk sabuk konuşmaları da pek umurunda değildi. Görevini tamamlamış, Corayne an-Amarat'ı Galland kraliçesine sağ salim teslim etmişti. Amhara üstüne düşeni yapmıştı, sadece merakına yenik düştüğü için oyalanmıştı.

Bunun da neye mal olduğu ortadaydı.

Şimdi koridorlardan hızla geçiyor, diyarın kaderi de peşinden geliyordu. Yeni Saray zihninde canlandı, bir şehir kadar büyüktü, koridorları derinin altındaki damarları andırıyordu. Sorasa tünelleri, hizmetçi koridorlarını, kuytu köşeleri ve tavan arasındaki odaları düşündü. Mahzenler, yıkık dökük kuleler, gece olunca terk edilmiş küçük şapeller. Amhara Loncası sayısız yıllar ve sözleşmeler boyunca hepsini toplamış, suikastçıları öğrensin diye bir harita yapmıştı.

Kesinlikle eskisinden daha fazla muhafız vardı, Sorasa bundan büyük gurur duydu. Son ziyaretinden beri devriyelerin sayısı en az iki katma çıkarılmıştı.

Yine de ne Amhara bilgeliğiyle ne de Dom'un duyularıyla başa çıkabilirlerdi. Üçü birlikte engellerden kaçınarak ya da yollarına çıkan her şeyi ezip geçerek hızla ilerliyorlardı. Korkmaya, yola devam etmekten başka bir şey düşünmeye vakit yoktu.

Sorasa'nın planı baş döndürücü bir hızla ilerliyor, sanki her adım bir sonrakinin üstüne alelacele inşa ediliyordu. Koşmakta olan bir atın önüne yol taşları döşemek gibiydi. Sorasa koğuşlardan, bahçelerden hızla geçip eski kaleye giden çit labirentinden ilerlemeye başladı.

Ne Sigil ne de Dom konuşuyordu. Sorasa'nın onları gereken yere götüreceğine inanıyorlardı. Dom'un bile itiraz etmemesi Sorasa'yı şaşırtıyordu. Can sıkıcı olsa da şüpheliğine alışkındı. Güveniyle başa çıkmak daha zordu.

Eski kalenin siyah kulelerinde meşaleler yanıyordu, bütün pencerelerde yeşil sancaklar asılıydı. Yukarıda muhafızlar geziniyordu ama aşağıda in cin top oynuyordu. Sarayda alarma geçmeyi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Henüz.

Sorasa açıklama yapmakla zaman kaybetmeden en yakınındaki sancağı tuttu. Omzunun ağrımaya rağmen merdivene kolayca tırmandı. Sigil ve Dom da onu takip etti, kalenin en alçak penceresine vardılar. Dom işaret verince Sorasa dirseğini pencerenin camına indirdi, cam tuzla buz oldu, spiral şeklinde bir merdiven göründü, ortada kimsecikler yoktu.

Sorasa bir örümcek çevikliğiyle içeri atladı, diğer ikisi de hemen peşinden geliyordu. Eski kalede yatak odaları ya da özel daireler yoktu, sadece kraliçenin ve konsey üyelerinin çalışma odaları vardı. Bu da kalenin çoğunlukla boş olduğu anlamına geliyordu.

Nöbet düzenlerinin dışına çıkmış birkaç muhafız görüldü. Sorasa içlerinden yalnızca birini öldürdü, muhafızın birden durup eski bir duvar halısını inceleyeceği tutmuştu. Sorasa adamı baş aşağı bir dolabın içine tıktırdı. İşini çabuk bitirdi. Yere bir damla bile kan akmadı.

Tüm bu süre boyunca Dom'un ters ters baktığını hissediyordu.

"Zindanlarda kaç ceset bıraktığını hatırlatmama gerek yok sanırım," diye tısladı Sorasa dolabın kapısını kapatıp kilitleyerek.

Koridordan geçip kullanılmamaktan tozlanmış, loş bir kütüphaneye girdiler. Masalardan birinin üstü kâğıtlarla

kaplıydı, ahşap zemine kilimler serilmişti. Sorasa dolaşıp bitişikteki odaya bakmaya gitti. Az sonra elinde bir şişeyle sırtarak geri döndü, şişenin içi kahverengi bir sıvıyla doluydu.

Dom ve Sigil konuşmadan onu izliyordu, Sorasa şişenin içindeki sıvıyı odanın dört bir yanına serpti. Bunu meşale izledi.

Kütüphane birden alevler içinde kaldı. Tozlar, kâğıtlar, kilimler ve eski ağır perdeler çıra gibi tutuştu, ortalık cehenneme döndü.

Sigil alevlerin arasından gülümseyerek yumruğunu göğsüne vurdu.

Zafer sevinci uzun sürmedi. Sorasa'nın nefesi daralıyor, yüzüne sıcaklık vuruyordu, duman kokusu insanı boğuyordu. Bir an kendini yine Gidastern'deymiş gibi hissetti, şehir alev alev yanıyor, ölülerin çığlıkları kulaklarına doluyordu. Alevler dans ederek Infyrna köpeklerinin ve ceset askerlerin şeklini almaya başladı, hepsi hoplayıp zıplıyordu.

Omzuna zırh eldiveni içinde bir el dokununca irkildi. Şekiller kayboldu, Sorasa hemen sırtını Dom'a dönerek kütüphaneyi arkasına aldı.

"Devam edelim," dedi sertçe, oysa donup kalan kendisiydi.

Odadan odaya geçerek ilerlemeye başladılar, yangın kalenin bitişik düzen odalarına yayılarak peşlerinden geliyordu.

Dom hafifçe hırlayarak onları durdurdu. "Beş altı muhafız buraya doğru geliyor, koşuyorlar."

Sorasa gülümseyerek koridorun ahşap panellerle kaplı duvarına döndü. "Güzel."

Panellerin bir köşesine sert bir yumruk indirdi. Panel yağlanmış menteşeler üzerinde içeri doğru açıldı, ortaya hizmetçilerin kullandığı türden, küçük, dar bir koridor çıktı. Dom ve Sigil hiçbir şey sormadan panelden içeri girdi.

Tavan alçak olduğu için Dom ve Sigil eğilmek zorunda kalmıştı, koşarken geniş omuzları eski duvarlara sürtünüyordu. Sorasa'nın böyle bir derdi yoktu, geçitlerden sekercesine ilerliyordu.

"Şansımız yaver giderse yangın izlerimizi silecektir," dedi. Bir yandan da duvarlardaki süslemeleri gözden geçiriyordu. "Muhafızlar eski kaleyi kurtarma telaşına düşeceğinden zindanları kontrol etme fırsatı bulamayacak."

"Ben de kütüphanelerden nefret ediyorsun sanmıştım," diye homurdandı Sigil.

Sorasa'nın içten kahkahası taşlarda yankılandı.

"Ayrıca şansımız çok çok yaver giderse..."

Suikastçı dönemeçli bir merdivenin başında durarak sustu. Elini sol taraftaki, kalenin dışına bakan duvarda gezdirdi. Kare şeklindeki siyah taşlar elinin altında pütür pütürdü, ne kadar eski oldukları belliydi. Sorasa bir basamak aşağı indi, parmakları pütürlü siyah taştan açık sarı bir taşa geçti.

"Şansımız çok yaver giderse?" dedi Dom.

Sorasa avucunu duvara dayadı. Duvar soğuk ve pürüzsüzdü. Yeniydi. Dönemeçli merdivenin bir basamağını daha indi, sonra bir basamak daha. Basamakların sonunda bir kapı belirdi, ahşabı parlıyordu. Cilalanmış meşeden yapılmıştı.

"Şansımız çok yaver giderse size haber veririm," dedi Sorasa, Dom'u sinir ederek. Gülümsese de bir yandan etrafındaki her şeyi yok eden alevleri düşünmemeye çalışıyordu. "Hazır mıyız?"

Dom şöyle bir başını salladı, Sorasa aşağıdaki kapıyı sertçe çekip açtı ve eski kaleden saraya geçti.

Aslan Muhafızların bir şövalyesini sorgulayamayacak olsalar da Sorasa hizmetçilere karşı gözünü dört açmıştı. Sarayda bu kadar rahat dolaşabilmeleri onu biraz şaşırtmıştı. Sayısı ikiye katlanan muhafızların daha fazla sorun yaratması

gerekirdi. Ama saraydaki askerlerin çoğu ahmaktı ve Erida krallığının merkezinde kendini güvende sanıyordu. Kendini tehdit altında hissetmesi için bir nedeni yoktu. Onun savaşı Ascal'ın duvarlarından çok uzaktaydı, sarayının içinde değildi.

Gururu kraliçenin basiretini bağlıyordu, Sorasa da bundan sonuna kadar faydalanmaya kararlıydı.

Hizmetçi merdiveni başka bir dar koridora açılıyordu. Burası bodur sütunlarla desteklenmiş, dümdüz uzanan bir geçitti, meşaleleler içeriyi hafifçe aydınlatıyordu. Sağ tarafta mağarayı andıran iç içe ardiyeler sıralanıyordu. Çoğu kışın sarayı doyurmak için depolanmış yiyecek yığınlarıyla doluydu.

"Mutfağa yaklaşmış olmalıyız," dedi Sigil çuvalların birinden bir soğan alarak. Soğanı elma gibi ısırdı.

Sorasa başparmağıyla arkasını işaret etti. Elindeki kurutulmuş etin farkında bile değildi, yarısını çoktan ağzına atmıştı.

"Mutfak arkamızda," dedi. "İleride kraliyet konutu var. Bir merdiven Erida'nın kendi dairesine kadar çıkıyor."

"Peki üstümüzde ne var?" Dom tavana baktı. Tavan taştan değildi, üst katı tutan şey kalın ahşap kirişlerdi.

"Zaten biliyorsun," dedi Sorasa, Dom'un yüzünün sertleştiğini görünce.

Dom miğferinin altında kaşlarını çattı. Zırhlı yumruğuyla kılıcının sapını kavradı.

"Büyük salon," diye hırladı.

Sorasa, Dom'u pelerininden tuttu, sanki yerinden fırlamaya kalkarsa Domacridhan'ı bu şekilde durdurabilecekti. Yine de pelerinini bırakmadı.

"Aklından bile geçirme Dom," dedi dişlerini sıkarak.

Dom ona ters ters baktı. "İşe yaramak istediğini sanıyordum," diye tısladı dişlerinin arasından.

“İşe yaramak istiyorum, ölmek değil. Yakalanırsak Taristan bizi öldürür, hatta öldürmekten de beterini yapar.” Sorasa bıkkınlıkla içini çekti. Ölümsüzün aklını başına getirmek için duyduğu tanıdık isteği bastırmaya çalıştı. “Seninle anlaşmıştık. Sigil, Timur delegelerini saraydan çıkaracak. Yakabildiğimiz ne varsa yakacağız, lagüne gideceğiz ve yüzerek kaçacağız.”

Dom yüzünü buruşturdu. İtiraz etmek için ağzını açtı ama birden vazgeçip başını eğdi.

Elini sallayarak en yakındaki ardiyeye girmelerini işaret etti. İçerisi yan yana sıralanmış devasa bira ve şarap fıçılarıyla doluydu. Duvarlardan biri farklı farklı şişelerle kaplıydı, bunlar Ward'ın dört bir yanından getirtilmiş içkilerdi. Burada bir Trec savaşçı birliğine yetecek kadar içki vardı.

Sigil fıçılardan birinin arkasına geçti, fıçı ondan daha uzundu. Dom gözünü Sorasa'dan ayırmıyordu, bakışları yemyeşil alevler gibiydi. Kapıdan görünmemek için Sorasa'yı bir köşeye çekti.

Sorasa, Dom'un korkunç yakınlığını görmezden gelerek hafif ayak seslerini dinledi. İki hizmetçi alçak sesle konuşarak koridordan geçiyordu.

Dom içini çekince Sorasa gevşedi. Hizmetçiler gitmişti.

Sorasa kaşlarını çattı, iki elini de Dom'un göğsüne koyup tüm gücünü kullanarak itti. Sanki tuğladan bir duvarı itiyordu.

“Tüm sarayın gözü önünde Taristan'ı alt edebileceğini mi sanıyorsun? Görkemli bir zaferle diyarı kurtarabileceğini?” Başını arkaya atıp güldü. “Hücrede geçirdiğin günlerin sana biraz daha perspektif kazandıracağını sanmıştım Dom.”

“Dünyanın sonuyla karşı karşıyayken perspektifle falan uğraşamam,” dedi Dom dişlerini sıkarak, başındaki miğferi çıkarıp attı. Miğfer gürültüyle duvara çarptı.

Miğfer olmadan yüzünü okumak çok kolaydı. Sorasa bunları, Prens Domacridhan'ın hayal kırıklığını ve öfkesini

daha önce de görmüştü. Dom nasıl yapılacağını bilmeden yas tutuyordu ve şimdi bir başarısızlıkla daha karşı karşıyaydı. Corayne'i kaybettiği yetmiyormuş gibi Taristan'a dokunmadan çekip gidecekti. Onu öldürmeden gitmek yenilgiyi kabul etmektir, bu da Dom'un hâlâ öğrenemediği bir şeydi.

"Onu yenemezsin Dom," dedi Sorasa yumuşak bir sesle, hâlâ Dom'dan uzak duruyordu. Deponun boğucu havası bedenlerinin ve soluklarının sıcaklığıyla ısınmıştı. "Hiçbirimiz yenemeyiz, şimdi olmaz. Birlikteyken bile olmaz."

Kadim cevap vermedi, yüzü kaya gibiydi.

Sigil onları izliyordu, bu kez ciddiye. Ürkümüş bir atı zapt etmek ister gibi Kadim'e bir adım yaklaştı.

"Temur delegelerini uyarmam gerekiyor." Sesi Sorasa'nın hiç duymadığı kadar yumuşak çıkıyordu. "Büyükelçi buraya müzakere için geldi ama artık Erida'yla müzakere söz konusu değil. Yanında Taristan olduğu müddetçe buna imkân yok."

Yalvarır gibi Dom'a bakıyordu.

"Temur delegelerini şehirden çıkarmayı başarırırsak İmparator Bhur'a gidebilirler." Sigil dişlerini sıktı, yanağında bir kas seğirdi.

Dom cevap vermedi, gözlerini duvara dikmişti.

"Yapabileceğimiz en akıllıca şey bu Dom," dedi Sorasa, Sigil'in mantığını izleyerek. "İmparator savaşmaya ikna edilebilirse Erida'nın orduları karşısında Ward'ın bir şansı olabilir."

"İkinizin de bunun için bana ihtiyacı yok," dedi Dom sertçe, hızla döndü. Zırhın içinde vazifesine ve onuruna düşkün, cesur bir şövalyeye benziyordu.

Ya da onurunun esiri olmuş bir şövalyeye, diye geçirdi içinden Sorasa.

"Haklısın, yok," dedi Sorasa arkasından. "Ama Corayne'in sana ihtiyacı var."

Sorasa, Dom'un şimdiye dek kaç kez gözünün önünde yaralandığını saymamıştı. Bıçaklanmış, yanmış, yara bere içinde kalmıştı. Bir krakenin dokunacı boynuna dolanmıştı. Atların ayakları altında çiğnenme tehlikesi atlatmıştı. Kayıp bir tapınağın kulesinde çalan bir çanın sesiyle yere serilmişti.

Nedense sözleri tüm bunlardan daha derine işlemişti.

Dom'un yüzü düştü, çatılan kaşları gevşedi.

Her Amhara bir fırsattan nasıl yararlanacağını iyi bildi, Sorasa da fırsatı kaçırmadı. Dom'un kalbine sapladığı hançeri çevirdi.

"Corayne hâlâ oralarda bir yerlerde, hayatta," dedi yalvarır gibi, kendi çaresizliği sesine yansiyordu. "Taristan için onu terk etme."

Kadim, suikastçının gözlerine baktı, içinde fırtınalar kopuyordu. Sorasa bu bakışlara göğüs gerdi, gözlerini kaçırmadı.

"Corayne için," dedi Dom sonunda.

Sorasa'nın üstünden bir yük kalktı, yavaşça içini çekti, rahatlamıştı.

Boğuk bir pat sesi geldi, Sorasa hızla döndü, Sigil'i bir elinde cam bir şişe, diğerinde bir mantar tutarken gördü. Sigil sırtıtarak içinde berrak bir içki bulunan şişeyi havaya kaldırdı. Sorasa gorzkanın sert, keskin kokusunu aldı.

"Corayne için," dedi Sigil içkiden bir yudum alarak. Trec içkisi boğazını yakınca yüzünü buruşturdu.

Dom gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Sigil..."

Ödül avcısı elini sallayarak onu susturdu. "Az sonra bilmediği bir sarayda sendeleyerek dolaşan sarhoş bir yabancı rolü oynayacağım. En azından biraz içki kokayım."

Dom yüzünü ekşitti ama Sigil'e engel olmadı. "Mantıklı."

Sigil şişeyi yeniden havaya kaldırdı. Camın üstünden Sorasa'yla göz göze geldi, bakışları bulutlandı. Temur kadını bu kez Sorasa'nın şerefine içti.

Suikastçı karşılık olarak kadeh kaldırmasa da hafifçe başını eğdi. Konuşmadan kolayca anlaştılar, Dom'un göremediğini onlar görüyordu. Sorasa'nın yine soluğu kesildi. Aylar boyunca Sigil arkasında bir duvar, bir dayanak olmuştu, Sorasa için neredeyse güvenilir bir dost gibiydi. Gidastern'de onu kaybetme tehlikesi atlattıktan sonra bu veda hâlâ kanayan bir yaraya tuz basmaktan farksızdı.

Ama Sorasa, Sigil'e onu vedalarla utandırmayacak kadar saygı duyuyordu.

Yolumuz çoktan çizildi, kaderimiz yazıldı.

Tek umudu hayat çizgilerinin bir müddet daha birlikte ilerlemesiydi.

15

ÖLME HAKKI

Domacridhan

Domacridhan, Sorasa'nın işe yarar yönleri olduğunu gayet iyi biliyordu. Sorasa'nın bilgisi, hileleri ve dirayeti olmadan zindandan asla kaçamazlardı. İşkence gördükten sonra üstüne bir de günlerce aç ve susuz kalmıştı ama hâlâ savaşıyordu. Hayran olmamak mümkün değildi. Ölümsüz olduğu halde Dom, Sorasa'nın o zaman çektiklerini de şimdi görmezden geldiği acıyı da hayal dahi edemiyordu.

Yine de ondan nefret ediyordu.

Corayne için.

Sorasa'nın sözleri karnına saplanan bir bıçaktan, bir zamanlar ondan beklediği her türlü ihanetten daha beterdı. Çünkü karşı çıkmak mümkün değildi. Düşünme tarzı sağlamdı, mantığı sorgulanamazdı. Ne kadar sakın görünse de Dom'un içi öfke doluydu. Kendini yine zincire vurulmuş gibi hissediyordu, sanki o korkunç hücreye geri dönmüştü. Yalnız şimdi hücrenin parmaklıkları yerine Sorasa Sarn vardı.

Depodan ayrılıp hizmetçi merdiveninden yukarı çıkmasına, son bir intikam şansı için kraliçenin dairesinde pusuya yatıp beklemesine engel olan sadece Sorasa'ydı. Taristan hâlâ yenilmezdi ama artık Kirmen Kılıcı yoktu. Belki de kılıcı kaybetmesi şeytani zırhında tek bir gedik açmak için yeterliydi.

Dom bile bunun aptalca bir umut olduğunu biliyordu.

Sorasa haklı, diye geçirdi içinden, haklı olduğu için ona lanetler okudu.

Hiç değilse Sarn'a öfkelenmek alışkın olduğu bir şeydi. Yaslanması kolay bir dayanak, hemen alev alan bir yakıttı.

Ama bu, beklemeyi işkence olmaktan çıkarmıyordu. Dom dikkatle yukarıdaki ziyafeti dinliyor, tabak çanak sesleri ve sandalyelerin gıcirtısı içinde tanıdık sesler duymaya çalışıyordu. Hiç faydası yoktu. Çok fazla kalp, çok fazla beden vardı. Belki de yukarıda korkunç kraliçelerini karşılamaya hevesli yüzlerce saraylı vardı. Ne kadar az tanısa da Erida'dan da nefret ediyordu. Taristan'la evlenmesi bunun için yeterliydi. Sırf mücevherli bir taç için kendi rızasıyla insan suretindeki bir canavara bağlanmıştı.

Kalplerin yerine ayak seslerine odaklandı, yemeklerini bitiren saraylıları ve yakındaki koridorlardan geçen hizmetçileri takip etmeye koyuldu. En kolay ayırt edilenler muhafızlardı, silahları ve zincir zırhları yüzünden adımları ağırlaşmıştı. Bir şövalye birliği salondan ayrılıp büyük bir merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Dom dudağını ısırarak iyice kulak kabarttı. Şövalyelerin peşinden daha hafif adımlarla kuleye, kraliyet dairesine ve en üstteki yatak odasına çıkanlar vardı.

Erida ve Taristan, diye geçirdi Dom içinden. Midesi buluyor, çıktıkları her basamakta tüyleri diken diken oluyordu. Sonunda sesler kesildi, ölümsüz kulakları şövalyelerin şakırtılarını bile duyamaz oldu.

Kımıldamamak, sadece dinlemek için tüm gücünü harcıyordu.

Beklemek için.

Sorasa ve Sigil, Timur konusunda haklıydı. Dom bile bunu kabul etmek zorundaydı. İmparator hâlâ Erida ve Tarristan'ın yolundaki en büyük engeldi.

Corayne dışında.

Dom'un kalbi sıkıştı. Corayne'i düşündü, acaba neredeydi, belki de ormanlarda tek başına dolaşıyordu. Dom büyü göndermekten pek anlamıyordu ama yine de içinde bir parça büyü bulmaya çalıştı, kendini göğsündeki sızının yönlendirmesine bıraktı. Zihninin köşelerinde sadece karanlık buldu, sadece korku ve kuşku. Corayne koruyamayacağı kadar uzaktaydı.

Şimdilik, dedi içinden hafifçe hırslayarak. *Şimdilik.*

Uzaktan bağırtilar yankılandı, çizmeli ayaklar yukarıda koşturmaya başladı, Dom yüzünü buruşturdu.

"Yangın!" diye bağırdı biri.

"Vakit geldi," dedi Dom gönülsüzce, miğferini başına geçirdi.

Sorasa deponun bir ucunda içki zulasını gözden geçiriyordu, her şişe camdan yapılmış küçük bir mücevherdi. İncelemesine ara verip Dom'a baktı, bakır rengi bakışları Dom'un zırhını delip geçti.

"Plana sadık kalın," dedi. "Hemen arkanızdan geliyorum."

Sigil tereddüt etmeden başını salladı.

İşkence gibi gelen uzun bir andan sonra Dom da başını salladı. Artık Sorasa Sarn'dan şüphe etmiyordu.

Yine de inancı sarsılmıştı. Ödül avcısına olan inancı değil. Suikastçıya da değil.

Kendi ölümsüz yüreğine olan inancı.

Yeni Saray büyük ölçüde hatırladığı gibiydi. Ward'ın en zengin krallığına yaraşacak şekilde yaldızlı ve gösterişliydi. Ama öncekinden çok daha fazla gül vardı. Duvar halılarının işlemeleri, vazolar gülle doluydu. Dom miğferinin altından güllere küçümseyerek baktı, dikenler Galland aslanının pençelerine dolanıyordu, aslanın kükreyen ağzında bir gül vardı. Hepsinin Taristan'la birlikte yanıp kül olmasını istedi.

Sigil yanı sıra koşuyordu, adımları sarsak ve dengesizdi. Sarhoş rolünü iyi oynuyordu, tıpkı Dom'un şövalye rolünü oynadığı gibi.

İleride, büyük salonun çevresindeki muhafızlar çoktan telaşa kapılmış, ileri geri koşturuyordu.

"Eski kalede yangın var!" diye bağırdı içlerinden biri arkasındaki geçitleri işaret ederek.

Bir diğeri Dom'un geldiğini gördü. Sigil'e pek bakmadan eğilip selam verdi. Diğer muhafızlar da hemen Aslan Muhafızların şövalyesine saygılarını göstermek için eğilerek selam verdiler.

"Lordum, yangın..."

"Herkes görev başına," diye bağırdı Dom şövalye gibi görünmek için elinden geleni yaparak. Yani sert ve kibirli görünerek.

Muhafızların arkasında, büyük salon neredeyse boşalmış, içeride sadece birkaç saraylı kalmıştı. Kafaları güzeldi, kargaşa yüzünden meraklanarak dışarı baktılar.

Temur delegeleri de içerideydi, liderleri gibi görünen kır saçlı bir adamın etrafında kafa kafaya vermişlerdi.

Sigil hiç vakit kaybetmedi, hemşehrilerine bakarak sııttı.

"Hesapsızların demir kemikleri," diye bağırdı göğsüne vurarak, "asla kırılmaz!"

Temurlar masalarından başlarını çevirip Sigil'e baktı. Birkaçı hiç düşünmeden çağrıya yanıt verip Temurijon'un savaş narasını tekrarlardı. Şaşırmış gibiydiler, bronz yüzleri kuşkuyla dolmuştu.

Dom Timur dilini bilmiyordu ama Sigil'in sonraki sözlerini anladı.

Kalkın. Hemen.

Dom, Sigil'i izlerken göğsünün biraz rahatladığını hissetti. Temurlar Sigil'i eski bir dost gibi sıcak karşıladı, kendi dillerinde neşeyle konuşmaya başladılar. Hiç tereddüt etmeden oyununa dâhil oldular, hatta büyükelçi kolunu Sigil'in omzuna attı. Sigil'in ısrarıyla masadan kalkıp hemen kapıya doğru yürümeye başladılar. Dışarıdan bakan biri için geceyi noktalamış saraylılar gibi görünüyorlardı. Hatta içlerinden biri salondan çıkarken muhafızlara başıyla selam verdi.

Dom gitmelerine ses çıkarmadı, sadece Sigil'e tek bir kez baktı. Sigil, Dom'a göz kırptı, sonra Temurlar etrafını çevirdi.

"Prens Taristan ve Majesteleri sağ salim odalarına çekildi lordum. Biz de gidip kaledekilere yardım edelim mi?" dedi muhafızlardan biri ama Dom onu duymazdan geldi.

Hadi! diye bağırdı içinden kendine, ayaklarını hareket etmeye zorladı. Görevi sona ermiş, Sigil sağ salim akrabalarına teslim edilmişti. Ölümsüz bedenine rağmen Aslan Muhafız zırhı üstüne son derece ağır geliyordu.

Nedeni gayet açıktı. Her adımda kraliçenin dairesinden biraz daha uzaklaşıyordu. Taristan ve Erida'dan. Oysa sadece ölümlü muhafızlar tarafından korunuyorlardı. Dom şeytana uymamak için kendini zor tutuyordu.

Plana bağlı kalın.

Sorasa'nın sesi kafasında yankılandı. Dom boş yere Sorasa'nın kalp atışlarını duymaya çalıştı ama koridordaki seslerin

içinde duymak imkânsızdı. Bu seslerin altından eski kaleyi saran alevlerin çıtırtısı geliyordu.

Dom istemeye istemeye gitmek üzere döndü. Kendini bir kapıyı kapatmış gibi, teslim olmuş gibi hissediyordu. Göğsünde bir şey parçalandı. Muhafızların arkasından seslendiğini güç bela duydu. Sesleri kulağına çok uzaktan geliyordu. Tek yapabildiği yürümeye devam etmekte.

Plan böyleydi, tek şansları buydu. Sadece yürümeye devam etmesi gerekiyordu. Gerisini Sorasa halledecekti.

Tahtaların kırıldığını, fiçilerin parçalandığını, aşağıdaki çok sayıda şişenin tuzla buz olduğunu sadece Dom duydu. Yumruklarını sıkıp omuzlarını dikleştirerek kendini hazırladı.

Büyük bir patlama oldu, Dom patlamanın şiddetini sırtında hissetti. Sarsıcı ses duvarına doğru döndü, büyük salonun zemininin parçalanarak aşağıdaki depolara doğru göçtüğünü gördü. Eski kalede olduğu gibi aşağıdaki içki depolarından beslenen alevler yukarıya püskürdü. Bira ve şarap fiçileri bir ateş gölüne dönüşmüştü, patlayan içki şişelerinden camlar püskürüyordu. Dom'un yüzüne bir sıcaklık dalgası çarptı, zırhının çeliğini o kadar çabuk ısıttı ki Dom hemen miğferini çıkardı.

Masaların ve sıraların, üstündeki saraylılarla birlikte alt kattaki depolara yuvarlanışını izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Salonun bir ucundaki platform boşluğun üstünde asılı kalmıştı.

Sigil Temurları çoktan sağ salim uzaklaştırmıştı. Ama Erida'nın sarayının lordları ve leydileri çılgık çılgığa kendilerini büyük salondan dışarı atmaya çalışıyordu.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı bir muhafız, alevlerin uğultusunda sesi zar zor işitildi.

"Dışarı çıkın!" "Köprüye gidin!" "Kraliçeyi kurtarın!"

Herkes birbirine bağıyor, hizmetçiler, soylular ve muhafızlar dört bir yandan koridorlara dökülüyordu. Birkaç sadık

asker salonun derinliklerine koştı, kraliçenin kulesine ulaşmak için alevlerle savaşmaya başladı. Ama çoğu kaçıyordu.

İhanet etmeyi göze alarak kaçmak, kalıp diri diri yanmaktan daha iyiydi.

Sigil ve Temurlar en yakındaki kapıdan dışarı çıktı, Dom da hemen yetişip onları takip etti. Saraylıların çoğu çobansız kalmış çaresiz koyunlar gibi Dom'un peşinden koşuyordu.

Dom, Galland'dan nefret ettiği halde kapıyı ardına kadar açıp geri çekildi, elini sallayarak saraylıları avluya çıkarmaya koyuldu.

"Bu taraftan!" diye bağırırken açık durması için bir kolunu kapıya dayadı.

İlerideki ana kapıyı, onun da ötesindeki Cesaret Köprüsü'nü gördü. Köprüden ileride Ascal sokakları uzanıyordu. Sarayı büyük şehirden ayıran tek şey kanaldı, şehrin sokakları ulaşılmaz bir sığınak gibi görünüyordu.

Saraylılar Dom'u Aslan Muhafızlara mensup bir şövalye, bir koruyucu gibi görerek minnetle ona doğru koşuyordu. Dumandan öksürüklere boğularak dışarı akın ediyorlardı. Çöken zeminden kapkara duman bulutları yükseliyordu, Dom bir an için ağzından küller fışkıran ejderhayı hatırladı. Havayı koklayınca yananın sadece büyük salon olmadığını anladı.

Eski kale de hâlâ yanıyordu.

Temurlar hiç hız kesmeden avluya koştular. Sigil sonuncusunu da kapıdan çıkarırken Dom kaya gibi sert bir yüzle onları izliyordu.

Sigil hiç düşünmeden Dom'u yakasından tutup çekerek beraberinde sürüklemeye çalıştı.

Ölümsüz bana mısın demedi. Onu kımıldatmak bir ağaç kütüğünü yerinden sökmeye çalışmak gibiydi.

Sigil tısladı, gözleri alevlerin ışığında parlıyordu. "Plana bağlı kal," diye hırladı Sorasa'nın sözlerini tekrarlayarak. "Plan da *bu*."

“Sorasa’yı göremiyorum,” dedi Dom öfkeyle, Sigil’in elinden kurtuldu. Sorasa’yı görme umuduyla başını çevirip tekrar koridora baktı. Ama soyluların ve hizmetçilerin arasında bir Amhara gölgesi yoktu. Dumanların arasından ona bakan bakır rengi gözler yoktu.

Ödül avcısı dişlerini gıcırdatarak kapıda dikiliyordu. Arkasında, kalenin kulelerinden biri yükselen alevlerin içinde kaldı. Timur büyükelçisi kendi dilinde seslenerek Sigil’i çağırdı.

Sigil yüzünü buruşturdu, gerçekten acı çektiği yüzünden belli oluyordu.

“Sorasa hemen arkamızdan gelecek,” dedi sertçe. “Ne yaptığını biliyor.”

Dom’un bundan şüphesi yoktu.

Eldivenli eliyle Sigil’i omzundan itti, Sigil olduğu yerde kaykıldı. Dengesini korumak için kollarını havaya savurdu, şoke olduğu yüzünden belliydi.

Dom çoktan kapıdan çekilmiş, tekrar yanan saraya doğru yürümeye başlamıştı.

“Ben de öyle.”

Paniğe kapılmış kalabalığın içinden kendine yol açarak ilerliyor, saraylıların arasından suda yüzer gibi geçiyordu.

Sorasa sarayı yerle bir edecek, bu adayı ve üzerindeki herkesi yakacak.

O görkemli salon şimdi parçalanmış bir diyara benziyor, Gidastern gibi yanıyordu. Duvarlardaki halılar tutuşmuştu, pencerelerin vitrayları kırılarak zeminden kalan parçalara saçılıyordu. Salonun her parçası yangını beslemek için hazırlanmış gibiydi, cilalı ahşap eriyor, şaraba batmış örtüler alev alıyordu. Dom fazla derin nefes almamaya çalışıyordu. Burnu ve gözleri zaten dumandan yanmaya başlamıştı. Giysisinin üstünden zırhının ısındığını, ısının her adımda daha da arttığını hissediyordu. Yine de yürümeye devam etti.

Duyduğu rahatsızlığı görmezden gelmekte zorlanmıyordu, tüm dikkatini önünde uzanan yola vermişti.

Çöken zeminin kenarları yanıp kömürleşmişti, tahtalar yanıp sazlar döküldükçe Dom'un önündeki delik büyüyordu. Birkaç muhafız kraliçenin kulesine ulaşmak için duvarlara yapışarak yavaş yavaş ilerliyordu. Dehşet dolu yüzleri yukarı yükselen alevlerin kızılına karşılık bembeyazdı.

Dom hiç tereddüt etmeden aşağı atladı.

Taş zemine dökülen içkiler alev alev yanıyordu. Yanan fıçıların kasnakları boş göğüs kafeslerini andırıyordu. Birkaç cam şişe patlayarak dağıldı, şişelerden saçılan alkol tutuştu. Dom dört bir yanındaki, zırhının içindeki ve dışındaki sıcaklığı umursamadan hepsinin yanından yürüyüp gitti.

Kraliyet dairesi ileride. Erida'nın kendi dairesine kadar çıkan bir merdiven var.

Sorasa bunu söyleyeli daha bir saat olmamıştı. Dom bir tabelayı takip eder gibi Sorasa'nın sesini takip etti. Geçitler taştan yapılmıştı, arkasında tüm şiddetiyle süren yangına geçit vermiyordu. Dom koşmaya başladı, rüyada gibiydi, küller arkasında girdaplar çiziyordu. Pelerinine korlar yağıyordu, Dom onu sertçe çekip çıkardı, ölü şövalyenin pelerinini yanmaya bırakıp yoluna devam etti.

Merdiven tıpkı Sorasa'nın dediği gibi uzun koridorun sonundaydı.

Dom şevkle basamakları çıkmaya koyuldu. Ne yoruluyor ne de duraksıyordu. Başarısız olmaktan, daha da kötüsü rezil olmaktan başka hiçbir şeyden korkmuyordu. Yüzlerce basamağı geride bırakıp merdivenin tepesine varınca kılıcını çekti. Kılıç kınından sessizce ayrıldı, hizmetçi koridorunun loş ışığında hafifçe parladı.

Sahanlıktaki tek kapının arkasında bir kalp atıyordu. Ritmi güçlü ve düzenliydi.

Dom kapıyı bir tekmede açtı, kraliçenin salonu ortaya çıktı. Bir Aslan Muhafız heykel gibi kımıldamadan nöbet tutuyordu. Yüzü hizmetçi kapısına dönüktü, altın sarısı zırhı yüzlerce mumun ışığında parlıyordu.

Şövalye irkildi, hemen hazır ol duruşuna geçti.

“Neler oluyor? Aşağıdan gelen sesler neyin nesi?” dedi hiç düşünmeden, sonra bakışları keskinleşti, gözleri fazla tanıdık gelen miğferin altındaki yabancı yüzün hatlarında gezindi.

Kılıcına davrandı ama fazla yavaştı.

Dom'un ihtiyacı olan tek şey tereddüttü.

Kılıcını havaya savurup muhafıza indirdi. Şövalyenin miğferiyle çelik boyun zırhının arasından kanlar fışkırdı, boğazından kıpkırmızı bir nehir akmaya başladı.

Uzun salonun öbür ucundan iki Aslan Muhafız, Dom'a doğru koşuyordu. Biri yerdeki şövalyeye seslenirken diğeri haykırarak kılıcını çekti.

Dom ağır zırhların içinde onlardan daha iyi hareket ediyor, havaya savrulan iki kılıcın arasında mekik dokuyordu. Galland şövalyeleri dövüş için, keskin kılıçlarının ve bileklerinin gücüyle rakibi alt etmek için yetiştirilmişlerdi. Aslan Muhafızlar içlerinde en itibarlı olanlarıydı, Galland hükümdarını her türlü tehlikeden korumak üzere seçilmişlerdi. Pek çok kral onların becerisi sayesinde kurtulmuş, pek çok savaşın gidişatı kılıç kullanmaktaki ustalıkları sayesinde değişmişti.

Bugün öyle olmayacaktı.

Domacridhan karşısında hiç şansları yoktu. Dom ikisinin toplamından daha fazla hıza, beceriye ve güce sahipti. Ne kadar bilenmiş olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Salonu kılıç şakırtıları sarmıştı. Diğer şövalye, Dom'a yan taraftan saldırmak için yaklaştırmaya başladı ama ölümsüz niyetini anlamıştı, bir dizinin üstüne çöküp dövuştüğü şövalyenin dengesini bozdu. Aslan Muhafız tökezleyince Dom

saldırıya geçti. Kılıcını doğruca muhafızın hırlayan yüzüne doğru savurdu, çeliği, zincir zırhı, giysileri ve onların altındaki eti, kemiği kesip geçti.

Şövalye acıyla haykırdı, göğsüne saplanmış olan kılıcı tuttu. Dom kolunu sertçe geriye çekerek kılıcı çıkardı, şövalye göğsünde bir delikle yere yıkıldı.

Hepsi bir ölümlüyü afallatacak kadar hızlı olmuştu.

Hâlâ sağ olan Aslan Muhafız topuklarının üstünde kaykıldı, az kalsın düşüyordu. Dom teslim olacak sandı. Tersine şövalye kendini korumak için kılıcını havaya kaldırdı. Bu bir işe yarayacakmış gibi.

“Kraliçeye dokunamazsın,” dedi şövalye titrek bir sesle. Miğferinin altında gözyaşları parlıyordu.

“Kraliçen umurumda değil,” diye hırladı Dom kılıcını savurarak.

Şövalyenin kılıcı darbenin şiddetiyle elinden düştü. Şövalye yine de pes etmedi, geri geri giderken dövüşmek için zırh eldiveni içindeki yumruklarını havaya kaldırdı.

Dom hiç durmadı, avının peşindeki bir avcı gibi şövalyenin üstüne yürüdü. Bunu yapmak ne kadar acı verse de.

Şövalye öfkeyle tısladı. Yüzünden süzülen terler çenesinden zırhına damlıyordu.

“Prens Taristan’ı korumaya da yemin ettim,” dedi. Bunu soru sorar gibi söylemişti.

“Koru öyleyse,” dedi Dom. Arkasındaki hizmetçi kapısının görünmesi için hafifçe döndü. Bu açık bir davetti. “Ya da kaç.”

Şövalye kımıldamadı.

Domacridhan hızlı ve merhametli davrandı, şövalyeyi yere sererken dudaklarından bir Veder duası döküldü.

Yüzünü asarak cesedin üstünden geçti. Alevler şövalyenin ayaklarını yalamaya başlamıştı bile, yakacak daha fazla şey arıyorlardı.

Kraliçenin dairesi sarayın salonlarından bile daha şatafatlı döşenmişti. Dom tüm bunlardan, hırsın ve doyumsuzluğun simgesi olan tüm bu gösteriştan nefret ediyordu. Hiç düşünmeden kolunu yakınındaki masanın üzerinde gezdirerek bir dizi mumu devirdi. Bal mumu cilalı ahşabın üstüne aktı. Bir mum standını daha tekmeledi, ağır brokar perdelerin alev almasını izlemeye bile yeltenmedi.

“Delilik nedir biliyor musun Domacridhan?”

Bu sesi, her bir kelimeye işlenmiş derin güç dalgalarını çok iyi tanıyordu.

Hem ölümlü hem de şeytan.

Taristan salonun öbür ucunda duruyordu, bir kapı eşğine dikilmişti.

Arkasında kraliçenin yatak odası görünüyordu, orası da kadifelerle ve altın sarısıyla döşenmişti. Görünmeyen bir şömineden vuran hafif ışık Taristan'ın arkasında dans ediyordu. Alevlerin ışığı Taristan'ın silüetini titreşen bir kırmızıya boyuyor, yüzünün sert hatlarına kızıllar ve gölgeler düşürüyordu.

Dom her zamanki gibi önce Cortael'i gördü, Cortael onu öldüren adam tarafından yeniden hayata döndürülmüştü. Ama ikiz de olsalar Taristan, Cortael değildi. Gözleri daha keskin, daha acımasızdı, gurur yerine açlık doluydu. Cortael sadık bir tazı, Taristan ise daima bir sonraki avının peşinde olan aç bir kurttu. Her zaman yalnızdı, hayatta kalmak için her şeyi yapabiliirdi.

Eski Cor'un oğlu kapının çerçevesine yaslandı, uykudan ya da başka bir şeyden ötürü üstü başı darmadağındı. Dom saçlarının karmakarışık, beyaz gömleğinin yakasının da açık olduğunu fark etti. Aceleyle giyinmişti, üstünde siyah deri bir pantolon vardı, ayakkabı giymemişti, parke döşemelerin üstünde ayakları çıplaktı. Açıktaki ayak bileklerinden ve

göğsünden yukarı uzanan beyaz damarlar boynuna kadar çıkıyordu. Bembeyaz teninde korkunç yara izleri gibiydiler.

Taristan sonradan aklına gelmiş gibi eline bir kılıç aldı. Kılıcı yavaşça Dom'a doğrulttu, onun yüzü asık olduğu halde kılıcın kıvrımı bir gülümsemeyi andırıyordu.

"Delilik aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemektir," dedi Taristan yaslandığı yerden.

Yangın Dom'un arkasında veba gibi hızla yayılıyor, sıcaklık sırtına vuruyordu. Alevlerin aydınlığı artıyor, Taristan'ın yüzüne altın rengi ışıklar düşürerek onu tamamen aydınlatıyordu.

Dom, Corayne'in Taristan'ın yanağında bıraktığı pütürlü izi görünce gülümsedi. Yara yavaş iyileşiyordu, berbat bir görünüşü vardı.

Tek yara izi bu değildi.

Boynunda, açıkta kalan kürek kemiğine doğru inen pembe ve parlak yanık izleri vardı. Parmakları kesiklerle doluydu, gömleğinin kolunun altından iyileşmekte olan bir çürük görünüyordu, kaslı kolunun üstünde sapsarıydı.

Dom'un gözleri kocaman açıldı, damarlarına bir şok dalgası akın etti. Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Ağzına duman tadı doldu, bir de yeni dökülmüş kanın demir kokusu. İçini büyük bir umut kapladı.

Demek Taristan yaralanabiliyor.

Öyleyse öldürülebilir.

"Bugün farklı Taristan," diye fısıldadı kılıcını havaya kaldırarak. Üstünde hâlâ şövalyenin kanı olan kılıç kıpkırmızı parlıyordu.

Taristan'da bir değişiklik oldu. İçindeki kurt hırladı, köşeye sıkışmıştı. *Her zamanki gibi tehlikeli. Ama savunmasız,* diye düşündü Dom.

Dom, Taristan'ın nefret dolu gözlerinde korkuyu hiç görmemişti ama artık biliyordu.

"Anlaşılan kolayca verilen hediyeler kolayca geri alınıyor," dedi ölümsüz. İleri doğru kayarcasına bir adım attı. Yüzyılların deneyimi kontrolü eline geçirdi, Dom usta bir savaşçıya yaraşır şekilde dizlerini hafifçe kırarak dövüş pozisyonu aldı.

Taristan bu kez ağzını açmadı.

Dom başını yana eğdi, tüm duyularıyla dikkat kesildi. Taristan'ın arkasındaki odadan güm güm atan bir kalp sesi daha geliyordu. Kraliçenin düzensiz soluklarını duyabiliyordu. Kraliçe de korkuyordu, korkmakta da haklıydı. Sarayı yanıyor, şövalyeleri Domacridhan'm arkasında cansız yatıyordu, şimdi aralarında sadece kocası vardı.

"Yalnızsın," dedi Dom ağzında kanın keskin tadını duyarak. "Yanında büyücü yok. Muhafızlar yok."

Taristan'ın gözleri birden öfkeyle parladı, Dom'a gereken cevap da buydu.

"Kraliçenin kendi yatak odasından kaçacak bir yolunun olmaması beni şaşırttı." Dom bir adım daha attı. "Gerçi çıkış yoksa giriş de yok demektir."

Taristan da bir adım öne çıktı. Dom adı herifin saldırmaya değil, savunmaya hazırlandığını görünce irkildi. Taristan'ın gözlerinde odayı saran alevler kadar kırmızı bir parıltı belirdi.

Bekleyen ortaya çıkmıştı, duvardaki bir gölge gibiydi. Dom onu hissedebiliyordu, hava lanetli varlığıyla ağırlaşmıştı. Ama Şeytan Kral ne kadar güçlü olursa olsun diyara giremezdi.

Henüz.

Dom, Taristan'a ve içindeki karanlık tanrıya dişlerini gösterdi.

"Senin bir başkasını önemseyebileceğini zaten sanmıyordum. Büyücünü bile," dedi Dom alaycı bir sesle. "Peki Galland kraliçesini?"

Taristan hiç kıpırdamadı, boğuk bir sesle zar zor konuşabildi. "İstedğin kadar konuş Kadim. Bu, hikâyenin sonunu değiştirmeyecek."

"Küllerin kralı da olsa kral kraldır," dedi Dom, bu Taristan'ın uzun müddet önce söylediği bir sözdü.

Dom kendini tehlikeli ve ölümcül hissediyordu. Sorasa bir keresinde ölümsüzlerin insanla hayvan arası bir şey olduğunu söylemişti. Dom şu anda buna inanıyordu.

"Erida da hepimiz gibi ayaklarının altında küle mi dönecek?"

Taristan'ın tek cevabı sessizlikti, alevlerin çıtırtısından da gürültülü bir sessizlik.

"Dünyayı yakarsan kraliçe de yanacak," diye tısladı Dom.

Taristan'ın arkasında Erida'nın kalp atışları hızlandı.

Bunları Taristan'ı ikna etmek, fikrini değiştirmek için söylemiyordu. Taristan'ın vicdan azabından nasibini aldığını hiç sanmıyordu. Ya da sevgiden.

Taristan'ın sert yüzünün değiştiğini, dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini görünce şaşırdı.

"Sen onu düşünüyor musun?" diye hırladı Eski Cor prensi. "Gidastern'de ölen Kadim'i. Gözünün önünde ölen kadını?"

Ridha.

Adı asla kapanmayacak bir yaraydı. Onu düşünmek bile gözlerinin yaşarmasına yetiyordu.

Taristan iyice sıırttı, Dom'un midesi bulanıyordu.

"Hayır, öldüğünü söylemek yanlış olur," dedi Taristan zalimce bir keyifle. "Öldürüldü demem gerek. Onu ben öldürdüm. Hançeri tam şurasına indirip ölümsüz canını alıverdim."

Taristan eliyle kaburgalarının arasına dokundu. Dom kılıcın metal zırhı, eti ve Ridha'nın hâlâ atan kalbini delip geçişini çok iyi hatırlıyordu.

"Sonra da..."

Dom'un öfkesi başına sıçradı, birden her yer bulanıklaştı. Dom ne çizmelerinin altındaki döşeme tahtalarını ne de yüzüne vuran rüzgârı hissetti. Kılıç uzun yüzyılların deneyimiyle açılmış bir yolu izleyerek neredeyse kendiliğinden harekete geçti.

Taristan dumanların ve gölgelerin içinde kılıç darbesinden kurtulmak için yana kaçtı. Dom için artık ölümlü bir adam değildi, sadece şeytanın köpeği değildi, Taristan şeytanın ta kendisiydi. Beyaz elleri kemikten birer pençe, siyah gözleri iki oyuk gibiydi. İçinde bir ölümlünün kalbi yoktu, Dom'un duyduğu, bir ölümlünün kalbi değildi.

Taristan bir canavardan başka bir şey değildi.

Kılıçları birbirini sıyrıp geçti. Savunmasız da olsa Taristan içinde hâlâ Bekleyen'in gücünü taşıyordu. Kılıcını şimşek gibi savuran bir ölümsüze meydan okuyabiliyordu. Dom hızla döndü, ivmesini kullanarak Taristan'ın kılıcını savuşturdu. Yine de kılıç koluna isabet etti, altın kaplama çeliği tereyağı gibi kesiverdi.

Kol zırhı yere düşünce Taristan gülümsedi, çelik plaka ve parçalanmış tokalar etrafa saçıldı.

Dom oralı olmadı. Zırhla dövüşmekten zaten hoşlanmıyordu, hele ki ölü bir adamın zırhıyla.

Dişlerini sıkarak olduğu yerde döndü, Taristan'dan daha hızlıydı. Hâlâ avantajlı durumdaydı ve art arda sert darbeler indirerek bunu iyi kullandı. Taristan darbelerin hepsini karşılamaya zor yetiştiriyor, çelik şakırtıları arasında güçlkle nefes alıyordu ama kapıdan çekilmeyi de reddediyordu.

Dom bunda da bir fırsat gördü.

Tapınakta ve Gidastern'de Taristan kendisi için dövüşmüştü. Başka hiçbir şey için, Ronin için bile, değil. Çevik hareketlerle düşmanlarına üstünlük sağlamıştı. Başka kimseyi umursamamak onu herkesten daha tehlikeli yapıyordu.

Ama şimdi öyle yapamaz, diye düşündü Dom. Kraliçeyi bırakamaz.

Dom hırlayarak ileri atıldı, kılıçları falan boş verip Taristan'a sertçe çarptı. Taristan çarpmanın etkisiyle hızla geriye savruldu. Birlikte kraliçenin odasına daldılar. Kılıçlar yere düşüp gösterişli halıların üstünde kaydı.

Alevler de peşlerinden geliyordu.

Dom zırh eldiveninin içindeki eliyle bir yumruk indirdi. Çelik muştalar Taristan'ın çenesinin yan tarafına isabet etti. Taristan uludu, kan tükürerek yere yığıldı.

Dom, Taristan'ın üstüne atlayıp bütün gücüyle abandı. Kemikler ahşabın üstünde çatırdadı, Taristan'ın kafası yere düştü. Gözleri kaydı.

Dom hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üstünde doğruldu, yumruğunu havaya kaldırdı.

Odanın bir yerinden Erida'nın çılgılığı geldi; sesi kırık dökük, boğuk çıkıyordu. Sebebi korku değildi, hayal kırıklığı ve öfkeydi.

Dom arkasına döndüğü anda porselen bir vazo yüzüne çarpıp paramparça oldu. Su ve dikenli güller Dom'un üstüne döküldü. Galland kraliçesi sade bir gecelikle karşısında duruyordu, beyaz teni kıpkırmızı olmuştu, mavi gözleri ateş gibi parlıyordu.

Taristan aradığı fırsatı bulmuştu. Dom'u boynundan tutup aşağı çekti. Başıyla Dom'un alnına vurdu.

Ölümsüzün gözünün önünde yıldızlar uçtu. Baş dönmeye başladı, kusmamaya çalışarak yana doğru yuvarlandı. Erida'nın koşup yerden prensin kılıcını aldığını gördü.

Taristan ayağa fırladı, gözünün üst tarafındaki kesikten kan akıyordu. Kanı koyu kırmızıydı, yüzünden süzülen kanlı bir gözyaşı gibiydi. Gallandlı Erida da Taristan'ın yanına geldi, çenesini yukarı kaldırıp küçümseyerek Dom'a baktı. Hiçbir şey söylemeden kılıcı uzatıp Taristan'ın eline tutuşturdu.

"Öldür onu," dedi zehir dolu bir sesle.

Dom yerde kendine gelmeye çalışıyordu. Çeliğin havada vınladığını duydu, kendini zorlayarak yuvarlandı, Taristan'ın kılıcından son anda kurtuldu. Sırtüstü yattığı yerden havaya gelişigüzel bir tekme savurdu, tekme Taristan'ın göğsüne geldi. Prens geriye savrulunca Dom fırsattan yararlanıp yerdeki kılıcını kaptı. Soluk soluğa yatağa tutunarak ayağa kalktı.

Zırhının yarısı parçalanmıştı, altın rengi plakalar üstünden sarkıyordu. Göğsündeki kükreyen aslan ortadan ikiye bölünmüştü.

Dom dumanların üzerinde girdaplar çizerek uçuşan kıvılcımları hayal meyal fark etti. Gözlerini gösterişli yatak odasının bir ucuna dikmişti, Taristan ve kraliçeye bakıyordu. Onlar da dalgalanan alevlerin arasından birer heykel gibi Dom'a bakıyordu. Erida prensin arkasında duruyordu, bir eliyle prensin bileğini tutmuştu, geri çekmek ister gibi. Ya da yanından ayırmamak ister gibi.

Gecelikleyken bile, küllerle çevrilmişken bile, Erida hâlâ otoriter kraliçe rolünü oynuyordu.

"Ölümsüzlerin yanabildiğini ben bile biliyorum," dedi.

"Siz de benimle birlikte yanacaksanız canımı seve seve veririm," dedi Dom.

Kılıcını tekrar havaya kaldırdı, çelik kıpkırmızıydı.

Taristan da aynısını yaptı. İse ve kana bulanmış haliyle, Ward'ın sonunun henüz ufukta bir fırtına bulutundan ibaret olduğu günlerde Dom'un ilk kez tapınakta karşılaştığı paralı askere daha çok benziyordu. Taristan kılıcını savurdu, Dom hamleyi karşıladı, kılıçları birbirine kilitlendi. Taristan, Dom'un hatırladığı gibi dövüşüyordu: Hamleleri çılgınca ve kestirilemezdi, dövüşmeyi bir kalenin gösterişli talim alanında değil, çamurlu savaş meydanlarında ve arka sokaklarda öğrenmişti. Kesiklerinin sayısı artsa da, beyaz gömleği parçalansa da, giysileri ölümlü kanıyla lekelenirse de pes etmiyordu.

Erida sırtını pencereye yaslamış izliyor, gözleri kocasıyla alevler arasında gidip geliyordu.

Dom bir aslandı ama mağaradaki bir aslan. Köşeye sıkıştırılmış, yorulmuştu. Yavaşlamıştı. Taristan etinde kesikler açmayı başarmıştı, Dom tısladı, her hareket yeni bir acıya neden oluyordu. Döşeme tahtaları kömürleşmişti, her adım öncekinden daha tehlikeliydi.

Sonunda ayaklarının altındaki yanmış ahşap Dom'un ağırlığına dayanamayıp göçtü. Dom ölümsüzlere has becerisi sayesinde aşağı düşmekten kurtulup daha sağlam bir yere sıçradı.

Boğazına dayanmış bir kılıçla.

Taristan gülümsemiyor, gülmüyordu. Dom işini bitirmeden önce son bir kez keyiflenmesini beklerdi. İonalı Domacridhan'ın defterini dürmeden önce.

Oysa Taristan gözlerini Dom'a dikmişti, siyah gözleri kırmızıya çalıyordu. Dom bir kez daha Taristan'a bakınca Cortael'i gördü. Bu kez illüzyonun yok olmasına izin vermemeye çalıştı.

Baktığım son yüz Taristan'ınki olmayacak.

Kılıç sıcak teninde buz gibiydi, hafifçe boğazına bastırıldığı yerden kan sızıyordu.

Dom'un taşıdığı umut göğsünde sönüp gitti, alevler korlara dönüştü. Dua etmenin manası yoktu. Tanrılar bu diyarda, Glorian'dan bu kadar uzakta Domacridhan'ı duyamazdı. Evinden ve sevdiği her şeyden bu kadar uzaktayken.

Sorasa ve Sigil'in sağ salim şehre kaçmayı başarmış olmasını diledi. Belki de çoktan bir gemiye binmiş, ufka doğru yol alıyorlardı.

"Seni diriltmeyeceğim Domacridhan. Cesedin düştüğü yerde kalacak," diye mırıldandı Taristan duruşunu hiç bozmadan. Kılıç bir santim bile kıpırdamadı. "En azından buna söz verebilirim."

Dom gözlerini kırptırdı, afallamıştı. Bu âdeta bir lütuftu. Taristan'ın yanağında bir kas gerildi. "Huzur içinde ölmeyi hak ettin."

"Garip bir huzur anlayışın var."

Dom'un kulaklarında kendisinininki kadar tanıdık bir nabız gümbürdemeye başladı, ritmi bir şarkıyı andırıyordu. Bakışlarını Taristan'dan hâlâ geride duran Erida'ya çevirdi.

Erida'nın arkasında Sorasa Sarn duruyordu, kanlı derilerin içinde bir gölge gibiydi, bir elinde bronz hançerini tutuyordu. Hançeri Galland kraliçesinin boğazına dayamıştı.

Dört bir yandan hızla odaya yayılan alevlere rağmen dördü de donup kalmıştı, kımıldayamıyorlardı. Dumanı solurlarken göğüsleri inip kalkıyordu, yüzleri is ve kan içindeydi. Alevlerin arasında öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı, koşullar eşitlenmişti. Yaşanan onca şeyden sonra işte buradaydılar. Ölümsüz, kraliçe, suikastçı ve lanetli prens.

İmkânsız gibi geliyordu, aptalca. Bu ya karanlık bir tanrının işi ya da kaderin bir cilvesiydi.

Boğazına dayanmış bir kılıçla yerde yatarken Dom'un elinden izlemekten başka bir şey gelmiyordu. Tüm bunlar bir illüzyon olmasın diye gözünü kırpmaya bile cesaret edemiyordu. Ölmeden önce son dileği bunun gerçek olmasıydı.

"Orduların nerede Erida?" diye homurdandı Dom, boğazı kılıcın altında kımıldadı. Durumun saçmalığı karşısında az kalsın gülecekti. "Şeytan tanrının nerede Taristan?"

Korkunç güçlerine rağmen yine de savunmasızsın, diye geçirdi içinden Dom, gözleri kraliçeyle haydut kocası arasında gidip geliyordu. Yine de bir ölümlüsün.

Taristan istifini hiç bozmadı. Ama başını hem kadınları hem de ölümsüzü görecektir şekilde çevirdi. Yüzünden kan akıyordu, rengi bembeyaz olmuştu. Dom o anda kraliçenin

Taristan için ne anlama geldiğini gördü. Onu kaybetmenin ne demek olduğunu.

Erida boğuk bir ses çıkardı, kımıldamakta tereddüt ediyor, çığlık atamıyordu. Dişlerini gösterdi, korktuğu kadar da öfkelenmişti.

Dom, Sorasa'yla göz göze geldi, kesik kesik soluyor, ağzına dumanlar doluyordu. Byllskos'tan beri ilk kez karşısında gerçek bir suikastçı vardı. Bir sürgün değildi, kovulmuş bir suikastçı değildi. Tüm ihtişamıyla tam bir Amhara'ydı.

Sorasa'nın yüzü ifadesizdi, bakır rengi gözlerinde duygudan eser yoktu. Ne pişmanlık ne de korku. Bu gözler her zamanki gibi küçümseyerek bakmıyordu. Yüzüne dökülen kırpık siyah saçları omuzlarına anca geliyordu. Tek bir saç tutamı kımıldıyor, yavaş ve düzenli soluklarını ele veriyordu.

"Öldür onu Sorasa," dedi Dom, sesi duman yüzünden boğuk çıkıyordu. "Öldür onu."

Galland kraliçesi kımıldandı ama Sorasa da sakince onunla birlikte hareket etti. Boştaki eliyle Erida'nın kolunu tuttu, diğeri hâlâ boğazındaydı.

"Beni öldürürsen ne olacağını biliyorsun," dedi Erida sertçe öksürerek. Gözleri Taristan'la alevler arasında gidip geldi.

Kraliçeyle kocasının arasında bir şey geçti, gözlerinde bir ısıltı belirdi. İkisi de yutkundu, tam olarak köşeye sıkışmışlardı.

"Seni öldürsem de öldürmesem de ne olacağını biliyorsun," dedi Sorasa sakince. Alay eder gibi Taristan'a baktı. "Sen karar ver Eski Cor'lu Taristan. Karının boğazını keseyim mi, yoksa yansın mı?"

Taristan sertçe yutkundu. Sorasa'ya değil, kraliçeye bakıyordu. Gözlerindeki kırmızı parıltı çalkalanıyordu, göz bebekleri iki mum alevi gibiydi. Dom bir an Bekleyen'in uçurumun olanca öfkesiyle galeyana gelip ortaya çıkacağını sandı.

“Sorasa, öldür onu,” dedi sertçe.

Taristan’ı öldüremesek de en büyük müttefikini ortadan kaldırabiliriz, diye düşündü, aklından binbir düşünce geçiyordu. Bu da yeter. Ödeyeceğimiz bedele değer. Belki de başından beri yazgımız buydu.

Sorasa onu duymazdan gelince büyük bir hayal kırıklığına kapıldı.

Sorasa hançeri kraliçenin boğazına biraz daha bastırdı. Erida’nın boynundan bir damla kan aktı.

“Yoksa Domacridhan’ın gitmesine izin mi verirsin?” diye mırıldandı Sorasa.

Dom yattığı yerden alçak sesle hırladı. Kılıç boğazına batacak gibi oldu.

“Sorasa.”

“Dört Krallığın Kraliçesi. Yüce İmparatoriçe. Sana artık böyle diyorlar,” diye mırıldandı Sorasa, Erida’yı da çevirerek Taristan’a doğru döndü. Birlikte hareket ediyorlardı, iki kadın ölümcül bir dansla birbirine bağlanmıştı.

Suikastçının gözleri parladı. “Kraliçene yarın ne diyecekler?”

Erida istifini bozmadı, Sorasa’nın elinde dimdik duruyordu. Ama o bile gözyaşlarını tutamıyordu. Gözlerine dolan yaşlar alevlerin ışığında parlıyordu. Dumandan öğürerek yine öksürüğe boğuldu.

Sorasa kraliçenin arkasında kımıldamadan duruyordu. Arkasında sarayın bahçesine bakan gösterişli camlar simsiyah parlıyordu.

Sorasa Sarn’la didişirken öleceğimi bilmem gerekirdi, diye düşündü Dom acı acı. Taristan’ın kılıcının altında iki büklüm olmuş bedeni öfkeyle gerildi.

“Erida’nın ölüsü bizim canımızdan daha değerli,” diye bağırdı. “Öldür onu!”

Taristan tepesinde gözünü bile kırpmadan dikiliyordu. Korkunç gözleri Sorasa'ya döndü. Sorasa gözünü bile kırpmadan gözlerini Taristan'a dikti, zihnindeki şeytanı umursadığı bile yoktu.

"Elimden kurtulamazsın Amhara," diye mırıldandı Taristan. "İkiniz de kurtulamazsınız."

Soğuk kılıç hâlâ Dom'un boğazındaydı. Dom isterse bu işe bir son verebileceğini biliyordu. Boynunu şöyle bir çevirse Sorasa'ya başka seçenek kalmayacaktı. Dom ölürse Sorasa'nın kraliçeyi sağ bırakması için bir nedeni olmayacaktı.

Yapamam, diye geçirdi içinden Dom, bu düşünceyle kahroldu. *Benim için yap Sorasa. Bunu benim için yap.*

Gözleri yaşlarla doldu, çaresizlikten boğulmak üzereydi. "Sorasa, lütfen..."

"Bundan şüphem yok," diye fısıldadı Sorasa, hâlâ Taristan'a bakıyordu.

Dom çeliğin altında yutkundu. Kendini Sorasa'nın yapmayacağı şeyi yapmaya hazırladı.

Ama kılıç birden hafifçe geri çekildi. Taristan'ın kalbi hızla atıyordu. Kendine hâkim olmaya çalışarak boğuk bir sesle hırladı.

Odanın bir ucunda Sorasa da aynı şeyi yaptı.

Kılıçları yavaşça ve uyum içinde hareket ediyordu. Sorasa'nın dudaklarında sert, hafif bir gülümseme belirdi. Her santimi tartarak keskin gözlerle Taristan'ı izliyordu.

Dom da öyle. Sorasa'yı yeterince iyi tanıyordu, dikkatle dinleyerek kalbinin ritminin değişmesini bekledi. Ritim değiştiği anda harekete geçti.

Ölümsüz ve Amhara aynı anda atıldı, biri Taristan'ın kılıcından uzağa yuvarlandı. Diğeri kraliçenin kolunu bırakmadan bronz hançeriyle havada bir yay çizdi.

Sorasa ıg lıklar atan kraliçenin avucunu bir sehpanın üstüne yasladı. Olabildiğince ivme kazandırmak için hançeri havaya fırlatıp ucu aşağı bakacak şekilde tuttu. Sonra da sertçe Erida'nın eline sapladı. Kraliçenin ıg lığı boğuk bir ulumaya dönüştü.

Taristan haykırarak alevlerin içinden ko maya başladı, âdeta insan suretinde bir canavardı. Ama doğruca Erida'ya koşarak Sorasa'yı çekilmeye zorladı. Sorasa yerinden fırladı, yanan döşeme tahtalarına dikkat ederek ko maya başladı.

Dom da hemen fırladı, ikisi de pencerelere doğru ko uyordu. Dom bir sandalye fırlatarak camı kırdı, odaya birden temiz hava doldu. Ko arken eğilip kılıcını yerden alarak hemen kınına soktu. Taristan Amhara hançerini çekip saplandığı etten ve ahşaptan çıkardı. Kraliçe Erida tekrar bağırmaya başladı, alevlerin uğultusu ıg lıklarını yutuyordu.

Tartışmaya, hatta düşünmeye bile zaman yoktu.

Dom, Sorasa'ya güvenmek zorundaydı, Sorasa da Dom'a.

Birlikte camdan atladılar, Dom'un kolu Sorasa'nın beline dolanmıştı, diğ r kolu duvara sürtünüyordu. Parmaklarının altında bir sancağın kaydığını hissedince Dom sancağı sıkıca tuttu, hızları azalmıştı ama hâlâ kayıyorlardı. Sorasa, Dom'a sıkıca yapıştı, göğsünde küçücüktü, kalbi Dom'un hiç duyamadığı kadar hızlı çarpıyordu.

Dom kendi kalbinin de o kadar hızlı attığını hissetti.

Aşağıda bahçe, yukarıda ise yanan bir kale vardı.

Kı  yüzünden çıplak kalmış toprağın üstüne d  t klerinde Dom'un kafasında kraliçenin ıg lıkları yankılanıyordu. Sorasa hemen sıçrayarak Dom'dan uzaklaştı ve ko maya devam etti, bir gölge gibi ağ ların arasına daldı.

Domacridhan hiç düşünmeden Sorasa'yı takip etti.

16

ELİMİZDEN GELEN HER ŞEY

Charlon

Charlie şikâyet etmemesi gerektiğini biliyordu. Yürüyerek ya da at sırtında gitmek için çok daha kötü yollar vardı. Yine de her yeni gün, atları ağaç kökleriyle ve taşlarla kaplı yollarda dörtnala koşarken acıyla yüzünü buruşturuyordu.

Aslında Kale Ormanı'nda yol denebilecek bir şey yoktu ama iki yüz Sirandel Kadim'i sık ormanın içinde, engebeli arazi eski bir Cor yoluymuş gibi ilerliyordu. Kadimler at binmekte ustaydı ve son sürat gidiyorlardı, atları her türlü zorlu araziye dayanacak şekilde yetiştirilmişti. Charlie'nin dayanmaktan başka çaresi yoktu, her gece ölümlülerin dinlenmesi için kamp kurduklarında bacakları ve parmakları ağrıyordu. Kadimler yola çıkarken yanlarına çadır gibi gerekli eşyaları almıyorlardı çünkü mola vermeye ve uyumaya ihtiyaçları yoktu. Charlie en azından aç kalacaklar diye korkmuyordu. Kadimler üç ölümlüye yetip de artacak kadar yiyecek buluyordu. Bazen

gereğinden çok daha fazla. Ne kadar ya da ne sıklıkta yemek yedikleri hakkında bilgilerinin olmadığı açıktı.

Charlie'nin tek tesellisi Corayne'di, o da yorgunluğa dayanmak için dişini sıkıyordu, bedenen o da Charlie kadar tükenmiş haldeydi. Charlie, Corayne için çenesini kapalı tutuyordu. Corayne'in omuzlarında çok ağır bir yük vardı. Charlie'ye düşen de Corayne gibi dayanmaktı.

Ölümlü olduğu halde Garion daha sinir bozucuydu. Amhara olarak eğitildiği için uzun yolculuklara alışkındı, hisarda geçirdiği yıllarda bedenen kaç kez harap olup yeniden toparlanmıştı. Kale Ormanı'nda yaptıkları süratli yolculuktan rahatsız oluyorsa bile hiç belli etmiyordu. Geceleri birlikte uzandıklarında bile uykuya ilk dalan Garion değildi.

Bir buçuk hafta sonra ormandan çıkıp Kale Ormanı'nı geride bıraktıklarında eski rahip rahat bir nefes aldı. Ama Valnir ve Kadimleri kimseye görünmemek için yine ormanın kıyısından ilerliyordu. Yanlarında Corayne varken Cor yoluna ya da açık araziye çıkmayı göze alamıyorlardı.

Yine ormanın alaca karanlığında, ağaçların uzun gölgesine sığınarak yol alıyorlardı. Charlie'nin atı, doğuya doğru dönerek ormanla güneye doğru uzanan vadi arasından bir yol tutturan kabileyi takip ediyordu. Rivealsor Nehri aşağıda kıvrılarak akıyor, eski bir Cor yolu da nehri takip ediyordu, yola döşenmiş asırlık taşlar nehrin yanında gümüş rengi bir çizgi halinde uzanıyordu.

Yolun ötesinde Madrence vardı.

Charlie uzaktan da olsa ülkesini görünce yutkundu. Kış mevsiminde tarlalar çoraktı, don yüzünden ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Arazi gri ve soğuk görünüyordu, hatırladığı neşeden eser yoktu. Bahar gelince tepelerin yeşereceğini, ekilmiş alanlarla ve üzüm bağlarıyla kaplanacağını biliyordu.

Yani eskiden öyle olurdu, diye geçirdi içinden, midesi allak bullak olmuştu.

İlerledikçe manzara daha da netleşti, Charlie neredeyse atın sırtından düşecekti.

Kendi atıyla yanı sıra ilerlemekte olan Corayne de birden sertçe içini çekti.

“Erida,” diye söylendi nal sesleri arasında.

Erida’nın nehri izleyerek kilometrelerce güneye uzanan kaleleri eski sınır boyunca nöbet tutuyordu. Madrence artık Erida’nın eline geçtiği için garnizonlar sessizdi. Ama ordusunun izleri hâlâ duruyordu. Erida’nın lejyonları binlerce toynak, çizme ve tekerlekle toprağı altüst ederek Cor yolu üzerinde korkunç bir patika açmıştı. Yola saçılmış ağaç kütükleri su-çiçeği kabarcıklarını andırıyordu, nehir kıyısında hiç bitki kalmamıştı. Bir zamanlar görünmez olan sınır şimdi korkunç bir yara izi taşıyordu.

“Madrence düştü,” diye fısıldadı Charlie dizginleri sıkarak. Ülkesinin işgale uğradığını biliyordu ama kendi gözleriyle görmek çok başkaydı.

Garion öfkeyle sınır topraklarına baktı. Charlie kendi acısını sevgilisinin yüzünde de gördü. Pek hatırlamasa da Garion da Madrenceliydi.

Yola devam ederlerken Charlie başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Nalların sesine, bacaklarının ağrısına. Kıyıdan çok uzaktaki kendi evini düşündü. Partepalas’ı.

Madrence’in pembeler, altın sarıları ve cilalı beyazlar içindeki görkemli başkenti gözünün önüne geldi. Çiçekler açmıştı, mavi-yeşil dalgalar şehrin surlarını dövüyordu, her şey güneşin altında parıl parıldı. Charlie’nin kilisesi kıyıda, büyük deniz fenerinin gölgesindeydi. Dünyada Partepalas gibi bir şehir daha yoktu. Şimdi Erida’nın hâkimiyeti altın-

daydı, Taristan ve Bekleyen şehri zehirlemişti. Yola devam ederlerken Charlie şehrinin yasını tuttu.

Gri kış göğünde yavaş yavaş şafak söküyordu, güneş ışınları bulutları asla tam olarak delip geçemiyordu. Ormandan dışarı süzülen ürpertici bir sis kümesi hayalet parmaklarını uzatarak yayılmaya başladı.

Charlie üşüyerek pelerininin içine daha çok gömüldü.

Atı birden durunca az kalsın eyerden fırlayacaktı. Başını hızla kaldırdı, Garion'ın dizginlerini çekip ikisinin atını da durdurduğunu gördü.

Grubun geri kalanı da aynısını yaptı, solundan gelmekte olan Corayne dizginlere asıldı. Çabucak yanaşıp atını iyice Charlie'ninkine yaklaştırdı, bacakları neredeyse birbirine değecekti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Charlie, gözlerini kısıp sisin içine bakarak. Diğer kadimlerin silüetleri gri sisin içinde solmaktaydı.

"Bilmem," dedi Corayne.

Sigil'in öğrettiği gibi üzengilerin üstünde ayağa kalktı. Eyere bağlanmış olan Kirmen Kılıcı kınında parlıyordu.

"Öncüler olmalı," dedi Garion. Charlie'nin dizginlerini bıraktı ama elini çekmedi, hafifçe rahibin eldiveninin üstüne koydu.

Charlie parmaklarıyla Garion'ın elini tutup hafifçe sıktı. Çetin geçen iki haftanın ardından bile Garion ona gerçekmiş gibi gelmiyordu. Garion da hiç tereddüt etmeden Charlie'nin elini sıktı. İletişim kurmak için konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Charlie kafasında Garion'ın çın çın öten sesini duyabiliyordu.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Sisin içinde Valnir'in uzun silüeti bir elini havaya kaldırarak onları çağırdı. Charlie gerekmedikçe Kadim hükümdarla

konuşmayı pek istemiyordu ama Corayne hiç düşünmeden atını mahmuzladı.

Charlie de gönülsüzce Corayne'in peşine düştü, Garion en arkadan geliyordu.

Kadimlerin arasından dolaşarak ilerlediler, Valnir atından inmiş, bir kaya parçasının üstüne çıkmıştı. Aşağıdaki vadiye bakıyordu. Uzakta, sınır boyunca uzanan kaleler görünüyordu. Pelerinindeki tilki sembolüne rağmen ölümsüz kral, Charlie'ye bir kartalı hatırlatıyordu. Keskin bakışlı ve uzak, toprakla bağını koparmış tehlikeli bir yaratık.

Valnir manzaraya sırtını vererek Corayne'e döndü. Sarı gözleri gri dünyaya karşı parlıyordu.

Charlie Kadim lordun korktuğunu fark edince irkildi.

Corayne de aynı şeyi görmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu. "Kaleler mi?"

"Düşman garnizonları küçük ve hantal," dedi Valnir kış ayazı kadar soğuk bir sesle. "Ölümlü askerlerden pek korkmayız."

"Öyleyse neden korkuyorsunuz?" dedi Charlie sertçe, der demez de pişman oldu.

Valnir'in parlak gözleri ona döndü. Charlie'nin gözünün önünde kıvrık pençeli, korkunç bir kartal canlandı.

"Öncüler sınırda bir yıkıntı bulmuş," dedi Valnir.

Bu kez Charlie haritayı Corayne'den daha iyi biliyordu. "Vergon Kalesi mi?"

Kadim yavaşça bir omzunu kaldırıp indirdi. "Ölümlü kalelerinin isimlerini bilmem. Çok çabuk inşa edilir ve yıkılırlar."

"Tabii canım," dedi Charlie dudak bükerek, alaycı gözlerle diğerlerine baktı. "Vergon, Galland'ın sınır kalelerinden biriydi. Yirmi yıl önce depremde yıkıldı."

Bir Kadim'in hayatında sözü bile edilmeyecek bir süre, diye düşündü Charlie. Özellikle de Valnir kadar yaşlıysa.

"Kale tamamen yıkıldı, yerine yenisi de yapılmadı," diye ekledi. "Ben kaleyi sadece uzaktan görmüştüm. Mesele ne?"

Valnir dişlerini sıktı. "Kale artık bir harabe değil, bir ejderha yuvası."

Charlie yerin ayağının altından kaydığını hissetti, az kalsın dengesini kaybedecekti. Garion'ın sırtına koyduğu eli ve yanında duran Corayne sayesinde düşmekten kurtuldu. Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi.

Gidastern'ün yanan bulutlarının üstündeki ejderhanın çılgınlığını hatırladı, yaratığın gölgesi akıl almayacak kadar büyüktü. Kanatlarının gümbürtüsü kendi göğsünde yankılanmıştı. Gövdesini kaplayan binlerce kırmızı-siyah mücevher, aşağıdaki şehri kavuran cehennemin ışığında parılıyordu.

Charlie ejderhadan kaçmış, Corayne'i ve Yoldaşları yarmaya terk etmişti.

Şimdi de içinden kaçmak geliyordu.

Ama kımıldamadı, olduğu yere çakılıp kaldı.

"Ejderha yuvası," diye tekrarladı Corayne cılız bir sesle.

Corayne son birkaç aydır yaşından büyük görünüyordu. Daha güçlü, daha hızlı, daha becerikliydi. Hepsinden daha zekiydi. Ne var ki şimdi öyle değildi. Charlie şimdi evinden hiç ayrılmamış o kızı, daha dünyadaki ilk adımlarını atan yeni yetmeyi görüyordu.

"Harabede büyük bir garnizon bırakılmış. Bir ejderha da cesetlerle kendine ziyafet çekiyor," dedi Valnir. "En az bir ejderha, büyüklüğüne bakılırsa henüz yavru."

Bir yavru. Charlie dudağını ısırды, aklından binbir şey geçiyordu. Gidastern'deki ejderha bir fırtına bulutu kadar büyüktü, devasaydı, kesinlikle yavru değildi. Titreyerek şu anda Ward'da kaç ejderhanın dolaştığını düşündü.

“Eski günlerdeki ejderhaları hatırlıyorum, o zamanlar bu diyar hâlâ Kirmenlerle doluydu.” Kadim’in şahini andıran yüzü biraz yumuşadı, gözleri uzaklara dalmıştı. “Onlarla savaşmanın ne demek olduğunu biliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Corayne sertçe. Valnir’in irkil-diğini görünce yanakları kıpkırmızı oldu. “Üç hafta önce bir ejderhanın gözümün önünde bir şehri yakışını izledim. Ayrıca yemin ederim yavru falan değildi.”

“Kesinlikle değildi,” diye mırıldandı Charlie farkında olmadan.

Valnir akıllıca davranıp bir şey sormadı.

“Ormana geri dönersek ejderha bizi fark etmeden geçmeyi başarabiliriz,” dedi. “Tabii zaman kaybetmiş olacağız.”

“Canımızı kaybetmektense birkaç gün kaybetmek yeğdir,” dedi Garion kollarını kavuşturarak.

Valnir başını bir kez salladı. O bile rahat bir nefes aldı. “Aynı fikirdeyim. Savaş başlamadan askerlerimi kaybetmeye niyetim yok.”

Charlie de rahat bir nefes almak istiyordu ama aklını kurcalayan bir şey vardı. Elini saçından geçirip parmaklarıyla örgüsünü rastgele karıştırdı. Bakışlarını çizmelerinden alamıyor, ayaklarını saran sisi izliyordu. Sisin içinde yok olmak, yeniden ormanda kaybolmak isterdi. Ama eski kutsal metinlerin süslü yazılarla bezenmiş sayfaları ve canlı renklerde çizilmiş bir ejderha kanadı aklında dönüp duruyordu.

“Charlie?” Corayne siyah kaşlarını çatarak onu dürttü. “Ne oldu?”

Charlie yutkundu, keşke dilini de yutabilseydi. *Bir kez olsun çeneni kapalı tut Charlie.*

Yine de konuşmaya başladı.

“Eskiden bir Tiber rahibiydim,” dedi. “Kendimi tanrıma adamıştım. Ve onun Parlak Diyar’ına.”

Garion gözlerini Charlie'ye dikti, onda nadiren görülen bir korku içindeydi. Ne kadar acı verse de Charlie bunu görmezden geldi.

"Irridas," dedi Valnir. "Ejderhaların geldiği yer."

"*Mücevherlerle kaplıdır gökleri, mücevherlerle kaplıdır gövdeleri,*" diye mırıldandı Charlie eski sözleri, daha da eski duaları hatırlayarak. Charlie'nin kilisesinde Tiber'in diyarının ufak bir simgesi olarak altın, gümüş ve mücevherlerden oluşan sunularda bulunurlardı.

"Yavru ejderhanın bir garnizondan artakalanlarla ziyafet çektiğini söyledin." Charlie söylediklerinin iyice anlaşılması için biraz bekledi. "Bu garnizon hangi ordudan?"

"Öncüler Galland bayrağı kalıntıları görmüş," dedi Valnir.

"Erida bütün Ward'la savaşta," diye mırıldandı Corayne. Endişeyle bir Valnir'e bir Charlie'ye baktı. "Bir harabeyi korumaları için neden bir lejyon bıraksın ki?"

Cevap bir balyoz darbesi gibiydi. Charlie ellerinin eldivenlerin içinde üşüyüp uyuştüğünü hissetti. Yıllar öncesinden bir koronun sesini duydu. Sunakta şingırdayan paraların sesini. Yanan mumların kokusunu, ellerine sinen mürekkep kokusunu.

"Askerler bir harabeyi korumuyordu," diye fısıldadı Corayne'in siyah gözlerine bakarak.

Corayne ağzını açarak Charlie'ye bakakaldı. "Bir Kirmen'i koruyorlardı."

"Tanrılar yardımcımız olsun," dedi Charlie dişlerini sıkarak.

"Vergon'da açılmış bir Kirmen var," diye mırıldandı Valnir beyaz elini yumruk yaparak.

Büyük yayı hâlâ omuzundaydı, porsuk ağacından yapılmış siyah yay sırtından çıkan bir boynuz gibi görünüyordu. Charlie, şık kıyafetlerinin ardındaki binlerce yıllık ömrü ve kazanılan sayısız savaşı görebiliyordu.

Ama Corayne, Charlon Armont'a, dikbaşı bir rahibe, bir kaçağa bakıyordu. Bir korkağa.

"Ne yapmamız gerek Charlie?" diye sordu kırık dökük bir sesle.

Charlie ağzını açtı. Ne istediğini biliyordu. Ormana geri dönmek, ejderhadan kaçmak ve dağları dörtmala aşmak. *Ar-dımıza bakmadan kaçmamız gerek*, diye düşündü, kendini bunu söylemeye zorladı. *Kaybettiğimiz her saniye Taristan zafere biraz daha yaklaşıyor.*

Charlie bile bunun mantığın sesi olmadığını biliyordu. Bu, korkusunun sesiydi.

"Bir ömür yetecek kadar Kirmen gördüm," dedi boğuk bir sesle, kelimeler dilinden güç bela dökülüyordu. Her birinden pişmanlık duyuyordu. "Ama... ama bu Kirmen'i bırakıp gidemeyiz. Kapatma şansımız varsa bunu yapamayız."

Garion genzinden boğuk, bıkkın bir ses çıkardı ama bir şey söylememesi Charlie'yi rahatlattı.

Corayne derin derin iç geçirip başını sallamakla yetindi. Gözlerini Kirmen Kılıcı'na çevirdi, kırmızı-mor mücevherlere baktı. Soluk ışıktaki mat, sıradan görünüyorlardı. Kılıç diyarı kurtarmanın da yok etmenin de anahtarı değilmiş gibi.

"Haklısın," diye mırıldandı sonunda. "Maalesef haklısın."

Charlie, Corayne'e gülümsemeye, taşıdığı ağır yükü biraz hafifletmeye çalıştı. Tek yapabildiği yüzünü buruşturmak oldu.

"Maalesef."

Vergon harabelerine gitmek bir günden fazla sürdü, Valnir Kadimleri riske atmak istemiyordu. Vergon'a birkaç kilometre kala geceyi geçirmek için kamp kurdular, Kadimler toplantı yapmak için bir araya geldi. Valnir ejderhanın yuvasının etrafında güvenli bir mesafede konuşlanmaları için öncülerini tekrar

gönderdi. İşler yolunda gitmezse Sirandel'e dönüp yardım getirebilirlerdi.

Kadim bile olsalar yardımı zamanında ulaştıramazlar, diye geçirdi içinden Charlie. En hızlı at ve en usta binici bile olsa, onları bulduğunda ya yanmış ya da ejderhanın midesini boylamış olacaktı.

Charlie vadiye bakan tepeden manzarayı izledi. Bulutların bir kısmı gün batımıyla birlikte ortadan kayboluyor, son ışık hüzmeleri vadide kalan sisi dağıtıyordu.

Vergon nehir kıyısındaki bir tepenin üstünde, eski Cor yolundan yarım mil uzaktaydı. Harabe uzaktan küçücük görünüyordu, belli belirsiz bir leke gibiydi. O da bir taş yığınının dönüşüp anılarda kalmıştı. Güneş ışığı parçalanmış kulelere ve çökmüş duvarlara nüfuz edemiyordu. Enkaz gölgeler içindeydi.

Charlie gözlerini kısarak dikkatle baktı, ürkmüştü. Mücevherlerle kaplı bir kanat ya da kıvrılan bir duman görmeye çalıştı ama ejderha iyi gizlenmişti.

"En azından gördüğümüz son gün batımı bir hayli güzel," dedi Garion içini çekerek, Charlie'nin arkasında yosun tutmuş bir kayanın üstüne tünemişti. Dizlerinin üstünde bir kılıç vardı, elindeki bez parçasıyla kılıcı temizliyordu.

"Kendi kılıcın nerede?" dedi Charlie, Garion'ın kucağındaki yabancı kılıca bakarak.

Suikastçı, Kadim işi hafif kıvrık kılıcı kaldırıp gözden geçirdi.

"Bunun canavar öldürmekte daha çok işe yarayacağını düşündüm."

Charlie'nin dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı, gülümsemekle yüzünü buruşturmak arasında kararsız kalmıştı. "Keşke ben de kendimi daha işe yarar biriyle değiştirebilsem."

Charlie zoraki bir kahkaha attı, Garion ise gülmedi, Amhara'nın güzel yüzü asılmıştı.

Charlie içini çekerek Garion'ın yanına oturdu.

"Ben de kılıcımı temizlesem mi?" diye mırıldandı belindeki kılıcı işaret ederek, kılıç Kadimlerden bir hediye idi.

"Boş ver, ben de oyalanmak için temizliyorum zaten," dedi Garion. Elleri durmadan hareket ediyordu, tüm dikkatini çeliğe vermişti.

Omuzları birbirine değdi.

"Burada kalmamıza gerek yok Charlie." Rüzgâr Garion'ın alçak sesle söylediği sözleri neredeyse yutuyordu. "İki yüz Kadim ve bir Cor prensesi varken bize ihtiyaçları yok."

Charlie'nin anlaması için kelimelere dökmesine gerek yoktu. *Ölmemiz gerekmiyor.*

Pelerininin, deri ceketinin ve kalın tuniğinin altında Charlie'nin kalbi hızla atmaya başladı. Tepede geçirdiği her saniye kendi doğasına meydan okuyormuş gibi geliyordu. Sadece dönüp gitmesi gerekiyordu, bir ata atlayıp basar giderdi, kaçak hayatına geri dönerdi. Hâlâ torbalar dolusu mürekkep ve parşömeni, güzel mühürleri vardı. Issız bir köşe bulup kendine bir hayat kurabilirdi. Garion'la birlikte. Ama Charlie kalıyordu, altındaki kaya buz gibiydi.

"'Denerim.' Ormanda böyle söylemiştin," diye mırıldandı. "Bana, inanmayı deneyeceğini söylemiştin."

Garion alaycı bir gülüşle kılıcı kenara bıraktı. "Etrafım bir ejderhanın yuvasına saldırmayı planlayan ölümsüzlerle çevrili. Artık sana *kesinlikle* inanıyorum."

Charlie başını iki yana salladı. "Bana güvenmene de ihtiyacım var," dedi. "Kendime güvenmeme yardım et. Hayatta kalmama yardım et."

Garion gözlerini kuru otlardan ayırmadan dişlerini sıktı. "Benim yapmaya çalıştığım da bu sevgilim."

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Charlie'nin sesi çok sert, çok yüksek çıkmıştı. Duymazdan gelmek imkânsızdı.

Garion sonunda Charlie'ye baktı. Hayal kırıklığıyla öfke arasında kalmış gibiydi. İçindeki katil oradaydı, belli belirsiz de olsa Charlie onu görebiliyordu. Amharalar hayatta kalmak, başarısızlık durumunda bile hisara dönmek üzere eğitilmişlerdi. Yıllar süren zorlu bir eğitimle bilenmiş kıymetli silahlardı. Charlie, Garion'ın kendi içgüdüleriyle savaştığını biliyordu.

Diyar için değil, benim için.

“İstersen sen kaçabilirsin ama ben...” dedi kendini zorlayarak, sesi titriyordu.

Yeniden ufka ve siyah yıkıntılara baktı. Sonra kampa, Kadimlere, Kadimlerin yanında duran Corayne'e. Aralarında ne kadar da göze batıyordu, dünyanın sonunu getirecek felaketin ortasında ölümlü bir kız.

Charlie, Corayne'den biraz cesaret aldı.

“Kaçsam bile burada ölmüş olacağım,” dedi kalbinin sıkıştığını hissederek. “Bir parçam burada ölecek. Senin sevdiğin parçam.”

Garion elini Charlie'nin boynuna koydu. “Şimdi böyle düşünüyorsun ama...”

“Bu utancı daha önce tattım.” Charlie, Amhara'nın elini sertçe itti. Yanakları yanıyordu. “Gidastern'den kaçtığım zaman. Kendinden nefret etmenin ne demek olduğunu biliyorum. Vicdan azabıyla yanmanın ne demek olduğunu da. Bunu bir daha yapmayacağım. Corayne'i bırakmayacağım.”

Charlie, Garion'ın korkusu kadar kararlılığını da görmesini istiyordu.

“Bana vazgeçmekten bahsetmeyi bırak,” diye homurdandı sonunda, bakışlarını yeniden ufka çevirdi.

Güneş tepelerin ardında kaybolmuş, mavi bir soğuk çökmeye başlamıştı. Charlie soğuğun el ve ayak parmaklarından başlayarak vücuduna yayıldığını hissetti. Hiç düşünmeden Garion'ın elini tuttu.

Az sonra Garion da onun elini sıktı.

"Madem Corayne'i bırakmıyorsun, ben de seni bırakmıyorum. Bir daha bırakmam," dedi. "Öyle olsun bakalım."

Amhara da olsa, Charlie suikastçının maskesindeki çatlaklardan içeriği görmeyi çoktan öğrenmişti. Şimdi de onu izliyor, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Tek görebildiği yalan değil, kuşkuydu.

Başparmağıyla Garion'ın eldiveninin üstünü okşadı.

"Bir zamanlar bir Tiber rahibiydim. Tiber'in diyarını görme şansını kaçıırırsam bana ne derler?"

Garion gözlerini devirdi. "Zeki bir adam derler."

"Herhalde loncada ejderhalarla dövüşmeyi öğrenmemişsindir," dedi Charlie sessizce.

Garion mütevazı bir gülüşle başını iki yana salladı. "Prensler de öldürdüm köylüler de. Niron'da bir leopar. Sayamayacağım kadar çok ayı. Ama hiç ejderha öldürmedim."

Charlie ürpererek pelerinine iyice sarındı, suikastçıya biraz daha sokuldu.

"Sizin lonca korku hakkında ne diyordu?" diye sordu.

Cevap hiç gecikmeden geldi, Garion'm kafasına daha çocukken kazınmıştı.

"Korkunun sana rehberlik etmesine izin ver ama kontrolü ele almasına müsaade etme."

"Sorasa da bana böyle demişti," dedi biri.

İkisi de başını sese doğru çevirdi, Corayne rahatsız etmemek için biraz uzakta duruyordu, ellerini birbirine kavuşturmuştu. Omzunun üstünden görünen Kirmen Kılıcı'yla bir savaşçıya benziyordu. Koyulaşan mavilikle kontrast oluşturuyor,

gökyüzünde beliren ilk yıldızlar başının arkasında bir tacın mücevherleri gibi parlıyordu.

Charlie kayadan aşağı kaydı. "Biraz uyumalısın Corayne. Hepimiz uyumalıyız."

"En azından bu konuda hemfikiriz," diye homurdandı Garion. Çok daha zarif hareketlerle ayağa kalktı.

Charlie elini uzatınca Corayne geri çekilerek uzaklaştı.

"Valnir ve konseyiyle konuştuktan sonra," dedi bir adım daha gerileyerek.

Charlie çok bitkindi, dişlerini sıktı. "Corayne..."

"Orada olmam gerek," dedi omzunun üstünden arkasına bakarak. "İçimizde son üç yüzyıldır ejderha gören tek kişi benim." Sesi yumuşadı. "Yani yakından."

"Öyleyse ben de geliyorum," dedi Charlie, Corayne'in koluna girerek. "Ondan sonra da gerçekten yatıp uyumamı istiyorum."

"Yaklaşık on yıldır dadım olmamıştı," dedi Corayne sertçe.

"Senin yaşındaki insanlar genelde dadıya ihtiyaç duymaz ama neyse."

Corayne minnetle gülümsedi.

Kadimler kamp ateşi yakmamıştı, tepeyi geçerlerken akşam soğuğu birden çöküverdi. Charlie soğuktan ürpererek Corayne'e iyice sokuldu.

"Ejderhalar, lanetli ormanlar ve ayaz," diye söylendi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım dağ geçitlerini kendi ülkeme tercih ederim."

Arkalarından gelen Garion güldü. "İkimiz de buz tuttuğumuz zaman bunu hatırlatırım."

Kadimlerin büyük kısmı tepenin altında toplanmıştı, ya atlarıyla ilgileniyor ya da boş gözlerle yıldızlara bakıyorlardı. Charlie onlara bakarak başını iki yana salladı. Ne kadar uğ-

raşırса uğraşsın ölümsüzleri asla tam olarak anlayamayacaktı. *Anlamak da istemiyorum*, diye geçirdi içinden.

Valnir ve Kadim yardımcıları, yüzeyi bir masa gibi dümdüz olan bir kayanın etrafında toplanmıştı. Kadim dilinde alçak sesle konuşuyorlardı. Charlie karanlıkta durduklarını, ölümsüz gözlerinin meşaleler olmadan göreceğ kadar keskin olduğunu fark edince sinir oldu.

Neyse ki yaklaştıklarını görünce içlerinden biri bir fener çıkardı. Çakmak taşı çeliğe sürtününce fener yandı.

"Corayne an-Amarat," dedi Valnir elini uzatarak.

İki Kadim, Valnir'in emriyle aralarında yer açtı. Ölümsüzler ne kızgın ne de davetkâr görünüyordu, ölümlülerin varlığına karşı kayıtsızdılar.

Charlie tüm yaşadıklarına rağmen Kadimlerin yanında kendini hâlâ biraz tedirgin hissediyordu. Dom neyse de iki yüz Kadim'in bir arada olması can sıkıcıydı. İnsanın içini bayan uhrevi zarafetleri Charlie'yi sinir ediyordu. Masa şeklindeki kayayı çeviren yüzlere şöyle bir baktı. Erkekler ve kadınların kimi bembeyaz tenli, kimi daha esmerdi. En kötülerini de kızıl saçları ve sarı gözleriyle Valnir'in akrabalarıydı. Gecenin karanlığında bile parlıyorlardı.

"Planınız nedir?" diye sordu Corayne lafı dolandırmadan, eldivenli ellerini kayanın üstüne koydu.

Valnir gösterişli pelerininin altında sırtını dikleştirdi. Fenerin ışığı pürüzsüz yüzüne vuruyor, alaca karanlıkta cilalı mermerden yapılmış bir heykeli andırıyordu.

"Ne yapılması gerekiyorsa o."

Corayne ellerini yumruk yaptı, öfkeyle dişlerini sıktı. "Valnir."

Valnir gözleriyle başmuhafızı Castrin'e işaret etti.

"Ejderhalar en çok uçarken tehlikelidir. Bu yüzden önce kanatlarına saldırmalıyız," dedi Castrin. "Bu gerçekten yavru

bır ejderhaysa oklarımız derisini delmeye, kanatlarında onu uçmaktan alıkoyacak kadar delik açmaya yetecektir."

Charlie'nin bundan şüphesi vardı. Corayne'in yüzünde de aynı kuşkuyu gördü.

"Üç yüzyıl önce böyle yapmıştık," dedi Valnir dişlerinin arasından. Kılıcı birden elinde beliriverdi, ölümlü gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı davranmıştı. Çelik fenerin cılız ışığında parladı, metalin bütün kıvrımları bir nehir kadar akıcıydı. "Ward'daki son ejderhayı ölürken gördüm. Sıradakini öldürmek de bana düşer."

Sıradaki zaten orada, diyarda uçup duruyor, demek istedi Charlie. Ama dilini tuttu.

Corayne de akıllıca davranıp aynısını yaptı. "Öyleyse önce okçular. Sonra da savaşçılar."

"Evet," dedi Valnir. "Ejderha bu diyarda yeni, dua edelim de henüz Taristan'ın kontrolüne girmemiş olsun."

"Diğeri girmemişti," dedi Corayne donuk bir sesle. Valnir şaşırılmış gibi baktı. "Bizim kadar ona da saldırdı. Ejderhaları büyülemek zor olmalı, Taristan ve büyücüsü için bile."

Charlie gözlerini devirdi. "Oh be," dedi. "Sonunda iyi bir haber."

"Peki ben ne yapacağım?" dedi Corayne çenesini yukarı kaldırarak.

Sarı, mavi ve kahverengi Kadim gözler ona döndü. Ölümlü kıza yürüyen bir balığa ya da ateş püskürten bir tavşana bakar gibi baktılar. Doğaüstü ve şaşırtıcı bir şeymiş gibi.

Castrin bir kaşını kaldırdı, kuşkusu açıkça okunuyordu. "Ok atmayı biliyor musun leydim?"

Kadimler göz korkutucu olsa da, yüzü bir aradayken ölümlülerden oluşan bir ordudan daha ölümcül olsalar da, Charlie metanetini kaybetmeye başladığını hissetti. Öfkeyle Valnir'e baktı.

“Amacınız öbür diyardan başka bir yaratık daha gelmeden Corayne’i Kirmen’e ulaştırmak olmalı,” diye bağırdı parmağıyla Corayne’i göstererek. “Yavru bir ejderha yeterince sorun teşkil ediyor. Allward diyarı yakıp geçecek yetişkin bir ejderhayı daha kaldıramaz.”

Kayanın diğer ucunda birkaç Kadim aralarında fısıldaştı, geri kalanı gözlerini Charlie’ye dikmişti. Charlie bakışlarının ağırlığı karşısında kendini bir çığın altında kalmış gibi hissetti.

“Irridas’tan başka bir yaratık da gelebilir,” diye ekledi Corayne. “Kara şövalye yeterince kötüydü.”

Charlie’nin sırtından buz gibi bir ürperti geçti.

“Kara şövalye mi?” dedi başını hızla Corayne’e çevirerek. “Ne şövalyesi?”

Corayne gözlerini kırpıştırarak Charlie’ye baktı, şaşırmıştı.

“Gidastern’de. Siyah zırhlı bir şövalye vardı. Zırhı çelikten değildi, daha sağlam bir şeyden yapılmıştı, mücevher gibi. Ya da çok sert bir cam.” Corayne’in her kelimesinde Charlie’nin içi biraz daha bulanıyordu. “Kırmızı gözlü, siyah bir aygıra binmişti. Kim olduğunu da kimin adına savaştığını da bilmiyorum ama ejderhayı avladı... Yoluna çıkan herkesi avladı.”

Charlie birden kendini yine küçük kilisesinde buldu, ellerini eski bir el yazmasının tozlu sayfalarında gezdiriyordu. Süslü yazılar parmaklarının altında kanıyor, siyah ve kırmızı mürekkep kıvrılarak korkunç bir atın sırtındaki süvarinin şeklini alıyordu. Süvari siyah zırhlara bürünmüş, elindeki kılıcı havaya kaldırmıştı.

“Ejderha Avcısı Morvan.” İsim Charlie’nin dizlerini titretti. “Onu mu gördün?”

Valnir fenerin aydınlığında dudaklarını büzdü, küçümseyerek onlara baktı. “Bu ismi hiç duymadım.”

“Duyamazsın zaten,” dedi Charlie sertçe, hâlâ Corayne’e bakıyordu. Nezaketi, görgü kurallarını, sağduyuyu bir kenara bırakmıştı.

Valnir’in yanında duran Castrin diklendi. “Sözlerine dikkat et ölümlü.”

Charlie onu duymazdan geldi. “Parlak Diyar sizin değil, Tiber’in.”

“Tiber senin tanrın,” dedi Corayne. “Kara şövalye hakkında ne biliyorsun?”

“Eskiden bütün gün ejderha resmi çizerdim. Kilisedeki Tiber el yazmaları için.” Charlie uzak anılarını yoklarken sesi titriyordu. “Ejderha Avcısı’m da çizmiştim. Kutsal metinler birbirinden farklılık gösterir. Ejderha Avcısı bazen Tiber’in oğlu, bir tanrının çocuğu olarak betimlenir. Bazen de Irri-das’ın soğuk mücevherlerini aramaya çıkmış Glorianlı bir ölümsüz olarak. Her iki durumda da yoluna çıkan hiçbir şeye aldırmadan çağlar boyunca ejderha avlamaya devam eder.”

Corayne’in gözlerinde bir şey parladı. Dökülmek üzere olan gözyaşları. Corayne dökülmelerine izin vermeden burnunu çekerek gözlerini sildi.

“Şövalye Gidastern’deydi,” diyebildi. “Dom onu... onu durdurmak için geri döndü.”

Charlie göz ucuyla Valnir’in başını eğdiğini gördü. Dudakları kımıldıyor, Corayne’in bile tercüme edemeyeceği bir Kadim duası okuyordu. En azından bu acıda birleşiyorlardı.

Kimse konuşmayınca Garion sessizliği bozdu. Kımıldanıp avuçlarını kayaya dayadı.

“Umut edelim de şövalye hâlâ kuzeyde olsun ve gözünü bir daha Kirmen’e çevirmesin.”

Charlie kendini tutamadı, yumruğunu kayaya indirdi. Anında pişman oldu çünkü eli acımişti.

“Umut etmekten bıktım usandım,” diye homurdandı.

Kirmenlerden, ejderhalardan, bu iğrenç soğuktan bıktım usandım.

Corayne gözlerini son bir kez silerek omuz silkti. Omuzları aşağı sarktı.

“Ne yazık ki elimizdeki tek şey umut.”

Valnir kılıcını kayanın üstüne koydu, kılıcın ucu Corayne’i gösteriyordu. Becerikli ellerle porsuk ağacından yapılmış yayını çıkardı, parlayan yayı kılıcın yanma yerleştirdi.

“Tek şey umut değil,” dedi Kadim hükümdar.

Kayanın etrafındaki tüm savaşçılar da aynı şeyi yaptı; kılıçlarını, yaylarını, hançerlerini ve ellerini kayanın üstüne koydular. Ölümcül silahları ve daha da ölümcül olan kararlılıkları göz kırpan yıldızların altında güçle dolup taşıyordu. Garion hiç vakit kaybetmeden kendi silahlarını çıkardı, muhteşem hançerlerini ve kılıçlarını güzelce kayanın üzerine dizdi. Charlie kendini aptal gibi hissetse de tek kılıcını Garion’ın çok sayıdaki silahının yanına koydu.

Corayne’e baktı, Corayne küçücüktü, siyah saçları ve kara gözleriyle aralarında bir gölge gibiydi. Titreyen ellerle Kirmen Kılıcı’nı kınından çıkardı. Eski Cor dilinde yazılmış anlaşılmaz ve Kadim yazılar göz kırpar gibi parladı. Bu, Cortael’in değil, Taristan’ın kılıcıydı. Koyu renk çelik çoktan temizlenmişti ama Charlie hâlâ kılıcın her yerinde kan görüyordu.

Corayne bir şey söylemedi ama Charlie sesini duyabiliyordu. Corayne’in Sirandel’de, Kadim anklavında söylediği şeyi hatırladı. O zaman kabullenmek zor gelmişti.

Şimdi daha da zor geliyordu.

Yine de Corayne’e aynı şeyi söyledi.

“Elimizden ne geliyorsa yapmak zorundayız Corayne.”

17

MERHAMET

Corayne

Elimizden ne geliyorsa yapmak zorundayız.

Vergon Kalesi şafakta bir dev gibiydi, kulelerden ve yıkılmış duvarlardan oluşan parçalanmış bir yumruk gibiydi. Tepeyi bürüyen dikenli çalılar yıkıntıların etrafında bir duvar daha oluşturuyor, çalıların arasında uzun zamandır kullanılmayan bir yol uzanıyordu. Bulutlar dağılmış, yerini açık mavi bir gökyüzüne bırakmıştı.

Galland lejyonundan artakalanlar tepenin yamacına saçılmıştı. Yanmış ya da parçalanmış cesetlerin yarısı yenmiş, bir kısmı da dikenlerin arasında çürümeye terk edilmişti. Corayne kış mevsiminde olduklarına şükrediyordu. Soğuk, gölgede kalmış cesetleri dondurarak kokuyu hafifletiyordu. Ayakta tek bir bayrak kalmıştı, o da lime limeydi, rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Sarı aslanın yarısı gitmiş, askerleri gibi o da parçalanmıştı.

En kötüsü de sessizlikti. Leş yiyen kuşlar bile ejderhanın yuvasına yanaşmaya cesaret edemediğinden öldürülen askerlere dokunmuyordu.

Corayne'in yürüdüğü yola kemikler saçılmıştı. Corayne üstlerine basıp kırmamak için elinden geleni yapıyordu. Kadimlerin böyle bir kaygısı yoktu. Hiç ses çıkarmadan yürüyorlardı. Hepsi zırhlar içindeydi, kılıçlarını ve yaylarını kuşanmışlardı.

Corayne, Kirmen Kılıcı'nı omzuna asmış, rahat hareket edebilmek için pelerinini çıkarmıştı. Yanaklarına vuran buz gibi hava gece pek az uyuduğu halde onu tetikte tutuyordu. Sağa sola bakmaktan kaçınıyor, cesetler yerine tüm dikkatini Sirandel Kadimlerine veriyordu. Hatıraları zaten ölü yüzlerle doluydu.

Daha fazlasına ihtiyacım yok.

Yavru ejderhadan bir iz arayarak yıkıntılara bakındı. Kıvrılan bir duman, mücevherlerle kaplı bir deri ışıltısı, yarasa benzeri bir kanat.

Kirmen'i de arıyordu. Altın sarısı bir iplik, başka bir diyara ait bir ışıltı. Bir yerlerde uğuldadığını hissedebiliyordu, tenine vuran bir fısıltıdan farksızdı. Ama tahminlerinde yanlışmadıklarını göstermek için yeterliydi. Henüz göremese de yakınlarda bir Kirmen vardı.

İleride boş kaleden ve açık gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu.

Tepeden tırnağa silahlanmış olan Valnir ve Sirandel Kadimleri zorlu bir güç oluşturuyordu. Kral sessizce önden gidiyordu, hafifçe eğilmişti, büyük siyah yayın kirişindeki ok fırlatılmaya hazırdı. Valnir'in saçları kızıl ve gümüş renginden oluşan tek bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyor, mücevherlerle dolu eli güneş ışığında mor parıltılar saçıyordu.

Corayne cesaretine hayran kalmıştı. Çoğu hükümdar savaşa ordusunun önünde gitmezdi, hele ki bir ejderhaya karşı.

Corayne konuşmaya cesaret edemedi ama yan yan Charlie'ye baktı. Charlie de ses çıkarmadan yürümek için elinden geleni yapıyordu. Bir elini alnına koymuştu ve dudakları sessizce kıpırdıyordu.

Dualarını bize sakla, demek istedi Corayne. Bu adamlar çoktan ölüp tanrılarına kavuşmuş.

Charlie, Corayne'in ona baktığını hissedince dudaklarını hafifçe bükerek gülümsemeye çalıştı.

Corayne onu suçlayamazdı.

O da Charlie gibi korkuyordu, bu korku insanı yiyip bitiriyor, yutmakla tehdit ediyordu.

Corayne'in tek tesellisi ikisinin de aynı korkuya kapılmış olmasıydı.

Yalnız değilim.

Garion neredeyse Kadimler kadar sessizdi ama yüzü her şeyi anlatıyordu. Bir Amhara olarak Sorasa kadar ölümcüldü, Ward'daki en korkunç suikastçılardan biriydi. Ne var ki dehşet içindeydi, gözlerini Charlie'nin sırtından bir an bile ayırmıyordu. Onu mümkün olduğunca yakından takip ediyordu, âdeta gölgesi gibiydi. Belinde bir kılıç, sırtında bir kalkan vardı.

Corayne'e başka birini, başka bir Yoldaş'ı hatırlıyordu.

Nazik yaveri, sıcacık bakan gözlerini ve kendinden emin ellerini hatırlayınca Corayne'in nefesi kesildi.

Yeniden Kadim ordusuna baktı, Valnir'in silüetinden kılıçlara ve yaylara kadar her şeyi gözden geçirdi. *Yoldaşları hepsine tercih ederdim. Tüm bu ölümsüz kılıçlara. Dom için, Sorasa için, Sigil için, Valtik için. Yanında yürüyüp ona kalkan olan, attığı her adımı gözetten Andry için.*

Valnir'in üstüne bir kulenin gölgesi düştü. Valnir yavaşladı, Yoldaşlara dair tüm düşünceler solup gitti. Corayne'in nabzı davul gibi atmaya başladı.

Kadim kralın ne sezdiğini bilmiyordu. Yine de kılıcını daha sıkı kavradı. Sorasa ve Sigil onu iyi eğitmişti, dövüşmeyi ama en önemlisi nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. Corayne öğrendiklerini unutmamak için dua ediyordu.

Önden giden Valnir yayını kaldırdı, ölümlü gözlerin göremediği bir şeye nişan aldı. Okçular da ona uyararak nişan aldı, okların ucu güneşte parlıyordu.

Corayne dişlerini sıktı, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Charlie'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

Emir verildiğini duymadılar ama bütün oklar aynı anda fırlayıp havada hafifçe yay çizerek uçtu. En tepede, yıkılmış duvarların arasında gözden kayboldular.

Ejderhanın feryadı taşa sürtünen tırnaklar gibi tiz ve kulak tırmalayıcıydı.

Corayne dehşete kapıldı, dikenli çalılarının arasına çömeldi. Siyah dallar ve ölü gül sarmaşıkları sırtına sürtünüyordu. Gidastern'deki ejderhayı hatırladıkça kanatların gölgesinin üstüne düştüğünü şimdiden hissedebiliyordu. Solukları hızlandı, alıp verdiği her nefesi sayarak sakinleşmeye çalıştı.

Kadimler hiç vakit kaybetmedi, ilk kanat sesleri duyulduğunda bir ok yağmuru daha tepeye varmıştı. Corayne çalılarının arasından Kirmen canavarını gördü, kanatları koyu yakut kırmızısıydı.

"Cehenneme kadar yolları var," diye söylendi Garion bir yerlerden. Amhara da olsa onun bile korktuğu sesinden belliydi. "Hâlâ kaçabiliriz."

Corayne yutkundu, midesine bir yumru oturmuştu. "Hayır, kaçamayız," dedi sertçe.

Bacakları kendiliğinden hareket etmeye başladı. Çizmeleriyle tozu dumana katarak koşuyor, yıkıntılara giden yol önünde bulanıklaşıyordu. Kadimler de yanı sıra koşuyordu, hem birer savaşçı hem de koruyucuydular. Corayne göz ucuyla Castrin'i ve Charlie'yi gördü, rahibin yüzü kıpkırmızıydı, var gücüyle koşarken pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Siyah yayıyla en önden koşan Valnir bir bayrak gibiydi.

Kızıl ejderha tekrar bağırarak havalandı, kanatlarının eklem yerleri oklarla doluydu. Gidastern'deki ejderhayla kıyaslandığında gerçekten küçüktü ama yine de son derece korkutucuydu. Gövdesi bir araba büyüklüğündeydi, kanatlarının genişliği gövdesinin dört katı vardı ve uçları pençe gibi sivriydi. Derisini süsleyen yakutlar, lal taşları ve akikler parıl parıl parlıyordu. Kükreyerek gökyüzüne ateş püskürttü.

Valnir attığı okla ejderhayı gözünden vurdu. Bu kez yaratığın çığlığı o kadar tizdi ki Corayne kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

Hep birlikte tepeye ve yıkıntılara vardılar, kafalarının üstünde oklar vızıldıyordu. Çoğu, kızıl ejderhanın mücevherle kaplı derisinden sekiyordu ama birkaçı derisinin yumuşak yerlerine isabet etmeyi başardı. Ejderhanın kanatlarını her çırpışında kan fışkırıyordu.

Corayne engebeli toprağın üstünde koşarken kırık bir taşa ya da bir ceset parçasına takılmamaya gayret ediyor, bir yandan da sürekli ejderhayı kolluyordu. Eskiden kalenin büyük salonu olması gereken bir yere girdi, sütunlar parçalanmıştı, ayakta tek bir duvar kalmıştı, pencereler paramparçaydı. Ejderhanın kuyruğu bir koçbaşı gibi üstünden geçince Corayne kendini yere attı, kıl payı kurtulmuştu.

Çatlak bir sesle bağırdı: "Charlie!"

"Buradayım!" diye cevap verdi Charlie yıkık bir duvarın arkasından. Garion elinde kılıcıyla Charlie'nin başında di-

kiliyor, keskin bakışlarıyla kulelerin üstünde daireler çizen ejderhayı takip ediyordu.

Ejderha tiz bir ses çıkararak Kadimlerin üstüne ateş püskürttü. Kadimler bir balık sürüsü gibi hep birlikte hareket ederek kenara kaçtı.

“Tekrar,” diye bağırdı Valnir okçulara saldırı emri vererek. Kadimler atışa başladı, kızıl ejderhanın öfke çılgınlıkları yerini acı dolu feryatlara bıraktı.

“Tekrar,” diye mırıldandı Corayne ayağa kalkarak. Kesik kesik soluyordu, boğazına anlam veremediği bir yumru oturmuştu.

Olduğu yerde dönerek yıkıntıları ve Kadimleri gözden geçirdi. Taşların arasında yatan cesetler tanınmaz haldeydi, kemikleri kırılmış, etleri parçalanmıştı. Hayvanlar da vardı, civar çiftliklerden inekler, birkaç at ve geyik. Daha büyük av hayvanlarının hepsi yutulmuş, geriye toynaklardan ve eğri kaburga kemiklerinden başka bir şey kalmamıştı.

Kadim savaşçılar kılıçları ve oklarıyla kızıl ejderhanın etrafını sarmak için dağıldı. Ejderha alçaktan uçuyor, kanatlarıyla kaya çıkıntılarının arasından yükselen alevleri harlıyordu.

Kadimler ejderhayı yormak için acımasız bir sel gibi akmaya devam ediyordu. Ejderha her saniye biraz daha zorlanıyor, kanatları takatten düşüyor, alevleri ısisını kaybediyordu.

Zafer yakındı ama Corayne sadece korku hissediyordu. Tekrar öldürülmüş hayvanlara baktı, bazıları neredeyse yavru ejderha kadardı. Yavrunun taşıyamayacağı kadar büyüktüler.

Birden yıkıntıların üstüne güneşin önünden geçen bir bulutun gölgesi düştü.

Hayır, bu bir bulut değil, diye düşündü Corayne, eli ayağı yeniden uyuştı. Bir kez daha yıkıntılara, yok olan kalenin yankılarına baktı, her yer yosunlarla ve saçılmış kemiklerle kaplıydı.

Burası tek bir ejderhanın yuvası değildi.

Bir anneyle yavrusunun yuvasıydı.

İkinci ejderhanın kükreyişi Corayne'in altındaki taşları salladı, bütün vücudunu zangır zangır titretti. Aşağı doğru esen bir rüzgâr üstüne balyoz gibi indi, Corayne dizlerinin üstüne çöktü, başının üstünden bir sıcak hava akımı geçti. Ejderhanın leş gibi soluğu kan ve duman kokuyordu.

"İŞTE ŞİMDİ KAÇIYORUZ!" diye haykırdı Garion, Corayne'i yakasından tutarak.

Corayne karşı koymadı, Amhara onu labirenti andıran yıkıntıların içine sürükledi. Diğer eliyle de Charlie'yi sürük-lüyordu, ikisini de önüne fırlattı, sonra koşmaya başladılar.

Anne ejderha sertçe büyük salona indi, savrulan kuyruğu kulelerden birini yıktı. Bağırtilar duyuldu, en çok Valnir'in sesi geliyordu, Kadimlere iki cephe halinde savaşmak üzere pozisyon almalarını emrediyordu. Anne ejderha kükredi, mücevherli derisinden mor ışıltılar saçılıyordu.

Yıkıntıların arasında başka bir ejderhanın rüzgârı esti, Corayne koşarken rüzgârın sırtına vurduğunu hissetti. Ayağı-nın altına kemikler ve pıhtılaşmış kan yüzünden yapış yapış olmuş uzuvlar yuvarlandı. Corayne düşmemek için Garion'a tutunarak kenara kaçtı.

"Kirmen nerede?" Charlie koşarken etrafı araştırıyor, bir elini parçalanmış duvarların üstünde gezdiriyordu. "Bir şey hissedebiliyor musun?"

Corayne koşmaya devam etmeyi ve Vergon'u sonsuza dek terk etmeyi ne kadar istese de kendini yavaşlamaya zorladı. Soluk soluğa bir kemerin altına girdi, sırtını taşa dayadı. Bir ateş patlaması gökyüzünü ikiye böldü, alevler ısıdan neredeyse maviye dönmüştü.

"Burada," diye mırıldandı kalbinin gümbürtüsünü bas-tırmaya çalışarak. Zihninin bir köşesinde bir Kirmen tısladı.

Kirmen'in arkasında çok daha korkunç bir şey vardı. "Burarlarda bir yerde."

Charlie gözlerini duvarlarda gezdirdi, eski kalenin geçitleri labirent gibiydi. Yıllar önce bir deprem Vergon'un büyük bölümünü yıkmıştı. Geri kalanını da ejderhalar yok etmiş, ne varsa parçalamışlardı.

Charlie elini Corayne'in omzuna koydu, burnundan derin derin nefes aldı.

"Biraz soluklan," dedi yumuşak bir sesle. Diğer eliyle onun gibi nefes alıp vermesini işaret etti. "Valnir ejderhaların hakkından gelebilir. Sen Kirmen'e odaklan."

Corayne, Charlie'nin yalan söylediğini açıkça görebiliyordu. Kadim de olsalar iki ejderha ölüm fermanı demekti.

Ama boş yere ölmemeleri için elimden geleni yapabilirim.

"Bu taraftan," dedi sonunda, son bir kez derin bir nefes aldı.

Kendine şüpheye düşecek zaman tanımadan yeniden koşmaya başladı, diğer ikisi de peşine düştü. Corayne dolambaçlı yıkıntıların arasından koştu, tavanı olmayan geçitlerden, kemik yığınlarının ve kurumuş kan birikintilerinin üstünden geçti. Duvarların içinde yeni bir orman yetişmişti, tabii ejderhalar gelince orman da mahvolmuştu. Yanmış dallar ve devrilmiş ağaçlar yollarında bir başka engeldi. Ölü yaprakların çıtırtısına bakılırsa bunlar dişbudak ağacıydı. Kanla ya da yanık izleriyle kaplanmamış pek az yer yosunlarla örtülüydü.

Kirmen tüm bunların arasında titreşiyor, titreşim her adımda biraz daha güçleniyordu, sonunda Corayne onu parmaklarının arasında hisseder gibi oldu. Onu çağıran bir el gibi sıcaklığını takip etti.

Birden yavru ejderha çığlık atarak bir yığın halinde az ötelere düştü. Yattığı yerde kıvrıldı, acıdan titredikçe havaya taş parçaları savruluyordu. Bir gözü gitmişti, okla delinmiş

göz yuvasından duman tütüyordu. Yeniden kükredi, ağzından dumanlar çıktı.

Corayne elinde olmadan içinin burkulduğunu hissetti.

Ejderha kanatlarını boş yere çırpıyordu, tekrar havalanamayacak kadar güçsüzdü. Dişlerini göstererek hırladı, pençeleri toprağı eşeledi. Yaralarından sıcak kanlar damlıyordu.

Garion yavaşça Corayne'le ejderhanın arasına girdi, elindeki Kadim kılıcı saldırmaya hazır bekliyordu. Diğer eliyle Charlie'yi geride tutuyor, onları elinden geldiğince korumaya çalışıyordu.

"Siz devam edin, bunu bana bırakın," dedi, dehşet dolu sesi pek de ikna edici değildi.

Charlie arkadan omzuna yapıştı. "Garion..."

Amhara, Charlie'nin elinden kolayca kurtulup bir adım öne çıktı, tüm dikkatini yavru ejderhaya vermişti. Ejderha yeniden tısladı, büyük siyah dili dışarı fırladı. Tek gözünü Garion'a dikmişti, sarı bir çizgiyle çevrilmiş göz bebeği kocaman oldu.

Ama saldırmadı. Başı yılanı andıran boynunun üstünde sallanıyor, Garion'ı izlerken dişlerinin arasından duman çıkıyordu. Gövdesindeki mücevherlerin parıltısı koyu renk kan yüzünden donuklaşmıştı.

Suikastçının kılıcı tek bir hamlede acılarını dindirebilirdi.

"Garion, yavaş," dedi Corayne bir ayağını geri kaydırarak.

Ejderha gözünü Corayne'e çevirdi. Corayne kendini hem av hem de avcı gibi hissetti. O da ejderhaya baktı.

Ejderha yeniden titredi, cılız bir sesle bağırdı, dişleri kıpkırmızıydı. Corayne canavarı, büyüyünce etrafına dehşet saçacak olan yaratığı açıkça görüyordu. Hiçbir suçu olmadığı halde yuvasından koparılıp yeni bir dünyaya sürüklenmişti.

“Garion,” dedi Charlie dişlerini sıkarak. Corayne’in adımlarına uyarak patikadan uzaklaşıyordu. “Corayne’in dediğini yap.”

“O daha bir yavru,” diye mırıldandı Corayne. “Öldürmeyelim.”

Amharalar çocuk öldürmeye yabancı değildi. Ama Garion artık bir Amhara değildi, Charlie yanındayken Amhara olamazdı.

Yumuşadı, Sorasa olsaydı asla yumuşamazdı.

Koşarak taş yığınlarının arasına daldıklarında yavru ejderha peşlerinden gelmedi. Ama tiz çığlıkları yankılanıyordu. Corayne duymamaya çalışsa da başaramıyordu. Ejderha şu anda tıpkı annesini isteyerek ağlayan bir bebek gibiydi.

Corayne Kirmen’den bir fısıltı hissedebilmek için tüm duyularıyla dikkat kesildi. Kaosun içinde bir şey duymak neredeyse imkânsızdı, vazgeçip ayakları nereye götürürse gitmeye karar verdi. Yosunların ve kararmış kemiklerin üstünden atlayarak köşeleri dönmeye koyuldu.

“Şapel,” diye mırıldandı Charlie, Corayne bunu duyunca birden durdu.

İki taraflarını çeviren duvarlar yukarı doğru kıvrılıyordu, eskiden yüksek bir tavan oluşturdıkları belliydi. Şimdi ise sadece gökyüzü ve tek bir pencere kalmıştı. Pencere küçük şapelin ortasındaki koridora bakıyordu. Yer yer yosun tutmuş vitraylar güneş ışığında kırmızı-mavi ışıltılar saçıyordu.

Uzakta ejderhayla savaş tüm hızıyla sürüyordu, yıkıntılar bir kez daha korkunç bir feryatla sarsıldı. Corayne umursamadı bile, gözlerini titreşmekte olan sapsarı ipliğe dikmişti.

Kirmen pencerenin önündeydi, hafifçe titreşiyordu.

Garion soluk soluğa kalmıştı. “O mu?”

Charlie, Garion’ın yanında diz çöktü. Sebebi bitkinlik değil, duyduğu hürmetti. Gözlerini kocaman açtı. Bu, tanrı-

sının diyarına, Irridas'a ve kutsal Tiber'in topraklarına açılan kapıydı. Ejderhaların ve kara şövalyenin diyarına.

"Bu gördüğüm dördüncü Kirmen, yine de beni şaşırtmayı başardı. Çok küçük görünüyor," diye fısıldadı Corayne, titreyerek Kirmen'e bir adım yaklaştı. Kadim kılıcı yosun kaplı taşların üstüne düştü, parmakları başka bir silahın sapına dolandı. Kirmen Kılıcı şarkı söyleyerek kınından çıktı.

Kılıcın sapındaki mücevherler Kirmen'in ışığında ürktücü bir parıltı saçıyordu. Kılıç kendi türünü tanıyormuş gibi Kirmen'in derinliklerine sesleniyordu.

Altın sarısı iplik Corayne'e göz kırpıyordu, incecikti. Corayne yaklaşıncı iplik titremeye başladı, hava fırtına öncesi gibi elektriklendi.

Corayne kendini daha hızlı hareket etmeye zorladı ama korku onu yavaşlatıyordu. Başka bir Kirmen'i çok iyi hatırlıyordu. Tapınaktayken Kirmen'den Kül Diyarı'nın harap olmuş topraklarına düşmüştü. Bekleyen kendi eliyle mahvettiği diyarda bir gölge gibi, bir lanet gibi dolaşıyordu. Kül Diyarı onun egemenliği altında korkunç bir kadere mahkûm olmuştu, insanları yürüyen cesetlere dönüşmüş, toprakları küle ve toza boğulmuştu.

Şimdi bizi de aynı kader bekliyor, diye düşündü Corayne. *Başarısız olursak.*

Kirmen Kılıcı elinde soğuktu, kendi büyüyle uğulduyordu. Corayne tekrar ipliği andıran Kirmen'e baktı, altın sarısının içinden öteki diyarı görmeye çalıştı. *Yine orada beni mi bekliyor?* diye düşündü korkuyla ürpererek.

Charlie sessizce bir dua okuyarak alnına dokundu. Sonra omzunun üstünden arkasına baktı, sıcak kahverengi gözleri Corayne'in gözlerine kilitlendi.

"Bitir şu işi," dedi. "Başka bir yaratık daha gelmeden."

Irridas Kül Diyarı gibi değil, dedi Corayne kendine, Kirmen Kılıcı'nı havaya kaldırdı. Avucunu sertçe kılıcın ucuna sürtüp kanattı. *Bu diyar ele geçirilmedi. Bekleyen burada değil. Henüz.*

Kirmen de sanki Corayne'e bakıyor, ışığı Corayne'in kalbinin ritmine uyarak titreşiyordu. Corayne Kirmen'in gücünü hissettiği halde bekledi, tereddüt içindeydi.

Kendini Bekleyen'in dokunuşuna hazırladı. Karanlık bir elin boğazına sıkıca yapışmasını bekledi.

Beklediği gibi olmadı.

Kirmen Kılıcı havada düzgün bir yay çizdi, ağırlığı mükemmel dengelenmişti. Kanlı çelik Kirmen'in üstüne indi, altın sarısı iplik kesildi, ışığı cılızlaşıp söndü.

Yıkıntıların arasından iki ejderhanın da kükremesi geldi, anne ve yavrusu gökyüzüne doğru haykırdı.

Bir Kirmen'i kapatmak oradan gelmiş yaratıkları öldürmüyordu. Corayne bunu çok iyi biliyordu. Krakenler ve yılanlar hâlâ okyanuslarda dolaşıyordu. Kül Diyarlılar ordusu hâlâ ayaktaydı. Vergon'daki Kirmen'i kapatmak da ejderhaları yok etmeyecekti, ne yuvadakileri ne de Ward'ın bir ucundakileri.

Koşarak şapelden kaçtılar, gizlenmek için eğilerek taş duvarların dibinden gidiyorlardı. Garion önden gidiyordu, kaşlarını çatmıştı, koyu kahverengi gözleri etrafı taramak için fıldır fıldır dönüyordu. Bu haliyle Corayne'e Sorasa'yı hatırlatıyordu, Sorasa da sürekli planlar yapar, daima bir kaçış yolu arardı.

"Çalılıklara ulaşabilirsek bir şansımız var demektir," diye mırıldandı Garion, eliyle bir kemerin altından geçmelerini işaret etti. Kemer onlar geçtikten sonra tozu dumana katarak çöktü. "Charlie'nin dediği gibi, ejderhaları Valnir'e bırakıyoruz."

“Yani Valnir’i ölüme terk ediyoruz,” dedi Corayne sertçe, bir köşeden başını uzatıp yolu kontrol etti. Sadece kemikleri kalmış birkaç cesetten başka bir şey yoktu.

“Senin ölmenden iyidir,” dedi Charlie sert bir sesle. Şimdi ilk kez Adira’da karşılaştığı, kendi canının derdine düşmüş kaçağı daha çok andırıyordu.

Ama Corayne ona itiraz edemezdi. Söylediği şey inkâr edilemeyecek kadar mantıklıydı. Corayne attığı her adımda kanına lanetler okuyordu. Doğuştan sahip olduğu işe yaramaz mirasa. Onu önemli kılan her şey şanssızlıktan başka bir şey değildi. *Boşu boşuna.*

Hızla koşuyorlar, eski iskeletlerin ve taze cesetlerin, kana bulanmış Sirandel zırhlarının üstünden atlıyorlardı. Taş yığınlarının arasına dağılmış ölümsüz cesetlerini tanıdıkça Corayne’in gözleri yaşarıyordu. Castrin girişte yatıyordu, gözlerini şimdi masmavi olan gökyüzüne dikmişti, sarı gözleri görmeden bakıyordu.

Anne ejderha yıkıntılarda ziyafet çekiyor, kalenin ayakta kalan duvarlarını da yıkıyordu. Öfkeyle kükreyerek kanatlarını iki yana açıyor, Kadimlerin okları sağlam derisine çarpıp sekiliyordu. Kızıl ejderha annesinin altına sinmiş, kendini oklardan korumak için kanatlarını gövdesinin üstüne kıvrırmıştı. Tiz çılgınlıklarını duydukça Corayne’in başı çatlayacak gibi oluyordu.

Sadece bir düzine Kadim kalmıştı, perişan haldeydiler, kan ve küle bulanmışlardı.

Valnir aralarında topallayarak yürüyordu, ikiye bölünen büyük yayını yere atmıştı. Ama elinde bir kılıç vardı, onu bir kralın asası gibi savuruyordu.

“Ateş!” diye kükredi, boynundaki damarlar atıyordu. Boğazındaki yara izi zincir zırhının yakasından dışarı fırlamıştı.

Yaylar gerildi, oklar vızıldayarak havayı yarıp geçti.

“Tamam, hallettik!” diye bağırdı Corayne, Garion’ı dehşete düşürerek. Garion Kadimleri kurtarmaktansa ejderhayı oyalamaları için orada bırakmayı tercih ederdi. “Halloldu, hemen gidelim buradan!”

Valnir tozun dumanın arasından sarı gözlerini Corayne’e dikti, onayladığını göstermek için başını bir kez salladı. Eliyle savaşçılarına çekilmelerini işaret etti.

Kadimler Corayne’in etrafını sardı, koşarken Corayne’in tek hissettiği korkuydu. Charlie de onunla birlikte koşuyordu, yanında Garion vardı, el ele tutuşmuşlardı. Son kemerin altından geçip tepeden aşağı inmeye koyuldular. Yolun iki yanı dikenli çalılarla kaplıydı. Güller için henüz çok erkendi ama sarmaşıkların arasında cesetler açmıştı.

Corayne her an üstlerine alevlerin püskürmesini bekliyordu. Tersine yüzüne soğuk hava çarptı. Ancak o zaman arkasına baktı, başını kaldırıp yıkıntılara bir göz attı. Kalenin silüeti çoktan değişmiş, başka kuleler de yıkılmış, ortalık toza dumana boğulmuştu.

Anne ejderha yıkıntıların içine çöreklenmişti, parlayan gözlerle kaçıışlarını izliyordu. Corayne dumanın arasından ejderhanın yılanı andıran gözlerine baktı. Sonunda ejderha başını indirdi, pullarla kaplı burnunu altındaki yavruya uzattı. Kızıl ejderha titredi, hâlâ yaşıyordu ama ağır yaralıydı.

Onca ölüye rağmen Corayne içinde yine merhamet hissetti. Rahatlamıştı.

Ejderha yavrusunu bırakmaz, diye düşündü gittikçe küçülen kaleye bakarken.

Çıplak tepelerde bir çığlık yankılandı, bir yavrunun korkunç çığlığı. Sonra annesinin kükreyişi duyuldu, sesler kesildi.

Bu kez zafer kimi öldürdüklerine değil, kimi hayatta bıraktıklarına bağlıydı.

Sınırı aşıp Alsor ve Gül'ü geçtiler, dağın yamaçlarına varıncaya dek hiç durmadılar. İyice karanlık çökmüştü, atlar artık kendi ayaklarını bile göremez olunca Valnir bitap düşmüş grubu durdurdu. Doğudaki sivri tepelerin üstünde şafağın hafif aydınlığı belirmeye başlamıştı bile, ılık karla kaplı tepelerin üstünde parlıyordu.

Corayne ne dağların ne yeni yıldızların ne de Calidon'un dağ krallığının farkındaydı. Yorgunluk iliklerine kadar işlemiş, ancak atın sırtından incek kadar gücü kalmıştı. Yere iner inmez gözleri kapanmaya başladı, derin bir uyku onu bekliyordu.

Öğle vakti uyandı, yüzü sönmek üzere olan kamp ateşine dönüktü. Ateşten geriye sadece korlar kalmıştı. Daire şeklindeki taşların karşı tarafında Charlie kıvrılmış uyuyor, Garion da yanında yatıyordu.

Ejderhalar Amhara'yı bile sersemletmiş, diye düşündü Corayne gerinerek. Kirmen Kılıcı yanında, bir sevgili kadar yakınındaydı. Açlıktan midesi kazınıyordu, heybesini bulmak üzere döndü.

Birden korkuyla sıçradı.

Valnir yanına çömelmiş, sessizce ona bakıyordu. Corayne kendini bir şahinle burun buruna gelmiş gibi hissetti, Valnir'in sarı gözleri Corayne'e dikilmişti.

"Tanrılar aşkına," diye söylendi Corayne kendini tekrar dirseklerinin üstüne bırakarak.

Kadim kral sadece gözlerini kırıştırdı, gösterişli pelerini omuzlarından sarkıyordu. "Ne oldu?"

Corayne dişlerini sıktı. "Ödüm koptu da."

"Niyetim bu değildi," dedi Valnir sakın bir sesle.

“Biliyorum,” dedi Corayne sertçe, Kadimlere özgü berbat davranış tarzı onu sinirlendirmişti. Dom’u bu kadar çok hatırlatması daha da sinir bozucuydu.

Valnir zarıfçe ayağa kalktı, beyaz elini Corayne’e uzattı. “Biraz yürüyelim Leydi Corayne.”

“Pekâlâ.”

Corayne ayağa kalkmasına yardım etsin diye esneyerek Valnir’in elini tuttu. Alışkanlıkla Kirmen Kılıcı’nı omzuna astı.

Diğer Kadimler nöbet tutuyordu, kampı çeviren silüetleri heykeller gibiydi. Corayne, Vergon’dan beri ilk kez kaç kişi olduklarını saydı. Bir düzine Kadim kalmıştı. Tepede yürürlerken Valnir, Corayne’in nereye baktığını fark etti. Ne düşündüğünü tahmin etmesi zor olmadı.

“Kale Ormanı’ndan iki yüz kişiyle yola çıktım,” diye mırıldandı. “İki yüz Sirandel ölümsüzüyle. Onlarla birlikte bu diyarın onca çağı, sayılamayacak kadar çok yılın anıları da gitti. Hepsi kayboldu.”

Allward batıda bir örtü gibi altlarına serilmişti. Çiftlikler, ormanlar, krallıklar ve halklardan oluşan bir kırkyama gibiydi. Dillerden ve ticaret yollarından. Corayne araziye bakarken her zamanki gibi meraklı değildi. Hâlâ yorgundu, her şeyden bıkmıştı. Uzun Deniz’in kıyısındaki uçurumdan başka bir dünya tanımadığı günlerde onu mutlu eden şeyleri öğrenmekten bile bıkmıştı.

İçini çekti, Valnir’in yüzüne bakamadı.

“Üzgünüm lordum. Ne kadar üzgün olduğumu anlata-mam,” dedi ısınmak için kendini kollarıyla sararak. “Hepsi için yas tutacağım.”

Valnir başını iki yana sallayarak Corayne’i şaşırttı. Bugün saçları toplanmamıştı, uzun kızıl bir perde gibi omuzlarına iniyordu. Hâlâ duman kokuyordu. Corayne her şeyin duman koktuğunu fark ederek kaşlarını çattı.

“Zaten pek çok kişinin yasını tutuyorsun,” dedi Valnir düşünceli bir tavırla. “Taşıman gerekmeyen bir yükü sırtlanma.”

“Benim için öldüler,” dedi Corayne. “Bugünlerde bunu çok sık söyler oldum.”

Kadim de Corayne gibi yüzünü batıya çevirdi. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı.

“Ward için öldüler, kendileri için, aileleri için. *Benim* için öldüler Corayne.” Valnir’in sesi hafifçe titriyordu. Bu bir Kadim’de pek rastlanmayan bir şeydi. “Böyle ölmek isterlerdi. Gerekirse aynı şeyi yine yaparım, kendi canımı da seve seve veririm.”

Corayne Kadim kral için tanıdık bir acıma duygusuna kapıldı. Dom’un pek çok kez yaptığı gibi Valnir de ölümlülere has kederle başa çıkmaya çalışıyordu. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu; gökyüzüne, yere, aşağıdaki tepelere, ötedeki dağlara baktı. Corayne dışında herhangi bir yere.

Anlamıyor. Kederi de utancı da anlamıyor.

“Senin suçun yok,” dedi Corayne, Valnir’in koluna dokunarak. “Bunların hiçbiri senin suçun değil.”

Valnir’in pelerini yumuşacıktı, mor kumaşı sık dokunmuştu, rengi canlıydı. Ejderha pençesiyle yırtılmamış, yanmamış, kana bulanmamıştı. Valnir’in kolu elinin altında yavaşça gevşedi. Corayne kendini yaşlı bir ağacı teselli ediyormuş gibi hissetti.

“Bakış açısına bağlı,” dedi Valnir konuşmakta zorlanarak, sonra Corayne’e baktı. Gözlerini omzundaki Kirmen Kılıcı’nda, kendi eliyle yaptığı kılıçta gezdirdiği Corayne’in dikkatinden kaçmadı. “Dediğim gibi, gerekirse bu uğurda seve seve ölürüm.”

Corayne’in içinden hiç gülümsemek gelmiyordu, yine de denedi.

“Beni Iona’ya götür, belki o zaman tanrılar seni affeder.”

Valnir dişlerini göstererek kendince Corayne’e gülümsedi. “Belki de Eski Cor’lu Corayne.”

Bu isim Corayne'e tuhaf geldi, lejandı olmayan bir harita ya da batıdan doğan bir güneş gibi. Corayne yine babasını, Eski Cor'lu Cortael'i düşündü. Corayne onun bir parçasıydı, oysa babası çok uzaklardaydı. Corayne onu ebediyen kaybetmişti.

Yine de aklının karanlığında elini uzattı. Babası elini tutsun istedi.

İki gün sonra bir rüya gördü. Rüyasında gördüğü, gölgesi daima zihninin bir köşesini işgal eden, Bekleyen değildi.

Galland Kraliçesi Erida'ydı.

Corayne büyük bir tepenin üstünden Erida'ya bakıyordu, kraliçenin arkasında hiç bilmediği bir kale yükseliyordu. Kan ve duman kokusu getiren sert bir rüzgâr esiyordu. Erida fırtınanın karşısında bir heykel gibi dimdik duruyordu. Kırmızı ipeklilere bürünmüştü, kahverengi saç örgüsü rengârenk mücevherlerle süslenmiş bir taç halinde başına dolanmıştı. Genç kraliçe, Corayne'in hatırladığı kadar güzel ve gösterişliydi, bir askerden çok daha korkutucuydu.

Sonra Erida gözlerini kıstı, dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi. Gözlerinin safir mavisi yerini yavaş yavaş kırmızıya bıraktı.

Corayne'in ödü patladı, birden yıldırım çarpmış gibi oldu. Hiç düşünmeden sırtından Kirmen Kılıcı'nı çekti, kraliçeyi ikiye bölmek ve dönüştüğü canavarı yok etmek için ileri atıldı.

Kılıç kraliçenin üstüne inmeden uyandı, Kadim kampı şafağın ışığında aydınlanıyordu. Ter içindeydi, giysileri üstüne yapışmıştı. Kesik kesik soluyor, nabızı kulaklarında atıyordu.

Rüyanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Günlerce etkisinden kurtulamadı. Erida tüm dünyayı yutacakmış gibi bakan korkunç gözleriyle yine gelir diye geceleri uyumaktan korkar oldu.

18

ASLANIN DIŞLERİ

Sorasa

Onu öldürmeliydim.

Sorasa daha fazla su yutmamaya çalışarak yüzeye çıkıp derin bir nefes aldı. Son birkaç metreyi de yüzüp kanalın kenarına vardı. Üstünden sular damlayarak karanlık sokağa çıktı. Saray garnizonunda boru çalıyor mu, muhafızların ayak sesleri geliyor mu diye dinledi. Hiçbir şey duymadı.

Sarayın bahçesinden koşarak geçip kraliçenin özel lagününe daldıktan sonra geriye sadece kendilerini akıntıya bırakmak kalmıştı. Tüccarların oturduğu zengin bir mahallede kıyıya çıkmışlardı, burası saraya epey yakın olduğundan kesin bekçiler devriye geziyordu. Ahşap çatkılı duvarlar ve kiremit çatılar düzenli sıralar halinde uzanıyor, sokaklar birbirini keserek tüm bölgeyi sarıyordu. Dört tarafı sularla çevrili olduğundan saray gibi burası da şehrin içinde başlı başına bir adaydı.

Princesiden, diye geçirdi içinden Sorasa, kapılardaki ve tabelalardaki altın taç damgasını fark etmişti. Şehrin en iyi

dükkânlarına sahip olan tüccarların çoğu Galland sarayına hizmet ediyordu. Gece olduğundan şimdi dükkânlar kapalı, vitrinler karanlıktı. Üst katların pencerelerindeki ışık içeride birilerinin olduğunu gösteriyordu. Ama ortada bekçilerin olmaması Sorasa'yı rahatlattı. Kuytu köşelerinden dışarı çıkmış birkaç dilenci dışında sokakta kimse yoktu. Dilencilerden birkaçı kanalın kenarında aylaklık ediyordu, nehirden çıkan bir Amhara suikastçısına ve ölümsüz bir Kadim'e aldırdıkları yoktu.

Gözlerini Yeni Saray'a ve sarayın duvarları içindeki her şeyi yok eden alevlere dikmişlerdi.

Sorasa üstünden sular damlayarak ayağa kalkarken yangının sıcaklığını sırtında hissediyordu. Suyun karşısındaki duvarların ardına bakmaya cesaret edemedi. Duvarın arkasında ne olduğunu, bizzat yaptığı şeyi gayet iyi biliyordu. Yine de patlayan camların sesini ve alevlerin kükreyişini duymazdan gelemiyordu. Köprüden kaçmaya çalışan ya da kanala atlayan hizmetkârların ve saraylıların bağırışmalarını da.

Batan bir gemiyi terk eden fareler gibi kaçışıyorlar, diye düşündü. Ben de bir fareyim, bir daha ele geçmeyecek bir fırsattan kaçıyorum.

Gözleri yanıyordu, saçlarının suyunu sıkarken sokakları gözden geçirdi. İçindeki pusula hareket etti, dört bir yana doğru uzanan büyük Ascal şehrine göre ayarlandı.

Sarayın orada bir kule yıkıldı, çıkan ses gök gürültüsünü andırıyordu. Sorasa yine gölgelere sokularak ilerlemeye başladı, dünyadaki tek sığınağı karanlıktı.

Dom da onu izledi, zırhından kalan son parça kanalın dibini boylamıştı. Üstünde yine deri yelek ve pantolon vardı, suyla dolan çizmeleri her adımda vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Islak sarı saçları bir omzunun üzerine dökülmüştü, zindanda geçirdiği günler yüzünden gözlerinin altı hâlâ mor

mordu. Perişan halde de olsa Dom bir Kadim'di, ölümsüz ve tehlikeliydi, yeşil gözleri arkalarındaki alevler kadar parlaktı.

Nefesi Sorasa'nın çıplak boynuna vurdu.

"Onu öldürmeliydin."

Sorasa dişlerini sıkarak pis kokulu sokakta hızlı hızlı yürümeye devam etti.

"Yürü," dedi iliklerine kadar sızan soğuğa aldırmadan. Deri giysileri sırılsıklamdı.

Dom sinir bozucu bir rahatlıkla ona ayak uydurdu. Sokak daraldı, duvarlar birbirine yaklaşarak onları omuz omuza yürümeye zorladı. Sorasa, Dom'u itip duvara yapıştırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Sarn," diye hırladı Dom vahşi bir sesle.

Sorasa gözlerini devirerek daha dar bir sokağa saptı. Dom yan yan yürümek zorunda kaldı, omuzları Sorasa'nın rahatça yürüdüğü geçide sığmayacak kadar genişti.

"İstedğin kadar hırlayabilirsin, yeter ki yürümeye devam et."

Sorasa, Dom'a özellikle bakmıyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Utancını Dom'a göstermeye hiç niyeti yoktu.

"Nereye gittiğini biliyor musun bari?" diye homurdandı Dom.

Sorasa dar uzun pencerelerin altındaki küçük bir avluya girdi, avlunun ortasında tek bir kuru ağaç vardı. Avlunun dört bir yanı dar sokaklara açılıyordu. Sorasa bu geçitlerin her birini ve çıktıkları sokakları, geniş caddeleri, köprüleri ve kanalları, şehrin duvarları boyunca sıralanan kapıları biliyordu.

Doğudaki Fatih Kapısı'na, kuzeydeki Küçük Kapılar'a, batıdaki Godherda'ya çıkıyor.

Sonuncusunu Ascal'dan kaçtıkları son seferden iyi hatırlıyordu. Şehrin dört bir yanında yankılanan alarm borularının sesini hâlâ duyabiliyordu. Dom o zaman yaralıydı, çalıntı bir

atın sırtında yarı baygındı. Kanaması gece boyunca durmamıştı, sonunda Sorasa gözlerini bir daha açmayacağından korkmaya başlamıştı. O zaman Corayne ve Andry'yle yalnız kalmaktan, dünyanın sonu yaklaşırken dadılık yapmaktan korkmuştu.

Keşke yeniden o ana dönebilsem, diye düşündü. Aynı yolu gözümü dört açıp yürüyebilsem.

Yolların her birini kafasında tartarken Dom sessizce bekliyordu. Bakışları sanki Sorasa'nın içine işliyordu.

"Wayfarer Limanı," diye mırıldandı Sorasa sonunda doğuya giden geçidi seçerek. Kaşlarını çatıp omzunun üstünden arkasına baktı. "İstersen bunu gözüm kapalı da yapabilirim."

Dom yüzünü buruşturdu ama itiraz etmeden Sorasa'nın peşine düştü. "Gerek yok."

"Nihayet bana biraz olsun güveniyorsun," diye homurdandı Sorasa kendi de şaşırarak. Yüzünün yine kızardığını hissetti.

Bir korkağa güvenmekle hata ediyorsun, diye düşündü acı acı. Yapmam gereken şeyi yapmadım, ikimizi de bizi bekleyen cehenneme mahkûm ettim.

Dom tedirginliğini fark ettiyse bile hiç renk vermedi.

"Onu öldürmeliydin," dedi yine.

Sorasa titreyerek ıslak giysilerine lanetler okudu. "Seni kurtardığıma şimdiden pişmanım."

Dom sarı kaşlarını çattı. "Galland kraliçesi ikimizden de daha önemli."

Sorasa yumruğunu sıktı. Bronz hançeri, kendi yüzü kadar tanıdık olan sapının sıcak derisini hâlâ elinde hissediyordu. Ne var ki hançeri bir kraliçenin kanıyla lekelenmiş, dönmemek üzere yitip gitmişti.

"Sence ben bunu bilmiyor muyum Kadim?" dedi sertçe, sesi taş duvarlarda yankılandı. Hızla arkasına döndü, az kalsın Dom'un iri bedenine çarpacaktı.

Dom ters ters yüzüne baktı, dudakları aralandı, gözleri kocaman açıldı, tüm acısı ve öfkesi yüzünden açıkça okunuyordu. Sorasa da aynı şeyleri hissediyordu, bir de pişmanlık. *Bunu yapamazdım. İkimizin de ölmesine izin veremezdim. Erida söz konusu olsa bile.* Sorasa'nın yumruğu titriyordu, Dom ise gözünü bile kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Yeşil ve bakır sarısı buluşmuştu.

Uzaktan bir gümbürtü daha geldi, ardından sel gibi boşanan suyun sesi duyuldu. Sarayın bir parçası daha çökmüştü, bu kez kanalın içine. Sorasa çökenin duvar mı yoksa kule mi olduğunu anlayamadı. Yangının uğultusu tüm hızıyla devam ediyor, ölümlü çığlıklarını yutuyordu. Yıkım yayıldıkça panik de artıyordu. Pencereelerde mumlar yanıyor, insanlar sokağa dökülüyordu, Ascal'ın her yerinden sesler yükselmeye başlamıştı.

Sorasa bunu bir kaosun takip edeceğini biliyordu. Ortalık karışmadan uzaklaşmaları lazımdı.

"Belki de Erida ölmüştür," diye mırıldandı kendi kendine.

Kule yanıyordu, saray çökmeye başlamıştı. Ayrıca onu bir masaya çivilenmiş bıraktım.

Dom alay eder gibi güldü. "Hiç sanmıyorum Sam. O kadar şanslı değiliz, değil mi?"

"Hâlâ hayattayız," dedi Sorasa. "Bence hayli şanslıyız."

Sonra içini çekerek bu düşünceleri bir kenara bıraktı.

"Devam edelim," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ne kadar vaktimiz var bilmiyorum ama elimizdekini iyi değerlendirmeliyiz."

Domacridhan bu kez itiraz etmedi. Sorasa'nın dediğini yapıp bir gölge gibi peşine düştü.

Geçitlerden ve arka sokaklardan karanlık bir rüzgâr gibi geçtiler. Sorasa elinden geldiğince caddelerden ve pazar yerlerinden uzak duruyordu. Şehrin yarısı meyhanelere,

kumarhanelere ve genelevlere gittiğinden buraları geceleri bile kalabalık olurdu. Şehir garnizonunun askerlerinden ve gece bekçilerinden söz etmeye bile gerek yoktu. Hepsi tahliyeye yardım etmek ve suçluları yakalamak için saraya koşacaktı.

“Sigil ne olacak?” diye fısıldadı Dom arkasından.

Sorasa yüzünü buruşturarak sırtını duvara yapıştırdı, sokaktan geçen iki çamaşırcı kadınla burun buruna gelmekten kıl payı kurtuldu.

“Sigil, Timur büyükelçisiyle birlikte limanda olacak,” dedi ciddi bir sesle. Başka bir olasılığı aklına dahi getirmek istemiyordu. “Limana varınca hep birlikte şehirden çıkabiliriz. Timur gemisine binip büyükelçinin koruması altında yelken açarız. Bu kadar basit.”

Hayatta hiçbir şey basit değildir. Sorasa bunu çok iyi biliyordu.

Başında dikilen Dom gözlerini kıstı. Kadim de olsa, ölümlülerin duygularını anlamasa da Sorasa dikkatle ona baktığını hissediyordu. İyice tedirgin olmuştu.

“Bu şehirden daha önce de kaçtık,” dedi Dom, Sorasa’ya yürümeye devam etmesini işaret etti. “Tekrar kaçabiliriz.”

Sorasa biraz rahatlayarak önüne döndü, Dom arkasında kaldığı için şükretti. Bakışlarından hiç hoşlanmamıştı, daha önce hiç yapmadığı halde düşüncelerini okuyor gibi gelmişti. Daha önce biriyle hiç bu kadar çok zaman geçirmemişti. Hisarda bile; orada çömezler bazen haftalarca ayrı kalırdı. Şimdiye dek Dom’la her saniyesi sinir bozucu olan altı ay geçirmişti.

Yürürlerken Sorasa birkaç dakikalığına yalnız kalmak istediğini fark etti. Sırf maskesini biraz daha sıkılaştırmak ve kalbine birkaç zırh daha takmak için.

“Temur gemisinin bayrağı bakır rengi, üstünde siyah bir kanat şekli var,” dedi az sonra.

Dom'un sesi sertleşti. "Bunu neden bilmem gerekiyor ki?"

"Çünkü bazı şeyleri bilmen gerek Dom," diye homurdandı Sorasa bıkkın bir sesle. "Ne olacağı belli olmaz."

Belki ayrı düşeriz. Belki de daha kötüsü olur.

Kadim, Sorasa'ya yaklaştı, o kadar yaklaştı ki Sorasa dişlerinin vahşi takırtısını duyabiliyordu.

"Canına mal olacak bir aptallık yapmaya kalkarsan," diye tısladı Dom, "bil ki bunun yerine kraliçenin işini bitirmiş olabilirdin."

Sorasa onu bir çukura itivermeyi düşündü. Bunun yerine dudaklarını bükerek yüzüne baktı.

"Ölmemi istemediğini başka şekillerde de söyleyebilirsin."

Dom yüzünü buruşturdu, yara izleri lambanın ışığında parladı.

"Ölmeni isteseydim şimdi Byllskos'ta bir iskelettin," diye tısladı.

Sorasa dişlerini sıktı. "Sen de hâlâ Erida'nın zindanında zincirliydin, belki de şimdiye dek çoktan ölmüştün."

Dom yürüdükleri dar sokakta birden yavaşlayınca Sorasa şaşırdı.

"Evet," dedi Dom, Sorasa'ya bakarak. Yanağında bir kas seğirdi. "Evet, gerçekten hâlâ orada olurdum."

Bunu özür diler gibi söylemişti, Sorasa özrünü kabul ederek bir kez başını salladı. Bu tür şeylere enerjisi de isteğı de yoktu.

"Bakır rengi bayrak. Siyah kanat," dedi yine, dönüp yürümeye başladı.

Dom fısıldayarak yanıt verdi.

"Corayne'i kurtardığın için teşekkür ederim."

Bir Amhara dengesini kolay kolay kaybetmezdi. Sorasa o kadar hızlı döndü ki az kalsın geçidin gevşek döşeme taşları

üzerinde kayıp düşüyordu. Alaca karanlıkta Dom'un yüzünü daha iyi görebilmek için gözlerini kocaman açtı.

Dom da hiç kımıldamadan ona bakıyordu. Boğazındaki damar aptal, soylu kalbinin ritmine uyarak atıyordu.

Sorasa yutkundu, kendi kalbi de güm güm çarpıyordu.

"Şimdi bunun sırası değil Dom."

Kadim onu duymazdan geldi.

"Sen olmasaydın Corayne, Gidastern'de ölecekti," dedi. "Diyarı sen kurtardın Sorasa."

Sesi pek çok duyguyla yüklüydü ve her biri yüzünden kolayca okunuyordu. Minnet, utanç, pişmanlık. Gurur. Hürmet.

En çok da hürmet.

"Aptal aptal konuşma," dedi Sorasa sertçe.

Yine de boğazı düğümlendi. Hayatı boyunca kimse ona böyle bakmamıştı. Loncada sadece başarı ya da başarısızlık vardı. Başarı zaten beklenen bir şey olduğundan asla ödüllendirilmezdi. Asla dikkate alınmazdı. Suikastçılar asla övülmezdi, sadece bir dövme daha yapılır, yeni bir görev verilirdi. Sorasa'nın eli dalgınca sahip olduğu tek şeyi aradı.

Ama Amhara hançeri artık yoktu, yanan bir kuleye ve korkunç bir kraliçeye kurban edilmişti. Artık kendi aklından başka güvenebileceği bir şey yoktu. Bir de Domacridhan'dan.

"Diyarı kurtardın," diye tekrarladı Dom yüksek sesle.

Sorasa yumruğunu sıktı.

"Henüz değil."

Wayfarer Limanı'nda genelde bir keşmekeş hüküm sürer, sokaklar her türden insanla dolup taşardı. Korsanlar, hırsızlar, tüccarlar, kaçakçılar, kaçaklar, yabancı diplomatlar. Her renkten yelkenliler, her krallıktan bayraklar, Ward'daki her dilden bağrıışmalar. Beşinci Kanal'ın üstündeki Ay Köprüsü'nden geçerlerken Sorasa rahat bir nefes aldı. O da Dom da göze

batmıyordu. Ascal'ın çiğneyip tükürdüğü iki yorgun yolcudan farkları yoktu.

Daha doğrusu Sorasa öyle düşünüyordu.

Limana varıp hacı kalabalığına karışmışlardı ki borular çalmaya başladı.

Ses saraydan gelmiyordu.

Sorasa hiç düşünmeden dönüp Büyük Kanal'dan limanın girişine doğru baktı. Her yönden Wayfarer Limanı'ndan daha büyük olan bir başka limana.

Fleethaven.

Gördükleri karşısında gözleri yuvalarından fırladı. Bir zamanlar Erida'nın donanmasının kalbi olan, savaş kalyonlarını barındırmak üzere inşa edilmiş daire şeklindeki liman cehenneme dönmüştü. Ambarlar ve iskeleler yanıyor, fıçılar ve sandıklar patlayarak dağılıyordu. Kırmızı alevlerle sarılmış direkler kapkara olmuştu, yelkenler sıcak rüzgârın şiddetiyle dalgalanıyordu. Direkler birer birer devriliyor, kalyonlar eriyip suya karışıyordu.

Sorasa gökyüzüne baktı, dumanların içinde ejderhadan bir iz görmeye çalıştı. Yarasa kanadına benzer bir kanat, mücevherlerle süslü bir bacak, ardına dek açılmış korkunç bir ağız.

Ama bulutların arasında hiçbir şey yoktu.

Beyni uğulduyor, yüzüne sıcak hava vuruyordu, yanan filo ufukta ikinci bir güneş gibiydi. Şehrin duvarları sanki üstüne üstüne geliyor, onu boğmaya çalışıyordu. Kalabalık köprüde kendine yol açarak yürümeye başladı, herkes şaşkınlıkla alevleri izlemeye koyulmuştu.

"Yoksa şehri ateşe mi verdin?" diye fısıldadı Dom, Sorasa'nın yanı sıra yürürken.

Sorasa dişlerini sıktı. "Ben yapmadım."

Dom sesini alçalttı. "Sigil mi acaba?"

“Akrabalarını böyle bir tehlikeye atmaz.”

“Öyleyse kim?”

Kafası karışan Sorasa olasılıkları gözden geçirdi. *Kaza, sabotaj, sabrının sonuna gelen hoşnutsuz bir kaptan.* Başını çevirip arkasına baktı, yürürken kalabalığın arasından alevleri görmeye çalıştı.

Alevler alçak bulutlara doğru yükselen dumanların arasında dalgalanıyordu. Diğer binalar Fleethaven’ın büyük bölümünü gizliyordu ama Sorasa göreceğini görmüştü. Kalyonlar iskelelerinden kaçıp limandan çıkmaya çalışıyor ama kocaman gövdeleriyle yanarak suya batan kendi gemilerinin ablukasıyla karşılaşıyordu. Fleethaven’ı ateşe veren her kimse bunu son derece ustaca yapmış, savaş kalyonlarını ve gemicileri tuzağa düşürmüştü. Sadece küçük tekneler, sandallar, hatta eline bir kürek geçirme şansı bulan denizciler tarafından idare edilen kayıklar kaçmayı başarıyordu. Sorasa suları sıçratarak ilerlediklerini görebiliyordu, yanan bir göletin yüzeyindeki böceklerle benziyorlardı.

“Kendimizi bir gemiye atmalıyız, hangisi olursa,” dedi Sorasa yeniden önüne dönerek. “Kraliçenin şehri silahlandırıp limanı tamamen kapatması çok uzun sürmez.”

İşte o zaman kapana kısıldık demektir.

Dom itiraz etmeyince rahatladı.

Sorasa göz ucuyla izlemeye koyuldu, yanan donanmayı değil, kanalın sonundaki kuleleri izliyordu. Aslan’ın Dişleri’ni. Denize açılan tek yolun, limandaki gemilerin tek kaçış yolunun başında iki nöbetçi gibiydiler.

Kalabalıktan faydalanarak Wayfarer Limanı’na vardılar, Fleethaven’ın yandığını görünce herkes afallamıştı. Devriyeler yanan tersaneye doğru koşuyordu.

Sorasa biraz gevşediğini hissetti. Fleethaven sayesinde hayal dahi edemeyeceği kadar büyük bir şans doğmuştu.

İşte bir fırsat, diye düşünerek keyiflendi.

Ama neden? diye düşünüyordu bir yandan da. Bunu kim yaptı?

Şehirde yeniden boru sesleri yankılandı, bir ormanda avı çağıran trompetleri andırıyorlardı. Sorasa'nın sırtından bir ürperti geçti. Borular şehrin dört bir yanındaki gözetleme kulelerine ve nöbetçi kulübelerine sesleniyor, şehir garnizonunu toplanmaya çağırıyordu. Ascal'daki tüm askerler Erida'nın emriyle harekete geçecek, şehre ve duvarların içindeki her şeye akın edecekti.

Wayfarer Limanı saray arazileri ya da Princesiden gibi değildi. Bu bölge büyük bir şehrin limanından bekleneceği üzere o kadar düzenli, o kadar seşkin değildi. Ara sokaklardaki serserilerden ve kuytu köşelerdeki haydutlardan uzak durarak yürürlerken Sorasa'nın gözüne her türlü tekinsiz tip ilişiyordu. Ayak işlerine koşturanların ve yalpalayarak yürüyen denizcilerin etrafında sinsî hırsızlar geziniyordu.

Sorasa hiçbirinden korkmuyordu.

Ama kulelerden korkuyordu. Kanalin ağzında görmekten korktuğu şeyi düşünerek tekrar Aslan'ın Dişleri'ne doğru baktı. Her an başka bir boru sesi, hatta korkunç bir zincir şakırtısı duymayı bekliyordu.

"Sorasa."

Dom'un serin nefesi kulağına vurdu. Sorasa korkudan sıçramamak için kendini zor tuttu.

Ters bir cevap verecekti ki Dom parmağıyla ileriye, büyüklü küçüklü gemilerle ve her ırktan tayfalarla dolu rıhtımı işaret etti. Sorasa dikkatle baktı, ölümlü gözleriyle değişen gölgelerin ve genel kaosun içinde bir şey aradı. Önce Sigil'i görme umuduyla kalabalıktaki yüzleri taradı.

Ama Dom'un gösterdiği Sigil değildi.

"O gemiyi daha önce de gördüm," diye hırladı Dom.

Sorasa gözlerini kocaman açtı, tanıdık bir yüz görmüş gibi bakışlarını devasa kalyonun gövdesinde gezdirdi.

“Ben de.”

Mor yelkenler, çift kürek güvertesi, iki direk. Gemi herhangi bir ticaret gemisiyle, hatta bir savaş kalyonuyla boy ölçüşebilecek kadar büyüktü. Siscaria’nın mor üzerinde altın sarısı meşale bulunan bayrağını taşıyordu. Ama Sorasa bunun bir Siscaria gemisi olmadığını biliyordu.

Bu gemi hiçbir ülkeye ait değildi.

Kaptanı da öyle.

19

İMPARATORLUĞUN BEDELİ

Erida

Erida'nın eli de saray gibi cayır cayır yanıyordu. Acısı dayanılır gibi değildi. Erida ağlayamadı. Pencereden atlayıp sırta kadem basan Amhara ve Kadim'e bile bakamadı.

Acıdan hiçbir şey düşünemez haldeydi, tüm dünyası avucuna saplanmış hançerden ibaretti. Duvarları yalayan alevler göz ucuyla gördüğü iblisleri andırıyordu. Ter içinde kalmıştı, geceliği sıırıslıklamdı, yaradan boşalan kan küçük masanın üstüne akıyordu.

"Biraz canın yanacak," dedi bir ses kulağına, tanıdık bir el başını göğsüne bastırdı.

Diğer eliyle hançeri sapından tuttu. Erida irkildi, şimdiden çığlık atmaya başladı.

Çelik kemiği, sinirleri, kasları ve deriyi sıyırıp geçti.
Erida'nın gözleri karardı.

Dizlerinin bağı çözüldü, yere düşeceğini sandı. Ama düşmedi. Taristan onu güzelce tuttu, bir kolunu sırtına dayayıp

diğerini dizlerinin altından geçirdi. Erida kendini gevşekçe ve çaresizce Taristan'ın kollarına bıraktı.

“Kanamayı durdurman gerek,” dedi Taristan sertçe, tüm dikkatini yatak odasından canlı çıkmaya yöneltmişti.

Erida'nın midesi bulanıyordu. Dumanlı havayı içine çekerek derin bir nefes almaya çalıştı, boğulur gibi oldu. Dişini sıkarak sağlam eliyle bol geceliğini yaralı eline doladı. Korkunç bir acı şimşek hızıyla elinden koluna yayıldı.

Onu bayılmaktan alıkoyan tek şey öfkesiydi. Öfke acıyla birlikte damarlarında dolaşıyordu, ikisi âşıklar gibi sarmaş dolaş olmuştu.

Gözlerini kısarak dumanlarla kaplı odaya baktı, görkemli odası şimdi korlardan ibaretti. Yatakları tutuşmuş, girift oymalarla süslenmiş çerçevesi parçalanmıştı. Alevler cilalı ahşapları yalayarak her güzel şeyi yok ediyordu. Madrentine dantelleriyle süslü perdeleri, eşsiz aynaları, Rhashir halılarını. Kristal şamdanları. Zarif giysileri. Kuş tüyü yastıkları. Mücevherlerle süslü vazolardaki çiçekleri. Sayfaları küle dönmüş paha biçilmez kitapları.

Bronz hançer Taristan'ın fırlattığı yerde kalmıştı. Erida kan çanağına dönmüş yaşlı gözlerle hançerin kıvrımını, siyah deriyle kaplı sapını inceleyerek hafızasına kazıdı.

Amhara, diye geçirdi içinden, hançeri vuran kadının o olduğunu anlamıştı.

Dövmeli, çevik, zeki. Aylar önce Corayne'i kurtaran da oydu, Cor soyundan gelen kız, Erida'nın eline düştüğünde. Amhara kadını o zaman zaferini ondan çalmıştı, şimdi bir kez daha çalışıyordu. Domacridhan ve Amhara'nın kaçarken birbirine kattığı dumanlar hâlâ girdaplar çizerek dönüyordu. Bir yanı kulenin dibinde cansız yatıyor olsunlar diye, bedenleri düşüşün etkisiyle parçalanmış olsun diye dua ediyordu. Bir

yandan da Amhara'nın bu kadar aptalca can vermeyeceğini biliyordu.

Taristan alevlerle ve çöken döşeme tahtalarıyla savaşıarak odadan kaçarken Erida tanrısına lanetler okuyor, ağzına kan tadı geliyordu. Ama Bekleyen bile cevap vermiyordu, fısıltıları tam ihtiyaç duyduğu anda kaybolmuştu.

Beni öldürebilirdi, diye düşündü Erida, her adım canını yaktığı için dişlerini sıkıyordu. Bu, Bekleyen'in bir lütfü. Savaşmak ve kazanmak için hâlâ hayattayım.

Taristan'a iyice sokuldu, kolunu boynuna doladı. Taristan'ın teni ateş gibiydi, alevler kadar sıcaktı. Erida tam anlamıyla Taristan'ın elindeydi, gücünün ve cesaretinin insafına kalmıştı. Nedense Taristan'ın gücüne güvenmekte hiç zorlanmadı. Sanki bu nefes almak kadar doğal bir şeydi.

Salon yatak odasından da beter durumdaydı, kirişler ateş böcekleri gibi korlar saçarak düşüyor, duvar halıları küle dönüyordu. Erida yarı kapalı gözlerinin arasından yerde yatan cesetleri gördü. Aslan Muhafızlarını kaybetmek ona acı vermedi. Onun uğruna ölmek zaten vazifeleriydi.

Acı ve öfke kanında uğulduyor, kalp atışlarına hükmediyordu. Eli nabız gibi atıyor, parmaklarının arasından kan boşanıyordu. Ne kadar uğraşsa da elini kapatamıyordu, parmakları yanıt vermez olmuştu.

Dayanılır gibi değildi.

Taristan alevlerin ışığında solgun görünüyordu, onun yaraları da kanıyordu. Erida yeniden Kadim'e, Corayne'e ve diğerlerine lanetler okudu.

Gözlerini yeniden sımsıkı yumdu, içinin derinliklerine uzanarak gücünün son damlalarını toplamaya çalıştı.

Taristan bir şeyler homurdanınca konsantrasyonu bozuldu.

Acıdan, ciğerlerine dolan dumandan Taristan'ın ne dediğini anlayamamıştı.

“Yanıyor,” diye fısıldadı Taristan nefesi kesilerek. “O da yanıyor.”

Kadim de az evvel aynı şeyi söylemişti, çoktan gittiği halde sesi hâlâ yankılanıyordu. Erida anlayamadı, dünya kırmızı ve siyah girdaplar halinde dönüyordu, kan ve külden oluşan girdaplar.

Onu da yakıyorsun.

Ama Gallandlı Erida yanmayı reddediyordu.

Gözlerini kırpıştırarak yüz metre yüksekliğindeki Konrada'ya baktı. Vitray pencerelere fenerler asılmıştı, birkaç rahip sarmal balkonlardan aşağı bakıyordu. Tanrılar yirmi duvarlı odadan granit gözlerini kanlar içindeki kraliçeye dikmişti. Erida öfkeyle tanıdık figürlere baktı. Lasreen'e ve ejderhası Amavar'a. Para dolu ağzıyla Tiber'e. Kurtarıcı alevlerinin arasındaki Fyriad'a. Kılıcını işaret ateşi gibi havaya kaldırmış Syrek'e.

Burada Bekleyen'in heykeli yoktu ama Erida yine de varlığını hissediyordu. Her tanrının arkasında, her mumda o vardı. Aklının kuytularında dolaşıyor, diğer tanrılar gibi onu izliyordu.

Saçları ve geceliği isle kaplanmış, tırnaklarının içi küllerle ve kurumuş kanla dolmuştu. Kendisi de çevresindekiler de perişan haldeydi. İsle kaplanmış refakatçileri pırıl pırıl kuleyle tezat oluşturunuyordu. En kötü görünen Taristan'dı, isten kararmış yüzünde gözlerinin akı bembeyazdı. Öfkeden yarı delirmiş bir halde, manyak gibi Erida'yı izliyordu.

Zihni berraklaşınca Erida katedralin ortasına çekilmiş bir divanda yattığını fark etti. Doktoru Bahi yanına tünemiş, tüm dikkatini eline vermişti.

Doktor Bahi son derece yavaş hareket ederek yarasını özenle sarıyordu. Yine de Erida'nın canı yanıyordu, dayanmak

için dişlerini sıkıyor, yanaklarından durmadan sıcak yaşlar akıyordu.

Erida ağlamıyordu. Gözyaşları kendiliğinden akıyor, gözleri yaşların sıcaklığıyla yanıyordu. Ama bundan fazlasına izin vermeyecekti. Ne bir hıçkırık ne de bir beddua. İçi öfkeyle kaynıyordu ama refakatçileri bunu görmüyordu.

Cesede üşüşen sinekler gibi başında dönüp duruyorlardı. Hizmetçiler, nedimeler. Duman solumaktan burun delikleri kararmış olan Leydi Harrsing. Kraliçe giyinik olmadığından belli bir mesafede duran Thornwall ve teğmenleri. Kraliçeye yaklaşmasına izin verilen tek erkek Taristan ve doktordu. Ronin bile salonun bir ucundaydı, yarı yarıya heykellerin gölgesinde kalmıştı, gözleri her zamankinden de mahmur bakıyordu.

“Ne diyorsun doktor?” diye mırıldandı Erida.

Bahi dudağını ısırды, sesi tereddüt doluydu. Kendi becerisinden şüphesi yoktu, emin olmadığı kraliçeydi. Erida isterse tek sözüyle kellesini vurdurabilirdi ve Bahi bunu çok iyi biliyordu.

“Elinizi kaybetmeyeceksiniz,” dedi sonunda. “Eğer enfeksiyon yoksa.”

Eğer kraliçenin karnına bir tekme gibi indi. Elini yumruk yapmaya çalıştı, sanki parmakları bedeninden ayrılmıştı. Elini kaybettiğini, kolunun kanlı bir bilekle son bulduğunu hayal etmemeye çalıştı.

Bahi'nin gırtlığının geceliğinin yakası üzerinde inip kalktığını gördü. Diğerleri gibi o da saraydan sırtındaki giysilerle kaçmıştı.

“Şanslı olduğunuzu söyleyebilirim Majesteleri,” diye devam etti Bahi. “Darbeyi biraz daha aşığıdan alsaydınız eliniz kesilmek zorunda kalmasa bile iş göremez duruma gelebilirdi.”

“Bunu bir Amhara yaptı. Nereye nasıl vuracağını biliyordu. Şansla ilgisi yok,” dedi Erida sertçe, kelimeler ağzını ekşitti. “Teşekkür ederim Doktor Bahi,” diye ekledi sesini biraz yumuşatarak.

Bahi minnetle kalkıp selam verdi, hemen sıvışarak diğerlerinin yanına gitti.

Harrsing bastonuna yaslanarak Erida'nın başında dikiyordu, yüzü asıktı. Toplanmamış seyrek, gri saçları beline dökülüyordu. Öksürerek ödünç pelerini ince bedenine biraz daha sıkı sardı. Yaşlı olduğu halde son derece ürkütücü görünüyordu.

“Demek Amhara sana bir işaret bıraktı. Mercury'nin hisarına bir lejyon göndermeli ve bu işi kimin için yaptıklarını öğrenmeliyiz,” dedi öfkeyle. “Öldürülmen için kimin para verdiğini bilmemiz gerek. Temur olabilir mi? Belki de Amhara büyükelçiyle birlikte saraya sızmıştır.”

Taristan başını yavaşça iki yana salladı.

“Bu, Amhara Loncası'nın işi değil, kendi başına hareket eden, canına susamış bir suikastçının işi,” diye gürledi, hâlâ Erida'nın yarasına bakıyordu.

Kraliçe bir danışmanına bir kocasına baktı. “Büyükelçi kaçtı, değil mi?”

Leydi Harrsing başını salladı. “Sarayın geri kalanı ve limandaki gemilerin yarısı da öyle.”

Erida'nın sırtından bir ürperti geçti. Büyükelçi Salbhai birlikte geçirdikleri son anlarda, her şey küle dönmeden önce, niyetini açık etmişti. İki ülke arasındaki barışa aracılık etmeye değil, Temur kadını için pazarlık yapmaya gelmişti. Kadının burada olduğunu nereden bildiği belli değildi. Ama bu, Erida'yı hayli endişelendiriyordu.

İmparator, Taristan'la planlarımız hakkında başka ne biliyor?

“Bhur’a dönmeyi başarırsa,” diye mırıldandı Taristan’ın gözlerine bakarak, “Hesapsızlar şehrin kapısına dayanabilir.”

Kocası öfkeyle hırlayınca hayal kırıklığına uğradı. “Ward’ın politik meseleleri umurumda değil,” dedi Taristan. “Her geçen gün gözümde daha da önemsizleşiyor.”

Erida yattığı yerde sağlam elini yumruk yaptı. Yarası zonkluyor, kalp atışları hızlandıkça acısı da artıyordu. Leydi Harrsing’le göz göze geldi, öfkeyle bakıştılar.

“Bizi biraz yalnız bırak Bella,” dedi Erida dişlerinin arasından.

Leydi Harrsing itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu, giderken eliyle işaret ederek hizmetçileri de uzaklaştırdı. Taristan ve Erida’yı bırakıp katedralin diğer tarafına doğru yürürken bastonunun sesi yankılanıyordu.

Baş başa sayılmazlardı ama Erida şu anda bundan iyisini umamazdı. Göz ucuyla altın zırhların parıltısını gördü, Aslan Muhafızlardan geriye kalanlar salonun etrafına dizilmişti.

Erida gözlerini muhafızlardan Konrada’nın yaldızlarla süslenmiş görkemli mermer sunağına çevirdi. Orada dururken neler hissettiğini hatırlıyordu, tanrıların önünde, başında bir peçe, elinde bir kılıçla, yanında Taristan’la. O zaman, bağlılık yemini ederken Taristan’ı sevmiyordu. Önünde uzanan yolu, onu bekleyen kaderi bilmiyordu.

Sargıdaki sağ eli şimdi kucağında kıvrılmıştı. Sargılar sızan kanla lekelenmeye başlamıştı bile.

“Seninle son kez burada durduğumuzda aramızda evlilik kılıcını tutuyorduk,” dedi Erida.

Taristan’ın yüzü her zamanki gibi donuklaştı. Erida bunu bir kalkan, bir koltuk değneği olarak kullandığını biliyordu. Yapayalnız geçirdiği çocukluğu yüzünden duygular onun için bir yükü. Zayıflıktı.

“İyi ki erkek değilim,” diye devam etti Erida. “Bir daha asla kılıç tutamayacağım.”

Taristan'ın parmaklarından biri seğirdi, rahatsız olduğunun tek göstergesi buydu.

“Kalbin zaten kılıç gibi,” dedi Erida'nın yüzüne bakarak.

Erida da ona bakıp ördüğü yüksek duvarların arkasını görmeye çalıştı. Taristan'ın içinde bir şey saklıydı, Erida'nın henüz ne olduğunu anlayamadığı bir şey.

“Lord Thornwall şehre giriş çıkışların durdurulmasını emretti,” diye ekledi Taristan daha ciddi bir havaya bürünerek. “Bütün kapılar, limanlar kapatıldı. Fleethaven'daki yangını da söndürmüşler. Thornwall ucuz atlattığımızı söylüyor.”

Erida acıyla içini çekti. Kocasının oturmasından başka bir şey istemiyordu, soğuk katedralde yakınlığını ve sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Ama bu kadar çok gözü görmezden gelmek zordu. Taristan gibi o da her zamanki duvarını örerek saray maskesinin arkasına çekildi.

Doğruldu, tahtına oturur gibi divana kuruldu. Canı çok yansa da görmezden gelmeye çalıştı.

“Thornwall limanın zincirini kaldırdı demek,” dedi. “Fare gibi kapana kısılacaklar.” Birden canı sıkıldı. “Tabii çoktan kaçmadılarsa. O ikisi yılan balığı gibi kaygan.”

“Erida.”

Taristan'ın fısıltısını duyunca sustu, kocasının sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Taristan ona bakıyordu, olduğu yerde donup kalmıştı, yüzü hâlâ ifadesizdi. Ama zırhında bir çatlak, daha derinlerden gelen bir parıltı vardı.

Bekleyen'in kırmızı parıltısı değildi bu. Taristan'ın gözleri hâlâ kapkaraydı. Kendi gözleriydi.

Bu gözler acıyla doluydu.

“Taristan,” diyebildi Erida sadece, kendi fısıltısı da cılız ve mesafeliydi.

Taristan dişlerinin arasından derin bir nefes aldı, göğsü gömleğinin açık yakasının altında hızla inip kalkıyordu. Solgun teninden dışarı fırlayan beyaz damarlar köprücük kemiğindeki kesik yüzünden daha da korkunç görünüyordu. Taristan, Erida'nın yarasına bakarken Erida da onunkilere bakıyordu. Birden her şeyi anladı, soluğu kesilir gibi oldu.

Taristan o sabah yaralarından bahsettiğinde nasıl korktuğunu hatırladı. Kaybedilen Kirmen'den, geri alınan hediyeden bahsettiğinde. Taristan savunmasızdı ve bu, Erida'yı çok korkutmuştu.

Şimdi Taristan'da da aynı korkuyu görüyordu. *Benim için korkuyor.* Taristan bakışlarını yaralı elinde, sonra da pürüzsüz tenine bulaşan küllerde dolaştırdı. Erida ona acıdı, bu kadar belli olduğuna göre Taristan gerçekten çok korkuyor olmalıydı.

Taristan onu sadece bir kraliçe olarak tanımıştı, muhafızlar tarafından korunan ulaşılmaz bir kraliçe. Erida'nın zırhı gösteriş içindi, silahları çelikten değil yaldızdan yapılmıştı. Bir orduya liderlik etmiş ama savaşa girmemişti, bir ordugâhta kalmış ama hiç korumasız gezmemişti, asla zarar görmemişti. Savaşlarını tahttan yönetiyordu, savaş alanından değil.

Bugüne dek.

Yavaşça elini uzattı, sağlam eliyle kocasının bileğini tuttu. Taristan'ın nabzı elinin altında hızla atıyordu.

"Taristan," dedi tekrar, sesi zar zor çıkmıştı.

Taristan ters ters yüzüne baktı, dudaklarını birbirine bastırdı, öfke ve korku arasında gidip geldiği yüzünden belli oluyordu.

"Bu yolda yürümesi gereken benim," dedi. "Tehlikeleri göğüslemesi gereken de."

Erida çenesini yukarı kaldırdı. "Ya zafer? O da sadece senin mi?"

Taristan hemen cevap verdi.

“Hayır.”

Erida gayret ederek sargılı elini kaldırıp gösterdi. Canı yanıyordu ama hiç belli etmedi, yarasının, kararlılığının önüne geçmesine izin vermeyecekti.

“İmparatorluğun bedeli buysa ödemeyi kabul ediyorum,” dedi kararlı bir sesle. “Kanım boş yere dökülmüş olmayacak. Anlaşıldı mı?”

Taristan hiç duraksamadan diz çöktü, bileği hâlâ Erida’nın elindeydi. Ateşler içindeki alnını yavaşça Erida’nın parmaklarına bastırdı, uzun müddet öyle kaldı.

“Evet, kraliçem,” diye mırıldandı.

Taristan kalkmayınca Erida şaşırdı. Kocasının omzunun üstünden refakatçilere baktı, hepsi de kocaman açılmış gözlerle kraliçe ve eşi arasında nadiren görülen bu sevgi gösterisini izliyordu.

Erida başını eğdi, yanağını Taristan’ın yanağına dayadı. “Ne oldu?”

“Küllerin kralı da olsa kral kraldır,” diye fısıldadı Taristan.

Erida kocasının bileğini daha da sıktı, parmaklarının altında kemikleri hissedebiliyordu.

“O aptal Kadim’in söylediği hiçbir şeyi kafana takma.”

“Bunu önce ben söylemiştim,” diye hırladı Taristan. Teni daha da ısındı, yanağı ateş gibi oldu.

Taristan’ın sıcaklığına rağmen Erida üşüyordu. Eski Cor’lu Taristan’da korku nadiren görülen bir şeydi. Utanç daha da nadir.

“Yamaçtaki tapınakta söylemiştim. O zaman bir büyü-cüden ve çalıntı bir kılıçtan başka bir şeyi olmayan bir askerdim,” diye devam etti Taristan, fısıltılar dudaklarından Erida’nın elinden sızan kan gibi dökülüyordu. “Küllerin kralı olmak istemiyorum Erida. Ben hedefime ulaşacağım diye senin yanmanı hiç istemiyorum.”

Zihninin kuytusunda bir şey alevlendi, Erida'ya ait olmayan bir öfke. Ama Erida anlıyordu. O da Erida gibi hüsrana doluydu. *Kendi zaferimizden korkup geri dönemeyecek kadar çok yol katettik.*

Taristan'ın bileğini bıraktı, sertçe çenesini tuttu, yüzüne baksın diye başını kaldırdı.

"Öyleyse yanmayacağım," dedi demir gibi kararlı bir sesle. Gallandlı Erida yanmayı reddediyordu.

Galland sarayı çok büyüktü ve saraylıların çoğu sağ salim kaçmayı başararak şehre sığınmıştı. Erida lordları sakinleştirmek için danışmanlarını gönderdi, bu esnada Lord Thomwall ve adamları da hasarı gün ışığında incelemek için saraya dönmüştü. Erida sarayda yaşayan yüzlerce hizmetçinin akıbetini bilmiyordu. Gece boyunca birkaç kova su atıp tahribatı hafifletmiş olsunlar diye dua ediyordu.

Böylece Aslan Muhafızlar ve şehir garnizonunun yarısı tarafından korunan Konrada, Erida'nın sığınağı vazifesini görmeye başladı. Askerler kimsenin kraliçeye ulaşamaması için katedralin etrafını çevirmişti. Bir Amhara suikastçısının bile.

Şafağın kızıl ışığı vitray pencerelerden katedrale dökülüyordu. Erida içeride volta atıyordu, daha fazla oturamayacak kadar huzursuzdu. Her ne kadar kendi güvenliği için de olsa salonu çeviren muhafızlar yüzünden kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu.

Taristan da salonda geziniyordu, üstünde hâlâ kanlı gecelik entarisi, çizmeleri ve pantolonu vardı.

"Ben de garnizonla birlikte iz sürmeliyim," diye homurdandı kemerli kapıya bir kez daha bakarak.

Bu boş bir tehditti. Erida, Amhara hâlâ serbestken Taristan'ın yanından ayrılmayacağını biliyordu.

"Sakin ol Taristan."

Büyücünün alaycı gülüşü canını elinden daha çok yaktı. Yanından geçerken yüzünü buruşturdu, Ronin pencere pervazına uzanmış bir kedi gibi divana yayılmıştı. Erida bir an büyücünün kolundan bir kâse üzüm çıkaracağını sandı.

Oysa büyücü kıpkırmızı gözleriyle Taristan'ı izliyordu, beyaz-sarı saçları isten kararmıştı. O da Eski Cor Prensi için endişeleniyordu.

En azından bu açıdan birbirimize benziyoruz.

“Kadim her ne kadar can sıkıcı olsa da asıl düşünmemiz gereken o değil,” dedi Ronin beyaz elini sallayarak. “Önce kılıcı geri almalıyız. Kılıç olmadan...”

“Kılıç olmasa da hâlâ iki Kirmen var, biri Gidastern’de, biri de Vergon Kalesi’nde,” diye sözünü kesti Erida sertçe. Taristan şu anda savunmasız olduğundan onu Domacridhan ve Amhara’yı bulmaya göndermek istemiyordu. “Bunun bir anlamı yok mu? Bekleyen için yeterli değil mi?”

Ronin, Erida’ya baktı, yüzünde öfke ve keyif arası bir ifade vardı.

“Zamanla olabilir,” dedi. “Ama Corayne an-Amarat ne kadar tehlikeli olduğunu kanıtladı. Bu işi şansa bırakamayız, oturup diyarların yıkılmasını bekleyemeyiz.”

Erida dudağını bükerek Corayne’i düşündü, kız fırtınanın ortasında küçük bir fare gibiydi.

“Kızın hâlâ hayatta olmasının benim için bir önemi yok,” diye kestirip attı.

Taristan kaşlarını çatarak Erida’nın karşısında durdu. Erida başını kaldırıp baktı, Taristan’ın gözlerinde açlığı gördü. Bu açlık onun için değil, Kirmen Kılıcı içindi.

“Domacridhan’ı elime geçiremiyorsam ben de kızı yakalarım,” dedi Taristan. “Bana bir lejyon ver, kızı bulup getireyim.”

Kraliçe tereddüt içindeydi, elbette bir lejyon asker kocasını korumaya yeterdi ama kapıldığı o yeni korkudan kurtulamıyordu.

“Kızı öldürüp bu işi bitirmek daha iyi olur aşkım,” dedi yavan bir sesle. “Nereye kaçacak ki?”

Ronin divandan alaycı bir kahkaha attı.

“Küçük kızlar korkunca nereye gider?” Kıkırdayarak yüksek tavana baktı. “Herhalde eve. Hangi kümesten çıktıysa oraya.”

Ama Taristan kaşlarını daha da çatarak yüzünü iyice astı.

“Hâlâ Corayne’i hafife alıyorsun Ronin.” Çenesinde bir kas seğirdi. “Corayne dik durup savaşabileceği yere gidecek.”

Erida, Taristan’ın öfkeli olduğu halde Corayne’e az da olsa saygı beslediğini hissetti. Onu suçlayamazdı. Corayne beklediklerinden çok daha iyi dayanmış, başlarına bela olmuştu.

“Ward’da çok sayıda büyük kale ve Galland lejyonlarına karşı duracak kadar korkutucu ordular var,” diye mırıldandı Erida hafifçe dudagina vurarak. “Ibal, Kasa, Temurijon.”

Konsej salonundaki eski Allward haritasını gözünün önüne getirdi. Harita Rhashir’den Jyd’e kadar binlerce kilometreyi kapsıyordu.

Eski kaledeki her şey gibi haritanın da büyük ihtimalle küle döndüğünü düşünerek yüzünü buruşturdu.

“Hayır, Uzun Deniz korsan kaynıyor. Corayne denizi geçmeyi asla başaramaz,” diye devam etti başını iki yana sallayarak. Deniz canavarlarına kurban giden kendi gemilerini hatırladı. “Temur onu kabul eder mi?”

Taristan gözlerine baktı. Sessizce düşünüyordu, sonra genzinden hafifçe hırladı.

“Kadimler eder,” dedi alaycı bir sesle.

Erida gözlerini kıstı, bu pek olası gelmemiştir. “Kadimler daha önce savaş çağrısını reddettiler. İlk yenilgi belirtisinde.”

“Bu kez reddetmeyecekler,” dedi Taristan acı acı. “Artık yenilgi kapılarının eşiğinde.”

Bir yıl önce Erida’nın sarayına bir yardım çağrısı gelmişti. Basit bir parşömendi, mühründe geyik amblemi vardı. Erida’nın bildiği bir krallığa ait değildi. Ama şimdi biliyordu. *Iona*. Ölümsüzler, diyarı yok etmek isteyen bir deliyi durdurmak için yardım istemişti.

Yardım edeceğime onunla evlendim, diye düşündü Erida, dudakları keyifle kıvrıldı.

“Ward’da kaç anklav var?” diye sordu yüksek sesle.

“Dokuz on tane,” dedi Ronin, Taristan’ın sesi çıkmayınca o cevap vermişti.

Erida yine haritayı ve Allward’ın uçsuz bucaksız sınırlarını hatırladı. *O anklavlarda kaç Kadim saklanıyor acaba, kaç Kadim’le savaşmamız gerekecek?*

Prens entarisinin koluyla uğraşmaya koyuldu, kolunu dirseğine dek sıvayınca yanık izi ortaya çıktı. Yara daha tam iyileşmemiştir, alacalı iz pek feci görünüyordu.

“Kulede mi oldu?” diye sordu Erida kolunu işaret ederek.

Taristan başını iki yana salladı. “Ejderha yaptı.”

Erida’nın başı dönmeye başladı, öyle ani olmuştu ki yarısından ya da kan kaybından dolayı olamazdı. Kendine gelmek için sertçe yutkundu, ölümsüz savaşçıları ve korkunç ejderhaları düşündükçe beyni bulanıyordu.

Korkunç, vahşi, diye geçirdi içinden. *Ve paha biçilmez.*

Olduğu yerde dönerek büyücüye baktı.

“Ronin.”

“Efendim Majesteleri?” dedi Ronin başını kaldırarak. Her nasılsa ünvanını saygısızca söylemeyi başarmıştı.

Erida üstünde durmadı.

“Tüm Ward’la ve ölümsüzlerle savaşacaksak lejyonlardan ve Kül Diyarlılardan daha fazlasına ihtiyacımız olacak,” dedi

Erida, sesi ayaklarının altındaki mermer gibi sertleştii. “Bize sahip olduğunu *umduğumuz* gücü göster.”

Ronin bu aşağılama karşısında kaşlarını çatı. Tam ağzını açmıştı ki Erida yaralı elini kaldırıp onu susturdu.

Büyücünün ateş püsküren gözlerine baktı, kendi gözleri de mavi birer yangına dönmüştü.

“Bize bir ejderha getir.”

Büyücünün beyaz yüzü düştü, kızgınlığı bir an için kayboldu. Gözleri yabancı ve tuhaf bir korkuyla parlıyordu. Ama hırsı tüm korkularından daha güçlüydü. Şöyle bir başını salladıktan sonra dua eder gibi ellerini kaldırdı. Erida, Kızıl Ronin’e dair her şeyde olduğu gibi, işin içinde daha fazlasının olduğundan, büyücünün damarlarında anlayamadığı bir sihrin dolaştığından şüpheleniyordu.

“Ejderhalar büyük yaratıklardır. Birini kontrol altına almak için de daha büyük şeyler feda etmek gerekir,” dedi Ronin. “Bekleyen’in hediyelerinde olduğu gibi.”

Erida alaycı bir gülümsemeye yaralı elini kaldırdı.

“Bu da bir fedakârlık değil mi?” diye hırladı.

Ronin’in sıçan gibi sırtıttığını görünce sırtından bir ürperti geçti.

“Böyle bir şey mümkünse yaparım,” dedi Ronin. “Majesteleri,” diye de ekledi.

Ronin’in arkasında, katedralin tepesindeki pencere kıpırmızı parlıyor, güneş Ascal’ın üstünde yükseliyordu. Güneş ışığı onları kırmızı, sıcak bir çemberin içine alıyor, üçünün yüzünde de ışık parçacıkları oynaşıyordu. Kraliçe, haydut ve büyücü bir satranç tahtasının üstündeki piyonlar gibi duruyorlardı. Birlik olmuşlardı, her biri üstüne düşeni yapıyordu. Erida hâlâ kanayan eline rağmen hafifçe gülümsedi.

Taristan birden çarpılmış gibi dizlerinin üstüne çöktü, elleriyle mermer döşemeyi eşelemeye başladı. Dişlerinin

arasından bir hırıltı döküldü, solgun yüzü kıpkırmızı oldu. Salonun etrafına dizilmiş olan Aslan Muhafızlar hemen fırlayıp prensin yanına koştu.

Erida daha hızlı davrandı, kayarcasına kocasının yanına koşup sağlam eliyle omzunu tuttu. Dikkatle Taristan'ın yüzüne baktı, içini buz gibi bir dehşet kapladı.

"Ne oldu?" diye sordu avucunu Taristan'ın sıcak yanağına bastırarak.

Taristan nefes almaya çalışıyordu, gözlerini yere dikmişti.

Üstlerine Ronin'in gölgesi düştü, gülümseyişi çoktan silinmişti. Bir an hiç konuşmadan izledi, sonra Erida'nın bilmediği bir dilde tıslar gibi küfretti.

"Bir Kirmen daha kaybettik," dedi boğuk bir sesle.

Taristan'ın solukları yavaşladı, gözleri kıpkırmızı oldu. Erida dikkatle kımıldandı, yaklaşan şövalyeler görmesin diye Taristan'ın yüzünü gizledi.

"Bir şeyi yok," dedi soğuk bir sesle, eliyle şövalyelere gitmelerini işaret etti. "Yerinize dönün."

Muhafızlar hiçbir şey sormadan itaat etti ama Erida'nın onları duyduğu yoktu, deli gibi çarpan kalbinin sesinden başka bir şey duymuyordu. Zihnindeki kapının arkasında Bekleyen'in gazabını hissetti, öfke dolu ulumaları tüm diyarlarda yankılanıyordu.

Elini kaydırıp Taristan'ın çenesini avucuna aldı. Gözlerine bakması için kocasının başını hafifçe kaldırdı.

Taristan'ın gözlerinden Bekleyen bakıyordu, siyahlar yanıp gitmiş, yerini cehennem kırmızısına bırakmıştı.

"Bize bir ejderha lazım," diye tısladı Erida. Dişlerinin arasından içine çektiği havanın tadı duman gibiydi. "Bize Corayne'in kellesi lazım."

20

TAŞ ŞEHİR

Corayne

Dağda geçirdikleri üçüncü haftanın sonunda Corayne sığağın ne olduğunu unutmuştu. Kaç pelerin giyerse giysin, geceleri kaç kürkün altına girerse girsin ısınamıyordu. Kamp ateşinin başında birbirine sokulan Charlie ve Garion'a imreniyordu. Kıskançlık krizine girmemek için kara ve dondurucu soğuşa dayanıklı Kadimleri düşünmek bile istemiyordu. Kadimler sadece rahatsız olmuşa benziyordu, onun gibi âciz durumda değillerdi.

Batı yamaçlarındaki son kasabada Garion pazara gidip Kadim parasıyla daha uygun giysiler satın aldı. Vadilerdeki ve dağ eteklerindeki küçük kasabalarda casusların olabileceğinden korkmuyordu. Calidon buzlarla kaplı bir ülkeydi, dağlarla çevriliydi, şehirler az sayıda ve kıyıda uzaktı. Galland kraliçeleri buradaki insanları kış kadar korkutmuyordu, ayrıca ülke halkının dağların ardındaki dünyaya dair pek bir bilgisi yoktu.

Bu da Corayne ve Charlie'nin dağ geçidinden sağ salim geçmesine yetti.

"Şimdi Monadhrian'dan geçiyoruz," dedi Garion, yüzü başlığının altından zar zor görünüyor, ağzından buharlar çıkıyordu. Tepeyi yavaş yavaş inmeye başladılar.

"Oradan geçen hafta geçtiğimizi sanıyordum," dedi Charlie, Corayne'in öbür tarafından, dişleri birbirine vuruyordu.

"Orası Monadhrion'du," dedi Corayne belki bininci kez.

Yine de karıştırdığı için Charlie'yi suçlayamazdı. Krallık boyunca birbirine paralel pençe izleri gibi uzanan üç sıradağa birbirine benzer isimler verilmişti. Hem de sinir bocazak kadar benzer isimler. Monadhrion, Monadhrian ve Monadhstoirm. *Önce Monadhrion'ı geçtik*, dedi içinden Corayne haritalarını hatırlayarak. Yıldız Dağları Calidon ve Madrence arasındaki sınırı oluşturuyordu, iki krallık arasında bir duvar gibiydi.

"Bunlar Monadhrian, Güneşin Dağları," diye ekledi Corayne, Calidon dilinden kabaca tercüme ederek.

"Bu isimleri kim verdiyse berbat bir espri anlayışı varmış." Charlie kıs kıs güldü.

Havanın açık olduğu bir günde dört bir yana uzanan dağların manzarası nefes kesici olmalıydı. Ama günlerdir güneş yüzü gördükleri yoktu, Airdha Nehri'nin uzun vadisine tırmanmaya başladıklarından beri.

"Halimize şükretmeliyiz." Garion avucuna hohlayarak eldivenin içinde uyuşmuş parmaklarını ısıtmaya çalıştı. "Galland kraliçesi bile burayı aşacak bir ordu gönderemez."

Görünmeyen vadi tabanından binlerce mil yüksekteki tepeleri işaret etti. Dağlar her iki tarafta da giderek yükseliyordu, zirveler bulutların arasında görünmez olmuştu. Kar tabakası son derece kalındı, izledikleri yol Valnir'in Kadimleri tarafından binbir zahmetle açılmıştı.

Biz olmasaydık çoktan Iona'ya varmışlardı, diye düşündü Corayne. Günlerdir yolculuk yaptığı halde kendini deneyimli askerlerin peşinden paytak paytak yürüyen bir çocuk gibi hissediyordu.

Ama yolculuk ne kadar korkunç olsa da dağlarda kendini güvende hissediyordu. Buradaki tek tehlike araziydi. Bir çığ, bir ayı, aniden çıkan bir kar fırtınası. Geride bıraktıklarıyla kıyaslanamazdı bile.

Ya da beni bekleyenlerle.

Son vadiye inmeleri iki gün sürdü, hava her saat biraz daha ısınıyordu. Yine de Monadhrian'ın sarp kayalıklarını geride bıraktıklarında kar tabakası hâlâ kalındı. Bulut kümesinin içinden çıkıp ormanın sınırına vardılar. Birbirine dolanmış yaşlı çamlar ve kara porsuk ağaçları Kale Ormanı kadar geçit vermezdi, vadiden akan Avamar Nehri'nin küçük bir bölümü dışında her şeyi gözlerden gizliyorlardı.

Sürüklenen sis bir kâğıdın üzerine dökülen mürekkep gibi manzaraya yayılıyordu. Corayne sisin arasından uzakta bir yükselti, vadiden dışarı fırlamış uzun bir kaya parçası gördü. Nehir kayanın etrafından dolaşıyor, biriken sular tepelerin arasında uzun bir göl oluşturuyordu.

Yükselti boyunca uzanarak manzaraya karışan grili, beyazlı, yeşilli bir duvar vardı. Tepenin kendisinden çıkıyormuş gibi duran kuleler granit parmaklar gibi dümdüzdü.

Iona.

Sonra sis manzarayı kapattı, her yeri porsuk ağaçları sardı, Kadim şehri yeniden gözden kayboldu. Corayne buz gibi havayı içine çekti, kalbi deli gibi atıyordu.

Domacridhan'ın anlattıklarıyla gördüğü manzarayı bağdaştırmaya çalıştı. Iona şehirden çok bir hisara benziyordu, tepe olduğu gibi gri taşlarla çevriliydi, tepesinde de yüksek bir kale vardı. Corayne hem rahatlamıştı hem de korkuyordu.

Uzun yolculukları sona ermişti ama ufukta fırtına bulutu gibi kapkara bir savaş belirmişti.

Charlie kürklü başlığını indirdi, ağzından buharlar çıkıyordu. Gidastern'den beri hep önce gökyüzünü tarıyor, bakışlarını bulutların arasında gezdiriyordu. Corayne nedenini biliyordu. O da aynı şeyi yapıyor, kendini mücevherli bir deri ya da havada yay çizen bir alev görmeye hazırlıyordu. Bir ejderhanın ne yapacağı belli olmazdı, kaldı ki üç ejderha vardı. Tehlike hâlâ devam ediyordu.

"Dom bunun Ward'daki en büyük anklav olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Corayne. Başıyla ağaçları işaret etti. "Bu ağaçların arasında güvende olacağımız kesin."

"Sirandel'de ben de aynısını düşünmüştüm," dedi Charlie. "Sadece tek bir gecemi huzurlu geçirebildim."

"Benim yüzümden," dedi Corayne özür diler gibi. "Her şey gibi o da benim yüzümden."

Charlie dilini şaklatarak ona gülümsedi. "Hadi ama, her şeyden de kendine pay çıkarma."

Kahkahaları karlı ormanın sessizliğini bozarak ağaçlarda yankılandı. Bir yerlerde bir kuş kanatlarını çırparak havalandı.

Garion hızla arkasına döndü, yüzü endişeyle gerilmişti. Charlie daha da çok gülmeye başladı.

"Kadim şehri de olsa şehir şehirdir," dedi Garion sertçe. Corayne yine Sorasa'yı ve iyice bilenmiş şüpheciliğini hatırladı. "Casuslara karşı tetikte olmalıyız. Suikastçılara karşı da."

Corayne ağzını açmaya fırsat bulamadan Charlie bir parmağını havaya kaldırdı. Garion'ı göğsünden dürttü.

"Biri burada," dedi kıkırdayarak.

Garion gülmemek için kendini zor tutuyordu, sırtıttığı belli olmasın diye başını çevirip tekrar ağaçlara baktı.

"İona'yı bulmaya kalkacak Amhara'ya acırım," dedi Corayne yanaklarının kızardığını hissederek.

Güneş bulutların ve ağaçların arasından hafifçe süzülüyor, birkaç ışık hüzmesi dalların arasından kendine yol açmaya çalışıyordu. Corayne başını geriye attı, bir an sessizliğin ve güneşin tadını çıkardı.

Iona'nın kapıları dost canlısı kollar gibi ardına kadar açıldı. Ya da bir ağız gibi.

Kalenin siperlerindeki okçular, hızla hareket eden bulutların ve değişen güneş ışınlarının önünde birer silüet halindeydi. Şehirde esen soğuk rüzgâr gri duvarları ve yuvarlak kuleleri saran sisi dağıtıyordu.

Corayne soğuktan tir tir titriyordu.

Atının dizginlerini iyice sıkarak öndekileri takip etti.

Her şeyi olabildiğince görmeye çalışıyordu. Iona büyük granit ve kum taşı levhalarından oluşuyordu, yüzyıllarca maruz kaldığı yağmur ve rüzgâr yüzünden griye ve kahverengiye bürünmüştü. Sirandel nasıl ormandan doğmuş gibiyse Iona da dağ sırtından doğmuştu, duvarları ve kuleleri sivri kayalıklar gibiydi. Eriyen karların altından çatıları ve kale siperlerini kaplayan yosunlar görünüyordu.

Demir çatkılı kapılarda geyik şeklinde oymalar vardı, başlarını gururla yukarı kaldırmışlardı. Granit taşlarda ve siperlerde de aynı oymalardan vardı, sert rüzgârda dalgalanan bayraklara da boynuzlar işlenmişti. Iona askerlerinin giysileri de aynı şekildeydi. Corayne hüznle Domacridhan'ın kenarları gümüş rengi geyiklerle süslenmiş eski pelerinini hatırladı. Pelerin artık yoktu, Gidastern'de Dom'la birlikte yanmıştı.

Geriye sadece Dom'un anısı kaldı.

Bakışlarını yukarıya, tepeye doğru düz bir çizgi halinde uzanan taş sokaklara çevirince kalbi yine burkuldu.

Her yerde, pek çok yüzde Domacridhan'ı görüyordu. Ionalıların çoğu ona benziyordu, sadece tip olarak değil,

davranış olarak da. Hareketleri tutuk, yüzleri asıktı, daha çok heykele benziyorlardı, anklavlarını çeviren dağlar kadar soğuktular. Gri ya da yeşil renkte kabartmalı deriler ya da işlemeli ipekliler giymişlerdi. Yanlarından geçerken dudaklarını büzüp sarı kafalarını çevirerek arkalarından bakıyorlardı. Kadimlerin çoğunun şehirlerinden daha yaşlı olması tuhaf geliyordu, bedenleri taşlardan daha eskiydi.

Sadece onu değil, Valnir'i de dikkatle süzmeleri Corayne'i rahatlattı. Anlaşılan şehirde başka bir Kadim kralın görülmesi alışıldık bir şey değildi, hele ki savaştan yeni çıkmış ve yanında çok az askeri kalmış bir kralın.

Sirandel kralı kemikli yüzünü yukarı kaldırmış, bakışlarını ileri dikmişti, sarı gözleri hiç kıımıdamıyordu. Güzel pelearini ve zırhı, yolculuk ve ejderhayla yapılan savaş yüzünden kirlenmişti ama Valnir onları bir tören kıyafeti gibi gururla taşıyordu. Pek çok İonalı Kadim, beyaz yüzlerinde tuhaf bir ifadeyle arkasından bakıyordu.

Corayne, Valnir savaş kararını açıkladığında saraylıların nasıl baktığını hatırladı. *Dalı elimden bırakıyorum*, demişti Valnir. *Yayı alıyorum*.

Şimdi Kadimlerde de aynı şoku görüyordu. Aldatıcı sükûnetleri paramparça olmuş, büyüyen kalabalıkta fısıltılar dolaşmaya başlamıştı, bu fısıltılar şehrin tepesindeki kaleye kadar da peşlerinden geldi.

Tiarma.

Kaleye yaklaşırlarken Corayne'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi, bedeni giysilerinin altında buz kesmişti. Kalenin kendisi bir dağdı, her yerini yosun ve kar bürümüşü. Corayne farklı büyüklüklerde bir düzine kule saydı, bazıları kemerli cam pencereleriyle son derece görkemliydi, bazıları da kuşatma için inşa edildiğinden kalın duvarlıydı ve üstünde ok atmak için yarıklar vardı.

Tüm bunlar Corayne'de tuhaf bir his uyandırıyor, zihninin derinliklerinde rahatsız edici bir şüpheyne neden oluyordu. Bir duvar halısında göze batan bir iplik ya da anlayamadığı bir kelime gibi. Kale nedense tanıdık geliyordu ama Corayne bunun nedenini anlayamıyordu.

Valnir onları kalenin önündeki düz ve geniş bir taşlığa getirdi. Aşağıdaki şehir ve ötesindeki vadi baş döndürücü bir manzara oluşturunuyordu, dağ zirveleri hâlâ bulutların arasında gizliydi. Sığınacak bir yer olmadığından Corayne şiddetli rüzgâr onu eyerden atmadan atından indi.

Düz bir zeminde durduğuna sevindi, dağlarda geçirdiği günlerden sonra bacakları hâlâ ağrıyordu. Rüzgâr yeniden vurunca siyah saç örgüsü dağıldı. Yürürken bir yandan da parmaklarıyla saçlarını zapt etmeye çalışıyordu.

Charlie peşinden gitti, Corayne'in elini iterek sinirli sinirli örgüsünü yeniden topladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Corayne sesini olabildiğince alçaltarak. *Gerçi Kadimlerin kulakları fısıltıları da duyuyor ya.*

Düzlüğün ucunda kaleye ve cilalanıp parlatılmış meşe kapıya çıkan merdivenler vardı. Bu kapının kanatları da bir çift geyikle süslenmişti, geyiklerin antenleri aşırı derecede büyük ve karmaşıktı. İki muhafız da geyikler gibi kapının iki yanına dikilmişti, son derece gösterişli zırhlar giymişlerdi, miğferlerinde gümüş boynuzlar vardı.

Corayne bu kılıkta savaşabileceklerinden şüpheliydi. Ama ikisi de sivri uçlu, parıldayan mızraklar taşıyordu.

Valnir atını bırakıp yaklaşırken hiç kımıldamadılar. Kimse Valnir'in yoluna çıkmadı, arkasından gelen grubu durdurmaya kalkmadı.

Meşe kapının kanatları içeri doğru açıldı, kapının arkasında sadece karanlık vardı. Corayne ne kadar istese de tereddüt edemezdi.

Burası Dom'un evi, diye hatırlattı kendine gitgide artan korkusunu bastırmak için. Dom bu Kadimlere güveniyordu, onları seviyordu. Bunlar Dom'un ailesi.

Ağzına ekşi bir tat doldu.

Bu insanlar Dom'u tek başına savaşılmaya ve ölüme terk etti.

Kalbi deri zırhının altında sertleşti, sırtında Kirmen Kılıcı'nın ağırlığını duydu. Kılıcı omzunda sertçe yukarı itti. Taristan'ın kılıcından ne kadar nefret etse de kaleye girerlerken kılıç ona bir güven duygusu veriyordu.

İşte yaptıklarımızın ve hâlâ yapmak zorunda olduklarımızın kanıtı.

Kale de sokaklar gibi soğuktu, yüksek tavanları ve kemerli salonları sıcaklıktan yoksundu. Ne sıcacık ocaklarda çıtırdayan ateşler vardı ne de köşelerden merakla bakan saraylılar. Koşuşturan hizmetçiler bile yoktu. Muhafızlar varsa bile Corayne göremiyordu. Yine de muhafızların onu görebildiğine emindi.

Şehir gibi her şey gri, beyaz ve yeşildi. Ama bulutların, karın ve yosunların yerine granit, mermer ve gümüş işlemeli yeşil kadifeler vardı. Corayne en az iki yüz kişiyi alacak kadar büyük, uzun masalarla döşenmiş bir ziyafet salonu gördü. Duvar halılarının gerçek mücevherlerle süslendiğine, pence-relerin camında tek bir leke bile olmadığına bahse girebilirdi. Duvarlardan biri yüksek camlarla kaplıydı ve ortasında çıplak gül ağaçlarının bulunduğu bir avluya bakıyordu. Kıvrım kıvrım dallar avluyu sararak dikenli parmaklarıyla duvarlara tırmanıyordu.

Burası çok güzel olsa da Corayne'i huzursuz ediyordu. Ona Domacridhan'ı hatırlatıyordu. Daha da kötüsü Cortael'i, hiç görmediği babasını hatırlatıyordu.

Burası bir zamanlar onun da eviydi, diye düşündü boğazına oturan yumruyu bastırmak için yutkunarak. Babasını hayal etmemeye çalıştı, Kadimlerin arasında bir adam, bir

yeni yetme, küçük bir çocuk, Kadimlerin arasında hem her şeyi olan hem de hiçbir şeyi olmayan bir ölümlü.

Kendi gözyaşlarının ihanetine uğramayı reddederek hızlı hızlı gözlerini kırptırdı, girift oymalarla süslenmiş bir kapıdan girmekte olan Valnir'i takip etti. Gözüne kapının ahşabına işlenmiş görkemli hayvanlar ilişti; geyikler, ayılar, tilkiler ve daha başka pek çok hayvan. Tüm anklavları ve hâlâ Ward'da yaşayan her bir Kadim'i temsil ediyorlardı.

Gözlerini açarak oymalara baktı. İçinden her bir mühre, her anklava elini uzattı. Köpek balığına, pantere, aygıra, şahine, koça, kaplana, kurda. Kalbinde birbiri ardına umutlar yeşerdi, neredeyse taşıyamayacağı kadar çoktular.

Kapılar tamamen açılıp Iona'nın büyük salonu ortaya çıkınca nefesi kesildi.

Yerlere yeşil mermer döşenmişti, salon boyunca uzanan beyaz sütunların arasında kireç taşından yapılmış heykeller vardı. Corayne bunların hükümdar mı, yoksa tanrı mı olduğunu bilmiyordu.

Bunlar tanrı, dedi içinden birden, gözlerini salonun bir ucundaki tahta çevirdi. *Burada sadece tek bir hükümdar var.*

İonalı Isibel yüksek tahtından onlara bakıyordu, taze dişbudak dalı dizlerinin üstündeydi. Yapraklar kraliçenin pastel tonlardaki giysisinin üstünde yemyeşil görünüyordu.

Kraliçenin üstünde mücevherlerle süslü gri ipekliden bir elbise vardı, mücevherler yıldız ve kar tanesi desenleri oluşturacak şekilde dikilmişti. Bulutlar geçerken yüksek pencerelerin birinden içeri sızan güneş ışığı salonu doldurdu. Kraliçenin elbisesindeki ve uzun, sarı saçlarındaki kıymetli taşlar ışıktaki parıltıydı. Mermer salon buz gibi olduğu halde kraliçe sırtına manto ya da kürk almamıştı.

Corayne kadife ve zümrütler içinde göz kamaştıran Erida'yı hatırladı, kusursuzca topuz yapılmış saçlarını, başındaki

altın tacı. Gülümsüyordu, yalan söylerken bile büyüleyiciydi, güzel olduğu kadar da düzenbazdı. Erida yanan bir mumdu, aldatıcı bir sıcaklık yayıyordu, safir mavisi gözleri insana dünyaları vadeliyordu.

Isibel ise tam tersiydi. Yaşlı, mesafeli, kış kadar soğuk. Gözleri hiçbir şey vadetmiyordu.

Ama Domacridhan'a benzerliği Corayne'i şaşırtmıştı. Isibel'in yüzü de Dom gibi kemikliydi ve otururken bile uzun boylu olduğu belliydi. Ama gözleri Dom'unakilere hiç benzemiyordu. Dom'un gözleri hayat dolu, cıvıl cıvıl bir yeşildi. Isibel'inkiler ise griydi, son derece soluktu ve dalgın dalgın bakıyordu.

Corayne bu gözleri Valnir'de de görmüştü.

Isibel, Glorian'da doğmuş, farklı yıldızların ışığını taşıyor, diye düşündü o eski sözü hatırlayarak. Kendi kanında da böyle bir ışık olduğunu hissediyordu, çoktan unutulmuş bir başka diyarın küçük parçalarında. Bu ışık bir Kirmen kavşağının ocağında dövülmüş olan Kirmen Kılıcı'nın çeliğinde saklıydı. Şimdi Isibel de bir ölümlünün idrak edemeyeceği bir ışıkla parlıyordu.

Kraliçe platformun üstünde yalnız değildi. Yanında beyaz tenli iki danışman vardı, birinin uzun kırmızı saçları örülmüştü, diğerinin kısa kesilmiş bronz rengi saçlarında yer yer gri tutamlar vardı. İkisi de dikkatli bakışlarla yeni gelenleri izliyordu.

Corayne kendini kirli ve perişan hissediyordu, bir kuğunun karşısındaki lağım faresi gibiydi. Keşke ölümsüzler şehrinin kraliçesiyle tanışmadan önce yıkanıp temizlenmeye vakitleri olsaydı. Valnir'in arkasında durdu, içgüdüsel olarak eğilip selam verdi.

Göz ucuyla Charlie ve Garion'ın da diğer Sirandellerle birlikte selam verdiğini gördü. Sadece Valnir ayakta kalmış, başını hafifçe eğerek selam vermişti.

Tahtında oturan Isibel de başını hafifçe eğdi.

“Valnir.”

Sesi hem yumuşak hem de derindi, büyük bir gücü barındırıyordu. Corayne ürperdi.

“Isibel,” dedi Valnir. Sert tavırları biraz yumuşadı, elini kalbinin üstüne koydu. Diğer elinde hâlâ büyük yayını tutuyordu. “Kızın ve yeğenin için çok üzgünüm.”

Corayne’in boğazı tılandı ama Isibel’in sakin yüzünde bir değişiklik olmadı.

“Yas tutmaya vaktim yok,” dedi, sert sesi Corayne’in hiç hoşuna gitmemişti. Isibel bir parmağını kaldırarak konuyu tamamen kapattı.

Corayne’in üzüntüsü öfkeye döndü, sinir olmuştu.

“Bu kadar az kişiyle yolculuk yapmak hiç sana göre değil Valnir,” dedi kraliçe açık renk gözlerini üstlerinde gezdirerek. “Hele ki Diyarın Umudu koruman altındayken.”

Corayne, Isibel’in dikkatli bakışları altında sırtını dikleştirdi. Yumruğunu o kadar sıktı ki tırnakları avucuna battı. Duyduğu acı, bir Kadim kraliçenin dikkatli bakışlarına ve içinde kükreyen öfkeye dayanmasına yardımcı oldu.

Diyarın Umudu. Ünvanını duyunca Corayne yarasına tuz basılmış gibi hissetti, dudak bükmemek için kendini zor tuttu.

Isibel yavaşça, olağanüstü bir zarafetle, tahttan kalktı. Uzun ince bedeniyle karşılarına dikildi, bir elinde hâlâ dişbudak dalını tutuyordu.

“Eski Cor’lu Corayne,” dedi. Valnir gibi başını saygıyla eğdi.

Corayne bu kez eğilmedi, kraliçenin nezaketine karşılık vermedi. Dişlerini sıkırmıştı, Kirmen Kılıcı sırtında kaskatıydı. *Eski Cor’lu Corayne.* İsim yine canını yaktı, acısı bu kez görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı.

“Adım Corayne an-Amarat.” Sesi ucsuz bucaksız mermerlerde yankılandı.

Yanında duran Charlie dudaklarını büzüp gözlerini kapadı, sanki kendini bir yumruğa hazırlıyordu.

Isibel bir adım yaklaştı, ne gülümsüyordu ne de yüzünü asmıştı. Domacridhan’ın aksine duygularını kontrol altında tutmayı beceriyordu, yüzü taştan bir maske gibi ifadesizdi.

“Keşke farklı şartlar altında tanışsaydık,” dedi basamaklardan yeşil mermere inerek.

Valnir, Isibel’in Corayne’i tam olarak görebilmesi için kibarca yana çekildi. Kraliçenin bakışlarını üstünde hissedince Corayne yıldırım çarpmış gibi oldu. Yine de gözlerini kaçırmadı.

“Keşke hiç tanışmak zorunda kalmasaydık,” dedi, öfkesi korkusuna baskın gelmişti.

Charlie yüzünü buruşturdu.

Kraliçenin arkasında duran Valnir’in sarı gözleri kocaman açıldı. Biçimli yanağında bir kas seğirdi.

Corayne yerin dibine girmek istedi.

Isibel başını eğip elini uzatınca herkes şaşırdı. Sanki Corayne bir baş belası değil de arkadaşıydı.

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi Isibel. Yakından bakınca gözleri ıslıl ıslıldı, inci tanelerini ya da büyüleyici dolunayları andırıyorlardı. “Benimle gel Corayne.”

21

KIYMETLİ YÜK

Domacridhan

Fleethaven yanıyordu, alevler tüm kanalı sarmıştı, yarı yarıya suya batmış savaş gemilerinin enkazı dumanların içinde iskeletleri andırıyordu.

Dom bir fırsat yakalamak için iskeleleri tararken kendini leşçil bir kuş gibi hissediyor, şehir muhafızlarından hiçbirini gözünden kaçırmıyordu. Çoğu alevlere doğru koşuyordu, başka bir şeye dikkat ettikleri yoktu. Yeni Saray'da olanlar rıhtımda duyulduysa bile şu anda öncelikleri kesinlikle bu değildi.

Sorasa ve Dom bu fırsatı kaçırmadı.

Hiç konuşmadan aynı anda harekete geçtiler, çizmeleri rıhtımın tahtalarını dövüyordu. Yol daralıp kalabalık artınca Dom, Sorasa'nın öne geçmesine izin verdi. Sorasa kalabalığın arasından kolayca geçip mor yelkenli kalyona doğru yürümeye başladı.

Telaşla yükleme yapan bir başka geminin mürettebatından kaçınarak iskelelerden birine saptı. Bir iskele köprüsü vardı

ama Sorasa hiç düşünmeden yanından geçip uzun kalyonun arkasına doğru ilerledi. Dom geminin kış tarafındaki bayrağa baktı, bayrağın üstünde altın sarısı bir meşale arması vardı. Bunun hangi krallığın bayrağı olduğunu bilmiyordu ama bu geminin hiçbir krallığa bağlılık borcu olmadığını biliyordu.

Dikkatle kulak kabarttı, yukarıdaki güverteden tanıdık bir ses geliyordu.

“Riskin farkındaydılar,” dedi bir kadın, sesi kaba ve soğuktu.

Bir başkası cevap verdi. “Onları biraz daha bekleyebiliriz. Corranport’u hatırlıyorsun...”

Kadının cevabı zehir gibiydi. “Corranport’ta bir ambarı yakmışlardı, Galland donanmasının yarısını değil. Gitmemiz gerek. Hemen.”

Biri yumruğunu sertçe küpeşteye indirdi. “Saray da yanıyor, bu bize zaman kazandırır, kraliçenin kalesi yanarken kimse rıhtıma bakmaz. Limanın kapatılmasını emredemezler...”

“Hemen,” diye hırladı kadın.

Karşısındaki derin derin iç geçirdi, sonra hırıltıyla soludu.

“Emredersin kaptan.”

Güvertede bir koşuşturma oldu, verilen emir fısıldanarak herkese ulaştırıldı, mürettebat küreklerin başına geçip hazırlandı. Direklere tırmanmış denizciler gemi açık denize çıktığı an yelkenleri indirmek için hazır bekliyordu.

Sorasa iskeleden sessizce atladı, gövdenin yan tarafına gerilmiş halatların üstüne yumuşak iniş yaptı. Dom da onu izledi, ikisi de gemiye sıkıca tutunmuşlardı, solukları sessiz ve sakindi, karanlık ve şehre çöken duman sayesinde gözlerden gizleniyorlardı.

Rıhtım insan kaynıyordu, kalabalık ve gürültülüydü ama bir çığlık kargaşayı yarıp geçti. Geminin güvertesinden sesler duyuldu, biri hepsini bastırıyordu.

“Gidelim!” diye bağırdı kaptan küpeşteye koşarak.

Dom halatlara iyice yaslandı, Sorasa hemen yanındaydı, bir balinanın karnındaki midyeler gibi gemiye yapışmışlardı.

Rıhtımdaki kalabalık dalgalandı, ortadan kesilmiş gibi ikiye ayrıldı. İki adam kalyona doğru koşmaya başladı. Biri iri yarı bir Jydli kabadayıydı, insanları kenara fırlatarak ilerliyordu, çıplak kolları helezon ve düğüm şeklinde dövmelerle kaplıydı. Diğeri zayıf ve ufak tefekti, esmerdi, çok daha çevikti, pişmiş kelle gibi sıırıyordu. İskele köprüsüne çıkarlarken bir kahkaha attı, tahta hemen arkalarından içeri çekildi.

Gemi hareket etti, halatlar çözüldü, kürekler inip kalkmaya, Ascal kanallarının leş kokulu suyu geminin gövdesine çarpmaya başladı.

Tehlikeyi sezen sadece onların gemisi değildi. Kafayı çalıştıran diğer kaptanlar da kendi gemilerini rıhtımdan çıkarmak için harekete geçti, halatlar arkalarında birbirine dolanıyordu. Limandaki bütün denizciler rıhtımın başına bir felaket daha gelmeden kaçmak için didiniyordu.

Dom umutlanmaya cesaret edemiyordu, çenesini o kadar sıkılmıştı ki dişleri kırılacak sandı. Sorasa'nın kalbi deli gibi atıyordu, korkusu âdeta soluduğu havayı zehirlemişti. İkisi de nefesini tutmuştu, kollarını halatlara geçirmişlerdi, küreklerin havaya her kalkışında üstlerine sular sıçırıyordu.

Özgürlüğe yelken açarlarken hava gitgide ısınıyor, Fleet-haven'dan yükselen alevler siyah gökyüzünü aydınlatıyordu. Dom sudaki denizcilerin ve rıhtımdaki muhafızların bağır-dığını duydu, emirler yağdırılıyor, her yerden yardım çığlıkları yükseliyordu. Düşman da olsalar Gallandlılara acıdı. Bir kraliçeye ve iblisine hizmet etmeleri onların suçu değildi.

Sonra Aslan'ın Dişleri göründü, iki kule de asker doluydu. Dom pencerelerde ve siperlerde silüetlerini görebiliyordu, hepsi telaş içindeydi. Siyah zincir kanalın iki yanından sarkarak

suyun içinde kayboluyor, kalın halkalarıyla çöreklenmiş bir yılan kadar korkunç görünüyordu.

Dom kulak kabarttı, zincirin hareket etmesini, sonlarının gelmesini bekledi. Bileklerinde yeniden o prangaları, boynundaki zinciri hisseder gibi oldu. Zindandaki hücrelerin kaçınılmaz ve sonsuz karanlığını.

Gemi tehditkâr ve korkunç kulelerin altından geçerken dışlarının arasından nefesini saldı.

Sonra kuleler arkalarında kaldı, dumanların ardında gözden kaybolmaya başlamışlardı bile.

Güverteden *FırtınaKızı* mürettebatının sevinç çığlıkları yükseldi, mor yelkenler açılıp onları Uzun Deniz'e götüren rüzgârla şişince hızları artmaya başladı.

En çok da alevlere karşı bir silüet halinde görünen Meliz an-Amarat'ın sesi geliyordu.

Çığlığını duyunca Dom'un sırtından bir ürperti geçti.

Sesi Corayne'e benziyor, diye düşündü titreyerek.

Bir dalga sertçe gemiye çarptı, su kanaldakinden çok daha soğuktu. Dom ve Sorasa'nın üstüne bir tokat gibi indi. Dom içgüdüsel olarak elini uzatıp Sorasa'yı halatlara bastırdı. Sorasa alaca karanlıkta ters ters Dom'a baktı, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı. Ama Dom'un onu tutmasına sesini çıkarmadı.

Dom başını iki yana salladı, midesi kalyonun sallantısıyla birlikte allak bullak olmaya başlamıştı bile. Artık tanıdık gelen mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Çıktıkları yolculuktan şimdiden korkmaya başlamıştı.

Dalgalar yeterince yatışınca Sorasa ağa tırmanarak güverteye çıktı. Dom da hiç zorlanmadan Sorasa'yı takip etti, tepeden tırnağa ıslanmıştı. İkisi de sular sıçratarak güverteye atladı, denizin derinliklerinden çıkmış yaratıklara benziyorlardı.

Karşılarında kılıçlarını çekmiş bekleyen deneyimli korsan mürettebatı buldular. Korsanların yüzü fenerlerin ışığında

parlıyor, cılız alevler hepsini turuncuya boyuyordu. Dom bu cesaret gösterisinin altında yatan korkuyu yüzlerinden okuyabiliyordu.

Bitkince gözlerini kırpıştırarak korsanlara baktı, ıslak bir köpek gibi silkelendi.

Sorasa küçümseyerek dudak büktü. Burnunu çekerek saçının suyunu sıktı, sanki kapkara denizden çıkmamış da yağmurda ıslanmıştı.

“Kaptan an-Amarat,” dedi yavaşça, sesi güvertede yankılandı. “Hiç misafirperver değilsin.”

Meliz an-Amarat baş kasaradan inmeye başlamıştı bile, kocaman açılmış koyu kahverengi gözleri Ascal’ın uzak alevlerinin ışığında parlıyordu. Sıradan giysiler içinde olsa da geminin acımasız kaptanını tanımamak mümkün değildi. Öfkeyle bir Kadim’e bir Amhara’ya baktı, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Aralanan dudaklarının arasından dişleri göründü.

Güverteye ulaştı ama öfkeden kuduran mürettebata herhangi bir emir vermedi. Denizciler ellerinde kılıçlarla saldırmaya hazır bekliyordu.

Meliz kırbaç kadar hızlı bakışlarını Sorasa ve Dom’un üzerinde gezdirdi. “Sizi son gördüğümünden de beter görünüyorsunuz. Ki o zaman da son derece berbat haldeydiniz.”

Sorasa alay eder gibi güldü. “Kraliçenin zindanları insanı bu hale getiriyor işte.”

Bunu duyunca Meliz’in yüzü düştü, öfke kalkanı bir yana atıldı. Bakışları sertleşti, elini adamlarına doğru sallayarak bir adım daha yaklaştı. Korsanlar silahlarını indirdi ama hâlâ dik dik bakmaya devam ediyorlardı.

Kaptan titreyen bir sesle sordu.

“Kızım nerede?”

Dom’un kalbi sıkıştı, yanaklarına ateş bastı.

“Bilmiyoruz,” dedi içini çekerek. Kendini bir annenin öfke fırtınasına hazırladı.

Meliz an-Amarat beklentisini boşa çıkarmadı. Belindeki kılıcı çekti, fenerlerin ışığında parlayan kısa kılıç havada kaskatı kesildi. Meliz geminin altındaki dalgalar kadar vahşi, denize ait ve çılgın görünüyordu. Uzun Deniz kadar acımasızdı.

Başını çevirip siyah ufka ve Ascal'm parıldayan korlarına baktı. Dom içindeki savaşı görebiliyordu, Meliz kaçmakla geri dönmek arasında kalmıştı.

“Corayne hâlâ?..”

Sorasa öne çıktı, Meliz'in kılıcıyla arasında birkaç santim vardı. Çeliğe pek aldırış etmeden dövmeli avucunu uzattı. Acımasız bir korsanı değil de ürkmüş bir atı sakinleştirmeye çalışır gibiydi.

“Corayne hâlâ kuzeyde. Orada bir yerlerde,” dedi sert bir sesle. Bakır rengi gözleri kararlılık doluydu. “İnan bana Corayne hâlâ hayatta Meliz.”

Yalan söylemek Sorasa Sarn için çocuk oyuncağıydı. Dom gerçeği söylemenin Sorasa için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu.

Meliz kılıcını birkaç santim indirdi. “Gidip onu bulacaksınız.”

“Bunun için her şeyi yaparız,” dedi Dom suikastçının yanına geçerek. Bir takım gibi görünüyorlardı, en azından kendi tuhaf tarzlarınca. “Ne gerekirse.”

Kaptan gözlerini kısarak dalga geçer gibi güldü.

“Kızım bu vahşi dünyada tek başına,” diye homurdandı kılıcını kınına sokarken. “Bunca şeyin içinde yapayalnız... İkinizi de suya atmam lazım.”

Buna itiraz edemem, diye düşündü Dom pişmanlıkla, utancı on misline çıktı. Dalgalara baktı, fenerin ışığıyla parladıktan sonra karanlığa gömülüyorlardı. *FırtınaKızı* Uzun

Deniz'in içlerine doğru ilerledikçe ufuktaki yanan şehir bile giderek sönükleşiyordu.

Dom hem deniz tutmasına hem de tiksintiye karşı koymaya çalışarak yutkundu. Ascal dünyanın en büyük şehriydi. *Kaç masumu yanmaya terk ettik?*

Meliz'in sert sesi düşüncelerini bıçak gibi kesti.

"Kireem, kamaranı boşalt," diye bağırdı elini denizcilerden birine doğru sallayarak. "Bu ikisi ayakta zor duruyor."

Denizci hemen baş kasaradan aşağı atlayıp alt güvertede gözden kayboldu. Dom onu sadece Uzun Deniz'deki daha önceki karşılaşmalarından değil, Adira'dan da hatırlıyordu. Kireem'i çayevinde görmüştü, Corayne annesinin gemisinin limanda olduğunu anladığı zaman. Kireem'in yanında o iri yarı Jydli vardı, fısıldaşarak geminin krakenden kıl payı kurtulmayı nasıl başardığından bahsediyorlardı. Kireem'in gözünde yine göz bandı vardı, kahverengi teni fener ışığında belli belirsiz parlıyordu.

Dom yeniden güverteye baktı, vahşi mürettebatı ve göz korkutucu *FırtınaKızı*'nı tarttı. Direklerden biri yeniydi, ahşabı diğerlerinden farklı renkteydi. *Krakenin işi.*

"Benimle gelin," diye homurdandı Meliz onu izlemelerini işaret ederek.

Hiç soru sormadan dediğini yaptılar.

"Bir daha yüzmesek olur mu?" diye mırıldandı Dom, deri yeleşini, sonra da iç gömleğini çıkardı. Islak, pis giysilerden kurtulduğuna memnundu.

Güvertede yürürlerken Sorasa ona ters ters baktı. Onun pelerini de gitmiş, bir arka sokağa atılmıştı, üstünde sadece hırpani derileri kalmıştı.

"Bir sonraki kaçışımızı senin rahatına göre ayarlarım," dedi sertçe.

Gökyüzü nihayet Ascal'ın duman bulutlarından temizlenmiş, birkaç yıldız göz kırpmaya başlamıştı. Dom takım-yıldızların üzerindeki pembe pusu fark edince kaşlarını çattı. Zindandan kaçtıklarında şehirdeki gün batımını hatırladı. Gökyüzü anormal derecede kırmızıydı. Bu, Dom'u çok rahatsız etti, Iona'nın berrak ve soğuk maviliklerini özledi.

Sorasa daha da beter durumdaydı. O da Dom gibi gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyor, endişesi duygusuzluk maskesinin altından bile belli oluyordu. Korku dolu gözlerle bakıştılar ama çenelerini kapalı tuttular.

Diyarın sonu geliyor, diye geçirdi içinden Dom, yanına sallandırdığı eli titriyordu. *Yavaş yavaş.*

Güvertede yürürlerken tüm korsanlar onları izliyordu, kürekçiler sıralarından başlarını kaldırıyor, direklere tırmanmış olan gemiciler aşağı bakıyordu. Bir ölümlünün olabileceği kadar korkusuzdular, kendi gemilerinin güvertesinde bile silahlı geziyorlardı, yüzleri güneşten yanmıştı, her yerleri yara izleri ve dövmelemlerle kaplıydı. Sorasa da onlara ters ters bakıyor, Dom gibi o da yüzlerini okuyordu.

"Mürettebatının ağzı sıkı mıdır kaptan?" dedi suikastçı sertçe.

Meliz başını arkasına çevirip kan dondurucu bir bakış attı. "Bu gemide sizi Dişi Aslan'a ya da onun Gül Prens'ine satacak tek bir kişi bile yok."

Doğru söylüyor gibiydi, en azından Dom'a öyle gelmişti. Sorasa'ya bakıp ne cevap vereceğini düşündü. Sorasa ölümlüleri ondan çok daha iyi anlıyordu.

Sorasa inanmış gibiydi, Dom bunu görünce biraz gevşedi.

"Güzel," dedi Sorasa, onun gibi birinin elinden gelen teşekkür bu kadardı. "Bayrağınıza kırmızı bir şey asın."

Bu kez kaşlarını çatan kaptan oldu, sinirlenmemişse bile kafasının karıştığı belliydi.

“Gömlek olur, çarşaf olur, çaput olur,” diye açıkladı Sorasa. “Kırmızı herhangi bir şey.”

“Kime işaret veriyorsunuz?” diye sordu Meliz gözlerini kısarak.

“Belki de hiç kimseye,” diye mırıldandı Sorasa.

Sigil, diye düşündü Dom. *Her nerede ise.*

Güvertedeki tek kapı açıldı, aşağı inen daracık merdiven görüldü. Meliz hiç duraksamadan aşağı inmeye koyuldu, denizin çalkantısına ve sıkışık alanlara alışkındı. Dom’u yana doğru kaykılmaktan ya da aşağıdaki güverteye yuvarlanmaktan alıkoyan tek şey ölümsüzlere özgü çevikliğiydi.

Dişi Aslan ve Gül Prens. Dom lakapları kafasında evirip çevirdi. Sanki etten kemikten ölümlülere değil de efsanelerdeki karakterlere aitlerdi.

“Erida ve Taristan hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Dom loş ışıktaki Meliz’i izleyerek.

Korsan kaşlarını çattı, basamakların sonuna varmıştı. Yakasının üstünde gırtlak inip kalktı.

“Kraliçeler ve fatihler hakkında fazla bilgim yok... Ama kendi gözlerimle gördüklerim ziyadesiyle korkunç,” dedi boynundaki dairesel yara izini göstererek.

Dom o izi çok iyi tanıyordu. Krakenin etli, boğum boğum dokunaçlarını düşündü.

“Bir de söylentiler var,” dedi Meliz, sesi alt güvertenin boğucu havasında sert çıkıyordu. “Kırmızı gökyüzü. Yürüyen ölümlerin fısıltıları.”

Dom’un sırtından soğuk bir ürperti geçti. Ceset ordusunu, öldürüldükten sonra yeniden dirilen erkekleri ve kadınları gayet iyi biliyordu. Kül Diyarlılar ve çürümüş iskeletleri zehir saçmak için bir diyardan diğerine geçiyordu. Hepsinin arkasında da Taristan’ın iplerini tutan bir kuklacı, Bekleyen vardı.

“Diyarda yolunda gitmeyen bir şeyler var, sebebi de kraliçe ve prensiymiş gibi görünüyor,” diye mırıldandı Meliz.

Dom, Sorasa’ya baktı, Sorasa da zaten ona bakıyordu, gölgelerin içinde bakışları sertti. Dudaklarını sıkıca büzmüştü, gözlerinin parıltısından onun da Dom’la aynı şeyleri hatırladığı belliydi.

“Kesinlikle,” diye homurdandı Dom.

Dom eğilmek zorunda kalmış, yürürken kulağını neredeyse tavana dayamıştı. Altlarındaki zeminden kof bir ses çıkıyordu. Bu, alttaki birkaç katlık depoyu gizleyen sahte bir zemindi. Dom *FırtınaKızı*’nın güvertelerin altında ne taşıdığını bilmiyordu, umurunda da değildi.

Bir dizi hamağın yanından geçtiler, birkaçında horlayan denizciler yatıyordu, sonunda bir kapıya vardılar. Kireem kamarasının kapısını açık bırakmıştı, içeride bir fener yanıyordu. Hatta bir sürahi su, bir de leğen bırakmıştı.

Meliz havayı koklayarak kamaranın içine baktı. “Size biraz yiyecek ve temiz kıyafet göndereyim.”

“Gerek yok,” dedi Dom düşünmeden, üstünün çıplak olduğu aklından çıkmıştı.

Kaptan ona dik dik baktı. “Evet, var.”

Dom kızarak homurtuya benzer bir ses çıkardı. “Teşekkürler,” dedi dişlerinin arasından.

“Nezaketime layık olmaya çalış Kadim,” dedi Meliz sertçe, sonra mantosunu ve uzun, siyah saçlarını savurarak dönüp gitti.

Sorasa hiç vakit kaybetmedi, bir yandan bağcıklarını çözerek kamaraya daldı, parmakları harap olmuş ceketinin dikişlerinde su gibi kayıyordu.

Dom hâlâ eşikte duruyor, asık bir yüzle küçük kamaranın duvarlarını inceliyordu. Kamaranın tek penceresi küçücüktü, camı o kadar kalındı ki içeri neredeyse hiç ışık girmiyordu,

lavabo için küçük bir çıkıntı, duvara dayalı daracık bir yatak vardı.

“Kadim sarayı sayılmaz,” dedi Sorasa sessizliği bozarak. Dom’a pek aldırış etmeden ceketini çıkardı, eski çizmelerini ayağından fırlattı. “Herhalde idare edersin.”

Sorasa’nın kalp ritmi değişmemişti ama Dom’un kalbi güm güm atıyordu. Boğucu, nemli hava yüzünden birden her yerine ateş bastı.

Yutkunarak yeniden duvarlara baktı. Kapıda ürkek bir miço belirdi, bir yığın giysi bıraktıktan sonra yeniden yok oldu.

“Zindandaki hücrem daha genişti,” diye mırıldandı Dom kamarayı kafasından ölçerek.

Sorasa giysileri inceledi, yığından iki gömlek çıkardı. Kalın beyaz pamukludan dikilmiş gömleklerin ikisi de yıpranmış ama temizdi, yakaları bağcıklıydı.

“İstersen geri dönebilirsin,” dedi Sorasa kapıya arkasını dönerek.

Harap olmuş iç gömleği başının üstünden kayıp yere düştü, kaslı sırtı ortaya çıktı. Dom, Sorasa’nın çıplak tenini ve taze yaralarını görmemek için bir topuğunun üstünde arkasını döndü. Deniz yılanından ya da Kül Diyarlılardan kalan birkaç yara izini biliyordu. Tek bir bakışta bile Sorasa’nın pek çok dövmesi kafasına kazınmıştı. Omurgasının üstünde bir dizi harf vardı, bir dizi sembol de dışarı fırlamış kaburgalarından aşağı iniyordu. Dövmeden çok yaraya benzeyen sonuncusu özellikle dikkat çekiyordu. Dom bu dövmenin Sorasa’nın bir sürgün olduğunu, Amhara Loncası’ndan kovulduğunu gösterdiğini biliyordu.

Dövmeyi gözünün önüne getirince içi dağlandı, onu âdeta kendi kaburgalarında hissetti. Görüntüyü kafasından atmak için, her biri Sorasa Sarn’ın uzun hikâyesinin bir harfi olan dövmeleri ve yara izlerini saymamak için kendini zorladı.

“Daha fazla yemelisin,” dedi Sorasa’ya dönmeden. Keskin kulakları Sorasa’nın başından geçirdiği kumaşın hışırtısını duydu.

“Sen de bir kez olsun kendi başının çaresine bakmalısın Kadim,” dedi Sorasa sertçe, sesi zehir gibiydi. “Al şunu.”

Dom tam zamanında dönüp diğer uzun tuniği havada yakaladı. Hâlâ soyunmakta olan Sorasa kapıya dönüktü. Tunik çoğu yerini örtüyordu, fazla uzundu, Sorasa hiç tereddüt etmeden pantolonunu çıkardı.

Dom yeniden arkasını dönmek istedi ama bu yenilgiyi kabullenmek gibi olacaktı. Şartlar ne olursa olsun sanki Sorasa’yla aralarında sürekli bir mücadele vardı. Dom dişlerini sıkarak çalıntı tuniği başından geçirdi. Tunik göğsüne ve omuzlarına iyice yapıştı, yapılı bedenine zar zor olmuştur. Sorasa’nın dikkatinin dağıldığını, gözlerini bir an bedeninde gezdirdiğini fark edince sevindi.

Ne var ki sevinci uzun sürmedi.

“İster nöbet tut ister uyu, yeter ki bir işe yara.” Sorasa’nın sesi sertleşti. “İstersen ilk nöbeti ben tutabilirim.”

Dom sinirlendi, yüzü yine asıldı. “Bir korsan gemisine güvenmem.”

“Corayne’in annesine bile mi?” Sorasa başını iki yana sallayarak güldü. “Ben bile ona güveniyorum. Ayrıca korsanları bir Kirmen’e tercih ederim.”

“Peki Sigil ne olacak? Kırmızı çaputunu millerce öteden göreceksin mi?”

Kalp atışları Sorasa’yı ele verdi. Dom nabzının hızlandığını duydu, boynundaki damar da atmaya başlamıştı.

“Sigil ya limanda kapana kısıldı ya da dalgalara ulaşmayı başardı, onun gemisi de bizimki gibi kaçıyor,” dedi sonunda soğuk bir sesle. “Artık sadece ikincisi olsun diye dua edebilirim.”

Sonra yüzü biraz yumuşadı.

“Önümüzde uzun bir yol var Dom. Kendini buna hazırla.”

Sorasa ne kadar saklamaya çalışsa da Dom üstüne çöken yorgunluğu görebiliyordu. O da çok yorgundu, bedeni külçe gibi ağırlaşmıştı. Bunca aydan sonra yorgunluk artık iliklerine işlemişti. Hâlâ dayanabilmesinin tek nedeni yola devam etme arzusuuydu.

Şimdi ne yapacağını bilmiyordu, artık koşmaya devam edemezdi ve beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Bu yol nereye gidiyor peki?” diye sordu acı acı. Yavaşça belindeki kemeri çözdü, kılıcını Sorasa’nın eşyalarının yanına bıraktı.

Sorasa, Dom’a daracık kamarada hareket edecek yer açmak için yatağa oturdu.

“Ben de senden fazlasını bilmiyorum,” diye ofladı. “Belki senin kadar bile bilmiyorum.”

Dom bir kaşını kaldırıp Sorasa’ya baktı. “Nasıl yani?”

“Sen ve Corayne iyi kalplisiniz. Benden farklı düşünüyorsunuz.”

“Bu bir iltifat mı?” dedi Dom, kafası karışmıştı.

Sorasa tehditkâr bir kahkaha attı, arkasındaki ince yastığa yaslandı, gözleri kapanıyordu.

“Hayır.”

Dom kollarını kavuşturarak yatağın karşısındaki duvara yaslandı. Kapı kapanırken hafif bir esinti oldu, şimdi kamarada baş başa kalmışlardı.

“Corayne bizden üç hafta önde, hatta daha da fazla,” dedi camdan pembe yıldızları seyrederek. “Oscovko’nun başına bir şey gelmezse Corayne, Vodin’e geri dönebilir.”

“Çok fazla casus var. Erida anında haber alıp onu şehirden çıkarır.” Sorasa eliyle ağzını kapatarak esnedi. Diğer eli havada, sadece onun görebildiği bir haritada geziniyordu. “Jydliler Corayne’i yanlarına alabilir. Kale Ormanı’na gitmeyecektir.”

“Neden?”

Sorasa başını sertçe iki yana salladı.

“O Kirmen artığı orman Corayne için bile çok tehlikeli.”

Dom’un aklına bir şey geldi.

“Ya Sirandel?”

Sorasa’nın gözleri şaşkınlıkla parladı.

“Kale Ormanı’nda bir ölümsüz anklavı var,” dedi Dom kibirle gülümseyerek. Sorasa’nın bilmediği bir şeyi bilmekten bir parça keyiflenmişti.

Sorasa’nın yüzü tiksintiyle asıldı. “Gidastern’de işimize yarayabilirlerdi.”

Dom’un canı sıkıldı. Başını sallamaktan kendini alamadı.

“Ridha daha önce onları ikna etmeyi başaramamıştı,” dedi acı acı. “Belki fikir değiştirmişlerdir.”

Kuzeninin adı hâlâ göğsüne saplanan bir hançerdi, durmadan dönerek içini kanırtıyordu. Kaçarken kuzeninin kay-bından duyduğu acıyı görmezden gelmek kolaydı ama şimdi acı on misli artarak geri gelmişti. Her ne kadar yüzyıllar, on yıllar öncesinin mutlu anılarını aklına getirmeye çalışsa da kuzeninin can çekişirkenki hali gözünün önünden gitmi-yordu. Yeşil zırhı kan içindeydi. Taristan yanında diz çökmüş, gözlerindeki ışığın soluşunu izliyordu. Sonra Ridha tekrar canlanmış, gözlerinde Dom’un hiç görmediği kadar korkunç ve şeytani bir ışık belirmişti.

Sorasa yataktan dikkatle Dom’u izliyordu, yüzü kıpırtı-sızdı. Dom bir tür azar ya da duygusuzca bir Amhara tav-siyesi bekledi.

Acıyı bir kenara bırak, demişti Sorasa bir keresinde.

Yapamıyorum, dedi Dom içinden. *Ne kadar uğraşsam da yapamıyorum.*

“Kurtulamadı,” dedi Sorasa sessizce. “Kuzenin.”

Dom gözlerini döşeme tahtalarına dikti, budaklı ve eğri büğrüyüdüler, çizmelerinin altında hafifçe eğiktiler. Kamaraya sessizlik çöktü ama tam bir sessizlik sayılmazdı. Dom üst güvertedeki her şeyi duyuyordu, demir halkalara sürtünen halatlardan mürettebatın şen şakrak küfürlerine kadar her şeyi.

“Daha da kötü,” dedi sonunda.

Sorasa genzinden neredeyse mırıldar gibi bir ses çıkardı.

“Onu öldürmek için geri dönmene şaşmamak gerek.”

Dom acıma görmeyi bekleyerek gözlerini kaldırdı. Onun yerine gurur gördü.

“Demek anlamıştın,” diye mırıldandı.

Elinden gelen teşekkür bu kadardı.

Sen olmasaydın sarayda ölüp gitmiştim, bedenim küle dönmüştü.

“Ne yapacağını tahmin etmek çok kolay Kadim,” dedi Sorasa başının arkasındaki yastığı kabartarak. Sonra memnuniyetle içini çekip gözlerini kapattı.

Dom yere uzanıp uyumayı çok istiyordu ama yerinden kıımıldamadı.

“Bu bir iltifat mı Amhara?” diye mırıldandı kendi kendine.

Sorasa gözlerini açmadan sııttı.

“Hayır.”

22

ESKİ COR KANI

Corayne

Kalenin altındaki mahzenler taht odasından da soğuktu. Isibel onları sarmal bir geçitten aşağı indirdi, derinlere indikçe pürüzsüz duvarlar yerini siyah volkanik kayalara bırakıyordu. Yerin bu kadar derinlerinde hava boğucuydu. Her iki yanda uzanan antreler ve oyuklar heykellerle ve içinde ne olduğu belli olmayan sandıklarla doluydu. Corayne Kadim tanrılarıyla, Glorian'a ait sanat eserleriyle, hatta mezarlarla dolu odalar hayal ediyordu. Sonuncusu ilgisini çektiği kadar ürpermesine de neden oldu.

Isibel yanında muhafız bulundurmuyordu, Corayne'in görebildiği kadarıyla silahı da yoktu. Elinde hâlâ o dişbudak dalını tutuyordu.

Büyük bir sessizlik içinde yürüyorlardı, Corayne'in ayak sesleri kalbinin gümbürtüsüne uyarak yankılanıyordu.

Yoksa taht odasındaki saygısızlığından ötürü cezalandırılacak mıydı, Isibel onu kalenin derinliklerine terk etmeye mi

niyetliydi? Bir yanı kraliçenin böyle bir şey yapamayacağını biliyordu. *Çünkü ben Diyarın Umudu'yum*, diye düşündü kendi kendine gülerek.

“Sana inanmıyorum,” dedi Corayne birden. Adımları gibi sesi de dönemeçli geçitte yankılandı.

Isibel durdu, afallamıştı, delici bakışlarını Corayne'e çevirdi.

“Onlar için üzülüyorsun,” dedi Corayne. “Ridha ve Dom için.”

Kraliçenin solgun yüzünden bir gölge geçti. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca Corayne'in gözlerine baktı. Zaman Kadimler için farklı işliyordu.

“Elbette üzülüyorum,” dedi sonunda boğuk bir sesle.

Sonra dönüp yürümeye devam etti, soğuk taş geçitlerden şimdi daha hızlı ilerliyordu. Günler süren yolculuk ve bitmek bilmeyen endişeler yüzünden yorulmuş olan Corayne yere kıvrılıp yatmak istiyordu. Ama inatla yürümeye devam etti. Öfkesi gereken gücü veriyordu.

“Nelerin üstesinden geldiğini gördüm. Nasıl kaçtığını. Geride neler bıraktığını.” Isibel'in sesi geçitte yankılanıyordu. “Ve ne kaybettiğimi.”

Şaşıрма sırası Corayne'e gelmişti. Kraliçeye baktı, ayak-kabılarından uzun, beyaz parmaklarına varıncaya dek iyice süzdü. Isibel baştan ayağa parlıyor, sanki vücudundan yaydığı bir güçle havayı titreştiriyordu.

“Dom büyü yapabildiğini söylemişti,” diye mırıldandı hatırlamaya çalışarak. “Sizin türünüzde bile nadiren görülen büyüler. *Uyarılar*.”

“Evet, onlara böyle deniyor,” dedi Isibel. “İstediğim şeyi görmesi için gölgemi belli bir mesafeye gönderebiliyorum. Mümkünse konuşabiliyorum da.”

Corayne, Isibel'in yüzünde, bu kadar korkunç bir acıyı anlayamamasında Domacridhan'ı gördü.

"Gidastem'deydim," dedi kraliçe titreyen bir sesle. Gözleri parlıyordu. "Son anlarında kızımın yanımdaydım. Olabildiğim kadar."

Corayne ondan her ne kadar hoşlanmasa da Isibel'e acılamak mümkün değildi. Gözünün önüne kendi annesi geldi, bir geminin güvertesinde çaresizce çocuğunu felaketten korumaya çalışıyordu. Isibel de aynısını yapmıştı. Ve başaramamıştı.

"Taristan'ın kızımın canını alışını izledim," diye devam etti Isibel. "Onu yeniden diriltişini de."

Daha fazla dayanamadı, dudaklarından küçük bir hıçkırık döküldü. Sonra kederini hapsetmek ister gibi dudağını ısırdı.

Corayne bakakaldı, içi parçalanmıştı. Taristan'ı Gidastem'deki ölüleri diriltirken görmemişti. Kurbanlarının yaşadığı dehşeti hayal dahi edemiyordu. Kimse Taristan'ın elinden kurtulamıyordu, ölse bile. Gözleri yanmaya başladı, yüzüne akan sıcak gözyaşını sildi.

Taristan'ın emri altındaki diğerlerini düşünemiyordu. Dom'u, Sorasa'yı. Andry'yi. Bunu düşünmeye kalbi dayanamazdı.

"Kendi kızımın ölmesini dileyebileceğim aklıma gelmezdi ama diğer türlü... " Isibel sustu, gözleri yine dolmuştu. Corayne fırtınanın önünde eğilmeyi reddeden yaşlı bir ağacı izler gibiydi. "Her şeyin ötesinde bir lanet."

Bu lanete engel olabilirdin, diye düşündü Corayne acı acı. Ne var ki tüm öfkesine rağmen Isibel'in yarasına tuz basmak içinden gelmedi.

"Onlar için ben de çok üzgünüm," dedi, sesi taşlarda yankılandı.

Bu gerçek karşısında ikisi de durgunlaştı, rahatsız edici bir sessizlikle yürümeye devam ettiler. Gidecekleri yere var-

dıklarında Isibel'in yüzü yine ifadesizdi, cilalı abanozdan yapılmış demir menteşeli bir kapıya gelmişlerdi. Isibel elini üstüne koyunca kapı açılıverdi.

"İki bin yaşındayım ve son dönemde pek az ölümlü tanıdım," dedi Isibel mahzene girerken. "İçlerinde en iyi tanıdığım babandı."

Corayne'in ağzı açık kaldı, gözlerini dört bir yanda gezdiriyor, tahammül edebileceğinden fazlasını görmeye çalışıyordu.

Mahzen mükemmel bir daire şeklindeydi, tavanı kemerliydi. Masalar ve raflarla çevrelenmişti, her birinin üzerinde bir sanat eseri, bir yadigâr ya da kitap vardı. Sadece tam ortadaki taş levha boştu, üstüne sadece kırmızı renkli bir kadife örtülmüştü. Tavandan sarkan demir çemberin üzerindeki mumlar yanıyordu. Isibel'in hizmetçilerinden biri mahzeni hazırlamış, meşaleleri yakıp bir sehpaye atıştırmalık bir şeyler bırakmıştı. Corayne aç olduğu halde kuru meyve-lerle dolu tabakları ve şarap şişelerini görmezden geldi. Şu anda mahzenden ve içindeki hazinelerden başka hiçbir şeyi umursadığı yoktu.

Onu büyüleyen altınlar, gümüşler ya da mücevherler değildi.

Titreyen parmaklarını en yakınındaki rafa uzattı, gözlerini özenle yığılmış parşömenlere dikti. Durdu, bu kadar eski ve hassas şeylere dokunmak istemiyordu. Onun yerine parşömenlerin üstündeki yazıyı okumak için başını yana eğdi.

"Bu Eski Cor dili," diye fısıldadı.

Hiç düşünmeden Kirmen Kılıcı'nı omzundan indirdi, kılıcı kınından birkaç santim çekerek çeliği ortaya çıkardı.

"*Çekiçe örste dövülen altın bir iplik ve üçünün arasında bir çelik. İki anahtarla, kan ve kılıçla açılan bir geçit,*" dedi Valnir'in nasıl tercüme ettiğini hatırlayarak.

Kılıcın üstündeki yazılar parşömenlerdeki, kitaplardaki ve yadigârların üzerindeki yazıyla aynıydı. Anlamadığı bir dilde Corayne'e sesleniyor, hafızasının sınırlarında bir şarkı söylüyorlardı.

Corayne tekrar döndü, masadan masaya geçerek ellerini yaldızlı fincanlarda ve gümüş tabletlerde gezdirdi. Üstünde gül damgası olan eski paralar. Mürekkep hokkaları. Hâlâ keskin ve parlak olan ok uçları. Altınlar, gümüşler, rengârenk taşlar. Ayrı bir masanın üzerinde bronz ve altından yapılmış gösterişli bir miğfer duruyordu, ön tarafında yine Corayne'in bilmediği o dilde yazılar vardı. Miğfer gerçek yakutlarla süslenmişti, aralarda armut şeklinde zümrütler göze çarpıyordu. *Güller*, dedi içinden Corayne, gözlerini Eski Cor'un sembolünde gezdirdi.

Boş levhaya örtülen kadifenin üstünde de aynı çiçekler vardı, parlak bir iplikle özene bezene işlenmişlerdi. Corayne yavaşça Kirmen Kılıcı'nın geri kalanını da kınından çekti, başka bir diyara ait çeliği ortaya çıkardı. Sanki kılıç da zihnine musallat olan şarkıya katılarak Corayne'e sesleniyordu.

Corayne nefesi kesilerek kılıcı örtünün üstüne bıraktı, biraz yana koymuş, asla dönmeyecek olan diğer kılıca yer bırakmıştı. O kılıç yanan bir şehirde paramparça olmuş, çeliği geldiği yer olan Kirmen'e geri dönmüştü.

"Sen de bu insanlardansın, Eski Cor'lusun," diye mırıldandı Isibel levhanın diğer tarafına geçerek. Çelikten yansıyan mum ışığı yüzünde dans ediyordu.

Corayne bakakalmıştı, her nefes alışında bir öncekinden daha da zorlanıyordu.

"Onları tanıyordum," dedi Isibel. "Kendilerine ait olmayan bir diyardan Allward'a geçtikleri zamanı hatırlıyorum. Onları sıcak karşıladık, onlar da bize sıcak davrandı." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Eski Cor'un kralları ve kraliçeleri

ölümlü kanının en iyi örnekleriydi. Cesur, zeki, asil, meraklı. Her zaman yıldızlara ulaşmaya çalışırlardı. Hep başka bir Kirmen arar, yer değiştiren diyarların izini sürerlerdi. Asla ayaklarını bastıkları dünyayla yetinmezlerdi.”

Corayne, Lemarta’daki eski evinde zamanının çoğunu harita okuyarak, annesinin gemisinin bir sonraki rotasını çizerek ya da bir iş anlaşması ayarlayarak geçirmişti. Dünyayı görmemişti, hayatının sınırlarını Siscaria kayalıkları oluşturuyordu. Kendi kalbindeki özlemi hatırlıyordu, o zaman buna bir anlam veremiyor, bu derin özlemi açıklayamıyordu.

O zamanlar vaktinin çoğunu denize bakarak, ufka dalarak geçiriyordu. Bildiği duvarların ötesini bir an olsun görebilmek istiyordu.

“Hayatım boyunca kendimi hep yersiz yurtsuz biri gibi hissettim,” dedi Corayne. Görüşü bulanıyor, gözleri yanıyordu. “Hiçbir şeyden tatmin olmadım. Nedenini de hiç anlayamadım.”

Isibel kibarca gözlerini yere indirdi.

“Bu biz Vederlerle paylaştığınız bir özellik. Kendimizi size, sizin halkınıza daha yakın hissediyoruz. Sizin gibi biz de giderek azalıyoruz. Siz de bizim gibi kayboldunuz. Ama biz evimizi hâlâ hatırlıyoruz. Bu çok daha acı verici. Ömrümüz uzun, anılarımız sonsuz. Her gün eve dönüş yolunu bulmayı, bir Kirmen’in daha doğmasını, bir Kirmen’in daha var olmasını umut ediyoruz.”

Corayne yine yanan gözlerini ovuşturdu, yanaklarına ateş bastı. Kabalık etmeyi göze alarak burnunu çekti.

Bir Kirmen’in daha doğmasını. Bu üstü kapalı söz kullaklarında çınlıyordu.

“Bu yüzden de babamı kral olması için yetiştirdin. Atalarımızın imparatorluğuna sahip çıksın diye,” dedi sertçe. “Neden?”

Sol tarafındaki yakut miğfer sanki boş göz çukurlarını dikmiş ona bakıyordu. Corayne babasını o miğferin içinde düşünmemeye çalıştı ya da odanın herhangi bir yerinde. İşe yaramadı. Her yerde babasının hayaletini hissediyordu.

Isibel parmağını Kirmen Kılıcı'nda gezdirdi, hareketleri kendinden emin ve dikkatliydi. Sakin yüzü sertleşti, dudakları aşağı doğru büküldü.

"Ölümlü krallıklar oyuncak için kavga eden çocuklar gibi birbiriyle didişiyor. Ward'daki ölümlüler ellerindeki her şeyi kırıp döküyor." Sesi kinle doldu. "Sebepsiz yere kan döküyorlar. Açlıklarının sonu yok."

Corayne, Ward'daki kötülükleri, özellikle de Ward'ın en büyük kraliçesinin işlediği günahları herkesten iyi biliyordu. Ascal'ı, merkezinde dehşet olan o büyük şehri hatırladı, çürüyen bir kafatasının mücevherle süslenmiş gözü gibiydi. Lemarta'da bile denizciler bahsi kaybetmelerini ya da bir hakareti bahane ederek kavgaya tutuşurdu. Kanun kaçakları bekçilere rüşvet verirdi. *FırtınaKızı*'nın mürettebatı, Uzun Deniz'deki gemileri avlayan korsanlar hepsinden beterd. Sonra ününü altın ve kanla kazanmış korkunç bir kaptan olan annesi vardı. Kanundan kaçan Charlie. Cani bir ödül avcısı olan Sigil. Eli kanlı bir suikastçı olan Sorasa.

Hepsi de Ward'da doğmuş ölümlülerdi.

Andry de öyle, diye düşündü birden. Yetenekli bir savaşçı, onurlu, Corayne'in tanıdığı herkesten daha nazik olan Andry. O da Ward'da doğmuş ve hepimizin toplamından daha iyi biri.

Isibel, Corayne'in sessizliğini onayladığına yorup sözlerine devam etti. Mücevherli miğfere doğru yürüdü, miğferi alıp yüzünün hizasına kaldırdı.

"Eski Cor yıkılınca çok geçmeden Kirmenler de onu takip etti," dedi yakutları ışığa doğru tutarak. "Pek çok kapı kapandı. Pek çok ışık söndü. Bizimki de dâhil."

Kayıp Glorian. Corayne Kadimlerin diyarı hakkında yeterince şey duymuştu. Önce Dom'dan, sonra da Valnir'den. Bir de Isibel'den dinleyemeyecekti.

Açıkça alaycı bir tavır takındı, midesi bulanmıştı.

"Demek babamı yanına, krallığı yeniden kurmak ve Glorian'a dönmenin bir yolunu bulmak için aldın," dedi sertçe. "Diğerini de kovdun. Yetim bir çocuğu dünyada bir başına bıraktın."

Miğfer bir çöp parçası gibi tangırdarak Isibel'in elinden düştü.

"İyi de yapmışım," dedi Isibel sakince. "Taristan'ın ne hale geldiğine bir bak. Onu *biz* büyütseydik bugün kim olacaktı düşünebiliyor musun?"

Corayne hüzünle başını iki yana salladı. "Hayır, düşünemiyorum."

Tüm kontrolüne rağmen Isibel'in yüzü öfkeyle çarpıldı.

"Kimse kötü doğmaz," diye devam etti Corayne ne kadar acı verse de. "Hayat onları bu hale getirir."

Isibel sertçe içini çekti. "Buna inanıyor musun? Taristan'ın diyarınıza, sana yaptığı onca şeyden sonra?"

Corayne tekrar Kirmen Kılıcı'na baktı, yanında kayıp ikizinin olduğunu hayal etti. *Cortael ve Taristan'ın olması gerektiği gibi.* Ama Iona'nın soğuk salonlarında baş başa iki çocuk yerine yalnızca biri vardı. Diğer ölümüne, daha da kötüsüne terk edilmişti.

Corayne acıya katlanarak dudağını ısırıldı.

"İnanmak zorundayım," dedi acı acı. "Tıpkı kanımın, Cor atalarımın, tüm bunların... beni bir kraliçe yapmadığına inandığım gibi."

Isibel'in gerçekten şaşırdığı yüzünden belliydi. "Öyleyse nesin sen?"

Cevap Corayne'in dudaklarından kolayca döküldü.

“Bir korsanın kızıyım.”

Ölümsüzün kahkahası taş duvarlarda çın çın öttü. Corayne yüzünü buruşturarak Kirmen Kılıcı’nı eline aldı.

Isibel göremeyeceği kadar hızlı hareket ederek elini Corayne’in eline koyup kılıcı indirdi.

“Cesur, zeki, asil, meraklı,” dedi gözlerini kırpıştırarak, Corayne’e o da koleksiyonundaki yadigârlardan biriymiş gibi bakıyordu. “Damarlarında Cor kanı taşıyorsun. Kirmenler senin kalbinde, tıpkı bu kılıçta olduğu gibi.”

Sonra gözlerini kılıca çevirdi, bakışlarını çeliğin ve mücevherlerin üstünde gezdirdi. Kaşlarını kaldırdı.

“Bu, Cortael’e verdiğim kılıç değil.”

“O kılıç parçalandı,” diye mırıldandı Corayne kılıcı sertçe kınına sokarak.

Boş levha hâlâ ikisinin arasındaydı, kadifenin üstüne mum ışığı dökülüyordu. Corayne döndü, Kadim kraliçeye bakmamak için yeniden rafların yanına gitti.

Parmaklarını katlanmış bir pelerinin üstünde gezdirdi, o da levhaya örtülmüş kadife gibi kırmızıydı. Tozluydu ama diğer eşyalardan daha yeni olduğu belliydi, yakası ve etekleri sırmalarla süslenmişti.

“Bu babamın mıydı?” diye sordu usulca. Bir yanı bilmek istemiyordu.

“Evet,” dedi Isibel, hâlâ aynı yerde duruyordu. “Taris-tan’ı ve kızıl büyücüyü bir kez hafife aldım. Bunu bir daha yapmayacağım.”

Corayne istemese de pelerini bırakıp Isibel’e döndü. Pelerininle birlikte kendi canından bir parçayı da bırakıyormuş gibi hissetti.

“Seni ikna etmek için bu kadar kan dökülmesi gerektiğine üzgünüm,” dedi sertçe. “Dalı bırak Isibel. Şimdi bizimle birlikte savaşmazsan bir daha hiç savaşamayacaksın.”

Dişbudak dalı Isibel'in elinde titredi, yeşil yapraklar mum ışığında sarıya dönüştü. Isibel dalı bir an havaya kaldırınca Corayne'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Yapamam," dedi Isibel. Sanki bir kapı çarparak kapandı.

Corayne'in içinde bir şey koptu, elleri öfkeden, yorgunluktan, belki de hayal kırıklığından titriyordu. Belki de üçünden birden.

"Cor kanının beni diğer ölümlülerden farklı kıldığını söyledin," dedi neredeyse tükürür gibi. "Diğerlerinden daha iyi olduğumu söyledin."

Isibel istifini bozmadı. "Evet."

"Taristan da Cor soyundan," dedi Corayne sertçe, mahzenin kapısına doğru yürümeye başladı.

"Taristan'ın yazgısında bu diyarı parçalamak var." Isibel ters ters Corayne'e baktı, sonunda öfkesini bir parça açığa vurmuştu. "Bunu yıllar önce de görmüştüm, şimdi de görüyorum."

Corayne onu zar zor duyuyordu, tüm dikkatini sarmal geçide ve yukarıdaki koridorlara vermişti. Temiz bir yataktan, sıcak bir banyodan ve yüzünü gömüp çığlık atacağı bir yastıktan başka bir şey istemiyordu.

"Sende ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Corayne kapıya varmıştı ki elinde olmadan durdu, çizimleri kısa bir an yerde kaydı. Arkasına bakmadı, dişlerini iyice sıkmıştı.

"Umut, Corayne," dedi yaşlı ölümsüz. "Umut görüyorum."

Umudun bana bir lanet gibi geliyor, diye geçirdi içinden Corayne, boğazı düğümlendi, gözleri yanmaya başladı.

Bir Kirmen'in daha doğmasını.

Isibel'in sözleri Corayne'in kafasında tekrar tekrar yankılanıp hafızasına kazınıyordu. Zihninin kuytusunda bir şey,

adlandıramayacağı kadar derin bir başka uğultu dönüp duruyordu. Kirmen Kılıcı'nın çeliği ve Eski Cor yadigârları gibi ona sesleniyordu. Ama daha büyük bir şeydi. Daha güçlüydü.

Daha korkunçtu.

Beyninin bilemediğini ayakları biliyor, Corayne'i Tiarma'nın uzun koridorlarında taşıyordu. Sirandellerden biri onu nazıkçe dönemeçli bir merdivenden yukarı çıkardı. Buz tutmuş merdivenler ölümlü ayakları için tehlikeliydi.

"Kadimler bizi soğuktan öldürmeye mi çalışıyor?"

Garion'ın sesi koridorların birinden geliyordu, Corayne sesi takip ederek büyük bir odaya girdi. Garion açık pencerenin kenarına oturmuştu, bir gözü dışarıdaydı, Charlie ise sıcak kömürlerle dolu bir maltızın üstüne eğilmişti. Ateşi canlandırmak için kömürlere üflüyordu.

Corayne hem arkadaşlarına hem de biraz olsun sığa kavuştuğu için rahat bir nefes aldı.

"Onlar bizim gibi üşümüyor," diye homurdandı Charlie, uzun pelerini hâlâ üstündeydi. İçeri giren Corayne'i başıyla selamladı.

Odada ocak yoktu, küçük bir şömine bile yoktu. Maltız da belli ki başka bir yerden getirilmişti. Maltızın yaydığı ısıya rağmen Corayne titriyordu. Duvarlara ısıyı içeride tutacak halılar asılmamıştı, güzel çerçeveli yatak da incecikti, yastık yoktu, üstüne tek bir battaniye serilmişti. Corayne odalarına ölümlü bedenlere daha uygun örtüler getirilmesini istemeyi aklına not etti.

"Kadimler pek çok şeyi hissetmiyor," dedi kederli bir sesle, ellerini maltıza uzattı. Uyuşmuş parmakları biraz canlanır gibi oldu.

Garion sırttı, bir bacağını dışarı sarkıtmıştı. "Bakalım yemek getirmeyi hatırlayacaklar mı?"

Corayne gerçekten de guruldayan karnını unutmuştu. Midesi şimdi yemek için yalvarıyordu.

Charlie maltızın üstünden Corayne'e bakıyordu, gözleri korların ışığında parıl parıldı. Taht odasından sonra yıkanmayı başarmıştı, sinekkaydı tıraş olmuş, kaşlarına yeniden şekil vermişti. Henüz temiz çamaşırlar çalamamıştı ama Corayne çok geçmeden onu da yapacağına bahse girerdi.

"Isibel ne dedi?" diye sordu Charlie, Corayne'in öfkeli olduğunu anlamıştı. "Savaşacak mıymış?"

Corayne dudaklarını büzdü. "Dom'un ne kadar kibirli olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlamamaya çalışıyorum," dedi Charlie.

"Isibel bin kat daha beter."

Charlie'nin omuzları sarktı, onun da Corayne gibi hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Bari öncülerini gönderseler," dedi kaşlarını çatarak.

Corayne omuz silkti. "Anklavın etrafında devriye gezen Kadimler var."

Charlie'nin tombul yanakları kızardı, öfkeyle saç örgüsünü çekiştirdi. "Peki diyarda olup bitenlerden haberleri var mı? Dünyanın geri kalanıyla ilgileniyorlar mı?"

Garion açık camdan dışarı doğru güldü.

"Kadimlerin izole bir yaşam sürdüğünü biliyordum ama bu kadar aptal oldukları aklıma gelmemişti," diye homurdandı.

"Düşünmüştüm ki... Buraya varmayı başarırsak..." Charlie'nin sesi yorgunluktan kısıldı. "Güvende olmayacağımızı biliyordum. Taristan'ın geleceğini biliyordum. Ama ölümsüzlerin Taristan'ın şehrin kapısını çalmasını bekleyecek kadar kör olacağını hiç düşünmemiştim."

Tekrar kömürleri karıştırdı, havaya kıvılcımlar saçıldı.

Corayne'e teker teker sönen kırmızı yıldızlardan oluşan bir takımyıldız gibi göründüler.

“Başka bir yerde olabilirdik,” diye fısıldadı Corayne başını yana çevirerek. “Dünyanın öbür ucuna kaçabilirdik, anneme gidebilirdik, kalbim neden beni buraya getirdi?”

Charlie onu kendi haline bırakmak yerine maltızın etrafından dolaşarak koluna girdi. Corayne kaçak rahipten bir eleştiri bekliyordu ama siyah gözlerinde sadece merhamet buldu.

“Belki de kalbin bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur,” dedi Charlie usulca.

Corayne onu zekice bir sözle terslemek için ağzını açmıştı ki bir şey ona engel oldu. Corayne yine meraka kapıldı, başka kimsenin duyamayacağı bir sesi dinlemek için kulak kabarttı. Uzaktan gelen uğultuyu, gücün yankılarını. Bir an nefes almayı unuttu.

Sadece kalbimin bildiği bir şey, dedi içinden Charlie’nin sözlerini kafasında evirip çevirerek.

Garion bir panter gibi pencereden yere atladı. Corayne’i fazla tanıımıyordu ama gözlerini yüzünde gezdirerek onu So-rasa gibi okuyabiliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu sertçe.

Corayne dişlerini sıktı, kelimeler dilinin ucundaydı. Açık kapıya, sonra da pencereye baktı. Sonra da duvarlara. Kale ölümsüz Kadimlerle, sayılamayacak kadar çok göz ve kulakla doluydu.

Corayne, Charlie’nin bir köşede duran heybelerine gitti. Çabucak bir parça kâğıt, kalem ve ağzı tıpalı bir mürekkep hokkası çıkardı.

Garion ve Charlie, Corayne’in birer omzu üstünden eğildi, gözlerini kısarak kâğıda yazdıklarını okumaya başladı.

Kalem Corayne’in elinde titriyor, özenle yazdığı harfler eğriliyordu. Yazdıkça uğultu derinleşiyordu, sonunda Co-

rayne onu iliklerinde hisseder oldu. Artık apaçık ortadaydı, şüpheye yer yoktu.

Suikastçı da rahip de şoke olmuştu.

Corayne hemen parşömeni maltızın içine attı, kâğıt kıvrılarak yanmaya başladı. Mürekkep gözlerini dikmiş Corayne'e bakıyor, harfler yanıyordu. Corayne fal taşı gibi açılmış gözlerle kâğıdı izliyor, küle dönüşmeden önce son bir kez yazıları okuyordu.

Galiba burada bir Kirmen var.

Sesi titriyordu, fısıltısı kömürlerin çıtırtısından ancak duyulabildi.

"Açık değil. Henüz," diye fısıldadı. "Ama bekliyor."

23

YAĞMURDA GÜNEŞ IŞIĞI

Andry

Jydliler ona *Safyrsar* diyordu. Mavi Yıldız.

Andry ilk başta hem kirli tuniğini hem de Galland kökenini aşağılamak için böyle dediklerini sandı. Çok geçmeden Jydlilerin Galland saraylılarına hiç benzemediğini öğrendi. Jydliler açık sözlüydü. Gülümsemeleri de kaş çatmaları da içtendi. Savaş kapıdayken siyasi entrikalar için bir neden yoktu. Sornlonda şefi Halla, Andry'yi savaşçılarıyla birlikte talim yapmaya davet etmekte gecikmedi. Hjorn'un çabuk öfkelenen, kızıl sakallı şejı Kalmo bile aralarını düzeltmek için Andry'ye bir balta hediye etti.

Akıncılar, Galland ve şövalyeleri şöyle dursun, güneyli krallıkları bile hâlâ sevmiyorlardı. Sık sık Erida'dan bahsediyor, adı ne zaman geçse tükürüyorlardı. Andry onları suçlayamazdı. Erida'nın hırsının diyara nelere mal olduğunu kendi gözleriyle görmüştü ve Taristan'la birlikte daha neler yapmayı planladığını biliyordu. Bir zamanlar Erida'nın cesaretine ve

zekâsına, sarayda dengeyi sağlayarak krallığı kalkındırmasına hayranlık duyardı. Oysa şimdi siyasi entrikalarından ve korkunç hırsından nefret ediyordu.

Jydliler de Andry gibi yas tutuyordu, Yrla ve Gidastern'de ölen tüm kabile üyeleri için cenaze ateşleri yakmışlardı. Ateşlerin üstünde cesetler yoktu ama alevler uzun geceler boyunca gökyüzüne doğru yükselerek yanmaya devam etti. Hayatta kalan birkaç Yrla ateşleri canlı tutmayı kendine görev edinmişti.

Ateşler işaret fişekleri gibi başka kabileleri de Ghald'a çekiyordu, sonunda şehir Andry'ye kalabalıktan patlayacakmış gibi görünmeye başladı.

Uzun haftalar boyunca Jyd halkının savaş hazırlıklarını izledi. Ocaklarda silahlar dövüldü, deriler tabaklandı, zincir zırhlar örüldü, oklar yontuldu. Erzaklar sayıldı, fiçiler dolduruldu. Yelkenler onarıldı, halatlar örüldü, kürekler zımparalandı, gemilerin gövdesine katran çekildi. Andry çok geçmeden bayrakları kar taneleri kadar çeşitlilik gösteren kabilelerin sayısını unuttu. Ama her sabah limana demirlemiş ya da açıkta bekleyen gemileri sayıyordu. Gemilerin sayısı giderek artıyordu, sonunda ufuk gemi direklerinden bir ormana dönüştü.

Savaş konseyinin toplantıları bitmek bilmiyor, iki düzineden fazla Jydli şef taktikler üzerine tartışıyordu. En azından bir konuda hepsi hemfikirdi. Erida ve Taristan'ın lejyonları saldırırsa Jydliler onları yavaşlatacaktı.

Andry kalbinin derinliklerinde rüzgâra ve dalgalara katılıp gitmek istiyordu. Ama tüm uğraşlarına rağmen Ghald'da zaman kaybeden Kovalinn Kadimleri olmadan hiçbir yere gidemezdi. Günler geçmek bilmiyordu, sanki zaman yavaşlamıştı. Andry kendini zaman tanrısına dua ederken buldu. Hem daha az hem de daha fazla zaman için yalvarıyordu.

Ward için daha fazla zaman. Vahşi ormanlarda tek başına dolaşan Corayne için ise daha az zaman.

En çok da Corayne'in güvende olması için dua ediyordu. Bir de Valtik yanılıyor olmasın diye.

Yaşlı cadı, Corayne hakkında başka bir şey söylememiştii ama Andry'ye her gün aynı şeyi söylüyordu:

"Kederle kararan dehlizlerden sakın, aşağıdan yükselen felaketimiz yakın. Kaderler birbiriyle çarpışıyor paramparça kanatlarla, eriyen karlar kana karışıyor gelecek baharda."

En azından tekerleme bu kez gayet açıktı.

Andry boş zamanlarını Jydlilerle talim yaparak, baltalara kılıcıyla karşı koyarak geçiriyordu. Akıncılar şövalyelerden daha sert dövüşüyordu ama organizasyondan yoksundular. Andry düellonun girift adımlarını bildiği için akıncılara eğitilmiş bir Galland ordusuyla nasıl savaşacaklarına dair tavsiyelerde bulunuyordu. Çoğu akıncılık sezonu dışında çiftçilik yapıyordu ve bu son derece belli oluyordu. Andry'nin tek umudu Taristan'ın ordusunu denizden vurmak ve Taristan lejyonlarının tüm gücüyle misilleme yapmadan güvenli bir yere çekilebilmektii.

Andry soğuk bir şafak vakti uyandığında gökyüzünün kırmızıya boyandığını ve denizin ayna gibi dümdüz olduğunu gördü. Sıcak çadırından çıkarken ürperdi, bir tokat gibi yüzüne çarpan soğuk hava neredeyse hoşuna gitmişti. Hiçbir şey onu soğuk kadar ayıltamıyordu.

Balın ve ezilmiş ardıç meyvelerinin tadına vararak sıcak çayını yudumladı. Siyah saçları daha yeni sımsıkı örgüler halinde toplandığından kafa derisi hâlâ biraz geriliyordu.

Galland'dayken saçları ne zaman biraz fazla uzasa hemen kısacık keserdi. Ama şimdi bu yanlış geliyordu, tıpkı küçülen bir ceket giymek gibiydi. Jydlilerden biri ona yardım

etmişti. Kadın da Andry'nin annesi gibi Kasalıydı ve kıvrır kıvrır buklelerini nasıl öreceğini iyi biliyordu.

Andry çayını bitirip elini kafasından geçirdi. Parmaklarının altında örgüleri hissetmekten mutlu oldu. Ona annesini ve becerikli parmaklarıyla ördüğü girift saç örgülerini hatırlatıyorlardı.

Valeri Trelland'ı düşündüğü her sefer olduğu gibi yutkundu.

Yaşıyor mu? diye düşündü belki bininci kez. *Kasa'daki akrabalarımızın yanında güvende mi?*

Bunun bir cevabı yoktu, belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

Andry içini çekerek şehre baktı.

Kış şiddetli olsa da sakin saatlerde şehir çok güzeldi. Havanın soğuğu çamurlu sokakları dondurarak, kıyıyı buzla kaplayarak her şeye bir elmas parıltısı katıyordu. Gemiler limanda parıldıyor, ağaran gökyüzünde bulutlar göze çarpıyordu. Andry şehrin Bekleyen'in yumruğu altında ezilerek yanmaması için dua etti.

Eyda ve Kadimlerinin şehir kapısının üstünden kıyı boyunca uzanan tek yola baktığını görünce şaşırdı.

Çadırı bırakıp koşmaya başladı, bir yandan da pelerinini giyyordu. Artık Ghald sokaklarını kapılara kestirmeden koşacak kadar iyi biliyordu.

"Ne oldu?" dedi soluk soluğa basamakları çıkarak.

Diğer Kadimler leydilerin yanında ona yer açmak için ikiye ayrıldı, leydiler de baş sallayarak şöyle bir selam verdi. Eyda gözünü bile kırpmadı, bakışlarını eski yoldaki bir dönemeci gözden gizleyen ağaçlara dikmişti.

Sessizliği zaten her şeyi anlatıyordu. Andry de başıyla hafifçe bir selam verdi, sonra gözlerini kısarak çam ağaçlarını gözden geçirdi, tabii görme yeteneği Kadimlerinkiyle mukayese bile edilemezdi.

Ağaçların arasından bir şey geçince yüreği ağzına geldi, karda yalpalayarak ilerleyen hantal gölgenin ne olduğunu anlamaya çalıştı. İlk bakışta uçsuz bucaksız ağaçların gölgesinde bir kaya gibi görünüyordu.

Yalnız değildi.

Ağaçların arasından çıkan büyük ayının arkasından bir düzine Kadim geliyordu. Ayının sırtında bir çocuğun ata binmiş gibi oturduğunu fark edince Andry'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bunu görünce Jydli kapısının bekçilerinden bir çığlık yükseldi. Bağırarak çocuğu gösteriyorlardı, hepsi de şaşkınlıkla duvardan aşağı sarkmıştı.

Andry, Eyda'ya baktı, şaşırmış olmasını bekliyordu. Leydinin soğuk yüzünde bir gülümsemenin belirdiğini görünce şoke oldu.

"Bu Dyrian," dedi Eyda yumuşak bir sesle. "Kovalinn kralı. Oğlum."

Ölümsüz geniş omuzlarını dikleştirerek yavere döndü. Andry, Eyda'nın yine zırhını giymiş olduğunu fark edince irkildi. Zırh yırtık pelerininin altında parlıyordu, Gidastern'deki savaştan sonra silinip temizlenmişti. Diğer Kadimler gibi Eyda'nın belinde de bir kılıç vardı.

Kovalinn Kadimleri uzun bir yolculuğa ve savaşa hazırdı.

"Evet, Andry Trelland," dedi Eyda kapıya inen basamaklara doğru yürüyerek. "Artık gidebiliriz."

Valtik çoktan Kovalinn Kadimlerine tahsis edilen gemilerden birine binip pruvaya çöreklenmişti. Pruvada kıvrık gagasıyla bir kartal kabartması yükseliyor, kartalın iki yana açılmış kanatları geminin gövdesini oluşturuyordu. Kanatlar Valtik'in kanatlarıymış gibi görünerek ona ilahi bir görüntü veriyordu. Ama alaycı kıkırdaması bu görüntüyü bozuyordu.

Öğle vakti yola çıktılar, daha doğrusu bu kadar kuzeyde vakit öğle sayılırdı. Şafak vakti ayna gibi olan deniz, iki gemi Gözcü Deniz'e doğru ilerlerken tedirgin ediciydi. Geminin kış tarafında duran Andry gitgide küçülen Ghald'a bakıyordu. Gitmeyi çok istediği halde biraz da üzülmüyordu. Galland'da daha çocukken Jydli akıncılardan nefret etmeyi öğrenmişti. Ama şimdi onları çok özleyecekti.

Dyrian ve beraberindekiler Kovalinn'den hayatta kalan son kişilerdi, Gidastern'e savaşmaya gitmemişlerdi. Çocuksu yüzüne rağmen Dyrian yüz yaşındaydı. Annesi kadar ağırbaşlı değildi, güvertede kocaman ayısıyla birlikte yürümeyi seviyordu. Ayı eğitilmiş bir köpek kadar uysal görünse de Andry ondan uzak durmaya çalışıyordu.

Karada soğuğa dayanmak daha kolaydı, Andry denizdeki şiddetli rüzgârları neredeyse unutmuştu. Çok geçmeden hatırladı.

Ama Ghald'dayken günler geçmek bilmezken güneye yaptıkları yolculukta göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu.

Andry farkına bile varmadan başka bir kıyıya yaklaşmaya başlamışlardı bile. Gözcü Deniz'den ileride zirveleri karla kaplı Calidon Dağları yükseliyordu. Vadiyi kaplayan sis, sıradağların arasındaki ovaların büyük bölümünü gözden gizliyordu. Andry'nin ağzından hâlâ buharlar çıksa da hava hissedilir şekilde ısınmıştı, burada kış Ghald'dakinden çok daha yumuşaktı.

Limana yanaştıklarında ter içindeydi, kürklü pelerininin önünü açarak göğsünü ve kollarını özgür bıraktı. Mavi yıldızlı tuniği sayılmazsa şövalyeden çok akıncıya benziyordu. Omuzlarına gri bir kurt postu atmıştı, kurdun kuyruğu ağzına kısıtılmıştı. Üstünde göğüsten bağlamalı, yeni yapılmış deri bir zırh vardı, zırh en keskin bıçağa bile dayanacak kadar

kalındı ama Andry'yi boğacak kadar ağır değildi. Başlığını indirdiğinden saç örgüleri ortadaydı, gözlerini sise dikmişti.

Kadimler haritaya bakmaya ya da sisin dağılmasını beklemeye ihtiyaç duymuyordu. Calidon tepelerinde izleyecekleri yolu biliyorlardı. Yolu Andry de hatırlıyordu.

Çok uzun zaman önce bu kıyıya Sör Grandel ve North'larla birlikte inmişti. Arkalarında bıraktıkları kalyonun aslanlı bayrağı bahar esintisinde dalgalanıyordu. Üç şövalyeyle birlikte bilmedikleri topraklarda güneye doğru ilerlemişlerdi. Sis uzak bir tepedeki kale kentin ortaya çıkmasına yetecek kadar dağılınca Iona'yı şans eseri bulmuşlardı.

Neredeyse bir yıl olmuş, diye düşündü Andry taşlar çizmelerinin altında çıtırdarken. Valtik çıplak ayaklarına batan taşlara aldırmadan yanı sıra yürüyordu.

Dyrian ve ayısını takip ederek yürüdüler yürüdüler, Andry gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu. Sadece tökezlediğinde durup dinlenmesine izin veriyorlardı. Dağlık arazide, çamurun, kuru otların ve karın içinde yürümeye devam ettiler.

Günler bir rüya gibiydi. Andry sisi hayaletlerden ayırt edemiyor, her gölgede Sör Grandel'ı ya da Dom'u görüyordu. Ama pek çok hayaletin yanında yürüyen başka bir gölge yola devam etmesini sağlıyordu.

Corayne.

Andry onu alçak bulutların arasından süzülen güneş ışığı hüzmelerinde görüyordu. Corayne bir hayalet değil bir fenerdi, onu ileriye çağıran bir lambaydı. Dünyadaki tüm ışık yok olmuş gibiyken Corayne bir ışık vaadiydi.

Arazi kış yüzünden büyük ölçüde çoraktı, vahşi doğaya terk edilmişti. Kadimler için yüzyıllardır mükemmel bir saklanma yeri idi. Andry yürümeye devam etti, çizmelerinin altında kayan toprağın bile farkında değildi. Bir cenaze alayını

andırıyorlardı, Kovalinn'in hayatta kalan Kadimleri toprak rengi pelerinleri içinde ölümlü olamayacak kadar vakur, yaşıyor olamayacak kadar ciddiydiler.

Bir yerlerden su şırıltısı geliyor, bir nehir Andry'nin göremediği taşların üzerinden akıp gidiyordu. Andry gözlerini kısarak pusun içine baktı, güneş alçak ve sönüktü, bulut kümesinin üstünde beyaz bir top gibiydi. Belindeki kemerde, kınındaki kılıcın yanında asılı olan Jyd baltası yürürken takırdıyordu.

Sonra karanlık, sisin içinden bir gölge gibi sıyrılarak araziye yayıldı. Kadimler hiç yavaşlamadan yürümeye devam etti, Andry de öyle. Karanlık cisimleşince Andry'nin nefesi kesildi. Bu başka bir orman ya da yükselen bir yamaç değildi, taştan bir duvardı.

Andry'nin dizlerinin bağı çözöldü, neredeyse yere yığılacaktı, eli ayağı tutmaz olmuştu.

Iona'nın ikiz geyikleri taca benzeyen boynuzlarıyla büyük kapılardan onlara bakıyordu. Kale kapısı çoktan kaldırılmış, demir ızgaralar bekçi kulübesine doğru çekilmişti.

Yukarıdaki siperlerde silüetler toplanmıştı, bunlar nöbet tutan Kadim okçularıydı. Yayları gri gökyüzüne karşı simsiyahtı. Sadece gri-yeşil başlıkların gölgesinde kalan yüzleri görünmüyordu.

İonalı muhafızlar saldırmadı. Kovalinn Kadimlerini, ayıyı ve krallarını görmüşlerdi. Kendi türdeşlerini sisin içinde bile tanımışlardı.

İçlerinden biri Kadim dilinde bir emir verince bir şey gıcırdadı. Zincirler şakırdarak döndü, büyük tekerlekler kapıları içeri doğru açmak için harekete geçti.

Taş şehir önlerine serildi, Iona onları çağırıyordu.

Andry derin bir nefes aldı. Bir yanı içeride Corayne'i görmeyi bekliyordu, sapasağlam ve gerçek, soğuk taşlarda

sıcak bir parıltı gibi. Oysa sadece Kadim kapı bekçileri vardı, onlara eşlik etmek üzere bekliyorlardı.

Andry ayak parmaklarına kadar kızardı, parmaklarındaki uyuşukluğun yerini rahatsız edici bir sıcaklık aldı. İçinden tepedeki kaleye kadar koşmak geliyordu. Bunun yerine Kadimlerin uzun adımlarına ayak uydurarak yürümeye başladı. Her adım o kadar yavaş geliyordu ki dişlerini sıktı.

Iona, Andry'nin hatırladığı gibiydi, etrafına bakındıkça bulanık anıları netleşiyordu. Her yerde geyikler vardı, kulelerin tepesi boynuzlarla süslenmiş, muhafızların pelerinlerine de boynuzlar işlenmişti.

Andry'nin midesi allak bullak oldu. Etrafındaki muhafızların hepsi Domacridhan'a benziyordu. Geniş omuzlu, sarı saçlıydılar, pelerinleri Dom'unkiyle aynıydı ve aynı mağrur duruşa sahiptiler. Andry âdeta tedirgin olmuştu.

Tepedeki düzlüğe ulaştıklarında kalenin kapıları açıldı, bir grup Kadim yağmurun altında toplanmıştı. Andry tepeye çöken gri sis yüzünden bir buluta tırmanıyorlarmış gibi hissediyordu.

Andry'nin omuzlarındaki post yağmur damlalarıyla ıslanmıştı, yüzü sırılsıklam ve soğuktu. Dyrian'ın ayısı tam önünde silkelenerek buz gibi suları etrafa sıçrattı.

Kadim de olsa Dyrian daha bir çocuktu. Gülerek ayının burnunu okşadı.

Andry gülümsemekten kendini alamadı.

Sonra gözüne bir hareketlenme ilişti, bu kez bacakları gerçekten tutmadı, dizi sertçe yere çarptı. Kalbi deli gibi atıyor, göğsü sıkışıyor.

Kalenin önünde bekleyen Kadimlerden biri... aslında bir Kadim değildi.

Corayne yerinden fırladı, Kadimlerin arasından öne geçmeye çalışıyordu, siyah gözleri şaşkınlıkla açılmış, akları ortaya

çıkılmıştı. Ölümsüzler kadar uzun boylu değildi, yüzü bronz çalıyor, kışın derinliklerinde bile hâlâ Siscaria güneşinin izini taşıyordu. Siyah saç örgüsü arkasında uçuşuyordu, örgüden kurtulan ıslak saçlar tenine yapışmıştı.

Andry nefes almaya, düşünmeye çalıştı. Vücudu parçalanacakmış gibi hissediyordu. Tek yapabildiği bakmaktı, gözleri sabitlenmişti, Corayne'den başka hiçbir şey görmüyordu. Artık yağmuru bile hissetmiyordu.

Corayne ıslak taşların üstünde kayıyor, düşmemek için mücadele ediyordu. Kendini Andry'ye doğru attı, eğilip kollarını omuzlarına doladı, Andry de titreyen kollarını ona uzatmıştı.

Şimdi ikisi de dizlerinin üstündeydi, Corayne'in elbisesi sıırılsıklamdı, Andry'nin derileri ve kürkleri de iyice ıslanmıştı. Corayne başını Andry'nin omzuna koydu, yanağını çenesine yasladı. Andry'nin kollarında titriyor, dudakları hâlâ kımıldıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Andry de titriyordu. Umutsuz geçen her gecenin, umutlarının boşa çıktığı her şafağın acısı içinde yeniden kabarıyordu.

"Corayne," diye fısıldadı ağzında yağmur damlalarının tadını hissederek.

Corayne titreyerek içini çekti, Andry, Corayne'in sıkışan göğsünü kendi göğsüymüş gibi hissetti. Corayne kollarını Andry'ye daha sıkı doladı. Etraflarını bir duvar gibi sararak sürüklenen gri sisin içinde, dondurucu yağmurun altında birbirlerine sarılarak öylece kaldılar.

Bir an için dünya kayboldu, sis her şeyi yuttu. Sadece Corayne vardı, canlı ve hayat doluydu.

"Andry," dedi Corayne, sesi de vücudu gibi titriyordu. Yavaşça geri çekilip Andry'nin yüzüne baktı.

Kocaman gülümseyişi Andry'nin içini ısıttı, hem de her türlü fırtınayı atlatacak kadar. Andry ona bakmaktan başka

bir şey yapamıyor, gözlerini kendi yüzünden daha tanıdık gelen yüzünde gezdiriyordu. Bir gözünün altındaki açık renk çillerde, gür, siyah kaşlarında. Uzun burnunda. Corayne'in bakışlarının ardında her zaman ince hesaplar döner, zihninin çarkları durmaksızın işlerdi.

Şimdi de işliyordu, hem de Andry'nin hiç görmediği kadar hızlı işliyordu. Mutluluğu bir korkuyla gölgelenir gibi oldu, tatlının içine ekşi katılmış gibi.

Bu her ne ise Andry başkalarının önünde sorulmaması gerektiğini biliyordu.

"İleri," dedi Corayne doğrularak. Andry'yi de pelerinin-den tutup kaldırdı.

Andry elinden geldiğince gülümsedi. Corayne ellerini pelerinin-den çekmeyince ürperdi. Corayne'in avucu kurt postunun kenarına dokundu.

Yanan bir şehirde öptüğü o avuç, ölmek için geri dönmeyen önce Corayne'i yaşamaya gönderirken öptüğü o avuç.

"İleri," dedi Andry de.

Etrafındaki her şey gerçek olduğunu haykırsa da Andry'ye hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Pelerinin-den mermer zemine sular süzülüyordu. Elbisesinden sular damlayan Corayne de yürürken arkasında ıslak bir iz bırakıyordu. Iona Kadimleri gibi gri ve yeşiller giymişti, kollarındaki yırtmaçlardan alttaki kadife görünüyordu. Bu, Andry'nin Corayne'in üstünde gördüğü en şık giysiydi.

Ama onu pelerini ve eski çizmeleriyle görmeyi tercih ederdi.

"Bizi özleyeceklerini sanmıyorum," dedi Corayne çılgınca gülümseyişini gizlemeye çalışarak. Kadimleri baş başa konuşmaları için orada bırakarak Andry'yi nazikçe çekti ve taht odasından uzaklaştırdı.

Andry rahat bir nefes aldı. Başka bir toplantının, hele ki suratsız ölümsüzlerle dolu bir toplantının düşüncesi bile başını döndürüyordu.

“Tanrılara şükür,” diye homurdandı.

“Bir Kirmen parçalandı alevler için, bir Kirmen parçalandı seller için.”

Valtik’in tuhaf bir ahenk taşıyan ürpertici sesi büyük koridorda yankılandı. İhtiyar cadı sekerek onlara doğru geliyordu, boğum boğum ellerini arkasında birleştirmişti.

Corayne gülümseyerek başını iki yana salladı. “Seni gördüğüme sevindim Valtik.”

Valtik sıırttı, bir kemik cadısı değil de sıradan bir büyükanneymiş gibi Corayne’in çenesini okşadı.

“Bir Kirmen kemikler için kaybedildi, bir Kirmen kan için,” diye ekledi elini sallayarak taht odasına girerken.

“Bu yeni,” diye mırıldandı Corayne, Valtik’in arkasından, düşüncelere dalarak kaşlarını çatı.

Andry omuz silkti. “Birkaç hafta önce Ghald’da başladı.”

“Seni akıncı sanmalarına şaşmamak gerek,” dedi Corayne yeniden Andry’nin kurt postuna dokunarak. Sonra belindeki baltaya ve saç örgülerine baktı, Andry’yi iyice bir süzdü. “Kesinlikle akıncıya benziyorsun.”

“Ben de ilk görüşte seni Kadim sandım,” dedi Andry eğilip Corayne’in gözlerine bakarak. “Kısa boylu bir Kadim.”

Corayne kahkahayı patlatınca taht odasının kapısı yavaşça kapandı. Anlaşılan Kadim nöbetçilerin ölümlü kahkahasına pek tahammülü yoktu. Bunun üzerine daha da çok güldüler.

“Hakkında endişelenmediğim tek kişi Valtik’ti,” dedi Corayne taht odasına sırtını dönerek. Biraz kendini toplamıştı. “Yaşlı cadının bir şekilde hayatta kalmayı başaracağını biliyordum.”

“Onun sayesinde hayattayım,” dedi Andry olanları hatırlayarak. *O olmasaydı Gidastern’de kaybolurdum.*

“Öyleyse onunla geçirdiğin her sinir bozucu saniyeye değmiş,” dedi Corayne buruk bir gülümsemeyle.

Sesleri Tiarma’nın yüksek tavanında yankılanıyordu. Andry yine kendini bir mezardaymış gibi hissetti. *Neyse ki bizim mezarımız değil.*

Tekrar bakiştılar, ikisi de birbirini tepeden tırnağa süzdü. Andry, Corayne’in onda uzun haftaların yorgunluğunu gördüğünü biliyordu, o da Corayne’de aynı şeyi görüyordu.

“Berbat görünüyorum, değil mi?” diye mırıldandı Corayne elbisesine bakarak. “Kadimler bana daha güzel giysiler verdi ama hiç faydası yok. Bunlar bana yakışmıyor.”

Giysileri ne kadar güzel olsa da Corayne bitkin görünüyordu, endişe onu tüketmişti. Andry de kendini çok bitkin hissediyor, soğuktan donuyordu.

“Benim için sorun değil,” dedi hemen. Sonra yüzünü buruşturarak açıklamaya çalıştı. “Bu seni gerçekmişsin gibi gösteriyor. Yani...” Nefesi kesildi, kalbi deli gibi atıyordu. “Gerçek olduğuna inanamıyorum. Özür dilerim, bu da çok saçma oldu, tabii ki *gerçeksin.*”

Corayne’in kızardığını görünce şaşırdı, kızın yanakları al al olmuştu. Corayne yavaşça Andry’nin elini tutup yara bere içindeki parmaklarını okşadı. Andry birden hem buz kesti, hem de alevler içinde yanmaya başladı.

“Ne demek istediğini biliyorum Andry,” dedi Corayne. “İnan biliyorum.”

Andry Trelland birini öpmek istemenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ascal’daki ziyafetlerde ve galalarda birkaç kez bu hisse kapılmıştı. Gerçi yaverlerin şövalyelerine eşlik etmekten başka bir şey yapmasına izin verilmezdi. Ama Andry güzel bir kızla göz göze gelmenin nasıl bir his olduğunu ve

elini tutsa neler hissedeceğini merak ettiğini hatırlıyordu. Bir kızın nasıl o kadar güzel dans ettiğine hayran kalmak nasıl bir şey biliyordu.

Corayne o kızlar gibi değildi. Farklı bir yolda yürüdüğü için değil, sadece onlardan çok daha *üstün* olduğu için. Daha cesur, daha gözü pek, daha zeki. Corayne her yönden daha üstündü. Andry için daha önemliydi, kimsenin olmadığı kadar önemli.

Belki de kimsenin olamayacağı kadar.

Yine nefesi tılandı, parmakları Corayne'in elinde uyuştı.

"Gel benimle," dedi Corayne birden onu çekerek. Parmakları Andry'nin elinden kaydı.

Tek yapmak istediğim bu, dedi Andry içinden.

Kalenin koridorlarında Corayne'i izlemeye başladı, gözlerini kızın sırtına dikmişti. Gidastern'den bu yana sadece bir buçuk ay geçtiğini biliyordu ama o uzun günler ona bir ömür gibi gelmişti. Corayne değişmiş görünüyordu, kendinden daha emindi. Omuzları dikleşmişti, yürürken sırtı dümdüzdü, adımları Andry'nin hatırladığından daha zarifti. Hem zayıflamış gibiydi. *Ve elleri,* diye düşündü Andry, parmaklarının eski halini hatırlayarak.

Elleri şimdi daha nasırlı. Kılıç tutmaktan aşınmış.

Corayne aylar önce Ibalet çöllerinde hediye edilen kol zırhlarını hâlâ takıyordu. Siyah deriye işlenmiş altın, ejderha pullarına benziyordu. Andry bunu görünce bir an duraksadı.

Tam soracaktı ki vazgeçti. Yankılı koridorlar boş görünüyordu ama Andry Kadimleri iyi tanıyordu. Ölümsüz muhafızlar saklanmakta ustaydı, dinleme konusunda daha da usta.

Kale duvarları ve binalar şehrin tepesini bir taş gibi çevreliyor, tam ortada da bir avlu bulunuyordu. Çok sayıda pencere bu avluya, çıplak gül ağaçlarıyla dolu geniş bahçeye bakıyordu. Corayne daha da yukarıya, iki tarafı pencerelerle

kaplı uzun bir galeriye çıktı. Galerinin bir yanından gül bahçesi, diğer yanından vadi görünüyordu.

Andry manzarayı seyretmek için yavaşladı, duvar halısı gibi uzanan dağ krallığının manzarası karşısında donakalmıştı. Güneş hüzmeleri altında parlayan altın rengi tepelere yağmur yağıyordu. Işık her an değişiyor, bulut kümeleri ve yağmur, soğuk güneş ışıyla düello ediyordu.

Corayne de Andry'nin yanında durdu, sersemlemiş gibi bir hali vardı. Andry nedenini sorma fırsatını bulamadan galeriden aşağı doğru seslendi.

"Ben geldim!" Ne var ki görünürde kimse yoktu.

"O Valtik, değil mi?" dedi biri yandaki odadan, tanıdık sesi yorgun çıkıyordu. "Kadimler bir akıncı ve bir Jydli cadıyla mı yolculuk ediyor? Öyle olmalı, tabii o yaşlı kocakarı bir yolunu bulup kurtulmayı..."

"Şimdi de akıncı mı oldum?" dedi Andry gülümseyerek.

Kaçak rahip köşeden çıkmıştı ki donup kaldı. Corayne gibi Charlie de Kadimlerin diktiği giysilerden giymişti, yeşil renkte yumuşak kumaşlara bürünmüş, sırtına da şık bir kürk yelek geçirmişti. Bu giysiler ona çok yakışmıştı, kahverengi saçları örülüp mücevherli bir tokayla tutturulmuştu. Yanındaki çantanın her zamanki kalem ve mürekkep koleksiyonuyla dolu olduğuna şüphe yoktu.

"Parşömenlere baka baka sonunda gözlerim bozuldu," dedi Charlie şaşkın bir sesle, hemen Andry'nin yanına geldi. Elini kaldırıp Andry'nin yüzüne dokundu. "Tanrılar aşkına, yaşıyorsun yaver."

"Şimdilik. Kurtulmana sevindim Charlie," dedi Andry, Charlie'yi kucaklayıp sırtına vurarak. Sonra sesini alçaltıp fısıldadı. "Corayne'in yalnız olmamasına sevindim."

Bunu duyunca Charlie'nin keyfi biraz kaçır gibi oldu. Geri çekilip Andry'nin gözlerine baktı.

“Elimden geleni yaptım, pek bir şey ifade ettiği söylemese de.” Sonra çantasını omzuna astı, çantanın kapağı açıktı. Andry çantanın içinde katlanmış giysiler ve erzak olduğunu görünce şaşırdı.

Charlie de çantaya baktı. “Bir işe yaramaya çalışıyorum da.”

“Sen?..” Andry doğru kelimeyi aradı. Daha dikkatli bakınca Charlie’nin yolculuk için giyindiğini fark etti.

“Kaçmıyorum,” dedi kaçak rahip yan yan gülümseyerek. “Şimdilik o işi bir kenara bıraktım. Dünyada neler olup bittiğine bakmaya gidiyorum. Kadimler sayesinde burada hiçbir şeyden haberimiz yok.”

Andry, Charlon Armont’u bir kez daha dikkatle süzdü. Adira’da tanıştıkları, sahte evraklar ve mürekkeplerle dolu o bodrum katındaki kaçakla alakası yoktu. Andry yine de boğazının düğümlendiğini hissetti.

Başka bir adamın daha yanlarına geldiğini görünce mırıldandı. “Anlaşılan yalnız başına gitmiyorsun.”

Adam bir Kadim gibi sessizdi ama ölümlü olduğu ortadaydı. Diğer ikisinin tersine yabancının Kadim cübbesinin altında savaşlarda yıpranmış deri giysiler vardı.

Andry gerildi, kılıcını ya da baltasını kapmaya hazırды. Ama Corayne’in hali onu durdurdu. Bu adam her kimse Corayne onun yanında gayet rahat davranıyordu.

“Onları tanıştırmayacak mısınız?” dedi Corayne, bir kaşını kaldırarak rahibe baktı.

Charlie kıpkırmızı oldu.

“Ee, şey,” dedi kafasını kaşıyarak. Sonra elini ikisinin arasında şöyle bir salladı. “Garion, bu Andry Trelland. Andry, bu da Garion.”

Hangi Garion, diye sormak istedi Andry, sonra adamın belindeki hançerden her şeyi anladı. Siyah deri saplı bronz hançer son derece sıradan görünüyordu. Ama Andry, Sorasa

Sarn'la o kadar çok vakit geçirmişti ki bir Amhara hançerinin neye benzediğini unutması mümkün değildi.

Bir suikastçı, diye geçirdi içinden, korkmalı mıydı rahatlamalı mıydı bilemedi. Amharalar Corayne'in peşine düşmüştü ama dost bir suikastçı güçlü bir ittifak demekti. Sonra isim belli belirsiz bir anıyla birlikte kafasına dank etti. Gözleri kocaman açıldı, bir Charlie'ye bir Amhara'ya baktı. Birbirlerinden birkaç adım uzak dursalar da aralarında bir bağ olduğu açıktı.

Andry rahat bir nefes aldı.

"*Garion*," dedi dudaklarına kocaman bir gülümsemenin yayıldığını hissederek. Bu ismin kamp ateşlerinin başında ve at sırtında fısıldandığını, ara ara kulağına çalındığını hatırlıyordu.

Charlie daha da kızardı.

Yaver elini dostça uzattı. "Hakkında çok şey duydum."

Suikastçının gözleri parladı. "Öyle mi?"

Charlie muhabbetin daha ileri gitmesini engellemek için hemen ikisinin arasına girip ellerini kaldırdı.

"Döndüğümüz zaman konuşursunuz, yemekte," diye homurdandı. "Ne de olsa burada bizden başka yemek yiyen yok."

Sonra Garion'ın bileğini tuttu, gülümseyen suikastçıyı peşinden sürükledi. Garion ona karşı koymadı, giderken omzunun üstünden hafifçe el salladı.

Corayne arkalarından baktı. "Nereye gidiyorsun? Yarına kadar bir yere gitmeyeceğini sanıyordum."

Charlie hiç durmadan başını çevirip bağırdı. "Birkaç battaniye daha bulacağım, gerekirse kendim dokuyacağım!"

Andry de onlarla gitmek istedi ama kemerli pencerenin yanında duran Corayne yerinden kıınıldamadı. Andry'nin içi sevinç doluydu, kalbi neredeyse mutluluktan patlayacaktı.

Izdırap dolu haftalardan sonra bu beklenmedik sevinç dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Bahçe tarafında hava daha sakindi, yağmur yerini sise bırakmıştı. Corayne düşmemek için pervaza sıkıca tutunarak pencereden aşağı eğildi.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Andry yanına gelerek.

Aşağıdaki avlunun ortasında bir fıskiye ve kurumuş sarmaşıkların arasından dolanan bir yol vardı. Avluya bakan diğer kemerlerde ve galerilerde ölümsüz zarafetiyle süzülen silüetler dolaşıyordu. Corayne gözleriyle Kadimleri izliyordu.

“Corayne?” dedi Andry sesini alçaltarak.

Corayne ansızın onu omuzlarındaki kurt postundan yakalayıp kendine doğru eğince Andry’nin vücudu gerildi. Corayne’in sıcak nefesi kulağına vuruyor, bu kadar yakınında olduğu halde fısıltıları zar zor duyuluyordu. Andry aklındaki çılgınca düşüncelerin uğultusu arasında Corayne’i duyabilmek için çaba sarf etti.

“Burada bir yerlerde bir Kirmen var,” diye fısıldadı Corayne, başını geri çektiğinde gözleri korkuyla açılmıştı.

Andry’nin kalbi duracak gibi oldu. “Emin misin?”

Corayne’in başını ciddi ciddi sallayışı gereken cevabı veriyordu.

“Peki ya Isibel?” diye mırıldandı Andry.

Andry geldiklerinde ölümsüz kraliçeyi şöyle bir görmüştü, tüm dikkati Corayne’deydi. Iona kraliçesi, Corayne’in yanında sadece bir gölgeydi. Ama Andry, Isibel’i daha önceden hatırlıyordu. Sert, gümüş gözlü, kalesi kadar soğuk kraliçeyi. İlk Kirmen parçalandıktan sonra onu savaşa davet eden Domacridhan’ı geri çevirdiğini de biliyordu.

Corayne dudağını ısırarak vereceği cevabı düşündü.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Isibel’in savaşır savaşmayacağını hâlâ bilmiyorum. Ayrıca son Kirmen Kılıcı bende.

Taristan onu almaya gelecektir. Savaşmaya, karşı koymaya hazır olmalıyız."

Corayne içini çekti, bitkince kalenin salonuna baktı.

"Buraya gelmekle doğru yaptığımı düşünmüştüm ama..." diye mırıldandı başını iki yana sallayarak.

Andry, Corayne'in moralinin bozulduğunu, gözlerinin daha şimdiden yenilgiyle bulutlandığını görünce kahroldu. "Savaşacağız," dedi elini tutarak.

Corayne birden başını kaldırdı, Andry'nin gözlerine baktı.

İkisi de içinde bulundukları durumun ve Andry Trelland'ın Corayne an-Amarat'ın elini en son ne zaman tuttuğunun farkındaydı. Andry bir an Corayne'in başının arkasında alevler görür gibi oldu, Gidastem'ün yıkıntıları gözünün önüne geldi. Burnuna duman, kan ve ölüm kokusu doluyor, tepelerinde bir ejderha kanat çırpıyordu.

Andry üzüntüyle Corayne'in elini bıraktı.

"Talim yapmaya devam ettin mi?"

Corayne bu soruyu hiç beklemediğinden gözlerini kırptırdı.

"Evet," dedi. "Tek başıma ne kadar olursa."

Bu kadarı Andry Trelland için yeterliydi. Bir adım geri çekildi, elini kılıcının sapına koydu.

"Artık tek başına değilsin," dedi başıyla basamakları işaret ederek. "Hadi kılıcını alıp talim yapacak bir yer bulalım."

24

SEÇİLMİŞ YOL

Sorasa

Sorasa güverteden gelen seslere uyanıp dar yatakta kımıldanırken kapıda Dom belirdi. Kamaranın küçük penceresi hatırladığından daha az karanlıktı, şafağın ilk ışıkları camdan içeri süzölmeye başlamıştı. Sorasa planladığından çok daha fazla uyuduğunu fark edince irkildi. *Gerçekten yorulmuşum*, diye düşündü esneyerek yataktan kalkarken. Deri pantolonunu ve eski çizmelerini giydi ama çalıntı gömleği üstünde bıraktı. Sonra omuz dikişleri her an sökülecekmiş gibi duran hırpani ceketini sırtına geçirdi.

Yatağın yanına bırakılmış tabakta kurutulmuş et ve peynir vardı. Et hayli kurumuş ve sertti ama tatsız tuzsuz peynirle birlikte zor da olsa yedi. Aç geçirdiğı günlerden sonra ne bulursa yiyebilirdi.

“Ne diyorlar?” diye sordu ağzı dolu dolu.

Dom ters ters yukarı bakıyordu, o da Sorasa gibi bir pantolon ve onunkine benzer beyaz bir gömlek giymişti. Sorasa uyuyup uyuyamadığını anlayamadı.

"Pek uyumluyuz," diye mırıldandı tiksintiyle.

Dom dik dik baktı.

"Şu anda yapabileceğim bir şey yok," dedi sertçe. Sonra yukarı baktı. "Rüzgâr ve akıntı sayesinde limandan kaçan gemilere yaklaşıyoruz. Her geçen saat daha fazlasını görüyoruz. Çoğu da ticaret gemisi."

Sorasa biraz yavaşladı, rahatlamıştı.

"Güzel," dedi. "Sudaki tüm ticaret gemilerinden daha hızlıyız."

Sorasa kendini leş gibi hissettiği halde Dom temiz görünüyordu. Sarı saçları taranmış, yine iki kulağının üzerinden örülmüştü, sarı sakalları da tıraş edilmişti. Sorasa sinirden köpürerek dağınık saçlarını kulaklarının arkasına itti. Bir tarak olsun isterdi ama kamarada tarak falan göremiyordu.

"Belki de kafanı tıraş etmeliyiz," diye homurdandı Dom'un kafasına bakarak.

Dom'un benzi attı, tiksiniş ve şaşkın görünüyordu. "Anlamadım."

"Diyarın her yerinde afişlerin asılı. Tanınmaman için elimizden geleni yapmamız gerek."

"İstemez," diye kestirip attı Dom, yeşil gözleri öfkeyle parladı.

Birden tavandan gümbürtüler geldi, birileri geminin güvertesinde koşuyordu. Sorasa en az üç çift ayak saydı, *FırtınaKızı*'nın sancak tarafına gidiyorlardı.

Hemen Dom'un yanından geçip kamaranın önündeki merdivene yöneldi. Hiç sesi çıkmasa da Kadim'in peşinden geldiğini biliyordu. Birlikte geçirdikleri bunca aydan sonra Dom'un ne yapacağını artık kolayca kestirebiliyordu. Hatta dar merdivenin tepesine varınca onu tutup geriye çekmesin diye kendiliğinden çekilip yol verdi.

Dom omzunu kapıya dayadı, *FırtınaKızı*'nin ana güvertesini görebilmek için kapıyı itip birkaç santim araladı. Sorasa ölümsüz canavara dokunmadan olabildiğince yaklaşıp kolunun altından dışarı baktı.

Kara görünmüyordu, Ayna Körfezi'nin hayli içlerindeydiler, Ascal'ın dumanları artık tamamen geride kalmıştı. Ama doğuda şafak pespembe bir çizgi halinde söküyordu. Taristan kilometrelerce uzaktaydı ama şeytan tanrısının yol açtığı tahribattan kurtulmuş değillerdi.

Sorasa gözlerini gökyüzünün denizle birleştiği çizgide gezdirince siyah birer nokta halindeki diğer gemileri gördü. Biri diğerlerinden daha yakındaydı ve burnu doğruca *FırtınaKızı*'na dönüktü. Sorasa'nın midesine bir yumru oturdu, hem korkuya hem de sefil bir umuda kapılmıştı.

Geminin kış tarafında, Meliz'in sahte bayrağının yanında kırmızı bir bez parçası dalgalanıyordu.

Sorasa dövmelelerini gizlemek için saçlarını omuzlarının üstüne dağıttı. Mürettebatın diğer üyelerinden ayırt edilememek için güverteye çıkmadan gömleğinin yakasını sıkıca ilikledi. Sadece Amhara hançeri onu ele verebilirdi, o da artık yoktu, eriyip gitmişti.

Meliz ve mürettebattan birkaç kişi sancak tarafındaki küpeştedeydi, kaşlarını çatarak Madrentine kalyonuna bakıyorlardı. Sorasa aydınlıkta heybetli kaptanı yeniden bir süzdü. Corayne babasına benzese de annesinden de bir şeyler almıştı. Gözlerindeki parıltı, simsiyah saçları. Yüzünü hep rüzgâra dönerek duruşu.

Bu benzerlik nedenini anlamasa da içini burktu, bu duygudan hiç hoşlanmadı.

Diğer gemi dalgaları aşarak yaklaşmaya devam ediyor, güneş arkasından yükseliyordu. *FırtınaKızı*'nin aksine bir ticaret gemisi olduğu açıktı, yeni boyanmıştı, yelkenleri de

yepyenyeydi. Kıyı ticaretine uygun yapılmıştı, sığ sularda ve nehirlerde seyretmek için daha düz bir gövdeye sahipti. Di-reğinin tepesinden bir bayrak sarkıyordu. Sorasa gözlerini kısarak bayrağa baktı.

“Ne görüyorsun?” diye mırıldandı dirseğiyle Dom’u ka-burgalarından dürterek.

Dom’un gözleri şoktan kocaman açıldı.

“Bronz üzerinde siyah bir kanat.”

Sorasa’nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Gemi yaklaşırken bayrak rüzgârda dalgalanmaya baş-ladı, şimdi onu tamamen görebiliyorlardı. Bayrağın altında onlarınkine benzeyen kırmızı bir bez parçası dalgalanıyordu.

Sorasa Sarn mutluluğa kendini fazla kaptırmazdı. Mutlu-luk onu huzursuz ediyordu, anlayamayacağı kadar parlak bir şeydi. Ama şimdi mutluluk göğsünde çiçek açıyordu, baharda bir tarla gibi coşkundu. Sorasa öyle bir gülümsedi ki ağzı kulaklarına vardı, bir an derisi yırtılacak sandı.

Temur gemisi yaklaştığında güneş iyice yükselmişti, Ayna Körfezi’nin sakin suları pembe renkli tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Temurlar denizci bir halk değildi, yüksek bozkırlara ve meşhur atlarına daha çok yakışıyorlardı. Ama kendi gemilerinden *FırtınaKızı*’na atlarken en ufak bir korku belirtisi göstermediler. Kır saçlı büyükelçi bile bu tehlikeli atlayışı yaptı.

Sigil de büyükelçinin tam yanına atladı, yüzü hâlâ zin-dadaki gibi solgundu, zırhı is içindeydi. Ama bakır rengi teniyle büyük bir tezat oluşturan bembeyaz dişlerini göste-rerek gülümsüyordu.

Sorasa’nın durdurmasına fırsat kalmadan koşmaya başladı, çizmeleri güverteyi dövüyordu. Suikastçı kendini çarpışmaya hazırladı, iki kaslı kol onu sarıp havaya kaldırdı.

FırtınaKızı'nın mürettebatı ve Meliz güneş yüzünden gözlerini kısıarak onları izliyordu. Timur'a merakla, hatta endişeyle bakıyorlardı.

Oluşturdukları manzara ne kadar utanç verici olsa da Sorasa, Sigil'in kollarında biraz gevşedi, kendisi sarılmasa da Sigil'in ona sarılmasına ses çıkarmadı.

"Dom aptalca bir şey yaptı, değil mi?" dedi Sigil gülerek, Sorasa'yı yeniden yere indirdi. Siyah gözlerini Dom'a çevirdi, Dom kahvaltısını kusması gerekebilir diye küpeşteye yakın duruyordu.

Sorasa ofladı. "Yapmasaydı şaşardım zaten."

"Ee?" dedi Sigil siyah kaşlarından birini kaldırarak.

"Kraliçe yaşıyor," dedi Sorasa, "ama bir elini kaybetmiş olabilir."

Sigil boğuk bir sesle güldü. "Ben orada olsaydım kafasını kaybederdi."

Sorasa'nın yanaklarına tekrar ateş bastı, sebebi güneş ışığı değildi. Gözlerini kırptırdı, saçları öne doğru uçuşup utancını gizlesin diye rüzgâra arkasını döndü.

Kraliçenin ölmüş olması gerekirdi, diye düşündü kendine yine lanetler okuyarak.

Tekrar arkasına döndüğünde Sigil hâlâ ona bakıyordu, gözleri endişe doluydu. Savaşçı cüssesine ve dövüşüne düşkünlüğüne rağmen Sigil'in hepsinden daha büyük bir yüreği vardı. Bu da Sorasa'nın tüylerini diken diken ediyordu.

"Anlaşılan gemimdeki tuhaf tiplerin ardı arkası kesilmeyecek," dedi Meliz yanlarına gelerek. Üstünde geminin kaptanı olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu, sadece eski bir gömlek ve pantolon giymişti, siyah saçları gevşekçe örülmüştü.

Yine de büyükelçi, Meliz'in güvertedeki yürüyüşünden geminin bir krallık, Meliz'in de kral olduğunu anladı. Başını

yavaşça eğerek Meliz'i selamladı, beraberindekiler de selam verdi.

"Aşağıda daha rahat ederiz," dedi Meliz kocaman bir gülümsemeyle, gülümseyişi büyüleyici, hatta baştan çıkarıcıydı. Ama Sorasa bu gülüşün altındaki acımasızlığı görebiliyordu.

Korsanlar güvertede işleriyle meşguldü. Ama birkaçı küpeşteye sokulmuş, merakla *FırtınaKızı*'nın yanındaki kalyonu inceliyordu. Sorasa sabah olmadan kalyondan bir miktar yükün eksileceğine bahse girerdi.

Meliz önden aşağı indi, fenerleri yakıp bağırarak denizcileri hamaklarından kaldırdı. Misafirlerini alçak bir masaya buyur etti, masa üst üste konmuş sandıklardan oluşuyordu, etrafına sandalye yerine boş fiçılar yerleştirilmişti.

Büyükelçi Salbhai havayı kokladı. Üstünde hâlâ saray davetlerine yaraşır bir giysi vardı, siyah ipeklilerinin pembeye çalan sarı işlemeleri loş ışıktaki parlıyordu. Çoğu devlet adamı gibi o da savaşçıların arasında küçücük görünüyordu ama Sorasa bir Timur büyükelçisini hafife almaması gerektiğini biliyordu. Hele ki arkasında Fedailerden bir muhafız dikiliyorsa.

Sigil alçak fiçilerden birine oturdu, uzun bacakları neredeyse ikiye katlandı, Meliz ise duvarın dibinde dikiliyordu. Dinlemek ve izlemek üzere gölgelere sokulmuştu. Dom da ayakta durmayı tercih ederek Sorasa'nın arkasına konuşlandı.

Salbhai kurnaz bakışlarını derme çatma masada gezdirdi.

"Şu *İmparatoriçe*," dedi başını iki yana sallayarak. "Düşman kazanmakta üstüne yok."

Sigil'in içten gülümsemesi alt güverteyi fenerlerden daha çok aydınlattı. "Belki de Erida sonunda çok fazla düşman kazanmıştır. Durum aleyhine dönmek üzeredir."

"Kirmenler bu diyarda gedikler açmaya devam ettikçe biraz zor," diye homurdandı Dom.

Sorasa masanın karşısından büyükelçiyi süzüyor, tepkisini tartmaya çalışıyordu. Büyükelçi nazik tavırlarını bir kenara bıraktı, yüzünü öfkeyle çarpıtarak Kadim'i başından savmak ister gibi elini salladı. Gerçekten cesurca bir hareketti.

"Bu Kirmen meselesi sıkıttı artık," dedi yine ters ters bakarak. "Kızımın kafasını bu saçmalıklarla dolduran sen misin?"

Sorasa'nın sırtından bir ürperti geçti. Oturduğu fiçinin üstünde sırtını dikleştirdi, yüzünden bir şey belli etmemeye çalıştı. Yine de göz ucuyla Sigil'e bakmaktan kendini alamadı.

Sigil kıpkırmızı oldu. Bir an ünlü bir ödül avcısı değil de utanmış bir çocuk gibi göründü.

"Ne kadar da kabayım," dedi kayıtsız bir sesle. "Bu babam Büyükelçi Salbhai Bhur Bhar."

Salbhai masanın karşısından gözünü kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Kır saçlı, sakallı ve Sigil'den daha kısa boylu olduğu halde, yüzü kırışıklarla ve güneş lekeleriyle dolu olduğu halde, Sorasa aralarındaki benzerliği görebiliyordu. İkisinin gözleri de siyaha çalan kahverengiydi, güneşte açılıp gölgede koyulaşan türdendi.

"Etva," dedi Sigil, bu Temur dilinde baba demekti. "Seni lonalı Prens Domacridhan ve Iballi Sorasa'yla tanıştırayım."

İçini saran minnet duygusu Sorasa'yı şaşırttı. Anlamaya çalışsa da bunu da diğer duyguları gibi hemen bastırdı. *Iballi Sorasa. Amhara değil, diye geçirdi içinden. Artık değil.*

Mutluluğu uzun sürmedi.

"Bir Amhara suikastçısı ve Kadim bir prens," diye mırıldandı Salbhai, bunun üzerine Sorasa yine gerildi. "Zaten hep tuhaf arkadaşlar bulursun Sigaalbeta. Gerçi tuhaf günlerden geçiyoruz."

Sorasa ağzına dolan ekşi tadı bastırmaya çalıştı.

“Gerçekten de tuhaf günler,” dedi. Sonra bir kaşını kaldırdı. “Belki de Hesapsızları dağların öteki tarafına getirecek kadar tuhaf.”

Büyükelçi yine elini salladı. “Bunun kararını ben veremem.”

Sorasa, Dom'un dişlerinin arasından öfkeyle soluduğunu duyunca onun da aynı duyguları paylaştığını anladı. *Bunu Ibal'de de duymuştuk*, diye geçirdi içinden. Veliahdın çadırında yaptıkları görüşme de yeterince sinir bozucuydu, Isadere onlara hoş sözlerden ve yardım vaatlerinden başka bir şey sunmamıştı.

Şimdi, felaketin eşiğindeyken, bu daha da can sıkıyordu.

Salbhai bir diplomattı, doğrudan İmparator Bhur'a hizmet eden özenle seçilmiş birkaç büyükelçiden biriydi. Sorasa, Salbhai'nin aptal olmadığını biliyordu, fevri davranan aceleci biri de değildi. Salbhai hepsini yeniden süzdü, sinirlendiklerini fark etmişti ve sessizce vereceği cevabı tartıyordu.

En çok da Sigil'in gözlerine baktı.

“Ama bir an önce imparatora gidip Ascal'da gördüklerimi anlatacağım,” dedi sonunda.

“Bemut,” diye mırıldandı Sigil.

Teşekkür ederim.

Sorasa neden teşekkür ettiğini anlayamadı. Tahtında oturan imparatorun Salbhai'nin anlattıklarını dinlediğini ve hiçbir şey yapmadığını şimdiden hayal edebiliyordu.

Dom birden yumruğunu sandığın üstüne indirdi. Tahta çatladı ama kırılmadı.

Biri öfkelerini kontrol etmeyi öğreniyor, diye düşündü Sorasa keyifle.

“Korkmanız gereken sadece Erida değil,” dedi Dom sertçe, gözleri yeşil alevler gibiydi. “Eski Cor'lu Taristan bu diyarı yok edecek. Çoktan başladı bile.”

Salbhai başını iki yana sallayarak omuz silkti. "Kraliçenin suratsız prensi de, prensinin soyu da, sözüm ona sahip olduğu büyümlü güç de umurumda değil."

Sigil öfkeyle ayağa kalkıp sandığa yaslandı. "Sana anlattım ya..."

Büyükelçi hiç oralı olmadı, Sigil'in öfkesine aşınaydı. Soğuk bakışlarıyla onu susturdu.

Sorasa ışığa doğru eğilerek Salbhai'ye baktı. Ellerini sandığın üstüne koymuş, dövmeleli parmaklarını iyice açmıştı.

Bana Amhara dersin ben de Amhara olurum.

"Amharalar hakkında ne biliyorsun saygıdeğer büyükelçi?" diye sordu. Gözlerini Salbhai'den arkasında duran Temur savaşçıya çevirdi, adamı tartar gibi dikkatle baktı.

Büyükelçi dudaklarını büzdü.

"Çocukluktan itibaren Ward'ın en iyi suikastçıları olmak üzere yetiştiriliyorsunuz," dedi Salbhai. "Duygusuz, zeki, mantıklı ve... tehlikelisiniz."

Sorasa başını yana eğdi. "Peki kızın hakkında ne biliyorsun? Temur Kurdu hakkında?"

Salbhai oturduğu yerde biraz büzüldü. Bakışlarını hâlâ ayakta duran Sigil'e çevirdi, Sigil'in kafası alt güvertenin tavanına değiyordu. Salbhai'nin sesi yumuşayınca Sorasa şaşırdı.

"Sigil iyi bir savaşçıdır," dedi Salbhai. Sigil'in öfkeli yüzü gevşedi. "Kalbiyle hareket eden, dünyayı olduğu gibi gören biridir. Dünyanın büyük, tehlikeli ve fırsatlarla dolu olduğunu bilir."

"Bizi aptal mı sanıyorsun?" dedi Sorasa.

Salbhai içini çekerek başını iki yana salladı, kapana kısılmıştı.

"Hayır, aptal değilsiniz," diye mırıldandı. "Ama anlatıklarınızı kanıt olmadan imparatora iletemem."

Cevap gayet açıktı.

Sorasa zaten bunu bekliyormuş gibi omuz silkti.

“Öyleyse Sigil gidip anlatır.”

Siyah bakırla birleşti, ödül avcısı ve Amhara göz göze geldi.

“Sorasa,” dedi Sigil dişlerini sıkarak.

Sorasa da ayağa kalktı. Dom ve Sigil’in arasında kısacık kalmıştı, dikkate alınmayacak kadar ufak tefekti. Yine de varlığı ve kararlı sesi güverteyi doldurdu. Başını kaldırıp ödül avcısına baktı, gözünü bile kırpmıyor, Sigil’e meydan okuyordu. Bir duvara çarpmaktan farksızdı. Sorasa yine de pes etmedi.

“Gördüklerini imparatora anlatmak zorundasın. Gerçeği ve Temurijon savaşmazsa neler olacağını anlamak zorunda.”

Sigil kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, acıyla Sorasa’ya baktı.

“Kaçmamı mı istiyorsun? Dom söyle şuna saçmalamasın.”

Kadim oralı olmadı. Sorasa bakışlarını omzunda hissediyordu ama başını çeviremedi. Hareket ederse kendini kaybedebilirdi.

“Hayır,” diye mırıldandı Dom.

Sorasa rahat bir nefes aldı, Sigil ise suratını asmış, kederi yerini öfkeye bırakmıştı.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da Sorasa da aynı duygular içindeydi. *Acıyı bir kenara bırak,* dedi içinden.

Büyükelçi hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı, keyifli hali ortama ters düşüyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Trisad’a gidiyoruz. Bhur Hesapsızlarla birlikte çoktan Korbij’den yola çıktık.”

Sorasa’nın gözünde sayıca Galland lejyonlarından bile üstün olan devasa süvari birliği canlandı, hareket eden bir şehir gibiydiler. Kilometrelerce genişliğinde bir yol açarak bozkırda ilerliyorlardı. Sorasa imparatorun da onlarla birlikte olduğunu, bütün diyarı atının nalları altında titreterek ilerlediğini hayal dahi edemiyordu.

“İmparator yola çıktı mı yani?” dedi hayret dolu bir sesle. Büyükelçi Salbhai başını evet anlamında salladı.

“Birkaç hafta önce bir mektup aldı,” dedi kibirle gülümseyerek. “Mektup müteveffa Madrence kralından geliyordu, kral yardım istiyordu. Gerçekten çaresiz durumdaydı.”

Kral Robart’ın kaderine üzülerek başını iki yana salladı.

Sorasa zindandaki işkencecilerin ve gardiyanların dedikoduları sayesinde kral hakkında yeterince şey duymuştu. Robart, Erida’nın taç giyme töreninde kendini camdan atmıştı. Sorasa böyle bir aşağılama karşısında saygı duymaktan kendini alamamıştı.

“Diyarda bir savaş çıkacaksa binlerce kilometre uzakta gafil avlanmak istemedi. Ayrıca Trec Prensi Oscovko’dan da bir mektup gelmişti. Ne kadar şaşırtıcı olsa da,” diye ekledi Salbhai.

Sorasa hemen Dom ve Sigil’le bakıştı, üçü de dilini tutacak kadar akıllıydı. *O mektubun üstündeki mührün sahte, Prens Oscovko’nun imzasının da yanlış olduğuna bahse girerim,* diye düşündü Sorasa içinden gülümseyerek.

“Rahip doğru bir iş yapmış,” diye fısıldadı Sigil.

Salbhai aldırmadan sözlerine devam etti. “Düşman olduğumuz halde Oscovko, Bhur’a savaşması için yalvarıyordu. Erida’nın lejyonlarıyla ve... çok daha korkunç bir şeyle diyarı fethetmeye kalkıştığından bahsediyordu.”

Salbhai’nin yüzünden bir gölge geçti, Sorasa ve diğerleri nedenini çok iyi biliyordu.

“Bunun ne olduğunu biliyorsun Sigil,” dedi Sorasa, Sigil itiraz etmesin diye dua ederek. “İmparatora da anlat.”

Erida’nın tabutuna son çiviye çak. İmparatoru Erida’nın lejyonlarının üstüne sal.

Ödül avcısı bu kez itiraz etmedi. Bunun yerine oflayarak ellerini havaya kaldırdı.

“Peki ya siz?” dedi sertçe. “Bütün krallık hâlâ bir Amhara’yla bir Kadim’i arıyor.”

“Biz başımızın çaresine bakarız.” Yalan gibi gelse de Sorasa’nın tek umudu buydu. “Zamanı geldiğinde gitmeye hazır olmalısın. Biz de öyle.”

Sigil eliyle korsan gemisinin sıkışık güvertesini işaret etti. “Nereye Sorasa?”

Bilmiyorum.

Ama böyle bir şeyi itiraf etmek Sorasa’nın doğasına aykırıydı.

“Corayne’i yalnız bırakamayız,” dedi sertçe, sonra diğerlerine sırtını döndü.

Duvarın dibinde duran Meliz kızından bahsedilince kıpırdandı.

Sigil pes etmedi, gidip Sorasa’nın yolunu kesti.

“Peki Corayne nerede?” diye sordu. “İkiniz de bilmiyorsunuz!”

Eski Amhara, Timur kadının etrafından dolaşıverdi, fazla hızlı ve atikti.

“Bu bizim sorunumuz,” dedi başını çevirerek, güvertenin basamaklarını çıkmaya başladı.

Temiz hava ciğerlerini dağladı, yüzüne soğuk su çarpmış gibi oldu. Peşinden basamakları çıkan Sigil’in ayak seslerini duyunca az kalsın çığlık atacaktı.

“Çok da büyük bir sorun!” diye bağırdı Sigil güverteye çıkarak.

Sorasa durmadı, çoktan direğin yanından geçip pruvaya varmıştı. Denizciler yoluna çıkmamak için kaçışıyordu ama kulak misafiri olmak için fazla uzaklaşmıyorlardı. Sorasa onlara aldırış etmedi, geminin burnuna tırmanıp bacaklarını aşağı sarkıttı.

Derin bir nefes aldı, iki avucunu da yukarı kaldırıp ellerine baktı. Sağ elindeki güneş ve sol elindeki ay dövmesi de ona bakıyordu. Lasreen'in, taptığı tanrıçanın simgeleri. Dövmelere bakarak sakinleşti.

Tüm dünya, güneş ve ay, yaşam ve ölüm arasında uzanıyordu. Herkes ikisini de tadacaktı. *İstisnasız herkes.*

Bu da Lonca'da öğrendiği derslerden biriydi. Sonra karanlıklarda ve savaş alanlarında binlerce kez daha öğrenmişti.

Sigil'in yanına gelmesine ses çıkarmadı, ödül avcısı abartılı bir iç çekişle pruvanın diğer tarafına geçti. Dirseklerini dayayarak küpeşteye yaslandı.

Alt güverteden sesler geliyordu.

Sorasa bütün Temur kafilesinin Sigil'in peşinden geldiğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Tersine aşağıdan alçak, boğuk bir ses yükseldi. Kelimeleri çözemesi de niyeti anlamıştı.

"Dom ne ara bu kadar anlayışlı oldu?" diye homurdandı Sorasa aşağıdaki sulara bakarak. Domacridhan'ın Kadimlere has cehaleti ne kadar can sıkıcıysa yeni geliştirdiği bu empati de bir o kadar sinir bozucuydu. "Son günlerde neredeyse ölümlü gibi davranıyor."

"Zindanda düşünmek için bol bol vakti oldu," dedi Sigil. O günleri hatırlayınca gözleri bulutlandı. "Benim de öyle."

"Ben ne yapıyordum sanki?" dedi Sorasa sertçe. Erida'nın gardiyanlarından ve Ronin'in sorgusundan kalan yeni yara izlerinden birkaçı kaşındı.

"Muhtemelen çılgılık atıyordun." Sigil omuzlarını kaldırdı. "Acıya hiç gelemezsin."

İkisi de kahkahayı bastı, dalgalar ve rüzgâr suyun üstünde yankılanan seslerini yutuverdi.

"Bu işten hiç hoşlanmıyorum Sigil," diye mırıldandı Sorasa gömleğinin eteğiyle oynayarak. "Elimden gelse Bhur'a Dom'u gönderirdim."

Sigil pruvanın diğer tarafından ona baktı, dudakları alaycı bir gülüşle kıvrıldı.

“Hayır, göndermezdin Sorasa,” dedi sertçe, suikastçı kıpkırmızı oldu. “Dünyanın sonu gelmeden Corayne’i bulabilecek biri varsa o da sizsiniz.”

“İmparatoru savaşmaya ikna edebilecek biri varsa o da sensin.”

Ancak şans eseri gerçeğe dönüşebilecek bir yalan daha, diye geçirdi içinden Sorasa.

“Kendimi büyük bir baskı altında hissediyorum,” dedi Sigil oflayarak.

Sorasa başını kaldırdı, o da sırtında aynı yükü hissediyordu. Deniz birden kocaman açılan bir ağız gibi genişledi. Sorasa bu ağız onları yutmasın diye dua etti.

“Bu yolu biz seçtik,” diye fısıldadı. “Corayne’i seçtiğimizde. Ve geri kalan herkesi.”

Her nereden iseler, ölü ya da diri.

Sigil kafasını kaşıyarak kısa siyah saçlarını karıştırdı.

“Rahibi öldürmediğime sevineceğim kimin aklına gelirdi?” dedi hayretle.

“Sonunda bir işe yaraması iyi oldu.”

Sorasa başını salladı, Charlie’nin yalancı bir mürekkeple yazılmış gerçekleri taşıyan mektupları için tanrılara şükretti. Düşündürmeye, alarma geçirmeye yetmişlerdi. Gözlerin Gal-land’a çevrilmesini ve orada büyüyen kötülüğün fark edilmesini sağlamışlardı. Sorasa mektupların Rhashir’den Kasa’ya ve Calidon’a kadar Ward’daki tüm saraylara ulaşmış olmasını diledi.

“Tekrar görüşeceğiz Sorasa Sarn.”

Sigil’in fısıltısı havada asılı kaldı.

“Hesapsızların demirden kemikleri,” diye mırıldandı Sorasa. Sigil alaca karanlıkta yumruğunu göğsüne koydu.

“Asla kırılmaz.”

Sorasa Temur gemisinin ufukta kayboluşunu izlemeye dayanamadığı için yüzünü güneye, daha sıcak topraklardan esen ılık rüzgâra çevirdi. Yavaşça derin bir nefes aldı, sanki Ibal'in sıcağını, ardıçların ve yaseminlerin hoş kokusunu alabilecekti. Oysa sadece tuz kokusu vardı, bir de saçlarına sinen duman kokusu.

“Peki kızımı nasıl bulmayı düşünüyorsunuz?”

Meliz'in sesi Corayne'inkine benziyordu, Sorasa'nın içi allak bullak oldu. Başını çevirince kaptanın bir elini kalçasına koyup küpeşteye yaslandığını gördü.

Bakışları da aynıydı. Sert, delici. Aç.

Sorasa'nın içinden alt güverteye kaçmak geldi ama yerinden kımıldamadı.

“Diyardaki en güçlü iki kişi kızının peşinde,” dedi. “Onu bizim için bulurlar.”

Kaptan saç örgüsünü arkaya savurarak güldü. “Ben bir korsanım, kumarbaz değil.”

“Sen de benim gibi gerçekçisin,” dedi Sorasa sertçe. “Dünyayı olduğu gibi görüyorsun.”

Meliz başını sallamakla yetindi. Kılıcı hâlâ belindeydi, çizmesinin içine de bir hançer sokmuştu. Kaşında bir yara izi vardı, ellerindeki izler çok daha kötüydü; halat sıyrıkları, güneş yanıkları, her türden yara bere. Sorasa gibi o da bir Ward kadınıydı, tehlikeye ve zor hayat şartlarına alışkındı.

“O dünya artık yok.” Sorasa eğilerek dirseklerini küpeşteye dayadı. “Kirmenler parçalandı, diyarı canavarlar basıyor. Canavarların en korkuncu da Galland tahtına hükmediyor.”

“Onları yavaşlatmak için elimden geleni yaptım,” diye mırıldandı Meliz.

“Yapılacak daha çok şey var,” dedi Sorasa sertçe. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Orisi’ye ama Lecorra’ya uğrayıp erzak alacağız.”

Tyriot’ta bir ada şehri, oraya gitmek haftalar alır. Ondan önce Siscaria’nın başkenti gelmiyor mu?

Suikastçı kaşlarını çattı, görmezden geldiği ağrılarına bir de baş ağrısı eklendi.

“Bu tehlikeli değil mi? Lecorra ve Siscaria’nın geri kalanı kraliçeye sadıktır.”

Meliz omuz silerken bronz yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Korkak da olsalar Lecorralılar hâlâ para ve sahte evrak kabul ediyor.” Kaptan elini gömleğinin içine sokarak katlanmış deri bir zarf çıkardı, zarfın içi kâğıtlarla doluydu. “Sizin şu rahip sayesinde tek bir gemiyle bütün limanlara sızmayı başardım.”

Sorasa’nın gözü parşömene takıldı, kenardan görünen mürekkebe ve yazıya baktı. Onları da hatırlıyordu, başka bir geminin güvertesinde alelacele yazılmışlardı, o mühürleri ve geçiş belgelerini gayet iyi tanıyordu, bir ustanın elinden çıkmışlardı.

Usta bir sahtekârın.

“O da öldü mü?” diye sordu Meliz usulca.

Charlie. Andry. Valtik.

Corayne.

Sorasa’nın kalbi yine kanamaya başladı.

“Bilmiyorum.”

Meliz’in başını denize çevirdiğini görünce rahatladı, kaptan dalgalardan yansıyan güneş ışığından korunmak için bir elini gözlerine siper etmişti. Sorasa yüzünü tekrar saçlarının arasına gizleyip kendini toplamaya çalıştı, nefesi kesilecek gibi oluyordu.

Korsan kaptan uzun müddet konuşmadı, kendi düşüncelerine gömülmüştü. Öne doğru eğildi, yüzünü sıçrayan sulara uzattı. Bu onu sakinleştiriyor gibiydi.

"Kızımı elimden geldiğince korumaya çalıştım," diye fısıldadı Meliz, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Sorasa duymakta zorlanıyordu. "Yaşadığı yerde mutlu olsun diye uğraştım."

"Corayne bir yere kök salacak biri değil," dedi Sorasa hiç düşünmeden. Sonra yüzünü buruşturdu. Bir anneye kızının ne olduğunu, neye dönüştüğünü söylemek doğru değildi.

Ama Meliz kızmışa benzemiyordu, sanki üzgün bile değildi. Koyu maun rengi gözleri erimiş, içten içe yanıyor gibiydi. Aşağıdaki dalgalar gibi çalkalanıyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi sertçe.

Sorasa kalakaldı, yüzü kıpırtısızdı ama kafası karışmıştı.

"Yanında ben yokken ona sen annelik yaptın," dedi Meliz. Sonra bakışlarını Sorasa'nın omzunun üstünden güvertede ölümsüz bir kaya gibi duran Dom'a çevirdi. "Sanırım o da babalık yaptı."

"Hayatta kalmam Corayne'in hayatta kalmasına bağlı," dedi Sorasa sertçe. "Hepsi bu."

Bu Meliz'i pek keyiflendirdi, yeniden gülümsedi, hatta hafifçe kahkaha attı. Sesi ahenkliydi ama daha karanlık bir tınıyı da barındırıyordu. Sorasa bir kadının nasıl olup da Uzun Deniz'in korsanlarını yönettiğini o anda anladı.

"Lonca'da sana pek çok şey öğretmişler Amhara. Ama sevmeyi öğretmemişler," dedi Meliz, gözleri yine parlıyordu. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ öğrenmeye çalışıyorsun."

Sorasa yaslandığı küpeşteden hızla doğruldu, dudakları incecik bir çizgi halini aldı.

"Lecorra'ya," dedi dönüp giderken.

"Lecorra'ya," diye tekrarladı kaptan arkasından.

Ascal'dan uzaklaştıkça gökyüzü açılıyordu, sonunda sonsuz bir mavilik ve sapsarı güneş göründü. Sorasa güneşin tadını çıkararak derin bir nefes aldı, omuzlarının bir parça gevşediğini hissediyordu. Ama sadece biraz. Taristan'ın etkisinden uzaklaşmışlardı ama tehlikeden değil.

Meliz'in dediği gibi Lecorra limanında herhangi bir sorunla karşılaşmadılar, yine de liman görevlileri gemiyi aradı ve kaptanın geçiş kâğıtlarını gözden geçirdi. Sorasa ve Dom alt güvertenin sahte tahtalarının altında sessizce uzanıp görevlilerin gitmesi ve *FırtınaKızı*'nın sağ salim limana girmesi için saniyeleri saydı.

Dom gemide kaldı. İki metrelik bir Kadim'i gizlemek mümkün değildi, hele ki görünüşünü değiştirmeyi reddediyorsa.

Sorasa daha rahattı. Yüzü hâlâ aranıyor afişlerindeydi ama insan avından nasıl kurtulacağını biliyordu, bunu sayamayacağı kadar çok kez yapmıştı. Ayrıca Lecorra, Ascal'ın yarısı kadar yoksa da yine de büyük bir şehirdi. Sorasa, Dom'u *FırtınaKızı*'nın pruvasında bırakarak kolayca sıvıştıverdi.

Eski şehrin pek rağbet görmeyen kesimlerinde dolaşıyordu, buraları iyi tanıyordu. Lecorra'da hiçbir şey değişmemişti, yalnız şimdi Siscaria sancaklarının üstünde yeni fatihi ve kraliçeyi temsil eden yeşil Galland bayrakları dalgalanıyordu. Sorasa bir şeyler öğrenebilmek için karanlık meyhane köşelerinde ya da ara sokaklarda konuşmaları dinliyordu. Bir yandan da nerede biteceğini bilmediği yolculuk için bir şeyler aşırıyordu.

Geri dönünce halat merdivenden göz açıp kapayıncaya kadar gemiye tırmandı, küpeşteden güverteye atlamak için sabırsızlanıyordu. Dom da onu bekliyordu, batan güneşe karşı başlığını kafasına çekmişti.

“Bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu paketleri Sorasa’dan alarak.

Sorasa çaldığı malları Dom’a verdi. Birkaç su tulumu, kusursuz çizilmiş Allward haritaları, iplik ve kaliteli bir di-kiş iğnesi. Ganimetin geri kalanını kemerindeki keselerde taşıyordu, bunları bir eczanede yaptığı verimli bir gezinti sonucunda elde etmişti.

“Dedikodu kaynıyor,” dedi alaycı bir sesle. “Kraliçenin öldüğünü söyleyen de var, hayatta olduğunu da, kimi Prens Taristan’ın tahtı ele geçirdiğini söylüyor, kimi de kuzeninin kraliçeyi öldürmek için Amharalarla anlaştığını.”

Sorasa özellikle bu söylentiden tiksiniyordu. Suikastçılar nam kazanmak ya da hatırlanmak için cinayet işlemezdi. Sadece Lonca’ya hizmet ederlerdi, adlarını ve hatıralarını da sadece Lonca bilirdi. Yine de Erida’yı hançerleyen Sorasa olduğu halde Lord Konegin’in bundan kendine pay çıkarabileceği düşüncesi sinirlerini bozuyordu.

Dom onu aşağıya, artık iyice alıştıkları daracık kamara-ya kadar azimle takip etti. Geminin dümencisi kamarada kalmaya devam etmelerine ses çıkarmıyordu ama küçük oda Dom’un sinirine dokunmaya başlamıştı.

Kamara giderek büyüyen eşya yığınlarıyla dolunca daha da küçüldü. Dom için yeni bir pelerin, yeni deriler, silahlar, iç gömlekleri, eldivenler, olmayan atlar için heybeler, alabil-diğince yiyecek ve Ward’ın dört bir yanından çeşit çeşit para.

“Peki harekete geçmişler mi?” diye sordu Dom kapının çerçevesine yaslanarak.

Sorasa dişlerini sıktı, biraz sessizlik istiyordu. Ya da Dom’u dize getirecek yeni bir bulantı nöbeti.

“Henüz bilmiyoruz,” dedi eşyalarla meşgul olarak. “Ama yakında duyarız.”

“Ya duymazsak?”

"Duyacağız. Koca ordular kimseye fark ettirmeden ilerleyemez."

"Çok fazla yalan söylüyorsun Sorasa Sarn," dedi Dom titrek bir sesle. "Belki de artık yalanla gerçek arasındaki farkı bile ayırt edemiyorsun."

Sorasa dişlerini sıkarak yeni deri ceketini çıkardı. Bir an içinden ceketini Dom'a fırlatmak geldi, sonra oturup ceketin dikişlerini gözden geçirdi, birkaç kırık tokayı tamir etti.

"Fark eder mi?" dedi alaycı bir sesle, parmaklarının arasında bir iğne vardı.

Hızla çalışmaya koyuldu, kemerindeki keselere ilave olarak ceketin içinde birkaç cep açtı. İğne, kumaş ve yumuşak deri sinirlerini yatıştırdı. İğne eti delip geçen bir bıçak kadar kolay işliyordu. Bu tekdüze uğraş Sorasa Sarn'ı bile sakinleştirdi, tam olarak aynı şeyi yaptığı gençlik günlerini düşündü. Kanı yıkadığı, yırtık giysilerini açık bir yarayı diker gibi diktiği günleri.

Dom hiç konuşmadan onu izliyordu. Karanlık çökmeye başlayınca bir fener yaktı ve Sorasa'yı alaca karanlıkta gözlerini kısmak zorunda kalmaktan kurtardı.

"Erida gerçekten kurtulmuş," dedi sonunda Sorasa sessizliği bozarak. "Onu uzaktan gören bir satıcıyla konuştum. Dedğine göre katedrallerden birine sığınmış."

Dom birden tepesinde bitiverdi, neredeyse kamarayı tamamen kaplamıştı. Göğsü deri yeğinin altında hızla inip kalkıyor, dişlerinin arasından kesik kesik soluyordu.

"Ya Taristan?"

"Erida'nın yanındaymış," dedi Sorasa gözlerini kaldırıp Dom'a bakarak. Öfkeden köpüren yeşiller koyulaşmıştı.

"Boş ver Domacridhan. Taristan savunmasız ama yine de ona ulaşamazsın."

Dom dudaklarını bükünce dişleri iyice ortaya çıktı. "Bir yere gittiğim yok, değil mi?"

"Birin kraliçenin emriyle şehirden ayrıldığına dair söylentiler de duydum," diye ekledi Sorasa konuyu değiştirmek için. "Ufak tefek bir adammış, kırmızı cübbeliymiş."

"Ronin," diye mırıldandı Dom tiksintiyle. Bir elini kamaranın duvarına, pencerenin üst kısmına yasladı, eğilip dışarı baktı. "Keşke Valtik bacağını değil de belini kırsaydı."

"Valtik'i biliyorsun." Sorasa tekrar dikişine döndü, bir ipliği ısırarak kopardı. "Hiçbir işi tam yapmaz. Eminim sana tanıdık gelmiştir."

Dom hafifçe hırladı, aralarındaki kısa barış böylece bozulmuştu. "Seni işinle baş başa bırakıyorum Sam," diye homurdandı.

"Güvertede volta atmanın tadını çıkar," dedi Sorasa, işine sükûnetle devam edeceği için mutluydu.

25

BİR TANRININ DERİSİ

Erida

“Ucuz atlattık Majesteleri.”

Erida yaralı eline rağmen Lord Thornwall’un kafasını omuzlarının üstünden koparıp atmak istedi.

Taristan yanında duruyordu, ordularının komutanı da koltuğunun önünde diz çökmüştü. Thornwall’un zırhı hâlâ üstündeydi, bir gece önce, aşağılık korsanlar Ascal’ın yarısını yakmaya karar verdiğinde alelacele giymişti. Yüzü utançtan, sıkıntıdan, en çok da korkudan kıpkırmızıydı. Erida korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Tahtı için, bir taç için, kudretli bir kraliçe olduğunu gösteren herhangi bir süs için yanıp tutuşuyordu. Ama Erida şu anda sadece kendisiydi, buruşuk elbisesinin içinde küçücüktü, ne altınlar ne mücevherler ne de kürkler vardı, katedralde sıradan bir koltukta oturuyordu.

Sadece iradesi vardı. Neyse ki iradesi çeliktendi.

“Donanmanın dört gemisi kanalın dibini boyladı,” dedi dişlerini sıkarak. Ateş şehrini yaktığı gibi içini de yakmıştı. “On gemi de kullanılamaz duruma geldi. Fleethaven’ın yarısı harabeye döndü. Sarayım kül oldu, ayrıca sokaklarda dolaşan o aptal isyancılar fırsat bulursa şehrin geri kalanını da yakacak. Korsanlar tersaneme sızdı Lord Thornwall. Deniz sıçanları askerlerini alt etti!”

Lord Thornwall’un arkasındaki askerler ve teğmenler ürperdi. Gözlerini yerden kaldırmayacak kadar kafaları çalışıyordu, onlar da Thornwall gibi diz çökmüştü. Saraylılar, nedimeler, hatta Leydi Harrsing bile sıvışıp gitmişti. Kraliçenin gazabından kurtulmak için kaçmışlardı.

“Sen buna *ucuz atlatmak* mı diyorsun Lord Thornwall?”

Erida’nın sesi mermerlerde yankılandı, deli gibi atan kalbinin gümbürtüsü dışında dünyadaki tek ses buydu.

“Donanmanın büyük kısmı dağılmış olsa da hâlâ sağlam.” Thornwall’un bacakları titriyordu. Bu kadar uzun süre diz çökmeye alışkın değildi. İhtiyar bedeni buna dayanamıyordu.

Erida yine de kalkmasını işaret etmedi. *Ayakta durmayı hak etmiyor.*

“Kaybedilen kalyonlar büyük savaş gemilerimizden değildi,” diye ekledi Thornwall telaşla, bu bir şey ifade ediyormuş gibi.

Erida dudak büktü.

“Hayır, Lord Thornwall,” dedi buz gibi bir sesle. “Savaş gemilerimiz istihkâmcılar zahmet edip enkazı kaldırıana kadar Fleethaven’da, kendi iskelelerinde sıkışıp kalmış durumdalar.”

Komutan yine titredi.

“Öncelik hâlâ demirli bekleyen sivil gemilere verilmeli,” dedi fısıldar gibi.

“Elbette öyle olacak,” diye tersledi Erida tiksintiyle. *Keşke benimkiler yerine o gemiler yansaydı da Wayfarer Limanı’ndaki*

bütün denizcilerin çenesi kapansaydı. “Gemileri ben hapsetmiş değilim,” dedi öfkeyle. “Artık serbestler.”

Kapıları kapatılmış olan Ascal’ın sokaklarındaki av bittikten sonra Erida’nın şehir kapılarını ve limanları açmaktan başka çaresi kalmamıştı. Yoksa bütün şehir ona başkaldıracak ve duvarları kendi elleriyle yıkacaktı. Kapılardan dalga dalga çıkan kalabalık dört bir yana akmaya başlamıştı.

Erida, Konrada’nın duvarlarının içinde gökyüzünü göremiyordu ama vitray camlardan içeri yeterince kızıl ışık süzülüyordu. Tıpkı Partepalas’ta olduğu gibi burada da ufku kaplayan tuhaf kızıl ışık Erida’yı tedirgin ediyordu. Bir yandan da suçun kendisinde olduğunu biliyordu. Ve Taristan’da. Bekleyen’de.

Bekleyen’in gücü yavaş yavaş dünyaya sızıyordu.

Erida bu gücü, arı vızıltısına benzeyen hafif uğultuyu kendi parmak uçlarında hissedebiliyordu.

Thornwall kraliçenin sessizliğini öfkesine verdi. Kekelemeye başladı, yaşlı gözleri kırıış kırıış oldu.

“Krallığın her yerine haber saldım, her kaleye, hisara, karakola, yıkık dökük eski gözetleme kulelerine bile,” dedi yalvarır gibi. “Onları bulacağız Majesteleri. Kadim’i ve Amhara’yı bulacağız.”

Erida koltuğunda yüzünü buruşturdu. Domacridhan’ın ve o Amhara sürtüğün adını duymak bile tüylerini diken diken ediyordu. İkisi de gözünün önüne geliyordu, erişmeyeceği yerlerde gezinen hayaletleri andırıyorlardı. Kanla kaplanmış çalıntı zırhının içindeki Kadim. Donuk yüzü bakır rengi gözleri dışında kıpırtısız olan Amhara. İnsan suretine bürünmüş bir yılan.

Yanında duran Taristan dişlerinin arasından tısladı. Kraliçe gibi o da üstüne daha uygun bir kıyafet giymişti. Eski

serseri haline benziyordu, sade giyinmişti, belinde yeni bir kılıç vardı.

“Corayne an-Amarat’ı bulduğunuz gibi mi Lord Thornwall?” dedi Taristan bir çocuğu azarlar gibi. “Ve Konegin’i?”

Konegin.

Bu adı duyunca Erida’nın sırtından korkunç bir ürperti geçti, kraliçe hemen ayağa fırladı. Thornwall korkuyla irkildi.

“Ben Dört Krallığın Kraliçesi’yim, imparatoriçeyim,” diye hırladı Erida. “Ne var ki yeni yetme bir kız bir yana, ihtiyar bir adamı bile yakalayamıyorum. Eğitimli bir Amhara’yı ve ölümsüz bir Kadim’i nasıl yakalayacağız?”

Yıllarca hem Erida’ya hem babasına hizmet etmiş olan Lord Thornwall söz verilmeden konuşmazdı. Söyleyecek bir şeyi olmadığı zaman da ağzını açmazdı. Erida onu bu kadar iyi tanıyordu. Kaşlarını çatışından kafasının karıştığını anlayabiliyordu.

Anlamıyor, diye düşündü. Ama Corayne’in bu diyarın anahtarı olduğunu nereden bilebilir ki? O bizim gördüklerimizi görmüyor.

Lord Thornwall, Taristan’ın ceset ordusundan uzak duruyordu. Soylular için ne kadar korkutucu olsa da ordu değerini birçok kez kanıtlamıştı. Thornwall canlı askerlere komuta ediyordu ve parçalanan Kirmenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece Erida ve Taristan’ın Eski Cor’u yeniden canlandıracağını ve kaderlerinin kanla yazıldığını biliyordu.

Anlaması da gerekmiyor, diye geçirdi içinden Erida. Emirleri yerine getirmesi yeter.

Sonunda yaşlı adama kalkmasını işaret etti.

Thornwall minnetle içini çekerek ayağa kalktı, bacakları hâlâ titriyordu.

“Majesteleri,” diye mırıldandı.

Erida yine kaşlarını çatı.

“Bana bir kelle getir Lord Thornwall,” diye emretti. “Kimin kellesini getireceğine sen karar ver.”

Ya onlarınkini ya da seninkini.

Thornwall tehdidi bir çan sesi kadar berrak duydu, kırmızı yüzü bembeyaz kesildi. Erida’nın gözlerine baktı, bir yumuşaklık, Erida’nın başkomutanına olan bağlılığından bir iz aradı. Kraliçe dikkatli bakışları altında taş gibi kıpırtısız duruyor, zırhında bir çatlak bulması için ona meydan okuyordu.

En ufak bir çatlak yoktu.

“Başüstüne Majesteleri,” diye fısıldadı Thornwall, eğilip selam vererek Erida’nın taht vazifesi gören koltuğundan uzaklaştı.

Erida, Thornwall’un arkasından baktı, teğmenleri bir avcının peşinden giden tazılar gibi peşinden koşturuyordu. Dışarı çıkıp katedralin arazisindeki geçici kamplarına dönünceye dek tek kelime konuşmayacaklardı.

Arkalarından kapanan kapının sesi katedralin kulesinde yankılandı. Erida biraz rahatladı. Omuzları hafifçe çöktü, birbirine kenetlenmiş dişleri gevşedi. Aslan Muhafızlar hâlâ salondaydı, belli aralıklarla dizilmiş altın heykelleri andırıyordu. Thornwall ve Leydi Harrsing ölen şövalyelerin yerine yenilerini görevlendirmişti.

Hiç değilse bu saçmalık halledildi, diye düşündü Erida bir görevden kurtulduğuna sevinerek.

Harsing ve nedimeler yeniden içeri doluşmadan Erida koltuğundan bir adım daha uzaklaştı. Taristan da nazikçe kolunu uzatarak ona eşlik etti.

Erida içinde bulundukları durum yüzünden öfkeli olsa da Taristan’a bakıp gülümsedi.

“Demek biraz kibarlık etmeye karar verdin,” diye mırıldandı, onu yatak odasına doğru götüren Taristan’a itiraz etmedi.

Öfkesini Taristan'ın bedeninden çıkardı.

Düşmanlarının şehrini harap ettiği gibi o da Taristan'ı harap etti. Taristan halinden memnundu, onun kasları da öfkeden gerilmiş, beyaz damarları dışarı fırlamıştı. Erida parmaklarını Taristan'ın yeni yaralarında gezdirdi, her biri mum fitili kadar sıcaktı. Her çizik, her yara Erida'yı kahreliyordu. Bunlar Taristan'ın zayıflığının korkunç, tartışılmaz kanıtlarıydı. Umursamıyormuş gibi davransa da Taristan da onlardan nefret ediyordu. Erida'nın bileğini tutmasından belliydi.

Dakikalar geçtikçe Erida kendini daha çok bırakıyordu, sonunda hem kendi öfkesi hem de Taristan'ın hiddeti kaybolup gitti. Erida her şeyi unuttu, yaralı elinin acısını bile. Her şeyi unutacak kadar kendilerinden geçmişlerdi, sonunda savaşçı prens bile kendini yatağa bıraktı, inip kalkan çıplak göğsü dışında tamamen kıpırtısızdı.

Erida ilk kez Taristan'da çizikler bırakmıştı.

Parmaklarını onların üstünde gezdirmeyecek, Taristan'a bir hatırlatmada daha bulunmayacaktı.

Konrada'daki yatak odaları bir zamanlar Kutsal Panteon'un başrahibine aitti, rahibin eşyaları ömrünün sonuna yaklaşan bir ölümlünün hayatından izler taşıyordu. İhtiyar gözlerin okumasına yetecek aydınlığı sağlamak için her yerde kalın mumlar vardı. Yatak küçük ve çok sertti, şiltenin içi tıka basa doldurulmuştu, yastıklar ise içinde ancak iki kuş tüyü varmış gibi incecikti. Odanın tek penceresi meydana baktığı için Yeni Saray'ın üstünden dumanlar tüten kalıntıları buradan açıkça görünüyordu.

Erida saraya bakmayacaktı, henüz değil. Sarayın muazzam bir darbe aldığını zaten raporlardan biliyordu. Ama

sarayı görmeye, Amhara'nın yarattığı yıkımı kabullenmeye içi elvermiyordu. Amhara, Erida'ya, Erida'nın otoritesine büyük bir darbe indirmişti. Atalarının nesillerce didinerek inşa ettiği saraya da.

Hepsi bir kraliçe yüzünden mahvoldu.

Erida yanağının iç kısmını ısırdı, ağzına kan tadı geldi. Yüzünü buruşturarak rahibin yatağından fırladı, büfenin üzerindeki lavaboya gitti. Bir kupayla su içti, sonra bakır tekneye tükürdü, tükürüğü pembeydi.

Metale vuran yamuk yumuk suretini gördü. Kanlı sular suretinin üzerinden girdaplar çizerek akıyordu.

"Ne yapacağız Taristan?" diye mırıldandı gölgelere doğru. "Corayne'in başına ödül koydum, suikastçılar tuttum. Dağların bu tarafındaki en büyük orduya sahibim ve tüm ordu onu arıyor."

Erida diyarı, Allward'ın uçsuz bucaksız topraklarını düşündü, saklanacak bir sürü yer vardı.

Hepsi de muhteşem gücünün ulaşamayacağı yerlerdi.

"Belki de Ronin'i hemen göndermekle hata ettik," diye mırıldandı Taristan yataktan.

Büyücünün adını duymak ne kadar canını sıkırsa da, hele ki yatak odalarında, Erida elinde olmadan başını salladı.

"Buna inanamasam da aynı fikirdeyim," diye fısıldadı.

"Yoksa büyücüyü sevmeye mi başladın?" dedi Taristan, sırttığı sesinden belli oluyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Erida geceliğini giyerek. "Ama bir ejderhayla birlikte dönerse yere kapanıp ayaklarını öperim."

"Bunu sana hatırlatacağım." Taristan pis pis güldü.

Erida arkasına dönünce Taristan'ın kan ter içinde kalkıp oturduğunu gördü. Camdan vuran ışıktaki beyaz teninin üstündeki kıpkırmızı yaraları göze çarpıyordu.

Taristan, Erida'nın dikkatli bakışları altında gerildi, çenesinde bir kas seğirdi.

"Kendinde bir... fark hissediyor musun? Kirmenlerin kaybından sonra?" diye fısıldadı Erida.

Savunmasız bir ölümlü gibi. Erida'nın ağzına ekşi bir tat doldu. *Ward'daki sıradan bir erkek gibi.*

Taristan cevap vermeden önce uzun uzun düşündü.

"Yıllarımın çoğunu şimdi olduğum gibi geçirdim," dedi sonunda. "Ama bir tanrının derisine bürünmek, sonra da ondan sıyrılmak gerçekten çok tuhaf."

Erida anlıyordu. *Tacımı kaybetmek böyle bir şey olurdu sanırım,* diye düşündü ürpererek. Tahtını iliklerine kadar hissetmenin ama ona bir daha oturamamanın nasıl bir şey olacağını hayal dahi edemiyordu. Kraliçe iken birden bir hiç olmanın.

"Tapınak. Nezri. Vergon." Erida her kelimeyi zehir gibi tükürdü. "O sefil çocuk hepsini yok etti."

"Gidastern duruyor," dedi Taristan sakince.

Çıplak ayaklarını yataktan yere indirdi, bacakları ince battaniyeyle örtülüydü. Bir eli havada kaldı, beyaz parmakları uzun ve nasırlıydı. Büyülenmiş gibi eline bakıyordu.

Erida o ellerin hâlâ neler yapabileceğini biliyordu. Saflar halinde ilerleyen ceset ordusunu çok iyi hatırlıyordu. Ordunun büyük bölümü Kül Diyarlılardan oluşuyordu ama artık Erida'nın kendi askerlerinin kalıntıları yanında Gidasternlüler, ölü çiftçiler, liman işçileri ve tacirler de vardı.

Askerlerim ölüyken bile Galland'a hizmet ediyor.

"Gidastern duruyor," diye tekrarladı Erida, Taristan'ın elini tuttu. "Ayrıca o Kirmen'in bahsettiği hediye sayesinde askerlerimiz asla yılmayacak. Kaç askerimiz ölürse ölsün. Her zaman yeniden dirilecekler." Taristan'ın elini sıktı, Taristan

da parmaklarını sıkıca Erida'nın parmaklarına doladı. "Biz de öyle. Birlikte."

Birlikte.

Kelime Erida'nın kafasında yankılandı. Tacından başka yoldaşı olmadan geçirdiği yıllardan sonra artık yalnız olmadığı düşüncesi ona hâlâ tuhaf geliyordu. Yanındaki Taristan bile olsa.

Birden başı ağrımaya başladı, sanki şakaklarına iğneler batıyordu. Yüzünü buruşturdu, başını iki yana salladı.

"Erida?" dedi Taristan onu kendine çekerek.

"Sadece başım ağrıyor," dedi Erida sertçe. Yükünü unutup soluklandığı kısacık mola parmaklarının arasından su gibi akıp gitti. Erida dişlerini sıktı, basınç baş ağrısını daha da şiddetlendirdi.

Taristan uçurumu andıran siyah gözleriyle onu izliyordu.

Erida o gözlerde kırmızı bir parıltı görmeyi bekledi. Beklentisi boşa çıktı.

"O sana Corayne'in nerede olduğunu söyleyemez mi?" dedi sertçe, Taristan'ın elini bıraktı. "Senin bir parçan değil mi? Bekleyen, bir tanrı değil mi?"

Taristan bir sokak kedisinin çevikliğiyle ayağa kalktı. Kızıl bir bukle gözüne düştü, saçının geri kalanı köprücük kemiğinin üstüne dökülmüştü.

"Bekleyen konuşmuyor, bunu sen de biliyorsun," dedi, o da Erida gibi bıkkın bir ses tonuyla konuşuyordu. "En azından düşündüğün şekilde. Ronin onu duyabiliyordu ama o fısıltılar bile... anlaşılabilir değildi."

Erida elini şakağına koyarak hiç düşünmeden cevap verdi.

"Benimle konuşuyor."

Odaya boğucu bir sessizlik çöktü. Erida başındaki basıncı şimdi boğazında da hissediyordu, sanki biri sertçe boğazını sıkıyordu.

Erida yine kırmızı parıltıyı bekledi. Hatta onu görmek *istedi*.

Ama Taristan'da bir değişiklik olmadı. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Erida geri çekildiği halde Taristan üstüne üstüne yürüyerek aralarındaki mesafeyi korudu.

"Sana ne söylüyor?"

Taristan'ın sesi Erida'nın hiç duymadığı kadar alçak çıkıyordu.

"Kalmama izin ver," dedi Erida. Sesi bir itirafta bulunuyormuş ya da özür diliyormuş gibi çıkıyordu. "Beni içeri al."

Taristan onu omuzlarından sertçe tuttu. Bu bir sevgilinin dokunuşu değildi, çaresizce bir dokunuştı.

"Sakın," diye fısıldadı. "Sakın izin verme."

Erida, Taristan'ın yüzüne baktı, gözlerini boynundaki damarlarda ve gözlerinin arkasında kımıldanan varlığın üstünde gezdirdi. Taristan onu tutarken bile varlık hareket ediyor, sanki kenara çekiliyordu. Erida, Bekleyen'in ona da aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Mavi gözleri karanlık bir tanrının ışığıyla kırmızı ve altın sarısı parıltılar saçacak mıydı?

Buna değer miydi?

Taristan dişlerini sıktı, yüzünden bıkkınlık okunuyordu.

"Ronin'in dediği gibi. Bekleyen fedakârlık istiyor. Ben yeterince fedakârlıkta bulundum," dedi dişlerinin arasından. "Senin de aynı şeyi yapmana gerek yok."

Erida nazikçe Taristan'ın elini tutup çevirdi. Bir kitabın sayfalarını inceler gibi her bir nasırı ve sıyrığı okudu. Taristan'ın avucunda artık o derin yara izi yoktu. Kirmen yarası Taristan iyileşme yeteneğini kaybetmeden önce kaybolmuştu. Ama Erida parmaklarının arasından akan kanı, Kirmen Kılıcı'nın kırmızıya boyandığını hatırlıyordu. Taristan açtığı her

bir Kirmen için kanını akıtmıştı, her seferinde kendinden bir parça vermişti.

Nedense Erida'nın aklına yollara düşmüş olan Ronin geldi. *Bir ejderhayı kontrolü altına almak için o ne verecek? Nasıl bir bedel ödeyecek?*

"Neyi feda ettin Taristan?" dedi Erida boğuk bir sesle, Taristan'ın eli avucunda titredi. "Ronin sana ilk geldiğinde nasıl bir fedakârlıkta bulundun?"

Taristan elini çekti, yüzü birden sertleşip gerildi.

"Bir söz verdim," diye mırıldandı, yüzü gölgelendi. "Bir söz verdim ve unutulmuş bir tapınağın önünde sözümü yerine getirdim."

Kardeşinin canını alarak, diye düşündü Erida, Taristan'ın söyleyemediğini içinden söyleyerek.

"İnsan hakkı olanı elde etmek için neler vermez ki? Kaderine hükmetmek için," diye devam etti Taristan başını iki yana sallayarak. "Tüm bu gördüklerinin kraliçesi olmadığını ama yine de o gücü içinde hissettiğini düşün. Ona sahip olmak için ne verirdin?"

Erida'nın fazla düşünmesine gerek yoktu. İçi bulanıyordu ama kendinden emindi.

"Her şeyi."

Uyku tutmayınca Erida yataktan kalktı, daha şafak sökmemişti. Yatak odasından sessizce çıkarken Taristan hiç kıpırdamadı bile. Uykusu ağırdı, battaniyelerin içinde ölü gibi yatıyordu. Erida bir kez başını çevirip arkasına baktı. Taristan'ın yüzü sadece uyurken yumuşuyordu, endişeleri kayboluyor, kanın ve kaderin ağırlığı üstünden kalkıyordu.

Koridorda Aslan Muhafızlar bekliyordu, on muhafız antreden yatak odasına kadar sıralanmıştı. Erida muhafız-

ların geceliği ve kalın sabahlığı gibi peşinden gelmesine ses çıkarmadı.

Yavaş yavaş yürüyor, düşünüyordu, zihni allak bullak olmuştu.

Konrada'nın büyük bölümü aşağıdaki katedrale bakıyordu. Kulenin yirmi yanından aşağıya kadar heykeller uzanıyordu, Ward'ın tanrıları ve tanrıçaları taştan birer suret halinde donup kalmıştı. Yüksek tavandaki devasa zincirlerin ucundaki lambalar otuz metre aşağıya sarkıyordu. Bu lambalar bütün gece yanıyor, her şeyi sıcak bir parıltıya boğuyorlardı.

Erida yumuşak ışıktaki yarı uykulu yürürken kendini bir rüyada gibi hissediyordu. Bu da adımlarını kolaylaştırıyordu.

Tüm bunlar gerçek değilmiş gibi yapabiliyordu.

Leydi Harrsing kraliçeyle birlikte Konrada'da kalan birkaç saraylıdan biriydi. Çoğu soylunun Ascal'da kendi evi ve villası vardı ama Bella kalmayı kendisi istemişti. Erida'nın küçüklüğünden beri yaptığı gibi.

Kapıyı bir hizmetçi açtı, kraliçenin yüzüne karşı esniyordu.

Birden gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı, hemen kendini yere atıp diz çöktü.

"Majesteleri," diye mırıldandı, yere bakarken titriyordu. "Leydi Harrsing'i uyandırayım."

"Ben uyandırırım," dedi Erida hizmetçiye çekilmesini işaret ederek.

Sert bir bakışla Aslan Muhafızlara koridorda kalmalarını emretti. Hizmetçi de kraliçeyi rahatsız etmemek için hemen sızıp gitti.

Bella Harrsing, Erida'dan sonra Galland'ın en varlıklı kadınıydı. Kocasını öldükten, çocukları da evlenip diyarın dört bir yanına dağıldıktan sonra günlerini büyük bir lüks içinde geçirebilirdi. Torunlarını ziyaret edebilir, Ward'daki yabancı saraylara misafir olabilirdi. Ama o kendini kraliçenin hiz-

metine adanmış, tahta çıktığından beri Erida'nın danışmanı olarak kalmıştı.

Yaşlandığı için son zamanlarda eskisi kadar işe yaramaz olmuştu.

Yine de hâlâ işe yarıyor, diye düşündü Erida, Bella'mn odasını koridordan ayıran antreye girerek.

Antre neredeyse bir dolap kadar küçüktü, duvarları ahşap panellerle kaplanmıştı, yüksek bir pencere ve tanrıça Lasreen'in bir ikonası dışında bomboştu. Erida ikonaya küçümseyerek baktı, Lasreen'in ellerindeki güneşten ve aydan, tanrıçanın arkasına kıvrılmış olan Amavar'dan umudunu kesmişti.

Bella'mn geceliğiyle sallana sallana odanın kapısına gelip dışarı baktığını görünce şaşırdı. Yaşlı kadının beyaz saçları gevşek bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Son derece zengin olduğundan Leydi Harrsing'i mücevherleri olmadan görmek pek mümkün değildi. Ama onlar olmadan da etkileyici bir görünümü vardı. Kurnaz yüzü son derece çarpıcıydı.

"Majesteleri," dedi Harrsing kapıyı ardına kadar açarak. Aceleden bastonunu yanına almadığı için kapıya yaslandı. "İyi misiniz?"

Erida'nın kalbi sıkıştı. İnsanlar ona bir sürü soru sorardı, ne renk elbise giymek istediğini, hangi tacı takacağını, şu lorda ne söyleyeceklerini, bu soyluyu nasıl yatıştıracaklarını. Erida'nın halini hatırlayan soran pek olmazdı.

"İyiyim Bella," dedi yaşlı kadının yanına giderek.

Harrsing açık yeşil gözlerini kıstı. İnanmamıştı.

"Öyleyse gecenin bir yarısı odamda ne işin var?" Harrsing'in sesi sertleşmişti.

Erida eskiden gebelik önleyici çaydan aramak için arada bir Harrsing'in odasına gelirdi. Bu çay tüm kadınların bildiği, nane gibi kokan, lavantaya benzeyen bir bitkiden demlenirdi.

Erida ayın tadını ve onu aya iten çaresizliği hâlâ hatırlayabiliyordu.

Hemen başını iki yana salladı.

“Sandığın gibi değil Bella,” dedi içten bir sesle. “Gel, seni yatağına götüreyim.”

“Pekâlâ.”

Erida hafifçe gülümsedi, Leydi Harrsing’i tutmak için ellerini uzattı. İhtiyar kadın ağırlığını yaralı eline verince acıdan yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Birlikte kabul odası kadar sıkışık olan yatak odasına doğru yürüdüler. Odanın bir köşesinde yanan mum etrafında loş bir ışık havuzu oluşturuyordu.

“Ee,” dedi Harrsing yeniden battaniyelerin altına girerken. “Öyleyse neden geldin? Kraliemin nasıl bir tavsiyeye ihtiyacı var?” Nefesi kesildi. “Gündüz vakti veremeyeceğim tavsiye neymiş?”

Erida yatağın yanına küçük bir sandalye çekti. Sakince otursa da kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. İçinden kalkıp kaçmak geliyordu. Ama bu yeterince güçlü bir istek değildi.

“Söyleyemediğim çok şey var Bella,” diye mırıldandı.

Harrsing ona usulca dokundu. “Korkuyorsun.”

Erida gözlerini kırpıştırarak vereceği cevabı tarttı. Mumun alevi titreşti, Erida içini çekti. Yalan söylemenin faydası yoktu.

“Evet,” diye itiraf etti.

Pek çok nedenden dolayı.

Harrsing’in sadece omuz silktiğini görünce şaşırdı, yaşlı kadının dar omuzları geceliğinin altında inip kalktı.

“Korku gereklidir.”

Erida elinde olmadan irkildi. “Ne?”

Yaşlı kadın yine omuz silkti.

“Korku sandığımız kadar kötü bir şey değildir,” dedi. “Korkman omuzlarının üstünde iyi bir kafa taşıdığını gös-

teriyor. Bizden ne kadar gizlemeye çalışsan da bir kalbin olduğunu gösteriyor.”

Erida gibi Leydi Harrsing’in de kendi maskesi vardı, bu maskeyi kraliyet sarayında geçirdiği uzun yıllara borçluydu. Maskesini indirip içtenlikle gülümsedi, gülümseyişi mumum ışığından daha sıcak ve yumuşaktı. Erida’nın içi burkuldu.

“Korkusuz bir kral ya da kraliçe gerçekten korkunç olurdu,” diye ekledi Harrsing gülerek.

Erida aynı fikirde değildi. Onun korkuları sonsuzdu, kırılmaz bir zincir gibi boynuna dolanmışlardı. Kuruntulardan ve korkunç düşüncelerden kurtulmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Korkuyu aşacak kadar güçlü olmak istiyordu. Sadece zafer ve ihtişam istiyordu.

Leydi Harrsing bir kaşını kaldırarak kraliçeye baktı. “Korku salmak ise bütünüyle başka bir şeydir.”

“O da gerekli,” dedi Erida hemen.

“Bir dereceye kadar,” dedi Harrsing imalı bir şekilde. Bakışlarını ellerinin altındaki battaniyeye indirdi. “Ama...”

“Ama?” Erida’nın yüreği ağzına geldi.

Harsing yatakta öne doğru eğilerek sebepsiz yere fısıldadı. Yine hafifçe gülümsüyordu ama bakışları buz gibiydi.

“Akılsız bir ihtiyarın saçmalamasına müsaade eder misiniz?”

Erida, Leydi Harrsing’in, çevresindeki en zeki kişi olduğunu biliyordu, Harrsing bütün saraylılar kadar kurnazdı ve bir rahipten daha bilgeydi. Yaşlanmış da olsa Erida onu asla akılsız olarak görmezdi.

Yine de başını sallayarak devam etmesine izin verdi.

“Herkes senden korkuyor Erida,” dedi Harrsing açık açık. “Ama seni sevenler de var. Ben, Lord Thornwall, lejyonlar. Baş belası soyluların bile. En azından çoğu. Hepimiz senin büyüyüp muhteşem bir şeye dönüşmeni, krallığını da muhteşem bir yer haline getirmeni izledik.”

Erida hızlı hızlı gözlerini kırptırdı, gözleri birden yanmaya başlamıştı. Yine odadan kaçmak istedi. Akli bir kez daha kalbine baskın geldi.

“Teşekkür ederim,” dedi dişlerini sıkarak.

Leydi Harrsing yine öne doğru eğildi, Erida’nın bileğini tuttu. Eli şaşırtacak kadar sert ve soğuktu.

“Taristan sevilmiyor,” diye mırıldandı ihtiyar kadın. Sesi yumuşaktı ama her kelimesi bıçak gibiydi. “Hiçbir zaman da seilmeyecek.”

Erida’nın parmakları yaşlı kadının elinde kıvrıldı, bedeni bu gerçek karşısında ürperdi.

“Ben seviyorum,” dedi sertçe. Kalbinin ısınmak yerine buz kestiğini hissetti.

Leydi Harrsing dudaklarını büzdü. “Keşke bu yeterli olsaydı tatlım.”

Kalbindeki buz bedenine de yayılarak tüm duygularını dondurdu. Tacını başında hissederek çenesini yukarı kaldırdı.

“Taristan olmasaydı imparatoriçe olamazdım. Dört Krallığın Kraliçesi olamazdım. Soylular hayal dahi edemedikleri kadar zengin olamazdı, toprakları bu kadar genişlemez, hazineleri dolup taşmazdı.” Kelimeler ağzından bir yaradan akan kan gibi dökülüyordu. “Lord Thornwall kıta çapında bir orduya kumanda edemezdi. Sen de diyarın en güçlü kişinin akıl hocası olamazdın.”

Harsing’den hiç değilse bir özür bekliyordu. Harrsing omuz silkip Erida’nın elini bıraktı, yenilgiyi kabullenmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. Başını iki yana salladı, gurur dolu bakışları değişti. Şimdi Erida’ya sevgiyle değil, acıyarak bakıyordu.

Bu bir tokattan daha kötüydü.

Ve Harrsing bunu biliyordu.

“Dediğim gibi,” dedi Harrsing içini çekerek, yine tek dayanağını ileri sürdü. “Bunlar ihtiyar ve akılsız bir kadının saçmalıkları.”

Erida gözlerini kırıştırdı. “Eski Cor’lu Taristan sen öldükten sonra da uzun süre tahtta oturacak.”

Harrsing ona öfkeyle baktı.

“Umarım sen de yanında oturursun,” dedi açık açık. “Altında değil.”

Küller kralının altında.

Bu gerçek, hafızasında hâlâ çok canlı olan yangından bile daha yakıcıydı. Zihnini tırmalayan şeylerden bile daha acı vericiydi. Gallandlı Erida artık aptal bir çocuk değildi. Savaşı biliyordu, siyaseti biliyordu. Lordlarla yabancı krallar arasında, kışın kıtlığıyla yazın bereketi arasında dengeyi nasıl kuracağını biliyordu.

Taristan’ı seviyordu ama onun ne olduğunu da biliyordu.

O bir kılıç, kürek değil. Sadece yok edebilir, asla yaratamaz.

Gözleri yanmaya başladı ama ağlamadı.

Başka bir ses düşüncelerine cevap verdi. Bella değildi, Bekleyen’in fısıldayan gölgesiydi.

İstediğim bedel belli.

Kalbindeki buz parçalandı, Erida’yı da paramparça etti.

Sağlam elini sıkarak yumruk yaptı. Tırnakları avucuna batıyordu. Acıdan güç alarak yapmacık yapmacık gülümsedi.

“Bu dünyada sevdiğim pek az kişi var Bella,” dedi. “Sen bana hep annelik yaptın.”

Harrsing rahat bir nefes aldı, omuzları biraz gevşedi.

“Annen ölmeden evvel böyle istedi,” diye mırıldandı gözlerini aşağı indirerek. Ama yaşlı kadının gözlerinin dolduğu Erida’nın dikkatinden kaçmamıştı. “Birinin sana göz kulak olmasını, doğru yolu göstermesini istedi.”

“Doğru yolda mıyım peki?” dedi Erida dişlerini sıkarak.

“Bence hâlâ doğru yolu bulabilirsin,” dedi ihtiyar kadın. Gözlerini yeniden kaldırdığında gözyaşları yerini çelik gibi bir kararlılığa bırakmıştı. “Ben de bunu yapmana yardım edebilirim. Seni yüklerinden kurtarabilirim.”

Erida, Leydi Harrsing’i söylemediklerini de duyacak kadar iyi tanıyordu. *İstersen Taristan’ı ortadan kaldırabilirim.*

Erida dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Ağzına yine kül ve kan tadı geldi, sanki hâlâ yanan saraydaydı. İçindeki küçük şüphe de bir anda kayboldu. Geriye sadece sert bir kararlılık kaldı.

“Acaba öldükten sonra nasıl anılacaksın?”

Leydi Harrsing hemen cevap verdi.

“Sadık. İstedğin her yükü taşımaya hazır.”

Gözlerini kısarak yeniden Erida’nın eline uzandı. Kraliçe kımıldamadı, Harrsing’in onu bileğinden tutup kendine çekmesine ses çıkarmadı.

“Evet, sanırım,” dedi. Yaşlı kadın, Erida’ya sarıldı, bedeni dermansızdı, kemikleri incecik derisinden dışarı fırlamıştı. “Sadık Bella Harrsing.”

Erida yaralı elinin acısını görmezden gelerek kolunu Leydi Harrsing’in arkasındaki yastığa uzattı. Yastığı tutup sertçe çekti.

İhtiyar kadının gözleri yuvalarından fırladı, ağzı çığlık atmak üzere açıldı.

Erida çok hızlıydı.

“Seni yüklerinden kurtarıyorum.”

Harrsing çırpınmayı kestikten sonra da yastığı dakikalarca bastırmaya devam etti. Bastırmaktan eli acımıştı, sonunda ellerini çektiğinde sargılarında kan vardı. Yastığın üstünde de.

Erida bir müddet kırmızı lekeye baktı, sonra yastığı alıp bir kenara fırlattı, yastık lekeli yüzü üste gelecek şekilde yere

düştü. Delilleri umursadığı yoktu. Bir hizmetçinin değil, kraliçenin sözüne itibar edilirdi.

Bella yatakta kıpırtısız yatıyordu, gözleri kapalıydı, ağzı açık kalmıştı. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

Erida onu öylece bıraktı. Bir parçasını da orada bırakmıştı.

Marguerite'ten sonra uyumakta zorlanıyordu. Çoğu gece uyanık yatıyor, hançeri elinde tuttuğu o anı ve kızın karnından fişkıran sıcak kanları hatırlıyordu. Genç prenses önünde yere yığılıyor, kanı bir zamanlar evi olan sarayın mermer salonuna akıyordu. En son gözleri ölüyor, göğsü hareket etmeyi kestikten sonra gözlerindeki ışık çekiliyordu, artık son nefesini vermişti. Erida'nın planı onu öldürmek değildi ama Madrentine soyu prensesin ölümüyle sona ermişti. Hem böylelikle Konegin'in elinden önemli bir piyonu almıştı.

Prensesi öldürmesi işe yaramıştı.

Bu da öyle, diye düşündü Erida.

Taristan yanında rahatça uyuyordu, düzenli solukları bir ninniden daha etkiliydi.

O gece Erida uyumakta zorlanmadı. Hiç görmediği rüyalar gördü. Havaya yükselen sapsarı alevler. Diyarın dört bir yanında kıtayı birleştiren işaret ateşleri. Bir ejderhanın mücevherlerle süslü kanatları. Ordusu yeşil arazileri de karla kaplı toprakları da aşırıyordu. Nehirleri, dağları geçiyordu. Eski Cor'un gülünü ve Galland'ın aslanını taşıyan bayraklar yükseklerde sert bir rüzgârla dalgalanıyordu. Artık ateşkes bayrağı yoktu, karşı koyan yoktu. Artık sadece teslimiyet, sadece fetih ve zafer vardı. Tüm bunların içinde tanıdık bir ses her zamanki gibi fısıldıyordu.

Sonra rüya değişti. Erida, Corayne an-Amarat'ı gördü, kızın omuzunda bir kılıç asılıydı, mor pelerini sırtında dalgalanıyordu. Yüksek bir tepede, beyaz bulutlarla kaplı mavi

gökyüzünün önünde duruyordu. Rüzgâr esince kapkara saçları siyah bir bayrak gibi dalgalandı. Kız da rüyada onu görüyormuş gibi Erida'ya bakıyordu.

Gözleri Taristan'ın gözlerine benziyor, diye geçirdi içinden Erida. Bunu uzun zaman önceki kısacık karşılaşmalarından hatırlıyordu.

Fısıltılar yükseldi, anlaşılamayacak kadar çok, her dilden fısıltılar. Erida, Corayne'in gözlerine bakarken fısıltıları duymaya, Bekleyen'in mesajını çözmeye çalışıyordu.

Corayne yavaş ve dikkatli hareketlerle sırtındaki kılıcı kınından çekti. Kılıcın sapındaki kırmızı ve mor taşlar parladı, Erida kılıcı hemen tanıdı.

Corayne, Kirmen Kılıcı'nı havaya kaldırdı, yüzü asıktı, dişlerini sıkıyordu. Simsiyah gözleri dünyanın bütün ışığını yuttu, Erida'nın yanındaki parlak alevleri söndürdü. Hava birden soğudu, kraliçe titreyerek korkusuna lanetler okudu.

Sonra kılıç aşağı doğru inmeye başladı. Erida kendini hazırladı, gözleri açıktı, kayan bir yıldız gibi havayı yaran çeliği izliyordu. Kılıç bir ıslık sesiyle üstüne doğru geliyordu.

Birden kılıçta bir şey parladı. Bir anlığına belirip kaybolmuştu ama Erida taştan kaleyi görebildi, etrafı kulelerle çevriliydi, siperlerinin tepesinde granit geyik oymaları vardı. Gümüş rengi boynuzlarla süslenmiş gri-yeşil bayraklar sert rüzgârda dalgalanıyordu.

Kılıç üstüne inerken Erida elinde olmadan gözlerini kapadı, kendini ölümcül darbeden korumak için ellerini havaya kaldırdı.

Soluk soluğa sıçradı, hâlâ yataktaydı, pencereler doğan güneşin ışığıyla doluydu. Erida kesik kesik soluyordu, sağlam elini boğazına bastırdı. Yaradan akan kanı hissetmeyi bekliyordu. Oysa tek hissettiği odanın bir ucundaki mum gibi yanan teniydi.

Zihni tek bir görüntüyle damgalanmıştı, dudaklarında tek bir kelime vardı.

“Iona,” diye fısıldadı Erida, bayrak hâlâ zihninde dalgalanıyordu.

Düşüncelerinin altında bir şey kıpırdadı. Bir gölge gibiydi ama çok daha ağırdı, kalbinin arkasına çökmüştü. Hiç konuşmuyordu.

Erida yine de O’nu tanıdı.

26

KIRIK KALKAN

Corayne

Corayne hafifçe içini çekerek uyandı, rüyasız bir gece daha geçirdiği için mutluydu. Gidastern'den beri çok az kâbus görmüştü, yine de bu kâbuslar uyumak için her yattığında tedirgin olmasına yetiyordu. Erida'nın alev alev gözleri ya da Bekleyen'in hatırası, yere vuran gölgesi, kafasının içindeki fısıltıları Corayne'i huzursuz etmeye yetiyordu.

Andry geldiğinden beri yataktan daha kolay kalkıyordu. Bir saat daha uyumak yerine sıcacık battaniyeleri bırakarak hemen ayağa fırladı. Kalenin soğuğuna hâlâ alışamamıştı. Vücudunun bir gün buna alışacağını hiç sanmıyordu.

Giyinirken babasının bu soğuğa alışıp alışmadığını merak etti.

Çizmelerini giyerken karnı guruldayınca bu düşüncelerden kolayca sıyrıldı. Açlığının sesini dinleyerek misafir odalarının bulunduğu kuleden aşağı indi, Kadimlerin hiç kullanmadığı büyük ziyafet salonuna doğru yürüdü.

Charlie ve Garion gideli neredeyse iki hafta olmuştu. Corayne'in onlar için endişelendiği söylenemezdi. Herhalde şimdiye en yakın Calidon şehri olan Lenava'ya varmışlardı. Söylentilere kulak kabartıyor, yaklaşan fırtınaya işaret eden bir haber bekliyorlardı.

Andry ziyafet salonuna gelmişti bile, yiyeceklerle dolu bir masada sırtı Corayne'e dönük oturuyordu. Masa kaledeki birkaç ölümlü için gerekenden çok fazla yiyeceklerle donatılmıştı. Ama Corayne Kadim aşçıların ölümlülerin ne kadar yiyeceklerle doyacaklarını bilmediği için her ihtimale karşı bir sürü yiyecek hazırladığına bahse girebilirdi. Masada tabak tabak yulaf lapası, yeni pişmiş ekmek, üstüne bal gezdirilmiş elmalar, kızarmış jambon, hâlâ yağda cızırdayan yumurtalar, güzel kalıp peynirler ve tereyağı vardı. Sofrayı görünce Corayne'in karnı yine guruldadı.

Andry gülümseyerek omzunun üstünden Corayne'e baktı. "Acıktın mı?"

"Biraz," dedi Corayne bir tabağa her şeyden biraz biraz alarak.

"Aşçılar herhalde günde üç öğün yemek hazırlamaktan çok yorulmuştur," dedi Corayne, elindeki elmayı ısırarak bir sandalyeye oturdu. "Onlara bu kadar iş çıkardığımız için bize beddua ediyorlardır. Ee, bugün ne var?"

Corayne, Andry'nin tabağının yanındaki küçük çaydanlığı işaret etti. Fincanlardan biri yarıya kadar sıcak bir içeceklerle doluydu. Diğer fincan boştu, Corayne'i bekliyordu.

Andry gururla sırıttı. "Zencefil buldum," dedi Corayne'in fincanına da çay doldurarak. Buharla birlikte fincandan hoş bir koku yükseldi. "Hiç zencefil çayı içtin mi?"

Corayne'in gözünde eski kulübe, ocağın üstünde yavaşça kaynayan çaydanlık canlandı. Annesi küçük masanın başın-

daydı, bir elini başına dayamış, diğeriyle kahverengi bir kökü ezerek macun haline getiriyordu.

“Evet,” dedi. “Annem yolculuklardan dönerken zencefil getirirdi, hastalandığımda bana zencefil çayı yapardı.”

Sonra sesi titredi. “Yani evde olduğu zamanlarda. Genelde çayı Kastio yapardı, tabii zencefilimiz kalmışsa.”

Andry bir kaşını kaldırdı. “Kastio kim?”

Corayne’in zihninde başka bir hatıra belirdi. Güneşten yanmış yüzü kırışıklıklarla dolu bir ihtiyar, Lemarta limanına giderken sebatla peşinden geliyordu, masmavi gözleri gür kaşlarının altında yarı yarıya gizlenmişti. Denizlere alışkın olduğundan yürüyüşü bir tuhaftı. Küçükken Corayne’i elinden tutardı, sallana sallana yürüyüşü onu çok güldürürdü.

“Annemin zorla bana bakıcılık yaptırdığı ihtiyar bir denizci,” dedi Corayne sevgiyle.

Andry’nin koyu kahverengi gözleri kısıldı. “Acaba hangisinde daha çok zorlandı? Sana göz kulak olmakta mı, yoksa korsanlık yapmakta mı?”

“Herhalde bana göz kulak olmakta daha çok zorlanmıştır,” dedi Corayne birden hüzünlenererek. Sesini alçattı, çayından bir yudum aldı. “Ona veda etmeden gittim.”

Andry’nin parmakları masanın üstünde hafifçe kıpırdandı. Corayne bir an yiyeceklerin üzerinden uzanıp elini tutacak sandı. Ama Andry öylece bakıyordu, yüzü yumuşamıştı. Sevecen kahverengi yüzü Jydli kürklerinin içinde tuhaf görünüyordu. Ama yeni saç örgüleri ona yakışmıştı.

“İyi ki de gittin çünkü bu sayede onu yeniden göreceksin,” dedi Andry, sesi öyle kararlıydı ki Corayne ona inanmadan edemedi.

“Umarım,” dedi içini çekerek, elma elinde kalmıştı.

Corayne tekrar kahvaltısına dönüp tabağındaki her şeyden atıştırmaya başlayınca Andry arkasına yaslandı. Yavaşça tabağını kenara itti.

“Ben de kendime aynı şeyi söylüyorum,” diye mırıldandı uzun pencerelere bakarak. Pencereler tepeye açılıyor, ötede uzanan vadiye bakıyordu.

Corayne, Andry’nin nereye baktığını fark etti. *Güneye bakıyor, Kasa’ya doğru.*

“Mektubun ona vaktinde ulaşacağından eminim.”

Andry kürkünün altında omuz silkti. “Biliyorum, Charlie mektubu ilk fırsatta yollayacaktır.”

“Bir yanım Charlie geri dönmesin diye dua ediyor,” diye mırıldandı Corayne.

Andry masanın karşısından bir kaşını kaldırdı. “Kötü haberlerle dönecek diye mi?”

Corayne’in içi sızladı. “Geri dönerse büyük ihtimalle hayatta kalamayacak diye.”

Ben de öyle, diye düşündü bu sözleri kendine saklayarak.

Andry aklından geçeni duymuş gibi Corayne’e baktı.

“Eh, son savaştan önce bir veda konuşması yapmayacaksın herhalde,” dedi sertçe. Sonra masadan kalktı, Corayne’in hatırladığından daha uzun boyluydu. Geniş omuzlu ince bedeniyle hem şövalyeye hem de bir akıncıya benziyordu.

Artık bir çocuk değildi, yetişkin bir erkekti.

“Annem Kasa’da güvende,” diye ekledi Andry kendi kendine konuşur gibi. “Daha ne isterim ki?”

Masa aralarında artık yiyeceklerden oluşan bir duvar gibi uzanıyordu. Corayne masanın üstünden Andry’ye baktı, bildiği doğruları ve gerçekleşmesini umut ettiği olasılıkları kafasında tarttı.

"Anneni göreceksin. Sana söz veriyorum Andry Trelland," dedi sonunda. Andry'nin yüzündeki ifadeyi görünce kızardı, soğuğa rağmen yanaklarına ateş bastı.

"Sözümün bir kıymeti olsa da olmasa da," diye ekledi bakışlarını kaçırarak.

Andry'nin ayak sesleri salonun taşlarında yankılandı. Corayne'in yanına gelmiyor, bitişikteki salona doğru gidiyordu. Corayne irkilerek başını kaldırdı, Andry'nin iki salonu birbirine bağlayan kemerden ona baktığını gördü.

"Hadi gel," dedi Andry elini sallayarak. "Sana bugün kalkan kullanmayı öğreteceğim."

Tiarma ne kadar soğuk ve tuhaf görünse de Kadim kalesi hâlâ bir kale, Iona da hâlâ bir şehirdi. Günlük hayat daha yavaş da olsa devam ediyor, Kadimler için zaman farklı akıyordu. Corayne ilk başta –Sirandel'de olduğu gibi– böyle bir hayatın sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Ölümsüzler genelde gökyüzüne bakıp düşüncelere dalarak, durmadan değişen sisi izleyerek vakit geçiriyordu. Bazıları parşömen yığınlarının ya da boş tuvallerin başında okuyor, yazıyor, çiziyordu. Isibel de zamanının çoğunu Valnir, Eyda ve danışmanlarla birlikte taht odasına kapanarak geçiriyordu. Corayne'in bu kabak tadı veren, faydasız toplantılara katlanacak mecali yoktu.

Sadece muhafızların yapacak bir işi varmış gibi görünüyordu ve bu da daha çok volta atmaktan ibaretti. Her gün birkaç gözcü dışarı çıkıp anklavın etrafını kolaçan ediyordu. Hepsi dönüşümlü olarak kale duvarları içindeki talim alanlarına gidiyordu. Her gün Kadim muhafızlardan oluşan yeni bir birlik talim yapıyordu, hareketleri ölümlü gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Yüzyılların deneyimiyle mükemmelliğe ulaşmış her kılıç darbesinde, yaydan fırlayan her okta bir ihtişam vardı.

Sis iyice alçalmış, ağır, gri bir tavan gibi lona sırtlarına çökmüştü. Kalelerin çoğunu gözden gizliyor, kuleleri birer gölgeye çeviriyordu.

Corayne ürpererek talim alanına giden tanıdık patikada Andry'yi takip etti. Andry alana inen basamaklarda yavaşladı, talim yapan askerleri izlemeye koyuldu. Bir kolunun altında uzun bir kalkan vardı, belindeki Jydli baltasının yanında da bir kılıç asılıydı.

Corayne, Andry'nin yanında durdu, Kirmen Kılıcı omzundaydı. Burada bile onu yanından ayırmak istemiyordu.

Aşağıda Kadim muhafızlardan oluşan bir bölük dövüş talimi yapıyordu. On iki kişiydiler, yarısında mızrak, diğer yarısında kılıç vardı. Kılıçlar şarkı söylüyor, mızraklar dans ediyor, çeliklerin her çarpışmasında havaya kıvılcımlar saçılıyordu. Tuhaf bir uyum, kusursuz bir denge içinde hareket ediyorlardı. Vadinin hiç dinmeyen rüzgârı esmeye devam ediyor, sisi ve Kadimlerin altın sarısı saçlarını dağıtıyordu.

"Kazanmaya çalışmıyorlar," diye mırıldandı Corayne. "Sadece formda kalmak için hareketleri tekrarlıyorlar."

Andry siyah kirpiklerini kırıştırtarak Corayne'e baktı.

"Ayrıca sürekli birbirleriyle irtibat halindeler. Bir asker ancak yanındaki asker kadar iyidir," dedi Andry, Corayne'i dirseğiyle dürterek. Kürkünün altına zincir zırh giymişti. "Güven de bir silahtır."

Corayne neredeyse gözlerini devirecekti. "Taristan imparatorluğunun tüm gücüyle buraya çökünce bunu hatırlayacağım."

Esperi ters bir etki yarattı, Andry'nin yüzü bulutlandı.

"Sence öyle mi olacak?"

Ne bekliyorsun Andry? diye bağırmak istedi Corayne. Diyar ateşler içinde yanarken dünyadan soyutlanmış bu anklavda kalmayı mı?

Cevabı çok daha nazik oldu.

"Taristan'ın nerede olduğumu öğrenmesi an meselesi," dedi yeniden yürümeye başlayarak.

Bu kez Andry onun peşine düştü.

"Öyleyse elimizdeki vakti iyi değerlendirelim," dedi arkasından. Ne sis ne de içinde bulundukları durum neşesini kaçırabiliyordu.

Bu Corayne'i hem sinir ediyor hem de sakinleştiriyordu. Andry olmasaydı belki günlerini ufka bakarak, dağ geçidini aşan bir lejyonu bekleyerek geçirecekti. Kadimler gibi hiçbir şey yapmadan dünyanın sonunun gelmesini bekleyecekti.

Artık Iona muhafızları Andry'yi de Corayne'i de tanıyordu. Onları sert bakışlarla selamladılar, Andry, Corayne'i talim alanının bir ucuna götürdü. İki kör talim kılıcı onları bekliyordu.

Andry kürkünü çıkarıp bir bankın üstüne attı. Belinde bir el baltası olsa da omuzlarında kurt postu yokken daha çok kendisi gibi görünüyordu. Ölümsüzlerin arasında tuhaf duruyordu ama hâlâ Andry Trelland'dı. Son derece asildi, tek bir güneş ışını olmadığı halde sıcacıktı.

Sadece mavi yıldızla süslenmiş eski beyaz tuniği eksikti. Corayne, Andry Iona'ya geldiğinden beri tuniği görmemişti. Tunüğün Andry'nin odasında olduğunu, evinden hatıra kalan diğer eşyaları gibi kaybolmadığını düşünmek istiyordu.

Corayne hazırlandı, Kirmen Kılıcı'nı çözüp Andry'nin kürkünün yanına bıraktı. Sirandel bıçağını da çıkardı, onun yerine kör kılıcı aldı.

"Kalkan kullanmayı bilmiyorsan o kılıç hiçbir işine yaramaz," dedi Andry dikkatle Corayne'i izleyerek.

Uzun kalkanı ellerinin arasında tuttu. Kalkan Corayne'in boyunun yarısı kadardı, tepesi düz, alt kısmı sivriydi, sertleştirilmiş ahşaptan ve kırmızı deriden yapılmıştı.

“Bu űimdiye kadar verdiđin en kısa ders oldu,” dedi Corayne gülerek.

“Olabilir,” dedi Andry. “Elbette bir kalkan en çok kendini korumana yarar. Hem saldırabilir hem de bedenini büyük ölçüde koruyabilirsin.”

Bir kolunu kalkanın arka tarafındaki kayıűa geçirdi, diğer koluyla da kılıç salları gibi yaptı. D v ű pozisyonu aldı, ağırlığını ayaklarının  n kısmına verdi. Corayne dikkatle izliyor, aklından notlar alıyordu. Uzun boylu genç adama sevecen gözlerle bakıyor, uzun parmaklarının her hareketini, yüzündeki en ufak bir gerilmeyi bile takip ediyordu.

Onu en çok ekileyen űey Andry’nin iyice odaklanmış olmasıydı.

“Kalkanı rakibini geriletmek için de kullanabilirsin,” diye ekledi Andry, kalkanı vücuduna siper ederek ilerledi. Corayne hemen önünden çekildi. “Hatta kalkanla rakibinin yüzüne de vurabilirsin. Ama  nceliği kılıcına ver.”

Andry kalkanı eline tutuűturunca Corayne sarardı, kalkanın ađırlıđı onu űaűırtmıűtı.

Andry bir kaűını kaldırdı. “ ok mu ağır geldi?”

Corayne baűını iki yana salladı, kolunu kalkanın arkasındaki kayıűa geçirdi. Eski deri yumuűak ama sađlamdı, yeni yađlanmıştı.

“Tam tersi,” dedi Corayne. “Bir Kadim kalkanının kalDIRAMAYACAğım kadar ağır olduğunu sanıyordum.”

“Bu bir Kadim kalkanı değil,” dedi Andry kayıtsız bir tavırla. “İona muhafızları bana cephanelikten birkaç űey verdi.”

Kadim kalkanı deđil. Corayne kalkanın kayıűını sıkıca tuttu, parmaklarıyla bir zamanlar bu kayıűı tutan eski eli aradı. Bir hayaletle el ele tutuűmaya  alıűıyormuű gibiydi.

“Kadim kalkanı değil,” diye mırıldandı Corayne. “O’nun kalkanı.”

Andry'nin gözleri yuvalarından fırladı, anlamıştı. "Şey," dedi kekeleyerek. "Corayne, bilmiyordum..."

Corayne kederle derin bir nefes aldı, göğsü deri yeleğinin altında şişti. Burnuna yağmur kokusundan başka bir şey gelmedi. *Sanki bir kalkan babam gibi kokacak da,* diye geçirdi içinden kendi aptallığına söylenerek.

"Orada başka ne vardı?" diye sordu sertçe. İçinden babasının eşyalarını karıştırdıkları için Kadimlerle savaşmak geliyordu. Bir yandan da ellerinde başka neler olduğunu görmek istiyordu.

Andry kaşlarını çattı, başını iki yana salladı. "Bana sadece kalkanı verdiler. Gerisi beni ilgilendirmez," dedi. Yutkunurken gırtlığı inip kalktı. "Babamın da bir kalkanı vardı."

Corayne onu hatırlıyordu, kalkan harap haldeydi, ortasından çatlamıştı, Trellandların dairesinin duvarında asılı duruyordu. Andry'nin tuniği gibi kalkanın üstünde de mavi bir yıldız vardı.

"Babamdan geriye kalan tek şey o kalkandı," diye mırıldandı Andry, o da kederlenmişti. "İstersen biraz ara verebiliriz."

Corayne dişlerini gösterdi. Kalkanın kayışını sıkıca tuttu, diğer elini belindeki talim kılıcına attı.

"Vaktimiz yok," dedi kılıcı çekerek.

Kılıç kalkanın kenarına takıldı, ahşabı sıyrıp geçti. Corayne yüzünü buruşturdu, yanakları kıpkırmızı oldu.

"Sorasa ve Sigil bana bunları hiç öğretmedi."

Andry Trelland olumsuz bir şey söylemedi. Sadece Corayne'e göstermek için yine dövüş pozisyonu aldı.

"Sorasa ve Sigil şövalyelik eğitimi almadı ki," dedi. Corayne de aynı şekilde pozisyon alınca başını salladı. "Savaş bu kaleye gelirse karanlık sokaklarda dövüşüp ücra köşelerde boğaz kesmeyeceksin. Bir orduyla yüz yüze geleceksin."

Andry'nin eski ordusuyla. Şövalyeleri ve yoldaşlarıyla. Yaver arkadaşlarıyla. Dostlarıyla. Corayne yüzündeki ifadeden, bulutlanan gözlerinden Andry'nin de aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Rüzgâr tekrar esince Corayne ürperdi. Ama pelerinin giymemesi gerektiğini biliyordu. Birazdan ter içinde kalacaklardı.

“Önce kalkanla nasıl hareket ettiğini bir görelim, böylece neyi yanlış yaptığını anlayabilirim,” dedi Andry. O da talim kılıcını çekip Corayne'e doğru tuttu.

Corayne'in yüzü hâlâ yanıyordu. “Öz güvenime çok faydası olacağına eminim.”

Andry omuz silkmekle yetindi. Elinde dönen kılıç Andry'nin nazik görüntüsünün altında yatan ölümcül savaşçıyı ele veriyordu. Corayne bazen onun bir şövalye olmak üzere eğitildiğini ve pek çok savaştan sağ çıktığını unutuyordu.

“Hata yapmak gayet doğal,” dedi Andry. “Doğrusunu yapmayı böyle öğreniriz.”

Sonraki birkaç dakika boyunca Corayne bir sürü hata yaptı.

Andry karşısında dans ediyor, bazen de kalkanın ağırlığını kullanarak dengesini bozup onu şaşırtıyordu. Çok hızlı hareket ediyordu, o kadar çevikti ki Corayne bir yandan saldırıp bir yandan kalkanı yerinde tutmakta zorlanıyordu. Andry hatalarını nazikçe düzeltiyor, duruşunu ya da kalkanı tutuşunu ayarlıyor, alçak sesle tavsiyeler veriyordu.

Corayne ilk başta kendini aptal gibi hissedeceğini ve utanacağını sanıyordu. Ama Andry'nin sevinç tezahüratlarının ve gurur dolu gülümsemesinin verdiği şevkle cesaretlendiğini hissetti.

“İyi bir öğretmensin,” dedi sonunda, biraz nefesi kesilmişti. Andry birden durdu. “Diğer yaverler kesin sana imreniyordur.”

Andry'nin yumuşak ifadesi değişti, yüzü asıldı. Corayne nedenini anlamasa da bunu söylediğine pişman oldu.

"Elimden geleni yapıyordum," dedi Andry. Yeniden gülümsedi, bu son derece yapmacık bir gülümsemeydi. "Bazen yeterli oluyordu. Hadi, tekrar."

Talime devam ettiler, Corayne yavaş yavaş öğreniyordu. Sonunda Andry'nin ne kadar iyi dövüştüğünü ve kazanmasına bilerek izin verdiğini fark etti.

Andry sol elini hızla beline atıp Jydli baltasını çekti. Kılıcı hâlâ hareket ederek dikkatini oraya çektiği için Corayne az kalsın bunu fark etmeyecekti. Andry baltayı kalkanın kenarına geçirdi. Kolunu hızla çekerek bir kitabın kapağını açar gibi kalkanı Corayne'in elinden alıverdi.

Corayne bütünüyle savunmasız kaldı, Andry'nin talim kılıcı boğazına yaslanmıştı. İçgüdüsel olarak kendini geriye attı, taş zemine yığılıverdi.

Andry'ye özür dileme fırsatı vermeden başını kaldırıp gülmeye başladı.

"İşte şimdi yaverden çok akıncıya benziyorsun Trelland," diye kıkırdadı elindeki baltayı işaret ederek.

Andry başını iki yana salladı, kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Corayne sırtarak elini tuttu, talim kılıcını yerde bırakıp kalktı.

Sonra gözlerini kıstı, Andry'ye değil arkasındaki kaleye bakıyordu. Tiarma geri çekilen bulutların arasındaki gri kuleleriyle yarı sis yarı güneş ışığı içindeydi. Kadimler surun üstünde devriye geziyor, boynuzlar ve geyik heykelleriyle süslenmiş siperlerde ağır ağır yürüyorlardı.

"Corayne?"

Andry'nin sesi sanki uzaktan, suyun derinliklerinden geliyormuş gibi yankılandı. Midesi iyice bulanmaya başlayınca Corayne dişlerini sıktı.

“Bunu daha önce de görmüştüm,” diye fısıldadı titreyen bacaklarının üstünde doğrulurken.

Gözlerini kaleden hiç ayırmıyor, bu görüntüyü nereden hatırladığını bulmaya çalışıyordu. Işık tam olarak böyle vuruyordu, gölgeler aynı böyleydi. Talim alanında durduğu yer de aynıydı.

Andry kaşlarını çatmış ona bakıyordu, haklı olarak kafası karışmıştı. “Evet, haftalardır buradayız.”

Corayne onu duymadı bile.

“Burayı rüyamda gördüm.” Corayne’in nefesi kesildi, az kalsın yeniden düşecekti. Andry’nin sayesinde ayakta kalabildi, Andry elini sıkıca tutmuştu. “Buraya gelmeden önce gördüm.”

Andry bir şey söylediyse bile duymadı.

Kulaklarındaki kükreme Andry’nin sesini boğuyordu.

“Kirmen Kılıcı’yla burada duruyordum, Erida da vardı,” dedi Corayne güç bela, tir tir titriyordu. “Gözleri kıpkırmızıydı.”

Andry’nin yüzüne ateş bastı, gözleri kocaman açıldı. “Tıpkı?..”

“Tıpkı Taristan gibi.”

Rüzgâr yeniden esti.

“Hiç rüya gibi değildi.” Corayne tırnaklarını geçirerek Andry’nin elini iyice sıktı. Andry gözünü bile kırpmadı. “Erida’yı gördüm, şimdi seni nasıl hissediyorsam onu da öyle yakınımnda hissettim. Erida...”

Corayne’in sesi kısıldı.

“Beni gördü. Beni burada gördü,” dedi dişlerinin arasından. Midesi o kadar bulanıyordu ki talim alanına kusmaktan korkmaya başladı.

Andry kımıldamadan duruyor, Corayne’in elini bırakmıyordu. Endişe dolu gözlerini Corayne’e dikmiş, çatık kaşları

sert bir çizgi halini almıştı. "Erida rüyanda... seni mi gördü?" diye sordu tereddütle. "Corayne..."

Corayne'in içinden bir ürperti geçti. "Beni gören sadece Erida değildi."

Corayne uyanık olduğu halde bir şeytanın yakıcı dokunuşunu hissetti, gölgesi gözlerine doğru sokuluyordu. Bunlar sadece rüyasından hatırladığı görüntülerdi ama karşısındaki kale kadar nettiler. Ayağını bastığı taş kadar gerçektiler.

"Bekleyen beni Erida'ya gösterdi," diye fısıldadı Corayne, Andry'ye sokularak. Gözlerini sımsıkı yumdu, gözünün önünde Bekleyen'in karanlıktan bile koyu olan gölgesi belirdi.

Ağzına iğrenç bir tat doldu.

"Nerede olduğumu biliyorlar Andry."

Corayne istemeye istemeye gözlerini açtı ve tekrar kaleye baktı. Şimdi siperlerde gri giysili, ufak tefek biri vardı, saç örgüleri rüzgârda uçuşuyordu.

Valtik ciddi bir yüzle Corayne'e bakıyor, mavi gözleri parlıyordu. İlk kez sert görünüyordu, şakacı halinden eser kalmamıştı.

Corayne'in başı dönüyor, konuşurken nefesi tıkanıyordu.

"Vaktimiz kalmadı."

27

OLABİLECEK EN KÖTÜ ŞEY

Charlon

Nemli soğuk Iona'dan ayrıldıktan sonra da devam etti. Kış dağların arasındaki uzun vadinin her yerinde sert geçiyordu. Kar yağmıyordu ama her gün soğuk yağmurlar yağıyor, arada bir de bulutların arasından beklenmedik güneş ışınları süzülüyordu. Güneye doğru yaptıkları bir haftalık yolculuğun ardından Charlie kendini rüzgârın ve yağmurun aşındırdığı eski bir kaya gibi hissediyordu. Garion bile rahatsızlığını gizleyemiyordu, pelerininin yakasına gömülmüş pürüzsüz yanakları kırmızıya çalıyordu.

Lenava'ya vardıklarında öğle olmuştu ama Charlie zamanı güçlükle anlayabiliyordu. Gri gökyüzü kaşlarını çatmıştı, güneş inatla gizleniyordu.

Lenava, metropol Ascal'la ya da pembe tonlara bürünmüş güzel Partepalas'la kıyaslandığında tuhaf görünüyordu. Suç cenneti Adira bile buradan daha canlıydı. Calidon'un başkenti Charlie'ye durgun bir su gibi görünüyordu. Şehir

kapısının üstünde koyu mavi bir bayrak asılıydı, beyaz bir yaban domuzu uğuldayan rüzgârda dalgalanıyordu. Şehir taş bir duvarla çevrili büyük bir kasabaya benziyordu, Avamar Nehri'nin üstündeki tepede bir kale göze çarpıyordu. Liman, nehrin Şafak Okyanusu'nun buzlu sularıyla birleştiği yerdeydi ve sadece birkaç gemi barındırıyordu.

İnsanlar sokaklarda yürüyor, pazara ya da surların dışındaki tarlalara gidiyorlardı. Kaba saba bir çobanla iki köpeğin güttüğü bir koyun sürüsü ağır ağır ilerliyordu. Tezek yüklü arabalar geçiyordu. Ama durmadan yağan yağmur gri bir battaniye gibi seslerin çoğunu bastırıyordu.

Sessizliğin huzur vermesi gerekirdi. Oysa Charlie atıyla çamurlu sokaklarda ilerlerken kendini daha huzursuz hissediyordu.

Garion hâlâ tetikteydi, Amhara dövmelerini gizlemek için yakasını kaldırıp sıkıca bağlamıştı. Beyaz yüzü ve siyah saçları sayesinde şehir halkıyla uyum içindeydi, şehrin sakinleri kalın paltolarının ve kürklü başlıklarının altında süt gibi bembeyazdı.

Iona'dayken iyi bir fikir gibi görünüyordu, diye düşündü Charlie yutkunarak. Kadim anklavı dünyadan tamamen izole olmuştu ama Lenava'nın da oradan bir farkı yok gibiydi.

Charlie tekrar şehrin ana caddesi gibi görünen sokağa baktı. İki yanda atölyeler ve evler sıralanıyordu, çoğu dallardan ve harçtan yapılmıştı, çatıları sazdan, iskeletleri ahşaptandı. Yağmura rağmen pazar yeri insan kaynıyordu, tezgâhların bulunduğu alanın üstü ahşap bir çatıyla kapatılmıştı.

"Önce nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Charlie, Garion'a doğru eğilerek.

Amhara çarpıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Parmaklarıyla en yakındaki binayı işaret etti, binanın ahşap tabelası rüzgârda sallanıyordu. Charlie tabelanın üstünde kulplu bir

bardak resmi gördü. Tabelanın altındaki pencereler sıcacık parlıyor, taş duvarlar yılların izini taşıyordu.

Garion dizginleri tutarak atından indi. "Başka nereye olacak?"

Meyhanenin küçük bir avlusu vardı, Charlie de fazla bir şey beklemiyordu. Ama iki seyis atlarını ahıra götürmek için hemen yanlarında bitiverdi. Karşılığını almak için sabırsızlanıyorlardı.

Kadim paralarına dikkatle baktıkları, parmaklarını paranın üstündeki geyik kabartmasında gezdirdikleri Charlie'nin dikkatinden kaçmadı. İki delikanlının güler yüzü birden asıldı. Ama parayı geri çevirmediler ve başlarını şöyle bir sallayarak atları alıp götürdüler.

"İlk kez sahte para kullanmıyorum, bir de burun kıvırıyorlar," diye homurdandı Charlie.

Meyhane alçak tavanlıydı, ocakta yanan ateş yüzünden içeriye duman basmıştı, birkaç müşteriden kimi oturuyor, kimi de barda dikiliyordu. Kalmak için gayet uygun bir yerdi, Charlie hizmetten pek memnun kalmıştı. Birkaç dakika içinde kendilerine bir oda verilmiş, çantaları ve erzakları yerleştirilmiş ve güzel bir yemek hazırlanmıştı. Şarap biraz ekşiydi ama Charlie yine de içti ve küçük sandalyesinde arkasına yaslanarak gevşedi.

Sürgün de olsa Garion Amhara alışkanlıklarından kopmuyordu. Sırtını köşeye vererek oturmuştu, bir gözü sürekli salondaydı. Charlie'nin pek aldırdığı yoktu. Endişelerinden biraz da olsa sıyrılmak iyi gelmişti.

"Ee," dedi Garion sonunda, masanın karşısından bir kaşını kaldırarak Charlie'ye baktı.

"Ee," dedi Charlie de oflayarak.

Dışarıda yağmur yoğun bir sisten durmaksızın yağan bir sağanağa dönüşmüştü, iri yağmur damlaları camlardan aşağı süzülüyordu.

Charlie gevşemek için gösterdiği tüm çabaya rağmen masanın altında dizini sallayıp duruyordu.

Garion başını yana eğdi, simsiyah gözlerini kısarak baktı. "Seni bu kadar endişelendiren ne sevgilim?"

"Her şey," dedi Charlie sertçe.

Sesi fazla sert çıktığı için yüzünü buruşturdu. Şakağı hafifçe zonkladı, Charlie sımsıkı saç örgüsünü çözerek kestane rengi ıslak dalgaları serbest bıraktı. Sonra meyhanenin sıcak ve boğucu havasında fazla gelen pelerinini çıkardı. Diğer eşyaları yukarı taşındığı halde omuz çantasını vermemişti. Sahte mühürleri ve mürekkepleri heybelerindeki her şeyden daha değerliydi. Üstelik Andry'nin annesine yazdığı mektup da çantadaydı, Charlie onu parşömen sayfalarının arasına saklamıştı.

"Diyarın çok daha kötü bir yerinde de olabilirdik," dedi Garion yumuşak bir sesle.

"Çoğunu gördüm," dedi Charlie çok fazla şey hatırlayarak.

Bir ejderhanın kanatları, bir krakenin tuzlu iğrenç kokusu, dilindeki kül tadı, çamurların içinde debelenen yüzlerce kişilik ceset ordusu. Hepsi aklına üşüştü, görmezden gelmenin imkânı yoktu.

"Özür dilerim, ne bileyim," diye mırıldandı. "Bu bana çok zor geliyor..."

Garion elini masanın üzerinden uzatıp Charlie'nin elini tuttu. "Bir şey yapmadan durmak mı zor geliyor?"

"Tüm bunların içindeki yerimi görmek." Charlie gözlerini birleşmiş parmaklarına dikti, mürekkep lekesiyle kaplı parmakları Garion'ın parmaklarına dolanmıştı. "Bunun iyi

bir fikir olduğunu sanmıştım. Bu şekilde yardım edebileceğimi sanmıştım.”

“Bu iyi bir fikir, ayrıca buraya geleli daha bir saat oldu, biraz rahatla,” dedi suikastçı. “Hem Kraliçe Erida bir dolaptan fırlayıp yüzüne bir yumruk çakacak değil ya. Öyle bir şey yaparsa da...”

Masanın altında bir şey parladı, bronz ve ölümcül bir şey. Garion öteki eliyle hançeri çeviriyordu, becerikli elinde hızla dönen hançer bir bulanıklıktan ibaretti.

“Tüm endişelerimiz sona ermiş olur,” dedi hançeri tekrar yerine koyarak.

“İş Erida’yı öldürmekle bitmiyor ki.” Charlie istemeye istemeye elini çekti. “Taristan’ı ve arkasındaki çok daha korkunç şeyleri de hesaba katmamız gerek.”

Garion yüzüne Amhara maskesini taktı, ifadesi donuklaştı. “Bekleyen.”

Charlie dişlerini sıktı. “Biliyorum. Bana bile hâlâ aptalca geliyor.”

“Ejderhaları kendi gözlerimle gördüm. Artık her şeye inanırım,” dedi Garion öfkeyle. “Nereye gitmek istersen seninle geleceğim.”

Charlie’nin başı yine zonklamaya başladı. Sevgilisinin sözlerindeki imayı anlamıştı ve bu tüylerini diken diken etmişti.

“Corayne’i bırakmayacağım Garion,” dedi dişlerini sıkarak. “Daha önce de söyledim.”

Garion’ın itiraz etmesini bekledi. Kaçmak için tüm mantıklı sebepleri sayıp dökmesini bekledi. Suikastçı ise sandalyesini geri itti, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözleri bile sevinçle parlıyordu. Ama Charlie omuzlarının gerildiğini, ellerinin titrediğini fark etti.

“Garion...”

“Biliyorum,” dedi suikastçı, sonra da yürümeye başladı.

Olabilecek en kötü şeyi yaptığını görünce Charlie dehşete düştü.

Garion gülümseyerek selam verdi ve diğer müşterilerle konuşmaya başladı. Amharalara has karizmasıyla tüm salonu etkisi altına aldı, barmeni ve hancıyı büyüleyip meyhanenin müdavimlerini kendine hayran bıraktı.

Charlie yerin dibine girmek istiyordu.

Tersine kalan şarabını da bitirip Garion'a katılmak üzere masadan kalktı.

Charlie Lenavalılara kendini rahip olarak tanıttı, doğudaki dağların meşhur gümüş madenlerinin arasında bulunan kutsal Tiber tapınağını ziyarete gidiyordu. Garion da Partepalas'taki küçük loncaların birinden kendine koruma olarak tuttuğu bir paralı askerdi. Bu yalanı uydurmaları kolay olmuştu.

Hatta Charlie pazardaki birkaç satıcıyı kutsadı, dualarını daha az dikkat çeken paralarla takas etti. Günlerinin çoğunu kıyıdan kuzeye doğru yapacakları yolculuğa hazırlanıyormuş gibi yaparak pazarla liman arasında mekik dokuyarak geçiriyorlardı. Aslında ellerinden geldiğince bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı: haberler, söylentiler, yaşlı denizcilerden ve genç çiftçilerden hikâyeler.

Garion, Amhara Loncası sayesinde edindiği rahat tavırlar nedeniyle insanlara daha çekici geliyordu. Her türden insanı büyülüyor, sırf dünyada olup bitenlere dair anlatacaklarını dinlemek için meyhaneyi her gece müşterilerle dolduruyordu.

Anlatılanların çoğu birbiriyle çeliştiğinden Charlie parçaları bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Hiç değilse bunu başardım, diye düşündü Charlie bir sabah, elinde Andry'nin mektubu vardı.

Mektubu Kasa'ya giden bir gemiye teslim etti, geminin mürettebatı gri ufkun ötesindeki sıcak sulara yelken açmak için hazırlanıyordu.

Charlie, Andry'nin annesinin dünyanın korkunç kaderinden uzakta, kendi ailesinin yanında güvende ve emin ellerde olmasını diledi. Bu diyarda bir şeyleri hak eden biri varsa o da Andry Trelland'dı.

Charlie artık kendini o kadar da işe yaramaz hissetmiyordu, sadece oturup yağmuru izleseler bile. Artık uyandığında dünyanın sonunun yaklaştığını ve yanındaki sıcak bedenin gerçek olduğunu hatırlaması yalnızca bir an alıyordu. Bu ne bir rüya ne de dilekti. Garion yanı başındaydı, çoktan uyanmış ona bakıyordu. Lenava Partepalas'taki altın rengi yazdan olabildiğince uzaktı ama bu dingin anlar aynı hisleri uyandırıyor. Charlie kendini iyi hissediyordu, yüklerinden kurtulmuş gibiydi.

Bu anlar parmaklarının arasından kum gibi akıp gidiyordu.

Charlie bu dinginliğin sona ereceğini düşünerek korkuyordu.

Bir sabah hancının bağırılarıyla yataktan fırladılar, hemen giysilerini ve çizmelerini aramaya başladılar. Dışarı önce Garion çıktı, kılıcı belindeydi, elini Amhara hançerine atmıştı. Su gibi kayarcasına hareket ediyordu, Charlie daha sırtına bir gömlek geçiremeden koridora çıkmıştı bile.

Charlie söylenerek peşinden gitti, sonradan akıl edip o da kılıcını almıştı. Haydutlara, korsanlara ya da bu karmasına sebep olan her kimse onlara karşı pek işe yarayacağını sanmıyordu ama bir dövüşte eli boş girmemesi gerektiğini de biliyordu.

Dar merdivenden aşağıdaki salona indi, Garion çoktan hancının yanına varmıştı. İhtiyar adamın yüzü bembeyazdı, kekeliyor, titreyen parmağıyla sokağı işaret ediyordu.

Bir haftadan uzun zamandır handaydılar ve Charlie adamı hiç böyle korkudan dili tutulmuş halde görmemişti.

"Tamam, sakın ol," dedi Garion hancıya, ürkmüş bir hayvanı yatıştırır gibiydi.

Çabası biraz işe yaramış gibi görünüyordu. Yaşlı adam uzun beyaz sakalını sallayarak yine sokağı gösterdi.

"İstila," dedi fısıldar gibi. "İstila."

Charlie'nin içi buz kesti.

Garion yumuşak tavırlarını bıraktı, sakinlik aşılayan maskesi parçalandı. Siyah kaşlarını çattı, bakışları sertleşti. Hiçbir şey söylemeden gidip kapıyı açtı ve orada pek nadir bulunan güneş ışığına çıktı.

Charlie de titreyerek onu izledi. Kafası allak bullaktı. *Hemen eşyaları ve atları alıp tepelere kaç.* Ama bunların hiçbirini yapmadı, tersine Garion'ın peşinden gitti.

Meyhanenin önündeki sokak tepeye doğru kıvrılarak yükseldiğinden liman ve Şafak Okyanusu buradan net bir şekilde görünüyordu. Charlie elini gözlerine siper etti, dikkatle batı kıyısındaki tepelere, Madrence sınırına doğru baktı.

Güneşte parlayan çelikleri görmeyi bekliyordu. Zırhların ve kılıçların parıltısını, ilerleyen bir lejyonun uğultusunu bekliyordu. Nefesi tıkanarak kendini yeşil bir bayrak ve altın sarısı bir aslan görmeye hazırladı. Hatta daha da kötüsünü, kırmızılar içinde bir prensi ve yanında lanet bir büyücüyü.

Dağlardan, ormanlık yamaçların yerini alan karlı kayalıklardan başka bir şey göremeyince şaşırdı.

Garion birden Charlie'nin çenesini tuttu. Başını yavaşça batıdan okyanusa doğru çevirdi.

Garion tutmasaydı Charlie'nin ağzı açık kalacaktı.

Ufuk yelkenlerle doluydu, bayraklar sert esen rüzgâra kapılarak birer birer açılıyordu.

Charlie bayraklara tek tek bakarken gözleri yaşlarla doldu.

28

NEHİR

Erida

Taristan uyandığında Erida yarı giyinikti, Taristan yatakta döndü, gözlerini kırptırdı, darmadağın saçları kızıl bir yığın halinde yüzünün bir tarafına dökülmüştü. Yavaşça doğruldu, uykulu gözlerle yatak odasına bakındı. Erida bitişikteki odadan onu izliyordu, kollarını iki yana açmıştı, hizmetçileri kıyafetlerini giydirdiyordu.

Konrada'da daireleri daha küçüktü, bu da Taristan'ı kraliçenin kalabalık refakatçilerine daha yakın olmak zorunda bırakıyordu. Taristan'ın onlara tepeden baktığı herkesçe biliniyordu, bunu görmezden gelmek imkânsızdı. Taristan yataktan çıkarken hizmetçiler işlerini hızlandırdı.

Erida'nın parmaklarına taşlı yüzükler, bir bileğine de yakut bir bilezik takıldı. Erida az sayıdaki seçenek arasından gümüş sırmalarla süslenmiş gri bir elbise seçti. Hizmetçiler en son saçlarını tutam tutam ayırarak sırtından aşağı sarkan

uzun tek bir örgü halinde topladı. Sanki kürek kemiklerinin arasından bir halat sarkıyordu.

“Savaş giysileri için biraz erken.”

Taristan kapının çerçevesine yaslandı, üstü çıplaktı, pantolonunun beli aşağı kaymıştı. Niyeti hizmetçileri korkutmak ise başarmıştı. Hepsi gözlerini yere indirdi. Erida hizmetçilerin başının üzerinden gülümseyerek ellerinden sıyrıldı.

Bir kaşını kaldırarak Taristan’ı beyaz damarlı göğsünden çıplak ayaklarına kadar süzdü. “Hizmetçilerini çağırayım mı?”

“Bu bir tehdit mi?” dedi Taristan kaba bir sesle.

“Bu kadarı kâfi,” dedi Erida hizmetçileri savmak için elini sallayarak.

Az sonra kapı hizmetçilerin arkasından kapandı, Erida küçük salonda ışıl ışıl parlıyordu. Pencereden kıpkırmızı gökyüzü görünüyordu, güneş hayli yükselmişti.

Aklım bana ait.

Eskiden kendini yalnız hissettiğinde sakinleşmek için söylediği o sözü hatırladı. Şimdi ona bir kalkan gibi sıkı sıkı tutunuyordu. Bu söz kendisiyle düşüncelerinde gezinen şey arasında incecik bir duvardı.

Bir şeyin onu hafifçe çektiğini hissedince şaşırdı. Bir yanı dışarı çıkmak, bu yeni başlayan şeyle yüzleşmek istiyordu. Tek yapması gereken konseyini toplayıp her şeyi harekete geçirecek emri vermekti.

Diğer yanı ise gülümsüyor, heyecandan yerinde duramıyordu. Kapıyı tekrar kontrol etti, sonra öyle hızlı atıldı ki Taristan irkildi. Eteklerini savurarak koşup Taristan’ı omuzlarından tuttu, otuz iki dişiyle birden sırtıyordu.

“Iona,” dedi kelimeyi söylemeye bile zor cesaret ederek.

Taristan onu kollarından tuttu, Erida parmaklarının sıcaklığını giysisinin üstünden bile hissedebiliyordu. Taristan’ın kaşları endişeyle çatıldı. Siyah gözlerinde kırmızı parıltılar

oynaşıyordu. Belli belirsizdiler, çeliğin altındaki kıvılcımlar gibi. Yine de Taristan'ın zihniyle başka bir şey arasındaki ince perdeyi açığa vuruyorlardı. Şimdilik Taristan'ın simsiyah bir uçuruma benzeyen ruhu galip geldi ve kırmızılıkları yuttu.

“İona mı?” dedi Taristan.

“Corayne Kadim anklavına kaçmış,” dedi Erida kollarını sımsıkı tutan elleri görmezden gelerek. “Kirmen Kılıcı onda, yaşıyor ve yıkık bir kalenin duvarları içinde bizden kurtulabileceğini sanıyor.”

Taristan pek çok şeydi. Eski bir soydan gelen bir prens. Bir kraliçenin eşi. Bir şeytanın maşası. Bir paralı asker, bir katil, bir gelecek hayaliyle çırpınan kıskanç bir yetim. Hepsi birden yüzünde beliriverdi.

“Nereden biliyorsun?” Taristan'ın sesi titriyordu.

Bu hem bir soru hem de bir suçlamaydı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu tekrar, Erida'yı omuzlarından sertçe sarstı.

Erida bu kez ürkmedi. Kendinden emin ve gururlu bir tavırla Taristan'ın gözlerine baktı. O hayalet çekim devam ediyor, sanki bir nehir bacaklarını iterek onu odadan çıkarmaya çalışıyordu. Çekimin gücü giderek artsa da Erida yerinden kımıldamadı.

Taristan yavaşça, gözünü hiç kırpmadan, Erida'nın boynundaki bağcıkları çözdü. Bir eliyle ipekli elbisenin yakasını açarak Erida'nın köprücük kemiğini ortaya çıkardı. Elini tenine bastırınca Erida'nın nefesi kesildi.

Taristan'ın elinin altında tıpkı onun gibi yanmaya başladı.

“Erida,” diye fısıldadı Taristan hafif titretilen bir sesle.

Erida sadece gözünü kırpabildi, Taristan'ın elinde titriyordu. Söylemek istedikleri dilinin ucuna kadar gelmişti. Dikkatle Taristan'ın yüzünü, gözlerini, her bir santimini inceledi, hangi hislere kapıldığını anlamaya çalıştı.

Kraliçe, Taristan'ın etkilenmesini, gururlanmasını, meraka kapılmasını bekliyordu.

Artık her açıdan seninle bütünleştim, diye düşündü. Ayaklarımına kapanmalı, bunun için şükretmelisin.

Ne var ki içi burkuldu.

Taristan'da hissettiği şey öfkeydi.

"Yürüdüğün yolda seni takip ediyorum," diye tısladı, o da Taristan kadar öfkelenmişti. "Sonsuza kadar yürüyebilelim diye. Birlikte."

Taristan onu bırakmadı, parmaklarını bastırdığı yerler morarmaya başlamıştı. Bu acı Erida'nın kalbinin acısının yanında hiçbir şeydi. Öfke ve keder içinde birbirine karıştı, Erida ikisini birbirinden ayırt edemez oldu.

Sonunda Taristan elini çekti ama geri çekilmedi, olduğu yerde kaldı. Erida'nın karşısında dikiliyordu, onu ilk gördüğü günkü kadar tehlikeliydi. Yaşamının gerçeğini ortaya seren bütün yara izleri belirmiş, kızarmış teninin üstünde beyaz beyaz dışarı fırlamıştı. Taristan her şeyden önce hayatta kalmayı başarmış bir savaşçıydı.

"Senden bunu istemedim," diye tısladı. "Ne yaptığının farkında değilsin."

"Bekleyen'e gereken bedeli ödedin. Ben de benimkini ödedim," dedi Erida sertçe. Görmeyen gözlerle yatağında cansız yatan ihtiyar kadını düşünmemeye çalıştı.

"Rahatsız mı oldun?" diye bastırdı, delirmiş gibiydi. Kendini dizginlerini çekecek bir binicisi olmayan, dörtnala koşan bir at gibi hissediyordu. "Bekleyen'in gözünde seninle eşit olmamdan rahatsız mı oldun?"

"Erida," dedi Taristan. Öfke dolu hırıltısı havada çınladı.

Erida umursamadı, kanı zehire dönüşmüştü, damarlarını yakıyordu. Teni alev alevdi, ipek elbisesi tutuşacak diye korkuyordu.

“Ben kendimi neye inandırırırsam inandırayım sen de diğerleri gibisin,” dedi parmağını Taristan’ın gırtlığının altındaki çukura bastırarak. Gözleri sıcak yaşlarla doldu. “Beni onların gördüğü gibi görüyorsun. Damızlık bir kısarak olarak. Bir mal olarak görüyorsun.”

Bu doğru değil, diye fısıldadı bir yanı. Taristan’ın, önünde nasıl diz çöktüğünü hatırladı, kolayca, utanmadan. Öldürmek için nasıl ondan emir beklediğini. Her seferinde geri çekiliyor, arkasına geçiyor, savaşın ön cephesindeki bir asker gibi onu koruyordu. Kılıcını Domacridhan’ın boynuna dayamışken, Kadim’in hayatı onun elindeyken nasıl donup kaldığını hatırladı. Erida’nın hayatı tehlikede olduğu için durmuştu.

Yine de kendini tutamadı.

“Hayatım boyunca yalnızdım. Ve sandım ki sen...” Nefesi kesildi, boğulacak gibiydi. Sıcak gözyaşlarını zapt edebilmek için hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. “Sanırım artık hiç yalnız kalmayacağım.”

Nehir hâlâ onu ittiriyor, peşinden gelmesi için yalvarıyordu. Erida kendini nehre bırakıp sürüklenmek istiyordu. Bir anlığına bile olsa liderlik etmemek, sadece takip etmek istiyordu.

Taristan gözlerini Erida’ya dikmiş, dişlerini sıkıyordu. Onu izliyordu, gözlerini bedeninde gezdiriyor, *yargılıyordu*. Erida bunu bakışlarından anlıyordu. Bakışları tenini dağlıyor, her şeyi yakmakla tehdit ediyordu.

“Denge kurmayı öğrenmelisin,” dedi Taristan sonunda, omuzları çöktü.

Erida’nın gözleri kocaman açıldı.

“Ne cüretle bana ders vermeye kalkarsın?” dedi alaycı bir sesle.

Ama Taristan başını iki yana sallamakla yetindi. Yine Erida’ya yaklaştı, elini uzatıp boğazına dokundu. Erida elin-

den kurtulmaya çalışırken az kalsın kendi eteklerine takılıp düşecekti.

“O’nunla aranda bir denge kurmalısın. Artık hem O hem de sen varsın. İkiniz de buradasınız.” Taristan’ın sesi nedense değişip yumuşadı. Erida ona güvenmiyordu.

“İkiniz de,” dedi tekrar Taristan.

Bu kez elini boynunun omuzuyla birleştiği yere koyunca Erida kımıldamadan durdu. Sertçe yutkundu, gırtlığı Taristan’ın başparmağının altında inip kalktı. Taristan’ın eli hem tenini yakıyor hem de onu sakinleştiriyordu.

Denge, dedi o kısık ses, kendi sesi. Öfkesini ve pervasızlığını yenerek denge kurmaya çalıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, başını kaldırıp tekrar Eski Cor’lu Taristan’a baktı. Sanki onu ilk kez görüyordu. Ama şimdi yüzeyin altını da görüyordu. İçindeki, gözlerinin arkasındaki savaşı, durmadan dengede tutmaya çalıştığı ağırlığı.

Nehrin akıntısını.

Bunun onu götürmek isteyen hoş bir tatlı su akıntısı olmadığını fark edince ürperdi, bu öyle hafif bir akıntı değildi. Bu püsküren bir magmaydı, kıpkırmızıydı, sonsuz ve kızgındı. Bu kapkara gökyüzündeki yıldızların yavaş, amansız dansıydı, yıldızlar istese bile bu dansa son veremezdi.

“Taristan,” diye fısıldadı.

Aklım bana ait.

Gözleri yine yanmaya başladı. Kendisi görmese de biliyordu. Gözleri artık safir mavisi değildi.

Kıpkırmızıydı.

“Biliyorum,” dedi Taristan, yanan alnını Erida’nın boynuna dayadı. “Biliyorum.”

Erida’nın burnuna yine duman kokusu geldi. Kendi elbisesinden mi yoksa kafasındaki şeytandan mı geldiğini bilmiyordu. Bir önemi de yoktu.

Birden kapı hızla açıldı, yüzü bembeyaz olmuş bir nedime belirdi. Eşikte durdu, diğer nedimeler de arkasındaydı, hepsi sapsarıydı, tir tir titriyorlardı. Kraliçeyi ve eşini rahatsız etmek büyük cüretti. Erida'nın zihninin kuytularında bir şey kafalarını koparmak istercesine hırladı. Erida önce bu dürtüyle başa çıkmakta zorlandı, görüş alanı beyaza dönerek parlamaya başlayınca başını çevirmek zorunda kaldı.

Taristan boynunu bıraktı, Erida'yı çıplak göğsüne yasladı. *Beni saklıyor*, diye geçirdi içinden Erida. *Yaptığım şeyi saklıyor*.

"Leydim, konsey katedralde toplandı. Fakat..."

Erida, Taristan'ın göğsünde kaskatı kesildi, sırtı dimdikti, iki eliyle birden elbisesinin kıvrımlarını sıktı. Sağlam elinin tırnakları avucuna battı.

Yine de başını çevirmedi. Gözleri yanarken, görüş alanına siyah-kırmızı bir pus çökerken bunu yapamazdı.

Yine de sırada neyin olduğunu biliyordu.

"Leydi Harssing ölmüş Majesteleri."

Erida eli ayağı tutmaz olmuş gibi kendini kocasına bırakıverdi. Nedimeler kraliçelerinin üzüntüden fenalaştığını sanacaktı. Hepsi Harssing'in Erida'ya sadece danışmanlık değil, annelik de yaptığını biliyordu.

"Ah," diye inledi Erida, yüzünü Taristan'ın omzuna gömmüştü. Kocasının kolunu sırtına dolayarak onu tuttuğunu hissetti.

"Galiba uykusunda ölmüş. Huzur içinde," diye devam etti aptal kadın. "Ne kadar üzgün olduğumu..."

"Bizi yalnız bırakın," diye hırladı Taristan.

Prensin gazabına uğramaktan korkan kadın üstüne basılmış bir fare gibi bir ses çıkardı. Sonra kapıyı çarparak ikisini sessizliğin içinde yalnız bıraktı.

Yalnız kalınca Erida yutkunarak boğazına oturan yumruyu bastırdı. İçini çekerek geri çekilip kuru, amansız gözlerle

Taristan'a baktı. Taristan dikkatle yüzünü inceledi, Erida ses etmedi. Keder arıyorsa bulamayacaktı.

"Neyse ki yas elbisemi giymiştim," dedi Erida eliyle gri elbisesini göstererek.

Bu bir itiraftı.

"Biliyordun," diye mırıldandı Taristan.

"Biliyordum," dedi Erida yakasının bağcığını yeniden bağlayarak. "Oldu bir kere."

Taristan'ın dudakları kıvrıldı. "Oldu bir kere."

Her şey Erida'nın düşündüğünden daha kolay oldu.

Erida, Thornwall'un haritalarından birini açtı, bu hisarları ve garnizonları tek tek gösteren, lejyonların kırmızı mürekkeple işaretlendiği haritaydı. Danışmanları sessizce onu izlerken parmağını Ascal'dan kıtaya doğru kaydırdı.

Calidon.

İtiraz edenler olmuştu. Calidon fakir bir krallıktı. Parıldayan bir tahta küçücük bir mücevher olacaktı. Galland lejyonları yeni dönmüştü. Kış hâlâ sürüyordu, erzak tedarik edebilseler bile pahalıya mal olacaktı. Orduları doyurmak kraliyet hazinesinin boşalmasına neden olabilir, küçük lordların ve askerlerin isyanına yol açabilirdi. Erida bunların hiçbirini duymuyordu. Dağ geçitlerinin ne durumda olduğunu. Deniz yoluyla gitmenin tehlikelerini.

Erida için hiçbir şey imkânsız değildi. Taristan için de.

Damarlarındaki şeytan tanrı için de.

Erida tanrıyı başındaki taç gibi, ellerindeki mücevherler gibi hissedebiliyordu.

Taristan haklıydı.

Kendini gerçekten insan suretinde bir tanrı gibi hissediyordu, damarlarında katıksız bir güç dolaşıyordu.

Erida'nın beklediğinin aksine Bekleyen konuşmuyordu, şimdi kapı açılmış, sofraya kurulmuştu. Ziyafet hazırlanmıştı, mideye indirilmeyi bekliyordu. Kafasında hâlâ *Beni içeri al, kalmama izin ver*, sözleri yankılanıyordu ama sadece bir anı olarak. Bekleyen'in fısıltıları artık bildiği bir dilde değildi, dış takırtılarıyla dolu bir tıslama gibiydi. Erida, Bekleyen'in nefesini ensesinde hissediyordu, bazen sıcak ve nemli, bazen de buz gibiydi. Ama karanlık hiç değişmiyordu, yıldızların arasındaki boşluk kadar siyah ve ıssızdı. Taristan'ın gözlelerinden bile derindi.

Neyse ki yine de Bekleyen'i anlayabiliyordu. İstekleri bazen lav akıntısı, bazen de bir nehir olup onu dürtüyordu. Erida isterse onlarla savaşabiliyor, suya karşı koyabiliyordu. Ayaklarını çamura gömerek bedeniyle hiç bitmeyen basınca set çekebiliyordu.

Bazen de kendini akıntıya bırakmak daha kolay geliyordu.

Bekleyen'in dokunuşu korkunç ve muhteşemdi. Taristan'ın dediği gibi gereken tek şey dengeydi.

Erida işlemeli peçelerinin arkasında her gün bu denge için çalışıyordu. Artık değerli taşlarla ya da zarif dantellerle süslenmiş ince ipekli peçeler takıyordu. Saraylılardan birinin çılgınlık atarak kaçıp herkese kraliçelerinin içine şeytan girdiğini, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu söylemesi hiç işine gelmezdi.

Bırak Bella Harrsing'in yasını tuttuğumu sansınlar, diye düşünüyordu peçesini takarken. *Bırak bir müddet daha beni yufka yürekli sansınlar*.

Leydi Harssing'in ölümü ertesi sabah unutulmuştu bile. Danışmanları ve saraylılar yaşlı kadının ölümü üzerinde pek durmadılar. Önlerinde düşünülmesi gereken bir savaş vardı.

Ama Erida unutmadı, kalbinin dokunulmamış son köşelerinde hep Bella'yı hatırlıyordu. *Bella bana yardım etmek istedi*, diyordu kendine. *Etti de*.

Erida ve Taristan tüm ihtişamlarıyla tekrar yola çıkarlarken şehir tezahüratlarla inliyordu. Arkalarında yarı yarıya yıkılmış bir saray bıraktılar, liman hâlâ harap haldeydi, korsan saldırısının yol açtığı enkazdan hâlâ dumanlar yükseliyordu. Halk her nasılsa bunların hiçbirini önemsemiyordu, önlerinde kazanılacak yeni bir zafer vardı. Bir krallık daha ele geçirilecek, eve bir taç daha getirilecekti.

Erida Dişi Aslan'dı, bir imparatoriçeydi. Yeri taht değil, savaş alanıydı.

Lord Thornwall toplanma yeri olarak Rouleine'i seçti. Hem Galland'ın dört bir yanındaki lejyonlara ve hisarlara hem de Siscaria, Madrence ve Tyriot'daki elçilere haber gönderdi. Erida'nın gitgide büyüyen imparatorluğunun her köşesinden ordular çağrıldı, tüm mızraklar Rouleine'e çevrilmişti.

İlk seferde Erida uzun yolculuktan ve askerî kamptan nefret etmişti. Tozdan, kokudan, bir arabanın içinde ya da at sırtında hoplayıp durmanın yol açtığı ağrılardan rahatsız olmuştu. En çok da konsey çadırından, lordların ve yarım akıllı veliahtların oturduğu uzun masada poz kesmekten nefret etmişti. Artık hepsi değişmişti. Şimdi toplantıların çoğunu Thornwall idare ediyor, danışmanlar da genelde kraliçeyi ve eşini rahatsız etmeye çekiniyordu. Ordu doğu ufkuna doğru ilerlemeye devam ettiği müddetçe Erida halinden memnundu.

Katettikleri her kilometre ağzında eriyen güzel bir yemek gibiydi. Kanı deli gibi akıyor, kalbi hızla çarpıyor, soğuk kış rüzgârı ateşler içindeki yüzüne ılık bir esinti gibi geliyordu. Nehrin akıntısını sürekli hissediyordu. Bugün mutlu bir köpek yavrusu gibi etrafında hoplayıp zıplıyordu. Bu, Erida'ya yerini, hedefini ve önünde uzanan geleceği hatırlatıyordu.

Bekleyen onu korkuttuğu kadar da keyiflendiriyordu.

Erida bunun için yaratıldığını hissediyordu, tıpkı taht için yaratıldığı gibi.

Kilometreler geçtikçe ordusu büyüyor, uçsuz bucaksız arazide bir gölge gibi uzuyordu. Sadece ikmal arabaları bile sayılarını iki katına çıkarmıştı. Süvariler, piyadeler, okçular, mızraklılar, şövalyeler. Profesyonel lejyon askerleri de vardı, ellerinde küreklerle ilerleyen köylüler de. Soylu lordlar ve gülünç zırhlar ve sırmalar içindeki oğulları. Ceset ordusu da oradaydı, kimseyi korkutmamak için geriden geliyorlardı.

Taristan onları uzak tutmaya dikkat ediyordu.

Erida'nın lordları artık ceset ordusunun değerini anlamıştı. Dahası bir hortlaklar ordusuna karşı koyamayacaklarını biliyorlardı.

Köylerin talan edildiğine, çorak tarlaların köküne kadar yağmalandığına, ormanların yakıldığına ya da yakacak odun için kesildiğine dair haberler geliyordu. Nehirler büyük kampların atıklarıyla doluydu. Açık araziler çamur deryasına dönmüştü. Hiçbiri Erida'yı endişelendirmiyordu. İmparatorluğun bedeli buydu.

Herkes bedel ödeyecek. Benim ödediğim gibi.

Günler hızla geçiyordu. Erida dengeyi kurmaya çalışıyor, Bekleyen'in fısıldayan aşkının dalgalarıyla yıkanıyor ama asla derine dalmıyordu. Yine de yemek yemesi, uyuması, onu giydiren ya da bakımını yapan nedimelerin varlığını kabul etmesi gerektiği sürekli hatırlatılıyordu.

Taristan'ın maskesini şimdi anlıyordu. Sakin, kayıtsız tavırlarını. O durgun yüzey, altında çalkanan girdabı gizliyordu. Bunu Erida da hissediyordu, zihni kendi düşünceleri ve Bekleyen'in sinsice istekleri arasında bocalıyordu.

Ordusu haftalarca Yaşlı Aslan'ın suları ve Kale Ormanı'nın karanlık gölgeleri arasında, bir taraftan nehirle, bir taraftan

ormanla çevrelenmiş topraklarda ilerledi. Ordu hatları bir tırtıl gibi uzayıp kısalarak hareket ediyordu. Erzak arabaları da onlarla birlikte nehri takip ediyor, böylece kalabalık lejyonları doyurmak kolaylaşıyordu. Askerler halinden memnundu, hem kraliçe maaşlarını artıracaklarını da vadetmişti. Askerlerin sadakatini zafer ve para vaadiyle kazanmak kolaydı.

Arazi tanıdıktı. İlk seferde de bu yoldan gitmişlerdi, toprak hâlâ izlerini taşıyordu. Atı araba tekerleklerinin bıraktığı izlerin ve altüst edilmiş toprağın üstünde ilerlerken Erida etrafı izliyordu, kırağı vurmuş ağaçlar parıl parıldı.

Burada artık sınırlar yoktu. Ne Madrence ne de Siscaria ile. Ufuk Erida'ya aitti ve ordu eskisi gibi düşmanlardan korkmuyordu. Zafer çoktan kazanılmış gibi ilerliyorlardı.

Erida'nın maiyeti, yavaş arabalardan ve piyade erlerinden daha hızlı giden süvarilerle birlikte en öndeydi. Hedefleri Rouleine'di, lejyonların geri kalanı orada toplanacaktı, Erida'nın birliği tüm hızıyla oraya doğru ilerliyordu.

Taristan en başından beri yanındaydı, atının sırtında dimdik oturuyor, kırmızı pelerini arkasında dalgalanıyordu. Işık Taristan'ın üzerinde tuhaf bir ışıltı oluşturuyor, Erida ona kalın bir camın arkasından bakıyormuş gibi hissediyordu.

"Vergon'a yaklaştık," dedi Taristan bir sabah, bedeni hâlâ yola dönüktü. Ama başını çevirip nehir vadisinin üstündeki tepelere baktı.

Erida dişlerini sıktı. Yoldan Vergon Kalesi'ni göremiyordu ama yıkıntıların birkaç kilometre ötede olduğunu biliyordu. Kale duvarlarına giden dikenli tepeyi, şapeli, yosunların arasından parlayan vitraylı camı ve bir tanrıçanın ikiye bölünmüş yüzünü hatırlıyordu. Orada bir Kirmen yanmıştı, altın bir iplik parçası, krallığı oluşturan dikişlerden biri.

Artık yanmıyordu, bir daha da hiç yanmayacaktı.

Taristan'ın Kirmen Kılıcı, kutsanmış çeliği yoktu. Ver-gon'a gidip elleriyle kazısa bile Kirmen'i yeniden açamazdı.

Erida atının sırtından uzanıp Taristan'ın eldivenli elini tuttu. Taristan da Erida'nın elini tutup sertçe sıktı, yüzü kıpkırmızı oldu, dudakları aşağı doğru büküldü.

"Üzgünüm," dedi Erida, aklına başka bir şey gelmemiştir.

Taristan cevap vermedi ama düşüncelerini okumak kolaydı.

Hemen hemen bir ay önce Taristan, Konrada'da göğsünü tutarak yere yığılmıştı. Corayne'in onun Kirmen Kılıcı'yla parçalara ayırdığı Kirmen'i kaybettiklerini hissetmişti. Erida kaybettikleri Kirmen'e çok yakın oldukları için kocasının şimdi bu acıyı yeniden yaşadığını anlamıştı.

Ama Kirmen Kılıcı olmadan yapabilecekleri bir şey yoktu. İkisinin de.

Erida'nın zihnini saran öfke Bekleyen'in öfkesine karışyordu. İkisi de öfkeden köpürüyordu. İkisi de çaresizlik nedir, güçsüzlük nedir bilmiyordu.

Ortak bir yanımız var, diye düşündü Erida, hâlâ Taristan'ın elini tutuyordu.

Başka bir varlığın birleşmiş parmaklarını dürttüğünü hissetti. Bekleyen aç bir nehir gibi parmaklarının arasından akıyordu.

Thornwall yürüyüşü o günlük durdurunca Erida öfkeyle soludu, teğmenlerin ıslıkları saflarda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Güneş daha yeni batmaya başlamıştı, alçak bulutların arkasında kıpkırmızıydı. Karanlığın çökmesine daha saatler vardı ve Erida yola devam etmek için yanıp tutuşuyordu.

Yine de Taristan'ın attan inmesine yardım etmesine ses çıkarmadı. Seyisler atlarıyla ilgilenirken birlikte az ötedeki yükseltiye kurulmuş olan büyük çadıra doğru yürüdüler.

Lord Thornwall'un gergin bir yüzle peşlerinden geldiğini görünce Erida şaşırdı. Sefer ona gerçekten yakışıyordu.

Thornwall her şeyden önce bir askerdi. Ama gözleri bir şeyle gölgelenmişti.

“Lordum?” dedi Erida.

Thornwall hafifçe başını eğdi. “Bu akşam toplantıya katılmanız gerekiyor Majesteleri.”

Erida gözlerini kırptırdı. “Bilmediğim bir şey mi var?”

Thornwall hemen başını iki yana salladı. “Hayır, elbette yok. Size verdiğim raporlar eksiksizdi.”

Gerçekten de her sabah ordunun ilerleyişinden lordların kamp ateşi başındaki atışmalarına kadar detaylıca yazılmış raporlar veriyordu.

Erida gözlerini kıstı, dikkatle komutanının yüzünü inceledi. “O zaman başa çıkamadığın bir sorun mu var Lord Thornwall?”

Thornwall yine başını iki yana salladı. “Hayır.”

Avucundaki yara kaşınıyor, bütün gün ata binmekten zonkluyordu. Erida yumruğunu sıkıp acıyı daha da artırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Ne öyleyse?” dedi sertçe.

Thornwall dişlerini sıkarak bir Erida'ya bir Taristan'a baktı. Derin bir nefes aldı.

“Lordlarınız sizi görse iyi olur,” dedi. “İkinizi de.”

Kraliçe kendini tutamayıp bir kahkaha attı, içindeki gölge de sinsice güldü.

“Zaten yeterince görmüyorlar mı? Onlarla birlikte at sürüyorum, kendi süvarilerimin başındayım. Bunu babam bile yapmamıştı, değil mi?”

Babam bile. Ondan önceki krallar da. Sadece ben öncülerle birlikte at süreceğim, bir asker gibi yolculuk edecek kadar cesurum. Aklından düşünceler geçmeye başladı, her biri bir öncekinden daha vahşiydi. Gittikçe vahşileşiyorlardı, neredeyse onu alt

edeceklerdi. *Denge*, dedi içinden, dişlerini sıktı. Elini yumruk yaptı, koluna bir acı yayıldı. Bu onu sakinleştirdi.

Aklım bana ait.

“Doğru söylüyorsunuz Majesteleri,” dedi Thornwall gözlerini yere indirerek.

Erida sırtını dikleştirdi, sesi sertleşti. “Kaprisli lordları pışıpışlamayı bıraktım. Bunlarla uğraşamam. Onları kendin pohpohla. Benden bekleme.”

Thornwall şaşırarak başını kaldırdı, genelde sadece savaş alanında gösterdiği bir kararlılıkla Erida’nın gözlerine baktı.

“O kaprisli lordlar binlerce askere komuta ediyor,” dedi, Erida onu hiç bu kadar sert bir sesle konuşurken duymamıştı.

Erida’nın parmakları bembeyaz kesildi, yumruğunu o kadar sıktı ki acıdan her yeri kıpkırmızı görmeye başladı. Sakin kalabilmek için tek yapabildiği buydu.

“Hayır, sevgili Thornwall,” diye tısladı. “Sen komuta ediyorsun.”

Sen de bana hizmet ediyorsun.

Binlerce atın ve askerin geceyi geçirmek üzere yerleşmekte olduğu büyük bir savaş kampında bulundukları halde Erida sessizlikten başka bir şey duymuyordu. Sessizlik kraliçeyle komutan arasında birikse de Lord Thornwall olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyordu, Erida ihtiyar bir adam görüntüsünün altındaki askeri görmeye başlamıştı. Kararlı, zeki ve tehlikeli.

Erida ne diyeceğini bilemedi, söyleyecek bir şey aradı.

“Kraliçeme bir kelle söz vermiştin Lord Thornwall.”

Taristan’ın sesi sessizlik duvarını parçaladı. Gözlerini komutana dikmişti, öfkeden kudurduğu açıkça ortadaydı.

Bana bir kelle getir. Kimin kellesini getireceğine sen karar ver. Erida, Ascal’da böyle demişti. *Corayne. Domacridhan. Amhara. Konegin. Bana düşmanlarımı getir.*

Lord Thornwall birini bile bulamamıştı.

Bu, Thornwall'u kendine getirmeye yetti, komutan gözlerini yeniden sakince yere indirdi. Yanakları kızardı, yüzü pancar gibi oldu. Ne kadar utandığı açıkça ortadaydı. Gri sakalına rağmen azarlanmış bir yaver gibi görünüyordu.

Erida fırsatı kaçırmadı.

Thornwall kraliçenin koluna girdiğini hissedince sarardı, öfkesine rağmen kraliçenin dokunuşu yumuşacıktı.

"Sen bir avcı değilsin Otto," diye mırıldandı Erida. Nasıl yapacağını bilmese de Thornwall'u elinden geldiğince yatıştırmaya çalıştı. Gallandlı Erida hayatı boyunca kimseyi yatıştırmamıştı. "Bir hain de değilsin."

Komutan, Erida'nın dokunuşu altında gevşedi, yeniden derin bir nefes aldı.

"Sen fırsatçılar ve yılanlar gibi düşünecek biri değilsin," diye devam etti Erida. Diğer eliyle peçesini kaldırdı, yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı. "Bu başarısızlık için seni suçlayamıyorum."

Thornwall hemen selam verdi, bu kez yerlere kadar eğilmişti. Kalkarken dizleri çatırdadı, başı öne eğikti.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye mırıldandı, başını kaldırıp yine Erida'nın gözlerine baktı.

Erida da gözlerini komutanın yüzüne dikti. "Ben bu ordunun başıyım ama sen kalbisin. Benim için atmaya devam et."

"Başüstüne, Majesteleri," dedi Thornwall, elini kalbine götürerek selam verdi.

Erida gülümsedi, dudakları o kadar gerildi ki ağzı iki yanından yırtılacak sandı.

"Ne savaş ama," diye mırıldandı, uzun zaman önce konsey salonunda, Temurijon'dan ve lejyonlarının savaş alanında Hesapsızlarla karşı karşıya gelmesinden bahsederlerken de böyle demişti.

Thornwall yol yorgunluğuna rağmen birden canlandı.

“Ne savaş ama,” diye tekrarladı gözleri parlayarak.

Bu kadarı yeterliydi. Erida dönüp çadıra girerek soğuk karanlığın içine çekildi.

Çadırın tentesi Taristan’ın arkasından kapanınca kendilerini alaca karanlığın içinde buldular. Taristan masadaki mumları yakmaya koyuldu, sonunda küçük alan aydınlandı.

“Ona karşı çok yumuşaksın,” diye homurdandı Taristan, Erida’ya bir göz atarak, Erida oturmuş, çizmelerini çıkarmaya koyulmuştu.

Oflayarak sağlam elini salladı.

“Tam olarak olmam gerektiği gibiyim,” dedi bıkkın bir sesle. “Kaç tane taç takarsam takayım Thornwall beni kızı gibi görüyor. Bana sadık kalması için oynamam gereken rol buysa ben de oynarım.”

Taristan’ın siyah gözleri mum ışığında parladı.

“Senden gerçekten korkulur,” dedi, gururlanmış gibiydi. “Bekleyen olmasa bile korkulur.”

“Ben tam olarak olmam gerektiği gibiyim,” dedi Erida bir kez daha, sesi fazla yumuşak çıkmıştı. Sonra yüzünü buruşturdu. *Küçük bir kız gibi konuşuyorum.*

Taristan yanına oturunca alçak yatak sarktı, ağırlığıyla bel veren şilte neredeyse yere degecekti. Erida, Taristan’a yaslandı, onu koluyla sarmasına ses çıkarmadı.

Taristan, Erida’nın elini tuttu. “Peki bana karşı kimsin?”

“Kendimim,” dedi Erida. “O her kim ise.”

Bekleyen yine aralarına girdi, birbirine kenetlenmiş parmakları gibi gergindi. Erida bu kez onları birbirine daha çok bağlamak mı, yoksa ayırmak mı istediğini anlayamadı.

Kaşlarını çattı, gözleri kapanıyordu. Hangisi olduğunu düşünemeyecek kadar yorgundu.

Aklım bana ait.

Taristan yanında kaskatı kesildi, omuzları endişeyle gerildi. Erida başını hafifçe çevirip Taristan'a baktı, alnındaki sert çizgileri inceledi.

"Vergon için üzgünüm," dedi Erida tekrar. İçten içe bir Kirmen'i kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlayamayacağını biliyordu. Onunla birlikte bir armağanı da kaybetmişlerdi.

"Beni endişelendiren Vergon değil," diye hırladı Taristan. Erida ürperdi. "Oradan çıkan şey."

Erida yine ürperdi, bu kez korkudan ürpermişti. *Ejderha*. Hâlâ Ward'ın bir yerlerinde dolaşıyordu. Kimsenin emrinde olmadan istediği gibi geziyordu. Erida sertçe dudağını ısırды, bir ejderhanın süvarilerine neler yapabileceğini düşünmemeye çalıştı. Taristan'a. Ona.

Ama yanmayı reddediyorum, dedi içinden, gözlerini sımsıkı kapattı. *Yanmayı reddediyorum*.

İçinin derinliklerinde nehir birden ısındı, sanki korkusunu silip götürebilecekti. Erida'nın vücuduna ateş bastı, gözleri yanmaya başladı. Gözlerini hızlı hızlı kırptırdı, yüzüne soğuk bir su çarpmak istedi.

"Ronin'e güvenmek zorundayız," dedi sonunda ayağa kalkarak.

Taristan oturduğu yerden kuşkuyla güldü. Erida onu suçlayamazdı. Kendine de kızıl büyücüye duyduğu ani güvene de inanmakta güçlük çekiyordu.

"Her şeyden önemlisi," diye ekledi dili dolaşarak, "Bekleyen'e güvenmek zorundayız."

Masadaki mumların alevi sıcıyor, dans ediyordu, her biri sapsarı birer yıldız gibiydi. Erida bir müddet mumları izledi, sonra çadırın duvarına vuran kendi gölgelerine baktı. Mumlar gibi onlar da dalgalanıyor, kımıldanıyor, asla sabit durmuyorlardı. Taristan'ın gölgesi de yatağın üzerindeki pozisyonunu yansıtarak kamburlaşmıştı.

Erida'nın gölgesi ise upuzundu, çarpılmıştı. Erida bir an başında olmayan bir tacın silüetini görür gibi oldu.

Hayır, bu bir taç değil, diye düşündü gözlerini kısarak. Gölge tekrar değişti, netleşti.

Boynuzlar.

Erida bahar geldiğinde tepelerin yeşereceğini biliyordu. Altın sarısı buğdaylarla dolu tarlaların ışıldadığını, ormanların av hayvanlarıyla dolduğunu, Alsor'un eriyen kar sularıyla dolup taşıdığını hayal edebiliyordu. O zaman yollarda askerler değil, tüccarlar ve kervanlar olacaktı. Ama araziye hâlâ kış hâkimdi, baharın ilk tomurcuklarına daha haftalar vardı. Ağaçlar çıplak, tarlalar delik deşik ve gri, pürüzsüz taşların üzerinden akan nehrin suları sığıdı.

Erida yine de araziye tanıdı. Rouleine'e ilk yürüyüşlerinin anısı hâlâ tazeydi ve her geçen kilometre biraz daha netleşiyordu. Kraliçenin süvarileri nehir boyunca yine aynı yolu takip ederek ilerliyordu. Yukarıda Galland'ın yeşil bayrakları dalgalanıyor, aslan büyük ordunun üstünde kükrüyordu. Eski Cor'un gülleri çiçeklerden ve sarmaşıklardan oluşan dikenli bir kolye gibi aslanın boynuna dolanmıştı. Aslanın pençelerinin altında gümüş rengi aygır, deniz kızı ve yanan bir meşale vardı.

Madrence, Tyriot, Siscaria, diye geçirdi içinden Erida. Aslanın altında, benim altımda birleşmişler.

Rouleine'in üzerinde dalgalanan bir bayrak yoktu.

Erida bir zamanlar şehrin olduğu yere, Alsor ve Gül Nehri'nin birleştiği yere baktı. Lejyonların toplanma yeri burasıydı, tüm ordu toplanınca da Calidon'a doğru yürüyüşe geçeceklerdi. Erida, Galland'ın tüm güçlerinin diyarı ele geçirmek için bir araya geldiğini hayal dahi edemiyordu.

Gücün hafif uğultusu vücudunda şarkı söylüyor, onu sıcacık kollar gibi kucaklıyordu.

Şehrin yangından kararmış surları aşağıda kalmıştı. Artık olmayan şehrin sınırlarını oluşturuyorlardı. Geri kalan her şey harabeye dönmüş, ya yanmış ya da sular altında kalmıştı. Küllere ya da çamura gömülmüştü.

Yakın.

Erida bu emrin tadını dilinde hâlâ duyabiliyor, Lord Thornwall'un kafasını salladığını görebiliyordu. Rouleine'i yok etmeyi Thornwall önermişti, böylece hiçbir düşman sınır şehrinin Galland'a karşı kullanamayacaktı. Ama artık böyle bir sınır yoktu, oyun tahtasındaki taşlar gibi haritadan silinmişti.

Erida en çok da Rouleine kuşatmasından önceki küçük kızı hatırlıyordu. On dokuz yaşındaydı ama hâlâ bir çocuktuk. Dünyadan habersiz, sıradan. Savaş kazanmak şöyle dursun, savaşmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordu.

Kapıları yıkıp şehri teslim olmaya zorlayan Erida'nın ordusu değildi. Nehirden sürünerek çıkan bambaşka şeylerdi. Etleri sarkan, iskelete dönmüş cesetlerdi, başka bir diyardan, başka bir Kirmen'den doğmuşlardı. Erida o gece karanlıkta nehrin karşı kıyısını izlerken onlardan korkmuştu. Taristan onu tutmuş, fetihlerinin gerçek yüzünü görmeye zorlamıştı.

Erida da gözlerini açarak izlemişti.

Bir daha da asla o küçük kız olmamıştı.

29

KÖKLER VE KANATLAR

Domacridhan

Kadim deniz yolculuğuna asla alışamayacağını düşünüyordu. Gemi sallandıkça dalgalara lanetler okuyordu. Şimdi bir atın sırtında karada olmayı isterdi. Denizde bir dakika daha çile çekmektense Ward'ı at sırtında iki kez katetmeyi tercih ederdi.

Ascal'dan çoktan kurtulmuşlardı ama Dom'un işkencesi devam ediyordu.

Yolculuğun bir sonraki etabında daha bir saat geçmeden deniz tutmaya başladı. Domacridhan mürettebatın kuşkulu bakışlarından ve sinsi gülüşlerinden kaçarak küçük kamarada uyumak için aşağı indi. Sorasa'nın peşinden geldiğini hissetti, suikastçı bir ölümlünün olabileceği kadar sessizdi.

"Kamaraya ihtiyacın varsa..." diye başladı Dom.

Sorasa sert bir bakışla sözünü kesti, yüzünü tiksintiyle ekşitti.

"Seninle bir hasta yatağını paylaşmaya niyetim yok," dedi ters ters.

Yine de şaşırtıcı bir nezaket gösterisinde bulunarak kapıya bir kova ve minik bir kese toz bıraktı. Dom bu ikincisinin ölümlü bir adamı öldürmeye yarayacağını tahmin ediyordu. Bir Kadim olduğu halde keseden uzak durmaya dikkat etti.

Dom üstelememesi gerektiğini biliyordu. Sürgün edilmiş de olsa Sorasa kanlı bir Amhara'ydı. Sorun çıkarmak şöyle dursun gözlerine bile bakamayan korsanlarla dolu bir gemide uyumaktan korkusu yoktu.

Artık Sorasa'yı ne zaman saldırmayı düşündüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ya da ne zaman hedef şaşırtacağını. Sorasa, Corranport'a, yarı yarıya yanmış şehirle birlikte harabeye dönmüş limana bakınca ikincisi olduğunu tahmin etti. Sorasa kıyı şeridini inceliyor, bakışları dumanlarla deniz arasında gidip geliyordu. Düşünceleri takmakta ustalaştığı maskenin arkasına gizlenmişti.

Dom'un kendi düşünceleri çalkalanıyor, dalgalar gibi midesini bulandırıyor.

"Her mil bizi Corayne'e biraz daha yaklaştırıyor olabilir. Olmayabilir de," dedi, sesinde pek çok anlam yüklüydü.

Uyanık geçirdiği saatlerde sürekli bunu düşünüyordu. *Corayne'in nerede olduğunu bilmiyorsak nereye gittiğimizi de bilmiyoruz demektir. Ya da ona nasıl yardım edeceğimizi.*

Sorasa sesini çıkarmadı ama itiraz da etmedi, ağzı sert bir çizgi halini almıştı. Bu da onayladığını gösteriyordu.

Suikastçı haftalardır olmadığı kadar iyi görünüyordu. Canlanmış gibiydi. Hava mevsim normallerine göre hayli ılık olduğundan üstünde sadece ince bir gömlek ve pantolon vardı, kısa saçları ensesinde toplanmıştı. Bronz tenindeki simsiyah dövmeleleri tamamen göz önündeydi. Burada kimliğini saklamak için hiçbir nedeni yoktu. *FırtınaKızı'nın* mürettebatı kim olduğunu zaten biliyordu. Zehir ve toz keseleriyle yeni bir de hançerin takılı olduğu kemeri her zamanki gibi belindeydi.

Küçük pencere kabarıp alçalan sulara bakıyordu. Pencereden tek bir kez bakması Dom'un kendini yatağa atmasına yetti, sırtüstü uzanıp bulantısını biraz hafifletmek istiyordu.

Sorasa kendi kendine kıkırdadı, Dom'un deniz yolculuğuna dayanamaması onu hâlâ pek eğlendiriyordu.

Gidip kalın camdan dışarı baktı.

"Bugün üç tane daha gelmiş," dedi dalgın dalgın, *FırtınaKızı*'nın yanı sıra seyreden gemileri sayıyordu. "Bu hafta toplam on oldu."

Dom yarı kapalı gözlerle onu izliyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. "Korsan gemileri mi?"

Sorasa mırıldanarak onayladı. "Bir de Tyri gemileri. Bayrakları görebiliyorum. Meliz son birkaç aydır limanları yakmak ve ittifak kurmakla meşgul."

Sorasa'nın bakır rengi gözleri parladı.

"Kraliçe Erida'ya duydukları nefret onları birleştirmiş gibi görünüyor."

Dom ölümlülerin krallıkları hakkında pek bir şey bilmiyordu ama o bile bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu anlamıştı. Tyri prensleri ve korsanlar birbirlerinden uzun zamandır nefret ediyordu.

"Son zamanlarda hepimizi birleştiren şey bu," diye mırıldandı. "Umarım bu nefret diyarı savaşa sokmaya yeter, yoksa Erida, Taristan sayesinde o kadar güçlenecek ki kimse ona karşı koyamayacak."

"Umarım." Sorasa başını iki yana sallayarak küfretti.

Dom yatakta kendini geminin sallantılarına bıraktı, bedenini sarsan bu devinime adapte olmaya çalıştı. Gözlerini üstündeki alçak tavana dikti, ahşap plakalardaki sarmal şekilleri inceledi, artık her biri tanıdık geliyordu.

“Yakında Orisi’de olacağız, orada yeni haberler alacağız. Erida sefere girişince de bize sadece takip etmek kalacak,” diye mırıldandı Dom planı bir dua gibi tekrarlayarak.

“Eh, takip denemez. Yani öyle umut ediyorum,” dedi Sorasa yüzünü buruşturarak. “Bu kelimedenden nefret ediyorum.”

Dom, Sorasa’ya baktı, dudaklarının tiksintiyle kıvrıldığını gördü.

“Hangi kelimedenden, takip etmek mi?”

Sorasa kaşlarını iyice çattı.

“Umut etmek.”

Denizde işkence gibi bir hafta daha geçirdikten sonra Dom ada şehri Orisi’yi gördü. İçinden suya atlayıp limana kalan son bir mili yüzmek, *FırtınaKızı*’ndan kurtulmak geldi. Sorasa’nın sert bakışlarıyla olduğu yere çivilendi.

Limanın ağzının bir dizi avcı gemisiyle korunduğunu görünce şaşırdı. Ona Ward Boğazı’ndaki ambargo duvarını hatırlatmışlardı. Gemilerin yarısında altın sarısı denizkızı işlemesiyle süslenmiş turkuaz rengi Tyriot bayrakları dalgalanıyordu. Geri kalanında bayrak yoktu.

Korsanlar, dedi Dom içinden.

Tyriot’ın geri kalanı Erida’nın kontrolü altında olduğu halde ada şehri başkaldıran prenslerle korsanların yaptığı ittifak sayesinde düşmemiştir.

Meliz geminin pruvasında gururla dikiliyordu, bir eliyle halata tutunmuştu, saçları rüzgârda dalgalanıyor, bedeni de yelkenlerden biriymiş gibi görünüyordu. Gülümseyerek adaya, ablukaya ve limandaki gemilere bakıyordu. Ne kadar gurur duyduğunu Dom bile anlamıştı.

Orisi suç cenneti Adira’ya benzemiyordu. Burası gerçek bir şehirdi ve üçgen şeklindeki adanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Batı tarafından yüksek sarp kayalıklarla kaplıydı,

doğusunda ise mavi-yeşil sığıklara doğru uzanan düzlükler yer alıyordu. Beyaz duvarlı tapınaklar ve kırmızı kiremitli villalar yükseklerden denize bakıyor, aşağıdaki düzlüklerde ise pazar yerleri ve iskeleler uzanıyordu. Dom limandan bile yabancı otların ve selvi ağaçlarının kokusunu alabiliyordu.

Kuzeye kışın sisi çökmüşken Orisi güneş içindeydi, deniz ve sokaklar ışığa boğulmuştu.

“Sanki tanrılar isyan eden bu şehre gülümsüyor,” dedi Sorasa limana yaklaşırlarken.

Yanaştıktan sonra hiç vakit kaybetmeden gemiden inmeleri Dom’u pek sevindirdi. Bir an önce karaya ayak basmak için Meliz ve Sorasa’nın peşinden iskele tahtasından koşarcasına indi.

Ayakları sabit zemine basınca düşecekmiş gibi sallanmaya başladı, ölümsüzlere özgü çevikliği olmasaydı yere kapaklanabilirdi. Neyse ki Sorasa da sallanıyordu. Meliz’in hali onlardan da beterd, denize alışkın olduğu için iskele tahtasından adımları birbirine dolanarak inmişti. Geminin dümencisi Kireem de Jydli yarması Ehjer’le birlikte onlarla geliyordu. Kaptanlarının ölümsüz bir prensin yanında korunmaya ihtiyacı varmış gibi Meliz’in iki yanına geçmişlerdi.

“Erida’nın ne yaptığına dair bir haber varsa önce Denizler Prensi’ne ulaşır,” dedi Meliz tepeyi işaret ederek. “Sizi ona götüreceğim.”

Orisi rıhtımı kalabalıktı, sokakları insanlarla dolup taşıyordu. Her türden, her ırktan denizci göze çarpıyordu. Tyri denizcileri de güneşten yanmış ve denize dayanıklı olduğu halde korsanları onlardan ayırt etmek kolaydı. Daha sert, güneş ışığına rağmen daha solgun bir görünüşleri vardı. Savaş bulutlarının altında sıkışıp kalmışlardı.

Amhara, Meliz’in hemen arkasından yürüyordu, dövmelelerini saklamak için pelerinin içine gömülmüştü, saçları açıktı.

“Ödül avcılarına ya da suikastçılara karşı temkinli olmalı mıyız?” diye sordu Dom, Sorasa’nın kulağına doğru eğilerek.

Almasad ve Ascal’daki afişleri, aranıyor yazısının altındaki yüzlerini ve isimlerini hatırladı. Kendi yüzünü görmeye hazırlanarak hemen rıhtımı çeviren binaların duvarlarını gözden geçirdi.

Sorasa başını iki yana salladı ama yine de başlığını başına çekti. “Korkmana gerek yok Kadim. Orisi kraliçeye karşı koyuyor. Buradan seni gammazlayacak biri çıkmaz. Çıkarsa da vay haline.”

Korkmana gerek yok.

Dom kalabalık sokaklardan geçerlerken Sorasa’ya baktı, söylemediği şeyi duyuyordu.

Senin korkmana gerek yok.

Sorasa Sarn’ın tek düşmanı Galland kraliçesi değildi. Sadece saray değil, kendi loncası da onu arıyordu. Amhara yoldaşlarını öldürdüğü için Dom başka bir suikastçının onu gördüğü yerde öldüreceğini düşünüyordu. Belki de onu buraya kadar takip etmişlerdi.

Bunu düşününce göğsü yanmaya başladı. Birden pelesinin önünü açıp Sorasa’yı kendine çekmek istedi. Sorasa Sarn’ı ona zarar vermeye kalkacak olanlardan korumak istedi. *Sanki benim korumama ihtiyacı var da*, diye geçirdi içinden, başını iki yana sallayarak bu aptalca fikri kafasından attı.

Sorasa küçümseyen bakışlarla Dom’u izliyordu. Aklından geçenleri okumuş gibiydi.

“Sen kendin için endişelen Dom,” dedi yürümeyi sürdürerek. “Umarım Denizler Prensi’nin önünde kendini rezil etmezsin. Aslında hiç konuşmasan daha iyi.”

Rıhtımı ve gemileri geride bırakarak adanın içlerine doğru ilerlediler. Sokaklar burada da denizcilerle doluydu. Orisi, ailelerini de yanlarında getirmiş olan Tyri denizcilerle kaynı-

yordu. Erida, Tyriot'ı ele geçirdikten ve ülkeyi yönetmesi için lordlarını bırakarak gittikten sonra çoğu denizci ana karadan kaçmıştı. Şehir bu yüzden askerî bir kale ya da sığınmacı kampı gibi görünüyordu. Bütün kapılar ve pencereler ardına kadar açıktı, Orisi halkı soydaşlarını bağına basıyordu.

Dom adalı olamayacak kadar beyaz ve sarışın olduğundan her zamanki gibi göze batıyordu. Boyu çoğundan uzundu, omuzları diğerlerinin yanında yukarıda kalıyordu. Sorasa ise bronz teni ve keskin bakışlarıyla başlığının altında sıradan bir Jydli kadına benziyordu.

Denizcilerden, korsanlardan ve işgal edilen topraklarından kaçan sığınmacılardan oluşan kalabalığın içine karıştıverdiler. Rıhtımın yakınındaki meydan beyaz duvarlara tutturularak gerilmiş tentelerle bir kampa benziyordu. Erkekler derme çatma masalarda oturan donanma subaylarının önünde uzun kuyruklar oluşturmuştu. İsimlerini yazdırıyor, para ve üniforma alıyorlardı.

Adamın biri tentelerin birinin altından parmağıyla Dom'u göstererek Tyri dilinde bir şeyler haykırdı.

Dom gerildi, bedeni pelerininin altında kaskatı kesildi. Bir elini kılıcına atarken diğeriyle Sorasa'yı omzundan tutup yanına çekti.

"Denizci olup olmadığını soruyor," dedi Sorasa, Dom'un elinin altında gerilmişti. Ama bir müddet öylece kaldı, sonra silkinerek Dom'un elinden kurtuldu.

Dom başını eğince Sorasa'nın pişmiş kelle gibi sırtıttığını gördü.

"Erida'yı korkunç bir sürpriz bekliyor," diye mırıldandı Sorasa.

"Tyriot teslim olmadı mı?" diye sordu Dom, kafası karışmıştı.

Sorasa'nın bakır rengi gözleri başlığının altından parladı. "Erida öyle sanıyor olabilir. Ama bu teslim olmak değil. Bu bir savaş, Erida da savaşın yaklaştığını göremeyecek kadar kibirli. Geriye sadece nereye saldıracaklarını seçmek kalıyor."

Dom heyecanına bakarak ona güvenmek istedi, istemese de çoğu şeyde güvendiği gibi. Ne var ki içinde kötü bir şey olacakmış gibi bir his vardı.

"Erida ve Taristan asıl karada güçlü," dedi alçak sesle. "Siz ölümlüler Uzun Deniz'i savaş gemileriyle doldursanız bile Erida'nın lejyonlarının ve Taristan'ın ceset ordusunun Ward'daki şehirleri ezip geçmesine engel olamazsınız."

Bu da bizi Corayne'e bir adım bile yaklaştırmaz. Nerede olabileceğine dair bir ipucu bile bulamayız.

Meliz sokaklarda ona seslenen pek çok denizciye rağmen hiç durmadı. Hatta birkaç denizci onu alkışladı, hepsi de korsandı. Tyriler o kadar heyecanlanmışa benzemiyordu. Korsanlar onların eski düşmanıydı ve sadece ortak bir düşman karşısında onlarla ittifak yapabilirlerdi. O da şimdilik.

Korsan kaptan onları mavi-beyaz boyalı bir kapıya götürdü. Kapının iki yanında muhafızlar duruyordu, miğferleri balık pulu şeklinde desenlerle süslenmişti, ellerinde altın sarısı mızraklar vardı ve zırhlarının üstüne deniz yeşili kısa pelerinler giymişlerdi.

İki muhafız da Meliz an-Amarat'ı durdurmaya yeltenmedi, Meliz uzun adımlarla yürüyerek rahat bir tavırla içeri girdi, diğerleri de arkasından geliyordu. Kaptanın Denizler Prensi'nin çevresinde iyi tanındığı belliydi.

İçerisi serin ve gölgeliydi, villa taş döşeli, yemyeşil avluların ortasında bulunuyordu. Koridorlar görevlilerle ve yaverlerle doluydu ama herkes açılıp Meliz'e yol veriyordu. Meliz tuzdan aşınmış giysileri ve toplanmamış kıvrır kıvrır saçlarıyla heykel-

lerin içinde bir bez bebeğe benziyordu. Onları koridorlardan geçirerek ortasında fiskiye bulunan bir iç avluya götürdü.

Beyaz badanalı duvarların önünde sıralanmış muhafızlar üç adamı koruyordu. Meliz yüzünde çarpık bir gülümsemeye ışığa adım atınca üçü de başını ona doğru çevirdi.

Meliz bir kolunu dansçılar gibi geriye doğru savurarak eğilip abartılı bir selam verdi.

“Ekselans,” dedi gülerek, sanki bunu söyleyerek muhteşem bir espri yapmıştı.

Denizler Prensi selam vermedi ama dudakları hafifçe kıvrıldı, kaptanın selamı onu keyiflendirmişti. Denizcileri gibi o da bronz tenliydi, Meliz’in saçlarının rengine yakın kıvrıkcık siyah saçları vardı. Ama gözleri bal rengiydi, altından yapılmış tacı deniz yeşili tek bir taşla süslenmişti.

“Kaptan an-Amarat,” dedi yaklaşarak. “Biz de tam senden bahsediyorduk.”

Meliz yara izleriyle dolu elini şöyle bir salladı. “Ne zaman bahsetmiyorsunuz ki?”

Sonra gözlerini küçük bir masada oturan diğer iki adamın üstünde gezdirdi.

“Amiral Kyros, Lord Malek,” dedi ikisini de başıyla selamlayarak.

Dom üniformalı olanın Kyros olduğunu tahmin etti. Diğeri, Lord Malek, ışıltılı mor bir cübbe giymişti. Gözleri açık renkti, esmer teni güney krallıklarından olduğunu gösteriyordu.

“İlk raporlar hiç de beklediğimiz gibi değil,” dedi Kyros, çakmak çakmak gözlerini Meliz’e dikmişti. Üstünde Tyri denizcilerinin mavi üniforması, belinde yüksek rütbeli olduğunu gösteren mücevherli bir kuşak vardı. “Fleethaven yanmış ama tamamen yok olmamış, ayrıca Galland gemilerinin çoğu limanda değilmiş.”

Meliz bir kahkaha attı. "Raporları okumaya devam etmek mi, yoksa doğrudan orada bulunanlardan mı dinlemek istersiniz?"

Sorasa güldüğünü belli etmemek için yüzünü gizlerken Lord Malek tiksinti dolu bir bakışla cevap verdi.

"Çok erken saldırdın," diye homurdandı. "Sabredip Erida'nın donanmasının geri kalanını beklemedin. Buna cesaret edemedin."

"Cesaret mi?" Meliz'in yüzü ciddileşti, gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

"Sakin olun Lord Malek," dedi Denizler Prensi yeniden volta atmaya başlayarak.

"Prensim." Kyros bembeyaz bir yüzle lorduna baktı. "Meliz an-Amarat gibi iğrenç bir korsanı savunacağınız hayatta aklıma gelmezdi."

"Önce Dişi Aslan'ı bir kafese koyalım da sonra köpek balıklarının avlamaya devam ederiz," dedi Denizler Prensi doğruca Meliz'e bakıp gülümseyerek. Meliz de ona gülümsedi.

İki şimşegın havada çarpışmasını izler gibiydiler.

"Harekete geçmek zorunda kalmamın sebebi sabırsızlık değildi," dedi Meliz, yürürken sallanıyordu. "Bu ikisiydi."

Bütün gözler Kadim ve suikastçıya döndü, bakışları mızrak gibi delip geçiyordu. Dom artık ölümlülerin şaşkın bakışlarına alıştığından hiç oralı olmadı. Ama Sorasa'ya nasıl baktıklarını görünce irkildi, iki adam da giysilerinin altından görünen dövmeleeri süzüyordu.

Kalbi hızla atmaya başlasa da Sorasa bu dikkatli bakışlar altında hiç kımıldamadı.

Denizler Prensi başını kuşkuyla iki yana salladı.

"Karşıma geldiğın her sefer sabrımı zorluyorsun Meliz," dedi. "Önce sokaklarıma kavgacı bir korsan sürüsü getirdin, şimdi de avluma bir Amhara."

Sorasa'nın sesi zehir gibiydi. "İnan bir Denizler Prensi'nin karşısına çıkan ilk Amhara ben değilim."

"Beni korkutan da bu ya," dedi Denizler Prensi sertçe. "Peki diğeri konuşabiliyor mu?"

Dom içgüdüsel olarak sırtını dikleştirdi, Denizler Prensi'ne mevki sahibi herhangi birine bakar gibi baktı. Mide bulantısı daha tam olarak geçmese de heybetli bir görünüşü vardı.

"Ben İonalı Prens Domacridhan, Kayıp Glorian'ın oğullarından," diye gürledi Dom.

Sorasa'nın kıs kıs güldüğü dikkatinden kaçmadı.

Prens hafifçe ıslık çaldı. "Gerçekten tuhaf dostların var Meliz."

"Denizler Prensi kadar tuhaf olmasalar da," diye cevapladı Meliz.

Prens pek keyiflenmiş gibiydi. Sorasa'ya ve hançerlerine son bir kez daha baktıktan sonra omzunu silkti. "Ee? Haftalarca kafa patlattığımız planı tam olarak ne yapıp da mahvettiler?"

Meliz bir sandalyeyi avlunun karo döşemeleri üzerinde sürükleyerek Kyros ve Lord Malek'in arasına çekti. İç geçirerek sandalyeye çöktü, bir çizmesini masanın üzerine koyunca iki adam tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Sarayı ateşe verdiler," dedi Meliz halinden memnun bir tavırla. "Neredeyse kraliçeyi öldürüyorlardı, değil mi?"

"Neredeyse," diye yanıt verdi Sorasa soğuk bir sesle.

Üç adam aralarında bakıştı, hem dehşete düşmüş hem de etkilenmişlerdi.

"Bunun üzerine zamanımın kalmadığını anladım," diye devam etti Meliz. "Şehir kontrol altına alınınca devriyelerin sayısı üç katına çıkacak ve Erida limanı kapatacaktı. Gemim ve mürettebatım zarar görmeden planı uygulamak için elimden geleni yaptım."

“Pekâlâ,” diye homurdandı Kyros. Bir korsanı takdir etmenin canını sıktığı belliydi. “Sanırım şu an bundan iyisini umamayız.”

“Peki şu anda durum tam olarak nedir?” Usulca konuştuğu halde Sorasa’nın sesi avluda yankılandı. “İttifakınız ne aşamada?”

Diğer iki adam canlı bir Amhara karşısında korkup susarken Denizler Prensi, Sorasa’ya doğru bir adım atmaya cesaret etti.

“Sallantıda,” dedi.

“Lord Konegin’den haber aldınız mı?” diye sordu Malek. “Yoksa başarısız girişiminden sonra sırra kadem mi bastı?”

Konegin. Dom ismi zihninde evirip çevirerek kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Gözlerinin fal taşı gibi açıldığına bakılırsa Sorasa ondan çok daha fazlasını anlamıştı. Amhara dudaklarını birbirine bastırarak sessizce dinlemeye koyuldu. Dom da aynısını yapmaya karar verdi.

Denizler Prensi, Meliz’e bakıp güldü. “Hangi başarısızlığı? Saraydaki ziyafette Prens Taristan’ı herkesin gözü önünde öldürmeye kalkmasından mı bahsediyorsun? Yoksa Erida’nın yerine bir Madrentine prensesini geçirmeye çalışıp kızın ölümüne neden olmasından mı?”

Malek geniş omuzlarını silkti. “Aptalın teki de olsa Konegin, Erida’yı tahttan indirmek için tek çaremiz. Yoksa Erida devrilemeyecek kadar güçlenecek.”

“Lecorra’daki casuslarımız Erida’nın Dük Reccio’ya gönderdiği emirleri ele geçirdi,” dedi Kyros. Bir parşömen çıkarıp masanın üzerine yaydı. “Askerî casuslar tarafından Ascal’dan ivedilikle gönderildi.”

Denizler Prensi fıskiyeinin etrafından dolaşp parşömenin üstüne eğildi. Bir parmağını kâğıdın üzerine koydu, diğer eli

arkasındaydı. Sorasa ve Meliz de muhafızları dehşete düşürerek masaya doğru eğildi.

Dom geride durarak parşömene baktı. Bilmediği bir ölümlü dilinde yazılmıştı.

“Aceleyle yazılmış bir kopya,” diye açıkladı Kyros. “Ama kelimesi kelimesine doğru.”

“Erida lejyonlarını Rouleine’de toplanmaya çağırıyor.” Denizler Prensi doğruldu, yakışıklı yüzü sertleşti. “Rouleine zaten bir harabe değil mi? Erida orayı kendi eliyle yok etmedi mi?”

“Kuzey seferi henüz sona ermedi. Aptal kraliçenin gözünü o kadar kan bürümüş ki karların erimesini bile beklemiyor,” dedi Lord Malek. Kâğıdı kendisi de inceledi. “Niyeti Calidon’a yürümek.”

“Dağ geçitlerini kullanarak.” Kyros oturduğu yerde göğsünü gururla şişirdi. “Denizden çıkarma yapamayacağını biliyor.”

Meliz başını iki yana salladı. “Calidon küçük bir krallık. Erida’nın işine yaramaz. Diyarın bir ucuna karla kaplı birkaç kayalık için gidecek ha?”

Calidon.

Kelime Domacridhan’ın kafasında bir çan gibi tekrar tekrar çalmaya başladı. Bu çan sesi beş yüzyıllık anılarla yankılanıyordu. Sisin içinde beliren kara porsuk ağaçları. Yarı güneş yarı gölgeler içindeki bir dağ vadisinden esen sert rüzgâr. Zirvelerdeki hiç erimeyen kar. Gri bir dağın tepesinde çoğu kişinin hiçbir zaman göremeyeceği bir kale şehir.

Ölümlüler ona Calidon diyor.

Dom orayı Iona olarak biliyordu.

Ev.

Alnından ter boşandı, yalpalayarak tek bir adım attı ama bu kadarı da yetmişti. Midesi hâlâ bir geminin güvertesindeymiş gibi allak bullak oldu.

Sorasa masadan fırladı, bakır rengi gözleri görülmemiş bir endişeyle Dom'un gözlerine dikildi. Kaşları çatıldı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Dom aynı şeyi onun da görmesini, düşüncelerini kolayca okuyabilmesini diledi.

"Corayne," diye fısıldadı.

Masada oturan Meliz buz gibi oldu, çekici tavırları siliniverdi.

Corayne Iona'da. Soydaşlarımın yanında, güvende, sapa sağlam. Hâlâ hayatta. Dom mide bulantısını bastırmak için yutkundu. *Erida bunu biliyor. Orduları Corayne'e doğru harekete geçmiş bile.*

Kalbi duracak gibiydi, yer ayağının altından kayıyordu. *Taristan da biliyor.*

Ama Sorasa'nın tek gördüğü Dom'un düşecek gibi yalpaladığıydı. Düşmesin diye onu iki koluyla birden sardı.

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Sakin ol."

Dom derin bir nefes almaya çalıştı, avlunun havası birden boğucu gelmeye başlamıştı. *Burnundan nefes al, ağzından ver.* Kirmen ordusunun gölgeleriyle ilk karşılaşmalarından sonra Sorasa ona böyle demişti. Şimdi de onun dediğini yapıyordu, gözleri çakmak çakmaktı, Dom'a nefes alma tekniğini yeniden gösterirken göğsü sertçe inip kalkıyordu. Dom elinden geldiğince Sorasa'nın ritmine uyarak nefes alıp vermeye çalıştı.

"Artık nerede olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı Sorasa, o kadar yakınında duruyordu ki Dom gırtlığındaki titreşimleri hissedebiliyordu. "Artık bir şeyler yapabiliriz."

"Kızımın nerede olduğunu biliyorsun."

Meliz'in sert sesi Dom'u birden kendine getirdi. Meliz hızla masadan kalkıp öfkeli bakışlarını Dom'a dikti.

"Evet," dedi Dom dişlerinin arasından.

Dom başını sallayınca Sorasa onu bırakarak kenara çekildi. Dom yine de duvara yaslandı, sırtı hafifçe kamburlaşmıştı ama kendi başına ayakta durabiliyordu.

Teşekkür ederim, demek istedi.

Söylemese de Sorasa duydu. Başını şöyle bir sallayarak karşılık verdi.

Dom birden üstüne çevrilen bakışları hissediyordu, herkes dikkatle yüzüne bakıyordu. Sorasa ise tekrar fıskiye doğru dönmüş, gözleri uzaklara dalmıştı. O da biliyordu. Birden Dom'un sırtına binen yükün, her an bu yükün altında çökecekmiş gibi olduğunun farkındaydı.

"Kraliçe Erida ve Taristan, Calidon'daki Kadim anklavı Iona'ya yürüyor," dedi Dom sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. Gözünün önüne dehşet verici görüntüler geliyor, memleketinin yakılıp yıkıldığını, halkının katledildiğini görüyordu. "Benim anklavıma."

Meliz birden yanında bitiverdi. Dom'u kolundan sertçe tuttu.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu.

Dom bu kelimelerin altında yatan niyeti apaçık duydu.

Corayne'e nasıl yardım edebilirim?

Sorasa kendi kendine söylenerek Prens gibi volta atmaya başladı. "Erida tüm lejyonlarıyla hareket edecek," diye mırıldandı. "Tüm ordusu tek bir yere yığılacak."

Denizler Prensi yüzünü buruşturdu.

"Biz denizde güçlüyüz," dedi özür diler gibi.

Sorasa bunu duyunca birden durdu. Başını kaldırdı, saçlarını geriye atınca boynundaki dövmelerden biri göründü. Dom hemen hangisi olduğunu anladı. *Akrep.*

"Siz denizde güçlüsünüz," dedi Sorasa soluk soluğa. Sonra gözlerini Dom'a çevirdi, bakışları sanki gözlerini delip geçi-

yordu, Dom sonunda Sorasa'nın zihninden geçenleri görür gibi oldu.

Kalp atışları hızlandı, o da Sorasa gibi kesik kesik solumaya başladı. Birden her şeyi anladı.

Sesi titriyordu. "Temurijon da yola çıktı."

Koluna bir şey batınca Meliz'in hâlâ onu tuttuğunu fark etti, tırnaklarını etine geçirmişti. Meliz'in yüzü kararlılıkla aydınlandı.

"İmparator ve Hesapsızların deniz yoluyla bir an evvel gelmesi gerek," diye haykırdı Meliz, Dom'un kolunu bırakarak. "Bize bulabileceğimiz kadar çok gemi lazım."

Meliz an-Amarat, Denizler Prensi ve lordlarıyla kıyaslandığında ufak tefek kalıyordu, kıyafetleri kaba sabaydı, bedeni hâlâ denizdeymiş gibi sallanıyordu. Ama karşılarına boyun eğmeyen, korkusuz bir dev gibi dikildi.

Denizler Prensi eğilerek selam verdi, gülümseyerek göz kırptı. Ağzındaki tek altın dişi parladı.

"Oldu bilin," deyince yoldaşları öfkелendi.

Malek ve Kyros da şoke olmuştu, itiraz ederek bir yaygara kopardılar.

Sorasa'nın sesi neredeyse gürültüde kaybolacaktı ama Dom onu herkesten daha iyi duydu.

"Bize de bir gemi lazım."

"Sizinle gelemediğim için utanıyorum."

Orisi Limanı'nın mavi-yeşil suları parlıyordu, batı ufkunda alçalmakta olan güneş sapsarıydı. Meliz rıhtımın üstündeki parmaklıklarda Dom'un yanında duruyordu, denizi izleyen birer heykel gibiydiler. Meliz ne Dom'a ne de Dom'un kuzeydoğuya yapacağı yolculuk için hazırlanan küçük gemiye bakıyordu. Dalmıştı, gözleri gölgelenmişti, düzensiz atan kalbinin vuruşları Dom'un kulaklarında yankılanıyordu.

Dom, Meliz'in söylediği şeyi düşünürken vereceği cevabı özenle seçmeye gayret ediyordu.

"Donanmada daha faydalı olacaksın." Gerçek buydu. "Hem müttefiklerin hem de Corayne için."

Kaptan hafifçe içini çekerek sakinleşmeye çalıştı. Sorasarıhtımda başka bir gemiye göz kulak oluyor, erzak ve malzemeleri güverteye taşıtıyordu. Yeni gemileri *FırtınaKızı*'na kıyasla çok küçüktü, mürettebatı beş altı kişiden oluşuyordu ama Calidon'a yapılacak yolculuk için elverişliydi.

"Ya size zamanında yetişemezsek?" dedi Meliz başını iki yana sallayarak. Sesi hafifçe titriyordu. "Ya fırtına çıkarsa, ya imparator gecikirse..."

"Böyle şeyler düşünmenin faydası yok," dedi Dom. "Birbirimize güvenelim yeter."

Bu sözler kendi kulağına bile boş gelmişti. Yine de buna inanıyordu. İnanmak zorundaydı çünkü başka seçenek yoktu.

"Tanrılara da güvenmeliyiz, her nerede olurlarsa olsunlar." Meliz yüzünü ekşitti, dudaklarını büktü. Bir parmağını bükerek denizi işaret etti. "Tabii tanrılar var ise."

"Benim tanrılarım sessiz ama tanrıların bu diyarda hâlâ konuştuğunu anlayacak kadar çok şey gördüm," diye mırıldandı Dom. Gözünün önüne altın sarısı, acımasız Kirmenler geldi, hepsi amansız birer kapıydı.

Meliz öfke dolu bakışlarını gökyüzüne dikti. "Hangi tanrı böyle şeylere izin verir ki?"

Dom ürperdi, güneş ışığına ve sıcak güney esintisine rağmen buz gibi oldu.

"Bu felaketi getiren bir tanrı değil," dedi. "Ölümlü bir adamın kalbi."

Rüzgâr Meliz'in saçlarını dalgalandırdı, siyah bir bukleyi yüzüne savurdu. Işıktaki koyu kırmızı parlayan bukleye simsiyah uçurumda bir renk şeridi gibiydi. Dom gözünü kısarak bakınca

Meliz'in yüzü bulanıklaşıyor, Corayne'e benziyordu. Bu bir illüzyondu ama yine de Dom'u rahatlatıyordu.

"Corayne'in amcası," dedi Meliz yavaşça. Yanakları kızardı. "Cortael'in ikizi."

İllüzyon bin parçaya bölündü.

Dom yumruklarını sıktı, parmak eklemleri solgun teninin altında bembeyaz kesildi. Taristan ve Cortael'i aynı anda düşünmek istemiyordu, ikisinin görüntüsü birbirine karışıyordu. Cortael'in hatırası kardeşinin yüzüyle karışıp kirlensin istemiyordu.

"Senden bahsetmişti. O kadarını hatırlıyorum." Meliz hülyalı bir sesle konuşuyordu, gözleri yine uzaklara, Dom'un bilmediği anılara dalmıştı. "Cortael seni kardeş biliyordu, kan bağınız olmasa da birbirinize yürekten bağlıydınız."

Kadimlerin yaraları ölümlülerinkinden daha çabuk iyileşirdi, Dom da bunun bir kanıtıydı. *Anlaşılan kalp bir kez kırıldı mı bir daha iyileşmiyor.* Dom acısını göğsünde, kalın yünlerin, derisinin ve kemiklerinin altında hissediyordu.

Bir yanı dönüp gitmek, Meliz'i anılarıyla baş başa bırakmak istiyordu. Ama hareket edemiyordu, donup kalmıştı.

Nedeni açıktı, Dom için bile.

Meliz, Cortael'den bir parça taşıyordu, Dom'un hiç görmediği bir parça. Meliz konuşurken Cortael bir anlığına da olsa yeniden canlanmış gibi geliyordu.

"Tanıştığımızda on yedi yaşındaydı," dedi Meliz.

Dom hatırlıyordu. Cortael o zamanlar sırık gibiydi, kolları bacakları upuzundu, tipi henüz oturmamıştı. Koyu kızıl saçları omuzlarına dökülürdü, siyah gözleri hep dikkatle bakar, daima ufka sabitlenirdi. Ayrıca zeki ve yetenekliydi, çelik gibi bilenmişti. Daha o zaman bir kralın bütün özelliklerine sahipti.

“Cortael daha çocuk sayılırdı ama o yaşıta bile farklıydı.” Meliz bir an sustu, kaşlarını çattı. “Ağırbaşlıydı. Olgundu. Ve huzursuzdu. Hep düşünceliydi.”

“Tüm türdeşleri gibi,” diye mırıldandı Dom. O da aynı şeyleri hatırlıyordu, uyuması için zorla yatırdıklarında yıldızlara son bir kez bakışını. Daima bir şeyler arayışını.

“Corayne’i bundan kurtarabileceğimi sanmıştım.” Meliz’in sesi boğuklaştı, soluğu tılandı. “Yaşadığı yere kök salsın istemiştim. Ama ben böyle şeylerden ne anlarım ki?”

Korsan kaptan bu düşünceleri savmak ister gibi elini salladı, dalgaların üzerinde inip çıkan gemisiyle birlikte o da sallanıyordu.

Dom kadına sarılmak gibi tuhaf bir dürtüye kapıldı ama yapmamayı tercih etti. Meliz an-Amarat’ın üzerine titrenmesinden, hele ki bunu Dom’un yapmasından, hiç hoşlanmayacağına bahse girerdi.

“Corayne’in asla kökleri olmayacak Meliz,” dedi usulca, bunu hem Meliz’e hem de kendine söylüyordu. “Ama belki ona kanatlarını verebiliriz.”

Meliz’in gözleri ışıldadı, dökülmemiş yaşlar batan güneşin ışığında parlıyordu. Villada yaptığı gibi Dom’u yine kolundan tuttu. Bu kez usulca tutmuştu, eli tüy kadar hafifti.

“Corayne’i benim için koru,” diye fısıldadı. “Cortael için de.”

“Söz.”

Son nefesime kadar koruyacağım. Benliğimin her zerresiyle.

“Ben de Cortael’i sevdim, kendimce.” Meliz elini çekti, kolu yanına düştü. Ağlamıyordu, gözyaşlarını tutuyordu. “Gitmesine izin vermeden önce.”

Dom’un gözleri de yaşarmıştı, limanın görüntüsü bulanıklaşıyordu, sonunda Sorasa bile gözlerinin önünde silikleşmeye başladı.

"Ben sevmeyi yeni öğreniyorum," dedi sertçe.

"Anılar kalabilir," dedi Meliz usulca. Otoriter tavrı geri dönmüş, bir pelerin gibi omuzlarını sarmıştı. "Ama gerisi seni dibe çeken bir çapadır. Keder insanı dibe çeker. Sen bile boğulabilirsin Domacridhan."

Dom ne kadar üzölmüş olsa da acı acı gülümsemekten kendini alamadı.

"Tam da bir deniz yolculuğundan önce söylenecek şey."

Meliz'in de başını iki yana sallayarak gülümsediğini görünce şaşırdı. Güneşte parlayan saçlarına ve gülümseyişine bakınca Cortael'in yıllar önce Meliz'de ne bulduğunu anladı.

"Beklediğimden de tuhafsn," dedi Meliz gülerek.

Dom bir kaşını kaldırdı. "Ne bekliyordun ki?"

Korsan kaptan duraksadı, dudaklarını yaladı.

"Daha soğuk birini," dedi sonunda, Dom'u tepeden tırnağa süzdü. "Etten kemikten değil de taştan yapılmış birini. Ölümlölere daha az benzeyen birini. Cortael'in olmak istediğı gibi birini."

Limanda yine tuz kokulu bir rüzgâr esti. Dom yüzünü rüzgâra verip rıhtıma ve küçük gemiye baktı. Geminin güvertesinde tanıdık bir silüet koşuyor, denizci olmadığı halde halatları kontrol ediyordu. Yerinde durmak Sorasa Sarn'a göre değildi.

Dom içini çekti. "Eskiden öyleydim."

Meliz, Dom'un nereye baktığını görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sevgi insanı böyle yapar işte."

Dom'un boğazı düğümlendi, dişlerini o kadar sıktı ki istese bile konuşamazdı.

Meliz elini şöyle bir salladı. "Kızımdan ve ona duyduğün sevgiden bahsediyorum." Hınzırca sırıttı. "Başka ne olabilir ki?"

"Tabii canım," dedi Dom zar zor, gözlerini limandan ayırdı. Utançtan, hatta öfkeden tüm vücuduna ateş bastı.

Meliz kendinden memnun bir halde kollarını göğsünde kavuşturdu, birliklerini kontrol eden bir general gibi limandaki gemileri gözden geçirdi. *FırtınaKızı* da tüm heybetiyle aralarında, mor yelkenleriyle ihtişamlı görünüyordu, denizlerin gelmiş geçmiş en ürkütücü gemisiydi. Meliz gözlerini kısarak dikkatle kalyonu inceledi.

“Acaba benim gemi kaç at alır?”

Dom bir kez daha tanrıları onu bu diyarda duyamadığı için hayıflandı. Duyabilselerdi Meliz'i korumaları ve sert rüzgârlar göndermeleri için onlara dua ederdi.

“Umarım bunu öğrenecek kadar yaşarım,” dedi, sonra da yine rezil bir gemiye binmek üzere yürümeye koyuldu.

30

UMUT İŞKENCESİ

Sorasa

Sorasa'nın başı ağrıdan çatlıyordu. Sanki nabzının her atışında kafasına bir balta iniyordu. Dişini sıkarak düşünmeye çalıştı. Amhara içgüdüleri devreye girdi, göğsü sıkıştığı halde kendini yavaş yavaş nefes alıp vermeye zorladı. Biraz faydası oldu, sakinleşmişti. Gözlerini kırptırdı, etrafını saran beyaz ışık yüzünden neredeyse kör olacaktı. Yine dişini sıkarak çizmelerinin içinde parmaklarını oynattı. Tepki verdiklerini görünce sevindi. Parmakları vıcık vıcıktı, çizmeleri suyla dolmuştu. Ellerini kıvrınca parmaklarının arasında yumuşak ve serin bir şey hissetti. *Kum*, dedi içinden. Ne olursa olsun Sorasa Sarn kumu muhakkak tanırdı.

Etraf yavaş yavaş netleşiyor, parlak ışık giderek soluyordu. Sorasa temkinli hareket ederek ağır ağır sırtüstü döndü, şimdi masmavi gökyüzüne bakıyordu. Ağzına tuz tadı geliyor, okyanusun kokusunu alıyordu. Böyle bir bilmeceyi çözmek için âlim olmaya gerek yoktu.

İki yana doğru uzanan kumsal, tepelere doğru yerini beyaz kayalardan oluşan korkunç uçurumlara bırakıyordu.

Sorasa korkuya yenik düşmek üzereydi. Korku bir sürü dişi olan bir canavar gibi içini kemiriyordu. *Korkunun kontrolü ele geçirmesine izin verme*, dedi Sorasa içinden eski Amhara öğretisini tekrarlayarak. *İzin verme. İzin verme.*

Önünde uzanan manzaradan ötesini düşünmek istemiyordu. Korkunç olasılıkları aklına getirmek istemiyordu. O çukura düştü mü bir daha çıkamazdı.

Acıdan inleyerek kalkmaya çalıştı, başı ani hareket yüzünden dönmeye başladı. Bir eliyle şakağına dokundu, eli kurumuş kan yüzünden yapış yapış oldu. Sorasa yüzünü buruşturdu, kaşının yanında bir kesik vardı. Uzun ama derin olmayan bir yaraydı, kabuk tutmaya başlamıştı bile.

Dişlerini sıktı, gözlerini kısarak kumsalı gözden geçirdi. Okyanus da gözlerini dikmiş ona bakıyordu, bomboş ve uçsuz bucaksızdı, demir mavisi bir duvar gibiydi. Sonra kumsalda bazı şekiller fark etti, bazıları yarı yarıya kuma gömülmüştü, diğerleri kıyıya vuran dalgaların ritmine kapılmıştı. Sorasa gözlerini iyice kısıncı şekiller netleştirdi.

Suda halatlara dolanmış bir yelken parçası vardı. Kırılmış bir direk kumun içinden mızrak gibi dışarı fırlamıştı. Parçalanmış sandıklar gemiden kalan diğer parçalarla birlikte kumsala saçılmıştı. Geminin gövdesinden kopan parçalar. Halatlar. İkiye ayrılmış kürekler.

Dalgalarla birlikte kıyıya vuran cesetler.

Sorasa'nın düzenli solukları ritmini kaybetti, şimdi kesik kesik soluyor, boğulacak gibi oluyordu.

Düşünceleri darmadağındı, kafasını toplayamıyordu.

Tek bir düşünce dışında.

"DOMACRIDHAN!"

Çaresiz çılgıncı çın çın öttü.

"DOMACRIDHAN!"

Durmadan kıyıya vuran dalgalardan başka yanıt veren olmadı.

Sorasa aldığı eğitimi unutarak ayağa fırladı, başı o kadar dönüyordu ki az kalsın yere yuvarlanacaktı. Bacakları ağrıyordu ama umursamadı, suya doğru yürümeye başladı. Dudakları kımıldadı, tekrar Dom'un adını haykırdı ama kalbinin gümbürtüsünden kendi sesini duyamıyordu.

Sorasa Sarn ceset görmeye alışkındı. Başı dönse de aldırıış etmeden suya girdi.

Denizci, denizci, denizci, diye saymaya başladı, gördüğü her Tyri üniformasında ve siyah saçlı başta umutsuzluğu artıyordu. Biri ikiye bölünmüştü, belden aşağısı yoktu. Bağırsakları beyaz bir ip gibi yanı sıra yüzüyordu.

Belki de bir köpek balığına kurban gitmişti.

Birden hafızası kıyıya vuran sert bir dalga gibi geri geldi.

Tyri gemisi. Karanlık. Derinlerden çıkan su yılanı. Kırılan bir fener. Güverteyi saran alevler, ellerimin üstünden geçen kaygan pullar. Kadim yapımı büyük bir kılıcın savruluşu. Şimşeklerle kaplı gökyüzünün önünde Dom'un silüeti. Sonra okyanusun soğuk, boğucu karanlığı.

Bir dalga vurunca Sorasa titreyerek tekrar kıyıya çıktı. Sadece beline kadar suya girmişti ama yüzü ıslaktı, yanaklarında anlam veremediği ıslak çizgiler vardı.

Dizlerinin bağı çözüldü, bitkinlikten yere çöküverdi. Derin bir nefes aldı, sonra bir daha.

Ve çığlık attı.

Başının ağrısı kalbindeki acının yanında sönük kalıyordu. Acı onu hem dehşete düşürüyor hem de yıkıyordu. Esen rüzgâr tuzdan kaskatı olmuş saçlarını yüzüne savurdu, Sorasa iliklerine kadar ürperdi. Sanki yine ormandaydı, etrafında Amhara yoldaşlarının cesetleri vardı.

Hayır, dedi içinden, boğazı acıyordu. Bu daha da kötü. Yası tutulacak ceset bile yok.

Bir müddet boşluğa, kumsala, dalgalara ve kıyıya vuran cesetlere bakarak düşündü. Gözlerini kısıncı şişmiş cesetler gibi değil de geminin enkazından kalan parçalar gibi görünüyorlardı.

Güneş suyun üstünde parlıyordu. Sorasa bundan nefret etti.

Orisi'den beri hava bulutluydu, yüzünü göstermek şimdi mi aklına geldi?

Sorasa asla kendini kaybetmezdi. Kendini koyuverme yeteneği ondan uzun zaman önce alınmıştı. Ama şimdi sahilde yürürken kendini koyuvermişti.

Kumların ayaklarının altında kaydığını da çizmelerinin altındaki küçük taşların çıtırtısını da duymuyordu. Sadece rüzgâr vardı.

Sonunda altın sarısı bir parıltı görür gibi oldu, sıcak, sert bir el omzuna dokundu. Sorasa irkilerek döndü, lonalı Domacridhan'la burun buruna geldi. Dom'un yeşil gözleri parlıyordu, ağzı açıktı, yine bir şey haykırıyordu, Sorasa kafasındaki uğultu yüzünden ne dediğini duymuyordu.

"Sorasa."

Ses derin sulardan çıkıyormuş gibi yavaş yavaş zihnine sızdı. Sorasa tekrar tekrar adını duydu. Tek yapabildiği yemyeşil gözlere bakmak ve onlarda kaybolmaktı. Kalbi göğsünde tekliyordu. Sorasa düşüp bayılacağını sandı.

Tersine eli birden yumruk haline geldi, parmak eklemleri Dom'un elmacık kemiğine indi.

Dom tam zamanında başını çevirince yumruk sıyırp geçti. Sorasa, Dom'un onu her şeyden önce kırık bir elden kurtardığını istemese de biliyordu.

"Buna nasıl cüret edersin?" dedi titreyerek.

Dom'un endişesi birden geçiverdi.

"Neye? Hayatını kurtarmaya mı?" diye hırladı Sorasa'yı bırakarak.

Dom'un desteği olmayınca Sorasa düşecek gibi sallandı. Dişlerini sıktı, iyice dağılmamak için dengesini bulmaya çalıştı.

"Bu da başka bir Amhara dersi mi?" dedi Dom öfkeyle, kollarını havaya kaldırdı. "Ölüm ve gururun arasında bir seçim yapman gerektiğinde ölümü seçmek?!"

Sorasa öfkeyle başını çevirip ayıldığı yere baktı. Dom onu gelgit çizgisinden yukarı doğru sürüklerken bedeninin kumlarda bıraktığı izi fark edince yüzüne ateş bastı. Bunu bir kör bile fark ederdi. Ama Sorasa öfkesi ve kederi yüzünden farkına varmamıştı.

"Of," diyebilirdi sadece. Ağzı açık kalmıştı, kafası allak bullaktı. Tek düşünebildiği gerçektir ve gerçek çok utanç vericiydi. "Görmemişim. Ben..."

Başı yine zonklamaya başladı, Sorasa elini şakağına bastırdı, yüzünü buruşturarak gözlerini Dom'un sert bakışlarından kaçırdı.

"Otursan iyi olur," dedi Dom sertçe.

Sorasa ağrısına rağmen hafifçe hırladı. Dom'a inat ayakta durmak istedi ama sonra vazgeçti. Oflayarak yere çöküp serin kumların üstüne bağdaş kurdu.

Dom da hemen oturdu, o kadar hızlı hareket etmişti ki Sorasa onu bir bulanıklık gibi gördü. Başı yine dönmeye başladı.

"Yani beni geminin enkazından çıkarıp burada tek başıma mı bıraktın?" diye homurdandı, Dom karşı çıkmak için ağzını açacak oldu. "Seni suçlamıyorum. Şu anda zaman çok önemli. Yaralı bir ölümlü sana ayak bağı olur."

Sorasa, Dom'un esip gürlemesini, yalan söylemesini bekliyordu. Tersine Dom'un kaşları çatıldı, hâlâ ışıl ışıl olan

gözlerinin arasında çizgiler belirdi. Okyanustan vuran ışık ona çok yakışıyordu.

“Gerçekten yaralı mısın?” diye sordu usulca, bakışlarını Sorasa’nın bedeninde gezdirdi. Gözü şakağına, oradaki kesiğe takıldı. “Yani başka bir yerinde yara var mı?”

Sorasa kendine geldiğinden beri ilk kez sakinleşmeye çalıştı. Vücudunu ayak parmaklarından kafa derisine kadar hissederek kendini tartarken solukları yavaşladı. Yavaş yavaş her morluğun ve kesiğin, tüm sızıların ve korkunç ağrıların farkına vardı.

Ezilmiş kaburgalar. Burkulmuş bir bilek.

Dilini ağzının içinde gezdirdi. Kaşlarını çatarak kırık bir diş tükürdü.

“Hayır, yaralı değilim.”

Dom çaresizce gülümsedi. Oturduğu yerde gevşeyiverdi, kendini dirseklerinin üstüne bırakarak yüzünü gökyüzüne çevirdi. Gözlerini bir anlığına kapattı.

Sorasa, Dom’un tanrılarının çok uzakta olduğunu biliyordu. Bunu kendisi söylemişti. Glorian tanrıları çocuklarını bu diyarda duyamazdı.

Yine de yüzünden anladı. Dom dua ediyordu. Minnetten mi yoksa öfkeden mi dua ettiğini bilmiyordu.

“Güzel,” dedi Dom sonunda, tekrar doğruldu.

Rüzgâr Dom’un dağınık saçlarını uçuşturuyordu, Sorasa hafızasını yitirdiğinden beri ilk kez Dom’u dikkatle süzdü. Tyri gemisinin güvertesinde yangın çıktığından ve biri onu belinden yakalayıp karanlık sulara atladığından beri.

Kim olduğunu düşünmesine hiç gerek yoktu.

Dom’un yırtık giysileri çoktan kurumuştı. İç gömleği ve deri yeleği hâlâ üstündeydi ama ödünç pelerini su yılanlarına yem olmuştu. Bedeni ise sağlamdı. Sadece ellerinin üstünde korkunç bir halat sıyrığını andıran yeni kesikler vardı. *Pullar,*

diye geçirdi içinden Sorasa. Su yılanı gözünün önüne geldi, geminin ana direğinden daha büyüktü, pulları karanlık bir gökkuşağı gibi parlıyordu.

Dom'un kılıç kemerinin de kınının da olmadığını fark edince nefesi kesildi. Kılıcı da yoktu.

"Dom," dedi elini uzatarak. İçgüdüleri onu durdurdu, eli Dom'un belinden birkaç santim ötede donup kaldı.

Dom'un kaşları yine endişeyle çatıldı.

"Kılıcın."

Dom'un kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşince Sorasa anladı. Kendisi uzun yıllar önce edindiği, şimdi yanan bir sarayda kaybolmuş olan hançeri için yas tutmuştu. Dom'un yüzyıllar öncesinden kalma bir kılıç için neler hissettiğini hayal dahi edemiyordu.

"Gitti," dedi sonunda Dom, elini gömleğinin içine soktu.

Gömleğin yakasını kenara çekti, beyaz teninin altında sert kasları belirdi. Sorasa gözlerini yere indirdi.

Yumuşak bir şey şakağına dokununca gözlerini yeniden kaldırdı.

Kalbi deli gibi atıyordu.

Dom gözlerine bakmadı, işine odaklanmıştı, bir bez parçasıyla Sorasa'nın yarasını temizliyordu.

Sorasa'nın nefesinin kesilmesine neden olan şey kumaştı.

Gri-yeşil renkte bir bez parçasıydı. İnceydi ama usta ellerde titizlikle dokunmuştu. Üstünde gümüş rengi boynuz işlemleri vardı.

Bu, Dom'un eski pelerinininden bir parçaydı, Iona'dan kalan son hatıra. Bir krakenden, bir hortlak ordusundan, bir ejderhadan ve çılgın bir kraliçenin zindanlarından kurtulmayı başarmıştı.

Ama Sorasa Sarn'dan kurtulamayacaktı.

Sorasa sesini çıkarmadı, teni Dom'un parmaklarının altında yanıyordu. Son kan lekesi de temizlenince Dom'un evinden kalan son hatıra da bir kenara atıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Sorasa, Dom cevap vermedi.

Güneş batıda alçalırken başının ağrısı da giderek hafifliyordu. Sorasa gözlerini kısarak uzaktaki dağları görmeye çalıştı. Tepeleri kaplayan karlar kaşlarını çatarak kıyıya bakıyordu.

Güneşe rağmen Sorasa parçalanmış giysilerinin içinde ürperdi.

"Calidon'dayız," diye mırıldandı tekrar dağlara bakarak. Henüz ilkbahar gelmemişti ama kıyıyla yüksek tepelerin arasında mor çiçekler göze çarpıyordu. "Senin ülkende."

Dom başını iki yana salladı. "Benim sayılmaz. Calidonluların çoğu biz Kadimlerin artık var olmadığına inanıyor, inananlar da bizi tamamen unutmak istiyor."

"Al benden de o kadar," dedi Sorasa soğuk bir sesle.

Dom sırttı. "Ölümlü esprileri. Artık iyice öğrendim."

Sorasa gülümsemeye çalıştı ama yapamadı, gözlerini kısarak etrafa bakındı.

Dom gülümsemeyi kesti. "Ne oldu?"

"Burayı fazla bilmiyorum," dedi Sorasa dişlerini sıkarak. Bu şakaklarının yeniden zonklamasına neden oldu.

Dom'un sırttığını görünce kendini daha kötü hissetti. Dom ona bir şey saklayan yaramaz bir çocuk gibi bakıyordu.

"Yardım mı istiyorsun Sorasa Sarn?" dedi Kadim dalga geçerek.

Sorasa ayağa kalkmak istedi ama bunu başarabileceğinden emin değildi. Bu yüzden olduğu yerde kaldı, yumruklarını sıkınca parmaklarının arasına kumlar doldu.

"Birine söylersen inkâr ederim," diye tısladı, bunu der demez de pişman oldu.

Dom'un şimdi daha da çok sırttığını görünce dehşete düştü, korkunç bir hata yaptığını anladı. Büyük bir hesaplama hatası. Dom sandığından fazlasını anlıyordu. Ayrıca Amhara'yı tahmin edemeyeceği kadar iyi tanıyordu.

Dom, Sorasa'nın bileğini tuttu. Sorasa irkildi, Dom ayağa kalkmasına yardım ederken neredeyse acıdan çığlık atacaktı.

Neyse ki sendelemedi.

"Bundan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Dom, hâlâ sırtıyordu. Sorasa'nın içinden yine bir tane patlatmak geldi.

"Neden?" dedi sertçe.

Dom bileğini bıraktı.

"Umut etmekten."

Sorasa kayalık sahilde yürürken attığı her adımda umuda lanetler okuyordu. Umut sırtında bir yük, kalbinde bir taş, ayak bileklerinde bir zincir gibiydi. Umudun onu sürüklediğini hissediyordu, sanki ters yöne koşan çılgın bir ata bağlanmıştı. Tüm duyuları aklını başına alması için haykırıyordu. Mantıklı davranması için. Duyguları bir kenara bırakıp ince hesaplar yapması için.

Söndürmek için ne kadar uğraşsa da umut hepsini yakıyordu.

Lord Mercury şu an beni görseydi ağlardı. Belki de gülerdi.

Eski efendisini düşününce midesi bulandı. Hâlâ Uzun Deniz'in karşı kıyısındaki hisardan dünyanın kendi kendini yok edişini izliyor olmasını umut etti.

Umut etti.

Sorasa dişlerini sıktı, hiddetten hırlamamak için kendini zor tuttu. Öfkesini Dom'a belli etmek istemiyordu. Dom o zaman iyice keyiflenirdi, zaten sinir bozacak kadar keyifliydi.

"Islık çalmayı kes," dedi Sorasa elindeki dal parçasını Dom'un sırtına fırlatarak.

Dom'un hissettiğini bile sanmıyordu. Dalgalarla yüksek kayalıkların arasından yürüyen Kadim istifini hiç bozmadı. Bir haftadır Calidon kıyısından ilerliyorlar, Dom'un yönlendirmesiyle doğuya doğru gidiyorlardı. Sorasa yolu pek az biliyordu. Dün Airdha Nehri'ni geçmişler, nehir vadisinden sonra tekrar tepelere vurmuşlardı. Kuzeyde sivri tepeleriyle Monadhrian Dağları uzanıyordu. *Güneşin dağları.*

Sorasa titreyerek fırtına bulutlarının arkasına gizlenmiş olan sözde adaşına baktı.

"İyi ıslık çaldığım söylenir," dedi Dom sonunda, omzunun üstünden arkasına bir göz attı. Yeniden örülmüş olan altın sarısı saçları az önce yakalandıkları sağanaktan ötürü hâlâ ıslaktı.

Sorasa dudaklarını büzdü. "Kadimler sağır mı?"

Dom yanıt vermek yerine tekrar ıslık çalmaya koyuldu. Ürpertici ses kayalıklarda yankılanıyor, belki de dağların tepelerine kadar yükseliyordu. Melodiden çok kuş sesini andırıyordu, Sorasa'nın tanıdığı ezgilere hiç benzemiyordu. Baykuş sesi gibiydi ama daha derinden geliyordu.

"Biz Vederler ölümlülerin topraklarında birbirimizi böyle buluruz," dedi Dom yeniden ıslık çalarak. Sonra durdu, başını eğerek karlara baktı. Yankılanan ses cevapsız kalınca yeniden yürümeye koyuldu.

Yürürlerken ellerini oraya buraya sürtüyor, yosunlarla kaplı kayalara ya da tuzlu suyla dolu gelgit havuzlarına dokunuyordu. Sorasa ıslak taşların üstünde kaymamaya çalışıyordu ama Dom onlara aldırıyor, her zamanki Kadim çevikliğiyle hoplayıp sıçrayarak gidiyordu. Dahası da vardı.

Hiçbir şey Dom için bu topraklar kadar tanıdık değildi. Sorasa onu hiç bu kadar rahat görmemişti, Dom sonunda gökyüzüne dönen tutsak bir şahin gibiydi.

"Gençken güney kıyılarında devriye gezerdim," dedi Dom, Sorasa'nın ne düşündüğünü sezmiş gibi. Parmaklarıyla kayaların arasında inatla hayata tutunan mor funda çalısına dokundu.

Sorasa, Dom'u daha genç, daha küçük, dünyaya daha tutkun hayal etmeye çalıştı. Onu öyle düşünmek imkânsızdı.

"Genç derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Dom'un yanı sıra yürümeye koyularak.

Dom geniş omuzlarını silkti. "Galiba o zaman yüz elli yaşında falandım."

Yüz elli yaşında ve genç sayılıyor, diye düşündü Sorasa. Kadimlerin yaşını ve diyarda geçirdikleri zamanı akıllı bir türlü almıyordu. Etraflarında dönen, değişen ve parçalanan dünyaya olan kayıtsızlıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Dom içlerinde en iyisi, ilk savaşan o, inancını kaybetmeyen sadece o.

"İnanması zor ama Kadimlerin içinde en az sinir bozucu olan sensin," diye mırıldandı.

Rüzgâr yeniden esti, Sorasa üstünde daha çok ısıtan bir şey olsun isterdi, omuzlarına kıyıya vuran enkazdan kurtardıkları, tuzdan kaskatı olmuş battaniyeyi atmıştı.

Dom tuhaf bir bakışla Sorasa'yı süzdü, gözlerinin ışıltısı biraz kayboldu. Taşıdığı sıcaklık soğudu, korlar söndü.

"Ridha öldüğüne göre sanırım dediğin artık doğru," dedi dişlerinin arasından.

Sorasa birden boğazına oturan yumruyu bastırarak yutkundu. İltifat edeyim derken çam devirdiği için kendine lanetler okudu.

"Ridha'yı hatırlatmak için söylememiştim," dedi, ne var ki Dom adımlarını hızlandırdı.

Dom biraz gittikten sonra döndü, dudaklarını bükerek Sorasa'ya baktı ve tekrar gerisin geri yürümeye başladı.

“Siz ölümlüler çok acı çektiğinizde ama bunu kabul etmek istemediğinizde ne diyordunuz?” Dalgaların uğultusunu bastırarak kadar yüksek çıkan sesi kayalıklarda yankılandı. “Ha evet. *Ben iyiyim.*”

Bir sürü ters cevap dilinin ucuna kadar geldi ama Sorasa dişlerini sıkarak hepsini bastırdı. Dom hâlâ kuzeninin yasını tutuyordu, Sorasa onu suçlayamazdı. Kadim prensesi son görüşünü hatırladı, yeşil zırhının içinde uzun boyluydu, siyah saçları bir sancak gibiydi, elinde büyük bir kılıç vardı. Ölümsüz kadın, Corayne’in sağ salim kaçabilmesi için geri dönmüş, Dom da Kirmen’den çıkan korkunç yaratıkları elinden geldiğince uzak tutmak için onunla birlikte gitmişti. Ejderha tepelerinde kükrüyor, Infyrna köpekleri ateşler saçarak havlıyordu. Hortlaklar ardı arkası gelmeyen saflar halinde yürüyordu. Hepsinin arasından atıyla kara bir şövalye geçiyordu, kılıcı acımasız bir gölge gibiydi.

Dom’un hayatta kalması bile bir mucizeydi.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Sorasa. “Zaten bu tür konuşmaları hiç beceremem.”

Dom geri adım atmadı.

“Biliyorum,” dedi. “En son bir şeyler hissettiğinde iki ay konuşmamıştın.”

Sorasa birden Dom’un acısını hissetti. İçi parçalanır gibi oldu, gözleri karardı. Enkazın vurduğu sahil çok geride kalmış olsa da yine cesetleri gördü. Üstlerinde Tyri uniformaları değil Amharaların deri giysileri vardı, yüzleri tanıdıktı, yaraları hâlâ kanıyordu.

Sorasa kusmak istedi.

“*Ben iyiyim,*” dedi kendini zorlayarak.

Dom’un dudakları aşağı büküldü, yüzü her zamanki gibi asıldı. Sonra tekrar döndü, yeniden yürümeye koyuldular.

Deniz yavaş yavaş içeri sokuluyor, onları yamaçların daha yukarısına çıkmaya zorluyordu, sonunda yol Sorasa'nın bile geçemeyeceği kadar tehlikeli bir hal aldı. Denizin tekrar çekilmesini, yolun açılmasını beklemeleri gerekecekti. Sorasa birkaç metre ötede kırılan dalgaların onu kayalıklara fırlatmasından korkuyordu. Ama Dom'un hiç böyle bir endişesi yok gibiydi, bu Sorasa'yı rahatlattı.

Dom yamacın kenarında, çalkalanan okyanusa bakan bir kaya çıkıntısının üstünde durdu. Batıda güneş alçalıyor, ışınları bulutların arasındaki boşluklardan süzülüyordu. Oluşturduğu kıpkırmızı çizgiler gökyüzüne tuhaf bir kızılık veriyordu.

Ascal gibi, diye geçirdi içinden Sorasa, Erida'nın şehrindeki garip gökyüzü aklına gelmişti. Midesi bulandı. Erida'nın imparatorluğu büyüdükçe Taristan'ın kötülüğü de yayılıyordu. Orman yangını gibi. Humma gibi.

Dom gözlerini kısarak kırmızı güneşe baktı.

"Sence Sigil imparatorunu savaşmaya ikna edebilecek mi?" diye mırıldandı, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Sorasa neredeyse duyamayacaktı. "Meliz onlara vaktinde yetişebilecek mi?"

Sorasa uçurumun kenarında duran Dom'un yanına gitti, lime lime olmuş battaniye omuzlarındaydı. O da yüzünü batıya döndü, batan güneşe ya da dalgaların çarptığı kıyı şeridine bakmıyordu. İkisinin de göremeyeceği kadar uzak topraklara bakıyordu. Gözleriyle Ascal'a, oradan da kıtanın derinlerine giden yolu takip etti. Tarlaları ve ormanları, dağ yamaçlarını, kıvrılarak akan nehirleri, bataklıkları ve şehirleri dolaştı. Kıtayı bir duvar gibi ikiye ayıran Ward Dağları'nı aştı.

Zirvelerin üzerinden geçip altın sarısı bozkırlara indi, uçsuz bucaksız çimenlerden ve gökyüzünden ibaret topraklarda dolaştı. Temurijon'da. Sigil'in memleketinde.

"Sigil tüm bunlardan uzakta olduğu için mutluyum," dedi Sorasa. İmparatorun ne yapacağını, Hesapsızların sefere çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. "Olabilirdi uzakta."

Dom sertçe başını salladı. "Sonra Sigil'i tekrar göreceğiz."

Sonra. Sorasa'nın yine midesi bulandı. Umudun ağırlığına ve getirdiği tüm kalp kırıklıklarına bir kez daha lanet okudu.

"Tabii," diye kestirip attı.

Dom yan yan Sorasa'ya baktı, yüzünü okumaya çalıştı.

"Bunu iyi anlamda mı kötü anlamda mı söyledin?"

Sorasa soğuk havayı dişlerinin arasından içine çekti.

"Emin değilim."

Hoşuna gitse de gitmese de gerçek buydu.

"Sonra. Eve gitmek isterdim," deyiverdi, kelimeler ağzından engel olamayacağı kadar hızlı dökülmüştü. Soğuğa rağmen yüzüne ateş bastı.

Dom, Sorasa'ya döndü, şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı. Âdeta öfkelenmiş gibiydi. "Amhara Loncası'na mı?"

Sorasa, Dom'un aptallığı karşısında az kalsın kahkaha atacaktı.

"Hayır," dedi sertçe. Bunu söylemek sinir bozucuydu, hem Dom'a hem de kendine söylemek. Sorasa'nın sesi titredi, cılızlaştı. Gözleri okyanusta gezindi. "Benim için ev gerçekten neresi ise oraya."

Dom bakmaya devam ediyor, hâlâ yüzünü inceliyordu.

"Ya sen?" diye sordu Sorasa. "Sonra sen ne yapacaksın?"

Dom'un genelde kırış kırış duran alnı pürüzsüzleşti, sert ifadesi eridi. Sorasa gibi o da okyanusa baktı, vereceği cevabı düşünürken gözleri sularda geziniyordu.

"Sanırım benim de kendime bir ev aramam gerek," dedi sonunda, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Sorasa ne kadar istese de daha fazla bir şey sormaması gerektiğini biliyordu. Dom'un bir evi, yüzyıllardır ailesi ve

dostlarıyla birlikte yaşadığı bir anklavı vardı. Sorasa yüzyıllarca yaşamayı anlayamasa da ihaneti anlayabiliyordu. Dom'un her gün bunun acısını çektiğini görebiliyordu. Dom savaşmak için harekete geçerken onlar bir kenara çekilmişti. Bu Dom için sürgünden farksızdı.

Sorasa sürgün edilmenin acısını da iyi biliyordu.

"Ayrıca Kasa'ya gideceğim," diye ekledi Dom.

Sorasa dudağını ısırıldı. "Andry'nin annesine."

Kadim başını eğdi. Batan güneşin ışığında bir silüet gibi görünüyordu, gölgesi yana doğru uzamış, sarı saçları kızıl bir parıltıyla çevrelenmişti. Sorasa hiç tanrı görmemişti ama Domacridhan gözüne gerçekten bir tanrı gibi görünüyordu.

"Oğlunun bir kahraman olduğunu bilmeye hakkı var," dedi Dom. "Herhangi bir şövalyeden çok daha iyi olduğunu da."

Sorasa kahramanlığa da şövalyeliğe de pek önem vermezdi. Ama o bile buna itiraz edemezdi. Şövalye olmayı hak eden bir adam varsa o da Andry Trelland'dı.

Keşke hayatta olsaydı da bunu bilseydi.

"Ben de gelirim," diye mırıldandı bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilerek.

Titreyerek kayaların üstüne uzandı, giysilerinden sızan soğuk içine işlese bile uyumak istiyordu. Dişlerinin takırdamasına engel olamıyordu. Gözlerini yumdu, Dom'un ateş yakmaya çalıştığını duydu ama hiç kesilmeyen rüzgâr ateşi beş altı kez söndürdü.

Sonunda Dom da yanına uzandı, sıcaklığı güneş gibiydi, Sorasa hiç kıımıldamadı, gözleri hâlâ kapalıydı, uyuyormuş gibi yapıyordu.

Yine de kalbinin onu ele verdiğini biliyordu. Yavaş, düzenli kalp atışları Dom ne zaman kıımıldasa hızlanıyordu.

31

İLK ORDU

Andry

Andry ne kadar uğraşsa da Iona muhafızları geçmesine izin vermedi. Taht odasının kapıları ona açılmadığı için volta atarak beklemeye başladı. Kapıların arkasını duyamıyordu ama yine de dinlemek için kulak kabartıyordu. İçeriden mırıltılar geliyordu, Corayne'in yüksek çıkan sesini kolayca seçebiliyordu. Corayne çaresizce hızlı hızlı konuşuyordu.

Vaktimiz kalmadı, demişti az önce kalenin önünde. Isibel, Corayne'e inansın diye dua ediyordu. Kraliçenin sesi daha alçak, daha sert çıkıyordu. Uzaklarda çalan ağır bir çan gibi.

Diğer Kadim liderleri duyamıyordu ama Isibel'in yanından hiç ayrılmadıklarını biliyordu. Lord Valnir ve Leydi Eyda günlerce Isibel'i savaşa ikna etmeye çalışmıştı, kraliçenin harekete geçmemesinden dolayı öfkeli oldukları açıkça ortadaydı.

Keşke Garion yanında olsaydı, belki o taht odasına girmenin bir yolunu bulurdu. Ama Garion hâlâ Charlie'yle birlikteydi, Lenava'da haber bekliyorlardı.

Corayne içeride yalnız, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Gerçi yanında olsaydım da pek işe yaramayacaktım ya.

İçeriden mırıltılar yükseldi, bu kez sesler daha sert çıkıyordu. Tartışıyorlardı.

Andry'nin kalbi sıkıştı, durup muhafızlara doğru döndü.

Corayne'in tek başına savaşmasına izin veremem.

"Bırakın gireyim," dedi. Bu bir rica değildi, derinlerden gelen, Andry'nin sahip olduğunu bile bilmediği bir sesle söylenmiş bir emirdi.

Muhafızlar gözlerini kırpmıyarakla yetindi, ne kımıldadılar ne de cevap verdiler.

Andry ofladı. "Pekâlâ," diye homurdandı. "Öyleyse çizmelerimi aşındırmaya devam edeyim."

Yeniden volta atmaya koyuldu, yaklaşan ayak seslerini duyunca durdu. Kadim muhafızlar hazır ol duruşuna geçti, çenelerini yukarı kaldırdı.

Kovalinn kralı hızla köşeyi döndü, küçük ölümsüzün yanında kendi muhafızlarından oluşan bir birlik vardı. Ayısı yanında değildi, Tiarma'nın ahırlarına gönderilmişti.

"Ekselans," dedi Andry ustaca reverans yaparak.

Dyrian gri gözlerini Andry'ye dikti, sert tavırları çocuk yüzüyle çelişiyordu.

"Andry Trelland," dedi başını şöyle bir eğerek. Sonra bakışlarını Andry'nin arkasına çevirip muhafızlara ve taht odasına baktı. "Anlaşılan ortak bir yanımız var Sör."

Sör. Genç kral bu kelimenin önemini anlamasa da Andry sör lafını duyunca birden irkildi.

"Muhafızlar içeri girmenize elbette izin verecektir lordum," dedi taht odasına bakarak.

Dyrian samur pelerininin gümüş zinciriyle oynuyordu. "Elbette. Ama sadece ayak bağı olacağım bir yere girmemem gerektiğini biliyorum."

Andry çocuğun bu sözleri karşısında keyiflenmekten kendini alamadı. Onayladığını gösterircesine iç geçirdi. “Keşke bu dersi aylar önce almış olsaydım.”

“Duyduğuma göre Andry Trelland’ın yiğitçe çabaları olmasaydı dünyanın sonu çoktan gelmiş olacaktı,” dedi Dyrian ona bakarak.

Andry’nin yüzüne ateş bastı.

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum lordum.”

“Öyle mi?” Dyrian sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Yanılıyor muyum? Eski Cor’lu Taristan’ın elinden Kirmen Kılıcı’nı almadın mı?”

“Evet ama...” Andry ne diyeceğini bilemedi. Acı veren anılar yeniden aklına üşüşmesin diye yumruğunu sıktı. “Bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor da.”

“Senin için öyle olabilir,” dedi Dyrian düşünceli bir tavırla, hâlâ Andry’nin gözlerine bakıyordu.

Andry kıpkırmızı oldu.

“Doğru,” diye mırıldandı, başka ne diyeceğini bilememişti. *Bir yıl ona birkaç gün gibi geliyor olmalı.*

Tekrar kapıya ve ikisini de görmezden geliyormuş gibi yapan muhafızlara baktı. “İçeride konuşulanları duyabiliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Dyrian bunu sorması bile abesmiş gibi. Sonra kızarma sırası ona geldi, yüzüne bir pembelik yayıldı. “Aa, sen duyamıyor musun?”

Andry gülmemek için kendini tutarak başını iki yana salladı. “Hayır, lordum.”

Dyrian’ın gözleri büyülenmiş gibi kocaman açıldı. Kadim de olsa, onlarca yıl yaşamış da olsa, şaşkınlığı gerçek yaşını ele veriyordu.

“Ne tuhaf,” dedi ellerini çırparak. “Neler konuştuklarını anlatayım mı?”

Bir çocuğu manipüle etmek yanlış geliyordu ama Andry elinden geldiğince bu düşünceyi kafasından attı.

“Çok isterim.”

Küçük lord gülümsedi, kusursuz dişlerinin arasında bir boşluk belirdi.

“Isibel, amcam Valnir’e kızıyor,” dedi gözlerini taht odasına çevirerek. “Mantığıyla değil, suçluluk duygusuyla hareket ettiğini söylüyor.”

Andry ilk geldiğinde Corayne de aynı şeyi söylemişti. Valnir, Leydi Eyda’nın kardeşıydi, Kadimler diyarlarını kaybetmeden önce Glorian’dan kovulmuş, Allward’a sürgün edilmişti. Çünkü Kirmenlerden korkuyor ve onları yok etmek için silahlar yapıyordu.

Kirmen Kılıçlarını o yaptı, bedelini şimdi hepimiz ödüyoruz.

“Isibel diyor ki...” Dyrian sustu, hınzırca gülümsemesi kayboldu. Yüzünden bir gölge geçti. “Diyor ki Valnir ve annem savaşın çok tehlikeli olduğunu kanıtlamış. Çok fazla Kadim kanı dökmüşler. O aynı hatayı yapmayacakmış.”

Kovalinn kralı duygularını saklayamayacak kadar küçüktü. Gözleri yaşlarla doldu, ağlamamak için kendini tutuyor, boynundan yukarı doğru bir kırmızılık yayılıyordu. Andry neredeyse ona sarılacaktı, Dyrian’ın evini özlediği için yatakhane de ağlayan bir çocuk değil, bir Kadim lordu olduğunu bir an için unutmuştu.

“Halkınız için üzgünüm,” diye mırıldandı Andry çömelip çocuğun gözlerine bakarak. “Eviniz için de.”

Dyrian burnunu kırıştırdı, sanki bunu yapmak gözyaşlarının akmasını engelleyecekti. Elinin tersiyle gözlerini sildi, utanmıştı.

“Kovalinn hiçbir zaman bizim evimiz olmadı. Biz Glorian çocuklarıyız,” dedi sertçe, âdeta bir dua okur gibi. Bu moralini

düzeltemeye yetmedi. "Ama Kovalinn evim diye bildiğim tek yerdi," diye ekledi fısıltıyla.

Kadimlerin ve lordların canı cehenneme.

Andry kendini tutamadı. Elini uzatıp küçük ölümsüzün omzunu tuttu. Kovalinn muhafızları birden gerildi ama Dyrian gevşedi. Burnunu bile çekti.

"Artık benim de evim yok," dedi Andry, onun sesi de titriyordu. Ascal'ı, sarayı, tüm hayatını birlikte geçirdiği şövalyeleri ve yaverleri düşündü. Hizmet ettiği kraliçe hepsine ihanet etmişti. Andry kendisi için, çoktan yitip gitmiş bir kader için tuttuğu gibi tüm bunlar için de yas tutuyordu.

"Geride bıraktığın hayatı yak," diye mırıldandı, bunu uzun zaman önce Valtik söylemişti.

Dyrian başını kaldırıp yüzüne baktı. "Ne?"

"Bir keresinde bir arkadaşım böyle demişti," dedi Andry. "Diyarı kurtarmak için geride bıraktığım hayatı yakmam gerektiğini söylemişti. O hayat artık kesinlikle kül oldu."

"Benim hayatım da öyle," dedi Dyrian burnunu çekerek.

İonalılar birden telaşla kapıya atıldı. Andry başını çevirince kapının kanatlarının açıldığını, Kadim soyluların tüm ihtişamlarıyla dışarı çıktığını gördü.

Isibel diğer iki Kadim'in önünde yürüyordu, üstünde hâlâ beyaz elbisesi vardı, gümüşü sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Ay grisi gözleri Andry'yi delip geçti, Andry kendini sisten ibaretmiş gibi hissetti. Isibel sert adımlarla ilerlerken elindeki dişbudak dalı titriyor, yaprakları parlıyordu. Soluk tenleri ve kızıl saçlarıyla birbirlerine tıpatıp benzeyen Valnir ve Leydi Eyda da Isibel'in hemen arkasından yürüyordu.

Corayne geriden geliyordu, yüzü şaşkınlık doluydu. Kadimlerin uzun adımlarına yetişmekte zorlanıyor, bakışları üç ürkütücü Kadim'in arasında geziniyordu.

"Gel Dyrian," dedi Eyda sertçe.

Küçük lord tatlı tatlı Andry'ye baktıktan sonra söyleneni yapıp annesinin yanına geçti. Andry de hemen Corayne'in yanına gitti.

"Ee?" diye mırıldandı, grubu tamamen gözden kaybetmeden Corayne'in adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Corayne kaşlarını çattı, siyah gözleri alev alevdi. "Açıklama yapmayı bırak konuşmama bile izin vermediler," dedi öfkeyle. "Tek yaptıkları ileri geri konuşmak. Zaman onlar için hiçbir şey ifade etmiyor."

Andry yürürlerken Kadimlerin onları duyduğunu biliyordu. Corayne'in de bu yüzden böyle konuştuğuna bahse girebilirdi.

"Taristan ve Erida geliyor. Ellerinden sağ kurtulmam imkânsız, hele ki Kirmen Kılıcı bendeyken," diye devam etti Corayne. "Şimdi önemli olan tek şey ne kadar zamanımız olduğu. Ve Erida tüm gücüyle tepemize çökmeden ne yapabileceğimiz."

Andry bunun ne demek olduğunu Iona'daki herkesten iyi biliyordu. Binlerce kişilik lejyonlar savaş ve fetih için eğitilmiş deneyimli askerlerden oluşuyordu. Süvariler, piyadeler, kuşatma araçları. Andry Kadim şehrinin surlarını döven mancınıkların görüntüsünü zihninden atmak için başını iki yana salladı.

"En azından Charlie'nin kafası çalışıyormuş," dedi Corayne sertçe.

Andry başını salladı. Lenava küçük bir şehirdi ama ölümlülerin dünyasından tamamen kopuk olan Iona kozasından iyiydi.

Isibel kapıya varmıştı. Mermer zemine ışık dökülüyordu, kalenin kapıları ardına kadar açılmıştı. Sert rüzgârla parçalanmış bulutlar gökyüzünde şeritler halinde uzanıyordu.

Güneş ışığına ilk çıkan Isibel oldu, saçları bıçak gibi parlıyordu. Ürkütücü görünmek için zırha, tehlikeli görün-

mek için kılıca ihtiyacı yoktu. Tek bir bakışıyla ikisini de başarıyordu.

Isibel'i takip ederek kalenin önündeki düzlüğe çıktılar, şehir aşağıda uzanıyordu, daha ötede vadi vardı. Tepeleri saran sis birkaç milden uzaktaki her şeyi örtmeye devam ediyordu.

İki Iona muhafızı kapıdan dışarı atıldı, ölümlü gözlerin akıl erdiremeyeceği kadar hızlıydılar, şehrin üstünde bir boru sesi yankılandı. Andry ve Corayne sıçradı, hiç düşünmeden ellerini uzattılar.

Elleri birbirine değdiği anda Andry tekrar sıçradı, son derece gerilmişti.

“Leydim, öncüler,” dedi yeni gelen muhafızlardan biri, hemen kraliçenin önünde diz çöktü.

Isibel elindeki dalı sallayarak onu susturdu. Tepeden aşağıya, Iona'nın gri duvarlarının ve kulelerinin ötesine baktı. Sonra gözlerini güneye, sisin içinde kaybolan uzun, ayna gibi nehre çevirdi. Lochlara, Şafak Gölü.

Isibel'in açık renk gözleri kısıldı, sarı kaşları çatıldı.

Andry de Corayne de nereye baktığını göremiyordu, ölümlü gözleri sisin karşısında işe yaramıyordu. Andry onun yerine Valnir'e ve Eyda'ya, hatta Dyrian'a baktı. Yüzleri taş gibi kıpırtısız olsa da onları okumak, bir yıldız kadar uzak ve hissiz olan Isibel'i okumaktan daha kolaydı.

Eyda olanca heybetiyle sırtını dikleştirerek bir elini oğlunun omzuna koydu. Dyrian'ın gözleri bu kez korkudan kocaman açıldı.

Andry'nin sırtından bir ürperti geçti.

Valnir bir şahin gibi millerce ötelere baktı, ince dudakları sert bir çizgi halini aldı, bir elini omzuna atıp yayına dokundu. Bir ikonaya ya da yadigâra dokunan bir rahibi andırıyordu.

“Biri neler olduğunu söyleyecek mi?” dedi Corayne sert bir sesle. “Yoksa tahmin etmemiz mi gerekiyor?”

Isibel'in yüzü öfkeyle gölgelendi. Corayne'e onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Kuzeye doğru ilerleyen bir ölümlü ordusu var," dedi usulca. Hiçbir korku belirtisi göstermiyordu ama tavrında herhangi bir cesaret belirtisi de yoktu. Yüzü tamamen ifadesizdi. "Iona'ya doğru ilerliyorlar."

Andry'nin kapıldığı dehşet öfkesinin gölgesinde kaldı. Bir yumruğunu sıktı, belindeki kılıç ve balta birden ağırlaştı. İkisi de yanında olduğu için sevindi, özellikle de şimdi. *Kadimler hazırlanmak için sahip olduğumuz kısacık zamanı boşa harcadı, şimdi bunun bedelini ödüyoruz*, diye düşündü öfkeyle.

Yanında duran Corayne öfkeden kıpkırmızı olmuştu, dudakları titriyordu.

Andry, Isibel'e sırtını döndü, Corayne'i kolundan tutup eğildi, kulağına fısıldadı. "Onları atlatacağız," dedi sertçe. "Seni buradan çıkaracağım, söz veriyorum."

Corayne'in hiç kımıldamadığını görünce şaşırdı. Corayne gözlerini Isibel'in gözlerine dikmişti. Aralarındaki sessizlik bir halat gibi gerilerek uzadı.

"Kaç kişi?" dedi sonunda Corayne boğuk bir sesle.

"Kaçmamız gerek," diye tısladı Andry, soluğu Corayne'in siyah saçlarını uçuşturdu.

Corayne aldırış etmedi.

"Kaç kişiler Ionalı Isibel?" diye hırladı Corayne. "Siz Kadimlerin savaşmaktan bu kadar korktuğu ölümlüler kaç kişi?"

Kraliçe gözlerini kocaman açtı ama cevap vermedi.

"Sanırım on bin kişi." Valnir'in boğuk sesi geçitte cınladı.

On bin, diye düşündü Andry. Sayıyı duyunca şaşırmıştı, bir anlam vermeye çalışıyordu. *Ancak iki lejyon eder. Erida'nın büyük ordusu olamayacak kadar küçük, tabii bu öncü birlik değilse. Ya da ilk dalga.*

“Çoğu yaya ama at sırtında da bir bin kişi kadar var.” Valnir gözlerini kısarak tekrar sisin içine baktı, dişlerini sık-mıştı. “Yirmi kadar da fil var.”

“Fil mi?!” Corayne hemen Andry’ye döndü. Kuşkuyla sevinç arasında kalmış gibi görünüyordu.

Kafası allak bullak olsa da Andry de aynı şeyi hisse-di-yordu. Corayne’e baktı, güm güm atan kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

“Galland ordusunda fil yok,” dedi nefesi kesilerek.

Corayne’in yüzüne kontrol edilemez bir gülümseme yayıldı. Bunu kahkahalar izledi, sonunda Andry de kendini kaptırıp gülmeye başladı. Rahatlayarak birbirlerine yaslandılar.

Hâlâ annesinin yanında olan Dyrian şaşkınlık içindeydi. “Filler,” diye mırıldandı büyülenmiş gibi.

“Anklavıma yürüyen hangi ordu?” dedi Isibel kahkaha-ların arasında.

Corayne delici bakışlarını kraliçeye dikti. “Bunu öğren-mek için anklavdan çıkmanız gerekecek.”

Yağmur dinmişti, şimdi yalnızca gri bir pus halinde dağların yüksek yamaçlarına yağıyordu. Andry ve Corayne’in atı altın sarısı arazide yan yana koşuyordu. Arkalarında gökyüzünü bir bıçak gibi yaran Iona tepesi uzun siyah bir gölge oluşturun-yordu.

Başka atlılar da vardı. Isibel anklavdan çıkmayı reddet-mişti ama danışmanları onun yerine Valnir, Eyda ve bir kaleyi yıkmaya yetecek kadar Kadim askerle birlikte yola koyul-muştu. Avamar Nehri’ni takip eden atlar çamurun içinden dörtnala koşuyordu. Soğuk, karanlık su Lochlara’ya doğru akıyor, genişleyip yayılarak vadi tabanını sığ bir çanak gibi dolduruyordu.

Ordu onlara doğru ilerliyor, mızraklar güneşte parlıyor, bayraklar sert rüzgârda dalgalanıyordu.

Sarı ejderhalı mavi bayrak.

Beyaz kartallı mor bayrak.

Ibal.

Kasa.

Andry de kendini kanatlanmış gibi hissediyordu, sanki bayraktaki kartalla boy ölçüşecek kadar güçlü kanatları vardı. Ordu daha net görünmeye başlayınca atının sırtından havalanacakmış gibi oldu.

Valnir doğru görmüştü. Göl boyunca ilerleyen binlerce asker vardı, çoğu süvariye ve hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Ayrıca gerçekten filler vardı. Muhteşem yaratıklardı. Kocaman gri kayaları andıran gövdeleriyle ağır ağır yürüyorlardı, ayak sesleri gök gürültüsünü andırıyordu.

Sonra atlılar Iona'dan gelenleri karşılamak için kfileden ayrıldı. Bayraktarlar da onlarla birlikte geliyordu, atları dört-nala koşarken bile bayrakları yüksekte tutuyorlardı.

Sanki kabaran bir dalganın tepesindeydiler ve başka bir dalga tam üzerlerine doğru geliyordu.

İki grup birbirleriyle çarpışmadan önce yavaşlayıp durdu.

Andry atından indiğinde çizmelerinin altındaki toprağı zar zor hissediyordu. Corayne de atından indi, gülümsemesi tüm güneşlerden daha parlaktı.

Andry Ibalet bayraklarının altında tanıdık yüzler gördü, altın sarısı cübbelerinin üstüne safirlerle süslenmiş yaldızlı zırhlar giymişlerdi. Ibal veliahdı başını kaldırarak onları selamladı. Hemen yanındaki kardeşi Sibrez'in bakışları sertti. Komutan lin-Lira da atıyla yanlarındaydı, Kraliyet Şahinleri'nin arması başının üstünde dalgalanıyordu. Andry onları gördüğüne o kadar sevinmişti ki neredeyse ağlayacaktı, Ibal'in sıcak çöllerine alışkın oldukları için Calidon'un soğuk ve nemli havasında titriyorlardı.

Yanlarına beyaz zırhlı üç şövalye geldi, onlar da kendi bayraklarını taşıyorlardı. *Kartal şövalyeleri*, diye geçirdi içinden Andry. Aklına Kirmen tapınağında can veren Lord Okran gelince sevinci biraz azaldı. Şövalyeler ona bakıyordu, beyaz miğferlerinin altında hepsi kahverengi tenli ya da siyahtı, zırhları ametistlerle süslenmişti. Ellerinde göz alıcı mızraklar vardı.

Andry, Kasa'dan haber almayı ne kadar istese de daha çok istediği bir şey vardı.

"Hâlâ yapışık ikizler gibi gezdiğinizizi görmek ne güzel," diye bağırdı Charlie atlıların arasından. Atından inerken düşecek gibi oldu ama arkasındaki Garion sayesinde düşmekten kurtuldu.

Kaçak rahip sırtarak çamurların içinden onlara doğru yürüdü. Andry onu daha önce hiç bu kadar mutlu, bu kadar gururlu görmemişti.

Charlie giysilerindeki hayalî tozları silkeledi. Sonra içini çekerek dönüp orduya baktı, ellerini beline koyarak askerleri gözden geçirdi.

"Aracılık ücretimi alırım."

32

KRALİÇELERE LAYIK BİR HEDİYE

Erida

Savaş kampı yeni bölüklerin ve lejyonların katılmasıyla büyümüşü. Ne kadar sinir bozucu da olsa Erida artık kraliçe olarak can sıkıcı bazı vazifelerinden kaçamayacağını biliyordu. Konsey çadırına dönüp soylular ve devlet görevlilerinden oluşan bir grupla birlikte yemek yemesi Thornwall'u rahatlatmış, Erida'nın ise sinirlerini bozmuştu.

Erida hâlâ peçe takıyordu ama içindeki canavarı dengelemeyi bir hayli öğrenmişti. Dua eder gibi içinden sürekli *Aklım bana ait*, diye tekrarlayıp duruyordu. Genellikle işe yarıyordu, peçeyi artık sadece önlem olarak takıyordu.

Bazen de soylular sinirlerini o kadar bozuyordu ki peçenin arkasına saklanmak işine geliyordu.

Şimdi yemek yerken didişen lordların arkasından gözlerini deviriyordu. Savaş kampında da taht odasında da sohbet konusu hiç değişmiyordu. Her zaman küçük çekişmelerden ve servetten bahsediyorlardı. Kimin hangi gümüş madenini

kontrol edeceği ya da hangi limanı yöneteceği üzerine tartışıyorlardı. İleri geri konuşuyor, diyar üzerinde gerçek bir söz hakları varmış gibi imparatorluğu kendilerince taksim ediyorlardı.

Erida hayallerle oyalanmalarına ses çıkarmadı.

Bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu.

Taristan'ın bir peçenin arkasına saklanma lüksü yoktu. Sandalyesinde bembeyaz bir yüzle oturuyordu, sert bakışlarını masaya dikmişti, sonunda Erida şimşek kadar güçlü bakışlarının altında masanın çatlayacağını düşünmeye başladı.

"Kraliçeye," dedi soylulardan biri, sesi sohbet edenlerin mırıltılarını bastırdı.

Erida dikkat kesilip hiç düşünmeden kadehini kaldırdı. Kesme kristalin içinde çalkalanan kırmızı şarap mum ışığında parladı. Kana benziyordu.

Bir kadeh daha kalkınca Erida başını eğdi, bir lord daha ona kadeh kaldırıyordu.

"İmparatoriçeye!" dedi lord ilkinden daha gür bir sesle, sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyordu.

Şarap dolu kadehler kaldırılırken yumruklar masaya iniyordu. Her akşam, lordlar artık oturdukları yerde sallanmaya başladığında ve çadır çok sayıdaki mum yüzünden dumana boğulduğunda aynı şey oluyordu.

Taristan her zamanki gibi az içiyor, kibarca içkisini yudumluyordu. Şimdi bunu Erida da anlıyordu. Taristan'ın zihni her zaman berraktı, bu nedenle kontrolü daha güçlüydü. *Dengeyi* daha iyi sağlıyordu.

Erida da onun gibi yaptı. Şarap kapalı dudaklarına çarpıyor ama asla diline değmiyordu.

"Leydi Harrsing'e," dedi Morly adındaki lord, tezahüratlar birden kesildi.

Başlar çevrildi, herkes bir sarhoş Morly'ye bir kraliçeye bakmaya başladı. Çadırın köşelerinde bekleyen hizmetçiler bile endişeyle izlemeye koyuldu.

Erida'nın sağında oturan Lord Thornwall'un ağzı sakalının ardında kımıldandı, yüzü asıldı. Masanın karşısından ters ters Morly'ye baktı. Lord ise omuz silkip şarabını içti. Yüzü de neredeyse şarabı kadar kırmızıydı.

İyice kafayı bulmuş, diye geçirdi içinden Erida, yüzüne sabitlediği gülümsemesi peçesinin dantellerinin arkasından görülebiliyordu. İçinde kaynayan öfkeyi gizlemeye özen göstererek kadehini havaya kaldırdı. *Bir şey ima ettiği yok.*

Ama sesi kafasının içinde gücünü yitirerek soldu. Erida kendini tutmak için dişlerini sıktı, görüş alanı kırmızıya dönmeye başlamıştı. Masanın altından Taristan'ın elini tuttu, parmak eklemleri bembeyaz oldu, tınakları Taristan'ın avucuna batıyordu.

Taristan da onun elini sıkarak öfkenin girdabına karşı güvenli bir liman sundu.

"Leydi Harrsing'e," dedi Erida güçlkle, sesi fazla boğuk çıkmıştı.

Masadaki lordlar hep birlikte rahat bir nefes aldı. Lord Thornwall, Erida'ya minnetle baktı, Erida üstünde durmadı. Kraliçe de olsa lordlarının kellesini uçurmak bir işe yaramazdı. Hele ki şimdi, tüm diyara savaş açmışken.

Hak etseler bile, diye geçirdi içinden. *Zaferimin kırıntılarıyla beslenen işe yaramaz çakallar olsalar bile.*

Dışarıya karanlık çökmüş, Erida zincirlerinden kurtulmuştu. Özgürlük saati geldiği için Taristan'la birlikte şevkle masadan kalktı. Masadaki soylular da ayağa fırladı, ayakta zor duran Morly bile.

"Lordlarım," dedi Erida başını eğerek.

Lordlar da onu selamladı.

Erida peçesinin arkasına sığınarak onlara son bir kez baktı, yemekten ve fazla içmekten kızarmış yüzlerini gözden geçirdi. Ona sarayın bahçesindeki şımarık, sersem tavus kuşlarını hatırlatıyorlardı. Ya da kesilecekleri günü bekleyerek yavaş yavaş semiren hindileri.

Çoğu ona saygıyla, hatta korkuyla bakıyordu. Erida yanında Taristan, peşinde Aslan Muhafızlarla çadırdan çıkana dek hiçbiri kımıldamaya cesaret edemedi.

Kraliçenin kaldığı yer pek çok çadırdan oluşuyordu, tenteler brokar gibi boyanmış, çadırların içi askerî bir seferde olabileceği kadar iyi döşenmişti. Tüm bu ihtişama rağmen şövalyeleri işi şansa bırakmadı. Yarısı kraliçenin etrafını sararken diğer yarısı çadırları tek tek kontrol ederek dikkatle aramaya koyuldu.

Ascal'daki saldırıdan sonra Erida buna itiraz edemezdi. Amhara'nın bıçağını hâlâ gırtlığında hissediyordu, aynı hançerin eline saplanışını da bir o kadar iyi hatırlıyordu.

Aramayı bitiren Aslan Muhafızlar tekrar dışarı çıkıp çadırların önündeki nöbet yerlerine geçtiler.

Çadıra girerlerken Erida eline baktı, sandalyelerle döşenmiş, sert zemine kilimler serilmiş salona girdiler. Çadırın dört bir yanında yakılmış mumlar Erida'nın gözlerini kamaştırdı. Gözlerini kısarak birkaçını söndürdü, eli sızlıyordu. Haftalar süren yolculuk yüzünden ve sürekli dizgin tuttuğundan yarası ağır iyileşiyordu.

"Doktor Bahi'yi çağırayım mı?" dedi Taristan avucundaki sargıyı inceleyen Erida'ya bakarak. Salonu yatak odasından ayıran ahşap paravanın yanında durmuştu. "Enfeksiyon belirtisi varsa..."

Erida başını iki yana sallayarak omuzlarındaki mantoyu attı, manto bir yığın halinde halının üstüne düştü. Hizmetçileri sabah oradan alırdı.

"Önemli bir şey değil," dedi Erida. "Elim hâlâ yerinde olduğu için şanslıyım."

Birden paravanın arkasından bir gölge çıktı, zayıf ışıktaki bir silüet gibi görünüyordu.

"Anlaşılan Sorasa Sarn eskisi kadar maharetli değil," diye mırıldandı adam yan yan sırtarak.

Taristan hemen belindeki kılıca davrandı, Erida ürperdi, geri geri giderken sandalyelerden birine çarptı. Zihni uğulduyor, görüş alanı kırmızıya dönüyordu, içini öfke ve korku sarmıştı.

Başlığını kafasına çekmiş olan adam, Taristan'ın ilk kılıç darbesinden yana çekilerek kurtuldu, ikincisini de atlatmayı başardı, rüzgâr kadar hızlıydı.

Bekleyen içinde kıpırdanıp onu gölgeden uzaklaştırmaya, çadırın girişine doğru çekmeye çalışsa da Erida çarptığı sandalyeye oturup kalmıştı. Yanan gözlerini iyice kısmıştı, kalbi deli gibi atıyordu. Tüm içgüdüleri kaçması için haykırırsa da Taristan'ı bırakıp gidemezdi.

Taristan tekrar saldırdı, başlıklı gölge yine kaçmayı başardı, sanki karşısında Eski Cor Prensi değil de kılıçlarla oyun oynayan bir çocuk vardı. Hareketleri su gibi hızlı ve akıcıydı.

Yılan gibi.

"Lord Mercury," diye fısıldadı Erida, taşlar kafasında yerine oturdu.

Taristan'ın kılıcı bir sandalyenin kenarına çarpıp ahşaba gömüldü. Çekip çıkarmasına fırsat kalmadan gölge bir tekmede kılıcı elinden fırlattı. Sonra döndü, siyah pelerinini savurarak bir kolunu yana açıp eğildi.

"Emrinize amadeyim."

Başlığını geriye çekince zayıf yüzü ortaya çıktı, bronz teni gergin, elmacık kemikleri son derece çıkıktı. Gümüş

rengi saçları neredeyse saydamdı, açık yeşil gözleri yeşim taşını andırıyordu.

Erida'nın bir yığın altın ve bir Amhara sözleşmesi karşılığında aldığı yuvarlak mühür de bu renkti. Sözleşme Ascal'daydı ama Erida yeşim taşına işlenmiş yılan şeklini gayet iyi hatırlıyordu.

Bekleyen içinde sakinleştiği halde Erida'nın boğazı tıkanı. Yutkunarak adamın burada olmasına bir anlam vermeye çalıştı.

Amharaların lordu, Ward'daki en tehlikeli suikastçıların komutanı. Şu anda çadırımda.

Dişlerini sıktı, gözlerini Taristan'a çevirdi. Taristan da ona bakıyordu, soluk soluğa kalmıştı, gözlerinde bir soru vardı. Erida başını yavaşça iki yana salladı, Taristan pes ederek suikastçılar kralından uzaklaştı.

Bana neye mal olacak?

"Amhara Loncası liderinin hisarından dışarı çıkabildiğini bilmiyordum," dedi Erida oturduğu yerde sırtını olabildiğince dikleştirerek. "Bu şerefi neye borçluyuz?"

Lord Mercury, Erida'ya doğru yürüdü. Yine sürünerek ilerleyen zehirli bir yılanı andırıyordu. Ama çekiciydi de, yaşına rağmen hâlâ yakışıklıydı.

"Sıkça rastladığım yanlış bir kanı," dedi Mercury gülererek. "Ne zaman istersem hisardan çıkarım. Sadece ortalarda görünmem."

Erida kendini zorlayarak soğuk bir kahkaha attı. "Tahmin edebiliyorum."

Amhara sırtını Taristan'a dönerek bir dizinin üstüne çökünce Erida şaşırdı. Sanki Lord Mercury kocasını tehdit olarak görmüyordu. Taristan sinirlendi, burun delikleri öfkeyle genişledi.

Mercury başını eğdi.

“Özür dilemek için geldim. Loncam, karşılığını cömertçe ödediğiniz anlaşmanın gereğini yerine getiremedi.” Mercury kımıldandı, pelerinin önü açılınca belinin her iki tarafındaki hançerler görüldü. Mum ışığında bronz renkte parlıyorlardı. “Biz Amharalar böyle utançlara alışkın değilizdir.”

Erida elinde olmadan aptal bir kızın hayatına karşılık çöle gönderdiği altınları düşündü. Yanaklarına ateş bastı.

“Corayne an-Amarat’ı öldürmek sandığımızdan daha zormuş,” diye mırıldandı.

“Gerçekten öyleymiş.” Mercury tekrar ayağa kalktı. “Bu uğurda bir düzine suikastçıyı kaybettim.”

İyi olmuş, dedi Erida içinden. Başarısızlığının bedelini onun da ödemesi gerekirdi.

“Sorasa Sarn.” Erida ilginç bir kitabı inceler gibi kelimeleri zihninde evirip çevirdi. Kaplan gözlü suikastçı yine gözünün önüne geldi, âdeta bir gölge gibiydi, gülümseyişi keskin bir bıçağı andırıyordu. “Demek adı bu. Sanırım yoldan çıktı, değil mi?”

“Kovuldu,” dedi Mercury. “Bunun Sorasa için en kötü ceza olduğunu sanıyordum. Sürgün onun için ölümden de beter bir ceza olacaktı.”

Hâlâ neşeli sayılırdı ama bakışları sertleşmişti, öfkeyle bakan gözleri yüzünün geri kalanıyla uyumsuzdu. Erida içinde bir şeytan taşıdığı halde ürpermekten kendini alamadı.

“Bu hatayı telafi edeceğime söz veriyorum Majesteleri,” dedi Mercury odayı sarsan alçak bir sesle.

Taristan kılıcını alıp kınına soktu. Mercury onu görmezden geldi. Yaşlı bir adam olmasına rağmen Erida bileklerindeki ve boynundaki sert kasları, parmaklarındaki nasırları görebiliyordu. Mercury’nin diyardaki en tehlikeli ölümlülerden biri olduğuna bahse girerdi.

"Yaptığım ödemeyi iade etmeye mi geldiniz lordum?" diye sordu başını yana eğerek.

Mercury otuz iki dişini birden göstererek sırttı. "Bence hediye altından çok daha değerli bulacaksınız."

Eliyle dışarıdaki karanlığı işaret etti.

Erida ve Taristan yan yana yürüyerek Mercury'nin peşinden dışarı çıktılar. Erida'nın ağzı açık kaldı, dudaklarından hayret dolu bir ses döküldü, Taristan onu kendine çekti. Bedenini kalkan ederek Erida'yı göğsüne bastırdı.

Kampın ortasındaki ateşin ışığı altın zırhların üstünde oynayıyordu. Bütün Aslan Muhafızlar yere diz çökmüş, gırtlaklarına birer bıçak dayanmıştı, arkalarında Amharalar duruyordu. İki suikastçı biraz daha kenarda durmuştu, aralarında bir yığın vardı.

"Şövalyeleriniz için endişelenmeyin Majesteleri," dedi Mercury elini sallayarak. Sanki bu, Erida'nın yaşadığı şoku ya da Taristan'ın endişelerini silip atacaktı.

"Lord Mercury..." dedi Erida, bir feryat sözünü kesti.

Çadırlarla çevrili alanın kenarında meşale ışıkları belirdi, kınlarından çekilen kılıçların çınlaması duyuldu. Çizmeler yeri dövüyor, muhafızlar birbirine bağıırıyordu. En çok da Lord Thornwall'un sesi geliyordu; Thornwall gecelik entariisiyle koşuyor, çırpı bacakları ateşin ışığıyla aydınlanıyordu. Meşalelerin kıyısında kırmızı yüzü belirdi, elinde bir kılıç, arkasında bir grup asker vardı.

"Durun!" diye bağırdı Erida, suikastçılardan oluşan engerek yuvasına dalmadan Thornwall'u durdurmak için elini havaya kaldırdı.

Yüzü kıpkırmızı olan komutan birden durdu, askerleri de aynısını yaptı.

"Majesteleri," dedi Thornwall soluk soluğa, gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

"Durun," dedi Erida tekrar, sesi bu kez daha yumuşak ama buyurgandı. "Pekâlâ Lord Mercury. Öyleyse bana hediyenizi gösterin."

Amhara lordu hiç tereddüt etmedi.

"Adamı getirin," dedi elini sallayarak.

İki suikastçı aralarındaki yığını öne doğru itti.

Adamı.

Yığın tökezleyerek yaklaşırken Erida'nın midesi allak bullak oldu. Adam düşecek gibi yürüyordu, elleri bağlıydı, kafasına çuval geçirilmişti, giysileri yırtılıp çamura bulanmıştı.

Tuniği olmasaydı Erida onu tanıyamazdı. Tunik altın sarısıydı, üstünde yeşil bir aslan işlemesi vardı. Galland'ın armasının tam tersiydi.

Lord Konegin'in arması.

Erida o aslanın içinde coştüğünü, zafer sevinciyle kükrediğini hissetti. Sanki bir yer daha fethetmiş, tacına bir mücevher daha eklemişti. *Hayır*, dedi içinden, kendi kendine güldü. *Bu daha da iyi.*

Suikastçılardan biri tekrar itince Konegin dizlerinin üstüne düştü. Çuvalın altından boğuk bir inilti geldi.

Erida gözlerini Konegin'e dikti, dudakları aralıktı, içine çektiği hava dilini karıncalandırıyordu. Tadı zafer gibiydi.

"Lordum, bu gerçekten muhteşem bir hediye." Erida'nın elleri titriyordu, vücuduna ateş basmıştı. "Karşılığında ne istiyorsunuz?"

Mercury'nin tekrar eğilerek selam verdiğini görünce keyiflendi. Mercury'nin boynundaki zincir öne düşerek meşale ışığında parladı. Zincirin ucunda yeşim taşından bir yılan vardı.

"Karşılığı ödendi bile."

Erida yüzünde Thornwall'un ve arkasındaki askerlerin bakışlarını hissetti. Sadece Erida'ya değil, gırtlaklarına bıçak dayanmış Aslan Muhafızlara da bakıyorlardı.

Kraliçe kendine gelerek çenesini yukarı kaldırdı. "Şövalyelerim."

Mercury'nin parmağını şıklatmasıyla Amharalar ölümcül bir balık sürüsü gibi hareket ederek hep birlikte geri çekildi.

Aslan Muhafızlar telaşla ayağa fırlayıp suikastçılardan uzaklaştı.

"Corayne ne olacak?" dedi Erida bakışlarını tekrar Mercury'ye çevirerek.

Mercury ona karanlık gözlerle baktı.

"Amhara Loncası başarısızlığı hoş görmez," dedi öfkeyle. "İhaneti de."

Erida'nın içi sevinçle doldu, zihninin kuytusunda Bekleyen de zevkle mırıldandı. *Corayne ve Sam'i istiyor, diye düşündü Erida keyifle. İkisini de öldürecek.*

"Lord Thornwall, Lord Mercury ve arkadaşları için bir çadır hazırlayın," dedi tekrar Konegin'e bakarak.

Kuzeni hafızasında daha iri yarıydı, kürklere ve kadifelere bürünmüştü, her zaman, tahtında otururken bile ona tepeden bakıyordu.

Bir daha asla ona tepeden bakamayacaktı.

Erida, Konegin'in kafasındaki çuvalı tuttu, sert kumaşı sıkıca kavradı. Yavaşça çekip çıkardı, çuvalın altındaki yaralı adam ortaya çıktı. Konegin gerçekten perişan durumdaydı.

Dişlerinin arasına tıktırdıkları bez parçası yüzünden ağzının iki yanı yara olmuştu. Gösterişli sarı sakalının ve bıyığının yerinde yeller esiyordu, yüzü kıpkırmızıydı, yanaklarındaki sakallar kırılmıştı. Saçları artık altın sarısı değildi, ağarmıştı. Erida'nın hatırladığından daha zayıf, daha yaşlıydı. Yaşlarla dolu kıpkırmızı gözleri Erida'nın yüzünde dolaşıyordu. Erida onu son gördüğünde kocasının bardağına zehir koymuş, zehir işe yaramayınca da kaçmıştı.

Eskiden tıpkı Erida'nın babasına benzerdi. Yüzüne bakmak Erida'yı ürpertirdi. Babası çoktan öldüğü halde ağgözlü Lord Konegin'in yaşadığını bilmek. Konegin şimdi Taristan'ın ordusundaki cesetlere dönmüştü, yüzü bembeyazdı, kuruyup pörsümüştü. Tahtını ele geçirmeye, kocasını öldürmeye çalışan adamdan eser kalmamıştı. Hain lordların, bir kadının hükümdarlığını hazmedemeyen pısırık adamların son umudu sönmüştü.

Mavi gözlerinde sadece belli belirsiz bir kıvılcım kalmıştı, bu, Lord Konegin'in içindeki son mücadele kırıntısıydı.

"Merhaba kuzen," diye fısıldadı Erida.

Konegin yattığı yerde titredi, kıvılcım söndü.

Şövalyeler Konegin'i Erida'nın çadırına taşıdı. Erida, yere çarpınca çıkardığı gümbürtüyü ve acı dolu iniltiyi duydu. İçeri önce Taristan girdi, yüzünden hırs okunuyordu. Erida da aynı hissi paylaşıyordu, dudakları şeytanca bir gülümsemeyle kıvrıldı. Taristan'ın peşinden gitti, Konegin'in kalbi şimdiden dişlerinin arasındaydı.

Thornwall onu kapıda durdurunca Erida neredeyse hırlayacaktı. Yakıcı alevleri hissedince onu ele vermesinler diye gözlerini hemen yere indirdi.

"Bu ne işe yarayacak Majesteleri?" dedi Thornwall ellerini ovuşturarak. Üstünde hâlâ uzun gecelik entarisi vardı, bu koşullar altında tuhaf bir görüntü oluşturunuyordu.

"Şaka mı yapıyorsun lordum?" diye tısladı Erida, öfkesini gizlemek için gözlerini sımsıkı kapadı. "Sarayımda hainler varsa kim olduklarını öğreneceğim. Ve uygun gördüğüm şekilde icaplarına bakacağım."

Bir şey kafasını kurcalıyordu. Thornwall'un neden hain lordu sorguya çekmesini istemediğini merak ediyordu.

“Normalde itiraz etmezdim,” diye mırıldandı Thornwall, başını çevirip çadırlara ve meşalelere bir göz attı.

“Ama?” Erida hızlı hızlı gözlerini kırptırdı, görüşünün netleşmeye başladığını hissediyordu. Şimdi Thornwall’un yüzünü inceleyebilir, yalan söylediğini ele verecek işaretler arayabilirdi. “İtiraf etmek istediğin bir şey mi var Lord Thornwall?”

Yaşlı komutan karşısında taş kesildi, gri sakalının altında dişlerini sıktı. Gözleri parladı, Erida onda da Galland Aslanı’nı gördü.

“Ben Galland ordularının komutanıyım,” dedi Thornwall. Erida askerlerinin onda bu gergin ve inatçı adamı gördüğünü düşündü. “İhanet suçu işleseymdim şimdiye dek öğrenmiş olurdunuz.”

Erida az kalsın boğulacaktı, kelimeler boğazında yitip gitti.

Thornwall bunu devam etmesi yönünde bir işaret olarak aldı.

“Lord Konegin idam edilecek. Bunu da, onu bu diyarda sizin adil cezanızdan kurtaracak hiçbir şey olmadığını da biliyor,” dedi Thornwall. “Bu yüzden de kalbinizi söküp atacak. Ona gülümseyen, tahtı ele geçirmek için yaptığı planların tek bir fısıltısını duyan her soylunun adını verecek. Konegin son nefesine kadar sizi zehirleyecek.”

Taristan’ı zehirlemeye kalktığı gibi. Diyarı bana karşı zehirlemeye kalktığı gibi. Erida yumruklarını sıktı, yarası sızladı. Öfkeyle dolup taşsa da bu onu sakinleştirdi.

“Onu öldürüp bu işi bitirin,” dedi Thornwall yalvarır gibi. Sert yüzü yumuşadı, çaresizlik dolu gözleri kocaman açıldı. “Bırakın ihaneti de onunla birlikte ölsün.”

Erida, Thornwall’un haklı olmasından, mantığından, sağduyusundan nefret ediyordu. Thornwall, Konegin konusunda haklıydı, Erida bunu adı gibi biliyordu. Ama duyduğu istek gözden gelemeyeceği kadar büyüktü.

"Güzel tavsiye Lord Thornwall," dedi yanından geçip giderek, komutanını meşaleler, şövalyeler ve göz kırpan yıldızlarla baş başa bıraktı.

Taristan çadırın içinde oturmuş bekliyordu, yanındaki masanın üzerinde bir bıçak vardı. Halıların üstünde yürürken, yerde iki büklüm yatan Konegin'in bir metre ötesinde duran Erida'yı izliyordu.

Erida başını sallayınca Taristan, Konegin'in ağzındaki bağı kesip attı. Konegin nefes almaya çalışarak tükürdü. Elleri hâlâ arkadan bağlıydı. Ellerini kullanamadığı için doğrulamıyordu, yanağı haliya dayanmış, gözleri geriye kaymıştı.

Başka biri olsaydı bu yaşlı adama acıyabilirdi. Erida ise acımayacaktı.

Böyle olmasını sen istedin lordum.

"Bana her şeyi anlatacaksın," dedi Erida bıçağı işaret ederek.

Taristan kımıldamadı. Erida'nın gözlerine baktı, yüzünde anlaşılmas ve uzak bir ifade vardı. Erida dişlerini sıkarak sağlam elini uzattı.

Bıçağın sapı avucuna tam oturdu. Küçük bir bıçaktı, ışıktta parlıyordu, hassas işler için yapılmıştı.

Konegin bir Erida'nın yüzüne bir elindeki bıçağa baktı.

"Büyümüşsün Erida," dedi boğuk ve kuru bir sesle. "Korkunç bir şeye dönüşmüşsün."

"Beni bu hale sen getirdin," dedi Erida bir adım yaklaşarak. "Ben hak ettiğin cezayı. Göz koyduğun tahtta oturan, elde etmeye çalıştığın her şeye sahip olan kadını. Her yönden senden daha iyiyim, senin rüyanda bile göremeyeceğin kadar güçlüyüm. Beni ateşe atmaya kalktın lordum. Ama yanacak olan sensin."

Erida gülümseyerek eğildi, şimdi göz gözeydiler. Kanı şarkı söylüyor, o nehir içinde akıyordu. Bekleyen onu zorlamıyor,

sadece varlığını belli ediyordu. Erida, Bekleyen'e yaslandı, sırtını bir duvara dayar gibi ondan güç kaldı.

Gözleri alev gibi parladı, her yeri kırmızı görmeye başladı. Konegin'in onda ne gördüğünü bildiği için kendini tutamayıp gülümsedi.

Konegin'in ağzı açık kaldı, beti benzi attı.

"Beni bu hale sen getirdin," dedi Erida tekrar.

Sabah on iki lord iptе sallanıyordu. Üstlerine yağın ilkbahar yağmuru ihanetlerini temizliyordu. Konegin iş birlikçilerinden daha yükseğe asılmıştı. Erida darağacına giderken aslanlı giysilerini giymesine izin vermediğinden Konegin iç gömleği ve pantolonuyla adi bir hükümlü gibi asılmıştı. Kadifelerinden ve mücevherli zincirlerinden eser yoktu. Altın tacından da.

Erida uzun müddet cesetleri seyretti, etrafını saran soylu kalabalığı artık dağılıyordu. Beti benzi atmış yüzlerle aralarında fısıldaşarak Erida'ya bakıyorlardı. Thornwall da aralarında daydı, sesini çıkarmadan, saygıyla yürüyordu.

Erida soylu koyunların ne düşündüğünü önemsemiyordu. O bir aslandı ve artık onlara hesap vermeyecekti.

Yanında sadece Taristan kalmıştı, yağmurun altında başı açıktı. Saçları yüzüne yapışmıştı, ıslanan kızıl bukleleri neredeyse siyah görünüyordu.

Hava hâlâ soğuktu ama eskisi kadar ayaz değildi.

"Kış bitiyor," dedi Erida. Havada yağmurun, çamurun ve toprağın altında uyanan şeylerin kokusu vardı. *İlkbahar.*

Taristan, Erida'nın gözlerine baktı, siyahın altında kırmızı bir parıltı vardı.

Erida aynı parıltıyı, o cehennem ağacının kıvrık köklerini kendi gözlerinde de hissediyordu.

"Daha fazla beklemeyeceğim," diye fısıldadı. Bekleyen kıvrıldı, Erida'nın bileklerine, ayaklarına ve boynuna dolandı.

“Orduların geri kalanı da diğerlerini izlesin. Bugün hareket ediyoruz.”

Taristan, Erida’nın alev alev yanan yanağına dokundu, onun eli de Erida’nın yanağı kadar sıcaktı. Başparmağını elmacık kemiğinde gezdirdi.

Öpücüğü de yakıcıydı.

“Ben de seni izleyeceğim,” diye mırıldandı Erida’yı öperken. “Nereye gidersen git.”

Erida’nın kalbi deli gibi atmaya başladı. “Birbirimize tüm dünyayı vadetmiştik.”

Taristan gözlerini Erida’nın gözlerine dikti. Erida eskiden bu simsiyah gözlerin uçurumundan korkardı. Şimdi ise bu uçurum tanıdık geliyor, onu rahatlatıyordu. Ama Taristan’ın gözlerinde bir şey kıpırdadı, bakışları dalgınlaştı.

“Evet, öyle vadetmiştik,” dedi Taristan sonunda, sesi boğuktu.

Gözünü kırpmadan Erida’ya bakıyordu, kelimeleri Erida’nın kafasında yankılanıyor, Erida her birini evirip çeviriyordu. Daha önce olduğu gibi Taristan’ın beklediğini hissetti, ilk adımı Erida’nın atmasını istiyordu.

“Tüm dünyayı,” dedi Erida tekrar.

“Tüm dünyayı,” diye tekrarladı Taristan.

Bu kez sesi teslim olur gibi, bir son gibi çıkmıştı.

Erida bu sesi olduğu gibi yutuverdi.

33

RÜYADAN UYANMAK

Corayne

“Ben Isadere, Ibal veliahdıyım.”

Isadere'nin sesi taht odasının yüksek tavanında yankılandı. Isadere ölümlü olduğu halde Kadim kalesinin vakur salonlarına pek yaraşıyordu. Mücevherlerle süslenmiş yaldızlı zırhı pencerelerden süzülen güneş ışığında parlıyor, uzun siyah saçları pürüzsüz bir perde gibi bir omzunun üstüne dökülüyordu. Solunda gayrimeşru kardeşi Sibrez, sağında ise Komutan lin-Lira duruyordu. Üçü birlikte, geldikleri krallık kadar heybetli bir görüntü oluşturunuyordu.

Corayne heyecanına engel olamıyor, oturduğu yerde hursuzca kıpırdanıp duruyordu. Sapından kavradığı Kirmen Kılıcı'nı bir asa gibi tutmuştu. İki yanında Andry ve Charlie oturuyordu, ikisi de yuvalarından fırlamış gözlerle Isadere'yi izliyordu.

Veliahdı izleyen sadece onlar değildi.

Isibel'in oturduğu yüksek platformun iki yanına sandalyeler dizilmişti, böylece Iona leydisi konuklarını gereğince ağırlayabilecekti. Valnir ve Dyrian, Isibel'in iki yanına oturmuştu. Leydi Eyda oğlunun arkasında duruyordu, yanında Dyrian'ın uyuklayan ayısı vardı.

"Hoş geldin Isadere," dedi Isibel, oysa sesi hiç de hoş geldin der gibi değildi.

Isadere kolunu yana açarak başını eğdi. Tam bir reverans sayılmazdı, sırtını hiç eğmeden üstünkörü bir selam vermişti.

"Halkınıza dair efsaneler cesaretinizden, gücünüzden bahsediyor ama nezaketinizden hiç bahsetmiyor," dedi köpek balığı gibi gülümseyerek.

Corayne eliyle yüzünü kapadı. Veliahdın Kadim kraliçeyle zekâ yarıştırdığını görmeye can atsa da bunu dünyanın dengesini bozmadan yapmaları için dua ediyordu. Yanında oturan Charlie hafifçe dilini şaklattı. Charlie'nin Isadere'den pek hoşlandığı söylenemezdi ama Isibel'den bütünüyle nefret ediyordu.

Isadere, Komutan lin-Lira ve Sibrez'le birlikte salonun ortasından geri çekildi. Onların yerini çabucak üç Kasa şövalyesi aldı, beyaz zırhlarını şakırdatarak diz çöktüler. Parlak sivri uçları yukarı bakan mızraklarına yaslandılar.

Isibel onlara kayıtsızca baktı.

Şövalyelerden ilki ayağa kalktı, kısa boylu ama geniş yapılıydı, karşısındaki topluluğu daha iyi görebilmek için miğferini çıkardı. Şövalye siyah tenliydi, Andry ve annesinden daha siyahtı, gür kaşlarının altında sıcacık bakan kahverengi gözleri vardı.

"Ben Kin Debes'ten Sör Gamon," dedi şövalye, eldivenli yumruğunu göğüs zırhına koydu. Göğsünde beyaz çelikle işlenmiş bir kartal kabartması vardı. "Bunlar da kuzenlerim Sör Enais ve Leydi Farra."

Hâlâ diz çökmekte olan iki Kasalı da miğferlerini kaldırdı. Enais daha açık tenli ve uzun boyluydu, Farra ise Gamon'a ikizi olabilecek kadar çok benziyordu.

"Buraya kraliçemizin emriyle geldik, kendisi dostluk ve ittifak için elini uzatıyor," dedi şövalye tekrar eğilerek. Sonra topuklarının üstünde dönerek sıcak bakışlarını orada bulunanların üzerinde gezdirdi. "Size ve Corayne an-Amarat'a. Diyarın Umudu'na."

Corayne, Kirmen Kılıcı'nın sapını sıktı, kıpkırmızı oldu, yanaklarına ateş bastı.

"Teşekkür ederim," dedi güçlkle, sesi utanç verecek kadar cılız çıkmıştı. Devasa salonda zar zor yankılandı.

"Size de saygılarımı sunarım Andry Trelland," diye ekledi Sör Gamon gözlerini Corayne'in yanındaki sandalyeye çevirerek.

Andry'nin dudaklarından hayret dolu bir ses döküldü, yaver hemen sırtını dikleştirdi, gözlerini hızlı hızlı kırptırdı.

Sör Gamon yan yan gülümsedi. "Anneniz gayet iyi."

Corayne hiç düşünmeden Andry'nin elini tutup sertçe sıktı. Andry oturduğu yere yığıldı, konuşamadı. Sadece teşekkür etmek için başını sallayabildi, Sör Gamon da bunu saygıyla kabul etti.

Isibel tahtından dudak büktü.

"Belki de ölümlü krallıkları hakkında yanıliyorumdur." Sesi dikkatleri üzerine çekecek şekilde sertleşti. "Ama Kasa ve Ibal'in pek çok şehri barındıran geniş topraklara sahip olduğu izlenimine kapılmıştım. Ve büyük ordulara."

Suçlama salona bir ok gibi fırladı. Corayne'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kaşlarını çatan Corayne, Andry'nin elini bıraktı.

"Daha gelecekler var," dedi kimsenin daha da kötü bir şey söylemesine fırsat vermeden. "Bunlar ilk gelenler."

Isadere karşıdan başını salladı, gözleri öfke doluydu.

“Daha gelecekler var,” diyerek onayladı. “Ama kıyılarımız şehrinizden millerce uzakta. Ayrıca Uzun Deniz düşmanımız yüzünden tehlikelerle dolu.”

Isadere’nin yanındaki Sibrez’in yüzü asıldı. Sibrez kardeşinden daha çabuk öfkeleniyordu, Corayne sakin olması için dua etti.

“Uzun Deniz’den geçerken çok sayıda gemi kaybettik,” dedi veliaht acı acı.

Platformda Valnir’in gözleri parladı. “Önümüzdeki günlerde daha da fazlasını kaybedeceksiniz. Kendinizi buna hazırlayın.”

Corayne çığlık atmak, yerin dibine girmek istiyordu. Yumruklarını sıkığına bakılırsa Andry de aynı hisleri paylaşıyordu, parmak eklemleri kahverengi teninin altında bembeyaz olmuştu.

Miğferi hâlâ kolunun altında olan Gamon başını bitkince iki yana salladı. Bakışlarını tekrar Kadimlerin üzerinde gezdirdi.

“Belki de *ben* ölümsüzler hakkında yanıliyorumdur,” dedi kibarca. “Ama sizin bir savaşçınız bizim yüz savaşçımıza bedel, değil mi? Erida’nın yüz askerine? Belki de daha fazlasına?”

Bir sessizlik çöktü, Isadere bunu bir davet olarak aldı. Altın sarısı pelerinini savurarak Gamon’un yanına gitti, şimdi bir takım gibiydiler. Veliahdın altın sarısı yanakları öfkeden kızarmıştı.

“Siz üçünüz anklavlarınızın hükümdarlarısınız,” diye hırladı Isadere tek tek yüzlerine bakarak. Dyrian oturduğu yerde geriye doğru çekildi, küçük lordun beti benzi atmıştı. “Üç yönetici. Ordularınız nerede lordlarım ve leydilerim?”

Veliaht dişlerini sıkı.

“Ayrıca tüm bunlar başladığında neredeydiniz?”

Hiçbir şey yapmadılar, başlarını kuma gömdüler, diye düşündü Corayne, o da Isadere'nin yüzünde gördüğü öfkenin aynısını hissediyordu.

Isibel onu izleyen yüzleri görmemek için başını çevirdi.

"Bir ölümlü tarafından sorguya çekilecek değilim," dedi sertçe.

Salonu Kadimlerin bilmediği dillerde fısıltılar sardı. Ama Corayne hepsini anlıyordu. Isibel'in yaklaşmakta olan fırtınaya karşı tek müttefiklerini kaçırmaması için dua ederek dişlerini sıktı.

Isadere'nin sesi öfkeden titriyordu. "Diyarı kurtarmak için kanımızı dökeceğiz ama önce sizin dökmeniz gerekirdi. Binlerce kişiyi kurtarabilirdiniz. Buna şahidim."

Valnir tiksintiyle Isibel'e baktı. Sonra oturduğu yerde öne doğru eğilip daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Anklavıma haber gönderip halkımı buraya çağırdım," dedi. "Erida'nın lejyonları topraklarımızdan geçmeye kalkarsa onlara yeterince sorun çıkaracak küçük bir birliği geride bırakacaklar."

Corayne salonun karşısından minnet dolu gözlerle Valnir'e baktı.

"Kovalinn Kadimleri Irridas ejderhasına karşı cesurca savaştı," dedi.

Leydi Eyda sertçe başını sallarken Dyrian da sandalyesinde sırtını dikleştirdi.

"İki kez," diye ekledi küçük lord iki parmağını havaya kaldırarak.

Corayne'in yanında oturan Andry ayağa kalktı, kurt postu omuzlarındaydı, kurdun ağzı tam ısıracakken donakalmış gibi açıktı. Andry göğsünü hafifçe şişirdi, sırtını dikleştirerek salona döndü. Salondaki herkese metanetli ve sakin görünüyordu.

Corayne ise titreyen elinden Andry'nin ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyordu. Destek olmak için elini tutup sıkmak istedi. Onun yerine elindeki Kirmen Kılıcı'nı sıktı.

"Jydliler Gözcü Deniz'i koruyacak, Trecler de kuzeyi tutacak," dedi Andry. "Ellerinden geldiğince lejyonlara saldıracak ve umarım Erida'nın ordusunu yavaşlatacaklar." Yanağında bir kas seğirdi. "Erida'nın orduları çok kalabalık ama Galland'ın tüm gücünü toplamak zaman alacaktır. Karadan ilerlemek, dağları aşmak zorundalar. Bu da bizim için bir avantaj."

Sırf Andry tek başına ayakta durmak zorunda kalmasın diye Corayne de sandalyesinden kalktı. Kolları birbirine değince içinde şimşekler çaktı.

"Ama Erida geldiğinde," dedi Corayne, "yumruğu gerçekten çok güçlü olacak."

Lejyonlar, Kül Diyarlılar ve Taristan'ın üstümüze salacağı kim bilir daha neler. Kalbi tekler gibi oldu. Her zamanki gibi ağır ve soğuk gölgeyi üzerinde hissetti. *Belki de Bekleyen'in kendisi.*

"Erida ve Taristan buraya saldıracak." Isadere'nin sesi salonda çınladı. "Bunu gördüm."

"Sen sadece herkesin gördüğünü görüyorsun ölümlü. Başka bir şey değil," dedi Isibel sertçe. Elini havada şöyle bir salladı, beyaz elbisesinin kolu kar gibi parıldadı.

Ibal veliahdı öfkелendi, yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ben Ward tanrılarının bana gösterdiklerini görüyorum," diye hırladı görgü kurallarını unutarak. "Kutsal Lasreen'in aydınlığı ve karanlığıyla görüyorum."

"Ward tanrıları." Sesi yankılanırken Isibel gözlerini salonda gezdirdi. Sonra başını iki yana salladı, dişbudak dalı dizlerinin üstünde titriyordu. "Ward tanrıları sessiz. Bu diyarın parçalanmasına ses çıkarmıyorlar. Belki de kaderiniz budur."

"Hepimizin kaderi bu olacak," dedi Corayne sertçe, kan beynine sıçramıştı. Kirmen Kılıcı'nın ucunu mermer zemine çarptı. "Eğer bir şey yapmazsanız."

Andry yanında kıpırdandı, kolunu Corayne'in koluna bastırdı, bir duvar gibi sağlamdı. Bu hem bir destek hem de uyarıydı.

Isibel birden tahtından fırladı, gözlerini aşağı çevirdi. Elindeki dala bakarak düşündü, Corayne bir an nefes alamadı. Valnir'in altın yapraklı gümüş dalı nasıl yere attığını hatırladı, kavak dalının yerini porsuk ağacından yapılmış yayı almıştı. Valnir anklavını savaşa çağırmıştı.

Isibel onun gibi yapmadı. Dişbudak dalını daha da sıkı kavradı.

"Ordularınızın bir şeye ihtiyacı olursa haber verin," dedi danışmanlarından birine eliyle işaret ederek. "Elimizden gelince çok kişiyi şehir duvarları içinde ağırlayacağız ama Iona maalesef tüm askerlerinizi barındıramaz. Filleri de." Sesi özür diler gibi çıkıyordu.

Sör Gamon ve şövalyeleri tekrar eğilerek selam verdi.

"Misafirperverliğiniz için minnettarız," dedi Gamon.

Isadere sertçe başını eğdi, başkaca teşekkür etmedi.

Corayne yavaşça içini çekti. Danışmanlarıyla birlikte taht odasından kaçarcasına ayrılan Isibel'i izledi.

"Gayet iyi gitti," diye homurdandı Charlie sandalyesinden kalkarken.

Tiarma'mn soğuk ve sessiz koridorlarında geçen uzun haftalardan sonra diğer ölümlülerin varlığı Corayne için âdeta rahatsız ediciydi. Bir zamanlar mezarı andıran Kadim kalesi şimdi pazar yerine dönmüştü. Ölümlülerin yarattığı kaos Kadimlerin de huzurunu kaçırmıştı. Isibel'in sözüne rağmen danışmanları misafirleri ağırlamak için pek de yardımcı olmuyordu. Neyse

ki Andry bu işi zevkle üstlenerek saman döşekler ve çarşaf lar ayarlamıştı, sonunda tüm geçitler yatakhane ye döndü. Herkese yatacak yer ayarlandıktan sonra Andry ahırlarla ve cephanelikle ilgilenmeye başladı.

Charlie bile işe yarıyordu, Lenava'daki Calidon kralına ve Turadir'deki soylulara erzak taleplerini iletmeye koyulmuştu. Mektuplara karşılığında yüklü miktarda ödeme yapılacağını da eklemişti. Bu kez mektuplardaki imzalar sahte değildi. Isadere de Sör Gamon da orduları için yeterli yiyeceği sağlama arzusuyla mektupları sorun çıkarmadan imzalamıştı.

Kale gibi Iona şehri de kalabalıkla dolup taşıyordu. Surların içine olabildiğince asker sığdırmışlardı ama askerlerin çoğu sırtını kapılara ve yüksek kayalıklara vererek tepenin dibinde kamp kurmuştu.

Ertesi sabah Corayne savaş kampının etrafına bir hendekle birlikte kazıklı çitlerin çekilişini izledi. Erida'nın lejyonlarını uzun süre durdurmaya yetmezdi ama hiç yoktan iyiydi.

Henüz bahar gelmemişti ama Corayne'in yüzüne vuran rüzgâr daha ılıktı. Güneş bulutların arasından süzülüyordu, Corayne birden irkildi. Bahar geliyor, karlar eriyordu. Dağları aşmak şimdi daha kolaydı. Diyarı yok etmek isteyenler için yol daha güvenliydi.

Göğsü pelerininin altında sıkıştı, bir an kaburgaları içe doğru göçecek sandı.

Düzlükte yalnız değildi ama çoğu kişi ondan uzak duruyor, Corayne an-Amarat'ı düşünceleriyle baş başa bırakıyordu.

Isadere an-Amdiras hariç.

Corayne, Isadere'nin bakışlarını ensesinde bir bıçak gibi hissetti, arkasına dönünce Ibal veliahdının uzaktan onu izlediğini gördü.

"Ekselans," diye mırıldandı Corayne çabucak selam vererek. "Tüm ihtiyaçlarınız karşılandı mı?"

"İmkân dâhilindeki her şey karşılandı, evet," dedi Isadere taraçanın kıyısında duran Corayne'e doğru yürüyerek. "Yaver böyle sıkı çalışmaya devam ederse seneşalliğe terfi edebilir."

Corayne gülümseyerek yüzünü sıcak güneşe döndü. Durum ne kadar kötü görünse de bir an bu düşüncenin tadını çıkardı. *Andry kahkahalarla dolu sıcak bir kaleyi hak ediyor, üstüne çullanan bir savaşı değil.*

"İtiraf etmeliyim ki ayna beni soğuk konusunda uyarmamıştı," diye homurdandı Isadere, kahverengimsi kürkünün içine biraz daha gömüldü.

"Tanrıçanız size Iona'yı gösterdi," dedi Corayne.

Isadere belli belirsiz başını salladı. "Babamın izniyle toplayabildiğim kadar asker topladım."

Corayne bir korsanın kızıydı, Uzun Deniz'i iyi tanıyordu. Gerçekten savaşa kalkışırsa Ibalet donanmasının ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. *Erida'nın denizden ilerleme şansı yok.*

"Peki ya Kasalılar?" dedi surların önünde tutulan filleri düşünerek.

"Kraliçe Berin bir süredir tetikteydi. Ward'ın dört bir yanından çağrı ve uyarı mektupları almıştı," dedi Isadere. "Uzun Deniz'i geçmeye hazırlanmak için önce Nkonabo'ya gittik. Berin tehlikeye rağmen bizimle birlikte kuzeye asker göndermek istedi."

Corayne birleşik orduyu ilk gördüğü an duyduğu rahatlamayı ve sevinci hatırlamaya çalıştı. İçinde bulundukları durumun gerçekliği tüm çıplaklığıyla ortadayken o duyguları tekrar hissetmek bir hayli zordu.

"Tanrılar kötü bir şaka yapmış gibi geliyor," diye söylendi Corayne. "Bir şansımız olduğuna inandırarak hepimizi buraya çekiyorlar."

Isadere sadece gözlerini kırptırdı.

“Bir şansımız yok mu Corayne?” diye sordu. “İonalı Isibel'in ne emrettiği ya da neye inandığı önemli değil. Isibel savaşımaya karar verse de vermese de Taristan ve Erida buraya geliyor.”

Corayne'in sırtını kızgın bir ateş yaladı. “Peki ne olacak? Isibel bir daha asla göremeyeceği bir diyara bakıp ağlarken biz canımız pahasına savaşacak mıyız?”

“Kraliçe dilediğini yapabilir. Ama çevresindekiler diyar ayaklarının altında parçalanırken seyirci kalamaz,” dedi Isadere fazla sakin bir sesle. “Zamanı gelince bizimle birlikte savaşacaklar. Kadimler bile ölmekten korkar.”

“İçime su serptin,” dedi Corayne sertçe, ardından rahatsız edici bir sessizliğe gömüldüler.

Çölde olduğu gibi Isadere'nin tanrıçaya gözü kapalı inanması Corayne'i sinir ediyordu. Bunu bir türlü anlayamıyordu. Sorasa da aynı tanrıya inanıyordu ama o kadar bağınaz değildi. Sorasa'yı hatırlayınca Corayne'in içi sızladı.

“Onu kıramazsın, değil mi?” dedi Isadere alçak sesle. Siyah gözleri Corayne'in omzuna yakın duran Kirmen Kılıcı'na kaydı.

Corayne göz ucuyla kılıcın sapında parlayan mücevherlerin ona göz kırptığını gördü. Sanki alay ediyorlardı.

“Keşke yapabilseydik,” dedi. “Ama Gidastern'de hâlâ bir Kirmen yanıyor. Son kılıcı da kırarsak hiç umut kalmaz. Diyarı kaybederiz.”

Corayne alevler içindeki şehrin kokusunu hâlâ alabiliyordu, cehennemin içinde bir Kirmen'in altın ipliği parlıyordu. Oraya bir daha ulaşabilme umudunu yitirmişti ama ulaşamazsa mahvolacaklarını da biliyordu. Taristan ölse bile ardında bıraktığı Kirmen günün birinde diyarı ikiye bölecekti.

“Kadimler bile ölmekten korkar,” dedi Isadere bir kez daha, gözlerini Corayne’in gözlerine dikti. Derin sesi mana yüklüydü.

Corayne’in dili tutuldu. Isadere’ye kuşkularından bahsetmek, ondan tavsiye almak istiyordu. Kalenin içinde bir yerlerde uğuldayan bir Kirmen olduğuna dair endişelerini dile getirmek istiyordu. Uğultu her geçen gün artıyordu, Corayne artık kahvaltı etmeye giderken bir portaldan geçebileceğinden korkmaya başlamıştı.

Ama sesi yitip gitmiş, kelimeler ağzında küle dönmüştü. Corayne zoraki selam verip gitmek üzere döndü.

“Amhara’yı görmedim. Kadim korumanı da,” diye seslendi Isadere arkasından. “Başın sağ olsun.”

Corayne irkildi ama durmadı. Öfkesini de üstüne çöken korkunç bitkinliği de veliahda göstermeyecekti.

Artık Leydi Farra’yla paylaştığı odasına çekilmek istiyordu. Ama ayakları onu kabul salonuna götürdü, sonra askerlerle dolu yemek masalarının yanından geçirdi ve boş taht odasındaki platforma çıkardı. Isibel’in oymalı koltuğu diğer koltukların arasında göze çarpıyordu. Sahibi gibi koltuk da diğerlerinden ayrı, soğuk ve mesafeli duruyordu.

Corayne koltuğa ters ters bakarak platformun arkasındaki koridora girdi. Bu koridor kalenin kalabalıkla dolup taşmayan tek kanadına, kraliçenin özel dairesine gidiyordu.

Koridor buz gibiydi, bir tarafı kemerlerle kaplıydı, kemerlerin hepsi vadiye bakıyordu. Corayne kışın burasının nasıl olacağını düşününce ürperdi.

Bir muhafızın onu durdurmasını bekledi ama ortada kimseler yoktu.

Duvar halılarıyla kaplı bir galeriye girdi, pencereler sisler içindeki kuzeye bakıyordu. Duvarlarda şimdiye dek gördüklerine hiç benzemeyen haritalar vardı, içerideki iki masa

birleştirilerek devasa tek bir masa haline getirilmişti. Masaya notlarla ve çizgilerle dolu parşömenler yayılmıştı. Corayne onları yıldızların yolunu izlemek için kullandığı deniz haritalarına benzetti. Ama bunlarda Corayne'in bildiğı yıldızlar yoktu, takımyıldızlar yabancıydı, yazıları okuyamıyordu.

Gözlerini kısarak duvardaki haritaya baktı.

Glorian, dedi içinden, gözlerini Kadim diyarının garip kıyı şeridinde gezdirdi. Mahzenlerde olduğı gibi içinde hafif bir basınç hissetti. Sanki etinden kemiklerine kadar her yeri titriyordu.

Aynı titremeyi sırtındaki Kirmen Kılıcı'nda da hissediyordu.

Sırtından buz gibi bir ürperti geçti. Yine bir yerlerde yanan ve nereye açıldığı belli olmayan Kirmen'i düşündü. Midesi bulanmaya başladı.

Isibel biliyor mu? diye geçirdi içinden. Parmakları parşömenin üstünde titriyordu, kâğıdı kenara itip masadan uzaklaştı, kusacak gibiydi.

Arkasına dönünce Iona kraliçesinin ona baktığını gördü, bir hayalet kadar sessizdi. Corayne'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu, vücudu yıldırım çarpmış gibi uğuldadı.

"Lanet olası Kadimler," dedi dişlerinin arasından, sonra sakinleşmeye çalıştı.

Isibel başını yana eğdi, gümüşü sarı saçları bir omzunun üstüne döküldü. Her zamanki gibi parlıyordu, inci rengi gözleri ve beyaz teni ışıl ışıldı. Kraliçe bir çiçeğin üstündeki kırağı gibi acımasız bir güzelliğe sahipti.

"Eski Cor'lu Corayne," dedi Isibel kelimelerin üstüne basa basa.

Corayne ürperdi. *Adım bu değıl*, demek istedi.

"Yolunu mu kaybettin?" dedi Isibel. "Yoksa dairemi karıştırmaya mı niyetlendin?"

Corayne yutkunarak kendini topladı. Eskiden olsaydı yalandığı için utanırdı ama artık utanç duymuyordu. Diyar tehlikedeyken böyle şeylere ayıracak vakit yoktu. Yollarında çok fazla engel vardı, bunlardan biri de Isibel'di.

"Bende umudu gördüğünü söylemiştin," dedi gözlerini Isibel'e dikerek. Yüzündeki en küçük seğirmeleri bile izleyerek ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. "Ne umudu?"

Kraliçe, Corayne'in arkasına, raflardaki kitaplara ve altın sarısı ışıkla dolu pencerelere baktı. Güneş vadide erken batıyor, Monadhrian'ın tepelerinin arkasında alçalıyordu. Yerde gölgeler birikmişti.

"Maalesef bilmiyorum," diye mırıldandı Isibel başını iki yana sallayarak. "Keşke bilseydim. Keşke... keşke sana istediğini verebilseydim."

Corayne dişlerini sıktı. "Neden veremiyorsun?"

Isibel'in kaçamak bakışı gözünden kaçmadı, neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı olmuştu. Isibel'in gözleri bir an için Corayne'den arkasındaki duvara kaymıştı.

Harita, diye geçirdi içinden Corayne, midesi allak bullak oldu.

"Bedeli çok büyük," dedi Kadim kederle. Beyaz ellerini ovuşturdu. "Hem artık anklavımı bırakacağım bir vârisim yok. Bu diyarda halkım için bir gelecek yok."

Isibel'in sesi titriyordu ama Corayne'in içinden ona acı-mak gelmedi. Aynı ölümler için yas tutsalar bile.

Midesi yine allak bullak oldu, bu kez sebebi korkunç bir gerçeğin farkına varmış olmasıydı. Gerçek, teninde dolaşan bir büyü, yakınlardaki bir Kirmen'in dokunuşu gibiydi.

Sadece Taristan'ın açmaya cesaret edebileceği bir Kirmen'in.

"Ward'ın kaderi henüz yazılmadı," dedi Corayne sertçe. Isibel hüzünlü bir bakışla cevap verdi. "Çoktan yazıldı."

Corayne kendini topladı, Kadim, kraliçeyi arkasında bırakarak gitmek üzere döndü.

“Öyleyse ben de o kadarı bozarım.”

Corayne, Isibel'i konseyi yeniden toplamaya neyin ikna ettiğini bilmiyordu ama Valnir ve Eyda'nın bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Bu kez sayıları daha azdı, sadece Isadere ve Sör Gamon katıldığı için sandalyeler tahtın ve platformun önünde yarım daire oluşturacak şekilde dizilmişti. Kadimlerin diğerlerinden daha yüksekte oturduğu Corayne'in gözünden kaçmadı, ölümlüler onları görmek için yukarı bakmak zorunda kalıyordu. Dişlerini sıkarak oturdu, Isadere ve Sör Gamon alınmasını diye dua ediyordu.

“Kendimi yine mahkemeye çıkarılmış gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Charlie, Corayne'in yanındaki sandalyeye otururken. Gerçekten de mahkemeye çıkar gibi giyinmişti, üstünde gri renkte yumuşak bir cübbe vardı, yeni yıkanmış kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

Sinirli de olsa Corayne biraz gevşedi. “Bu kaçınıcı?”

Kaçak rahip elini sallayarak omuz silkti. “Artık sayısını unuttum.”

“Yedinci,” diye mırıldandı Garion, Charlie'nin yanından. Amhara'nın üstünde hâlâ deri giysileri vardı ama soğuk salonlarda üşümemek için sırtına siyah renkli samur bir kürk almıştı.

Kürk ona kurt postunun Andry'ye yakıştığı kadar yakışmıştı, Andry oturmamış, ayakta durmayı tercih etmişti. Parmaklarıyla sandalyesinin arkalığına vuruyor, huzursuzluğunu ele veriyordu.

“Ne oldu?” dedi Corayne elini dikkatle Andry'nin bileğine koyarak.

Andry birden durdu.

“Bırak Isibel istediğini söylesin,” dedi her zamankinden daha sert bir sesle. “Bir önemi yok. Buradayız, hiçbir yere gitmiyoruz. Gelenlerle savaşıcağız, Ionalılar da isterlerse bizimle birlikte savaşabilirler. Zaten istemeseler de savaşmak zorunda kalacaklar. Taristan’ın ceset ayrımı yapacağını hiç sanmıyorum.”

“Isadere de aynı şeyi söyledi,” diye mırıldandı Corayne, ne kadar can sıkıcı da olsa sözlerindeki haklılığı görüyordu.

Platformdaki Kadimler kaskatı kesildi, onları gayet net duyabiliyorlardı. Sadece Isibel tepki göstermedi, gümüş rengi soğuk gözleriyle onlara bakmakla yetindi.

“Kale Ormanı’ndaki anklavımdan haber aldım,” diye bağırdı Valnir, herkes birden sustu. “Galland imparatorluğunun dört bir yanından gelen lejyonların Rouleine’de toplandığını doğruladılar.”

Konsej üyeleri endişeyle birbirine baktı, Corayne’in morali bozuldu. Erida krallığını savunmasız bırakmayı göze alıyorsa bu gerçekten her şeyin sonu demekti.

Hepsi benim için.

Andry alçak sesle küfretti, sonra parmaklarıyla saymaya başladı. Başını iki yana salladı, gözlerinden çaresizlik okunuyordu.

“Galland kraliçesi kaç asker toplayabilir?” diye sordu Corayne gergin bir sesle.

Andry yanında saymaya devam ediyordu. Andry’nin kıvırıp açtığı her parmakta Corayne’in içi biraz daha kararıyordu.

“Kraliçenin topladığı askerlerin sayısı ne olursa olsun bir de Taristan’ın yapabilecekleri var,” dedi Leydi Eyda platformdan. “Taristan’ın ne tür bir orduya komuta ettiğini biliyoruz.”

Isibel bu imayı duyunca kayıtsızlığından sıyrıldı. Gözlerini yere indirdi, gırtlığı elbisesinin yakası üzerinde inip kalktı. Dişbudak dalını sıkan parmakları bembeyaz oldu.

“Kızımın cesedinin bu duvarların üstünde yürüyüşünü izlemeyeceğim,” diye tısladı, gözleri parlıyordu.

Corayne karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Ridha'yı yeşil zırhıyla gözünün önüne getirmemeye çalıştı. Ya da peleriniyle Dom'u. Sorasa'yı. Sigil'i. Tanıdık silüetlerini, tuhaf gözlerini. Çürüyen cesetlerini.

“Geldiklerinde önce Taristan'ı hedef alacağız. Onu yok edeceğiz. Sana söz veriyorum Isibel,” dedi Valnir coşkulu bir dua okur gibi. Elini Isibel'in tahtın kolçağını sıkan elinin üstüne koydu.

Isibel elini çekince Valnir dehşete düştü. “Artık Corayne'den başkası ona zarar veremez. Ölümlü bir kızıdan başka hiç kimse.”

Corayne irkildi, oysa gerçek buydu. Dom'un bile Taristan'ın karşısında bir şey yapamadığını hatırladı, sadece Corayne'in kutsanmış silahları şeytan amcasının derisinde çizikler bırakabilmişti. Ejder pençeleri. Jydli tılsımları. Ve Kirmen Kılıcı.

“Corayne'den başka hiç kimse,” diye tekrarlardı Valnir dişlerini sıkarak. Sarı gözlerini Corayne'e çevirdi. “O zaman öyle olsun.”

Sonra Kadim lord başını yana eğdi, gözlerini kısarak Corayne'in duyamadığı bir sesi dinlemeye koyuldu.

“Nal sesi mi geliyor?”

Arkalarındaki kapıların gümbürtüsü sözünü kesti, ardından mermerde şakırdayan nal sesleri duyuldu. Kadimler hayretle ayağa fırlarken Corayne de sandalyesinde döndü. Andry elini belindeki baltaya attı.

İki at taht odasının ortasında durdu, ilki toynaklarını havaya savurarak şaha kalktı. Sırtındaki biniciyi bir an gözlerden gizledi. Kadim tanrıların mermerden yapılmış korkunç heykelleri onları izliyordu.

Atın sırtından bir hayalet indi. Çamur içindeydi, uzun yoldan geldiği belliydi, geniş omuzlarına eski, pis bir pelerin atmıştı, sarı saçları yağmurdan ıslanıp koyulaşmıştı.

Corayne ayağa fırlayınca sandalyesi geriye düştü.

Bu bir rüya. Bu bir rüya, diyordu kendi kendine, gözleri yaşlarla dolmuştu. Uyanmak istemiyordu.

Bu bir rüya.

Sonra ikinci atlı ölümcül bir zarafetle yere atladı. Hiç olmadığı kadar kötü görünüyordu, deri giysileri yırtılmış, yeniden dikilmişti, meşhur hançer belinde değildi. Gözlerinin altı mor mordu ve elmacık kemikleri iyice ortaya çıkmıştı.

Ama Corayne o dövmeleri nerede görse tanırdı.

Corayne yere yığıldı, dizlerinden bacaklarına doğru bir acı yayıldı. Hiçbir şey hissetmediği gibi bunu da hissetmedi.

“Bu bir rüya,” dedi yüksek sesle. Uyanmayı bekledi. Artık aşına gelen keder seline kapılmayı bekledi.

Beklediğinin tersine sıcak, güçlü kollarla ve at kokusuyla karşılaştı. Konseyi unuttu, savaşı unuttu, Erida ve Taristan’ı ve saçtıkları dehşeti unuttu.

Biri onu nazikçe tutup havaya kaldırdı. Corayne havada döndüğünü hissetti, başı zaten dönüyordu, sanki kalbi parça parça olup dört bir yana savruluyordu.

“Bu bir rüya,” dedi yine, çizmeleri yere değdiğinde tir tir titriyordu.

İonalı Domacridhan karşısında parlak bir güneş gibi gülümsüyordu.

“Rüya değil,” dedi Dom. “Yemin ederim rüya değil.”

34

YAPTIĞIN SEÇİM

Domacridhan

“Bu bir rüya.”

Corayne’in sesi Dom’u kendine getirdi. Kızı yavaşça yere indirdi. Corayne gözlerini kocaman açmış ona bakıyor, sanki göz kırpmaya korkuyordu. Üstünde güzel giysiler vardı, işlemeli kadifeler, ipekler, kürkler. Yeni yıkanmış saçları parlıyordu, siyah saç örgüsü bir omzunun üstüne düşmüştü. Gözlerinin altındaki gölgelere rağmen sağlıklı görünüyordu.

“Rüya değil,” dedi Dom, sesi titriyordu. “Yemin ederim rüya değil.”

Corayne ışıldayan gözlerle Dom’a bakıyordu. Dom’un nefesi kesildi, Corayne’in de tıpkı babasının küçükken baktığı gibi baktığını fark etti. Cortael de ne zaman yeni bir kılıç hamlesi öğrense böyle hayretle bakardı, ilk geyiğini avladığında da yüzünde böyle bir ifade vardı.

Kalbi hem sevinçle dolup taşıyor hem de biraz kanıyordu.

Dom istemeye istemeye gözlerini Corayne'den büyük salona çevirip etrafı inceledi. Gördükleri karşısında soluğu kesildi. Soğuk ve kayıtsız Kadim hükümdarların oturduğu platforma bakmıyordu. Platformun önünde toplanmış olanlara bakıyordu.

Charlie tabak kadar yuvarlak gözlerle Dom'a bakakalmıştı. Düşmemek için sandalyesinin arkalığına tutundu, ağzı şoktan açık kalmıştı.

Andry de oradaydı, Dom'un hatırladığından daha uzun boyluydu. Omuzlarında bir kurt postu vardı, yaverden çok akıncıya benziyordu. Elinde bir baltayla ayakta duruyordu, her an Corayne'i korumaya hazırdı. Dom da zaten bunu beklerdi.

Yaver süklüm püklüm gülümseyerek baltayı aşağı indirdi.

Dom dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ama kendini topladı. Onca yolu geldikten sonra bayılırsa Sorasa kesin ona işkence ederdi.

Suikastçı geride duruyordu, duygularını her zamanki maskesinin ardına gizlemişti. Corayne ona sımsıkı sarılıp başını omzuna koyunca kaskatı kesildi. Dom, Corayne'in kafasının üstünden Sorasa'yla göz göze gelince kendini tutamayıp sıırttı. Sorasa ise pis pis baktı, yüzünden bitkinlik okunuyordu. Yavaşça Corayne'in elinden kurtuldu.

"Kaburgam kırık da," dedi dişlerinin arasından, elini göğsüne bastırdı. Pek de şaka sayılmazdı.

Corayne'in yüzü düştü. "Yüce tanrılar, Sorasa."

Amhara daha fazla yaygara koparmasına fırsat vermeden Corayne'i başından savdı.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı. "Çok daha kötülerini atlattık."

Charlie pişmiş kelle gibi sırtarak yanlarına geldi, kollarını karnının üstünde kavuşturmuştu. Gözlerini ikisinin üzerinde gezdirdi, Dom ve Sorasa'yı bir sanatçı gözüyle iyice süzdü.

"Kesin öyledir," diye kıkırdadı.

Sorasa onu sert bakışlarla defettikten sonra yanındaki Andry'ye baktı. "Lütfen ikiniz de bana sarılmayın."

Charlie yine kıkırdarken Andry abartılı bir selam verdi. Sonra Dom'a döndü, gözleri fincanda girdaplar çizerek dönen çayın yumuşak rengindeydi. Dom sanki alev alev yanan bir ocağın önünde duruyordu, kendini güvende ve sıcacık hissetti.

Dom gülümseyerek kolunu genç adama uzattı. Andry şevkle Dom'un kolunu tutup sıktı.

"Öldüğünü sanıyorduk lordum," diye mırıldandı Andry.

"Yaver Trelland," dedi Dom, Andry'nin kolunu sallayarak. Sonra sesini alçalttı. "Corayne'i koruduğun için teşekkür ederim."

Andry'nin dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"O kendini korudu," dedi. Dom başını sallamakla yetindi.

Andry sesini alçalttı, neredeyse fısıldayarak sordu. "Sigil nerede?"

Corayne ciddileşti, yüzü asıldı. Andry'nin içi sızladı, Charlie bile üzgün görünüyordu, kaşları çatılmıştı.

Sorasa yine elini salladı, avucundaki güneş dövmesi ışıpta parladı.

"Sigil iyi," dedi hepsini rahatlatarak. "En azından bizden daha güvenli bir yerde." Bakır rengi gözleri yeniden salonda dolaştı, bir araya toplanmış ölümlülerle ölümsüzlerin yüzlerinde gezindi. "Cadı da iyidir herhalde."

"Kalede bir yerlerde," dedi Andry tuhaf kurt postunun altında omuz silkerek. "Valtik'i bilirsin."

"Kesinlikle," dedi Sorasa. "Başına bir şey gelmesinden korkmadığım tek kişi oydu."

Corayne hınzırca gülümsedi. "Aman dikkat. Saklamak için o kadar uğraştığın kalbini gösteriyorsun."

Sorasa'nın yüzünde bir değişiklik olmadı ama bronz yanakları hafifçe kızardı. Dişlerini sıktığı Dom'un dikkatinden kaçmadı.

"Ne iyi ettin de bize katıldın Amhara," diye seslendi konsey üyelerinden biri. Dom bunun Ibal veliahdı Isadere olduğunu fark etti.

Sorasa alaycı bir tavırla başını eğip veliahda ve huysuz Sibrez'e baktı. İkisi de kalın kürklere sarınmışlardı, burunları soğuktan kıpkırmızıydı.

"Ne iyi ettiniz de sonunda söz dinlediniz," dedi Sorasa sertçe. "Donmamaya çalışın."

Corayne gözlerini devirdi, dişlerini sıkarak Sorasa'nın önüne geçti.

"Bize her şeyi anlatın."

Dom bitkince iç geçirdi, Iona'ya yaptıkları uzun yolculuk kafasında canlandı. Sorasa'nın da aynı hisleri paylaştığını biliyordu, Sorasa dişlerini göstererek acıyla içini çekti.

"Zamanı gelince anlatırız," dedi. Ne kadar yorgun olsa da daha yapılması gereken işler vardı.

Dom platforma döndü, aylardır içinde biriken öfke, sevincini gölgede bıraktı. Isibel tahtından Dom'un öfke dolu gözlerine baktı, onun bakışları da buz gibiydi. Meydan okur gibiydi ama Dom Iona tahtına son meydan okuyuşundan bu yana çok daha kötüleriyle karşılaşmıştı.

"Şehrin kapılarında muhafız yok. Surların üstünde ne okçu gördüm ne mancınık ne de top. Iona'nın da kalenin de doğru düzgün savunması olduğu söylenemez. Sınırdaki kıyıyı gözlemek için gözcüler bile yok. Dağ geçitlerine de mi nöbetçi koymadınız?" dedi teyzesini suçlar gibi. *İhanet* diye haykırmak istiyordu. "Şimdiden teslim mi oldun Isibel? Diyarı kendi korkaklığına kurban mı edeceksin?"

Tahtın yanında oturan Vederler şoke olmuş gibi sessizce bakıyordu. Dom, Valnir'i geçen yüzyıllardan hatırlıyordu, Sirandel lordunun yüzü kıpkırmızıydı. Leydi Eyda metanetini koruyordu, sadece gözlerinde bir zevk parıltısı vardı. Dyrian'ın ayısı bile Dom'un gürleyen sesine uyanmıştı, efendisinin yanında uykulu uykulu gözlerini kırptırıyordu.

"Hayatta olduğunu görmek çok güzel sevgili yeğenim," dedi Isibel yavaşça, havadan sudan konuşur gibi bir hali vardı.

Bu, Dom'u daha da sinirlendirdi.

"Büyünü benim için bir kez olsun göndermedin," dedi öfkeyle, yüzü kıpkırmızı oldu. "O zindanda ışığından bir kıvılcım görmek için neler vermezdim."

Isibel'den her zamanki gibi soğuk bir karşılık bekledi. Oysa teyzesi afallamış gibiydi, göğsü elbisesinin katları altında hızla inip kalkıyordu. Gözlerinde alışılmadık bir duygu parıltısı belirdi.

Dom dişlerini sıktı, kendini Isibel'in büyüünün buz gibi dokunuşuna hazırladı. Teyzesinin uyarılarının gücünü biliyordu, Isibel zihnine sokulup yüksek sesle söyleyemediklerini fısıldardı.

Tersine Isibel konuşmaya başladı, sesi titriyordu. "Buna dayanamazdım Domacridhan. Büyümü gönderip seni yürüyen bir ceset olarak bulmaya dayanamazdım."

Ridha gibi, diye düşündü Dom, Isibel'in söylemediği kelimeleri duyarak. Bunun acısını kendi göğsünde hissetti.

"Dalı bırak Isibel," dedi teyzesinin dizlerinde duran dişbudak dalını işaret ederek. "İstesen de istemesen de savaştasın. Bu diyarda seni bundan kurtaracak hiçbir şey yok."

"Iona Prensi geri döndü," dedi Isibel duygulu bir sesle. "Ve gerçeği söylüyor. Artık bu diyarda bizi Eski Cor'lu Taristan'dan kurtaracak hiçbir şey yok."

Dom kendini bir uçurumun kıyısında duruyormuş gibi hissediyordu. Platforma doğru bir adım daha attı, teyzesini yola getirmek istiyordu.

“Dalı bırak,” dedi tekrar yalvarırcasına. “Dalı bırak ve tüm anklavlara haber sal. Yardım iste. Bize bir şans tanı leydim.”

Isibel’in sessizliği karşısında kan beynine sıçradı. Dişlerini sıkarak sarf etmek istediği sert sözleri bastırdı. Isibel’in ayağının dibine sermek istediği her dehşeti. Ridha. Cortael. Ward’daki sayısız masum.

“Yine bir vârisin var Isibel.” Corayne’in berrak ve kendinden emin sesi Dom’un arkasında çın çın öttü. Bir kraliçenin sesine benziyordu. “Senin ve halkının hâlâ bir geleceği var.”

Sanki İonalı Isibel’in içinde bir şey kırıldı. İnci grisi gözleri bulutlandı, bakışları kucağına indi. Dişbudak dalına.

Dom’un kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi atıyordu. Gözlerini daldan hiç ayırmıyor, Isibel’in yaprakların arasındaki beyaz parmaklarını izliyordu. Yapraklar kışın gümüş rengine bürünmüştü ama şimdi içlerinde baharın ilk yeşili filizleniyordu.

Isibel kalenin temellerini sarsan bir çatırtıyla dalı ikiye böldü. Dom eski büyüünün üstüne akın ettiğini, tahttan salona yayıldığını hissetti. Sanki teninde şimşek çakmıştı. Hiç düşünmeden diz çöküp başını önüne eğdi.

Isibel hepsine yukarıdan bakıyordu. Dişbudak dalının parçalarını bir kenara attı, dal parçaları platformun basamaklarına saçıldı.

“Dalı bırakıyorum,” dedi Isibel, Kadim kelimeler mana doluydu.

Dom ürperdi. Hayatında bu sözleri sadece bir kez duymuştu, çok uzun zaman önce, son ejderha Ward’a dadandığında.

Salonun bir köşesindeki kapıda İonalı bir muhafız belirdi. Üstünde yaldızla kaplanmış çelik tören zırhı vardı, miğfe-

rindeki boynuzlar altın ve gümüşle süslenmişti. Yukarı bakan avuçlarının üstünde bir kılıç taşıyordu, kılıç kınından çekilmişti ve kalınlığı Dom'un eli kadardı.

Güzel bir kılıç değildi. Sapında hiç mücevher yoktu, çeliğin üstüne hoş yazılar işlenmemişti. Daha çok bir kasap dükkânına yaraşırdı. Kılıcı görünce Dom'un içi buz kesti. Bu bir Glorian kılıcıydı, Ward'dan bile yaşlı bir savaş gazisiydi.

Isibel kılıcı kolayca alıp bir elinde tuttu. Hafifçe havaya savurarak test etti, çeliği hâlâ şarkı söylüyordu.

"Kılıcı alıyorum," diye mırıldandı Isibel. "Kılıcı alıyorum."

Gözlerinde, grilerin arkasında beyaz bir ışık dans ediyordu. Dom güçlkle yutkundu, Isibel'in sesinin uzaklara yayılmasını diledi. Büyüsünün Ward'ın her köşesine ulaşmasını diledi.

Hükümdarların Isibel'in sesini duyarak savaşmaya karar verdiğini hayal etti.

Tirakrion'da Karias elindeki sümbülü bırakıp mızrağı alıyordu.

Salahae'de Ramia palmiye dalını atıp hançerini getirmelerini söylüyordu.

Barasa'da Shan abanoz dalını kırıp savaş baltasını çıkarıyordu.

Hizir'de Asaro ardıç dalını bir kenara atıp eline kargısını alıyordu.

Syrene'de Empir budaklı selvi dalını atıp kırbacını çözüyordu.

Tarima'da Gida buğday saplarını fırlatıp tırpanını havaya kaldırıyordu.

Ghishan'da Anarim yasemin dalını yakıp eline topuzunu alıyordu.

Ortada kazanılmış bir savaş olmadığı halde salonda zafer havası esiyordu. Tüm gözler yeni bir kararlılıkla parlamaya başlamıştı. En çok da Andry ve Corayne seviniyordu, bir

yarışmadaki şampiyonlar gibi kol kola girmişlerdi. Dom da kutlamalarına katılmak istedi. Tanrılar biliyordu ya, bunu hak etmişlerdi. Ne var ki bakışları Andry ve Corayne'in arkasına, geride duran Sorasa'ya kaydı, suikastçının yüzünün yarısı karanlıktaydı. O da Dom'a bakıyordu, bakır rengi gözlerini Dom'un gözlerine dikmişti.

Sorasa'nın kalbi sabit bir ritimle güm güm atıyordu. Durmadan.

Dom o anda Sorasa'nın umuttan neden o kadar nefret ettiğini anladı. Umut bir ilmek gibi boynuna geçmişti, boğazını sıkıyordu.

Zindanda ve yollarda, kâh boynuna dayanmış bir bıçakla kâh yıldızların altında özgürce geçirdiği günlerden ve haftalardan sonra yiyeceklerle dolu kalabalık bir masada, tanıdık seslerin arasında oturmak tuhaf geliyordu. Dom etrafına, salonda toplanmış Yoldaşlara baktı. Andry ve Corayne tarçınlı bir kek dilimini paylaşarak dağ haritalarının üstüne eğilmişlerdi. Yanlarında oturan Charlie ayaklarını masaya uzatmış şarap içiyordu. Valtik bile bir köşeye oturmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. Sigil dışında tamamdılar, en azından Sigil tehlikeden uzaktı.

Bir çakal yağmuru pencerelere vuruyor, yerde parlak ışık benekleri oynaşıyordu. Yağmur bulutu hiç acele etmeden geçiyor, kalenin üstünde oyalanıyordu. Dom da bu anda kalmak, sadece oturup dinlemek istiyordu, parmaklarını birbirine kenetleyerek arkasına yaslandı. Tiarma'da yüzyıllar geçirmiş, kale duvarlarının içinde büyümüştü. Ridha ve Cortael varken bile kalede bu kadar çok kahkaha duyduğunu hatırlamıyordu.

Hatırlamak içini burkuyordu. Ve bir anlığına unutmak.

Andry, Corayne ve Charlie başlarından geçenleri anlattı. Kale Ormanı'ndan buz tutmuş Jyd kıyılarına kadar. Hepsi

burada, Iona'da sona eriyordu. Dom ve Sorasa da yolculuklarını anlatarak Gidastern'den beri başlarına gelen her şeyi sayıp döktüler. Daha doğrusu olabildiğince özetlediler. Dom, Denizler Prensi'nin villasında nasıl paniklediğinden, ancak Sorasa'nın emin elleri sayesinde ayakta kaldığından bahsetmedi. Sorasa da Calidon sahilinde nasıl çılgılık attığını, sonunda tek başına kaldığını sanıp ağladığını anlatmadı.

Sorasa bir köşede duruyordu, aydınlık odada bile her nasılsa gölgeleri bulmuştu. Garion, Sorasa'nın yanına tüne-miş, alçak sesle bir şeyler anlatıyordu. O da bir Amhara'ydı, Charlie ondan pek çok kez bahsetmişti. Dom onun da artık bir Amhara olmadığını hemen anladı. Sorasa ve Garion fısıldaşarak Lord Mercury'den, Amhara Loncası'ndan, çoktan geride bıraktıkları problemlerden konuşuyordu.

"Demek kapattığımız her Kirmen'de Taristan'dan bir şeyi geri aldık." Corayne önündeki haritaya bakarak sırttı, haritanın üstündeki kırıntıları silkeledi, duyduğu haberle keyiflenmişti. "Yani onu yaralamamız mümkün. Yeniden bir ölümlüye dönüştü, artık savunmasız, değil mi?"

"Ama hâlâ tehlikeli," dedi Sorasa başını kaldırarak. "Erida da öyle. Ben ya da Dom olmadan hiçbir yere gitmeni istemiyorum, ayrıca Kirmen Kılıcı'nı asla gözünün önünden ayırma."

Dom'un içinden bir öfke dalgası geçti. Kadim sertçe başını salladı. "Taristan bu kaleden bir kılıç çaldı. Aynı şeye tekrar kalkışabilir."

"Nasıl çaldığını anlayabiliyorum. Mahzenleri kendi gözlerimle gördüm," dedi Corayne oflayarak. "Siz Kadimler kilit falan bilmiyorsunuz."

Biz Vederlerin buna hiç ihtiyacı olmamıştı ki, diye düşündü Dom acı acı. Sonra bir kaşını kaldırdı.

"Mahzenlere mi indin?"

“Isibel götürdü,” dedi Corayne, bakışları mana yüklüydü. Ve özlem.

Dom o duyguyu iyi bilirdi. Hangi mahzene gittiklerini ya da orada ne gibi yadigârlar gördüğünü sormasına gerek yoktu. Eski Cor’dan... ve Corayne’in babasından kalan, şimdi tozlanmaya bırakılmış hatıraları gördüğü kesindi.

Sohbet can sıkıcı konulardan uzaklaştı, yeniden bir araya gelmelerinin mutluluğunu karanlık havadislerle gölgelemeyi hiçbiri istemiyordu. Dom sessizliğe gömüldü, gülümseyen, konuşan arkadaşlarını izlemekle yetindi, gözleri mum ışığında parlıyordu. Ocaktaki ateş çıtırdayarak yanıyordu, Charlie bile kürkünü atmış, sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Dom tenine vuran sıcakla mayıştı, sonunda gözleri kapanmaya, etrafındaki sesler uzaklaşmaya, yağmurun patırtısı azalmaya başladı.

Sert parmaklar omzuna yapışınca koluna bir acı yayıldı. Oturduğu yerde irkilerek başını kaldırdı, tepesinde dikilen Sorasa’yı gördü. Sorasa onu ters ters süzdü, kaşları endişeyle çatılmıştı.

“Uyuyakaldın,” dedi inanamıyormuş gibi.

Dom gözlerini kırpıştırarak doğruldu, diğerlerinin de ona baktığını gördü.

“İkiniz de yorgun olmalısınız,” dedi Corayne bir Dom’a bir Sorasa’ya bakarak. “Dinlenmeniz gerek, konuşmak için zamanımız var.”

Zaman.

Dom sözcüğün Sorasa’ya çarpıp kırıldığını gördü, kendisi de aynı hissiyat içindeydi. Sorasa tekrar ona baktı, tek kelime etmeden Dom’la konuşuyordu. Dom söylediklerini de kalp atışları gibi kolayca duyuyordu. Sorasa’nın yüzünü okumak artık o kadar zor değildi. Ne anlattığı gayet açıktı. Hafifçe çarpılan dudaklarında, boynunda, yılan dövmesinin altında atan damarda yazılıydı.

Corayne her zamanki gibi keskin bakışlarla ikisini de süzdü. Yavaşça ayağa kalktı, yüzünün rengi birden solmuştu.

“Zamanımız var, değil mi?” diye sordu usulca.

Andry’nin yüzü ciddileşti. “Erida’nın tüm ordularını Rouleine’de toplaması haftalar alır. Dağları aşıp buraya varmaları için de haftalar gerekir.” Sesi sert ama çaresiz çıkıyordu. Kendinden emin değildi.

“Doğru,” dedi Sorasa sakın bir sesle. “Ordu Rouleine’den ayrıldıktan sonra üç haftamız var. Üç hafta. *Belki.*”

Salonun sıcak havası sanki birden çekilmiş, güneş bir bulutun arkasına girmişti, geriye sadece camlara vuran gri yağmur kalmıştı.

Dom, Sorasa’nın onu uyandırmamasını, huzurun tadını biraz daha çıkarmayı isterdi. Sandalyesinden kalktı, artık bunları düşünemeyecek kadar uyanmıştı. Şimdi bir banyo yapmak isterdi, yağmurun altında yürümek, talim alanında dövüşmek. Kafasını dağıtacak ne olursa.

Bunun yerine Corayne’in gözlerine baktı.

“Benimle gel,” dedi kapıyı işaret ederek.

Corayne seve seve dediğini yaptı.

Corayne sırtında Kirmen Kılıcı’yla yürüyordu. Kılıç rahatsız edici görünüyordu ama Dom, Corayne’in artık kılıca alıştığını biliyordu. Kalede gezinirlerken kılıca bakıyor, küçük kusurlarını ve Gidastern’de kırılan kılıçla arasındaki farklılıkları gözden geçiriyordu.

“Kılıçtan ben de nefret ediyorum,” diye homurdandı Corayne, Dom’a bakarak. “Sapı beni rahatsız ediyor.” Elini uzatıp kılıcın sapına dokundu. “Taristan’ın elinde aşındığı için.”

“Sabah zırh ustasına götürüp ne yapabileceğine bir bakalız,” dedi Dom gözlerini kaçırarak. Aklına ister istemez kılıcın aldığı canlar geliyordu, Cortael de buna dâhildi.

Zırhı, sonra da eti delip geçen çeliğin sesini hâlâ duyabiliyordu.

Domacridhan kalenin altındaki mahzenlerden hiç hoşlanmazdı. Kayalara açılmış dönemeçli geçitler küçükken onu korkuturdu. Şimdi de tedirgin ediyorlardı, burada hava çok boğucuydu, sanki Tiarma'nın tüm ağırlığı üstlerine çökmüştü. Geçitlerin ne kadar derine indiğini Dom bile bilmiyordu. Belki de dünyanın köklerine kadar gidiyorlardı.

Dom mahzenlerin kapılarına bakıyordu; bazıları aralıktı, bazıları ise yüzyıllardır açılmamıştı. Her birinde hazineler ve işe yaramaz döküntüler vardı. Sonra tanıdık bir kapının önünde durdu, acıyla iç geçirdi. Gözlerini kapıya dikti, sanki ahşabın arkasını, kapının diğer tarafındaki küçük odayı görebiliyordu.

Corayne de Dom'un yanında durdu, kafası karışmıştı.

"Cor mahzenleri daha derinde," dedi eliyle kayaların derinliklerini işaret ederek. "Babamın eşyaları..."

"Babanın anısı mücevherli bir zırhın içinde değil," dedi Dom dişlerinin arasından.

Avucunu kapıya dayadı, bembeyaz eli siyah abanozla tam bir kontrast oluşturuyordu. Kapı birden açıldı, içerisi karanlıktı, sadece geçidin ışığı vuruyordu.

Dom hiç tereddüt etmeden karanlığa daldı. Veder gözleri görmek için fazla ışığa ihtiyaç duymuyordu ama Corayne için birkaç mum yakarak odayı aydınlattı.

Corayne kapının eşiğinde durmuş, gözlerini taş zemine dikmişti. Buna dayanamayacakmış gibi bir hali vardı.

Dom da aynı hisleri paylaşıyordu. Yine de kendini bakmaya zorladı.

Bıçaklanmanın, yakılmanın, karanlığa zincirlenmenin, nefes alamamanın ne demek olduğunu biliyordu. Ölümün gözlerinin içine bakmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Hayat daha kötüydü.

Cortael'in tüm hayatı odaya yayılmış, geride bıraktığı eşyalara yazılmıştı. Dom'un kolunun yarısı kadar talim kılıçları vardı, bir adam için çok küçüktüler ama ölümlü bir çocuk için idealdiler. Parşömen yığınları, Paramount dilinden Yüksek Veder diline, sonra tekrar Paramount diline çevrilmiş mektuplar.

Cortael kendini birlikte yaşadığı ölümsüzlerin dilini öğrenmeye o kadar çok adamıştı ki Veder diline her şeyden, kılıç kullanmaktan bile çok çalışmıştı. Dillerini Dom'un tahmin edemeyeceği kadar iyi konuşuyordu, telaffuzu sonunda mükemmele yaklaşıyordu.

Bu anı yüzünden boğazı düğümlenince Dom gözlerini giysilerle dolu raflara çevirdi. Pantolonlar, tunikler, pelerinler, yelekler. Bazıları bir çocuğa, bazıları da yetişkin bir adama göreydi. Hepsi düzgünce katlanıp raflara ve sandıklara yerleştirilmişti, bir daha asla gün yüzü görmeyeceklerdi.

"Hiç toz yok," dedi Corayne kısık sesle. Gözleri parlayarak yavaşça içeri girdi.

"Bu odalara iyi bakılıyor," dedi Dom boğuk bir sesle. Elini pürüzsüzce yontulmuş ahşap bir atın üstünde gezdirdi. Atın bir bacağı yoktu, kopmuştu.

"Bunu kırdığı zamanı hatırlıyorum," diye mırıldandı Dom atı eline alarak. Parmağını kırılan tahtanın pütürlü kenarında gezdirdi. "Atı daha yeni bitirmiştin, iki gün bile olmamıştı."

Corayne yaklaştı, nefesi kesiliyordu. Ata baktı ama dokunmadı.

"Nasıl biriydi?" diye fısıldadı. "Çocukken?"

"Vahşi," dedi Dom hiç düşünmeden. "Vahşi ve meraklı."

"Ya büyüdüğünde?"

"Soylu. Ciddi. Gururlu." Dom'un sesi titredi. "Ve takıntılı. Asla olamayacağı şeye takıntılı."

Corayne'in yüzü düştü, dudakları aşağı büküldü, gözleri sımsıkı kapanırken boğazından bir hıçkırık koptu.

Bu kez Dom ona daha sıkı sarıldı. Gözyaşlarını bastırmasına ve ondan biraz güç almasına yetecek kadar.

"Hayatta olsaydı seninle gurur duyardı," dedi geri çekilip Corayne'e bakarak.

Corayne başını kaldırıp kuşkuyla Dom'a baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Yüzüne vuran mum ışığı yanaklarının ve burnunun hatlarını keskinleştiriyordu. Annesine olan hafif benzerliği yumuşak ışıktaki kaybolmuştu, şimdi siyah gözlelerinden Cortael bakıyordu.

Corayne birden başını iki yana sallayarak tekrar giysilere döndü. "Hakkımda ne düşüneceğini kim bilebilir ki?" dedi boğuk bir sesle.

Ellerini katlanmış giysilerin üstünde gezdirdi, sonra yıllar öncesinden kalma eski bir pelerin çıkardı. Kırmızı kumaşın rengi soluktu ama ustaca dikilmişti. Pelerini üstüne tutunca eteğinin yere sürünmediğini gördü, tam ona göreydi.

"Bu babamındı," dedi Corayne yumuşak kumaşı düzelterek. Pelerinin iki yanına güller işlenmişti, iplikler hâlâ parlıyordu. "Küçükken."

Keşke seninle tanışabilseydi, diye düşündü Dom, içi burkuldu. *Keşke o da benim gibi seni tanıyabilseydi.*

"Ben de seninle gurur duyuyorum," dedi, oysa bunun söylemesini gerektirmeyecek kadar açık olduğunu düşünüyordu.

Corayne bu kez hâlâ akan gözyaşlarının arasından gülümsedi. Aceleyle yüzünü sildi ve pelerini bir kolunun üstüne attı.

"Bir kulübenin basamaklarında tanıştığın kız gerçekten epey mesafe katetti," dedi kendi kendine gülerek.

Dom ona sertçe baktı.

"Gurur duymamın sebebi şimdiye kadar başardıkların değil Corayne," dedi hemen. "Seninle yaptığın seçim nede-

niyle gurur duyuyorum. Hepimizden daha cesursun. Sen olmasaydın..." Sustu, kelimelerini dikkatle tarttı. "Dönüp kaçsaydın biz de kaçardık. Hepimiz."

Corayne yüzünü yine astı, Dom irkildi. *Yanlış bir şey söyledim. Veder huylarıma lanet olsun,* diye düşündü öfkeyle.

Ama Corayne bu kez ağlamadı. Tersine yüzü gerildi, ince dudakları bir çizgi halini aldı. Siyah kirpiklerinin arasından Dom'a baktı, gözyaşları kurumuştı.

"Bence kraliçen hâlâ kaçmayı düşünüyor," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Dom bile onu zar zor duyabildi.

Sendeleyerek geri çekildi, başını yana eğdi, şaşırılmıştı.

"Isibel, Iona'dan kaçmaz," diye fısıldadı. "Korkak olduğu bir gerçek ama kaçacak bir yeri yok. Mecbur kaldığı için savaştacak, bu da yeterli."

Ama Corayne ikna olmamıştı.

"Kaçacak bir yeri var Dom," dedi dişlerini göstererek. "Henüz bilmiyor olabilir ama..."

Sesi çok yüksek çıktığı için susup kapıya baktı. Dom ne kadar endişeli olduğunu yüzünden okuyabiliyordu.

"Yakınlarda kimse yok," dedi usulca, kalp atışı var mı diye dinledi. Sadece ikisinin kalp atışları vardı, gitgide hızlanıyorlardı.

Corayne yutkundu. Sonra başını salladı.

"Burada, Iona'da bir Kirmen olduğunu hissedebiliyorum. Tam olarak anlayabilmiş değilim ama burada kesinlikle *bir şey* var."

Dom'un ağzı açık kaldı, şaşkınlığı yerini şoka bıraktı. Corayne'e inanmayı ne kadar istese de kuşku içindeydi.

Corayne yalvarır gibi Dom'un eline sarıldı. "Adım gibi eminim Dom."

Dom gözlerini kırptırdı, başı dönmeye başlamıştı. "Ol-
saydı Cortael hissederci."

Corayne başını iki yana salladı. "Kirmenler yer değış-
tirciyor, değıl mi? Yıllar geçtikçe yerleri değışirciyor." Corayne
elini bırakmadı, parmaklarını o kadar sıktı ki Dom kızın
kemiklerinin kırılmasından korktu. "Belki buradaki Kirmen de
yer değıştirciyordur, sizin ilk geldiğiniz yere geri dönüyordur."

Dom böyle bir olasılığı düşünemiyordu bile. Yüreğı par-
çalanıyordu.

"Isibel buna cesaret edemez," diye mırıldandı başını iki
yana sallayarak. "Bir Kirmen daha açılırsa diyar ikiye bölü-
nebilir."

*Zaten uçurumun kıyısındaız, ayrıca Gidastern hâlâ ya-
nırır, her saniye bizi felakete daha da yaklaştırırır. Kalbi güm
güm atıyordu.*

Corayne kederle yüzüne bakıyordu, gözleri...

Acıma dolu, diye geçirdi içinden Dom.

"Isibel'in umursadığı tek bir diyar var Dom," diye fısıldadı
Corayne. "O da bu diyar değıl."

Glorian.

Dom'un başı yine dönmeye başladı.

O da Corayne'in elini sıktı, kemiklerini kırmamaya özen
gösteriyordu.

"Bunu başka kime söyledin?" diye fısıldadı başını iyice
Corayne'e eğerek.

Corayne yüzüne baktı, kaşları çatılmış, siyah gözleri
kocaman açılmıştı. "Bizden başka bilen yok."

Dom'un duyduğu ferahlama kısa sürdü. Kalenin tüm
diyarın ağırlığıyla birlikte yine üstüne çöktüğünü hissetti.

"Kimseye söylemeyelim."

35

KÖR

Erida

Ağzından çıkan buharlar aydınlanan gökyüzüne karşı bir duman gibi kıvrılarak yükseliyordu.

Çadırlar, arabalar ve vagonlar, atlar, hatta görev yerlerinde nöbet değişimini bekleyen nöbetçiler bile kırağı içindeydi. İstihkâm erleri ve işçilerin aceleyle kürediği karlardan oluşan yığınlar nöbetçilerin mızraklarından daha yüksekti. Çalışan işçiler süvarilerin geçişini yavaşlatıyor ama karları küreyerek geçidi genişletiyorlardı, sonunda yol mancınıkların bile geçebileceği kadar açıldı.

Erida soğuğu eskisi gibi hissetmiyordu. İçinde yanan ateş onu kürklerden daha çok ısıtıyordu. Diğerleri titrerken o hiç kıpırdamadan duruyordu, etraflarını çeviren dağlar gibi donmuştu. Zaten kendini başı herkesten daha yükseğe uzanan bir dağ gibi hissediyordu.

Askerleri kampı toplamaya koyulurken Erida olduğu yerde kaldı, içindeki şeytan sayılmazsa tek başınaydı. Dağ geçidinin zirvesinde durmuştu, yamaç iki yanına doğru alçalıyordu.

Batıda geride bıraktıkları topraklar vardı, arazi dağ yamaçlarına ve baharın çoktan geldiği kendi krallıklarına doğru uzayıp gidiyordu. Erida yüzünü doğuya, Monadhrion'un bir ucundaki uzun vadiye çevirmişti. Gri sis vadi tabanını gizliyordu. Kraliçe sisi pek önemsemiyordu. Vadiyi sorun yaşamadan aşacaklar, Calidon'un ortasından geçerek bir sonraki dağ sırasına ulaşacaklardı.

Gözlerini Monadhrian'a, kilometrelerce ötede, şafağın pembesinde birer silüet halinde görünen sivri tepelere dikmişti. Vadinin diğer ucundaydılar, gri bulutlardan oluşan bir denizden dışarı fırlamış adalara benziyorlardı. Ordusuyla Iona arasındaki son engel o tepelerdi. Taristan ve Corayne arasındaki son engel.

Erida ve imparatorluk arasındaki.

Bekleyen tüm bunların altından öfkeyle bakıyor, Erida'nın eteklerini çekiştiriyordu. Erida da sabırsızlık içindeydi. Ama bazı şeyler Galland kraliçesini bile aşıyordu. Orduyu bundan daha hızlı ilerlemeye zorlayamazdı. Ne kadar istese de karları eritemez, dağları dümdüz edemezdi.

Geçitten bağırmalar geliyor, çizmeler karın içinde gıcırıyordu. Uyanan atlar ve öküzler halatlardan yapılmış ağıllarında homurdanmaya başlamıştı. Erida içini çekti, geri dönerek karda kendi ayak izlerini takip etmeye koyuldu.

Ayağında içi kürklü çizmeler vardı, yün elbisesinin üstüne kalın bir pelerin almıştı, kraliçeden çok bir hizmetçiyi andırıyordu. Ama dağlarda, hâlâ gösterişli zırhlar ve desenli ipeklilerle gezen lordlarının arasında bile süslü püslü giyinmesine gerek yoktu. Erida'nın tavırları bir kraliçe olduğunu yeterince belli ediyordu.

Kırmızı pelerinini bir omzunun üstüne atmış olan Taristan uykulu gözlerle çadırın girişinde bekliyordu. Kılıcını beline takmış, yolculuk giysilerini giymişti. Erida gibi o da bir an evvel tekrar yola koyulmak için sabırsızlanıyordu.

“Tek başına dolaşmamalısın,” dedi ters ters.

Erida omuz silkti. Açık mordan canlı bir pembeye dönmekte olan berrak gökyüzüne baktı. Kar yağacağına işaret eden tek bir bulut bile yoktu.

“Şansımız yaver gitti. Bir kar fırtınası geçidi kapatabilir ya da burada mahsur kalmamıza yol açabilirdi.” Dudakları kıvrıldı. “Bu bir lütuf.”

“Tek başına dolaşmamalısın,” dedi Taristan tekrar, sesi bu kez daha sertti.

“Etrafım sürekli şövalyelerle çevrili, ayrıca benim için ölmeye can atan binlerce kişiden oluşan bir ordum var,” dedi Erida başını iki yana sallayarak.

Bazıları çoktan öldü, dedi çadırlarında donan ya da uçurumdan aşağı yuvarlanan askerleri düşünerek. Rouleine’den ayrılalı haftalar olmuştu ve Erida ordusundan zalimce bir hız talep ediyordu. Bedeli ne olursa olsun.

“Ayrıca sen varsın,” dedi eşinin koluna girerek.

Taristan kıpırdandı. “İona’ya yaklaştıkça daha dikkatli olmalıyız. Her şey bir Kadim yayından fırlayacak tek bir oka bakar,” dedi bir parmağıyla Erida’nın göğsünü, tam kalbini işaret ederek.

Erida hafifçe gülümseyerek Taristan’ın elini tuttu. “Demek şimdi benim için korkar oldun,” dedi keyifle. “Artık korkuya kapılamayacak kadar çok yol katettik.”

“Senin için daima korkuyorum,” diye mırıldandı Taristan bir suçu itiraf eder gibi. “Daima Erida.”

Erida kocaman gülümsedi, Taristan’ın elini sıktı.

Aniden çıkan bir rüzgâr çadırı salladı, bir bora kadar sert esiyordu. Erida, Taristan'a sokuldu, pelerini kırmızı bir perde gibi dalgalanarak etraflarına dolandı. Kamptaki askerler yürümekte zorlanıyor, çadırlar ve bayraklar rüzgârda sertçe dalgalanıyordu.

Yüksek dağlar sert rüzgârlara yabancı değildi. Ama Erida kaşlarını çatı, Taristan'ın kollarında gerildi.

Rüzgâr nedense sıcak esiyordu. Ayrıca kokusu...

"Duman?" dedi Erida şaşkın bir yüzle.

Taristan'ın yüzündeki kan çekildi, bir hayalet gibi bembeyaz oldu. Erida'ya sımsıkı sarıldı.

"Ne oldu?" dedi Erida sertçe, Taristan'ın kollarından sıyrılmaya çalıştı, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Gökyüzünde davul sesine benzeyen derin ve ürpertici bir ses gürledi. Hava sesle birlikte titreşti, yine sert bir rüzgâr esti. Bu kez Erida'nın askerleri kendini yere attı, bazıları çığlık çığlığa bağıırıyordu. Bazıları da silahına davranmıştı. Bir kısmı da kediden kaçan fareler gibi geçidin iki yanına doğru kaçıştı.

Taristan alçak sesle küfretti, sesi Erida'nın içinde yankılandı. Erida kocasının kolları arasında başını kaldırıncaya kampın üstünden bir gölgenin geçtiğini gördü.

Bulutsuz gökyüzünden düşen bir gölgenin.

Korkmak istedi. Mantığı ona korkmasını söylüyordu. Aksine ona ait olmayan bir zihinden boşanan acımasızca bir memnuniyet hissetti.

Ejderha hayal edemeyeceği kadar büyüktü, zirvelerin üstünde bir fırtına bulutu gibiydi. Yırtıcı bir kuş gibi soğuk havayı yarıp geçiyor, pullarından buharlar yükseliyordu. Yarasa gibi kanatları vardı, dört bacağını katlayarak bedenine doğru çekmişti, pençeleri araba tekerleği kadar büyüktü. Yükselen

güneş sırtına kırmızı ve siyah yansımalar düşürüyordu, mücevherlerle kaplı derisi ışıltı ışıltıydı.

Ejderha kampa kaya ve kar yağdırarak geçidin üstündeki tepeye kondu. Yaratık dağın kendisi kadar büyük görünüyordu, kuyruğunu sivri kayalara dolamıştı. Erida'nın askerleri bağırtarak kaçmaya devam ediyor, çaresizce tanrılara yakarıyorlardı.

Erida'nın tanıdığı tek bir tanrı vardı, O da askerlerin korkusuyla eğlenerek içinde kahkahalar atıyordu.

Ejderha yılanı benzeyen boynunu uzattı, ağzını alabildiğine açarak gökyüzüne doğru kükredi. Sesi neredeyse dağları ikiye bölecekti. Genzinde korlar parıldıyor, ağzından dalga dalga sıcaklık yayılıyordu.

Bir şey Erida'yı bacaklarını çekerek hareket etmeye zorladı. Erida hiç düşünmeden itaat etti ve Taristan'ın kollarından kurtuldu. Taristan arkasından bağırdı ama Erida onu duymazdan geldi, ejderhanın karşısına çıkmak için kampa doğru atıldı.

Bekleyen korkmuyor, öyleyse benim de korkmama gerek yok, diye düşündü neşeyle.

Ejderha kanatlarını iki yana açtı, kanat uçları küçük pençeler gibi kıvrık kıvrıktı, eklemlerinin arasındaki zar incecikti. Erida yakından yara izlerini ve ok deliklerini görebiliyordu, kanatlarının kenarları yırtılıp parçalanmıştı.

Ejderha da tıpkı kocası gibi Gidastern savaşının izlerini üstünde taşıyordu.

Ejderha tek gözünü Erida'ya dikti, göz bebeğinde bir alevin ortasındaki gibi kırmızı ve sarı girdaplar dönüyordu. Erida gülümsemekten kendini alamadı.

Bu gözleri tanıyordu.

Onları kocasında görmüştü.

Kendinde hissetmişti.

Ejderha son derece yavaş hareket ederek yamaçtan aşağı doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, böyle böyle geçide indi. Kayalar ayaklarının altında sarsılıyor, yamaç parçalanacak gibi oluyordu.

Tüm içgüdüleri kaçmasını söylese de Erida yerinden kılmıdamadı. Artık içgüdülerine fazla güvenmiyordu.

Askerler geri çekilmeyi sürdürüyor, Aslan Muhafızlar kaçması için Erida'ya bağıırıyordu. Sadece Taristan peşinden gitmeye cesaret edebilmişti, karın içinde koşuyordu.

Erida, Taristan'ı, yaydığı sıcaklığı yanında hissetti, Taristan'ın gözleri de alev alevdi.

Sonra ejderha başını onlara doğru eğdi, ağzı kapalıydı, karnı yere sürtünüyordu. Dokunduğu yerlerde karlar tıslayarak eriyor, kavurucu bir sıcakla dolan geçitten buharlar yükseliyordu.

Kırmızılar içinde biri sırtıarak ejderhanın sırtından yere kaydı, yüzü ay gibi bembeyazdı.

Gözleri... gözleri korkunçtu.

Erida birden durdu, neredeyse karda kayıp düşecekti. İçinden bir tiksinti dalgası geçti, büyücünün görüntüsü gözünün önünde dalgalanıyor, başı dönüyordu.

Önceden büyücünün gözlerinden nefret ederdi, bu sulanmış ve soluk gözler saatlerdir ağılıyormuş gibi hep kıpkırmızı olurdu. Erida hayatında hiç bu kadar kırmızı gözler görmemişti.

O gözleri özlediğini fark edince dehşete düştü.

Şimdi onlardan geriye sadece iki çukur kalmıştı, göz kapakları morarmış ve kurumuş kanla kaplanmıştı, göz yuvaları içine göçmüştü. Beyaz damarlar ve siyah çizgiler yüzünü korkunç bir maskeye çevirmişti. Büyücü karın üstünde sallanıyor, düşmemek için bir elini havaya uzatıyordu. Diğer elindeki bastonla önünü yoklayarak yürümeye çalışıyordu.

“Ronin,” diye fısıldadı Erida dizlerinin üstüne çökerek. Arkasında Taristan’ın sertçe içini çektiğini duydu.

“Bedel,” diye mırıldandı Taristan, karlar çizmelerinin altında kütürdüyordu.

Ronin yaralı olduğu halde alaycı bir tavırla güldü. Kib-rinden hiçbir şey kaybetmemişti.

“Bu iş tamam,” dedi kendi kendine gülerek, seslerinin geldiği yöne doğru yürüyordu. “Tamamdır...”

Kızıl büyücü durdu, boynunu uzattı. Başını çevirince Erida’nın midesi yeniden bulandı, büyücü her nasılsa yere çökmüş olan Erida’yı görmeyen gözleriyle bulmayı başardı. Dudakları sessizce kıpırdadı.

Ronin’in rengi daha da soldu, kar gibi bembeyaz oldu. Yavaşça bir dizinin üstüne çöktü, Erida bu kadar saygılı davrandığını hiç görmemişti. Ronin başını eğdi, kırmızı pelerin taze kan gibi etrafına döküldü.

“Bu iş tamam,” dedi tekrar, Erida ejderhayı kastetmediğini anladı.

Zalimce bir sevinç duymaktan kendini alamadı. Ronin’in neyi hissettiğini, görmeyen gözlerle onda ne gördüğünü anlamıştı.

“Kraliçem,” dedi Ronin ellerini ikisine doğru uzatarak. “Kralım.”

“Önce ceset ordusu, sonra da bir ejderha.”

Lordlardan birinin bu sözleri karşısında Erida peçesinin arkasında gözlerini devirdi.

Konsej masasındaki boşluklar insana acı veriyordu, asılan lordların sandalyeleri boş bırakılmıştı. Erida diğer soyluların o sandalyeleri doldurmasını isterdi. Sanki onu cezalandırıyor, yaptığı şeyi gözüne sokuyorlardı.

Ben doğru olanı yaptım, diye hatırlattı kendine masanın başındaki sandalyesinde otururken. Taristan yanında öfkeden köpürüyordu. *Konegin'le birlikte ölen lordların hepsi bunu hak etmişti. Hepsi birer haindi.*

Hayatta kalan lordlardan biri masanın ortalarından Erida'ya bakıyordu, tombul yüzü endişeyle buruşmuştu. Zayıf bir adamdı, çenesi yoktu.

"Bir *ejderha!*" diye haykırdı tekrar.

"Bu zekice gözlem için teşekkürler Lord Bullen," dedi Erida sert bir sesle. "Anlatmak istediğiniz nedir?"

Erida'nın solunda oturan Lord Thornwall dudaklarını büzdü ama hiçbir şey söylemedi. Lord Bullen de aynısını yaparak gözlerini yere indirdi.

Ronin eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı, soylu korkağa açıkça gülüyordu. Eskiden olsaydı Erida onu sustururdu. Şimdi gülmesine izin veriyordu, Ronin'in görüntüsü tüm konsey üyelerinin sinirini bozuyor, çoğu kaçık büyücüye bakmayı bile reddediyordu.

"Eski Cor'un ihtişamını yeniden canlandırıyoruz. Zaferlerimiz, fetihlerimizin tanrıların iradesiyle gerçekleştiğini kimse inkâr edemez," dedi Erida masadakilere, parmağını uzun sandalye sırasının sonuna doğru uzatarak çadırın açık duran tentesini işaret etti. "Bana bunun tanrıların iradesinin bir kanıtı olmadığını söyleyin. Ölümcül bir ordu. Bir *ejderha.*"

Parmağını havada tutmaya devam etti, özellikle yaralı elini kullanıyordu. Eli hâlâ sargılıydı, kesik bir türlü iyileşmiyordu. Eli lordların dikkatinden kaçmadı, bu kraliçelerinin yaptığı fedakârlığın sembolüydü.

"Artık karşımızda durabilecek bir krallık yok," dedi Erida sandalyesinden kalkarak. Bütün gözler onu takip ediyordu, Ronin'in görmeyen gözleri bile. "Temurijon bile karşımızda duramaz. İmparator ve Hesapsızlar bile."

Konsej masasına sessizlik çöktü, sadece yamaçlarda esen rüzgârın ıslığı duyuluyordu. Kamp boş bir mezarlık gibi sessizdi, askerler geçitteki yolculuktan ve tepelerindeki ejderhanın korkusundan bitkin düşmüştü.

Thornwall arkasına yaslandı.

“Bazı haberler aldım Majesteleri,” dedi dudağını bükerek.

“Haberler mi?” dedi Erida, Thornwall’un ciddi ses tonuyla dalga geçerek.

Masadaki soylulardan birkaçı irkildi ama komutan oralı olmadı.

“Haberler,” dedi Thornwall tekrar üstüne basa basa. “Temurijon harekete geçmiş. Hesapsızlar dağları aşalı belki de aylar olmuş.”

Erida içinden bir dizi küfür savurdu, Bekleyen de onunla birlikte küfrediyordu. Lordları homurdanıp yakınıırken çadırdan kaçmamak için kendini zor tutuyor, sakin olmaya çalışıyordu.

“Dağları mı aşmışlar?” “Bu resmen savaş!” “Ascal savunmasız!”

“Galland üzerinden ilerlerlerse tüm krallığımızı ezip geçerler,” dedi lordlardan biri. “Biz kendi sınırımıza ulaşmadan Ascal’ı yerle bir edebilirler.”

Thornwall’un yüzü asıktı, bitkin görünüyordu, rengi atmıştı. “Amaçlarını bilmiyoruz. Hesapsızları deniz yoluyla taşımak için bir donanmayla birlikte hareket ettikleri söyleniyor.”

Her kafadan bir ses çıkıyordu, Erida neredeyse kendi düşüncelerini duyamaz oldu. Yavaşça öne eğildi, sessiz olup *itaat etmelerini* bekleyerek bir elini alnına koydu.

Temur, Ascal’ı alırsa ben de geri alırım olur biter, diye düşündü bu olasılığa gülerek. *İmparator gazabımı da gücümü de bilmiyor.*

“Lenava’ya haber gönderin,” dedi Thornwall. “Calidon kralına, teslim olmazsa yok edileceğini bildirin.”

Erida gözlerini Thornwall'a dikti, peçe ve mum ışığının pusu yüzünden komutanın yüzü yumuşak görünüyordu. Erida seçenekleri hızla gözden geçirdi.

"Peki, gereken mektupları gönder," dedi sonunda elini sallayarak.

Lordlardan biri gözlerini kocaman açarak alaycı bir ses çıkardı. "Öyleyse... biz de geri dönelim. Ascal'a dönüp Hesapsızlarla kendimiz savaşıalım."

Masada fısıldaşmalar oldu, solgun yüzlerde gülümsemeler belirdi. Erida kaşlarını çattı.

"Olmaz," dedi sertçe. "Bizim savaşıımız Iona ile."

Thornwall kaşlarını çattı, onun da kafası karışmıştı. "Kadim anklavıyla mı?"

Erida'nın başı zonkluyordu, şakakları ağrımaya başlamıştı. Lordları soğuktan donup ölmeleri için dağlarda bırakmadığına pişman oldu.

"Ejderhalar ve Kadimler, bu nasıl bir delilik?" diye homurdandı lordlardan biri.

Taristan ona dik dik baktı.

"Delilik mi dediniz lordum?" diye hırladı, birden fısıltılar kesildi. "Yoksa kraliçeyi bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Asla," diye kekeledi lord dehşet içinde. "Sadece... sizinki bir ölümlü imparatorluğu. Deliklerinde saklanan ölümsüzlerle uğraşmak için bir nedenimiz yok. Zaten sayıca azlar. Bizim için önemsizler. Hele ki başkentimiz, *baş tacınız*, tehlikedeyken."

Erida sargılı elini sertçe masaya indirdi. Ses çadırdan çın çın öttü, Erida'nın koluna mızrak gibi bir acı saplandı. Dudaklarından hafif bir inilti döküldü. Masadaki lordlar korkarak tekrar sessizliğe gömüldü.

"Evet. *Benim* baş tacım."

Erida titreyerek yumruğunu tekrar kaldırdı, ne demek istediği açıktı.

“İona Kadimleri beni öldürmek için suikastçılar gönderdi.” Herkesin görmesi için sargılı elini havaya kaldırdı. Peçesinin arkasından gösterdiği dişleri parlıyordu. “Sarayımı yıktılar, Ascal’ı ateşe verdiler. Hükümdarlığıma yönelik her türlü muhalefetin arkasında onların olduğuna kuşku yok. Zafer kazanmamızı istemiyorlar. Kurmaya çalıştığımız şeyi yok etmelerini engellemek için onları kökten yok etmeliyiz.”

Erida tepkilerini görmek için tek tek lordlara baktı. Lordlar da ona bakıyordu, kiminin yüzü asık kimininki korku doluydu, kimi kararlı kimi kraliçeye boyun eğmiş görünüyordu. Hiçbiri konuşmaya ya da ayağa kalkmaya cesaret edemedi.

Bu da yeterliydi.

“Yolumuza devam ediyoruz lordlarım,” dedi Erida omuzlarını geriye atarak. “Zafere yürüyoruz.”

36

KÜÇÜK ŞEYLER HAKKINDA

Charlon

Gece yarısından sonra Iona'da bir sağanak başladı. Charlie gördüğü kâbustan uyandı. Yağmur camları dövüyor, rüzgâr uğulduyordu. Ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama rüya geriye puslu yankılar bırakarak aklından kayıp gitti. Kara düşen bir ejderha gölgesi vardı. Kalenin devasa salonları ölüm kokuyordu. Charlie titredi, dönüp yanında uyuyan Garion'a baktı.

Suikastçının gözleri birden açılıverdi.

Ama Charlie elini sallayarak tekrar uyumasını işaret etti.

"Bir şey yok," dedi yataktan çıkarak. "Sadece bir kâbus."

Kalın bir sabahlık ve tavşan kürkünden terlikler giydikten sonra odadan çıktı. Charlie Kadim kalesinden de koridorlara konumlandırılmış muhafızlardan da korkmuyordu. O bir ölümlüydü ve pek de işe yaramıyordu. Düşmanları bile Charlie'yi pek ciddiye almazdı.

Büyük salonlarda ateşler çıtırdıyor, koridorlarda yanan mumların ışığı karanlığın içinde aydınlık adalar oluşturu-

yordu. Sağanak devam ediyordu, pencerelerinde camın ya da kepenklerin olmadığı koridorlarda uğultusu daha çok duyuluyordu.

Charlie sabahlığına iyice sarınarak Kadimlere ve zor şartlara bu kadar dayanıklı olmalarına lanetler okudu.

“İyi akşamlar.”

Koridorda bir ses yankılandı, açık galerilerin birinden geliyordu. Charlie titrediği halde oraya doğru yürüdü, taş zeminde birikmiş yağmur sularına basmamaya dikkat ediyordu.

Uzun balkona çıkıp Kadim anklavına baktı. Yağmura rağmen sokaklardaki mancınıkların karanlık silüetlerini ve şehrin surlarına sabitlenmiş sapanları görebiliyordu.

Iballi Isadere kemerlerin birinden dışarı bakıyordu, altın sarısı bir kürke sarınmıştı. Yakasının üstünden Charlie’ye baktı, kıvrıkcık siyah saçları arkadan düzgünce atkuyruğu yapılmıştı.

“Bir sunak mı arıyorsun rahip?” dedi kürklerin arkasından sırtarak.

Charlie alaycı bir sesle cevap verdi. “Sen de ayna mı arıyorsun?”

Isadere eliyle işaret etti. “Ayna odamda.”

Tabii ya, diye düşündü Charlie acı acı.

“Son zamanlarda ilginç bir şey gördün mü?” diye takıldı Charlie.

“Sadece gölgeler ve karanlık. Lasreen her geçen gün daha az şey gösterir oldu.” Isadere’nin yanağında bir kas seğirdi, gözleri kısıldı. “Ben buraya yaklaştıkça Lasreen uzaklaştı.”

Charlie alay eder gibi güldü. “Bak sen.”

“Ne kadar saklamaya çalışsan da sen inançlı birisin Charlon Armont,” dedi Isadere ters ters bakarak.

“Bazı şeylere inanırım,” dedi Charlie omuz silkerek. “Bazı insanlara da.”

Isadere'nin yüzü birazcık gevşedi. "İtiraf etmeliyim ki Lenava'da ordumu beklediğinizi görünce şaşırdım."

Charlie elinde olmadan yan yan gülümsedi. "Ben de gelmene şaşırdım."

Isadere gülümsemedi. "Bir rahibin daha inançlı olmasını beklerdim."

"Beni mi diyorsun? Ah, denizde kum bende inanç." Charlie veliahdı kızdırmaktan keyif alarak gülümsedi. "Ama ben inancımı olması gereken yere bağlıyorum."

Tepelerin ötesini kaplayan fırtına bulutlarının arasında mor-beyaz şimşekler çaktı. İkisi de bir anlığına aydınlandı, gölgeleri kalenin duvarına vurdu.

"Corayne'e mi yani?" dedi Isadere gök gürültüsü dindikten sonra.

"O, diyarın sahip olduğu tek umut," dedi Charlie. "Corayne'e inanmamak aptallık olur."

Bu basit mantık Isadere'yi hazırlıksız yakaladı, veliaht biraz düşündükten sonra kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ben de böyle düşünüyorum."

Sessizliğe gömüldüler, fırtınanın vadiden yavaş yavaş çekilişini, gitgide uzaklaşan şimşekleri izlediler. Gökyüzü başka hiçbir şeye benzemeyen bir güçle çatırdıyor, kükrüyordu.

"Sence tanrılar bizi izliyor mu?" diye fısıldadı Charlie. Pürdikkat gökyüzünü seyrediyordu, bulutların arasında çakacak bir başka şimşegi kaçırmamak için gözünü kırpmaya bile cesaret edemiyordu.

Tanrıça Lasreen'in asla yanılmadığına, her an her yerde olduğuna dair abuk sabuk bir nutuk bekliyordu. Belki de Isadere her şeyi tanrıçaya yapılan saygısızlığa bağlayacaktı.

Tersine veliaht, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Charlie hayretle gözlerini bulutlardan ayırdı.

“Nasıl görmezden gelebilirler?” Sesi öfkeyle yükseldi. “Bu Allward’ın sonu olacaksa nasıl başlarını çevirirler?”

Isadere aval aval yüzüne bakıyordu, şaşkınlığı daha da sinir bozucuydu. Charlie dişlerini sıkarak bildiği bütün dillerde tanrılara lanetler okudu.

“Nasıl sessiz kalabilirler?” dedi yumruğunu sıkarak.

Buna nasıl izin verirler? Tanrılar gerçekten varsa... mahvolmamıza nasıl göz yumarlar?

“Bilmiyorum,” dedi Isadere tekrar. Charlie’yi şaşırtarak elini omzuna koydu. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik ve sevecendi. “Belki de inancından biraz tanrılara da vermelisin.”

Charlie kaşlarını çattı, kiliseleri, sunakları, vitrayları, bağış çanaklarındaki paraları düşündü. Parşömenlerdeki yazıları, söylenen ilahileri. Kutsal metinleri. Ve sessizliği. Asla cevap gelmiyordu. Ne bir fısıltı ne de ufacık bir dokunuş vardı.

“Hak ettiklerinde vereceğim,” diye mırıldandı, kendini hiç bu kadar öfkeli hissetmemişti.

Isadere omzunu sıktı.

“Öyleyse buna inanç denemez.”

Charlie yanaklarının kızardığını hissetti. Dudağını ısırды, veliahdın karşısında geri adım atmak istemiyordu. Olabildiğince nazikçe Isadere’nin elinden kurtuldu.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi sonunda, Isadere de az önce aynı şeyi söylemişti. “Biz savaşçı değiliz, sen ve ben,” diye ekledi veliahdın güzel kürküne ve pürüzsüz, yumuşacık ellerine bakarak.

Veliaht gülüşe pek de benzemeyen hafif bir ses çıkardı. “Yine de kendimizi bu diyarın görüp göreceği en büyük savaşın ortasında buluyoruz. Bunun bir nedeni olmalı, değil mi?”

“Öyle düşünmek zorundayım,” dedi Charlie. “Hâlâ burada olmamın bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım. Ne kadar küçük de olsa hâlâ yapabileceğim bir şeyler olduğuna.”

“Belki de biz rolümüzü çoktan oynadık,” dedi veliaht sakince, gözlerini yeniden manzaraya ve uzakta çakan şimşeklere çevirdi.

Charlie de aynısını yaptı. Gökyüzü mor bir renk almaya başlamıştı, gece yerini yavaş yavaş şafağa bırakıyordu. Güneşin ilk ışıklarının görünmesine daha saatler vardı, tabii bulutları delip geçebilirlerse.

“Ayna gerçekten sana hiçbir şey göstermedi mi?” dedi Charlie kuşkuyla.

Isadere hafifçe içini çekerek hayal kırıklığını az da olsa belli etti.

“Hiçbir şey göstermedi demedim. Sadece gölgeleri ve karanlığı gösterdiğini söyledim.” Birden gözleri parladı, siyah kaşları endişeyle çatıldı. “Bir de karanlığın derinliklerine inen geçitler gösterdi. En dipte de loş kırmızı bir ışık vardı.”

Charlie görüntüyü kafasında canlandırınca ürperdi.

“Başka?” diye fısıldadı.

Isadere’nin soluğu kesildi.

“Bakamadım... Bakmak istemedim,” dedi utanarak. “İçimden bir ses daha fazla bakmamamı söylüyordu, yoksa kaçamayacağım bir şeyin içine düşecektim.”

Charlie boğazına oturan yumruyu bastırmak için yutkundu, birden göğsü sıkışmaya başlamıştı.

“Galiba Bekleyen hepimizin üstüne kâbus gibi çöküyor,” dedi veliaht başını iki yana sallayarak.

“En çok da Corayne’in.” Charlie kürkünün altında omuz silkti, içinden diyara lanetler okudu. “Bu hiç adil değil.”

Doğuştan soylu ve kutsanmış olan Iballi Isadere, Charlie’ye neredeyse acır gibi baktı.

“Dünya ne zaman adil oldu ki rahip?”

“Doğru,” dedi Charlie, çakan son şimşekleri izlerken tek söyleyebildiği buydu.

İlerleyen günlerde büyük bahçedeki ilk güller açmaya, yeşil sarmaşıkların arasında kıpkırmızı tomurcuklar belirmeye başladı.

Charlie tomurcukların arasında oturmuş, taze çiçeklerin ve yağmur sonrasının hoş kokusunu içine çekiyordu. Doğrudan bahçeye vuran güneş ışığının tadını çıkarıyordu. Çok geçmeden bahçeye Tiarma surlarının gölgesi düşecekti ama Charlie biraz daha oyalanıp mümkün olduğunca sıcağın keyfini sürdürdü. Kalenin ve şehrin geri kalanında hazırlık telaşı sürerken buraya sessizlik hâkimdi. Ne tahtaya inen çekiç seslerini ne de Iona'nın bulunduğu tepeye inip çıkan sayısız arabanın uğultusunu duyuyorlardı. Sadece güller ve gökyüzü vardı.

Garion özenle zulaladıkları battaniyelerden birinin üstüne uzanmıştı, gözleri yarı kapalıydı. Bir elinde yarısı yenmiş bir elma vardı, sonbahar hasadının son elmalarından. Suikastçı gökyüzündeki bulutları izliyordu.

“Diğerleriyle birlikte talim alanında olmamana şaşırdım,” dedi Charlie, keyifle gülümseyerek Garion’a baktı.

Sorasa günlerinin çoğunu kaledeki kışlanın yakınında Corayne’i eğiterek geçiriyor, Dom ve Andry de onlara göz kulak oluyordu. Aylarca ayrı kalmamışlar gibi eski ritimlerini çabucak yakalamışlardı. Corayne ve sadık koruması Gallandlı yaver. Domacridhan ve durmadan onunla didişen huysuz suikastçı.

Gerçi Sorasa bu günlerde onunla pek didişmiyor, diye düşündü Charlie sırtarak.

Garion başını çevirip Charlie’nin gözlerine baktı. Koyu maun rengi bukleleri battaniyenin üstüne yayılmıştı.

"Corayne'in yeterince dadısı var," dedi içini çekerek. Bir şey söylemeden elmayı Charlie'ye uzattı, o da yiyip bitirdi. "Benim dadılık etmem gereken başka biri var."

"İnan başımın çaresine bakabilirim," dedi Charlie elmanın çöpünü fırlatıp atarak.

"Katılmıyorum." Garion kalkıp Charlie'ye döndü, gözlerini kısarak dikkatle baktı. "Ayrıca zamanımızı yeterince boşa harcadım. Artık harcamayacağım."

Charlie'nin içini suçluluk duygusu sardı.

"Garion..." diye başladı ama Garion onu sert bir bakışla susturdu.

"Pişmanım Charlie," dedi üzüntüyle, sanki hem bir itirafta bulunuyor hem de dua ediyordu. "Yaptığım seçimden ötürü pişmanım. En azından özür dilememe izin ver."

Charlie uzun günler boyunca bu sözleri duymayı hayal etmişti. Bodrum katındaki atölyesinde masasında otururken, küf kokulu yatağında yatarken bu sözlerin hayalini kurmuştu. Haklı olduğunu ispat etmiş olmasa bile zafer kazanmış gibi hissedeceğini düşünmüştü. Ne var ki kendini bomboş hissediyordu, neredeyse utanmıştı.

Bu sözler Garion'ın yüzündeki acıya, ikisinin de taşıdığı pişmanlığa değmezdi.

"Amharaların Lonca dışında hiçbir şeye, hiç kimseye bağlanmaması gerekir. Bu zaafa, kafa karışıklığına sebep olur..." Garion susup başını iki yana salladı. "Biz ancak ve ancak tek bir kişiye bağlıyızdır."

Lord Mercury, diye geçirdi içinden Charlie, Amhara liderinin gölgesini gözünün önüne getirdi. Neye benzediğini bilmiyordu ama Garion ve Sorasa'nın korkusu kafasında net bir resim çizmeye yetiyordu.

"Sanırım bu hâlâ geçerli," diye mırıldandı Garion, yüzü gevşedi. "Hâlâ tek bir kişiye bağlıyım."

Charlie'nin göğsüne yayılan sıcaklık acısını dindiren bir merhem gibiydi. Rahip elini Garion'ın boynuna koydu.

"Ben de korkaklık ettim," dedi. "Dünyaya adım atmaktan ödüm koptuğu için kuytulara saklandım."

Garion ona dik dik baktı. "Geçerli bir nedenin vardı."

Başıma koyulmuş bir düzine ödül, diye düşündü Charlie işlediği suçları aklından geçirerek. Ve bu ödülü almayı kafaya koymuş iri yarı, son derece yetenekli bir Temur kadını.

"Canımı kurtarmak için kendimi Adira'ya hapsettim." Charlie'nin yüzü kızardı. "Senin için deliğimden çıkabilirdim. Peşinden gelebilirdim..."

"Yeter," dedi Garion gözlerini devirerek. O da elini Charlie'nin boynuna koydu. "Özür dilerim aşkım. Lütfen özrümü kabul et."

Charlie sırtıttı, başını uzatıp Garion'ı dudaklarından şapır şupur öptü. "Peki," dedi sırtarak. "Ayrıca Lonca'dan ayrıl-saydın Mercury seni öldürürdü."

Garion omuz silkerek boynunu eğdi. "Herhalde ben de kendimi Sorasa gibi kovdururdum."

"Doğru."

"Ama Sorasa hep Mercury'nin gözdesi oldu," diye ekledi Garion kederle. Gözleri şimdi bile kıskançlıkla parlıyordu. "Mercury itaatsizlik etseydik hepimizi öldürürdü. Sorasa hariç."

Charlie yıllarca Mercury'den nefret etmişti. Kancasını Garion ve Sorasa gibi insanlara nasıl kusursuzca taktığını gördükçe bu nefret daha da derinleşmişti. Suikastçıların Lonca'dan başka kimseleri yoktu. Kolayca yönetilebilen, kontrol edilmek için yapılmış birer silahtılar. İşleri bitince de bir kenara atılıyorlardı.

"Daha önce hangi yolda yürümüş olursak olalım şimdi buradayız," dedi Charlie iç geçirerek, Garion'ın gözüne düşen saçları kenara itti.

“Şimdi buradayız,” diye tekrarladı Garion. “Dünyanın sonunda.”

Kaçak rahip dilini şaklattı. “*Bir ihtimal* dünyanın sonunda.”

“Öyle olsun.” Garion tekrar battaniyeye uzandı. Belindeki Amhara hançeri hesaba katılmazsa gökyüzüne bakarak düşüncelere dalmış bir şairi andırıyordu. “Zaten şu Kirmen muhabbetinden bir şey anladığım yok. Diğer diyarlar, şeytan lordlar. Cor soyundan gelen prensler. Büyülü kılıçlar. Bizi büyük bir belanın içine soktun.”

Charlie yine dilini şaklattı, yanına uzanıp Garion’a iyice sokuldu.

“Bu işe kendi isteğimle sürüklenmediğimi unutma,” diye mırıldandı.

Garion ona yan yan baktı. “Ama işin içinde kalmayı kendin seçtin.”

“Evet,” dedi Charlie dalgın dalgın. Bunu hem Garion’a hem de kendine söylemişti. Sesi yumuşadı. “Küçük de olsa bir şeyler yapmak istedim.”

Garion ona gülecek sandı. Aksine Garion gözlerine baktı, bakışları yumuşamıştı. Parmakları birbirine dokundu, sonra da sarmaş dolaş oldu.

“Küçük şeyler de önemlidir,” dedi Garion tekrar gökyüzüne bakarak.

Charlie bakmadı, onun yerine Garion’ın yüz hatlarını ve kenetlenmiş ellerine vuran güneşin sıcaklığını hafızasına kazıdı. Güllerin kokusunu, henüz yağmamış ama yakında yağacak olan yağmuru.

“Evet, kesinlikle.”

37

İLERİ

Andry

Yaverler sadece şövalyelerinin hizmetini görmez, nasıl şövalye olacaklarını da öğrenirlerdi. Nasıl davranacaklarını, nasıl konuşacaklarını, kılıcı nasıl kullanacaklarını, zırhların bakımını nasıl yapacaklarını, atları nasıl tımar edeceklerini, nasıl kamp kuracaklarını. Zamanı gelip de hükümdara hizmet yemini ettiklerinde korumakla yükümlü olacakları toprakların coğrafi özelliklerini de öğrenirlerdi. Sadece talim alanında ya da kamp ateşinin başında değil, sınıfta da eğitim görürlerdi. Andry diyarda yolculuğa çıkmadan önce ülkeyi kitaplardan ve âlimlerden öğrenmişti.

Ülkenin tarihini de öğrenmişti.

Eski Cor'u ve imparatorluğu. Galland'ın mütevazı başlangıcını ve kanlı yükselişini, yeni fetihlerle genişleyen sınırlarını. Küçük çatışmalardan büyük çarpışmalara kadar bütün savaşları öğrenmişti. Pusuları, yalancı geri çekilmeleri, kısaç harekâtlarını, süvari hücumlarını. Kuşatmaları.

Bir kuşatmayla karşı karşıya kalacağız, diye düşündü Andry, bu olasılık karşısında şimdiden dehşete düşmüştü. Savaş alanında her ne olursa olsun sonunda bizi kuşatacaklar. Ve günlerce canımıza okuyacaklar.

Andry Trelland her gün Iona surlarında yürüyor, şehri bir harita gibi inceliyordu. Duvarların en kalın olduğu yeri –*tepenin dibinde, kapıların orada*– ve tepenin zirvesinin vadi tabanından ne kadar yüksekte olduğunu –*kayalıklardan ölçüldüğünde yüz metreden fazla, surlardan daha yüksek*– öğrenmişti. Kalenin mahzenlerinin ne kadar tahıl alabileceğini ve şehrin altında bulunan sarnıçların ne kadar derin olduğunu düşünüyordu. Hangi taş parçalarının mancınıklar için daha uygun olacağını. Ölümlülerden oluşan bir ordunun ne kadar erzaka ihtiyaç duyacağını... ve ölümlüler açlıktan öldükten sonra bir ölümsüz ordusunun daha ne kadar dayanabileceğini.

Iona'ya hem saldıranların gözünden hem de savunanların gözünden bakıyordu. Aslan için savaşmak üzere yetiştirilmiş bir Gallandlı olarak bakıyordu. Ne pahasına olursa olsun lejyonları yenmeye kararlı bir hain olarak bakıyordu.

Bu onu yürekten yaralıyordu, yine de surlarda yürümeye devam ediyordu.

Surlarda gezen sadece o değildi. Corayne talimden sonra sık sık iki Amhara'yla birlikte ona katılıyordu. Isadere ve teğmenleri de manzaraya bakarak düşünüyordu. Kasa'nın kartal şövalyeleri dost canlısıydı ama tepelik şehirden umudu kesmişlerdi. Andry onları anlayabiliyordu. Okyanusun ortasındaki bir kayadan ufuktaki büyük dalgayı izler gibiydiler. Kadimler daha mesafeliydi, sessizce hükümdarlarının emirlerini yerine getiriyorlardı. Sirandeller mor zırhlarına bürünmüş, Kovalinn Kadimleri zincir zırhlarını kuşanmıştı. Ionalılar yeşil pelerinlerini ve çelik zırhlarını giymişlerdi.

Andry savaşa hazırlanırken Ghald'ın nasıl kaos içinde olduğunu düşündü. Iona da aynıydı, kanla şişmiş bir kene gibiydi. Patlamaya hazırdı.

En kötüsü de gökyüzüydü.

Yağmur dinmiş, geriye ıssız mavilikteki beyaz bulutlar kalmıştı. Ama güneş her sabah biraz daha kırmızı, biraz daha sönük doğuyordu. Vadinin üstüne boğucu bir sis çökmüştü. Sanki güneşe dumanın arkasından bakıyorlardı, her yer bunalıcı yaz sıcağında kavrulan bir şehrin ışıltısına bürünmüştü.

Andry doğudaki dağların, bir duvarı andıran Monadhstoir'in arkasında söken şafağı izliyordu.

"Ascal'da da tıpkı böyle görünüyordu."

Yanında duran Dom kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı.

Kadim doğasına rağmen Dom berbat görünüyordu. Yıkanmış, saçlarını tarayıp örmüş, sarı sakalını düzeltmişti, omuzlarında yeni bir pelerin, onun altında da kaliteli deriden bir zırh vardı, yine de ne kadar bitkin olduğu açıkça görülüyordu, yüzü süzülmüş, benzi solmuş, gözlerinin yeşil ışıltısı sönmemişti.

Iona kraliçesi kalenin derinliklerinden çıkmayıp kimseyle görünmediği için Dom liderliği onun yerine üstlenmişti. Andry'nin onu ilk gördüğü zamanki gibiydi. Vazifesine bağlı, vakur ve mesafeli.

Andry gibi o da surlarda yürüyordu, hem bir muhafız hem de bir hayaletti.

"Çok yakındalar," diye mırıldandı Dom.

"İyi ki dün Sirandeller geldi," dedi Andry büyük kabileyi düşünerek. Yüz Kadim daha yiyecek ve silah yüklü arabalarla birlikte şehrin kapılarından girmişti. "Diğer anklavlar yardım gönderecek mi?"

Iona'ya katılan tek ölümsüzler Sirandeller değildi. Bir hafta önce Tirakrion'dan küçük bir kuvvet gelmişti, sayıları

azdı ama hiç yoktan iyiydi. Tenleri altın sarısıydı, Uzun Deniz'in ılık sularında gizlenmiş adalarında geçirdikleri yüzyıllar onları bronzlaştırmıştı. Denizciliğe daha yatkın olsalar da hepsi savaşçıydı.

"Bilemiyorum. Kadimlerin çoğu diyarın uzak köşelerinde. Ayrıca ölümsüzler bile uçamaz," dedi Dom. Sonra kendi kendine söylendi.

Andry, Dom'un neden öfkelenildiğini iyi biliyordu. "Senin bunda bir suçun yok."

Kadim onu duymazdan geldi. "Daha önce gelseydim... burada olsaydım, Isibel'i ikna edebilirdim. Böylece daha fazla zamanımız olurdu. Diyarı, tüm anklavları bir araya toplayabilirdik..."

"Ascal zindanlarından kaçtın," dedi Andry sözünü keserek. Elini Dom'un geniş omzuna koydu. "Şu anda burada olmak için hayatta kaldın. Bu kadarı yeterli Dom."

"Yeterli olmak zorunda," diye mırıldandı Dom, yeşil gözleri hâlâ öfke doluydu.

Aynı duyguları paylaşırsa da Andry değiştiremeyecekleri şeylere takılıp kalmamaları gerektiğini biliyordu. Dişlerini sıkarak başını tekrar manzaraya çevirdi.

"Hendek tamam mı?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Ya kazıklar?"

"Olabildiği kadar," dedi Dom.

Andry'nin yüzü gerildi. Kadimler bu işi çabucak halletmiş, tepenin iki yanına içi kazıklarla dolu uzun bir hendek kazmışlardı. Böylece Erida'nın ordusu yolunu değiştirmek zorunda kalacak, şehir kapılarına saldırma avantajını kaybedecekti. Ancak tüm şehrin etrafını kazmak için artık çok geçti, yüksek kayalıklar savunmasız kalmıştı.

"İbal ve Kasa'dan on bin asker. Süvariler, piyadeler, okçular, *filler*," diye mırıldandı Dom güçlerini sayarak. "Ve arkalarında bir Kadim şehri."

Güçlü bir ordu olduğu kesindi. Ama üstlerine yürüyen orduyla kıyaslanamazdı. Andry yüzünü buruşturdu. *Çok geçmeden atları yemek zorunda kalacağız.*

Daha sabah olmasına rağmen Andry'nin gözleri yorgunluktan yanıyordu. Gündüzleri savaş alanını inceleyerek ya da talim yaparak, akşamları da toplantılara katılarak geçiriyordu. Kadimler ve ölümlü komutanlarla, Sorasa ve Garion'ın da katkılarıyla, az çok bir strateji geliştirmişlerdi. Bu stratejinin büyük kısmı da Andry'nin önerilerine dayanıyordu.

"Umarım ilk dalgayı geri püskürtebiliriz," dedi Andry. "Asıl mesele ondan sonra başlayacak."

Kuşatma.

Bunu düşününce ürperdi, kendini kapana kısılmış bir fare gibi hissetti. Son günlerini açlıktan kıvranarak, Erida ve Taristan'ı uzaktan izleyerek geçirmeye mahkûmdu.

Dom da onun kadar tedirgin görünüyordu. "Asıl kurtarmak istediğimiz şehir değil, Corayne."

"Corayne," diye tekrarladı Andry. Corayne'le ilgili planları çok daha detaylıydı. "Bir yanım keşke daha çok zamanımız olsaydı diyor."

Kadim ona sert bir bakış attı. "Ya diğer yarın?"

"Keşke her şey bitmiş olsaydı diyor," dedi Andry hiç düşünmeden. Ellerini surun duvarına dayayarak eğildi. "Kaderimizde ne yazılı olursa olsun. Sadece bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum, artık tüm bunların bitmesini istiyorum."

Soğuk rüzgâra rağmen yanaklarına ateş bastı, utançtan kıpkırmızı oldu. Başını önüne eğip aşağıdaki granit kayalık-

lara, sonra da kayalıkların ötesindeki vadiye baktı. Yükseklik başını döndürdü.

Sıcak bir el omzunu tuttu, pelerininin ve kürkünün üstüne tüm ağırlığıyla kapandı. Andry başını çevirince Dom'un onu izlediğini gördü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Yargılamadan bakıyordu. Bu, Andry'yi biraz rahatlattı.

"Sonrasını düşün," dedi Dom. "*Senin* sonrası. Nereye gideceğini, ne yapacağını. Uğruna savaştığın büyük küçük her şeyi."

Andry bu düşüncede kaybolmayı çok isterdi. Hayal etmek ve dilemek başka şeydi. Bir hayalin içine saklanmak ise bambaşka, hele ki şimdi, kızıl güneş yükselirken ve zaman tükenirken.

"Peki ya sen?" dedi Andry aynı soruyu Kadim'e sorarak.

Dom hiç düşünmeden, hiç umursamadan cevap verdi. "Sorasa, Ibal'e dönmek istiyor. Tabii dönebilirse," dedi omuz silkerek, Andry'nin sorması bile abesmiş gibi.

Andry kaşlarının neredeyse saçlarına değdiğini hissetti. Gözlerini kırpıştırarak Dom'a baktı, şoke olmuştu, Kadim'in bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamasını bekliyordu.

"Yani sen de... onunla mı gideceksin?" dedi tutuk bir sesle.

Birden kendini Dom ve Sorasa'nın yolculuğunu kafasında yeniden canlandırırken buldu. Yoldaşlara anlattıklarından bir şeyler bulup çıkarmaya çalıştı. Anlatmadıklarından da.

Dom birden anladı, yüz ifadesi yavaş yavaş değişti. Asık suratı gevşedi, gözleri kocaman açıldı, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Başını Andry'ye çevirdi.

"Bunu neden söyledim bilmiyorum," diye mırıldandı.

Andry gülümsemekten kendini alamadı.

Ben biliyorum.

Dom gülümsemedi. Yüzünü asarak vadiye baktı, bir fırtına bulutundan daha kasvetli görünüyordu.

Andry birden gülmeye başladı, iki büklüm olmuştu, karnını tuta tuta gülüyordu. Sinirleri boşanmıştı.

Surdaki askerler ona deliymiş gibi bakıyordu. Dom ise öfkeyle dişlerini gösterdi.

“Yorgunum Trelland,” dedi sertçe, yüzü gökyüzü gibi kızardı. “Yanlışıyla öyle dedim.”

“Tabii canım,” dedi Andry alay ederek.

Domacridhan ölümsüz bir Kadim’di, beş yüz yaşındaydı, müthiş bir savaşçı, gerçek bir kahramandı. Andry onun bıçaklandığını, yakıldığını ve ölüme terk edildiğini görmüştü. Ama şu andaki kadar hassas olduğunu hiç görmemişti, Dom’un yüzü kıpkırmızıydı, gözlerini kırıştırıyor, bir âlimin kitaba baktığı gibi düşünceli düşünceli vadiye bakıyordu.

Andry tekrar güldü. Dom her şeyden önce bir savaşçıydı ve kendi kalbine karşı da bir kaplan gibi savaşıyordu.

Ne var ki Andry’nin keyfi uzun sürmedi.

Doğudan gelen boğuk bir boru sesi şehrin üstünde yankılandı. Andry ve Dom aynı anda sese doğru döndü, ikisinin de benzi atmıştı. Surlarda ve sokaklarda da aynısı yaşanıyordu. Kapıların önündeki ölümlü askerlerden dizlerindeki büyük kılıçla tahtında oturan Isibel’e kadar tüm Iona’yı dehşet sarmıştı.

Kadim gözcüleri dağlara Dom yerleştirmişti ama boruyla haber verme fikri Andry’den çıkmıştı.

Boru tekrar öttü, sonra tekrar, sesi bu kez daha yakından geliyordu. Sonra bir kez daha öttü, dağ geçidinden Iona’ya kadar vadi boyunca hızla yayıldı. Şehrin kapılarında bir Kadim spiral şeklindeki boruyu ağzına götürerek öttürdü, tüm şehir bu sesle sallandı.

Mesaj açıktı.

“Godhead Geçidi'nden geliyorlar,” diye fısıldadı Dom, elini yavaşça bitkin yüzünde gezdirdi. Öfkeyle dağlara doğru baktı, sanki sivri tepelere kadar her şeyi görebiliyordu.

Belki de görebiliyordur, diye düşündü Andry.

Şehrin derinliklerinden taş sokaklarda şakırdayan nalların sesi geldi. Andry'nin kalbi dört nala koşan atların ritmine uyarak atmaya başladı, iki Kadim biniciyi taşıyan bir çift at görüldü. Yırtıcı kuşlar gibi hızla ahırlardan aşağı uçarak şehrin kapısından çıktılar.

Biri kuzeye, biri güneye gidecek, diye geçirdi içinden Andry. Bu da onun fikriydi. *Burada neler olduğunu anlatacak birileri kalsın diye. Neyle savaştığımızı, neye yenildiğimizi.*

Dom sakalının altında yüzünü buruşturdu. “Akşama kadar vaktimiz var.”

Andry yavaşça başını iki yana salladı. Taristan'ın öfkesi ve Erida'nın açlığıyla kışkırtılan süvarilerin vadiye doğru ilerleyişi gözünün önüne geldi.

Sesi kırık döküktü.

“Akşamı bulmaz.”

Sessiz, soğuk Tiarma'dan eser kalmamıştı. Kadimlerin mermer salonları gürültüyle çınlıyor, çamurlu çizmelerle, ölümlü askerler ve Kadim lordlarla doluyordu. Büyük bir kaleden çok savaşın karmaşasına teslim olmuş askerî bir kale gibiydi.

Andry kaleyi saldırıya karşı güçlendirmek için pek çok önlem alındığını biliyordu. Hâlâ çekiç sesleri geliyor, cam pencereleri ve açık kemerleri örtmek için tahtalar çakılıyordu. Kalenin altındaki mahzenler haftalarca sürecektir kuşatma için erzakla doldurulmuştu. Kaleye giden tek bir yol dışında tüm girişleri kapatmak için ziyafet masalarıyla barikatlar kurulmuştu. Andry şehrin dört bir yanına silahlar bile zulalatmıştı, tepeye doğru yavaş bir geri çekilme durumunda kullanılmak

üzere stratejik olarak yerleştirilmişlerdi. Yaylar ve oklar, mızraklar, bilenmiş kılıçlar, hançerler, kalkanlar. Ayrıca yiyecek ve su, sargı bezleri, şifalı bitkiler, Kadimlerin elinde bulunan her türlü ilaç.

Son savunma, diye düşündü Andry, Dom'un peşinden kaleye girerken. Gölgelemler onları karşılamak için ayağa kalktı, tahtalarla kapatılmış pencerelerden cılız hüzmeler dökölüyordu.

Ibaletler Kadim komutanlarla savaş düzeni hakkında tartışılıyordu. Isadere altın sarısı zincir zırhının içinden onları izliyor, beyaz çelik zırhlarını giymiş olan kartal şövalyeler ise ellerinde mızraklarla bekliyordu.

Önlerinden geçerken Andry'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onları son kez mi canlı görüyordu?

Kimse Dom'un yoluna çıkmaya cesaret edemedi. Herkes çekilip Iona Prensi'ne yol açıyordu. Andry de Dom'un arkasından yürüyordu, gözlerini yere dikmişti. Etrafları pek çok yüzle çevrilmişti, belki de bu yüzleri gün batımından sonra bir daha göremeyecekti.

Salonlardaki kargaşaya rağmen Andry'nin günler alan özenli hazırlıkları sayesinde kalenin cephaneliği çok daha düzenliydi. Yoldaşlar çoktan gelmişti, günler öncesinden aldıkları talimata uyarak bekliyorlardı.

Sorasa cephaneliğin ortasında kılıçları gözden geçiriyor, Kadim çeliği son derece kaliteli olduğu halde beğenmemiş gibi yüzünü buruşturuyordu. Her şeye küçümseyerek bakıyordu ama kibir maskesi bile altta yatan korkuyu gizleyemiyordu.

"Atlılar uzakta mı?" diye seslendi Dom'un gözlerine bakarak.

Kadim sessizce başını sallayarak gri-yeşil pelerinini sırtından attı. Güzelce parlatılmış zırhı bir köşede bekliyordu. Zırhın rengi hafifçe yeşile çalıyordu. *Kuzeninin zırhı gibi*, diye düşündü Andry, Gidastern'de ölen Kadim prensesi hatırlayarak.

Corayne fazla ağır gelmesin diye elik plaka ve zincir kombinasyonundan oluşan zırhını çoktan giymişti. Pul desenli, çivili kol zırhları sıkıca yerlerine takılmıştı. Dom gibi o da pelerin giymemişti, sırtında Kırmızı Kılıcı vardı. Andry'ye bakıp omuz silkerek kolunun altına sıkıştırdığı miğferi gösterdi.

"ok gülün oldum," dedi hareket mesafesini test ederek. Elini belindeki kılıca atınca korkunç bir şakırtı koptu.

"Ben pek güzel oldum," dedi Charlie cephaneliğın bir ucundan. Corayne gibi o da zırhın içinde rahat edememişti. Yüzü şimdiden kıpkırmızı olmuş, boynunu saran zırh yüzünden terlemeye başlamıştı.

Sorasa ikisine de ters ters baktıktan sonra tekrar silahlara dönüp ellerini mızrakların üstünde gezdirdi.

"Bakıyorum sen kendini elik bir tabuta tıkmamışsın," dedi Charlie.

Arkasında duran Garion ağzını kapatarak kıs kıs güldü. O da elik tokalarla tutturulmuş deri bir zırh giymişti.

Sorasa başını iki yana sallayarak başka bir masaya geçti, bu masa hanerlerle doluydu. Sorasa'nın Dom'a özellikle sırtını dönmesi ve ona hiç bakmaması Andry'nin dikkatinden kaçmadı.

"Zırh olmadan daha rahat hareket ediyorum," dedi Sorasa omzunun üstünden. Parmakları hanerlerin arasında dans ediyor, keskinliklerini ölçüyor, iyice denemek için kimilerini elinde döndürüyordu.

Köşede durmakta olan Dom hırlar gibi alçak bir sesle Sorasa'ya sataştı. "Senin üzerine geirdiğın deriler bir oku geri çeviremez Sarn."

"Biliyorsun ki okçuların yakınında olmayacağım Kadim," dedi Sorasa hışımla.

Onlar didişirken Andry, Corayne'in yanına sokuldu. Corayne ona hafifçe gülümsedi, dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. Ama bu kadarı yeterliydi.

"Valtik nerede?" dedi Andry tekrar odaya bakınarak. Panjurların arasından sızan güneş ışığı cephaneliği kırmızı bir ışığa boğuyordu.

Yaşlı cadı ortalarda yoktu.

"Dün gece bizimle birlikte yatmıştı," dedi Corayne hayretle. "Yerde, Sorasa'nın yanında."

Andry bir kaşını kaldırdı. "Çok cesurca."

"Uykusunda gülüyor. Az kalsın onu öldürecektik," diye ekledi Corayne. Sonra gözleri ışığı yutacak kadar karardı. "Gerçi sanırım bu gece yeterince kan dökeceğiz."

"Corayne," dedi Andry yüzünü buruşturarak.

Corayne'in yanakları kızardı. "Affedersin."

İkisi de huzursuz edici bir sessizliğe gömüldü, odada sadece Dom ve Sorasa'nın atışmaları duyuluyordu. Durmadan didişiyorlar, olur olmaz her konuda birbirlerini iğneliyorlardı. Bu arada Dom gösterişli giysilerini çıkarıyordu, sonunda ince pantolonuyla kaldı. Sonra da Sorasa'yı sinirlendirecek kadar ağır hareketlerle savaş giysilerini giymeye koyuldu.

Andry özenle bir köşeye kaldırılmış olan kendi eşyalarını karıştırdı. Karmakarışık bir ekipmandı. Kadim yapımı zırh, kendi kılıcı, Jydli baltası ve kurt postu. Eski tuniği de oradaydı, tertemiz yıkanmıştı, mavi yıldızı hatırladığından daha parlaktı. Andry tuniği masaya serip düzelitti. Dikişler parmaklarının altından akıyordu, iplikler Andry'den daha yaşlıydı.

Corayne de elini tuniğe uzattı, eli Andry'nin elinden birkaç santim ötedeydi. Bir yere takılmamasına dikkat ederek parmağını yıldızın kenarında gezdirdi.

“Bu gece onları gururlandıracağız,” dedi alçak sesle. “Babalarımızı.”

“Evet,” dedi Andry.

Umarım.

Andry gözlerden uzak bir köşede giyindi, artık her şey hazırды. Ama kimse kımıldamıyordu, cephanelikten çıkmak istemiyorlardı. Yaklaşan fırtınayla yüzleşmek.

Dom yeşil zırhının içinde dikiliyordu, büyük kılıcını Corayne'in Kirmen Kılıcı gibi sırtına asmıştı. Dom'un karşısında duran Sorasa ters ters koluna bakıyor, derilerinin altındaki zincir zırhı çekiştiriyordu. Sonunda zincir zırhta anlaşmışlardı ama Sorasa yine de bu zırhtan nefret ediyordu. Charlie de zırhının içinde eğilip bükülerek hareket etmeye çalışıyor, yeni yağlanıp örülmüş kahverengi saçlarıyla askerî geçit törenindeki bir lord gibi görünüyordu. Corayne gibi o da elinden geldiğince uzun süre savaştan uzak duracaktı.

Corayne tek başına duruyordu, pencerelerden birine yaslanmıştı, arkasındaki tahtalardan sızan ışıktaki kırmızı bir silüetten ibaretti.

Andry tek tek Yoldaşlara baktı, ilk kez karşılaştığı yabancılarla şimdi önünde duran dostları karşılaştırdı. Yüzlerini hafızasına kazırken boğazı düğümlendi.

Cephanelik kaleden ve şehirden gelen seslerle yankılanıyordu. Yoldaşlar donup kaldı, onları oldukları yerde tutan büyüü bozmak istemiyorlardı.

Ama harekete geçmek zorundayız, diye düşündü Andry.

Gözlerini bir anlığına kapadı. Tekrar açtığında dişlerini sıktı, kendini topladı ve ilk adımı attı.

“İleri,” dedi kapıya doğru yürürken.

Diğer Yoldaşlar hiç tereddüt etmedi.

“İleri,” dediler teker teker.

Kale bulanıklaştı, taş duvarlar ve mermer zeminler bir nehir gibi akıyordu. Başkaları da onlara katıldı, sonunda etrafları Kadim muhafızlar ve ölümlü askerlerle çevrildi. Andry hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu, kanı damarlarında hızla akıyordu. Sadece göz ucuyla Corayne'i görüyordu, gül oymalarıyla süslenmiş zırhını, omzunun üzerinden parlayan Kirmen Kılıcı'nın mücevherlerini. Kırmızı ve mor taşlar korkunç bir gün doğumu gibi göz kırptıyordu.

Andry diğerlerini takip ederek kalenin önündeki taraçaya çıktı. Bugün sis yoktu, sadece kıpkırmızı bir gökyüzü vardı ve her saniye daha da kızarıyordu. Dağları gözden gizleyen hiçbir şey yoktu. Dağın yamacından ilerlemeye devam eden lejyonlar açıkça görünüyordu, çeliklerinin parıltısı ölümlü gözler için bile gün gibi ortadaydı.

"Dom sonra ne yapacağımı sordu," dedi Andry usulca, sesi zırh şakırtılarının arasında zor duyuluyordu. "Tüm bunlardan sonra."

Corayne birden durdu, diğerleri etrafından akıp gitmeye devam ediyordu. Sorasa bile onları yalnız bırakarak birkaç metre ötelerinden geçti.

"Sonrası olacağına inanıyorsun yani," diye mırıldandı Corayne.

Soğuk ve ferah bir rüzgâr esiyordu. Son bir özgürlük nefesi. Andry rüzgâra karşı derin bir nefes alarak havayı içine çekti.

"İnanmak zorundayım," dedi, gözleri yanıyordu. Kulağa aptalca geldiğini biliyordu ama yine de söyledi. Sanki söylerse gerçekleşecekti. "Nkonabo'ya, annemin yanına gideceğim. Fıskiyelerin ve mor balıkların olduğu eve. Annem bana hep akrabalarını, onların yaşamını anlatırdı. Ailemizi."

Corayne'in ona acımasını bekliyordu. Aksine Corayne elini tuttu.

"Harika olur," dedi Andry'nin elini sıkarak. Yüzünü yaklaştırdı, o kadar yakındı ki Andry uzun burnuna yayılmış çillerini görebiliyordu. "Ben de hep Kasa'yı görmek istemişimdir."

Benimle gel, demek istedi Andry, o kadar çok istedi ki kalbi sızladı. *Benimle gel. Sadece rüya bile olsa.*

Rüzgâr şiddetlendi, Corayne'in siyah saç örgüsünü savurdu. Corayne, Andry'nin elini bırakmadan rüzgâra doğru döndü, yüzü özlem doluydu. Dağlardaki orduya değil, vadinin güneyine doğru bakıyordu.

Uzun Deniz'in sularına.

"Rüzgârlar nasıldı?" diye mırıldandı kendi kendine, Andry güçlkle duyabildi. Yüzü dışında açıkta kalan tek yeri olan boğazı zincir zırhının üstünde inip kalktı.

Başını yavaşça Andry'ye çevirdi. "Acaba annemi bir daha görebilecek miyim?"

"Göreceksin Corayne." Andry, Corayne'in elini sıktı. "Söz veriyorum."

Andry'ye yine Gidastern'deki gibi bir şey oldu. Ne yaptığı bile düşünmeden Corayne'in elini tutup dudaklarına götürdü.

Corayne elini çekmedi, sadece Andry'nin gözlerine baktı. Bir an Corayne'in simsiyah bir gökyüzünü andıran gözlerinden başka hiçbir şey kalmadı. Andry o gökyüzünü parlak yıldızlarla donatmak istedi.

"Geleceği düşün," dedi dudaklarını Corayne'in parmaklarından çekmeden. "Seni nasıl bir gelecek bekliyor olursa olsun düşün."

Corayne elini Andry'den kurtardı, iki avucunu da Andry'nin yanaklarına koydu. Andry Corayne'in ellerinin altında yanıyordu, kalbi göğsünden fırlayacak sandı.

"Deneyeceğim," dedi Corayne. "Söz veriyorum."

Nefesi Andry'nin yüzüne vurdu, Andry kolunun altındaki miğferin kaydığını hissetti. Umursamadı, düşmesine izin verdi. Ellerini çekinerek Corayne'in beline koydu ama zırh yüzünden tenini hissedemedi. Önemli değildi. Bedeninin şekli yeterliydi. Gözleri yeterliydi.

Corayne de kendini Andry'nin gözlerine kaptırmıştı.

Ejderhanın uzaktan gelen kükremesiyle ayrıldılar, ikisi de tanıdık sesi duyunca irkildi. Andry kolunu uzatarak Corayne'i arkasına itti. Etraflarındaki kalabalık da aynı şekilde irkilerek sesin geldiği yere doğru dönmüştü.

Sorasa aşağıdaki düzlükten yakası açılmadık bir dizi küfür savurdu.

Erida'nın ordusu siyah bir çizgi halinde ilerlemeye devam ediyordu. Ordunun üstünde korkunç ve devasa bir ejderha dönüp duruyordu.

Andry ejderhanın orduya ateş püskürttüğünü görmeyi umarak gözlerini kıstı. Ejderha Gidastern'de önüne gelene saldırmıştı, kimseye bağlı değildi. Taristan'a da başka bir efendiye de hizmet etmiyordu.

Ejderha yine kükreyince Andry hayal kırıklığına uğradı.

Yaratık saldırmıyordu, ordunun üstünde ağır ağır daireler çiziyordu. Saldırmak bir yana, sahibinin peşinden giden bir köpek gibi Galland lejyonlarını takip ediyordu.

Corayne çenesini yukarı kaldırdı, korkudan bembeyaz olmuştu. Ama hâlâ meydan okur gibi duruyordu.

"İleri," diye mırıldandı.

"İleri," diye cevap verdi Andry.

38

TANRILAR VERECEK CEVABINI

Corayne

Bu, Nezri'ye, ormandaki tapınağa, hatta Gidastern'e bile benzemiyordu. O çarpışmalar o kadar hızlı cereyan etmişti ki düşünmeye vakit olmamıştı. Sadece önlerine çıkan her şeye, canavarlara, Kirmenlere saldırmışlardı.

Corayne şimdi de sadece canavarlar ve Kirmenler olsun isterdi. Ama karşısında dağlardan inerek bir yılan gibi vadiye yayılan uzun, korkunç bir sel vardı. Erida'nın kaç lejyona komuta ettiğini bilmiyor, şimdi bile sormaya cesaret edemiyordu. Tek yapabildiği diğerleri gibi acı içinde izlemektir, saniyeler geçtikçe büyük kara yılan daha da yaklaşıyordu. Işık değişince yılanın siyah olmadığını, korkunç çelikleri ve parıldayan yeşilleri fark etti.

Ejderha tasmayla bağlıymış gibi büyük ordunun üstünden hiç ayrılmıyordu.

Corayne'in elleri titriyordu, avuçlarında hâlâ Andry'nin yüzünün sıcaklığı vardı. Andry onu korumak için önünde

duruyordu, sanki tek bir yaver, Corayne'i Ward'ın tüm ordularından koruyabilecekti. Yine de Andry'nin bunu kesinlikle deneyeceğinden şüphesi yoktu.

Dom ve Sorasa aşağıdaki basamaklarda duruyordu. Çalkalanan kalabalığın içinde birer ada gibi bekliyorlardı. İkisi de kımıldamıyordu, etraflarındaki askerler dağılıp görev yerlerine koşarken onlar orduyu ve ejderhayı izliyordu.

Dom birden ürpererek geniş omuzlarını kaldırdı. Sırtındaki kılıç kırmızı güneşin ışığında parıldadı. Vakit gelmişti. Corayne de bunu Dom kadar, diğerleri kadar iyi biliyordu. Dom kalede kalmayacak, diğer Kadimlerle birlikte aşağı inecekti. İlk saldırı dalgasını karşılayacaktı, belki de bu onun son çarpışması olacaktı.

Dom bir adım atmıştı ki Corayne koşup kolundan tuttu.

Dom kımıldamadı, Corayne'in onu durdurmasına ses çıkarmadı.

"Kadimler sen olmadan savaşabilir," dedi Corayne, gözleri yaşlarla doluydu. Bu savaşı konsey salonunda kazanamamıştı. Dom'un yüzündeki ifadeye bakılırsa şimdi de kazanamayacaktı.

Yine de denedi.

Dom'un altın sarısı kaşları çatıldı, Corayne bir an o da ağlayacak sandı.

"Ben Iona Prensi'yim," dedi Domacridhan sertçe. "Bu benim vazifem."

"Senin vazifen bana karşı," dedi Corayne dişlerini göstererek. Aklına gelen tek koz buydu. "Babama karşı."

Dom nazikçe elinden kurtulup uzaklaştı.

"Ben dönene kadar Sorasa seni koruyacak."

Dom'un yanında duran Sorasa yere bakıyor, siyah sürmeli gözlerini kaldırmayı reddediyordu. Makyajı şimdi savaş boyasıydı, iyice ortaya çıkan bakır rengi gözleri erimiş cam

gibi parlıyordu. Dolgun dudaklarını birbirine bastırmış, bir şey söylememek için dişlerini sıkmıştı.

“Dom.” Corayne tekrar elini uzattı.

Dom bu kez karşısında küçük bir çocuk varmış gibi yana kaçtı.

“Bu benim vazifem,” dedi tekrar, yeşil gözleri hüznü doluydu.

“Ve benim,” dedi soğuk bir ses.

Corayne başını çevirdi, güneşte parlayan gümüşün ışıltısı yüzünden gözleri kamaştı. Isibel’in zırhı tuhaf gökyüzünün altında kıpkırmızı parlıyordu. Dom gibi onun göğsünde de boynuzlar vardı, her boynuzun ucunda birer mücevher ışıldıyordu. Iona kraliçesi bir hayal gibiydi, Corayne bir tanrıya bu kadar benzeyen birini hiç görmemişti.

Isibel’in bir elinde büyük Iona kılıcı vardı, ağır ve eski kılıç korkunç görünüyordu. Isibel kılıcı elinde bir kez döndürdü, sanki çelikten değil de tüyden yapılmıştı.

Corayne bakakalmıştı, hem minnet hem de öfke doluydu.

Isibel ne gülümsedi ne de özür diledi. Peşinde muhafızlarıyla Dom’un yanına indi. Bu, Dom’u harekete geçirmeye yetti, sonunda dönüp teyzesiyle omuz omuza verdi. Çelik gibi kararlı adımlarla yürümeye başladılar.

Sorasa birkaç metre Dom’la birlikte yürüdü, sanki o da kapılara inecekti. Ama Corayne inmeyeceğini biliyordu. Plan böyleydi. Sorasa Sarn’ın savaş alanında yeri yoktu. Yine de Dom’un yanında yürüyor, kimse duymadan son bir kez veda etmek istiyordu.

Suikastçı ve ölümsüz konuşurken Corayne’in yüreği burkuldu, dudakları kadar gözleri de konuşuyordu. Sonra Sorasa’nın yüzünden bir hüznü bulutu geçti, suikastçı durdu, Dom’un onsuz gitmesine izin verdi.

Isibel gibi Dom'un sarı saçları da arkaya toplanıp örülmüştü. Dom uzaklaşırken Corayne gözlerini saçına, başının arkasına dikti. Genelde Dom bir kalabalığın içinde uzun boyuyla göze çarpardı ama Ionalıların arasında sıradan biriydi. Sarışın, uzun boylu, ölümcül. Corayne ağlamamak için gözlerini kapadı. Tekrar açtığında Dom'u göremedi. Domacridhan bir asker denizinin içinde kaybolmuş, yaklaşan seli karşılamak üzere bir dalgayla birlikte tepeden aşağı akıp gitmişti.

Corayne'in nefesi kesildi, zırhının tokaları göğsünü sıkmaya başladı. Birden nefes alamaz oldu, sanki bir şey ciğerlerindeki tüm havayı çekip almıştı.

Savaş planlarını biliyordu. Ziyafet masasında fısıldaşarak ya da taht odasında bağışarak yapılan planları her akşam dinlemişti. Oraya bir hendek, şuraya bir mancınık. Yedekte şu kadar asker, geri çekilmek için şu kadar zaman. Bine yakın Iona askeri, Isadere'nin ordusu ve Kasalılarla birlikte savaş alanında olacak, Sirandel ve Tirakrion Kadimleri de surlara yerleşecekti. Eyda ve Kovalinn Kadimleri Corayne'in özel korumaları olarak kalede kalıyordu. Dom edebildiği müddetçe Kadimlere liderlik edecekti. Galland lejyonlarından oluşan sonsuz dalga onları geri çekilmek zorunda bırakana dek.

Corayne tüm bunları biliyordu. Bu da kalbini param-parça ediyordu.

Sorasa da arkalarından bakıyordu, Ionalılar kale kapılarından çıkana, geriye sadece yankıları kalana dek baktı. Omuzları bir ara aşağı çöktü, duyduğu acının tek göstergesi buydu.

Corayne ondan gözyaşı beklememesi gerektiğini biliyordu. Sorasa sonunda döndüğünde gözleri kuruydu, yüzüne her zamanki kibir ve küçümseme maskesini oturtmuştu. Corayne, Sorasa ve Andry'nin yanına gitmek için bir adım atmıştı ki dönüp tekrar savaş alanına baktı.

Güneş tepede kırmızı bir ışık saçıyor, dünyayı koyu bir pusa boğuyordu.

Corayne allak bullak oldu, bir Kirmen'in hiç eksilmeyen uğultusu teninde geziniyordu. İster istemez Kül Diyarı'nı, toz ve cesetlerle dolu o mahvolmuş diyarı hatırladı. *Orada da gökyüzü kırmızıydı*, diye düşündü titreyerek.

"Uzun bir gece olacak," dedi Sorasa kimseye bakmadan.

Nasıl vakit geçireceklerini bilmiyorlardı. Konuşmalar bölük pörçüktü, korkudan fazla konuşamıyorlardı. Charlie bile dilini yutmuş gibiydi, Garion'ın yanında hiç konuşmadan duruyordu, beti benzi atmıştı. Sorasa elinden geleni yapıp birini öldürmenin tüm yollarını sayıp döktü. Corayne'in boynundaki bir noktayı, sonra da kaburgalarının arasındaki bir yeri göstererek birkaçını canlandırdı. Corayne bunları zaten biliyordu. Sorasa'dan aldığı dersler çoktan kafasına kazınmıştı. Yine de dinledi ama kendi iyiliği için değil. Sorasa'nın gözlerinden çaresizlik ve korku okunuyordu. Buna Corayne'den daha çok ihtiyacı vardı.

Uzakta ordu ilerlemeye devam ediyor, savaş davullarının ve ejderhanın kanatlarının gümbürtüsü binlerce ayaktan çıkan sesi bastırıyordu. Corayne göğsüne durmadan balyozlar iniyormuş gibi hissediyordu.

"Resmen işkence," diye mırıldandı.

Sorasa bitmek bilmeyen yankılara karşı dişlerini sıktı. "Hayır, işkenceden de beter."

Endişe her geçen dakika artıyordu, Corayne artık kusmaktan korkmaya başlamıştı. Sonra kara yılan son mili de geride bıraktı. Hücum eden atların sesi ve akıl almayacak kadar çok sayıda askerin bağırışları da gürültüye katıldı. Savaş alanından Gallandlıların Iona'ya saldırıya geçtiğini haber veren boruların sesi yükselince Corayne olduğu yerde sallanmaya

başladı. Ama Andry düşmesine izin vermedi. Corayne ona yaslansın diye yanında bir duvar kadar sağlam duruyordu.

“Bir Kirmen parçalandı alevler için, bir Kirmen parçalandı seller için.”

Corayne başını hızla çevirince Valtik'in hemen yanında durduğunu gördü, yaşlı kadının üstünde her zamanki giysileri vardı. Zırhlı askerlerin içinde zayıf ve küçücük görünüyordu. Ama Valtik ona bakmıyordu, gözlerini ordunun üstünde daireler çizerek uçan ejderhaya dikmişti.

Sorasa yaşlı cadıya, sonra tekrar ejderhaya baktı.

“İçeri girmelisin Valtik,” dedi ama cadı beyaz elini kaldırıp onu susturdu.

“Bir Kirmen parçalandı zenginlik için, bir Kirmen parçalandı kan için.”

Alevler. Seller. Altın. Kan. Corayne Kirmenlerin her birini ve açıldıkları diyarı gözünün önüne getirdi. Infyma. Meer. Irridas. Kül Diyarı. Burada hangi Kirmen'in olduğunu düşünerek irkildi.

Valtik gözleriyle ejderhayı takip ediyordu. Ejderha savaş alanının üstünde daireler çiziyor, hırıliyordu. Corayne, Taristan'ın Ronin'le birlikte ejderhanın hemen altında at sürdüğüne bahse girerdi. Amcası yaralarını iyileştirme becerisini ve büyük gücünü kaybetmişti ama korkunç bir koruma kazanmıştı.

“Konuştu Irridas tanrıları, uyandı hazinelerin canavarları,” diye mırıldandı Valtik. Boğum boğum parmaklarıyla hâlâ belinde takılı olan kemik kesesini yokladı.

Corayne'in yüreği ağzına geldi. Bu tekerlemeyi hatırlıyordu. Valtik'in krakeni Kirmen'e geri göndermek için kullandığı büyü sözlerle neredeyse aynıydı. Olduğu yerde sallanan yaşlı cadıyı izlerken elinde olmadan umuda kapıldı. Yavaşça koluna dokunarak devam etmesi için Valtik'i cesaretlendirdi.

Cadı başını Corayne'e çevirdi, gözlerini kocaman açtı. Gözleri kırmızı ışığa rağmen hâlâ masmaviydi. Yine de sıradan bir ihtiyar gibi görünüyordu, teni kâğıt gibi incekti, buruşuk derisinin altından damarlar görünüyordu. Yanaklarında lekeler vardı ve etrafına lavanta kokusu yayıyordu. Bir an koku her şeyi bastırdı.

"Kapıya dayandı düşman," dedi Jydli cadı, artık çılgınca kahkahalar atmıyordu.

Corayne eğilip cadının gözlerine baktı. "Biliyorum Valtik. Onları yenmemize yardım et. Ne yapmamız gerektiğini söyle."

Ama Valtik avucunu Corayne'in yanağına koydu, eli buz gibiydi. "Kendine dikkat et Kader Bozucu."

Ejderha savaş alanında Corayne'in şimdiye dek hiç duymadığı türden bir çığlık attı. Corayne irkilerek eğildi, ejderha birden yükselip kanatlarını hızla çırparak kaleye sıcak bir rüzgâr püskürttü.

"İçeri!" diye bağırdı Sorasa. Corayne'i zırhının kayışından tutarak düzlüğe doğru sürükledi.

Corayne kaçmaya çalışırken bacakları birbirine dolandı. Bu dengesini kaybetmekten başka bir işe yaramadı, Andry'yi de beraberinde sürükleyerek yana doğru devrildi. İkisi birlikte sertçe yere çakıldı. Corayne kafasında çanlar çalıyormuş gibi hissetti, aptalca da olsa miğferini takmadığına hayıflandı. Baş dönüyordu ama kafasını kaldırıncı Valtik'in hâlâ aynı yerde durduğunu gördü, ejderhanın rüzgârı saçlarını gümüş rengi bir perde gibi geriye savuruyordu.

Corayne yine lavanta kokusu aldı. Bir de kar.

"Valtik!" diye bağırdı ayağa kalkmaya çalışarak. "Valtik, kaç!"

Ejderha ağzından ateş püskürterek şehrin etrafında daire çizmeye koyuldu. Püskürttüğü ateş duvarlarda dans ediyor, taşlara ve Kadimlere çarpıyordu. Çığlıklar havayı yarıp ge-

iyor, oklar fırlatılıyordu, yüzlerce yay gökyüzünde dönen canavarı defetmek için havaya kaldırılmıştı. Okların çoğu ejderhanın mücevherli derisinden sekiyordu. Bekleyen'in esiri olmuş kızgın bir ejderhayı savuşturmaya yetmiyordu.

Sonra ejderha Tiarma'ya döndü.

İhtiyar kadın kımıldamadı, korkunç rüzgârın karşısında dimdik duruyordu. Sadece gözlerini kıstı, o masmavi gözleri birer yarık haline geldi. Ama mavisini solmadı.

Tersine şimdi daha güçlü, daha korkutucu bir şekilde parlıyorlardı.

"Valtik," dedi Corayne tekrar, zayıf sesi kaosun içinde kayboldu.

Lavanta. Kar.

Kafası allak bullaktı, bakışlarını cadıdan ayırmamıştı, yaşlı kadın küçücük görünüyordu. Şiddetli bir fırtınanın önünde tek başına yaşlı bir ağaç gibiydi.

O gözleri tanıyorum, diye düşündü Corayne birden, aklından görüntüler geçiyordu. Valtik'e dair hatırladıkları, cadının kıkırdamaları, tekerlemeleri, çıplak ayaklarının dibine dökülen kemikleri. Sonra o gözlerin aynısını gördü, aynı renkte, aynı parlaklıkta masmavi gözler.

Sallanarak yürüyen, sevecen, yaşlı bir adamın yüzünden bakıyorlardı. Bir korsanın kızının peşinden gitmeye mahkûm, kocamış, sıradan, bitkin bir denizcinin.

"Kastio," dedi Corayne kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla. Ama Valtik duydu.

Başını çevirip Corayne'e baktı, saçları uçuşuyordu. Sonra göz kırptı.

Ejderha devasa kanatlarını bir kez çırparak yükseldi, gölgesi kalenin bahçesini kapladı. Kanatlarını çırparak şiddetli bir rüzgâr daha estirdi. Corayne tekrar geriye savruldu, zırhının

ağırlığıyla bir kaplumbağa gibi yere yapıştı. Duman yüzünden boğulacak gibiydi, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Üstünde sadece ejderha, onun arkasında da kırmızı gökyüzü vardı.

Bekleyen'in cehennemini görmek için yine bir Kirmen'den geçmesine gerek yoktu.

Zaten oradayım.

Birden çamaşır çuvalı gibi sürüklenerek taşların üstünde kaymaya başladı.

Valtik olduğu yerde kaldı, dumanların arasında bir silüet gibiydi.

“Konuştu Asunder tanrıları,” dedi ihtiyar kadın bir elini ejderhaya doğru kaldırarak.

Ejderha kulak tırmalayıcı bir sesle cadıya doğru kükredi, sesi o kadar güçlüydü ki Corayne altındaki taşın çatlayacağını sandı. Elini halsizce yaşlı kadına doğru uzattı, sanki Valtik'i tutabilecekti. Kastio'yu. Kemik cadısı gerçekte her kim idiyse.

Parmakları sadece dumanlarla buluştu, ejderhanın mücevher kaplı derisinden korlar yağıyordu.

Ejderha ağzını açtı, boğazından korkunç bir sıcaklık dökülüyordu. Corayne bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Valtik yerinden kımıldamadı.

“Şimdi Ward'ın tanrıları verecek cevabını.”

Zaman yavaşladı, ejderhanın ağzından alevler püskürdü. Yaratık kanatlarını iki yana açtı, mücevherli gövdesi alçalmaya başladı. Yaşlı cadı aşağıda bekliyordu, yüzü yukarı dönüktü, ejderhanın alevini yakalayabilirmiş gibi ellerini iki yana açmıştı.

Corayne gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı, gözlerini kısarak dumanların arasından izlemeye koyuldu.

Alevin ucu Valtik'in yüzünü yaladı. Sonra da bedenini sardı, Corayne bunu görünce bir çığlık attı.

Ejderha da Corayne'le birlikte bağırdı, ürkmüş bir kuş gibi kanatlarını çırparak hızla yön değiştirdi. Gözleri kocaman açıldı, alevleri büyüyerek daha da harlandı, kırmızı yerini sarıya, ardından beyaza bıraktı.

Sonra da buz mavisine.

İkinci bir ejderha alevlerin arasından havaya fırladı, gövdesi buzul suları gibi turkuaz rengiydi. Üstünde mücevherler yoktu ama bir balık gibi pullarla kaplıydı. Kanatları zarifçe iki yana açıldı, derisi soğuk kış göğü gibiydi. Çok güzeldi. Ve ölümcül. Boynunu eğerek dişlerini gösterdi. Diğerinden daha küçük ama çevikti, kış rüzgârı kadar hızlıydı.

Sonra ikinci ejderha gözlerini kocaman açtı, göz bebekleri parlak, tanıdık bir maviyle çevriliydi.

Şeytan ejderha tiz bir ses çıkardı, mavi ejderhanın dişlerine hedef olmamak için havada kıvrıldı. İkinci ejderha kükredi, kobalt mavisini bir alev püskürttü. Ama ağzından ısı yerine dondurucu bir soğuk yayıldı.

Corayne düştüğü yerde ağzı açık bakakalmıştı, mavi ejderha diğerini gökyüzünde gittikçe daha yükseğe doğru çekiyordu. Kanat çırpıyorlar, kıvrılıyorlar, birbirlerini ısırp pençelemeye çalışıyorlardı. Kırmızı alev ve mavi buz, cehennemî gökyüzünde savaşa tutuşmuştu, sonunda ikisi de küçülüp birer kuş kadar kaldı.

Corayne'in başı dönmeye başladı. Sonra başının üstünde kalenin kapılarını gördü, mermerin üstünde kayarak içeri sürükleniyordu.

39

HAYALETLER

Domacridhan

Kadimler kalenin önünde toplanırken Dom içinde kardeşlik duyguları hissetmeyi bekliyordu. Etrafındaki askerleri, İonalı Vederleri, kendi ölümsüz akrabalarını tanıyordu. Ridha'yı düşündü, onun da halkının ve diyarın kurtuluşu için savaşmaya hazır bir şekilde orada, yanlarında olması için neler vermezdi. Bunu düşününce kendini daha yalnız, daha uzak hissetti. Şehrin altındaki savaş alanında, binlerce diğer askerle beraber ölmek istemiyordu.

Nefesi kesildi. Oracıkta, kalenin basamaklarında, Yol-
daşlarının yanında ölmek istiyordu.

Madem yaşayamıyoruz bari hep birlikte ölelim.

Ama böyle bir şey olmayacağını biliyordu. O bir İona prensiydi ve vazifesi gereği aşağıda, halkının yanında olmalıydı. Ordunun yanında. Ne şekilde olursa olsun Taristan'ı ellerinden geldiğince uzak tutmalıydılar.

Corayne'in elinden nazikçe kurtuldu, teyzesinin de aralarında olduğu diğer lonalılarla birlikte basamaklardan inmeye başladı.

Sorasa'nın da onunla geldiğini görünce şaşırdı. Sorasa gözlerini ileriye dikmişti, Dom'un gözlerine bakmıyordu. Ceketinin altındaki zincir zırhla uğraşüyor, metal halkaları ayarlamaya çalışıyordu. Zırhtan nefret ettiği ortadaydı, hareketleri her zamanki gibi akıcı değil, ağır ve tutuktu.

Dom ona takılmak, bir şey söylemek, yanında bir saniye daha kalabilmek için ağzını açtı.

"Zırh giydiğin için teşekkürler," diye hırladı. Söylenecek başka ne kalmıştı ki?

Sorasa'nın onu terslemesini bekliyordu. Aksine Sorasa başını kaldırıp yüzüne baktı. Bakır rengi gözleri artık saklamadığı duygularla doluydu.

"Demir ve çelik bizi ejderha ateşinden koruyamaz," dedi hüznle, konuşurken ağzı zar zor kımıldıyordu.

Dom yine kalmak istedi, birazcık daha oyalanmak, gözlerini Sorasa'nın gözlerine dikti.

"Hayaletlere inanmadığımı biliyorum," diye mırıldandı Sorasa istifini hiç bozmadan. Etrafındaki Kadim kalabalığı dağılırken ne Dom'a yaklaştı ne de yerinden kımıldadı.

Bu diyara düşen Veder bir daha kurtulamaz, diye geçirdi içinden Dom, o eski inanç birden bir lanet gibi üstüne çökmüştü.

Sorasa'nın gözleri akmasına asla izin vermeyeceği yaşlarla doluydu. Gemi kazasından sonra sahilde de böyle görünüyordu, kederden paramparça olmuştu.

"Ama ben inanıyorum," dedi Sorasa.

Dom'un göğsü tanımadığı bir duyguyla, anlam veremediği bir sızıyla doldu.

"Sorasa," dedi ama etrafları çok kalabalıktı, Veder askerleri görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Dom tüm benliğiyle orada kalmak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Sorasa ona elini uzatmayacaktı, ellerini iki yanına bastırmış, çenesini yukarı kaldırıp dişlerini sıkmıştı. Gözlerindeki yaşlar kurumuş, bir Amhara kalbinin hissiz kuyusuna itilmişti.

"Hayaletin beni bulsun Domacridhan."

Dom cevap veremedi asker dalgası üstlerine akın etti. Sorasa bu akıntıya dayanırken Dom kendini sürüklenmeye bıraktı. Bedeni uzaklaşsa da kalbi orada kalmıştı, kırılmıştı, şimdiden yanıyordu.

Sorasa'nın son sözleri şehrin kapısına kadar peşini bırakmadı. Kafasında yankılanıp durdular, Sorasa'nın kaplan gözleri gibi, Corayne'in yüzü gibi aklından çıkmadılar. Dom, Sorasa'nın yaptığı gibi hepsini bir kenara itmeye çalıştı. Ama unutmak mümkün değildi. Ne Sorasa'nın sesini ne de Andry'nin endişelerini. Basamaklarda küçücük görünen, zırhının içinde terleyen Charlie'yi. Ayrıca tüm içgüdüleri kalmak için çılgınlık attığı halde dönüp giderken Corayne'e yaşattığı acıyı hiçbir şey silemezdi.

Corayne güvende olacak, dedi içinden, yeterince söylerse gerçek olacakmış gibi defalarca tekrarlardı. Gerçekten de Sorasa da Andry de Corayne'in yanındaydı, üstelik Kovalinn muhafızları da vardı. *Güvende olacak*.

Sonra dağdan kıvrılarak inen lejyonların oluşturduğu kara yılanı ve onlarla birlikte ilerleyen ejderhayı gördü. Birden inancı parça parça oldu, umudu acımasız bir rüzgâra kapılan yapraklar gibi savrulup gitti.

Her şeyin yerle bir olacağı, birbirimizden son kez ayrı düşüp öleceğimiz ana kadar güvende olacak.

Kalbine bir ok yeseydi bu kadar acı çekmezdi.

Bin Veder yanı sıra yürüyordu, zırhlarının şakırtıları binlerce çanın sesini andırıyordu. Hepsi kılıçlar, oklar, taşıyabilecekleri kadar da hançer kuşanmıştı. Uzun kargı yığınlarını taşıyan arabalar arkadan geliyordu. Kadın erkek herkes savaşıyordu, savaşamayacak kadar küçük olan birkaç Veder ve şehir surlarını koruyanlar dışında şehir bomboş kalmıştı. Sirandel ve Tirakrion Vederleri geçerken onları selamladı. Kırmızı gökyüzüne karşı birer silüet gibi durmuş, felakete doğru yürüyen ölümsüz türdeşlerini izliyorlardı.

Sanki bu bir cenaze alayı, Dom da ölülerden biriydi.

Veder birliği bir korku bulutunun altında tepenin dibindeki şehir kapısına vardı. Taştan bir ağzı andıran kapı ardına kadar açıldı, kapıdan geçip az sonra savaş alanına dönecek olan meydana çıktılar. Kapının iki yanına kazılmış hendekler dar bir boğaz oluşturuyordu. Hendeklerin içine sivri kazıklar yerleştirilmişti, her birinin ucu tuhaf ışıktaki kıpkırmızı parlıyordu. Çarpık çurpuk dişlerden oluşan ağızlara benziyorlardı, yaklaşan herkesi yutmaya hazırdılar.

Dom olacakları, önündeki arazinin ne hale geleceğini düşünmemeye çalıştı. Cesetler, parçalanmış toprak, yanıklar ve bir kan bataklığı.

Onun yerine parlak bir yıldız gibi sessizce ilerleyen Isibel'e odaklandı. Ona olan öfkesi azalmamıştı ama en azından bu öfkeyi anlıyordu. Isibel gibi o da komutanlık yükünü omuzlarında taşıyordu. Bu yük her saniye biraz daha ağırlaşıyordu.

Midesi allak bullaktı. Bin Iona ölümsüzü birlikte yürüyordu. *Sabaha kaç ölmüş olacak? Bu kadar çok ölünün yasını tutmak mümkün mü?*

Isibel'i korkaklığı yüzünden küçümsüyordu ama onu suçlayamazdı.

"Herkes alanın başına," diye seslendi Veder dilinde, orduyu toplamak için kılıcını havaya kaldırdı.

Kadimler yankılanan bir haykırıyla sıraya girdi. Dom birkaç saniye sonra kendini ölümsüzlerin safının başında buldu, sağ tarafında Isibel vardı. Birlikte yürümeye başladılar, sivri kazıklarla kaplı hendeklerin arasından büyük düzlüğe doğru ilerlerlerken yer sarsılıyordu.

Dom savaş konseyini ve Andry'nin parşömene çizdiği planları hatırladı. Andry'nin kalemiyle işaretlediği farklı orduları, farklı bayrakları. Okçuları, kalkan duvarlarını, piyadeleri, mızraklıları. Kargıları, kılıçları. Mancınıklarının menzilini. Filleri de. Hepsi kâğıdın üzerindeydi, sarı kâğıda siyah mürekkeple işaretlenmişlerdi.

Şimdi hepsi gerçeğe dönüşen korkunç bir kâbus gibi Dom'un gözünün önüne serilmişti.

Sol tarafta düzgün sıralar halinde dizilmiş Kasa ordusu vardı. En önde beyaz zırhlarının içinde parlayan üç kartal şövalye duruyordu. Ibal ordusu sağ tarafta konuşlanmıştı, safların en önünde Sibrez ve Komutan lin-Lira vardı. Filler çağrıldığında saldırmak üzere birliğin gerisinde bekliyordu. Bayraklar rüzgârda dalgalanıyor, beyaz kartal ve sarı ejderha kıızıl gökyüzünde salınıyordu.

Iona ölümsüzleri en sert saldırıların yaşanacağı orta kısımda yer alacaktı.

Yerlerini alırlarken Dom ölümlü krallıklarına karşı minnet doluydu. Sadece Kasa ve Ibal'e değil, Ward'ın her yerinde savaşılan diğer krallıklara da. Jydliler ve denizleri savunan korsanlar olmasaydı Iona daha büyük bir güçle karşı karşıya kalacak, hazırlanmak için daha da az zamanı olacaktı. En azından şimdi ortak çabaları sonucunda Erida'nın lejyonları dağlardan ilerlemek zorunda kalıyor, dondurucu soğuk ve zorlu tırmanış yüzünden yıpranıyordu.

Dom vadinin ötesine, yüksek tepelerin yamaçlarına baktı. Yamaçta hızla ilerleyen Galland lejyonları görününce kalp

atışları hızlandı. Ejderha ordunun üstünde daireler çizerek dönüyor, kanat çırpıkça havayı titretiyordu.

Dom uzaktan bile en önde giden atları görebiliyordu.

Tam Andry'nin düşündüğü gibiydi.

"Kargı duvarı!" diye bağırdı Dom, Vederler hemen harekete geçti.

Bin ölümsüz, birleşik orduyu boydan boya savunmak için su gibi akarcasına ilerleyerek savaş alanına yayılmaya başladı. Kargılar getirilip hızla dağıtıldı, şimdi her birinin elinde demir ucu parlayan ölümcül bir kargı vardı. Ölümsüzler yerini almış, üç sıra kargı her sırada farklı bir açıyla konumlandırılmıştı. Ön safları artık askerlerden değil, bir kargı duvarından oluşuyordu. Okçular yaylarını hazırlayarak kargıların arkasına sıralandı, birleşik ordunun geri kalanı da onların arkasında yerini aldı.

Kargılar, okçular, piyadeler.

Dom ilk sırada, tam ortada diz çöktü. Kargısını yere sapladı, ölümsüzlere has gücü sayesinde kargının otuz santimlik kısmı toprağa gömüldü, ucu doğru açıda duruyordu.

Isibel de ön cephede kaldı. İnci gibi parlayan zırhıyla Dom'un hemen arkasında duruyordu, kargısı ellerinin arasındaydı.

"Tıpkı babana benziyorsun," dedi birden, Dom'un dikkati dağıldı.

Dom miğferinin altında gözlerini kırıştırdı, pozisyonunu değiştirerek Isibel'e bakmak konusunda kararsız kaldı.

Isibel bunu devam etmesi için bir davet olarak yorumladı. "O da senin bugün yaptığını yapmış, ejderhaya karşı Kadimlere liderlik etmişti."

Ve öldü, diye düşündü Dom kalbi sıkışarak.

Toynak sesleri artarken Isibel'in sesi zayıfladı. "Baban görseydi seninle gurur duyardı. Annen de öyle."

Dom ne kadar uğraşsa da onları gözünün önüne getiremedi. O korkunç an çok eskide kalmıştı. Sadece altın sarısı saçlar, yeşil gözler hatırlıyordu, hepsi bu kadardı.

Isibel kargısını bırakmadan bir eliyle Dom'un omzuna dokundu. "Ben de seninle gurur duyuyorum. Bugün ne olursa olsun."

Dom yanağından çenesine doğru akan bir ıslaklık hissetti. Pozisyonunu hiç bozmadan duygularını bastırdı.

Bir yanı Isibel'i affedemiyordu. Harekete geçmemesi Ridha'nın ve daha nicelerinin hayatına mal olmuştu. Tereddüdü yüzünden savunmasız kalmışlardı. Korkaklığı Ward'ın felaketine yol açabilirdi. Öfkesi Dom'u ayakta tutan ateşi harlıyordu ama bir yandan onu da yakıp tüketiyordu.

"Ridha için," diye mırıldandı, verebileceği tek yanıt buydu.

Isibel'in yüzünü göremiyordu ama acıdan nefesinin kesildiğini duyuyordu.

Artık yas tutmaya da pişmanlığa da vakit yoktu. Sadece savaş alanı, lejyonlar ve kırmızı gökyüzü vardı.

Galland ordusu gitgide büyüyor, vadi tabanına ulaşan ön saflar yayılarak genişliyordu. Lejyonlar hortlak güruhlarına ya da şehir muhafızlarından oluşan miskin bölüklere benzemiyordu, karşılarında gerçek bir ordu vardı. Bu lejyonlar Galland'ın elindeki en büyük silahtı, sıkı talim görmüş, savaşta ustalaşmış deneyimli askerlerden oluşuyordu. Dom bunu ilerleyişlerinden anlayabiliyordu, süvari atları bile uygun adım yürüyordu.

Ordu yaklaşmaya devam ediyordu, Dom artık gücünü son hücumla saklayarak tırıs giden atları tek tek seçebiliyordu. Gözlerini yeşil bayraklardan ve demir zırhlardan oluşan sırada gezdirerek kan kırmızısını aradı. Ama en önde sadece mızraklarını kollarının arasına sıkıştırmış olan zırhlı şövalyeler vardı.

Dom söylenerek ön cephenin gerisine çekilmiş olan ejderhaya baktı.

Elbette ön saflara geçerek kendilerini tehlikeye atacak değiller, diye düşündü Taristan ve Ronin'i gözünün önüne getirerek. Bir ejderhanın koruması altında geride kalıp Erida'nın ölümlü askerlerini öne sürecekler.

Her saniye biraz daha yaklaşan çelikten bir duvarı andıran lejyonlar düşmanı olduğu halde Dom onlara da acıyordu. Neye doğru yürüdüklerini bilmiyorlardı. Bu savaşın kendi felaketleri olacağını bilmiyorlardı.

Ya da başka seçenekleri yok, diye düşündü Dom acı acı.

"Sıkı durun, safları bozmayın!" diye seslendi sıraya doğru. "Bizden önce bozulacaklar."

Andry'nin savaş taktikleri konusunda söylediklerini hatırladı. *Galland önce şövalyelerini hücumla kaldırır, düşman ordusunun ön saflarını temizlemek için süvarileri kullanır. Gözünün önüne Andry'nin kütüphanedeki masanın üstünde gezinen parmakları geldi. Onları bir kargı duvarıyla durdurabiliriz, Kadimlerin oluşturacağı bir kargı duvarıyla. Kale duvarına çarpmış gibi olacaklar.*

Dom kargısını sıkıca tutup omzuyla destekledi. Andry haklı olsun diye dua ediyordu.

Galland ordusundan boru sesleri yükseldi. Şövalyeler emre itaat ederek atlarını mahmuzladılar. Bir elleriyle dizginleri tutarken mızraklarını aşağı doğru eğdiler, kırmızı ışık ucsuz bucaksız sıra boyunca parıldadı.

Gitgide yaklaşıyorlardı, sonunda yer Dom'un çizmelerinin altında titremeye başladı, toprak yüzlerce atın ağırlığı altında sarsılıyordu. Dom şövalyelerin attığı savaş naralarını, atların soluklarını, koşumların şakırtısını, boru seslerini, zırhların takırtısını duyabiliyordu. Ejderhanın kanatlarından çıkan iğrenç sesi de.

Hava ısınmış, ortalığı duman kokusu sarmıştı.

Doğuda güneş dağların arkasında alçalmaya başlamıştı, vadiye düşürdüğü ilk gölgeler bir başka orduya benziyordu.

“Bizden önce bozulacaklar,” diye hırladı Dom tekrar.

Vederler kayıp bir diyara ait eski sözleri haykırarak zafer çığlıklarıyla karşılık verdi. Isibel bile bu haykırıışlara katıldı, hava, gücüyle titriyordu.

Dom arka saflarda bin yayın gerildiğini duydu, bin okçu nişan alıyordu. Ward'daki ve Glorian'daki bütün tanrılara o okların hedefi bulması için dua etti.

Nasıl olduysa ejderhayı, kırmızı gökyüzünü, ardındaki şehri unuttu. Taristan'ı bile unuttu. Hatta Corayne'i bile. Şimdi sadece omzunu yasladığı kargı, süvariler ve aldığı nefes vardı. Dünyadaki tek yer burası, var olan tek an buydu. Büyük dalga hızla üstüne doğru geliyordu, tüm duyuları seslerin ve kokuların akınına uğramıştı.

Bizden önce bozulacaklar.

Oklar fırladı, havada bir an asılı kaldıktan sonra süvarilerin üstüne yağdı.

Atlar tozu dumana katarak koşuyor, yaklaşan süvarilerle birlikte havaya bir toz bulutu yükseliyordu. Bayraklar hâlâ üstlerinde dalgalanıyor, Galland şövalyeleri miğferlerinin altında dişlerini göstererek naralar atıyordu, dörtmala koşan atları kadar korkutucu görünüyorlardı. Veder okları hedeflerini bularak kimi şövalyeleri ve atlarını devirdi, her biri seğiren kollardan bacaklardan oluşan bir yığın halinde yere serildi.

Ama askerlerin sayısı oklardan daha fazlaydı, süvariler hücumu devam ediyordu.

Dom kendini hazırladı, dişlerini sıktı, vücudundaki bütün kaslar çarpışmaya hazırlandı. Saflardaki tüm Kadimler de aynısını yaptı.

Bizden önce bozulacaklar.

Ve lejyonlar bozuldu.

İlk şövalyeler duvara çarptı, son anda gözleri yuvalarından fırlamıştı, altlarındaki atlar acıyla kişniyordu. Mızraklar parçalanıyor, kargılar askerleri de atları da delip geçiyordu, Vederler yerinden kımıldamamıştı. Ortalık kan gölüne dönmüştü, bacaklar savruluyor, toynaklar eşeleniyor, toprak kıpkırmızı bir çamura dönüşüyordu. Ezilen bedenlerin, kırılan kemiklerin haddi hesabı yoktu, sonunda süvariler geri dönmek zorunda kaldı, yoksa onlar da ezilecekti. Bayraklar yere düşüyordu, davul sesleri kesilmeye başlamıştı, ölümlü komutanlar bozulan hatlarını yeniden toparlamak için kargaşanın arasında bağıyordu.

Dom bunu fırsat bildi.

“İLERİ!” diye bağırdı.

Vederler hep birlikte harekete geçti, kanlı kargıları öne uzatarak üst üste yığılmış cesetlerin arasından hücumla başladılar. Okçular da onları takip ediyor, yeniden atışa başlayarak ölüm yağdırıyorlardı.

Galland süvarilerinin bir kısmı orduya yan taraftan saldırmak için kargı hattının etrafından dolaşmayı denedi ama kendilerini hendeklerin içinde buldular. Atlar çamura saplandı, kazıklara hedef olan şövalyelerin zırhı kanla dolmaya başladı. Tuzak işe yaramış, süvarileri tam içine çekmişti.

Ama hücum sona ermemişti, Erida'nın uzun süvari hattı toparlanıp yeniden düzen aldı. Süvariler bir nehir, Domacridhan da barajdı.

“İleri,” diye bağırdı Dom tekrar, saflar dikkatle ilerliyordu.

Dom göz ucuyla hendek duvarının kıyısına bakıyor, yan tarafları savunmasız bırakmamak için hendekle bir hizada durmaya özen gösteriyordu. Süvariler etraflarından dolaşıp arkadan saldırırsa kötü olurdu.

Ejderha süvarilerin arkasından korkunç bir çığlık atınca atlar ürktü. Dom birden buz kesti. Taristan şehri almak için kendi askerlerinden binini feda etmekten çekinmezdi. Dom'un kalbi duracak gibi oldu, kendini diri diri yanmaya hazırladı.

Ama ejderha yaydan fırlamış bir ok gibi kırmızı gökyüzüne yükseldi. Dom şaşkınlıkla ejderhayı izledi.

Keşke hepsini yaksaydı.

Ejderha lona ordusunun üstünden uçup gitti, askerleri avlamaya değer görmemişti. Birkaç ok mücevherli derisine çarpıp sekti ama ejderha fark etmemiş gibiydi. Ağzını açmış lona'ya, kaleye doğru uçuyordu.

"Yerinde kal." Dom kulağında Isibel'in sesini duyunca ürperdi.

Gözlerini kırptırdı, savaş alanından geriye döndüğünü, kendi saflarının arasından şehre doğru koşmaya hazırlandığını fark etti. Yutkundu, keşke yapabilseydi, diğerleriyle birlikte kalede olabilseydi.

Tekrar çatışmaya döndü.

Tek yapabileceği buydu. Gidecek bir yer yoktu, istese bile geri dönemezdi.

Kale dayansın diye, ejderhanın ateşi taşa üstün gelmesin diye dua ediyordu. Hayatta kalma umudunu bir yana bırakarak sadece bunu diliyordu. Corayne'i düşünüyordu, Corayne'i ve onu koruyacak olan Sorasa'yı.

Sonra ejderhanın kükreyişlerine tiz bir ses daha katıldı. Bu ses daha yüksekti, bir kartalın feryadı gibiydi. Dom irkilerek kargıların arasından yukarı baktı, Gidastern ejderhasının ateş püskürterek havada döndüğünü gördü.

Gözlerini kısarak daha dikkatli baktı, gördüklerine inanmak istemiyordu. Miğferinin altında ağzı açık kaldı. Şaşıran sadece o değildi. İki ordu da yavaşladı, herkes başını kaldırıp

izlemeye koyuldu, bir değil *iki* ejderha kızıl gökyüzünde öfkeyle daireler çiziyordu.

Diğer ejderha mavi pulluydu, kanatları son derece genişti, rengi eflatuna çalıyordu. Dom yeni canavarın buz mavisi bir ateş püskürttüğünü gördü. Siyah ejderha boğucu bir sıcak yayarken bu ejderha kanatlarını çırpıkça buz gibi bir rüzgâr estiriyordu.

Ama ne kadar imkânsız da olsa yeni ejderhayı düşünecek vakit yoktu. Ejderhalar gökyüzünde öfkeyle uçarken aşağıda savaş sürüyordu.

Böylece devam etti. Süvariler. Kargı duvarı. Dom'un omzu ağrıyordu, kargısının ahşap kısmı parçalanmaya başlamıştı, Dom artık kırılacağından korkmaya başlamıştı. Arkasında okçular atışa devam ediyordu ama okları sonsuz sayıda değildi. Atışı sonsuza dek sürdüremezlerdi.

Savaş alanı cesetlerle doluyordu. Üst üste yığılan cesetler küçük duvarlar oluşturuyor, atlar yığınlar halinde yere seriliyordu. Şövalyeler yardım isteyen cılız seslerle yavaş yavaş ölüyordu. Dom can çekişenlerin sesini duymazdan geliyordu. Buna dayanamayacaktı.

Galland saflarından, savaş alanına bakan bir tepeden bir boru sesi daha yükseldi. Dom komutanlardan oluşan bir duvar gördü, bunlar sağlam atlara binmiş yaşlı adamlardı, üstlerinde bayraklar dalgalanıyordu. Herhalde şiddetli çarpışmalardan kaçmak için Taristan da içlerindeydi. Galland ordusuna kim komuta ediyorsa sonunda süvari hücumundan umudu kesmişti, bir boru sesiyle şövalyeleri geri çağırıyordu. Şövalyeler arkalarında parçalanmış ve kan gölleriyle dolmuş bir arazi bırakarak geri çekildiler.

"Esas saflarınıza geri dönün," diye emretti Dom.

Onlar ilk baştaki düzene geri dönerken Galland şövalyeleri de atlarından inip piyadelere katıldı. Mızraklar bir kenara

atıldı, kılıçlar çekildi. Okçular arkada yerini aldı. Dom dişlerini sıkarak çelik zırhına baktı. Yeşil zırhı şimdi düşmanın kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

Hücum başarısız olursa bizi sayısal üstünlükleriyle alt etmeye çalışacaklar. Andry'nin korkunç sözleri Dom'un kafasında yankılandı. Bir kez daha düşman hattının gerisindeki dağlara ve bir yılan gibi kıvrılarak geçitten çıkmaya devam eden lejyonlara baktı. *Galland gözünü bile kırpmadan her birimizin üstüne bin askerini salabilir.*

Dom ve Vederler kargılarını aynı hizada olacak şekilde çamura sapladı. İşe yarayabilirdi ama sadece birkaç dakikalığına. Sonra kılıçlarını çekerek savunma hattının gerisine geçip Ibalet ve Kasalılara katıldılar.

Dom gözlerini bir kez daha Galland askerlerinde gezdirdi, teker teker yüzlerini okudu. Sonra komutanların hâlâ atış menzilinin dışından savaşı izlediği küçük tepeye baktı. Orada da kırmızı bir leke göremedi. Kızıl büyücü ortada yoktu. Eski Cor'un oğlu da öyle. Bir bayrak dalgalanmayı kesince muhteşem zırhının içindeki kraliçeyi gördü. Ama yanında Taristan yoktu.

Yukarıdan bir ıslık sesi geldi, Dom başka bir ejderhanın saldırıya geçtiğini sanarak eğildi. Ejderha değil, kocaman bir kayaydı, havada uçarak Galland piyadelerinin arasına düştü. *Mancınıklar*, diye düşündü Dom Iona surlarının içindeki kuşatma silahlarını hatırlayarak. Gallandlılar ilerlemeyi sürdürürken kayalardan ve harçtan yapılmış daha fazlası yağmaya devam etti.

Dom pek farkında değildi, dehşete kapılmaya başlamıştı. Ne elinde tuttuğu kılıcı hissediyor ne de üstünde kuruyan kanların kokusunu alıyordu. Ama aklından bir sürü düşünce geçiyordu.

Taristan'ın Ascal sarayındaki halini hatırladı. Yanan bir kulenin kapısında bir silüet gibiydi, hâlâ tehlikeliydi ama Dom'un hiç görmediği kadar temkinli dövüşüyordu. Domacridhan'a saldırmaktan çok kraliçeyi korumaya, onu uzak tutmaya çalışmıştı. Dom'u öldürme fırsatını ele geçirdiği zaman da, Erida'nın hayatı söz konusu olduğundan onu seçmişti. Taristan her şeyden önce Erida'yı seçmişti.

Dom'un içi bulandı.

Taristan, Erida'yı savaş alanında yalnız bırakmaz, diye düşündü, neredeyse kusacaktı. Tabii savaş alanındaysa.

Gallandlılar zırhlarını şakırdatarak, kılıçlarını sallayarak yağın kayaların arasından geçiyordu. Kargı duvarı sadece hızlarını kesiyor, askerleri kanlı yığınların arasından geçmek zorunda bırakıyordu. Ne var ki Dom farkında bile değildi.

Taristan burada değil.

Ordu dağılan Galland lejyonlarıyla çarpışmaya başladı, dört bir yandan ok vızıltıları geliyordu. Kılıçlar çarpışıyor, kalkanlar şakırdıyor, mızraklar tecrübeli askerlerden oluşan düzgün hat boyunca dans ediyordu. Dom göz ucuyla Isibel'i gördü, kraliçenin büyük kılıcı kanla kaplanmış bir ayna gibiydi.

Taristan burada değil.

Dom içgüdüsel olarak harekete geçti, kılıcını havaya kaldırdı, bir şövalyenin yanından kaçıp gitmesine göz yumdu. Sonra ayakları yavaşladı, çizmeleri çamura saplandı.

Taristan burada değil.

Savaş tüm hızıyla devam ediyordu, Dom da kendini savaşa bırakmıştı. Hareket ediyor, nefes alıyordu, hâlâ hayattaydı, kalbinin gümbürtüsü can çekişenlerin çığlıklarını ve ejderhaların kükreyişlerini bastırıyordu.

Bir başka hayatta Iona'da sessiz sakin yaşıyordu. Avlanıyor, talim yapıyor, günlerini genelde kuzeniyle ve Cortael'le geçiriyordu. Üçü dilediklerince dolaşıyor, dağlara tırmanıyor,

sahilde yürüyordu. Sonra bir gün Isibel bir uyarı gönderip onları geri çağırıyordu, sesi de yüzü kadar sertti.

Bir Kirmen Kılıcı çalındı.

Geri döndüklerinde Cor mahzenlerinde bir kılıçtan başka hiçbir şeye dokunulmadığını görüyorlardı. Dünyayı param-parça edebilecek bir kılıçtan başka.

Taristan ve Ronin'in kimseye görünmeden şehre girmeleri mümkün değildi. Iona'daki ve kaledeki Veder muhafızlarını bile atlatamazlardı.

Şehirden geçmediler, diye düşündü Dom arkalarındaki tepeye bakarak. Iona kararan kırmızı gökyüzünün altında granit bir heykel gibi yükseliyordu. Zirvede yer alan Tíarma bulutlara doğru uzanan yüksek kuleleriyle her şeyi izliyordu.

Derinlerde de mahzenler yer alıyordu. Sonsuz mahzenler. Kayaların içinden kıvrılarak o kadar derinlere uzanıyorlardı ki nereden son bulduklarını Dom bile bilmiyordu.

O mahzenler dışarı açılıyorsa yüzyıllardır gözden kaçırılan korkunç bir güvenlik zaafı var demektir.

Dom savaşı bırakıp dönecek oldu.

Ama biri omzunu tuttu, o kadar güçlüydü ki elinden kurtulmak mümkün değildi.

"Bırak beni," diye hırladı Dom, Iona kraliçesinden kurtulmaya çalışarak.

Isibel yanında durmuş Dom'u geri çekiyordu, miğferi gitmişti, gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Kaçıyor musun Domacridhan?" diye fısıldadı, gri gözlerinde şoka benzer bir şey vardı. "Şimdiden aklını mı kaçırdın?"

"Hayır," dedi Dom onu iterek. "Aklım gayet yerinde. Taristan burada değil, büyücüsü de. Bu bir şaşırtmaca, bunların *hepsi* bir şaşırtmaca."

Isibel'in yüzündeki şok yerini dehşete bıraktı, ne demek istediğini anlayınca Dom'un omzunu bıraktı.

Dom hemen ayağa fırladı. Isibel de onunla birlikte kalktı, başını çevirip üstlerinde yükselen kaleye baktı.

“Şaşırtmaca,” diye mırıldandı sersemlemiş gibi. Kırmızıya bulanmış kılıç hâlâ elindeydi. “Gitmemiz gerek.”

Dom’a gereken tek fırsat buydu. Teğmenlerden birine bir şeyler söyledi, yerini ona bırakarak dönüp uzaklaşmaya başladı. Yokluğunun orduyu korkuya sürükleyeceğinden endişelenmeye vakit yoktu. Corayne ölürse zaten hepsinin sonu gelmiş olacaktı.

Ağır zırhına rağmen son sürat koşmaya başladı.

Gökyüzündeki ejderhalar mavi ve kırmızı ateşler püs-kürterek savaşmaya devam ediyordu. Bir türlü yenilemiyorlardı, sonunda birlikte düşmeye başladılar, bacakları birbirine geçmiş, kanatları dolaşp lime lime olmuştu.

Dom düşmekte olan ejderhalardan kurtulmak için kendini son anda yana attı, ejderhaların gövdesinden sıcak ve soğuk dalgalar yayılıyordu. Büyük bir toz bulutu kaldırarak düşen yıldızlar gibi yere çarptılar. Tozun içinde debelenmeye başladılar, ikisi de zarar görmemişti, Dom ayağa kalkmaya çalışırken hâlâ birbirlerini parçalamaya çalışıyorlardı. Ölümlü-ölümsüz iki tarafın askerleri de ejderhalardan uzak duruyordu.

Dom vınlayan çeliğin sesini duyarak son anda eğildi, az önce kafasının olduğu yerden bir kılıç geçti.

Bir atlının yanından geçip gittiğini görünce hayretle gözlerini kırptırdı, atlı atının sırtında upuzundu, tehditkâr bir görünüşü vardı, tanıdık silüeti çeliğe dönüşmüş bir gölge gibiydi.

Kara şövalye, diye geçirdi içinden Dom, lanetli savaşçının Gidastern’de yoluna çıkan her şeyi nasıl yok ettiğini hatırladı. Charlie adını söylemişti. *Ejder Avcısı Morvan. Irridas’ın canavarlarından biri, sonsuza dek ejderha avlamakla görevli.*

Öyle ya da böyle yakında onun da sonu gelecek, diye düşündü Dom hayretler içinde kalsa da.

Morvan. Bu isim aklından geçirirken bile tuhaf geliyordu.

Ridha'yı hatırladı, yeşil zırhını, savrulan kılıcını, çözülmüş siyah saçlarını. Vahşi ve güzeldi, kara şövalye onu yaralamıştı. Ölüme terk etmişti.

Hayır, diye düşündü irkilerek. *Daha da kötüsüne.*

Şövalye kılıcını kaldırarak döndü. Yüzü miğferin altında gizlenmiş olsa da Dom mızrak gibi bakışlarını hissedebiliyordu. Morvan bakışlarıyla Dom'u delip geçiyor, boğuşan ejderhalara bakıyordu. Canavarlar birbirine ateş püskürttükçe Dom'un sırtına kâh sıcak kâh soğuk bir rüzgâr vuruyordu.

Morvan'ın atı bile etrafında olup bitenleri umursamıyor, askerleri ayaklarının altında çiğniyordu. Efendisiyle birlikte hareket ederek saldırıya geçmek için bir daire çiziyordu.

Dom olduğu yerde kalıp Morvan'la dövüşmek istiyordu. Belki böylece Ridha'nın intikamını bir nebze olsun almış olurdu. Yaralarından biri sonunda iyileşmeye başlardı.

Büyük kılıcını sımsıkı kavrayıp sırtını dikleştirerek Morvan'a döndü. Vahşi yanı zevkle kükrüyor, onu kara şövalyenin üstüne salması için yalvarıyordu.

Zihninin daha sessiz köşelerinden başka bir ses duyuldu.

Corayne.

Bu isim kafasında hâlâ çalan bir çandı.

Dom dönmek, kara şövalyeyi sessizliğe terk etmek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Ridha'nın intikamını almamak, kanını yerde bırakmak ona çok zor geliyordu.

Ama döndü.

40

İKİ ATEŞ ARASINDA

Sorasa

Sorasa hayret ve öfke arasında gidip geliyordu. Valtik ejderha formunda gökyüzüne fırlamış, tırnaklarını diğer ejderhaya geçirmişti, ikisi havada birbirine kilitlenmişti.

Sorasa gözlerine inanamıyordu.

Valtik'in *başından beri* böyle muazzam bir büyü gücüne sahip olduğuna da inanamıyordu.

Anlaması uzun sürmedi. *Hayır, bu sadece büyü değil, diye düşündü, öfkesi birden geçiverdi. Bu bir cadının değil, bir tanrının işi.*

Döndü, Corayne'i kalenin içine sürükleyen Andry'nin peşinden koşmaya başladı. Charlie, Garion'la birlikte içeri girmişti bile, ikisi de şoktan bembeyazdı. Kovalinn Kadimleri Corayne'in başına üşüşüp onu ayağa kaldırmaya çalıştılar. Isadere de oradaydı, yanında Şahinlerden iki muhafız vardı. Veliaht savaşçı olmadığından diğerleriyle birlikte kalede bırakılmıştı.

Sorasa kapının eşiğinde durdu, kemere yaslanarak kıpkırmızı gökyüzünde boğuşan ejderhaları izlemeye koyuldu. Mavi ejderhanın eflatun rengi kanatlarını açtığını görünce dudaklarını büktü.

Sonra hilal dövmesi olan avucunu havaya kaldırdı. Ölüm tanrısı Lasreen'in damgasını taşıyan avucunu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı rüzgâra doğru, sonra dönüp içeri girdi.

Erzaklarla, silahlarla ve dev gibi sargı bezi yığınlarıyla dolu olan kabul salonu daha çok askerî bir kışlaya benziyordu. *Fazla iyimserce*, diye düşündü Sorasa tıbbi malzemelere bakarak. *Bunun için yaralılarla ilgilenecek birilerinin hayatta kalması gerekiyor.*

Corayne ayağa kalkmış, kapının girişinde duruyordu, gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı.

"Valtik..." diye fısıldadı, sonra nefesi kesildi.

Sorasa elini omzuna koyup Diyarın Umudu'nu nazikçe kapıdan uzaklaştırdı. "Şu anda Valtik için yapabileceğimiz bir şey yok."

Gölgelerin içinde dudağını dişleyip duran Charlie kalın zırhının içinde aptal gibi görünüyordu.

"Barikat kurma vakti geldi mi?" Charlie gözlerini kapıya, kapıdan görünen kırmızı gökyüzüne çevirdi, savaş alanından sesler yükseliyordu. "Sanırım güvenliğimiz için vakti geldi."

Sorasa başını iki yana salladı. Yine ceketinin altındaki zincir zırhı çekiştirerek ayarlamaya çalışıyordu. Zırh sanki vücudunu yavaş yavaş sıkıştırıyordu.

"Daha değil," dedi oflayarak. Plan belliydi, onlarca kez üstünden geçmişlerdi. "İşaret gelene kadar bekleyeceğiz. Şehre girecek olurlarsa kale kapılarını kapatıp içeri çekileceğiz." Sorasa kalenin altındaki mahzenleri düşündü, o derinlikte ejderha ateşinden bile kaçabilirlerdi. "Onları atlatacağız."

Ağzında yalanın acı tadını duydu. Gözlerindeki karanlığa bakılırsa Corayne de aynı şeyi düşünüyordu.

“Onları atlatacağız,” diye tekrarladı Corayne boğuk bir sesle.

Böylece yerlerinden ayrılmayıp haber beklemeye koyuldular. Surların üstündeki nöbet yerlerinde ileri geri koşturan Sirandel Kadimleri haberleri iletmekte hızlıydı. Ne zaman ölümsüzlerden biri yeni bir haberle soluk soluğa kapıda bitirirse Sorasa’nın yüreği ağzına geliyordu. Her seferinde teslim olmakla, yenilgiyle, ölümle barışıyordu. Her seferinde Domacridhan’a ve solmuş kalbinde kalan küçük umuda veda ediyordu.

Bu korkunç bir işkenceydi, Sorasa bir saat sonra tükendiğini hissetmeye başladı.

Kapıda beliren başka bir Sirandel, Galland ordusunun son hücumuna dair detaylı bir rapor verdi. Âdeta bir katliamdan bahsediyordu. Sorasa başını adama doğru eğerek dikkatle dinledi, iyice gerilmişti.

“İona prensinden haber var mı?” diye sordu. Kendini yine kötü habere hazırladı.

“Hayır,” dedi Sirandel. “Ama kraliçenin yanında savaşıyor. Surdan ayrılmadan önce ikisini de kargı hattında gördüm.”

Sorasa derin bir nefes alarak gözlerini bir anlığına kapattı. “Peki.”

Yerinde duramıyordu. Amharalar kendini bir savaşa gözü kapalı atmazdı. Gölgelemin içinden saldırırlardı. Ama Dom aşağıda savaşıırken kalede saklanmak içine sinmiyordu. *Dom Kadim ordusuyla güvende*, dedi kendine. Ne kadar sinir bozucu da olsa Domacridhan’dan daha müthiş bir savaşçı tanımıyordu. Hem aşağıda Dom gibi yüzlercesi vardı.

Erida'nın ordusuna yeterince kayıp verdirebilirlerse lejyonlar dağılabilir, Galland komutanları ölümsüzlerin direnci karşısında bozguna uğrayabilirdi.

Leydi Eyda'yı Sirandel gözcüsüyle konuşmaya bırakıp döndü. Savaşçı kadın gösterişli pelerininini çıkarıp zincir zırhtan yapılmış bir elbise giymişti, sırtında bir balta asılıydı. Adamlarının sayısı şimdi yirmiden azdı, kabul salonuna belli aralıklarla dizilmişlerdi.

Tüy yumağı ayı esneyerek aralarında geziniyordu. Ne kadar eğitilmiş olduğunu söyleseler de Sorasa ayıdan uzak durmaya dikkat ediyordu.

Corayne koca bir yaratık değil de bir köpek yavrusuymuş gibi ayının kulaklarının arkasını okşadı. Ayı ürperdi, dilini dışarı sarkıtarak başını Corayne'in eline bıraktı.

"Sahibini özledin, değil mi?" dedi Corayne ayıya. Dyrian diğer küçük ölümsüzlerle birlikte mahzende saklanıyordu. "Yakında onu göreceksin."

Andry birkaç adım geri çekildi, tedirgin olmuştu.

Salonda kasvetli bir hava hüküm sürse de Isadere gülümsemekten kendini alamadı. Mumların cılız ışığı ve ince ışık hüzmeleri bronz yüzünü ve beyaz dişlerini aydınlatıyordu.

"Tanrıça Lasreen'e şükretmeliyiz," dedi heyecanla, eliyle ejderhaları işaret etti. "Dualarımızı duydu."

Charlie salonun karşısından güldü. "Sence Valtik'i bize ölüm tanrıçası mı gönderdi?"

Sorasa onları duymazdan geldi, kapıdan dışarı bakıyor, gözleriyle mavi ejderhayı izliyordu. Valtik gökyüzünde amansızca savaşıyor, ağzından buz alevleri püskürtüyordu. Ama diğer ejderha bana mısın demiyordu.

Amavar mı? diye düşündü Sorasa, Lasreen'in sadık hizmetkârının adını içinden geçirerek. *Yoksa tanrıçanın kendisi mi?*

Ward tanrıları cevap verdi, demişti Valtik ejderhaya dönüşmeden önce.

Sorasa bunun işe yaraması için dua ediyordu. Savaşı izlerken eli ayağı buz kesmişti, gözleri savaş alanıyla gökyüzündeki ejderhalar arasında gidip geliyordu. Taristan'ın ejderhası Valtik'in boynunu pençesiyle yırtınca Sorasa acıyla yüzünü buruşturdu. Havaya fışkıran yanardöner kanlar şehrin üstüne yağmaya başladı.

Isadere irkildi, bronz yüzü bembeyaz oldu.

"Bu savaşı tek başına kazanamaz," diye mırıldandı veliaht. "Aynama danışmam gerek. Tanrıça şimdi muhakkak benimle konuşacaktır, gözü üzerimizde."

Tanrıları çağırmak haddimize değil, demek istedi Sorasa ama dilini tuttu. Onun yerine sertçe başını salladı.

Isadere cübbesini savurarak döndü, muhafızları da onu takip etti. Üçü birlikte değerli eşyaların saklandığı mahzene doğru yola koyuldu.

"Belki kaybolurlar," dedi Charlie kıkırdayarak, Sorasa bunu duyunca az rastlanan kahkahalarından birini attı.

Ne var ki neşesi uzun sürmedi.

Tiarma'nın koridorlarından tiz bir çığlık yükselince Sorasa yıldırım çarpmışa döndü. Sesin geldiği yere doğru döndü, Isadere'nin yalpalayarak kabul salonuna girdiğini gördü, Şahin muhafızların yardımıyla zar zor yürüyordu.

Isadere hemen Charlie'ye baktı, siyah gözleri dehşet doluydu.

"Tanrıçanın bana gösterdiği şey buydu," dedi inlercesine. Charlie hiç düşünmeden Isadere'nin yanına koştu. "Nedir o?"

"Gördüğüm yol, karanlığın içine doğru inen..."

Isadere'nin gözleri korkuyla açıldı, eliyle mahzenleri işaret etti.

“Gölgeler, en derinde de kırmızı bir ışıık,” diye fısıldadı veliaht. “Adım atamayacağım bir yol.”

“Neden bahsediyor bu Charlie?” diye sordu Sorasa yanlarına gelerek. İçini bir korku sarmıştı ama görmezden geldi.

Kaçak rahip tuhaf bakışlarla Isadere’nin yüzünü inceliyordu. Aralarındaki husumete rağmen Charlie kesinlikle Isadere’nin sözüne inanıyordu. Sorasa kendi kendine söylendi. Dinî bir histeri nöbetinin tam da sırasıydı!

Kadimler şaşkın şaşkın onları izliyordu, yüzleri ifadesizdi. Sonunda Leydi Eyda başını kaldırdı, gözlerini Isadere’den geçide çevirdi.

“Siz de duyuyor musunuz?” diye fısıldadı. Beyaz elini sırtındaki savaş baltasına attı.

Sorasa’nın içindeki korku harlanıp ejderha alevi gibi yanmaya başladı.

“Neyi?” dedi usulca, salondaki Kadimlerin gözlerini dehşetle açtığını gördü.

Sorasa gibi bir ölümlünün algılayamayacağı bir şeye dikkat kesilmişlerdi. Kadimler kulak kabartırken diğerleri de sessizliğe gömüldü, şimdi kale bir mezar kadar sessizdi. Uzaktaki savaş alanından gelen seslerin ve kesik soluklarının dışında çıt çıkmıyordu.

Sorasa’yı rahatsız eden şey sessizlik değil, ölümsüz Kadimlerin yüzünde beliren dehşetti. Nam salmış bir savaşçı olan Eyda bile dehşet içindeydi.

Sorasa hiç düşünmeden zırhının yakasına yapışarak Corayne’i yanına çekti. Andry de yanlarına gelip arkalarında bir duvar gibi dikildi.

“Neyi duyuyor muyuz?” diye sordu Sorasa tekrar, bu kez sesi daha sertti. Elini hançerine attı, Andry de kılıcını kınından çekti.

Garion salonun karşısından Sorasa'nın gözlerine baktı, o da kılıcını çekmişti.

Ama Eyda cevap vermedi. Baltası elindeydi, yüzü bembeyaz olmuştu.

"Dyrian," diye fısıldadı koşarak salondan çıkarken.

Dyrian. Sorasa'nın midesi allak bullak oldu. *Diğer çocuklarla birlikte mahzende.*

"Durun!" diye bağırdı diğer Kadimleri durdurmaya çalışarak. Kadimler durakladı, Eyda'yı takip etmekle Corayne'i korumak arasında kalmışlardı.

Sorasa dönüp hâlâ kapıda bekleyen gözcüye işaret etti. "Surlara haber gönder!" diye bağırdı. "Yardım çağır. Kalede bir şeyler oluyor."

Kadim ulak mor bir deri girdabı halinde fırlayıp alaca karanlıkta kayboldu. Sorasa'nın içinden peşinden gitmek, Corayne'i dışarı çıkarmak geliyordu. Birden kale tuzak gibi gelmeye başlamıştı. Duvarlar yıkılıp hepsini gömecekmiş gibi üstüne üstüne geliyordu.

Tiarma'nın koridorlarından yükselen bir diğer çığlık mermerlerde ve taşlarda yankılandı. Kovalinn muhafızlarının sonuncusu da Eyda'nın feryadını takip ederek koşup gitti.

Sorasa dişlerini sıktı, içgüdüleriyle savaş halindeydi. İçinden yine kaçmak geldi. Bunun yerine Corayne'i peşinden sürükleyerek onu koruması ve en ufak bir sorunda kaçıp gitmemesi gereken Kadimlerin peşine düştü. Charlie ve Garion da hemen arkasından geliyordu. Kadimleri takip etmekten, koruma çemberinin içinde kalmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Kadimler bir sonraki koridora yeni girmişlerdi ki birden durdular. Eyda birkaç metre ötede tek başına duruyor, merdivenlerden aşağıya, kalenin derinliklerine bakıyordu. Gözlerini mahzenlerin sarmal tüneline dikmişti.

Kovalinn leydisi bir silüet halinde olduğu yerde kalmıştı, üstünde kepenkleri kapalı bir pencere vardı. Güneşin son hüzmeleri tahtaların arasından sızarak Eyda'nın zincir zırhına kızıl yansımalar düşürüyordu. Kadim kadın sanki olduğu yerde buz kesmişti.

Sorasa arkasında kalması için Corayne'i sımsıkı tutuyordu. Doğuştan getirdiği ve Amhara Loncası'nın içine kazıdığı tüm dürtüleri uyanmıştı. Çıglıklar atarak bedenini parçalıyorlardı, sonunda kendi bedenindeki çıglıklardan başka bir şey duymaz oldu.

Önce kokuyu aldı.

Ne kokusu olduğunu hemen anladı.

Çürümüş et kokusunu nerede olsa tanırdı. Bu, hortlakların kokusuydu.

Hortlaklardan biri ileri atıldı, hareketleri tutuk ve garipti, uzuvları çürümüş tendonların ve kırık kemiklerin üzerinde sallanıyordu. Kırmızı ışık yürüyen cesetleri aydınlatıyor, kızıl bir haleyle çevreleyerek kana buluyordu.

"Kaç," diye fısıldadı Sorasa, Corayne'i iterek.

Kafasında çoktan kaleden çıkmış, ahırlara gitmiş, Corayne'i bir ata bindirerek dört nalın onları taşıyabileceği kadar süratle Iona'yı terk etmeye koyulmuştu.

Sadece birkaç adım uzaklaşabildiler.

Sorasa kaçmak üzere Corayne'i sıkıca tutarak girişteki hole doğru döndü.

Yine yıldırım çarpmış gibi oldu.

Girişteki holün bir ucunda on üç silüet duruyordu, mermerin üstüne dökülen loş ışıktaki biçimleri iyice belirgindi. Hortlaklar mahzenlerden çıkarken Amharalar da kalenin içine sızmıştı.

Etrafımız sarıldı.

"Kaç," dedi Sorasa yine, bu kez sesi daha yumuşaktı. Kolunu Corayne'den çekti, bir eliyle kızı kenara, diğer koridora doğru itti. "Kaç."

Corayne afallamıştı. Dudakları kımıldıyor, Sorasa'nın duymadığı bir şeyler haykırıyordu. Sorasa'nın ona dikkat edecek hali yoktu. Tamamen önündeki Amharalara ve arkasındaki hortlaklara odaklanmıştı.

Garion da aynı durumdaydı. Sorasa gibi o da hiçbir şey söylemeden Charlie'yi itti. Rahip sertçe yere düştü ama yeniden ayağa kalkmayı başardı.

"Kaç kilise faresi," dedi Garion nezaketi bir yana bırakarak.

Andry, Corayne ve Charlie'yi, korsanın kızını ve rahibi topladı. Artık onların koruyucusuydu. Yaver değil gerçek bir şövalyeydi, zırhını kuşanmış, kılıcını havaya kaldırmıştı. Sorasa şöyle bir bakınca Andry'yle göz göze geldi. Andry gözleri korku dolu olsa da Sorasa'ya başını salladı. Corayne ve Charlie'yle birlikte ağır ağır diğer koridora doğru çekilerek suikastçıların ve hortlakların arasından uzaklaştı.

"Onlara iyi bak Andry," diye fısıldadı Sorasa.

"Benimle gelin," dedi soğuk ve ciddi bir ses.

Sorasa şaşaladı, azıcık da olsa rahatladı. "Isibel."

Kraliçenin suikastçıları nasıl atlattığını bilmiyordu ama şimdi bunu sormanın sırası değildi. Hem bu, Isibel'in kalesiydi. Burayı herkesten iyi bildiği kesindi.

Isibel koridorun ilerisinden işaret ederek onları çağırıyordu. Zırhı ayna gibi parlıyordu. Üstü başı kan içindeydi, omuzlarına dökülen gümüş rengi saçları loş ışıktaki yüzünü daha solgun gösteriyordu. Acımasız kılıcı zırhından daha korkunç görünüyordu.

"Gelin," dedi Isibel elini Corayne ve Yoldaşlara doğru kaldırarak. "Yolu biliyorum."

İtiraz etmeye, düşünmeye zaman yoktu.

Corayne son bir kez Sorasa'ya baktı, sonra Andry onu çekip götürdü. Charlie de Andry'nin elinden kurtulmaya çalıştı ama gücü yavere yetmedi. Kesişen geçitlerden ve kaleye yapılan çifte saldırıdan kaçarak Isibel'in peşinde gözden kayboldular.

Bir anda Sorasa'nın düşüncelerinden silindiler, suikastçının zihni berraklaştı, şimdi sadece hançerini ve kalp atışlarını hissediyordu.

Garion kılıcını yavaşça havaya savurdu. Bedeni gevşedi, bir dansçı kadar akıcı hareketlerle dövüş pozisyonu aldı. Maun rengi buklelerinin altında yüzü bembeyazdı. Sorasa gibi o da tehlikenin farkındaydı.

Arkalarından kılıç şakırtıları geliyor, Kovalinn Kadimleri mahzenlerden fişkiran hortlak ordusu karşısında direniyordu. Dayanmaya çalışırken çıkardıkları hırıltılar taş duvarlarda ve tavanlarda yankılanıyor, korkunç bir çan gibi tüm kaleyi çınlatıyordu. Kılıçlarını ve baltalarını savurarak kolları bacakları kesip kafaları uçurdukça cesetlerden tiz feryatlar yükseliyordu. Hortlaklar önlenemez bir dalga halinde mahzenlerden dışarı fişkırıyor, Tiarma'yı sarıyordu.

Sorasa güç bela yutkundu.

Amharalardan kurtulmak için Kadimlerden medet umamazdı. Hepsi Kül Diyarlılarla dövüşüyordu.

Arkasındaki ölümsüzler için dua edip geçidi tutmalarını dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Belki birileri zamanında gelip onları kurtarırdı.

Umarım Isibel'in kafası Corayne'i buradan çıkaracak kadar çalışıyordur, onu tepeden aşağı kadar kucağında taşıması gerekse bile.

Sorasa ve Garion mahzenlerle giriş holü arasında sıkışıp kalmıştı. Tek avantajları yüksekte olmalarıydı, giriş kısmı çukurda kalıyordu.

Güneşin son ışıkları döşemelere vuruyor, savaş alanında çarpışmalar hâlâ devam ediyordu. Sorasa uzaktan gelen mancınık seslerini, ok vızıltılarını duyabiliyordu. Birden yüreği ağzına geldi. Yine dua etmeye koyuldu, bu kez dışarıda vuruşan tanıdık bir silüet için. Geniş omuzlar ve altın sarısı saçlar. Huysuz bir mizaç.

İşe yaramaz umudu bir kenara bırakarak Amharaların karşısına dikildi.

Amharalar da Sorasa'ya bakıyor, sürgün edilmiş arkadaşlarının saldırmasını bekliyordu.

Sorasa dikkatle suikastçıları süzdü. Fırsat kolladı, bütün yüzleri okudu, hepsinin adını, zaaflarını, güçlü yanlarını tek tek aklından geçirdi. Onlar hakkında bildiği ne varsa bir çırpıda listeledi. Kendine üstünlük sağlayacak her şeyi aklına yazdı.

Biraz daha dayanmalarını sağlayacak her şeyi.

Amharalardan biri diğerlerinin arasında göze çarpıyordu. Boyuyla ya da cüssesiyle değil, yaşıyla. Diğerlerinden çok daha yaşlıydı, teni Ibal çöllerinde geçen yarım yüzyıl neticesinde bronzlaşmış ve güneşten yıpranmıştı. Yeşil gözleri kırış kırıştı, Sorasa onu hiç bu kadar gülümserken görmemişti.

"Koltuklarım kabardı Lord Mercury," dedi Sorasa bir adım gerileyerek. Arkasında cesetler uluyup çığlıklar atıyordu.

Garion da dudaklarını büzerek Sorasa'nın yanına geçti.

Lord Mercury hiç acele etmeden bir Sorasa'ya bir Garion'a bakıyordu. Sorasa onun da onları tarttığını, vücutlarını ve geçmişlerini okuduğunu biliyordu. İki yanındaki suikastçıların elinde kılıçlar, hançerler, baltalar ve kırbaçlar olduğu halde Mercury'de hiçbir şey yoktu. Ellerini uzun cübbesinin önünde kavuşturmuş, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Sorasa silahsız olmadığını biliyordu. Pelerininin katmanları altına gizlenmiş bıçaklarını gayet iyi hatırlıyordu.

Onu burada, karşısında, ete kemiğe bürünmüş bir kâbus gibi görmek sinir bozucuydu.

Yıllar sonra kendimi Mercury'nin sadece bir hayalet olduğuna ikna etmiştim.

"Ortalığı birbirine kattın Sorasa Sarn," dedi Lord Mercury omuz silkerek.

Sesi Sorasa'nın içinde bir şeyleri parçaladı. Çocukluğundan itibaren pek çok anı zihnine akın etti. Her ders, her işkence. Nadiren de olsa her güzel söz. Eskiden Mercury'yi bir baba olarak görürdü. Ne var ki o günler çok geride kalmıştı.

Hayır, dedi içinden Sorasa. O zaman bile Mercury için sadece bir maşaydı. Hiçbir zaman babam gibi olmadı.

Mercury ona sanki hâlâ çöldeki ayın altında ağlayan o küçük kızmış gibi bakıyordu.

"Ne yazık ki bu pisliği temizlemek zorundayım."

Sorasa dişlerini gösterdi. Hole doğru bir adım daha atarak biraz daha yaklaştı.

"Ne yazık ki bunu yıllar önce yapmadın," dedi sertçe.

"Evet, katılıyorum," dedi Mercury sakince. "Ama artık anladım. Senin gibi bir yüz karasını öldürmemekle hata etmişim." Başını yana eğip yeşil gözlerini Garion'a dikti. "Görüyorum ki Garion'ı da zehirlemişsin."

Sorasa kötü kötü güldü. "Maalesef bundan ben sorumlu değilim."

"Corayne an-Amarat'ı öldürürsen diyarın sonu gelir," dedi Garion havadan sudan konuşuyormuş gibi kayıtsız bir sesle. "Erida'nın gerçekte istediği bu, koca aptal."

Mercury sırtıttı, yüzündeki çizgiler derinleşti. Sorasa'nın hatırladığı kadar sivri olan dişleri tuhaf ışıktaki kıpkırmızı görünüyordu.

"Sana çekilmen için bir şans vereceğim Garion," dedi eliyle kapıyı göstererek. "Ama sana değil Sarn. Senin kaderin belli. Daha doğduğun gün çizildi."

Kalbi hızla atmaya başlayınca Sorasa zincir zırhına lanetler okudu. Savaş alanında onu oklardan koruyabilirdi ama Amharaların karşısında sadece yük olacaktı. *Kahrolası Domacridhan, sonuna kadar koca bir baş belasıdır.*

Sorasa başını yavaşça iki yana salladı, hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. Kaşları çatıldı, ağzından bir hıçkırık kaçtı. Mercury'nin izlediğini, gözleriyle acısını içtiğini hissedebiliyordu.

Saniyeler akıp giderken oynadığı rolü zevkle sürdürdü. Her bir saniyenin hakkını sonuna kadar verdi.

Gözlerini yeniden kaldırdığında Mercury alay ederce-sine güldü. Sorasa'nın yüzü birden ifadesizleşti. Mercury'nin omzunun üstünden bahçede ses çıkarmadan koşan silüetleri gördü. Rüzgâr kadar hızlıydılar, mor derileri gölge gibiydi.

"O zaman bitir işimi," dedi Sorasa havaya sıçrayarak.

Ayakları yerden kesildiği an Sirandel gözcüleri içeri akın etti. Ölümcüldüler, Amharaların bile duyamayacağı kadar sessizdiler.

Suikastçılar hızla dönünce karşılarında Kadim savaşçıları buldular. Kızıl saçlı, sarı gözlü, pelerinlerine işlenmiş tilkiler kadar korkutucu ve kurnazdılar. Başlarında Lord Valnir vardı, yayındaki oku germiştii, bir muhafız birliği arkasından içeri akıyordu. İlk oku yiyen Amhara dizlerinin üstüne çöktü.

Sorasa sertçe yere indi, hançeriyle bir Amhara'nın boğazını kesti. Garion hızla dönerek ilk kılıç darbesini bertaraf etti.

Lonca'da çömezler sürekli dövüşürdü. Hem talim alanında hem de koridorlarda ve yatakhanelerde. Rekabet ve ittifaklar yıllarca yan yana süregelmiş, mazileri iç içe geçmişti. Sorasa karşısındaki her yüzü tanıyordu. Bazıları daha yaşlı, bazıları

daha gençti ama hepsi de bir zamanlar çömezdi. Sevişseler de dövüşseler de kardeş kadar yakındılar. Sorasa onlar hakkında bildiklerini kendi yararına kullanmıştı, rakipleri de aynı şeyi yapmıştı.

Mercury köpeklerinin birbirini yemesini arkasına yaslanıp keyifle izlemişti.

Sorasa Kurt Yolu'ndaki tepede yaptığı gibi kalbini duygulara kapadı, görevi tamamlayana kadar döktüğü kanı düşünmeyecekti.

Kalenin içinde savaş başladı, sahile vuran iki dalga gibiydiler. Sirandeller, Amharalar, Kovalinnliler, hortlaklar durmadan ilerliyordu. Sorasa ve Garion iki ateş arasında sıkışıp kalmıştı. Sorasa'nın hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi, vücudu düşünmeden hareket etmeye başladı. Tek yapabildiği adım atmak, yana kaçmak, darbeleri savuşturmak ve hançerini saplamaktı. Tekrar, tekrar, tekrar. Bir ceset ayak bileklerine yapıştı, koluna bir Amhara kırbacı dolandı. *Vur, kes.* Her şey bulanıklaştı, Sorasa akıntıyla birlikte sürüklenmeye başladı.

Kargaşanın içinde Garion'ı kaybetti ama gözüne Dyrian'ın ayısı ilişti, ağzında bir Amhara kafası vardı. Suikastçının bedenini bir oyuncak gibi sallıyordu.

Eyda yere çökmüş, oğlunun parçalanmış cesedinin başında ağlıyordu. Küçük lord kıpırtısız yatıyordu, yüzü bembeyazdı. Yanında kırılmış küçük bir kılıç vardı. En azından savaşırken ölmüştü.

Dyrian'ın yazgısının diğer Kadim çocuklardan daha iyi olduğunu fark edince Sorasa'nın içi bulandı.

Küçük ölümsüzler arbededen sıyrılmaya çalışıyor, yalpalayarak merdivenlerden çıkıyorlardı. Hepsi ölü gözlerle bakıyordu, ağızları açıktı. Hortlağa dönüşmüşlerdi.

Mahzenler onları koruyamamıştı. Aksine felaketleri olmuştu.

Sorasa'nın kafası allak bullak oldu. Yeni hortlaklar ortaya çıkmıştı, biri onları diriltmişti.

Biri...

"Taristan burada," diye fısıldadı kendi kendine, başı çatlıyordu.

Çenesine bir tekme yiyince yana doğru savruldu. Havada uçarken içgüdüsel olarak kendini serbest bıraktı. Kaslarını gererse daha çok zarar görürdü, bu yüzlerce kez tecrübe ederek öğrendiği bir dersti. Yere düşüp yuvarlandı, vücudu kahrolası zincir zırha dolandı.

Ama Mercury bir ölümlüye göre inanılmaz bir hızla yanı başında bitiverdi. Bir eliyle boğazını sıkıp diğeriyle kıymetli hançerlerinden birini kaburgalarına dayadı.

"Söylediklerimde ciddiydim Sam," diye hırladı, nefesi Sorasa'nın yüzüne vuruyordu. "Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın. Ama sorun bende, seni yetiştiremedim. Yani için rahat olsun."

Sonra hançeri sapladı.

Daha doğrusu saplamaya çalıştı.

Zincir zırh darbeyi engelleyerek ciğerini korudu ama böğrü çekiç darbesi almış gibi zonklamaya başladı.

"Zırh mı?" Mercury, Sorasa'nın yüzüne doğru bir kahkaha attı. Boğazını sıkmaya devam ediyordu. "Değişmişsin."

Sorasa tırnaklarıyla Mercury'nin yüzünü çiziyor, kanatıyordu. Mercury farkında bile değil gibiydi. Bu kez hançeri kaldırıp yüzüne dayadı. Sorasa yanağında bıçağın soğukluğunu hissetti, ucu hemen gözünün önündeydi.

Birden bir bulanıklık Amhara lorduna çarptı, daha iri bir beden yaşlı adamı yere yıktı. Mercury'nin başında bir iblis duruyordu, zırhı kan içindeydi, miğferi parçalanmıştı. Kesik kesik solurken göğsü inip kalkıyor, devasa bir canavarı

andırıyordu. Sarı saçları ve yeşil zırhı olmasaydı Sorasa onu Dyrian'ın ayısı sanabilirdi.

Dom kesinlikle bir ayı gibi dövüşüyordu.

Mercury ayağa kalkmaya davrandı ama Dom onu yakalayıp boynundan ve bacağından tuttu. Bir dal parçası gibi havaya kaldırıp salonun bir ucuna fırlattı. Suikastçı korkunç bir çatırtıyla yere düştü.

Sorasa kendini yere bırakmak istedi, bitkin haldeydi. Minnetle Dom'a sarılmak istedi.

Bunun yerine bir sonraki düşmanla karşılaşmak üzere hızla döndü.

Kılıcını savururken omzunun üstünden, "Teşekkür ederim," dedi. Savaş alanında ne olduğunu da neden döndüğünü de sormaya kalkmadı.

"Önemli değil," dedi Dom sırtını Sorasa'ya dönerek.

Sorasa bir an Domacridhan'ı arkasında hissederek çelik zırhına yaslandı. Dom'un varlığı sadece birkaç saniye kazandırmıştı ama bu kadarı aklını toplamasına yetti.

Salonu gözden geçirdi, yerdeki kanlara, ileri geri savrulan bedenlere baktı. Hortlaklar gelmeye devam ediyor, ardı arkası kesilmeyen sıralar halinde mahzenlerden fışkırarak kaleye akın ediyorlardı. Kadimler onları temizlemek için ellerinden geleni yapıyordu. Bazıları basamaklarda düşüyor, yuvarlanan kafalara ve debelenen gövdelere dönüşüyordu. Ama büyük kısmı içeri doluyor, hırlayarak dört bir yana dağılıyordu.

Altı Amhara kalmıştı ama onlar da Garion'ı arkalarında soluk soluğa bırakarak Mercury'nin yanma koşuyordu. İçlerinden biri lordlarını kucaklayıp omzunun üstüne attı.

Sorasa peşlerinden gitmek, Mercury'nin boğazını kesip ışığın bir daha dönmek üzere gözlerinden çekilişini izlemek istiyordu. Hâlâ sıkıca hançeri tutmakta olan parmakları seğiriyor, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Birbirinden

acı anılar su yüzüne çıkıyordu. Küçük bir çocukken çöle terk edilişi. Bedeninin talim yapmaktan mahvoluşu. İlk cinayeti ve uyandırdığı korkunç hisler. Mercury'nin bir hediye gibi bahsettiği ama pek kolay geri aldığı gülümseyişi ve lütfu. Sonra yüzünün hisarda soğuk taşlara bastırılışı, çıplak bedeni, kaburgalarına yapılan korkunç dövme. Mercury her şeyini elinden aldığı o anda gülümsemedi.

Zihninin kuytularından Mercury'nin sesi gürledi. *En büyük hayal kırıklığım.*

Ama Sorasa kımıldayamadı.

Şehre doğru kaçan Amharalar –ve Mercury– gittikçe küçülüyordu. Koşuyorlardı ama Sorasa koşamadı, kalenin kapısında yok oluşlarını izledi. Dudakları titriyordu. İçinden Lasreen'e dua etti.

Bırak ölsün.

Silüetleri de anılar gibi soldu. Amhara olarak geçirdiği o eski günlerin anıları gibi.

"Taristan nerede?" diye hırladı Dom başını sağa sola çevirerek.

"Bilmiyorum," dedi Sorasa çaresizce. Kargaşada kaçıp gitmiş olmasın diye dua etti.

Dom hızla döndü, Mercury gibi Sorasa'yı boynundan tuttu. Ama ölümsüz çok daha yumuşak tutuyordu, başparmağını hafifçe boğazına dayamıştı. Sorasa elinde olmadan Dom'un kollarına atıldı, alev alev yanan bedeninde teninin serinliğini duyuyordu.

Dom'un yeşil gözleri hızla salonda gezindi, yüzü kan içindeydi.

"Peki Corayne nerede?"

"Isibel'in yanında," dedi Sorasa. "Isibel senden önce dönmüştü. Andry ve Charlie de onlarla birlikte."

Dom biraz gevşedi, omuzlarını kaldırarak derin bir nefes aldı. Bu kadarı Sorasa'nın rahatlamasına yetti. Başını eğdi, yanan alnını Dom'un göğsüne, zırhının serin çeliğine dayadı.

Burnundan nefes al, ağzından ver, dedi içinden, sakinleşmeye çalıştı. Kalbini yavaşlatmaya. Korkuyu kontrol edebileceği bir şeye dönüştürmeye.

Dom artık burada.

"*Hassiktir,*" dedi Dom hiç yapmadığı halde dişlerinin arasından ölümlülere has bir küfür savurarak.

Sorasa başını kaldırdı, Dom'un baktığı yere doğru baktı. Dünya yine yok oldu. Sesler yine kesildi.

Önce Ronin'i, çürük cesetlerin arasındaki kırmızı cübesini gördü. Ama asıl dikkat çeken yüzüydü, başı ileri geri sallanıyordu. Ronin bir elini uzattı, yanındakine tutunarak yürümeye başladı.

Çünkü artık büyücünün gözleri yoktu.

Geriye sadece iki mor çukur kalmıştı, göz kapaklarının arasından hâlâ kan sızıyordu. Beyaz yanaklarından kızıl nehirler akıyordu.

Sorasa, Dom'un kollarında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti, zaman ikisi için de yavaşlamaya başlamıştı.

Mahzenlerden fışkıran cesetlerin arasından bir kafa daha göründü, çıktığı her basamakta biraz daha beliriyordu. Yüzü, boynu, omuzları. Kızıl saçlar, siyah gözler, tenini şimşek gibi saran beyaz damarlar. Ronin gibi omzuna attığı kırmızı pelelerini yürürken arkasında dalgalanıyordu. Ama derileri eskiydi, lekeli ve yıpranmıştı, zor bir hayatın kanıtı gibiydi.

Eski Cor'lu Taristan.

Aralarında hâlâ savaşmakta olan Kadimler olsa da Taristan doğruca onlara baktı. Sorasa o korkunç, zalimce gülümsemesini görmeyi bekledi. Aksine Taristan öfkeyle bakıyordu.

Yavaş yavaş, hatta tembelce yürüyordu. Sanki savaşı çoktan kazanmıştı.

Sorasa hiç düşünmeden Dom'u engellemek için kolunu uzattı. Taristan'ı öldürme şansı için bile yanan bir saraya nasıl daldığını hatırladı. Ama Kadim yerinden kımıldamadı. Hatta onu da çekerek bir adım geriledi, Sorasa şoke olmuştu.

"Isibel nereye gitti?" diye fısıldadı Dom kulağına, Sorasa'yı biraz daha sıkı tuttu.

Sorasa da Dom'a iyice tutundu, gözleri hâlâ yaklaşmakta olan Taristan'daydı.

"Hadi gidip bakalım."

41

İMPARATORLUKLARIN ÇARPIŞMASI

Erida

Kolay bir iş gibi görünüyordu.

Güneş doğarken sis dağıldı, geçidin son birkaç kilometresini inerlerken Iona gözlerinin önüne serildi. Kadim şehri vadi tabanından yükselen granit bir kayanın tepesindeydi. Erida'nın gözünde büyük bir kasabadan farkı yoktu, imparatorluğunun büyük şehirleriyle kıyaslandığında küçüktü. Devasa ordusu karşısında hiçbir önemi yoktu.

Lejyonlar burayı bir lokmada yutar, diye düşündü gözlerini Iona'ya dikerek.

Gözleri yanmaya başladı, o kadar dikkatli bakıyordu ki gözlerini kırpmayı unutmuştu.

Peçesinin arkasında, zırhının altında teni karıncalanıyordu. Sanki etine binlerce kanca saplanmıştı. Her biri canını pek az yakarak onu kayalıklardan aşağı doğru çekiyordu. Yak-

laştıkça daha çok çekmeye başlamışlardı. Erida hızlanmak için atını mahmuzladı.

Atı ürkmüş, her nedense gerilmişti. Acaba Erida'nın içindeki şeytanı sezebiliyor muydu, yoksa sadece dağların üstünde daireler çizen ejderhanın kokusunu mu almıştı?

Taristan onu komutanlarıyla yalnız bırakmıştı. Kendi planına uyarak gecenin karanlığında Ronin ve Kül Diyarlılarla birlikte yola çıkmıştı. Erida eskiden Taristan için korkar ya da planlarından şüphe ederdi. Ama Bekleyen korkmuyordu, varlığı sakinleştirici ve güven vericiydi. O yüzden Erida da korkmayacaktı.

Ayrıca yakında zafer kazanacak ve tekrar kavuşacaklardı.

Lord Thornwall'un onunla konuşmaması Erida'yı sevindiriyordu. Lordlar ondan uzak duruyor, Aslan Muhafızlarla çevrilmiş kraliçeyi hoş bir sessizlik kozası içinde rahat bırakıyorlardı. Erida bunu âciz soyluları pohpohlamaya tercih ederdi, bazıları daha şimdiden korkudan altına işemek üzereydi.

Erida onlardan umudu kesmişti. *Ward'ın en büyük ordusuna komuta ediyoruz. Bir daha hiçbir şeyden korkmamalıyız.*

Ascal hakkında fısıldaşıyorlardı ama Erida dinlemiyordu. Akıllı ilerideydi, geride değil.

Gözcüler o sabah Iona'nın savunması hakkında rapor vermişti. Yamaçların alçaklarına doğru indikçe, şehre yaklaştıkça Erida onları kendi gözleriyle görebiliyordu. Şehir kapısının etrafına kazılmış uyduruk hendekleri görünce az kalsın gülecekti. Olayların gidişatını değiştirmek şöyle dursun, lejyonları yavaşlatmaya bile yetmezlerdi.

Madrence'la yaptığı savaşa ve güneydeki fetihlerine rağmen Erida hiç böyle bir savaş alanı görmemişti. İki ordu çorak arazide karşı karşıya dizilmişti. Lejyonlar yüzbaşılarını ve üstsubaylarını takip ederek ilerlerken bir muhafız, Erida'nın atını alana bakan bir yükseltiye götürdü.

Galland bayrakları tepelerinde dalgalanıyordu. Aralarında Lord Thornwall'un da bulunduğu komutanlar bayrakların altında toplanmıştı. Thornwall iri kıyım teğmenlerin ve abartılı zırhların içindeki lordların yanında küçücük kalıyordu. Ama Erida generalini hafife almaması gerektiğini biliyordu.

Hepsi at sırtındaydı, Erida da inmeden atını Thornwall'un yanına sürdü. Gül işlemeli yeşil kadife pelerini sırtından atının sağrısına dek iniyordu. Zırhı fazla süslü değildi, alışkın olduğundan daha kalındı. Parlak çelik bedenine ağır geliyordu. Savaşa bu kadar yakın olmanın bedeli buydu. Gereksiz yalızlara ve taşlara gerek yoktu.

"Düzen alın," diye seslendi Lord Thornwall atının sırtından.

Onun emriyle ordu uçsuz bucaksız sıralar halinde dizildi, piyadeler ağır süvarilerin ön hatta konuşlanması için geri çekildi.

Bu o kadar güzel bir manzaraydı ki Erida'nın nefesi kesildi.

"Muhteşem," diye fısıldadı.

Yanında duran Thornwall da onaylamaktan kendini alamadı, gözleri savaş ateşiyle parlıyordu.

Ejderha alçaktan uçarak üstlerinden geçti, mücevherli gövdesinden fırın gibi sıcaklık yayılıyordu. Sert bir rüzgâr estirerek yırtıcı bir kuş gibi tiz bir ses çıkardı. Bayraklar direklerinde dalgalandı, komutanlar atlarının sırtında eğildi. Aslan Muhafızlar bile ürkmüştü, sadece Erida dimdik oturuyor, Kirmen canavarından tedirgin olmuyordu.

Ejderha artık kocasına hizmet ediyordu.

Taristan da bana.

Taristan'a ve Bekleyen'e duyduğu güvene rağmen içinde bir özlem hissetti. Gözlerini kısarak tekrar vadiye baktı, arazide siyah bir leke aradı. Dağlara değil, göle bakınıyordu. Ama hiçbir şey göremedi. Ya Taristan ve Ronin çok iyi gizlenmişti

ya da çoktan tünellere girmiş, bir cesedi kemiren kurtlar gibi şehri içten sarıyorlardı.

Kocasının başarıya ulaşmasını dileyerek peçesinin altında içini çekti.

Iona şimdi birkaç saat öncesine göre daha da küçük görünüyordu. İmparatoriçe için bir ganimet olması söz konusu bile değildi.

Önemli olan şehir değil, diye düşündü Erida. İçindeki kız. Corayne ve Kirmen Kılıcı.

Şehrin kapılarından dışarı akıp pozisyon alan savunma gücü anklavın kendisinden daha büyük görünüyordu. Erida aslında onlara acıyabilirdi ama ona karşı yürüyen askerlere karşı sadece tiksinti hissediyordu. Boşuna savaşıacaklar ve yok yere öleceklerdi.

Erida'nın duymadığı bir soruya yanıt veren Thornwall teğmenlerinden birine, "En az on bin asker," dedi. Erida başını çevirip dikkatle Thornwall'un asık yüzüne baktı.

Thornwall'un gözlerindeki parıltı biraz solmuş, hevesli tavırları kaybolmuştu. Erida şaşırıldı. Thornwall'un ait olduğu tek yer savaş alanıydı ve savaşa büyük bir kararlılıkla giderdi. Ama şimdi yüzü asılmış, dudakları sert bir çizgi halini almıştı.

"On bin," dedi Erida peçesinin altından gülerek. *Ancak iki lejyon eder. "Canlarına okuyacağız."*

Soyluların çoğu yapmacık da olsa Erida'yla aynı fikirde olduğunu gösterdi.

Thornwall öyle düşünmüyordu.

"İbal ve Kasa bayrağı altında toplanmış on bin kişi," dedi sertçe, alanda toplanmış orduları işaret etti.

"İbal ve Kasa beni korkutmuyor lordum," dedi Erida sakince.

Thornwall oralı olmadı, yüzü gökyüzü kadar kızarmıştı. "Üstelik içlerinde çok sayıda Kadim de var. Ordunun merkezinde konuşlanmışlar."

Galland kraliçesi atının dizginlerini çekerek döndü. Thornwall da gözlerini kraliçeye dikti, yüzü kaya gibi sertti. Ufak tefek olmasına rağmen Erida onu hiçbir zaman öyle görmemişti. Şimdiye kadar.

"Kadimler de beni korkutmuyor," diye tısladı Erida. "Seni korkutuyorlar mı Lord Thornwall?"

Erida cirit gibi fırlattığı bu sözle açıkça hakaret ediyordu. Soylular hiç konuşmadan onları izliyor, gözleri kraliçeyle komutan arasında gidip geliyordu. Erida, Thornwall'u kalbinden bıçaklasaydı daha iyiydi.

Thornwall dudaklarını büktü, Erida kendini haince bir cevaba hazırladı. Aksine Thornwall atının sırtında olabildiğince eğilip selam verdi.

"Hayır, Majesteleri," diye mırıldandı.

"Güzel," dedi Erida sertçe. "Öyleyse devam et. Saldırı başlasın."

Erida atının sırtında sessizce oturmak için tüm gücünü kullanıyordu, dizginler hâlâ elindeydi. Eldivenleri parmaklarını gizlediği için seviniyordu çünkü eklemleri dizginleri gittikçe daha çok sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Zırhının içinde boğuluyordu, zincir zırh ve çelik onu olduğu yere sabitleyen bir çapa gibiydi. Elbise yerine gerçek savaş zırhı giymek, kraliçe gibi değil de bir savaşçı gibi giyinmek tuhafına gidiyordu. Derisindeki kancalar yine çekiştirmeye başlamıştı, o güçlü nehir onu yine sürüklemek istiyordu. Kancalar asılıyor, Bekleyen durmadan dürtüyordu.

Ama Erida yerinden kımıldamadı. Kirmenler çağından beri görülmemiş bir kavgaya tutuşarak gökyüzünde dans eden

ejderhaları izledi. Acaba Bekleyen ikinci ejderhanın nereden geldiğini biliyor muydu? Ama Erida, Bekleyen'in nefretini hissedebiliyordu. Bu nefret kendi gözeneklerinden sızıyor, mavi ejderhanın kanatlarını her çırpışında öfkeyle kaynıyordu.

Erida nereye bakacağını bilemiyordu. Gökyüzünde ateş püskürten ejderhalara mı, yoksa aşağıdaki savaş alanına mı? Kendi ordusu bir sel gibiydi, şövalyeler bir dalga halinde acımasız kıyıya çarpıyorlardı.

Süvarilerin her akınında, safların her bozulup yeniden şekillenişinde Erida'nın nefesi kesiliyordu, sonunda bir daha nefes alamayacağından korkmaya başladı. Her defasında Kadim saflarının içeri doğru göçmesi için dua ediyordu. Tek birinin bile sendelemesi için.

Ne var ki Kadimler bana mısın demiyordu.

Erida kendi kendine hırladı. Bekleyen zehir gibi damarlarında akıyor, öfkesi Erida'nın hiddetini daha da harlıyordu.

Denge, diye düşündü dizginleri sıkarak. *Denge*.

"Hattı yaramayacağız," diye söylendi Thornwall. Sonra başını bir teğmene doğru eğdi. "Süvarileri geri çekin, okçuları öne sürün. Geri çekiliyoruz."

Erida'nın öfkesi alevlendi.

"Geri mi çekiliyoruz?" dedi sertçe. "Aslanlar geri çekilmez."

"Yeniden toparlanmak için," dedi Thornwall hemen. "Böylece piyadeleri öne sürebiliriz."

Aşağıda Galland ordusu Thornwall'un emrine uyarak çekilmeye başladı, Iona ordusu da aynı şekilde karşılık verdi. Kadimler kargılarını da yanlarında taşıyarak geri çekiliyordu. Kesinlikle ölümlü askerlerden daha güçlüydüler, kargı hattı bir orman gibi geri çekilerek birkaç metre geride yeniden kuruldu.

Erida kancaların durmadan asıldığını hissediyordu, hafifçe ama hiç durmadan çekiştiriyorlardı.

Az kaldı, dedi kendine ve içindeki şeye.

Yine gözleri yanmaya başladı. Yine gözlerini kırpmayı unutmuştu.

Bu kez yalnız değildi. Tepedeki tüm lordlar ve komutanlar nefesini tutmuştu, gözlerini çevirmeye cesaret edemiyorlardı.

Kana bulanmış arazide hücumla kalkan piyadeler Kadimlerden ve ölümlülerden oluşan bir duvarla karşılaştı, metaller şakırdarak çarpışıyor, çelik çeliğe vuruyor, demir, bronz ve bakır çın çın ötüyordu. Kadimler ne kadar güçlü olsa da sayıca azdılar. Erida'nın ordusu ölümlü askerlerin bulunduğu daha zayıf noktalardan düşmanı yıpratmaya başladı. Ibal bayrakları düşüyor, sarı ejderha aslanların ayakları altında çiğneniyordu. Kasa'nın Kartal şövalyeleri kırmızı gökyüzünün altında parlayan beyaz zırhlarıyla askerlerin arasında göze çarpıyordu. Hepsi savaşın dalgalarına kapılarak birer birer kayboluyordu.

Düşman hattı yavaş ama emin adımlarla geri çekiliyor, savunmaları dakika dakika, santim santim kırılıyordu.

"Ne savaş ama," diye mırıldandı Erida, Thornwall'a bakıp gülümsedi, gülümseyişi kraliçeyle komutan arasında bir barış bayrağı gibiydi.

Thornwall'un gözlerinde gurur ya da en azından bir zafer parıltısı görmeyi bekliyordu. Oysa Thornwall boş gözlerle savaş alanına bakıyordu, yüzü kaya gibi sertti. Erida tüm komutanlarda, Aslan Muhafızlarda bile aynı şeyi gördü.

"Bu savaş değil," diye mırıldandı Thornwall, bir savaş alanına bir alanın üstünde yükselen kaleye bakarak. "Bu bir katliam. Sebepsiz yere ölüm."

"Galland galip geliyor. Bu da yeterli bir sebep," dedi Erida gülerek. Kancalar yine asılmaya, nehir onu şehre sürüklemek için yalvararak bacaklarını itmeye başladı. Ne pahasına olursa olsun.

Atı bile hissetmiş gibiydi, sabırsızlanarak toprağı eşeliyordu.

“Süvarileri tekrar sürün lordum,” dedi Erida.

Thornwall sarardı. “Şövalyelerin toparlanmak için zamana ihtiyacı var Majesteleri. Bırakalım da piyadeler ve okçular işini yapsın. Bu emri veremem.”

Erida’nın gözleri yanmaya başladı, öfkesi iyice alevlendi.

“Öyle mi?” dedi Thornwall’a dönerek. Sesi alçalarak tehditkâr bir tona büründü. “Düşman hatları dağılıyor. Tekrar hücum emri ver, hepsini ezip geçelim.”

Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Kargı duvarı çökmüş, lonalıları savunmasız bırakmıştı.

“Olmaz,” dedi Thornwall yine. “Şövalyelerin toparlanması gerek. Hücuma kalkarsak...”

“Bana karşı mı geliyorsun? Bu resmen ihanet lordum,” dedi Erida yaklaşarak. Peçesi ejderhanın rüzgârında dalgalandı, bir anlığına yüzü göründü.

Ve alev alev yanan gözleri.

Thornwall’un yüzü sarkıverdi.

Ağzını açmıştı ki bir boru sesi duyuldu.

Kendi saflarından değil, Iona ordusundan geliyor, kalabalık birliklerin üstünde yankılanıyordu. Galland borusunun boğuk sesine benzemiyordu, son derece tiz bir sestti. Erida gözlerini kısarak öfkeyle kaosun içine baktı, yer değiştiren askerleri izledi.

Nefesi kesildi.

“Filler,” dedi Thornwall.

Savaş fillerinden oluşan bir duvar gözlerinin önünde ilerleyerek zırhlı bacaklarıyla Erida’nın piyadelerini ezip geçmeye başladı. Fillerin sırtındaki Ibal okçuları mancınıklardan kaçmayı başaran Galland askerlerinin üstüne ok yağdırıyordu.

Erida öfkeden haykırmamak için kendini zor tuttu, bedeni hareket etme dürtüsüne karşı savaşıyordu. Bu kadarına dayanmak çok zordu.

“Zamanla yorulacaklar,” dedi Thornwall, sesi sanki uzaktan geliyordu, Erida'nın zihninde kaybolmaya başlamıştı bile. “Bu vadideki her ordunun üstesinden gelebiliriz.”

Bir boru sesi daha yükselince Thornwall donup kaldı.

Bu ne yeni bir hücum çağrısında bulunan Ibal'in ne de savaş alanında iletişim kuran Galland birliklerinin borusuydu. Kasa'nın da değildi. Kadimlerin de. Ejderhalar bile böyle bir ses çıkaramazdı; bu uzun, ürpertici ve metalik bir sestti.

Erida atının sırtında dönüp güney ufkuna, kalenin bulunduğu tepenin altındaki uzun göle baktı. Göl cehennemi gökyüzünün altında kıpkırmızı parlıyordu.

“Bu boruyu çok uzun zamandır duymamıştım,” diye mırıldandı Thornwall. Yüzü bembeyaz oldu, dizginleri tutan elleri titriyordu.

Subaylar fısıldaşıyor, şaşkın şaşkın bakışıyordu. Lordlar o kadar ince düşünceli değildi. İçlerinden biri hıçkırıklara boğuldu. Bir diğeri atını mahmuzlayarak kaçmaya başladı.

Derisindeki kancalar o kadar güçlü asılıyordu ki Erida parçalanacakmış gibi hissediyordu. Yüzünü buruşturarak kancalara karşı koyarken ufku ve komutanını okumaya çalıştı.

“Thornwall?” dedi dişlerini sıkarak.

Thornwall yutkundu, gözleri donuk bakıyordu.

“Temurijon geliyor,” diye fısıldadı.

Boru tekrar öttü, Thornwall yine ürperdi. Hesapsızlar göründü, göl kıyısı boyunca ilerleyen bir gölgeyi andırıyorlardı. O kadar kalabalıktılar ki güney ufku kapkara görünüyor, bayrakları büyük ordunun üzerinde bir kuş sürüsünü andırıyordu. Hepsi at sırtındaydı, oklar ve kılıçlar kuşanmışlardı.

Erida, Temurijon hikâyelerini daha küçük bir kızken öğrenmişti. Bozkırların insanları, büyük bir savaşçı imparatorluk, Galland'ın tüm diyardaki tek gerçek rakibi. Erida'nın

danışmanları Temur imparatoru artık savaşmak istemediği için şanslı olduklarını fısıldardı.

Fikrini değiştirdiği kesin, diye düşündü Erida zihnini bulandıran sisin içinden.

Yine herkesten önce toparlanan Thornwall oldu.

“Süvarilerin geri kalanını çağırın, yoldaki lejyonlara haber gönderin, acele etsinler,” dedi çabuk çabuk. “Gerekirse dağdan dörtnala insinler, piyadeleri geri çekin, yeniden düzen alıp bir Temur saldırısına hazırlanmalıyız.”

“Ya da söyleyin dönüp kaçsınlar,” dedi lordlardan biri, yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Temur bizi ezip geçecek, dağlardan inen lejyonları tek tek yok edecek, diye düşündü Erida savaşı bir kitap gibi okuyarak.

Sanki başı ikiye ayrılmış, vücuduna bir şimşek saplanmıştı. Bir kulağında Thornwall'un sesi yankılanıyor, diğerinde bilmediği dilde bir fısıltı dolaşıyordu. Erida yine de anlıyordu, ne istediğini, Bekleyen'in ona ne dediğini biliyordu.

Uğruna kan döktüğü, savaştığı, öldürdüğü her şeyi kaybetmemek için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Daha doğru düzgün düşünemeden kelime ağzından dökülürdü, dudakları ve dili kendi kendine hareket ediyordu.

“HÜCUM!” diye haykırdı Galland kraliçesi, atı şaha kalktı.

Duvar halılarındaki kahramanları andırıyordu, at ve bincisi kırmızı gökyüzüyle çevrelenmişti, zırhı parlıyordu, delici bakışlarını yukarıdaki kaleye dikmişti. At birden nallarıyla kararan toprağı döverek dörtnala koşmaya başladı.

Erida Aslan Muhafızların yetişmek için atlarını mahmuzladığını belli belirsiz duydu. Bazıları onu durdurmak için dizginlerine uzanmaya çalıştı ama atına yetişemediler. Erida kısrağının gözlerinin de onunkiler gibi kıpkırmızı olduğunu fark etti.

Komutanları arkasından bağıırıyordu, en çok da Thornwall'un sesi geliyordu.

"Hücum!" diye bağırdı Thornwall dağılmış süvarileri kraliçenin peşinden göndererek. Erida uzaktan bile sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu. Ama kraliçe bizzat savaş alanındayken komutanının başka seçeneği yoktu.

Erida, Bekleyen'in onları nereye götürdüğünü bilmiyordu ama çarpışmaya giden yolda liderlik etmesine ses çıkarmadan onu takip etti. Bitkin şövalyeler Erida'ya eşlik ediyordu, atları terden köpürmüştü.

Erida kızıl sisin içinden askerlerinin ona tezahürat yaptığını, kraliçenin varlığından cesaret aldıklarını fark etti. Onlar da hücum katıldılar, ellerinden geldikince hızlı koşuyor, kılıçlarla kalkanlarını birbirine çarpıyorlardı.

Uluma seslerinden ve yaklaşan atlardan ürken fillerden biri şaha kalktı, sonra bir diğeri daha. Gözleri geriye kaymıştı, hortumlarını havaya kaldırıp korkuyla bağıırıyorlardı, sırtlarındaki okçular yere yuvarlanıyordu.

Fillerden biri dönüp devasa gövdesiyle savunma hattının gerisine doğru kaçmaya başlayınca Erida dizginlere asılarak atını oraya doğru yönlendirdi, filin düşman ordusunun içinde açtığı yoldan ilerlemeye başladı.

Bir yerlerde Timur borusu yeniden öttü, binlerce kişinin kükreyişi de boruya eşlik etti. Erida umursamadı, dönüp bakmaya yeltenmedi. Yenilmiş bir ordu onu endişelendirmiyordu, ölenler kendi askerleri olsa bile.

Nasıl olsa cesetleri kullanabiliriz, diye düşündü sırıtarak.

Büyük fil şehrin kapısına kadar koştu, bütün krallıklardan askerler kaçışarak yolundan çekiliyordu. Erida kapının hâlâ açık olduğunu görünce sevindi, düşman yaralılarla birlikte geri çekilerek surlardan içeri akın ediyordu. Erida ve askerleri de onları izleyerek geri çekilenleri yarıp geçti.

Bekleyen, Erida'yı şehrin tepesine doğru sürükledi. İçeride başka Kadimler, okçular ve mızraklılar vardı ama sayıları pek azdı. Aslan Muhafızlara saldırarak şövalyeleri tek tek yere serdiler, sonunda geriye sadece atıyla dörttnala ilerleyen kraliçe kaldı. Erida şans eseri mi yoksa şeytan tanrısı sayesinde mi kurtulduğunu bilmiyordu.

Sokakların bomboş olması tuhaftı ama Erida'nın düşman garnizonunu merak edecek vakti yoktu. Tek bildiği altındaki at ve içinde yanan ateşti.

Iona'yı korumak için kalanlar ortada yoktu, şehrin kapısında süregelen savaşın içine çekilmişlerdi.

Ya da onları bekleyen daha da korkunç bir şeye.

42

ÖLÜMSÜZ MEZARLIĞI

Domacridhan

Beş yüzyıldır Tíarma'da yaşadığı halde bu gece kale Dom'a yabancı geliyordu. Kaleyi hiç böyle saldırıya uğramış, kana bulanmış halde görmemişti. Kale onun için hep yoğun bir sessizlik, neredeyse can sıkıcı bir huzur demekti. Şimdi mahzenlerden ne kadar uzağa koşarsa koşsun her yerden ölüm kokusu geliyordu. Yankılar daha da kötüydü. Dom hortlakları zapt etmek için savaşılan Garion ve Vederler için üzülüyordu.

Taristan ve Ronin'i yavaşlatıp yeterli zamanı kazandırmaları için dua ediyordu.

Güneş sonunda dağların arkasında kaybolmuş, vadi gölgeler içinde kalmıştı. Nedense karanlık lanetli kırmızı ışık kadar korkunç gelmiyordu.

Sorasa yanı sıra koşuyordu, ceketi parçalanmıştı, zincir zırhı hâlâ ceketin altından parlıyordu. Boynu şimdiden damga vurulmuş gibi morarmıştı. Derisine Mercury'nin parmak-

larının izi çıkmıştı. Amhara lordunun Sorasa'nın boğazını sıkkan eli, Sorasa'nın moraran yüzü, kayan gözleri Dom'un gözünün önünden gitmiyordu.

Kalbi hâlâ atıyor, dedi içinden koşarlarken, kafasını Sorasa'nın nabzının sesiyle doldurdu. Sonunda ikisinin kalbi de aynı ritimle atmaya başladı, mükemmel bir uyum içindeydiler.

Sorasa'nın kalbinden ötesini dinledi, duyularıyla kaleyi araştırdı. Tanıdık bir ses ya da kokuyla karşılaşmayı bekledi.

Bunların yerine kalede yankılanan bir boru sesiyle karşılaştı.

Savaş alanının karşı tarafından geliyor, diye düşündü yavaşlayarak.

Sorasa durdu, kanlı yüzü endişeyle gerilmişti. "Ben de duydum."

"Galland'ın takviye birlikleri mi?" Dom ne kadar imkânsız gelse de bu düşünceyle irkildi. Zaten üstlerine çullanan pek çok lejyon vardı. Daha fazlası olabileceğine inanmak istemiyordu.

Boru tekrar ötünce Sorasa kanlı dişlerini göstererek sırttı.

"Kim bunlar?" diye sordu Dom, oysa alacağı cevaptan korkuyordu.

"Bir şans," diye fısıldadı Sorasa. Amhara umut etmekten ne kadar hoşlanmasa da yüzü umut doluydu. "Temur ordusu geldi."

Dom Temurijon hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Sorasa Sarn'a hemen hemen herkesten çok güveniyordu. Sorasa Temur ordusuna güveniyorsa o da güvenirdi.

Ayakları tanıdık yolu takip ederek sonsuz koridorlardan geçti, sonunda Tiarma'nın merkezindeki bahçeye vardılar. Dom meşale ışığıyla hafifçe aydınlanan bahçeye adım atınca rahat bir nefes aldı. Ayaklarının altında kıvrılan sarmaşık dalları hâlâ çıplaktı, ilk gül tomurcukları henüz açmamıştı.

Gözleri önce Corayne'e gitti, kız Isibel'in gölgesinde güvendeydi, iki yanında Andry ve Charlie duruyordu. Üçü de çılgılık atarak avlunun bir ucundan onlara seslendi.

"Domacridhan," dedi kraliçe titreyen bir sesle. Kılıcı hâlâ elinde, zırhı üstündeydi, gümüş rengi saçları bir omzuna dökülmüştü.

Dom her ne kadar genç Yoldaşları kucaklamak istese de kavuşmanın tadını çıkarmaya vakit yoktu. Bu yüzden kaşlarını sertçe çatarak bahçenin ucuna doğru yürüdü.

"Taristan büyücüyle birlikte kalede," diye bağırdı bir eliyle Corayne'i çağırarak.

Corayne'in gözleri gül bahçesinin loş ışığında parlayarak kocaman açıldı. "Hassiktir," diye mırıldandı kız.

Gerçekten de hassiktir, diye düşündü Dom.

Sorasa yere kan tükürdü. "Sizi buradan çıkaracağız. Temur ordusu geldi. Onlara ulaşmayı başarırsak..."

Bunu duyunca Isibel genzinden hafif bir ses çıkardı, gözleri inci gibi parladı. Bitkince içini çekerek kılıcını indirip yere dayadı.

"Kalemde ölümler dolaşıyor," dedi acı acı, başını iki yana salladı. Kederle bahçenin duvarlarına baktı. Savaş alanından gelen seslerin yankısı duyuluyordu. "Galiba burası daima bir mezar oldu."

Zaman aleyhlerine işlediği halde Dom teyzesi için gerçekten üzüldü. Kalede kalarak tahtını savunurken öldüğünü şimdiden görebiliyordu.

"Bizimle gel," dedi teyzesine yaklaşıp. Bir elini ona uzattı.

Isibel yeğeninin karşısında sırtını dikleştirdi. Sesi sertleşti. "Burası hepimiz için bir mezarlık, ruhlarımız burada kapana kısıp evimizden çok uzakta yitip gitmeye mahkûm."

"Bizim evimiz Ward," dedi Dom sertçe.

“Gitmemiz gerek,” dedi Sorasa. “Gerekliyorsa onu bırakalım.”

Kraliçe suikastçıya hafifçe gülümsedikten sona gözlerini yeniden Dom’a çevirdi.

“Bilmiyorsun Domacridhan, sen Ward’da doğdun. Hiçbir zaman da bilemeyeceksin,” dedi dişlerini göstererek. Sesi boğuklaştı. “Ben farklı yıldızların ışığını gördüm. Yeniden göreceğim.”

Dom’un kulaklarına rüzgârın uğultusuna benzer bir ses doldu.

Vederler arasında bile anlatılan efsaneler ve eski hikâyeler vardı. Glorian’ın tarihine dair anlatılar. Kahramanların ve güçlü kralların öyküleri. Isibel de bir zamanlar onlarla birlikteydi, başka bir diyarda yaşıyordu. O da güçlüydü, Ward’daki en kadim varlıklardan biriydi.

“Isibel,” dedi Dom.

Isibel’in kılıcı o kadar hızlı hareket etti ki Dom bile çeliği göremedi, bedenine saplandığını bile hissetmedi. Sadece çeliği, giysileri ve ölümsüz eti keserek geride bıraktığı deliği gördü.

Kafasındaki uğultu yoğunlaştı, sanki kaleyi bir kasırga sarmıştı. Dom yavaşça gözlerini kırptı, dizlerinin bağı çözülürdü.

Andry hain kraliçeye saldırmadan Corayne’i yakaladı.

“Kızım senin yüzünden öldü!” diye bağırdı Isibel, gri gözleri bembeyaz bir ateşe dönüşmüştü. Dom onu sanki suyun içinden duyuyordu, sesi uzaktan ve boğuk geliyordu. “İntikamını almak hakkım.”

Isibel’in sesi zihninde dolaşüyor, acı yaşadığı şoku delip geçiyordu. İlk başta hafifti, sonra o kadar şiddetlendi ki başı dönmeye başladı. Dom yere devrilmeyi bekledi ama düşündüğü gibi olmadı.

Küçük, incecik kollar onu tutup yere indirdi, sırtını göğsüne yasladı. Bronz parmaklar zırhının tokalarını çözdü, çelik

plakaları çıkarıp bir kenara atarak yarayı ortaya çıkardı. Aynı eller gömleğini yırttı, kumaş parçalarını göğsündeki deliğe bastırdı. Hızlı davrandığı halde Sorasa'nın parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Yarayı görünce Sorasa yüzünü buruşturdu, Dom o zaman anladı.

Bu kez kaburgalarına hançer saplandığı zamanki gibi olmayacaktı. Sorasa Sarn bu yarayı dikemezdi.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadı Sorasa, yalan söylüyordu, bir eliyle hâlâ yaraya bastırıyordu. Diğer elini Dom'un göğsüne doladı, onu kendine çekerek vücuduna yasladı. "Bir şey yok."

"Ölümlüler çok acı çektikleri zaman böyle der," diye kekeledi Dom, ağzına kendi kanı doluyordu.

Yanağına bir gözyaşı düştü, Sorasa'nın dökeceği tek damla.

"HAİN!" diye bağırdı Corayne bir yerlerden, Andry'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Bacaklarıyla havaya tekmeler atıyor, kollarını savuruyor, bir sokak kedisi gibi savaşıyordu. Kraliçeye saldırmasını engelleyen tek şey Andry'nin uzun kollarıydı.

Charlie o kadar şanslı değildi.

Kaçak rahip bir savaşçı değildi. Ne kılıç kullanmasını bilirdi ne yumruk sallamasını. Fazla cesur da sayılmazdı. Daha doğrusu Dom öyle sanıyordu.

Iona prensi gözlerini ağır ağır kırparak Charlon Armont'un Isibel'e saldırışını izledi. Kadim bir kraliçeye karşı ölümlü bir kanun kaçağı.

Isibel onu böcek gibi kenara fırlattı. Charlie sertçe yere çakıldı, sarmaşıkların içine yuvarlandı, gözleri kapanmış, ağzı açık kalmıştı.

Corayne'in feryatları hıçkırıklara dönüşürken Dom'un gözleri kararmaya başladı.

“Kirmen Kılıcı’nı Taristan çalmadı,” dedi güçlkle. “Kılıcı ona sen verdin.”

Isibel bakışlarını kaçırdı.

“Cortael Kirmen gücü için diyarı asla tehlikeye atmaya-
caktı. Pek asil bir evlat yetiştirmişsin,” dedi Isibel oflayarak.
“İyi ki Taristan’ı bebekken öldürmemişim. İyi ki gerekeni
yapacak iradeye sahip biri hayatta kalmış.”

Dom'un kafasında taşlar yerine oturdu. Sorasa'nın kollarında ürperdi.

Demek bu yüzden Taristan'ın üstüne bu kadar küçük bir güç gönderdin. Biz başarısızlığa uğradıktan sonra demek bu yüzden hiçbir şey yapmadın. Bu diyardaki ve diğerlerindeki tüm tanrıları anarak Isibel'e beddua etti. Beklemenin ve sahip olduğumuz küçük umudu boşa harcamanın nedeni de buydu.

“Taristan şehre gizlice girmedi,” diye fısıldadı Dom. “Yolu sen gösterdin.”

Isibel cevap vermedi, bu da her şeyi açıklıyordu.

Dom'un omuzlarına başka bir kol dolandı, Sorasa'nın kolundan daha nazikti, tüy kadar hafifti. Ama gözyaşları çıplak omzuna sertçe düşüyordu. Corayne kanlara aldırmadan ona sarıldı, zırhı kırmızıya boyandı.

Dom ona son bir kez sarılmak istedi ama gücü tükeniyordu, hareket edemeyecek kadar halsizdi.

Corayne'in başının üstünden olanca öfkesiyle Isibel'e baktı.

“Bekleyen her şeyi yok edecek, Glorian’ını bile,” dedi tükürür gibi.

Isibel onu dehşete düşürerek omuz silkmekle yetindi.
"Bu riski göze almaya hazırım."

43

KANDA AÇAN GÜLLER

Andry

Her şey yine tapınaktaki gibi olmuştu. Yoldaşlar hiç tahmin edemedikleri bir tuzığa düşerek yenilmişti.

Sorasa, Dom'u yattığı yerde kucaklamış, kanı durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Bu umutsuzca bir çabaydı. Andry bile bunu kabullenebiliyordu, boğazından bir hıçkırık yükseldi. Ama kendini toplamaya çalışarak hıçkırığı bastırdı. Iona kraliçesi karşılarında dikilerken yas tutmaya vakit yoktu.

Andry, Corayne'i nazikçe Dom'un yanından çekti, Isibel'den biraz uzaklaştırdı. Pek bir şey fark etmeyecekti. Ama Andry için önemliydi.

Isibel gümüş zırhında oynaşan meşale ışığında alev almış gibi görünüyordu. Başını gururla geriye atıp burnunu havaya dikerek bir insan değil de nesneymiş gibi Corayne'e baktı. Andry, Isibel'in başından beri böyle düşündüğünü anladı. Ölümlüler gözünde o kadar değersizdi ki onları maşadan başka bir şey olarak görmesi mümkün değildi.

“Onu hissedebiliyorsun, değil mi?” dedi kraliçe buyurgan bir sesle.

Corayne, Andry'nin kollarında gerildi.

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” diye hırladı kurtulmaya çalışarak.

Andry onu sıkıca tuttu. Dişlerini sıkarak Corayne'in sonunun da güllerin içinde baygın yatan Charlie gibi olmaması için elinden geleni yaptı. Keşke ikiye bölünebilseydi, böylece hem Corayne'le kalabilir hem de Charlie'nin yanına gidebilirdi.

Isibel ağır adımlarla geziniyordu. Toprağın üstüne döşenmiş taşlarda yürürken sarmaşıkları çizmelerinin altında eziyordu. Gözlerini Corayne'den tomurcuklara ve dikenlere çevirdi.

“Güller Kirmenlerin geçtiği yerde yetişir, onların ardından, onlar yokken ve yaklaşırken,” dedi eğilip birbirine dolanmış sarmaşıkları inceleyerek. “Eski Cor halkı işte bu yüzden kendilerine simge olarak gülü seçti. Kavşak'ın çocukları olduklarını sembolize etmek için.”

Andry'nin nefesi kesildi, Isibel'in etrafındaki güller gözünün önünde açmaya başlamıştı. Bahçenin dört bir yanında güller açıyordu, kırmızı yaprakları kan gibiydi.

“Hayır,” diye fısıldadı Corayne, sesi öfkeden boğuk çıkıyordu. “Şimdi olmaz.”

Kirmen, diye düşündü Andry, bunu içinden söylemeye bile zar zor cesaret edebiliyordu. Kirmen tam burada, güllerin arasında, bizi bekliyor. Bu anı bekliyor.

Kaderimiz buydu, diye düşündü acı acı. Başından beri buydu.

Annesini düşündü. Ne kadar acı verici olsa da annesini ve onu bir daha görebilme umudunu bir kenara bıraktı. Tek umudu annesinin katledilerek değil hastalıktan ölmesiydi. Annesinin parçalanmış bir diyara, küller içindeki Ward'a bakarak yaşamak zorunda kalmaması için dua etti.

Havayı gül kokusu sardı, kan kokusunu bile bastırarak kadar yoğun bir kokuydu, Andry sonunda kusacağını sandı. Ferah bir rüzgâr esmesini umarak başını geriye attı. Kırmızı yıldızlar ona bakıyor, gökyüzü bahçenin duvarlarının üstünden onunla alay ediyordu.

Bir yerlerde bir ejderha kükredi, Andry, Valtik olsun diye dua etti. *Geri dön, sana ihtiyacımız var. Yardım gelmezse hepimiz burada öleceğiz.*

“İki dünya arasına sıkışıp kalmanın ne demek olduğunu biliyorum,” dedi Andry birden, Isibel olduğu yerde kaldı.

Bir metre öteden Andry’ye ters ters baktı, başını yana eğdi, güzel yüzünden tiksinti okunuyordu.

“Sen bu acıyı bilemezsin ölümlü, Ward’da doğmuş birisin,” dedi lanet okur gibi.

Andry, Corayne’i de çekerek yavaşça geri çekildi. *Valtik, Valtik, Valtik*, diye bağırdı içinden, ejderha cadı onu duysun diye dua etti.

“Annemden biliyorum. Kasa’da doğmuş ama kuzeyli bir kraliçeye hizmet etmeye gelmişti.” Güçlkle yutkundu. “Hep iki krallık arasında, doğduğu yerle geldiği yer arasında kaldı.”

Kraliçe başını iki yana salladı. Gülerek yeniden Andry’ye yaklaştı, şimdi aralarında bir kılıç boyu mesafe vardı. Andry, Corayne’i zarar görmesin diye kenara iterken kılıcını ne kadar hızlı çekebileceğini düşündü.

“Ne kadar zeki olduğunu konsey toplantılarında yeterince gördüm Andry Trelland,” dedi Isibel. “Zaman kazanma numaralarına kanacak değilim.”

Andry zırhının içinde titredi.

“Kahrolası,” dedi düşünmeden.

Iona’nın Kadim kılıcı havaya kalktı, üstünde hâlâ Domacridhan’ın kanı vardı. Kılıç Andry’nin başına doğru uzandı, ucu ölüm saçarak parıldıyordu.

“Diz çök ölümlü,” diye emretti Isibel.

Andry, Corayne’i tehlikeden uzağa çekerek sırtını dikleştirdi.

“Asla,” dedi geri çekilerek, güller ayaklarının altında eziliyordu. Andry kendinden emin hareket ediyor, yavaş yavaş Charlie’nin yattığı yere yaklaşıyordu.

Rahibin göğsünün yavaşça inip kalktığını görünce rahatladı.

Isibel tüm küçümsemesine rağmen ölümlülere has bir harekette bulunarak gri gözlerini devirdi.

“Öyle olsun,” dedi içini çekerek.

Ölümsüz şimşek hızıyla atılıp Corayne’i yere fırlattı, aynı anda Andry’yi boynundan tutup döndürerek diz çökmeye zorladı. Boğazını morartacak kadar sıktı. Sonra kılıcını gırtlığına dayadı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Andry ne olduğunu bile anlamamıştı, sonunun geldiğini boğazında soğuk çeliği hissettikten çok sonra anladı.

Isibel’in kılıcının az sonra gırtlığını keseceğini anlayınca kendini hazırladı.

Ama Isibel, Andry’yi ölümle yaşam arasında bekletiyordu, kılıç her an gırtlığına batabilirdi.

“Diz çök,” dedi Isibel tekrar, sesi Andry’nin kulaklarında çın çın öttü.

Corayne yerde sırtüstü dönüp dirseklerinin üzerinde doğruldu. Kirli yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Andry gözyaşlarını silmeyi, avucunda yanağını hissetmeyi ne kadar isterdi. Sonsuza dek ayrılmadan önce ona biraz daha sarılabilmeyi.

“Andry,” dedi Corayne, bir santim daha kımıldamaya cesaret edemiyordu. “Andry, özür dilerim.”

Andry, Corayne’in gözlerine baktı. *Gördüğüm son şey Corayne olsun.*

“Özür dileyecek bir şey yok,” diye fısıldadı, her kelimesinde samimiydi.

“Henüz,” dedi Isibel, Andry’nin arkasından, kılıç hâlâ gırtlığında. “Corayne an-Amarat, yapman gerekeni yap.”

Kadim’in dudağı zalimce bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

“Yoksa Andry’nin ölümünü izlersin.”

Corayne hıçkırığını bastırdı. Etrafında güller açmaya devam ediyor, kırmızı çiçekleri onlarla alay ediyorlardı. Corayne titreyerek ayağa kalktı. Kirmen Kılıcı hâlâ sırtındaydı, mücevherleri ışıltıyordu.

“Hayır,” dedi Corayne sesi titrese de.

“Kaç Corayne,” dedi Domacridhan, Sorasa’nın kollarından. Sorasa hâlâ elleriyle yarasına bastırıyordu. “Kaçman gerek.”

“Bir aptaldan aptalca bir tavsiye,” dedi Isibel, Andry’nin boğazını biraz daha sıktı. Andry dikkatle yutkundu, gırtlığı ölümcül çeliğin hemen altında inip kalktı. “Kılıcını kana bula Corayne. Kaderine razı ol.”

“Yapma,” dedi Andry yavaşça, kenarında durduğu uçurumun farkındaydı. Uçurumun dibinde ne olduğunun da.

Korkunç bir dengede, karşı karşıya duruyorlardı. Ama bir fırsat gibi görünen bu denge sadece bir yanılsamaydı. Isibel Corayne’i Kirmen’i açmaya zorlayabilirdi. Kılıcı Taristan’a vermek için hepsini oracıkta öldürebilirdi ve herkes bunu biliyordu. Bu sadece bir işkenceydi, bu kadar açık ve netti.

Corayne bakışlarını kaçırdı, siyah gözlerini yere indirdi. Yüzünden bir gözyaşı daha süzüldü. Elini kaldırıp sırtındaki kılıca uzandığını görünce Andry dehşete düştü.

“Yapma,” dedi bir kez daha, sesi bu kez daha yumuşaktı.

Kınından çekilen kılıcın cınlaması Andry’nin sesini bastırdı, meşalelerin ve güllerin aksi kılıcın çeliğinde parladı. Sapındaki ametistler ve yakutlar ışıltı ışıltı.

Bahçenin ortasında, açan güllerin arasında bir şey daha parlıyordu. İncecik, neredeyse görünmez bir şey, altın ipliğe benzeyen bir şey.

Andry, Isibel'in rahat bir nefes aldığını hissetti.

Corayne acıyla büzüldü, yüzü hüznün doluydu.

Andry dişlerinin arasından bir küfür savurarak kraliçenin elinden kurtulmaya çalıştı. Duvara çarpmış gibi oldu. Isibel bana mısın demiyordu.

"Corayne," dedi Andry titreyen bir sesle.

Corayne durmadı, Andry'ye bakmadı. Gözlerini kılıca ve avucuna dikmişti. Elini kılıcın kenarına sürterek kırmızı kanını akıtırken yüzünü buruşturdu. *Cor kanı*.

Corayne titreyerek kılıcı öne uzattı, sanki onu Isibel'e veriyordu.

Kadim kraliçe gözlerini kısarak Corayne'e baktı, kafası karışmıştı.

"İşte anahtarın," dedi Corayne sertçe. "Kirmen'i istiyorsan bu işi kendin hallet."

Andry dizlerinin üstünde kendini sona hazırladı, Isibel'in korkunç ödülünü almasını bekledi. Ama Isibel kıpırdamadı, kılıcı hâlâ Andry'nin boğazındaydı. Kraliçe gözünü bile kırpmadı.

Beklemek cehennem azabı gibiydi.

Corayne bahçeyi delip geçen bir kahkaha attı.

"Hepimizi felaketin eşğine kadar sürüklüyorsun ama son adımı atamıyorsun," dedi buz gibi bir sesle. "Korkak."

Isibel sesini çıkarmadan dişlerini sıktı.

Birden bahçeye açılan kemerli geçitlerden ayak sesleri geldi, Corayne donup kaldı. Sorasa'ya yaslanmış olan Dom, Andry'nin duyamadığını duyarak hafifçe hırladı.

"Demek böyle bitecekmiş."

Alaycı, nefret dolu ses ortalığı kavurdu. Andry zaten diz çökmemiş olsaydı yere yıkılabilirdi.

Eski Cor'lu Taristan bir silüet halinde gül bahçesine bakıyordu. Tam Andry'nin Gidastern'den hatırladığı gibiydi. Üstü

başı kan içindeydi, giysileri lime lime olmuştu, gözleri açlık dolu dipsiz birer kuyu gibiydi. Gözlerini avluda gezdirince Andry elinde olmadan ürperdi. *Hayır, hatırladığımdan daha korkunç*, diye düşündü. Taristan bitkin görünüyordu, sıradan bir kılıcı tutan parmakları yara bere içindeydi ve kanıyordu. Derisinin altından boynuna doğru çıkan beyaz damarları belli oluyordu. Sanki içten çürüyordu. Andry gerçekten de çürüyor olabileceğini düşündü.

Yanında iki büklüm duran kızıl büyücüyü görünce Andry'nin midesi bulandı. Ronin'in gözlerinden, daha doğrusu gözlerinden geriye kalan şeylerden, kan sızıyordu. Büyücü başını çevirdi, hiçbir şey göremiyordu, burun delikleri Kirmen'in kokusunu alabileceymiş gibi genişledi. *Belki de alabiliyordur*. Büyücü birden fare dişlerini göstererek sırıttı.

Arkalarındaki geçitlerde gölgeler süzülüyor, yalpalayarak yürüyen çarpık şekiller belirliyordu. Andry neredeyse gülecekti. *Ha birkaç ceset fazla ha eksik, ne fark eder ki?*

Isibel, Taristan ve Ronin'e bakarak yüzünü buruşturdu.

"Zafer için ihtiyacınız olan her şeyi verdim ama siz ölümlüler çok yavaşsınız," diye homurdandı. "Gelin bakalım. Sizin olanı alın, ben de benim olanı alacağım."

Basamaklardan önce Ronin indi, bir yandan da kıkırdıyordu, topallayarak son derece yavaş adımlarla bahçeye girdi. Sallanıyordu, düşmemek için bir elini ileri uzatmıştı.

Corayne elinde Kirmen Kılıcı'yla donup kalmıştı. Kanı yakut damlalar halinde toprağa akıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

Amcası gözlerini ona dikerek yaklaşmaya başladı, yerdeki Domacridhan ve Sorasa'ya sadece şöyle bir baktı. Andry bir an suikastçının ayağa fırlayıp saldıracağını sandı.

"Cesurca savaştın," diye mırıldandı Taristan, Sorasa'nın yanından geçerken.

Sorasa ona bir yılan gibi tısladı. "Bu an için hayatının sonuna kadar pişmanlık duyacaksın."

Dom kollarında hırıltılı bir kahkaha attı, sesi daha çok can çekişir gibi çıkmıştı.

"Küllerin kralı," dedi Kadim ağzından kanlar saçarak. "Sadece küllerin."

Küllerin kralı da olsa kral kraldır. Andry, Taristan'ın uzun zaman önce aynı şeyi söylediğini hatırladı, Cortael henüz hayattayken, her şey daha yeni başlamışken. O zamanlar Taristan tehlikeli ve çaresiz bir kurttu.

Andry irkilerek o çaresiz, kurt gibi aç halinden eser kalmadığını fark etti. Taristan hâlâ bir kurttu ama eskisi kadar pervasız ve heyecanlı değildi. Can çekişen kardeşinin başında gülen adam şimdi gayet sakindi, ne gülümsüyor ne de cevap veriyordu.

Tek hedefi Kirmen'di.

"Gerekeni yapabilirsin," dedi eliyle Corayne'i göstererek.

"İkiniz de korkaksınız," dedi Corayne. "Dünyanın sonunu getirmeye can atıyorsunuz ama kendi ellerinizle yapmaktan korkuyorsunuz."

Corayne amcasına ve büyücüye baktıktan sonra gözlerini yeniden Andry'ye çevirdi.

Andry kafasındaki çarkların döndüğünü, parlak zekâsının bir fırsat aradığını görebiliyordu.

Kemerli geçitte ölümler belirdi, Andry'nin hatırladığından daha korkunçtular. Bazıları iskelet gibiydi, çürümüş tendonlar ve pörsümüş derilerle bir arada tutulan kalıntılardan ibarettiler. Kimileri tazeydi, Galland üniformaları, kaba kumaştan giysiler, hatta ipekliler giymişlerdi. Andry yüzlerine bakmamaya, Taristan'ın kontrolü altına girmeden önce kim olduklarını görmemeye çalıştı.

Ama gözü yüzlerden birine takıldı.

Dom güllerin arasından korkunç bir inilti kopardı, yüzü acıyla kırıştı.

Bahçeyi çeviren hortlakların arasında Kadim bir prenses vardı, Gidastern'de giydiği yeşil zırhı hâlâ üzerindeydi. Zırhının birkaç plakası eksikti, diğerleri de çatlamış, kapkara kanlara bulanmıştı. Saçlarından geriye kalanlar, çürüyen korkunç yüzünü gizleyen bir perde gibi yüzüne dökülmüştü.

“Ridha.”

Isibel sertçe iç geçirdi, bedeni Andry'nin arkasında kaskatı kesildi. Ne kadar iğrenç biri olsa da Andry elinde olmadan ona acıdı. Hiçbir ana baba böyle bir kaderi hak etmiyordu.

Andry başını yavaşça çevirip göz ucuyla baktı. Isibel sessizce ağlıyor, gözleriyle kızının cesedini takip ediyordu. Üzüntüden elleri titremeye başlamıştı.

Kılıcı da birkaç santim aşağı kaymıştı.

O anda bahçede bir fırtına koptu, Charlie yattığı yerden fırladı, uzun bıçağı elinde parlıyordu.

Isibel kendine gelip korkunç bir çığlık attı, Charlie'nin bıçağı zırhının tabakaları arasından geçerek bacağının arkasına saplanmıştı. Isibel bacağını tutarak yere yığılınca Andry sıçrayarak yanından uzaklaştı.

Zaman durmuştu, her şey rüya gibi bir bulanıklığın içinde olup bitiyordu.

Andry çizmesiyle Isibel'in bileğine basarak elindeki kılıcı bıraktırdı. Kadim kılıcı bir tekmede güllerin arasına gönderdi, kılıç yaprakları ve dikenleri biçerek döne döne kaydı.

Bahçenin bir ucunda Corayne'in kılıcı ıslık çalarak Ronin'in başının birkaç santim ötesinden geçti. Kör büyücü tam zamanında eğilmeyi başardı, savaş narası atarak ilerleyen Corayne'in kılıcından kurtuldu. Corayne, Taristan'a doğru atılırken Ronin parmaklarını kıvrarak kenara çekildi.

Corayne'in kılıcı kıvılcımlar saçarak Taristan'ın kılıcına indi.

Onlar dövüşürken Sorasa, Dom'u bıraktı, örümcek gibi sürünerek Isibel'in sırtına atladı. Kadim kadın tısladı, hâlâ yerdeydi, yaralı bacağı altına kıvrılmıştı. Sorasa bacaklarını kraliçenin boğazına dolayıp sıkmaya başladı.

Corayne, Taristan'ın etrafında dönerken birbirine çarpan kılıçlar şakırdıyordu. Andry göz ucuyla Charlie'nin Sorasa'nın yerini aldığını, Dom'un yarasına çaput parçalarını bastırdığını gördü.

Yaver üstüne düşeni yapmak için bir elinde kılıcı, diğerrinde baltasıyla büyücüye döndü.

Terazi dengelendi.

Bir an için de olsa.

44

SIRADAN BİRİ

Corayne

Corayne altın ipliği arkasına alarak dönerken Kirmen ısıldıyordu. Kirmen'i etine batan bir iğne kadar net hissediyordu. Kirmen rüzgâr uğultusuna benzeyen bir sesle onu çağırıyor, ses yükselerek sürekli bir ulumaya dönüşüyordu. Daha derinlerden Bekleyen de ona sesleniyordu, fısıltıları beyninde dolaşıp duruyordu.

Sonsuz diyarlar seni bekliyor Corayne an-Amarat. Tüm yolların kesiştiği yer, bütün haritaların merkezi. Hepsi senin, yeter ki iste.

Taristan'ın kılıcı kılıcına çarpınca kolları darbenin şiddetiyle titredi. Ama Taristan hatırladığı gibi değildi, şeytan bir kralın yetenek bahşettiği, güçlü ve yenilmez bir canavar değildi. Corayne onun bir ölümlüye bu kadar benzediğini hiç görmemişti, bu yeni zayıflığı her yeni çürükten ve yara izinden belli oluyordu.

Amcası karşısında kılıcını savurarak dönüp duruyordu, Corayne her an bir kılıç darbesiyle canından olabilirdi.

Kaderine razı ol Corayne, diye fısıldadı zihnindeki şeytan.

“Kaderime razıyım,” diye bağırdı Corayne, omzunu çevirerek kılıç darbesinden kurtuldu. Birden talimlerde öğrendiği her şey, tüm ayak oyunları ve kılıç hamleleri zihnine akın etti.

Taristan şaşırmıştı, kaşlarını çatarak bacaklarına bir tekme attı. Corayne son anda kaçtı, neredeyse dengesini kaybediyordu.

Dönerken gözüne Isibel’le boğuşan Sorasa ilişti. Sorasa hâlâ bacaklarıyla Isibel’in boğazını sıkıyor, Kadim’i etkisiz hale getirmek için vücudunun en güçlü kısmını kullanıyordu. Ne var ki birkaç saniye sonra Isibel kendini toplayıp Sorasa’yı güllerin içine fırlattı. Suikastçı hemen ayağa kalktı, elinde bir hançer vardı.

Andry daha şanslıydı, kör bir büyücüyle uğraşıyordu. Ronin’in büyü gücüne rağmen denk bir mücadele gibi görünüyordu. Ronin’in kıvrılmış parmakları, ne kadar güçlü olsalar da, nişan aldı ve ıskaladı. Büyüsünün gücü Andry’nin yüzünden birkaç santim ötede patlayarak güllerin arasında bir delik açtı.

“Yenildin Corayne.”

Corayne, Taristan’ın sesini duyunca hızla döndü, eğilerek bir kılıç darbesinden daha kurtuldu. Taristan kılıcın üstünden öfkeyle Corayne’e baktı, gösterişli pelerini yırtılmıştı, altından eski deri giysileri görünüyordu.

Corayne onu bir zamanlar olduğu gibi, Galland kraliçesi kaderini onunkıyla birleştirmeden önceki haliyle gördü. Yapayalnız bir haydut, doğuştan bir hiç olan –yine de son derece önem taşıyan– bir ölümlü.

“Bu diyarın işi bitti,” dedi Taristan sertçe. Corayne keyifle gülmesini bekledi ama Taristan’ın solgun yüzü kaya gibi sert ve ifadesizdi.

“Senin işin de bitti,” dedi Corayne kılıcını daha sıkı kavrayarak. Ejder pençeleri kollarını sıkıca sarıyor, sivri çıkıntıları Kirmen Kılıcı gibi parlıyordu. “Bunu daha anlamadın mı?”

Taristan’ın bir sonraki hamlesi alay edercesine ağırdı. Son aylarda yaptığı talimlere rağmen Corayne hayatını pis çukurlarda geçirmiş amcasıyla boy ölçüşemezdi. Taristan omzuyla Corayne’in göğsüne vurdu, Corayne geriye savrulup bir zırh yığını halinde yere düştü.

Taristan yüzünü buruşturarak Corayne’e baktı. “Bir tanrının sağ kolu olarak zafer kazanmak, sıradan biri olarak ölüp unutulmaktan iyidir.”

Kılıcı şimşek gibi aşağı indi.

Corayne kollarını havaya kaldırdı, kol zırhlarının çelik uçlarıyla kılıcı karşıladı. Darbenin şiddetiyle bütün vücudu sarsıldı, kaslarına korkunç bir ağrı girdi.

Amcası geri çekilirken Corayne, “Zafer falan yok Taristan!” diye hırladı. Bir çırpıda ayağa kalktı. “Kül Diyarı’nı gördüm. Bekleyen’in bu diyara ve diğerlerine yapacaklarını gördüm.”

Toz. Ölüm, diye düşündü, o baştan çıkarıcı fısıltı yine beyninde dolaşıyordu. Bekleyen fısıldıyordu, yanı başındaydı, Kirmen’e geçmek için yanıp tutuşuyordu. Corayne Bekleyen’in, o korkunç kralın Kül Diyarı’ndaki gölgesini hatırladı. Ölmekte olan bir güneşin altında dalgalanıyordu, etrafı yankılar ve cesetlerle çevriliydi. *Güzel olan her şeyin sonu.*

Corayne ayağa kalktı, Kirmen Kılıcı’nı iki eliyle birden kavradı. Taristan ona öfkeyle bakıyordu, dünyanın geri kalanı bulanıklaştı, ikisi birbirine kilitlendi.

“Ne olursa olsun unutulacaksın, Bekleyen senin zihnini de ele geçirmiş hepsi bu,” dedi Corayne, her kelimesinden çaresizlik okunuyordu. “Sen sadece bir maşasın Taristan. Bizim gibi ölümlüsün. Sıradan birisin.”

Taristan'ın umursamasını beklemiyordu, amcası belki de onu dinlemiyordu bile.

Sesi titriyordu. "Seni kullanıyor, sonunda seni bir kenara atıp başka bir aptal bulacak."

Taristan kılıcını indirmemişti ama hamle de yapmıyordu, Corayne bunu görünce şoke oldu. Koyu kızıl saç tutamları Taristan'ın terli yüzüne yapışmıştı, nefes alıp verdikçe birkaçı kımıldıyordu. Derisinin altındaki beyaz damarlara ve kıpkırmızı gözlerine rağmen hiç olmadığı kadar ölümlü görünüyordu.

Bakışları onda ender görülen duygularla karardı, gözlerinin siyahı cehennem kırmızısını yutmaya başladı.

Kafası karıştı, diye düşündü Corayne. *Pişmanlık duyuyor.*

"Sana ne vadettiğini biliyorum," dedi Corayne sertçe. "Bir hedef. Bir gelecek."

Fısıltılar yine zihninde gezindi. *Sonsuz diyarlar seni bekliyor.* Corayne bu teklifin lanetli olduğunu biliyordu, yine de kalbinin bir parçası kabul etmek için can atıyordu.

"Bunun bizim gibiler için nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bizim gibi parçalanmış, terk edilmiş ve kaybolmuş olanlar için." Corayne'in gözleri yine yaşlarla doldu. "Ama bu gerçek değil. Bekleyen'in getirdiği tek şey ölüm."

Şimdi etrafları bunun kanıtlarıyla çevriliydi. Hava kan kokuyordu. Bahçeyi çeviren ceset ordusu hâlâ oradaydı. Korkunç bir tiyatro oyunu izliyorlarmış gibi geri çekilmişlerdi.

"Bitir şu işi Taristan," dedi büyücü alaycı bir sesle, göz çukurlarından kanlar akıyordu. Andry'nin kafasına doğru patlayan bir büyü fırlattı. Yaver eğilerek son anda kurtuldu. Büyü onun yerine Isibel'e çarptı, Isibel hırlayarak geriye doğru sendeledi.

"Kirmen burada," dedi Ronin, Isibel'i vurduğunun farkında değildi. "Tek yapmamız gereken kapıyı açıp içeri girmek."

“Ne için?” diye haykırdı Corayne. “Sence sonun ne olacak?” Taristan’ın gözü daldı, aklından bir şey geçtiği belliydi. Corayne birini düşündüğünü anladı.

“Erida’nın sonu ne olacak?” diye bağırdı cesaretini toplayıp bir adım yaklaşıp.

Amcasının taktığı maske çatladı, yüzü Corayne’in hayal edemeyeceği kadar sarardı. Zihninde bir savaş vardı, gözleri birden kırmızı alevlerle siyah uçurum arasında gidip gelmeye başladı.

“Bekleyen her şeyi yok ettiği gibi Erida’yı da yok edecek,” dedi Corayne bir adım daha atarak. Fısıltılar, uğuldayan rüzgâr, savaşın gürültüsü. Hepsi birlikte duyularını altüst ediyordu. “Diyarı düşünmüyorsan bari Erida’yı düşün.”

Birden acı dolu bir hırıltı duydu, ses çok tanıdıktı. Corayne tedbiri elden bırakıp hızla döndü, Andry’nin kılıcının elinden düştüğünü gördü. Andry kaykılmış, kollarını iki yana açmıştı, ağzını açarak nefes almaya çalışıyordu.

Ronin güllerin arasında duruyordu, yumruğunu sıkıyordu. Görmüyordu ama göz çukurları Andry’ye bakıyordu, kolunu yavere doğru uzatmıştı. Korkunç bir gülümsemeyle yumruğunu havaya kaldırdı. Andry’nin bedeni de yumruğuyla birlikte havaya yükseldi.

“HAYIR!” diye bağırdı Corayne, her şeyi unutup koşmaya başladı.

Ronin hiç istifini bozmadan diğer kolunu havaya savurdu. Şiddetli bir hava akımı Corayne’e çarptı. Corayne geriye savruldu, Kirmen Kılıcı birkaç santim uzağına düştü.

“Kılıcı al Taristan,” dedi Ronin ağzından tükürükler saçarak. “Kirmen Kılıcı senin.”

Andry büyücünün karşısında havada sallanıyor, gittikçe daha çok yükseliyordu.

Ronin yumruğunu biraz daha sıkınca Andry bir çığlık attı.

Büyücü tekrar sırttı, yüzünden kanlar akıyordu. “Yapman gerekeni yap.”

Corayne çaresizce izliyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu, bu dayanamayacağı kadar korkunç bir manzaraydı. Andry acıyla kıvranıyordu. Dom’un yüzü bembeyaz olmuştu, solukları her saniye biraz daha zayıflıyordu. Dom’un arkasında diz çökmüş olan Charlie tüm tanrılara dua ediyordu. Sorasa ise bildiği tüm numaralarla Isibel’i uzak tutmaya çalışıyordu ama numaraları gitgide tükeniyordu.

En kötüsü de Taristan’dı. Çizmeleriyle kırmızı yaprakları çiğneyerek güllerin arasından yürüyordu. Sonunda Kirmen Kılıcı’na ulaştı, parmakları kılıcın sapına dolandı.

Corayne, Taristan’ın omzunun üstünden Kirmen’in hâlâ dans ettiğini görebiliyordu. Kapkaranlık bir odayı ışıkla dolu bir odadan ayıran bir kapıdaki çatlağa benziyordu.

“Yapmam gereken bu işte,” dedi Eski Cor’lu Taristan Kirmen Kılıcı’nı havaya kaldırarak.

Taristan’ın karşısında duran Ronin başını geriye attı, ağzı kocaman açılmış, sivri dişleri ortaya çıkmıştı, yanaklarından çenesine akan kanlar cübbesine damlıyordu.

“Başardık lordum,” diye fısıldadı büyücü, her şeyiyle bir sıçanı andırıyordu. Korkunç bir güneşin tadını çıkarır gibi gülümseyerek yüzünü yukarı kaldırdı.

“Başardık,” diye tekrarladı Taristan Kirmen Kılıcı’nı havaya savurarak, kılıcın üstünde hâlâ Corayne’in kanı vardı.

Sonra buna Ronin’in kanı da eklendi.

İki adam aynı anda yere yıkıldı. Önce Andry düştü, büyücünün karanlık büyüünden kurtulmuştu. İnleyerek toprağın üstüne yuvarlandı.

Ronin hiç ses çıkarmadı. İkiye ayrılan bedeni tok bir ses çıkararak yere yığıldı.

45

KÜLLERİN KRALIÇESİ

Erida

Erida, Iona'nın her şeyinden nefret ediyordu. Ölümsüzlerin şehri onun için çirkin, kasvetli bir yerdi, haritadan silinecek bir diğer lekeden başka bir şey değildi.

Kadim kalesinin kapısında direnişle karşılaşmayı bekliyordu. Ama muhafızların çoğu ya ölmüş ya da yaralanmıştı, bu yüzden şehrin kapısından hiçbir sorunla karşılaşmadan geçebilmişti. Bahçeden dörtnala geçip bir zamanlar büyük bir salon olan yere girdiğinde kaldırım taşları yerini mermere bıraktı. Ölümün her türlüşünün kokusunu alabiliyordu, hem yeni ölmüş olanların hem de çürümüşlerin. Mermer zemin kanla kaplıydı, duvarların içinde bir savaş süregeliyordu. Geriye kalan Kadimler kalenin geçitlerine akın eden hortlak ordusuyla savaşıyordu. Her yerde cesetler vardı, Kadimler, ölümlüler, Kül Diyarlılar. Erida onlara bakarak tanıdık yüzler aradı. Bulamadı.

At kanla kayganlaşan mermerde kayınca Erida cesetlerin içine atladı. Ayakları kendiliğinden hareket ediyor, kalenin içinde bilmediği bir yolu takip ediyordu. Kancalar asılıyor, nehir çekiştiriyor, rüzgâr uğulduyordu, Erida kontrolü dışında sürüklendiğini hissediyordu.

Bu onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Çok yaklaştık.

Bir köşeyi döndü, zırhı kollarına ve bacaklarına ağır geliyordu. Ama Bekleyen onu itmeye devam etti, sonunda güllerin boğucu kokusu burnuna doldu.

Gül kokusunun altından ölüm kokusu geliyordu, Erida sonunda ikisini birbirinden ayırt edemez oldu.

Gözleri yanıyor, her adımda daha da zorlanıyordu. Ama istese de koşmayı bırakamayacağını biliyordu. Kalenin ortasında bir bahçe buldu, bahçenin çevresini hortlaklar sarmıştı. Daha baharın ilk günleri olduğu halde bahçenin her yerinde kocaman güller açmıştı. Kan kadar kırmızı, yumruğu kadar büyüktüler. Dikenli ve ürkütücü sarmaşıklar yemyeşil yapraklarıyla gözünün önünde kıvrılıyordu. Erida içini çekti, göğsü heyecandan sıkıştıyordu.

Hiçbir şey onu aşağıdaki bahçede gördüklerine hazırlayamazdı.

Domacridhan oradaydı, zor nefes alıyordu, çıplak göğsü bembeyazdı ve hızla inip kalkıyordu. Üstüne büyük gelen bir zırh giymiş ufak tefek bir adam, elindeki kanlı çaputları Kadim'in karnına bastırıyordu. Suikastçi bahçenin öbür ucundaydı, yaralı bir Kadim kadınla bir kaplan gibi savaşıyordu.

Gallandlı Erida için hiçbirinin pek önemi yoktu. Onun gözünde çoktan ölmüşler, çoktan yenilmişlerdi.

Kadim kalesinin bahçesinde bir Kirmen vardı. Altın iplik parıldıyordu, o kadar küçüktü ki sanki önemsiz bir şeydi.

Ama Erida öyle olmadığını çoktan öğrenmişti. Tarihin akışını değiştirenler bu önemsiz, küçük şeylerdi.

Bir zamanlar hepimiz önemsizdik. Bazıları ise hep öyle kalacak, diye düşündü Corayne'e bakarak.

Genç kadın yere yığılmıştı, siyah saçları darmadağındı. Dokunaklı bir hali vardı, masallardaki felakete uğramış kahramanları andırıyordu. Ağlıyordu, her zaman neyse yine oydu.

Dünyanın sonuna ağlayan küçük bir kız, diye düşündü Erida. *Önemsiz, sıradan bir kız.*

Eski Cor Prensi, yeğeninin başında dikiliyordu, bedeni gölgelerin karanlığına boyanmıştı. Saçları terden yüzüne yapışmıştı. Mahzenlerden kaleye çıkan karanlık ve uzun yol onu yormuştu.

Erida'nın nefesi kesildi. Taristan'ı görünce sanki yanan alnına soğuk bir bez konulmuş, üstünden bir ağırlık kalkmıştı.

Taristan elindeki Kirmen Kılıcı'nı havaya kaldırıncı Erida neredeyse sevinçten havaya uçacaktı. Taristan hayatta kalmakla kalmamış zafer de kazanmıştı. Erida'nın her zaman düşündüğü gibi tam bir fatihtti.

Bekleyen Erida'nın içinde fısıldadı, sesi onun sesine karıştı, sonunda Erida'nın kulakları o iki kelimeyle çınladı.

Biz kazandık.

Taristan kılıcı yavaşça çevirip üstündeki kanı inceledi. Kılıcın her yerinden kan damlıyordu. Erida, Corayne'in avucundaki kesikten kanın kime ait olduğunu anlayabiliyordu. Bunun diyar için ne anlama geldiğini de.

"Başardık lordum," diye fısıldadı Ronin, insanla canavar arası bir ses tonuyla konuşuyordu. Rezil hayatı boyunca ilk kez dimdik duruyordu, elini yukarı kaldırmıştı, bir bedeni havada tutuyordu.

Andry Trelland.

Gallandlı Erida elinde olmadan içinde bir sızı hissetti. Birden aklına üşüşen anıları bastırmaya çalışarak sertçe yutkundu. Andry Trelland onun sarayında bir yamak olarak büyümüş, sonra da yaver olmuştu. Her zaman nazik, her zaman asildi, tam bir şövalye gibiydi. Diğer oğlanlar yumuşaklığı yüzünden ondan ümidi kesmişti, hatta birkaç şövalye de öyle. Erida ise ona her zaman güvenmişti.

Şimdi bile, ihanetine ve başına açtığı tüm felaketlere rağmen ondan nefret edemiyordu.

Ama canını bağışlayacak kelimeleri de söyleyemiyordu.

En azından emri ben vermediğim için mutluyum, diye düşündü Ronin'in yumruğunu iyice sıkmasıyla çırpınmaya başlayan yaveri izlerken. Andry acı dolu bir çığlık attı, gözleri yuvalarından dışarı fırladı, kahverengi yüzü kızarmaya başladı.

Ronin aşağıdan görmeyen gözlerle ona bakıyor, yüzünden hâlâ kanlı gözyaşları akıyordu.

"Başardık," dedi Taristan da.

Sonra hafifçe hurlayarak Kirmen Kılıcı'nı savurdu. Meşale ışığının ve kırmızı yıldızların yansıması havada yay çizen çeliğe düştü. Erida bir an için çeliğin ucunda başka bir şey daha gördü. Bu bir silüetin gölgesiydi, siyahla çevrelenmişti, gözlerinin olması gereken yerde iki alev parlıyordu.

Erida Kirmen'in parçalanmasını, havada uğuldayan bir güç çatırtısı duymayı bekledi. Ama beklediği olmadı.

Kirmen Kılıcı bunun yerine Ronin'in üstüne inerek onu belinden ikiye böldü.

Erida boğuk bir çığlık attı, büyücü ikiye bölünerek yıkılırken Andry de yere yuvarlandı. Erida öfke ve şaşkınlıkla ileri atıldı, bahçeye inen basamaklar ayaklarının altından kayıp gidiyordu. Hareket eden bedeni değildi, içindeki bir şeydi, bacaklarını çekiyor, atı yönlendirdiği gibi Erida'yı da yönlendiriyordu.

Hortlaklar da onunla birlikte feryat ederek gül bahçesinin etrafındaki kemerlerden geçmeye başladı. Büyücüleri ölmüştü, tasmalarından kurtulmuşlardı. Bazıları tamamen parçalara ayrılmaya başlamıştı, o parçaları bir arada tutan büyü yok olmuştu.

“Erida,” dedi Taristan, sesi boğuk çıkıyordu.

Erida onu doğrudan kulağına konuşuyormuş gibi net duydu. Gözleri cayır cayır yanıyordu. Görüş alanı beyaza dönmeye, kendi kalbinin ritmine uyarak titreşmeye başladı.

Bahçenin dört bir yanına dağılmış olan Corayne ve arkadaşları bir araya toplanmaya çalışıyordu.

Erida onları umursamadı, tüm dikkatini Taristan’a ve gözlerine vermişti. Onun gözlerinin de kendi gözleri gibi olmasını istedi. Uçsuz bucaksız siyahlıkların gitmesini, yerine girdaplar çizen kırmızılarının ve sarıların gelmesini istedi.

Andry Trelland uzaktan Erida’ya bakıyordu, ağzı açık kalmıştı.

“Kendine ne yaptın böyle Erida?” diye mırıldandı.

“Yapmam gerekeni,” dedi Erida ellerini Taristan’a uzatarak.

Gerçek buydu. Özgürlüğün bedeli buydu. Komutanlardan, danışmanlardan, tahtına göz koyanlardan ve gardiyan kocalardan kurtulmak için yapması gereken buydu. Yoksa ona ihanet etmeye, numaralar çevirmeye, tuzaklar kurmaya yeltenecek erkeklerin eline düşecekti, en sonunda da bastonuna yaslanarak yürüyen ihtiyar bir kadın olarak köşesine çekilecek, hayatından geriye kalan tek şey pişmanlık olacaktı.

Taristan onu bileğinden yakalayıp geride tuttu.

“Bak tanrın Erida’ya ne yapmış,” diye seslendi Corayne güllerin arasından. “Bak tanrın ne istiyor.”

Erida içindeki şeytanın çılgılık attığını hissetti, o kadar şiddetli bir çılgıktı ki bedeni sarsılıyordu. Erida hırlayarak Corayne’e doğru atıldı ama Taristan onu tutup çekti.

“Başardık,” dedi ölen büyücünün sözünü tekrarlayarak.

Erida, Taristan’ın kılıcı yere attığını görünce dehşete düştü. Kirmen tekrar titreşerek kılıca seslendi. *Beni çağırıyor.*

Taristan’ın soğuk eli yanağına dokundu, teni buz gibiydi. Artık bir merhem değil, dayanılmayacak kadar canını acıtan bir buz kütesiydi. Erida, Taristan’ın elinden kurtulmaya çalıştı ama uçurum kadar siyah gözleriyle karşılaştı. Kendi gözleri yanmaya başladı, gözyaşları asit gibi yakıcıydı.

“Yanmana izin vermeyeceğim Erida,” diye hırladı Taristan, Erida’yı gözlerine bakmaya zorladı.

Erida, Taristan’ın ellerinde irkildi, iplerini başkasının tuttuğu bir kukla gibi çırpındı. “Bana söz vermiştin,” dedi. “Bana tüm diyarı vadetmiştin.”

“Benim diyarım sensin,” dedi Taristan.

Erida’nın bir yanı boyun eğmek istiyordu. Kendini Taristan’ın kollarına bırakıp gevşemek istiyordu.

Ama dünya haritası gözünün önüne geliyor, sınırları içine işliyordu. Galland sınırlarını kendi yüz hatları kadar, tahtı kadar, tacının ağırlığı kadar iyi biliyordu. Sınırlar onun bir parçasıydı, onun için doğmuşlardı. Tıpkı kaderi gibi.

Taristan ellerini hâlâ Erida’nın alev alev yanan yanağına ve bileğine bastırıyordu.

“Denge,” diye fısıldadı, kendi gözleri de hâkimiyet mücadelesi verilen bir savaş alanına dönmüştü. “Denge.”

Erida kendi kafasının içinde yüzüyor, sıcak ve soğuk, aydınlığın ve karanlığın içinden geçiyordu. Sesi uzaktan ve zayıf geliyor, düşünceleri şekillenmekte zorlanıyordu. Daha önceki gibi Taristan’ın onu tutan ellerinin etrafında bir şey dolaşıyor, vücutlarında geziniyordu. Bu kez onları birbirine itmiyordu. Aralarına girerek ikisine birbirinden ayırmaya çalışıyordu.

Erida'nın nefesi kesiliyor, kafasındaki sesler bulanıp birbirine karışıyordu.

Sonunda tek bir ses kaldı. Her şey birden netleşti.

Bedeli bu.

Erida'nın sesi değişti, daha önce sahip olmadığı bir güçle bezendi.

“Ölümlüyle tanrı arasında denge olmaz,” dedi soğuk bir sesle. “Sen küllerin kralı olmayacaksan ben küllerin kraliçesi olurum.”

Bu gücün nereden geldiğini bilmiyordu ama bileğini büküp Taristan'ın elinden kurtararak yere eğildi. Yaralı eliyle Kirmen Kılıcı'nın sapını tuttu, deri hâlâ sıcaktı, kırmızı ve mor mücevherler parlıyordu. Acı koluna yayıldı ama kılıcı elinden geldiğince sıkı tuttu, yer altında hareket ediyor, Kirmen bir işaret ateşi gibi parlıyordu.

Sonra kılıç da hareket etti, üstünde hâlâ Corayne'in kanı vardı.

Eski Cor kanı.

46

KADERİNE RAZI OL

Corayne

Olası ölüm mü, mutlak ölüm mü, hangisini seçeceksen elini çabuk tut.

Sorasa bir keresinde böyle demişti, Ascal'ın gölgelerinde bir geceydi, o gece şimdi Corayne'in başını döndürecek kadar uzakta kalmıştı. Corayne o dersi çok iyi hatırlıyordu.

Mutlak ölüm, diye düşündü, Erida Kirmen Kılıcı'nı alıp altın ipliği ikiye bölerken.

Bir ışık parladı, Corayne eğilerek korkunç parlaklıktan kamaşan gözlerini yumdu. Biri yanına sokuldu, ona nazıkçe ama sıkıca sarıldı. *Andry*, dedi içinden Corayne, kucaklayışından tanımıştı, ona kendi bedeniyle kalkan olmaya çalışıyordu.

Gücün ve büyüünün çatırtısını hissediyorlardı, bu akılalmaz bir histi.

Sonra ölümün ve güllerin kokusu kayboldu. Yerini tarifi olmayan bir şeye bıraktı.

Corayne Kül Diyarı'nı görmeyi bekliyordu. Tozlardan ve yıkıntılardan oluşan kızıl bir dünya. Yıkıma uğramış başka bir diyar. *Ya da daha kötüsü*, diye düşündü. *Bekleyen'in diyarı. Asunder, uçurum.*

Aksine gözlerini açınca ellerinin altında yemyeşil çimenleri gördü. Ilık bir rüzgâr saçlarını okşuyor, ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Her yerde görünmez bir güneşin ışığı altında dans eden yemyeşil yapraklar parıltıyordu.

Corayne yavaşça doğruldu, ağzı açık kalmıştı. Olduğu yerde dönerek bu inanılmaz manzarayı seyretti.

Yanında duran Andry de aynısını yapıyordu, siyah gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu hangi diyar?" diye mırıldandı Andry.

Tiarna ve bahçe gitmişti. Sorasa, Dom, Charlie, hatta Isibel bile gitmişti. Hortlak cesetler gitmiş, çürüyen bedenleri çoktan maziye karışmıştı. Andry ve Corayne uçsuz bucaksız bir ormanın ortasındaydılar, etrafları kusursuz ağaçlarla çevriliydi, ağaçların hepsi aynıydı, yemyeşil dalları, gümüş rengi kabukları vardı. Hava bile mükemmeldi, güzel bir bahar günü gibiydi. Arazi dümdüz uzanıyordu, hiç çalılık yoktu, serin ve yumuşak çimenlerin oluşturduğu örtüden başka hiçbir şey yoktu.

Ağaçlar birbirine doğru eğilerek bir katedralin çatısına benzer kubbeler oluşturuyor, kusursuz geçitlerden oluşan bir labirent şeklinde dört bir yana göz alabildiğince uzanıyordu. Biri dışında. Ağaçların arasındaki tek bir geçit birkaç metre ötedeki mermer basamaklarda son buluyordu. Basamaklar ağaçların tepesine kadar çıkıyor, nereden bittikleri görünmüyordu. Sanki sonsuza kadar devam ediyorlardı.

Kirmen ipliği az ötede içinde yanan bir ışıkla parlıyordu. Tek Kirmen bu değildi.

Ağaçların arasında açılmayı bekleyen başka iplikler de parlıyordu. Sayısız diyara açılan sayısız Kirmen.

“Kavşak diyarı,” diye cevap verdi Corayne heyecanla. “Tüm diyarlara açılan kapı.”

Andry ağaçlara baktı, kahverengi gözleri sayısız Kirmen’in ışığında sapsarı görünüyordu. “Vay canına,” diye fısıldadı. “Tüm diyarlara açılan kapı.”

Gerçekten de vay canına, diye düşündü Corayne etrafını saran diyarın büyüklüğünü kavramaya çalışarak. Bu Kirmenlerin nerelere açıldığını düşündü. Parıldayan ipliklerin arkasında nelerin yattığını, hangi toprakların, hangi yeni diyarların bulunduğunu. Olasılıklar başını döndürüyordu.

Aklı çelinmeye başlamıştı.

Nereye istersem gidebilirim. Bir ölümlünün aklının almayacağı kadar uzaklara, tüm ufukların ötesine. Cor kaniyle çarpan kalbi yanıp tutuşuyordu, o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse göğsünden dışarı fırlayacaktı.

Nereye istersem. Hatta memleketime bile.

Corayne atalarının nereden geldiğini bilmiyordu ama bu düşünce aklını kurcalıyordu. Hem de çocukluğundan beri, hatta daha da uzun süredir. Gökyüzüne ilk kez bakıp yıldızların ardında ne olduğunu, sonsuz mavilikte onu neyin çağırdığını merak ettiğinden beri.

Korkunç bir hırıltı duyunca kendine geldi.

Açıklığın bir ucunda Taristan’ın Erida’yı kollarına aldığı görüldü. Erida, Taristan’a direniyordu, bir zamanlar güzel olan yüzü sararıp solmuştu, gözleri inanılmayacak kadar korkunçtu. Derisinin altındaki beyaz damarlar bir cesede üşüşmüş kurtçuklar gibi kıvranıyordu.

“Erida kendine gel, kim olduğunu hatırla, birlikte başarılarımızı hatırla,” diye homurdandı Taristan kollarından

kurtulmaya çalışan karısına. Erida'yı iki eliyle birden tuttu, Kirmen Kılıcı Erida'nın elinden yere düştü.

Corayne, Taristan'dan ne kadar nefret etse de yüzünü görünce sarsıldı. Taristan üzgün, hatta kederli görünüyordu, duygusuz halinden eser kalmamıştı. Gözlerinde alevler oynayıyordu ama siyah da oradaydı ve kontrolü ele almak için savaşıyordu. Kraliçenin gözleri öyle değildi. Safir mavisini çoktan kaybolmuş, kafasındaki şeytana kurban gitmişti.

"Bu hale gelmeme sen sebep oldun!" diye bağırdı Erida kocasının elinden kurtulmaya çalışarak. "Oturup bocalayışını seyrederdim. Yaptığımız onca fedakârlıktan sonra."

Corayne ve Andry, Taristan'ın kraliçeyle uğraşmasını fırsat bilerek harekete geçti.

Birlikte koşmaya başladılar, çimenler çizmelerinin altında yumuşacıktı. Kılıcı Allward'da kaldığı için Andry hançerini ve baltasını eline aldı. Corayne'in ise sivri uçları parlayan kol zırhlarından başka silahı yoktu.

Corayne Kirmen Kılıcı'na doğru koştu, tüm dikkatini kılıca vermişti.

Birden ağaçların arasından gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü geldi, tüm diyar uğuldadı, toprak ayaklarının altında sarsıldı. Corayne az kalsın dengesini kaybediyordu, düşmek için hemen yere diz çöktü, Andry de yanına çömeldi.

Taristan donup kaldı, benzi iyice sarardı. Erida kollarında kıvranmaya devam ediyordu, yüzünde çaresizlik dolu, korkunç bir ifade vardı, açlıktan ölmek üzereyken yiyecek gören bir kadını andırıyordu. Uyanan tanrısının karşısında bir rahip gibiydi.

Taristan'ın kollarından kurtulmaya çalışırken gözlerini mermer basamaklara dikti. Yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi, Corayne'in hissedemediği bir şey sezmişti.

Korkunç bir çatırtı daha havayı yarıp geçti, mermer basamaklar çatladı. Pürüzsüz beyaz taşın üzerinde uzun bir çatlak belirdi, şekli bir şimşeğe benziyordu.

Corayne sestten irkilerek sıçradı.

Bir şey geliyor.

“Kirmen’e geri dön,” diye fısıldadı Andry’yi iterek. “Koş.”

Ama Andry Trelland kımıldamadı. Aksine parmaklarını Corayne’in parmaklarına doladı, eli sıcacık ve tanıdıktı.

Corayne hayatında ilk kez evinde olmanın nasıl bir his olduğunu anladı.

“İleri,” dedi Andry, Corayne’i çekip ayağa kaldırarak.

Yer tekrar sarsıldı ama dengelerini kaybetmediler, hafifçe sendeleyerek kılıca doğru koşmaya devam ettiler.

Erida kendini Taristan’ın kollarından kurtarıp korkunç bir kahkaha attı, mermer basamaklarda bir çatlak daha belirdi.

Taristan tam Erida’nın peşinden gidecekken birden geri döndü. Bir Erida’ya bir hâlâ çimenlerin üstünde yatan Kirmen Kılıcı’na baktı. Kendi içinde bir savaş verdiği belliydi, acı ve öfke arasında kalmıştı. Gözleri siyaha büründü, her saniye biraz daha siyahlaşıyordu, sonunda kaşları çatıldı. Bir kâbustan uyanmış gibi görünüyordu.

Corayne yavaşladı, Taristan’ın gözlerinin Kirmen Kılıcı’nın çeliğindeki yansımasına baktı. İkisinin yüzü de kılıca vuruyordu, kan ve kader bağıyla bağlandıkları için birbirlerine benziyorlardı.

Corayne amcasının kılıcı kapmak için atılacağını sandı ama Taristan kımıldamadı, durduğu yerde kesik kesik soluyordu.

“Kaderine razı ol Eski Cor’lu Taristan,” dedi Corayne usulca.

Sen de kaderine razı ol Corayne an-Amarat.

Ses gözlerinin arasına batan bir iğne gibiydi. Corayne bir çığlık attı, az kalsın yere yığılıyordu ama Andry onu tuttu.

Bekleyen zihnini tırmalıyor, içeri girmek için yalvarıyordu. Taristan gibi Corayne'i de ele geçirmek istiyordu. Erida'ya yaptıklarını ona da yapmak istiyordu.

"Kaderim benim elimde," diye hırladı Corayne hem Taristan'a hem de diyarlarda dolaşan şeytan tanrıya. "Ona razı olmak da karşı gelmek de benim elimde."

Yer yeniden sarsılınca basamaklara bir çatlak daha yayıldı. Ses bu kez yanılgıya yer bırakmayacak kadar netti.

Ayak sesi.

Hava titreşti, yeşil ormanda parlak bir ışık çaktı, bir an hepsinin gözü kamaştı. Işık sönünce Corayne gözlerini açtı ve ağaçların yandığını, dalların parçalandığını, güzel yaprakların acımasız bir rüzgârla küle döndüğünü gördü.

Yangın büyüyor, doymak bilmez alevler dört bir yanı sarıyordu. Corayne kendini bir fırtınanın ortasındaymiş gibi hissediyordu. Birden akın eden sığağa dayanmak için dişlerini sıktı, gözlerini kısarak dumanlara baktı. Yangına ve Bekleyen'in çılgınlıklarına rağmen kendini toplayıp hedefine odaklandı.

Elini Kirmen Kılıcı'na uzattı, kılıcı süsleyen mücevherler kırmızı ve mor parıltılar saçıyordu. Parmakları mücevherlere dokundu ama kemikleri dışarı fırlamış bembeyaz bir el ondan daha hızlıydı. Damarları derisinin altında kurtçuklar gibi kıvranıyordu.

Erida.

Kraliçe kılıcı olanca gücüyle havaya savurunca Corayne geriye sıçradı. Erida kılıç kullanmakta usta değildi, hareketleri tutuk ve acemiceydi.

Andry kraliçenin bir sonraki dengesiz hamlesini engellemek için bıçağını kılıca doğru savurdu.

Ama onun yerine Taristan'ın hançeriyle karşılaştı.

“Fırsatın varken kaç yaver,” dedi Taristan, Andry’yi etkisiz hale getirmek için bileğini bükte, yaveri geriye fırlattı. “O zaman yaptığın gibi yine kaç.”

Andry elini belinde duran baltasına attı. Baltayı elinde ustaca döndürdü. “Kaçmayacağım.”

“Ne kadar da görevine bağlı bir yaver,” dedi Erida, her kelimesi nefret doluydu. Öfkeden içi çürümüştü. “Böyle öleceğin kimin aklına gelirdi? Demek korumaya yemin ettiğin kraliçeyi öldürmeye çalışırken can verecektin. Baban görseydi utanç duyardı.”

Andry haykırarak dönüp baltasını savurdu, balta yine Taristan’ın hançerine çarptı. İkisi hırsıyla dövüşe tutuştu. Yaver, Taristan’dan daha iyi değildi, yine de dengi sayılırdı. Onu uzakta tutmaya yetecek kadar becerikliydi.

Andry ve kılıç arasında Corayne’in tereddüt etmeye vakti yoktu. Erida’nın üstüne atıldı, Kirmen Kılıcı’nın hamlelerini savuşturarak kraliçenin üstüne üstüne gitmeye koyuldu.

Alev alev yanan gözler Corayne’e bakıyordu, bu gözler etraflarını saran cehennem kadar kavurucuydu. Erida gülümsemeye çalıştı ama yüzünde korkunç bir ifade belirdi, ağzı çok fazla açılmış, tüm dişleri ortaya çıkmıştı. Corayne bastırdıkça yavaş yavaş basamaklara doğru çekiliyordu.

“Ölümünün benim elimden olacağını düşünmemiştim,” dedi Erida boğuk bir sesle.

Corayne binbir zahmetle öğrendiği dövüş tekniklerini hatırladı. Dikenli kol zırhını Erida’nın yüzüne savurdu. Kraliçe son anda eğilerek fazla yaralanmadan kurtuldu. Yine de tökezledi, yanağı kanıyordu.

Bir yerlerden Taristan bağırdı, dikkati Andry ve kraliçe arasında bölünmüştü.

“Ben de Bekleyen’i dinleyecek kadar aptal olduğunu düşünmemiştim,” dedi Corayne sertçe. “Ona her şeyini verebileceğini.”

Mermerde bir çatlak daha belirdi, Kavşak’ta bir ayak sesi daha yankılandı. Rüzgâr yön değiştirdi, uçuşan korlar titreşti.

Corayne yeniden saldırarak Erida’yı diz çökmeye zorladı, Kirmen Kılıcı kraliçenin elinde titriyordu. Ama Erida hâlâ hiddet doluydu, yüzünden kanlar akarken bile dişlerini gösteriyordu.

Corayne bu görüntü karşısında az kalsın gülecekti. Gal-land kraliçesi bir korsanın kızının önünde diz çöküyordu. Sonra birden ona acıdı. Erida da bir zamanlar deneyimsiz bir kızdı, etrafını düşmanlar sarmıştı, evi bildiği engerek yuvasında hayatta kalmaya çalışıyordu.

Ama merhameti çok geçmeden tükendi. Erida’nın hırsı yüzünden ölenleri unutmamıştı. Daha kendi iradesiyle hareket ederken, Bekleyen kalbine sızmadan çok önce.

Erida tekrar saldırınca Corayne onu kolundan yakaladı. Sorasa Sam sayesinde öğrendiği bir hamleyle kraliçenin kolunu büküp Kirmen Kılıcı’nı elinden bıraktırdı. Bu kez Corayne daha hızlıydı, kana bulanmış Kirmen Kılıcı’nı yerden kapıp havaya kaldırdı.

Titreyerek kılıcın ucunu Erida’nın çıplak boynuna dayadı.

Erida öfkeyle haykırmamak için kendini zor tuttu. İçinde pişmanlıktan eser yoktu, sadece acı bir kabulleniş vardı.

“Bedeli bu,” dedi soluğu kesilerek, çığlık atmakla hıçkır-mak arası bir ses tonuyla konuşuyordu. “Ödemem gereken bedel bu.”

Corayne’in içinden Erida’yı tokatlamak, yüzüne haykırmak geliyordu. *Bu senin kendi seçimin, diye bağır-mak istiyordu. Sen bizi bu hale getiren o hırsa daha Bekleyen aklına sızmadan kapıldın. Bir taş daha takmak uğruna diyarın yarısını yok*

ettin. Kirmen Kılıcı'nı saran parmakları Erida'nın boğazına sarılmak için yanıp tutuşuyordu.

Ama Corayne kendini tuttu. Gözlerini şimdi birkaç santim ötede olan basamaklara çevirdi. Parçalanmışlardı, ufalanan mermerin üstünde küller uçuşuyordu. Corayne basamakların nereye çıktığını hâlâ göremiyordu, üst kısımlar gölgelerin içine gizlenmişti.

Dalların arasında kırmızı bir ışık düzensiz bir kalp atışı gibi titreşiyordu.

"Önümüzdeki yolu yürümekten başka seçeneğimiz yok," dedi Corayne, bunu uzun zaman önce Erida söylemişti. Başka bir hayatta, kraliçe ve bir korsan kızının ilk karşılaşmasında.

Kraliçenin mahvolmuş yüzü buruştu, gözlerinde yaşlar belirdi. Corayne bir an yaşların buharlaşacağını sandı.

"Seni seçtiğin yolla baş başa bırakıyorum Erida," dedi bir adım geri çekilerek. Kraliçeyi uzakta tutmak için kılıcı hâlâ öne doğru uzatıyordu. "Hak ettiğin kaderle."

Basamaklar gümbürdedi, yer sarsıldı. Erida da olduğu yerde sallandı, yağın korlar kahverengi saçlarını yakıyordu. Korlar bir an harlandı, bir taç kadar güzeldiler.

Karakterin buna uygun değil tatlım.

Corayne birden bıçaklanmış gibi irkildi, neredeyse kılıcı elinden düşürecekti.

Bekleyen kafasının içinde başka bir sesle konuşmuştu, Corayne'in kalbini kırabilecek tek sesle.

Annemin sesi.

Dumanın içinde bir şey kımıldadı, mermer basamakların tepesinde bir gölge belirdi. Yavaşça şekillenerek akıl almaya-cak kadar korkunç bir silüete dönüştü. Çok uzun boyluydu, bacakları aşırı uzundu, başı devasa boynuzların ağırlığı altında eğilmişti. Corayne olduğu yerde donup kalmıştı, kırmızı ışık daha canlı, daha hızlı titreşmeye başladı, sonra gölgele-

rin içinde iki kısık göz belirdi, şimşek kadar parlak, bütün ateşlerden daha kavurucuydular.

O korkunç nabız atarken Corayne'in kalbi de deli gibi çarpıyordu.

İçindeki o alevden, o huzursuz kalbinden nasıl da nefret ediyorum, dedi Bekleyen annesinin sesiyle. *Ve onu nasıl kıskanıyorum.*

Corayne göremese de Bekleyen'in upuzun parmaklarının Kavşak'a uzandığını, tırnaklarının teninde hafifçe gezindiğini hissetti. Ürpererek dönmeye, kaçmaya, çılgılık atmaya çalıştı.

Beni içeri alırsan seni istediğin krallığın kraliçesi yaparım. Ses değişti, annesinin neşeli ses tonu yerini daha karanlık, daha kasvetli bir sese bıraktı. *Kadim'in hayatını kurtarırım. Kaledeki dostlarının canını bağışlarım. Ward'ın şimdi olduğu gibi yemyeşil ve canlı, halkının özgür ve güvende olmasını sağlarım. Diyarını baş tacım, seni de onun bekçisi yaparım.*

Bekleyen mırıldanarak hırladı.

Beni içeri al.

"Hayır," dedi Corayne dişlerinin arasından, kafasının içindeki savaş şiddetle devam ediyordu. "Almayacağım."

Bacakları titriyordu ama bir ayağını yavaşça, santim santim ileri kaydırды. Birden göğsüne dolanan bir kol onu sertçe geriye fırlattı.

Bu kadarı büyüüyü bozmaya yetti, Bekleyen ulumaya başladı, öfkesi o kadar şiddetliydi ki ağaçları sarsıyor, Kavşak'ın dört bir yanında yankılanıyordu.

Corayne, Andry'nin kollarına düştü, Kirmen Kılıcı hâlâ elindeydi. Taristan'a bakakalmış, ağzı bir karış açılmıştı, amcası, Andry'yle ikisini Kirmen'e doğru itiyordu. Taristan yeğenine son bir kez baktı, gözleri simsiyahtı.

Bunlar babasının gözleriydi, Corayne'in gözleri.

Taristan onlara bir daha bakmamak üzere arkasını dönerken Corayne titriyordu.

Taristan basamaklardan ve tepedeki gölgeden korkuyorsa bile hiç belli etmiyordu. Kraliçe Erida'ya dönerek diz çöktü. Yavaşça Erida'nın başını ellerinin arasına aldı, yara bere içindeki kanlı yanaklarındaki külleri temizledi. Erida ellerinin arasında ürperdi, bedeni irkiliyor, Taristan'ı kendine çekerken bile kaçmaya çalışıyordu.

Corayne bir an Erida'nın gözlerinde mavi bir ışıltı görür gibi oldu.

Birden basamaklar gümbürdemeye, yer sarsılmaya başladı.

Bu iş bitmedi Eski Cor'lu Corayne.

Ses tıslıyor, fısıldıyor, bütün dillerde konuşuyordu. Corayne sese de amcasına ve kraliçeye de sırtını döndü, onları korlarla baş başa bıraktı.

Kirmen Andry ve Corayne'in, ve Kirmen Kılıcı'nın, üzerinde kaydı.

Çizmeleri taşa çarpınca Corayne Kirmen Kılıcı'nı iki eliyle tutarak hızla döndü, tüm gücünü bu tek harekete vermişti. Kirmen Kılıcı havaya savrularak portalı yardı, Taristan ve Erida'yı sonsuza dek geride bıraktı.

Sonsuzluk her ne kadar sürüyorsa.

Cesetlerle dolu bir çukura döndüler, Kül Diyarı ordusu olduğu yerde kuruyordu. Onları hayatta tutan şey içlerinden akıp gitmiş, kan gibi toprağa karışmıştı. Biri çoktan yere yığılmış, yeşil zırhı parıltısını yitirip donuklaşmıştı; Iona prensesi sonunda evine dönmüştü. Isibel prensesin yanında yatıyordu, gözleri kapalıydı, uyuyormuş gibi görünüyordu. Corayne bir bakışta asla uyanmayacağını anladı.

Herkes bahçeye akın ediyor, Kadim askerler hâlâ hayata tutunan birkaç cesedin işini bitiriyordu. Silüetleri bulanıklaştı,

Corayne'in aradığı onlar değildi. O gözleriyle yeri araştırıyor, bakışlarını bahçeye döşenmiş taşların ve güllerin üstünde gezdiriyordu.

Domacridhan hâlâ aynı yerde yatıyordu, Sorasa başında diz çökmüş, üstüne doğru eğilmişti. Dom'un kurumuş kanıyla kaplı elleri simsiyah ve korkunç görünüyordu. Dom gözlerini açık tutmaya çalışıyor, bakışlarını Sorasa'nın yüzünden bir an olsun ayırmıyordu. Sorasa da gözünü hiç kıpmadan Dom'a bakıyordu.

Charlie de oradaydı, epey hırpalanmış olsa da hâlâ nefes alan Garion'ın üstüne kapanmıştı. Suikastçı yüzünün bir tarafına kanlı bir bez parçası bastırmıştı.

Charlie, Corayne'i görünce afalladı, ayakları ona doğru hareket etmeye başlamıştı bile.

Corayne ne hissedeceğini bilmiyordu. Buna zafer dene-
mezdi. Bu zafer değildi, sadece hayatta kalmaktı.

Bir eli hâlâ Andry'nin elindeydi, diğeriyle de Kirmen Kılıcı'nı tutuyordu. Kılıç şimdi tuhaf geliyordu, uğultusu dinmişti. Kirmen de aynı durumdaydı, altın ipliğin ışığı titreyordu, sönmek üzereydi. Kavşak Diyarı'nın kapısı sonsuza dek kapanıyordu.

Gözünün önünde siyah noktalar uçuşmaya başlamadan önce Corayne'in son gördüğü buydu. Sonra her yer karardı, geriye hiçbir şey kalmadı.

Iona'nın üzerinde soğuk ve sarı bir şafak söküyor, rüzgâr Calidon'un amansız bulutlarını dağıtıyordu. Gökyüzündeki kızılık sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu. Şehirde ve surların dışındaki arazide hâlâ küçük ateşler yanıyordu. Ateşlerin çoğu ölmüş bir ejderhanın mücevherlerle süslü gövdesi etrafında titreyordu, ejderhanın değerli taşlarla kaplı derisi donuklaşmış, kanatları siyah yelkenler gibi yere yayılmıştı.

Temur atlılarından oluşan bir bölük savaş alanında do-laşarak her ordudan sağ kalanları topluyordu. Kasa ve Ibal askerlerini, ölümsüzleri. Lejyonlarla birlikte kaçamayacak kadar yaralı olan Gallandlıları da. Şanslı olanlar dağlara dağılmış, Temur imparatoruyla ve muhteşem Hesapsızlarla karşılaşmadan kaçmayı başarmıştı.

Corayne şehrin surlarına yaslanmış, yüzünü iliklerine kadar işleyen soğuk rüzgâra dönmüştü. Hâlâ gözlerine inanmıyordu. Devasa Temur ordusu vadi tabanına yayılmış kahverengi-siyah bir deniz gibiydi, inanılmayacak kadar kalabalıktı. Corayne onları Uzun Deniz'den geçirmek için kaç gemi gerektiğini düşünemiyordu. Annesinin böyle bir donanmaya nasıl liderlik edebildiğini de.

Havada birçok bayrak dalgalanıyordu. Bronz renk üzerinde siyah bir kanadın bulunduğu Temur bayrağı. Hâlâ dalgalanan Iona bayrakları, Kasa ve Ibal bayrakları. Yeşil ve gümüş. Mor. Mavi ve sarı. Haritanın dört bir yanından bayraklar. Çok uzak krallıklardan. Hem ölümlü hem de ölümsüz krallıklarından.

Yardım çağrısına yanıt verdiler. Neyle karşı karşıya olduğumuzu, tüm diyarı neyin tehdit ettiğini gördüler. Ve geldiler.

Tüm ölümlere, tüm kayıplara rağmen Corayne bu düşünceye tutunmayı başardı.

Sonuç olarak biz parçalanmış değil, birleşmiş bir diyarız.

SON SÖZ

Sonrası

Bu, Charlie'nin darağacına ilk çıkışı değildi, hatta ikincisi de değildi. Yine de sert ipi yumuşak boynunda hissetmekten hiç hoşlanmamıştı. İp boynunu kaşındırıyor, tahriş ediyordu.

Platformun etrafına toplanan küçük kalabalığa baktı, seyircilerin çoğu savaşı bittikten aylar sonra öğrenen avanak köylülerdi. Sadece iki muhafız izlemeye gelmişti. Charlie'nin bir tehdit oluşturduğu söylenemezdi, işlediği sıkıcı suçlar yüzünden sonunda yakayı ele veren ufak tefek, tombalak bir kaçaktı. Hiç değilse hava sıcaktı. Bahar gelmiş, uzun, kanlı bir kışı telafi etmek istercesine her yeri çiçeklerle donatmıştı. Şimdi yazdı, diyar puslu sarılara bürünmüştü.

Siyah kukuletalı bir cellat yoktu. Kasabada gündelik işlerde çalışan dişsiz bir adam vardı. Charlie'ye kalırsa herkes bir adamın ayağının altındaki tabureyi tekmeleyebilirdi.

Adam yaklaşırken Charlie kendini olacaklara hazırladı. Darağacına kaç kez çıkmış olursa olsun her defasında bunun sonuncu olup olmadığını merak ederdi.

İp birden koptu, hedefi on ikiden vuran bir ok onu koparmıştı. Kalabalık hayretle bağıırken Charlie fiçinin üstünden atlayıp dişsiz adamı geride bıraktı. Platformun kenarına vardığı anda bir atlı kalabalığın içine daldı. Muhafızlar şaşkınlıktan kurtulana kadar Charlie eyere yerleşmiş, önündeki Garion'a sıkıca sarılmıştı.

Şehirden çıkıp Madrentine tepelerine varıncaya dek katıla katıla güldüler.

Sigil'in kampını bulmaları uzun sürmedi, Timur kadını ağaçların önünde devasa bir silüet halinde duruyordu.

"Bir sorun çıktığını düşünmeye başlamıştım," dedi Sigil gülümseyerek. "Ne de olsa tek gözlü bir adamın hedefi vurması biraz zor."

Garion ona sağlam gözüyle göz kırptı. Diğer gözünün yerinde bir yara vardı, Iona savaşının üstünden aylar geçtiği halde hâlâ tam olarak iyileşmemişti.

"Elimden geleni yaptım," dedi Garion attan inerek.

Charlie de peşinden yere atladı, kendi performansıyla gurur duyuyordu. *Bu işte gitgide ustalaşıyorum.*

"Ne kadar aldın?" diye sordu heyecanla.

"Umduğumdan az," dedi Sigil. Eşyalarına eğilip şındırğayan bir kese çıkardı, keseyi baş aşağı çevirip altınları avucuna döktü. "Başına koydukları ödülü düşürmüşler. Acaba Ward'ın senden daha önemli sorunları olduğu için mi?"

Charlie kaşlarını çatarak bir bakışta altınları saydı.

"Öyleyse işe geri dönsem iyi olur."

Sorasa Sarn şehrin sınırında durmuştu, gün batımının son ışıklarıyla parlayan altın sarısı çöl önünde göz alabildiğine

uzanıyordu. Hava serinlemeye başlamıştı, uzayan gölgeler günün sıcağını kovalıyordu. Sorasa altındaki çöl kırsağını okşadı. Ibal'in gururu olan bu atlar Ward'daki tüm atlardan daha hızlıydı. Atı veliaht hediye etmişti.

En yüksek mevkilerde dostlarının olması hâlâ tuhaf geliyordu. En alçak mertebelerde düşmanlarının olması da.

Tekrar çöle baktı. Almasad hisara en yakın şehirdi, yine de Amhara Loncası'na varmak daha günler alacaktı. Çöl yolculuğu zorluydu, yol belli değildi, sadece yolu bilenler onu bulabiliyordu.

Kalbi hem korku hem de beklentiyle çarpıyordu. Amharaların onu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Mercury'nin hâlâ hayatta olduğuna dair söylentiler doğru muydu? Yoksa o da niceleri gibi Iona'da ölmüş müydü? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Rüzgâr siyah bir saç tutamını gözlerine doğru uçurdu. Sonra da altın sarısı bir tutamı.

Domacridhan kendi atının sırtında sakince oturuyordu, zümrüt rengi gözlerini ufka dikmişti. Saçları uzamıştı, yaraları kapanıyordu, yine de kolunun altındaki yara yüzünden yana doğru eğilmişti. Kadim doğası sayesinde o yara da iyileşiyordu. Tabii bunda bol şansın, duaların ve Amhara becerisinin de payı vardı.

Dom bir ölümlü olsaydı aylar önce ölmüş olurdu, kanı güllere karışır, bedeni Sorasa'nın ellerinin altında soğurdu.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Sorasa bunun önemsiz bir şey olmadığını biliyordu. Dom artık Iona kralıydı, savaş ve ihanet yüzünden parçalanmış bir anklavın lideriydi. Halkının yanında olmalı, az kalsın kaybedecekleri anklavlarının yeniden toparlanmasına yardım etmeliydi.

Bunun yerine asık suratıyla bir kum tepesinden aşağıya bakıyordu, giysileri sıcağa uygun değildi, görünüşüyle çölde göze batıyordu. Pek çok şey değiştiği halde Dom'un her yerde göze batma yeteneği değişmemişti. Her zamanki pelerini bile üstündeydi, aylar önce kaybettiğinin aynısıydı. Gri-yeşil pelerini de tanıdık formu gibi insanın içini rahatlatan bir şeye dönüşmüştü. Dom hep Sorasa'yla birlikteydi, yanından hiç ayrılmıyordu.

Bu düşünceler Sorasa'nın gözlerini yaşartmaya yetti, yüzünü çevirip uzun bir müddet başlığının içine gizlendi.

Dom aldırmadı, kendini toplaması için onu rahat bıraktı. Heybesinden bir elma çıkarıp hapır hupur yemeye koyuldu.

"Diyarı kurtardım," dedi omuz silkerek. "Bari kurtardığım toprakları biraz gezip göreyim."

Sorasa artık Kadimlerin huyuna alışmıştı. Mesafeli tavırlarına, küçük imaları anlayamamalarına. Başlığının altından sırtarak Dom'a baktı.

"*Benimle* geldiğin için teşekkür ederim," dedi tekrar.

"Ha," dedi Dom dönüp Sorasa'ya bakarak. Yeşil gözleri çöle karşı ıslıl ışıldı. "Başka nereye gidecektim ki?"

Sonra elmayı Sorasa'ya uzattı. Sorasa hiç düşünmeden alıp elmayı bitirdi.

Ama Dom elini çekmedi, yara iziyle dolu parmaklarını Sorasa'nın dövmeli koluna koydu.

Sorasa elini itmedi. Aksine omzunu Dom'un omzuna dayayarak ona yaslandı.

"Hâlâ arseniğine yazık olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Dom gözlerini Sorasa'nın yüzünden ayırmadan.

Sorasa birden durdu, şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"İlk karşılaşmamızda öyle demiştin de," dedi Dom sırtarak.

Byllskos'taki meyhanede bardağına koyduğum zehri içmesini izlemiştim. Sorasa bunu hatırlayınca bir kahkaha attı, sesi ıssız kumlarda yankılandı. O zaman Domacridhan'ı onu öldürsün diye gönderilen bir başka suikastçı sanmıştı. Şimdi ise tam tersi olduğunu biliyordu.

Yavaşça kolunu kaldırdı, Dom irkilmedi. Bu hâlâ tuhaf geliyordu, hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Dom'un yanağı elinin altında soğuktu, yara izleri artık avucuna tanıdık geliyordu. Kadimler çöl sıcağından fazla etkilenmiyordu, Sorasa da bunu kendi yararına kullanıyordu.

"Hayır," dedi Sorasa, Dom'un yüzünü kendine çekerek. "Dünyadaki bütün arseniği senin için harcarım."

"Bu bir iltifat mı Amhara?" diye mırıldandı Dom, Sorasa'yı öperken.

Hayır, demeye çalıştı Sorasa.

Gölgeleri sarı kumların üzerinde yavaş yavaş birleşti, sonunda aralarında hiç boşluk kalmadı.

Geminin güvertesi altında sallanıyor, Uzun Deniz'in ılık rüzgârı siyah saçlarını dağıtıyordu. Corayne denizi içmek ister gibi tuzlu havayı hırsıyla içine çekiyordu. Yüzünü doğuya, doğmakta olan sarı ve parlak güneşe çevirmişti.

Corayne eskiden *Fırtına*'nın güvertesinde çalışmak uğruna adam öldürürdü. Gemi onun için özgürlük demekti, dünyayı görmek demekti. Oysa şimdi gözüne küçücük görünüyordu, ucsuz bucaksız denizde sürüklenen bir dal parçası gibiydi.

Kalbi hâlâ bunun özlemiyle doluydu ama kim böyle bir şeye özenmezdi ki?

"Rüzgârlar nasıldı?" diye sordu bir ses.

Corayne başını çevirince annesinin, olanca ihtişamıyla Meliz an-Amarat'ın, küpeştede durduğunu gördü. Güneş siyah saçlarını kızıla boyuyor, altın rengi yüzünün nazik hatlarını

daha da yumuşatıyordu. Corayne tüm olup bitenlerden sonra bile annesinin güzelliğini kıskanıyordu. Ama bu güzellik hoşuna da gidiyordu.

“Güzeldi,” dedi Corayne, “çünkü beni eve getirdiler.”

Ev. Elbette *FırtınaKızı* evi değildi ama evi kadar yakın geliyordu. İsterse bir gün o da buraya ait olabilirdi. Belki de ev aslında buydu. Bir yer ya da birisi değil, zamanın içindeki bir andı.

“İyi gidiyoruz,” dedi Corayne yükselen güneşe bakarak. Güneşin açısına ve deniz haritalarına bakılırsa birkaç güne karaya varacaklardı.

Meliz kuşkuyla güldü. Sırtarak başını iki yana salladı. “Sen nereden bileceksin ki?”

Corayne’in yanakları kızardı, başını önüne eğmemek için kendini zor tuttu. Gerçekten de bu rotayı hiç bilmiyordu. Daha doğrusu bu rotadan hiç gitmemişti. Sadece haritalardan ve diğer denizcilerden biliyordu. Annesi ise bu yolu sayılamayacak kadar çok kullanmıştı.

Corayne büzülmek yerine sırtını dikleştirdi.

“Sanırım öğreniyorum,” dedi. “Sonunda.”

Meliz gülümsedi. “Güzel. Gemimde aptallığa tahammülüm yoktur.”

Corayne annesine gülümsemek yerine tekrar denize baktı. İçi öfkeyle değil, huzurla doluydu.

“Bunun için teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Meliz dirseklerini küpeşteye dayayarak dalgaları izlemeye koyuldu. Dünyanın sonu da gelmiş olsa duygusallığa kapılmama huyu değişmemişti. Omuz silkerek tekrar gülümsedi.

“Dünyanın daha kötü bir yerinde de olabilirdin.”

Corayne eskisi gibi gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Annesine döndü, gözlerini hiç kırpmadan gözlerine baktı. Meliz’i tam olarak ne demek istediğini anlamaya zorladı.

“Teşekkür ederim,” dedi tekrar, bu sözde pek çok anlam yüklüydü, duygulandığı için Corayne’in sesi boğuk çıkıyordu.

Sevgin için, cesaretin için, ilerlemem gerektiğinde kenara çekildiğin için.

Beni böyle yetiştirdiğin için, yanlışlardan uzaklaştırdığın için.

Corayne savaştan sonraki günlerin acı, pişmanlık ve hüznle dolu zor günler olmasını bekliyordu. Kendinden nefret edeceğini, nereye baksa kan göreceğini sanıyordu. Sanki her yerde ölüm ve yıkım görecekti. Her gölgede Bekleyen’i görecekti. Hayatta kaldığı için, hayatta kalmak uğruna yaptığı her şey için acı çekecekti.

Onun yerine yavru ejderhayı hatırlıyordu. Ağlayarak annesini çağırışını. Yaralanmıştı ama inatla hayattaydı. Corayne’in merhameti onu korumuştı.

Sonra Erida’yı hatırlıyordu. Diz çöktürdüğü yerde nasıl savunmasız durduğunu. Kolay bir son olurdu, ölümü hak etmişti. Ama Corayne bunu ona vermeyecekti. Kirmen Kılıcı kana bulansa da, tüm dünya yansa da Corayne’in ruhu temiz kalmıştı.

“Bir keresinde karakterimin buna uygun olmadığını söylemiştin. Bu hayata,” dedi uçsuz bucaksız ufka bakarak. Ufuk o kadar çok olasılık taşıyordu ki başı döndü. “Haklıydın.”

Meliz’in gözünde bir şey ışıldadı. Corayne gözyaşı mı yoksa ışığın bir oyunu mu olduğunu anlayamadı.

“Elbette haklıydım, ben senin annenim,” dedi Meliz yaklaşarak.

Başını Corayne’in omzuna yaslayıp bir kolunu sırtına doladı, sıcacıktı. Ana kız birbirlerine yaslanıp sarıldılar. Herkesin yazgısında olduğu gibi onların yolu da yeniden ayrılacaktı. Ama şu anda yan yanaydılar.

Nkonabo limanı renklerden, seslerden ve kokulardan oluşan bir cümbüştü. Andry geminin güvertesinden limana bakarken hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyordu. Mor bayrakların üstündeki beyaz kartalı, değişik dillerdeki seslenişleri, tuzlu suyun ve baharat pazarının kokusunu. Şehrin dört bir yanında tüm Ward'a nam salmış kaymak taşından tanrı heykelleri yükseliyordu. Heykellerin kusursuz ametistlerle süslenmiş gözleri parıl parıl parlıyordu.

Andry geminin güvertesinde yüksekte kaldığı için Lasreen'in heykelini hemen buldu. Sadık ejderhası Amavar tanrıçanın ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Mor taşlarla süslendiği halde gözleri maviye çalıyordu.

Rıhtımdaki bir şey dikkatini çekince Andry ejderhayı unutuverdi. Heyecandan ayakları birbirine dolanarak gemiden atlarcasına indi. Şehir gibi rıhtım da kalabalıktı, denizci ve tüccar kaynıyordu. Andry kalabalığın arasından gözlerini tek bir noktaya dikti.

Tek bir kişiye.

Valeri Trelland artık tekerlekli sandalyesine ihtiyaç duymuyordu. Bir bastona yaslanarak da olsa kendi başına yürüyordu. Bahar yeşili gözleri uzaktan bile ışıldıyor, abanoz rengi teni Kasa güneşinin altında parlıyordu. Kin Kiane ailesinden akrabaları hızına ayak uydurarak ona eşlik ediyordu.

Andry hemen yanına koşmak istedi ama kendini tuttu. Annesi bir hanımefendiydi ve kaba davranışlardan nefret ederdi. Andry boğazı tıkansa da, gözlerine yaşlar dolsa da nazik, saygılı bir evlat gibi bekledi.

"*Madero*," dedi annesi elini Andry'ye uzatarak. *Canım*.

Andry yanağını annesinin avucuna dayadı, teni hatırladığından daha yumuşaktı.

“Seni görmek ne kadar güzel,” dedi boğazı düğümlenerek.

Valeri gülümseyerek Andry’nin gözyaşlarını sildi. “Ben giderken hâlâ bir çocuktun.”

Andry gülmekten kendini alamadı. “Şimdi erkek mi olmuşum yani?”

“Hayır,” dedi Valeri, Andry’nin yakasını düzeltti. “Sen bir kahramansın.”

Yanlarında başkaları olmasaydı Andry rıhtımın ortasında ağlayacaktı. Gözyaşlarını bastırarak annesinin elini tuttu.

“Tanışmanı istediğim biri var,” dedi gemiyi işaret ederek.

FırtınaKızı’nın mor yelkenleri çoktan toplanmış, mürettebat dikkatle kalyonu yanaştırmaya başlamıştı. Küpeştede Corayne belirdi, saçları arkadan örülmüş, yüzü hafifçe bronzlaşmıştı.

“Zaten tanışmıştık,” dedi Valeri oğlunu azarlar gibi. Sonra yan yan Andry’ye baktı. “Tabii farklı bir sıfatla tanıştırmak istiyorsan başka.”

Corayne yanlarına gelirken, “Umarım,” dedi Andry sırtarak.

Corayne dimdik duruyordu, bir koluna mavi bir pelerin atmıştı, omzunda bir çanta asılıydı. Son günlerde sadece çizmesinin içine sakladığı uzun bir bıçak taşıyordu.

Başka silahı yoktu.

Valeri Trelland, Corayne’i sevgiyle karşılayarak iki yanağından öptü. Andry o anın şokuyla bakalamıştı. Bunun hayalini o kadar çok kurmuştu ki gerçek olduğuna inanamıyordu. *Corayne. Annem. Atalarımın toprakları.* Gözleri yanmaya başladı, kalbi mutluluktan patlayacak gibiydi.

Corayne’in omzu omzuna dokununca ürperdi. Yakınlıklarından ve aralarında ne tür bir ilişki olduğundan hâlâ emin değildi. Ama Corayne ona bakıp cesaret verircesine gülümsedi

ve onlara katılmasını işaret etti. Gülümseyişi güneş gibiydi, Andry'nin içini ısıtıyordu.

"İleri," diye fısıldadı Corayne sadece Andry'nin duyabileceği şekilde.

Genç adam rahat bir nefes aldı. Son yük de omuzlarından kalktı. Güneşin ışığı geriye kalan karanlığı da dağıtmıştı.

"İleri," diye fısıldadı Andry.

Tüm diyar.

Erida birbirinden değişik taşlarını düşünüyordu. Altın, gümüş ve envaiçeşit mücevherden yapılmış taşlarını. Bazıları kutlama için, bazıları savaş içindi. Hepsi de Erida'nın kim olduğunu simgeliyordu... Galland kraliçesi, Ward'daki en güçlü kişi.

Artık tacı külden, mücevherleri kordandı.

Krallığı ancak bedeninde taşıdığı kadardı, o bile artık ona ait değildi.

Aklım bana ait. Bunu içinden defalarca tekrarladı, sonunda uyuşukluğu geçmeye, kafası çalışmaya başladı. Elleri hâlâ titriyor, Bekleyen yine zihnini tırmalıyordu. Ama şimdi katlanması biraz daha kolaydı.

"Sen de onlarla gitmeliydin," dedi başını kaldırıp Taristan'a bakarak. Yanan diyardan çıkan dumanlar o kadar yoğundu ki gölgelerin arasından onu zor görüyordu.

Ama kollarını hissedebiliyordu, Taristan ona sıkıca sarılmıştı, birlikte sonlarını bekliyorlardı.

"Ne için?" dedi Taristan, sesi dumandan boğuk çıkıyordu.

Erida bir kez daha derin bir nefes almaya çalıştı, alevlerin sıcaklığı sırtına vuruyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı, Erida içine girip kaybolmak ister gibi Taristan'a sokuldu.

“Buradan kurtulmak için,” diye haykırdı, başını çevirip az önce Kirmen'in durduğu yere baktı. “Burada yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Taristan gözlerini yüzüne dikti. “Evet, var.”

Alevler yayılıyordu, şimdi o kadar yakındaydılar ki Erida zırhının erimesinden korkuyordu. Ama ne gidecek bir yer ne de yapacak bir şey vardı. Kılıçları yoktu. Kapılar yoktu. Karşısında sadece Taristan vardı, zorlu geçen hayatı gözlelerinden okunuyordu.

Erida o hayatı gayet iyi biliyordu. Taristan'ın bir yetim, bir paralı asker, bir prens olarak geçirdiği yılları. Terk edilmiş bir çocuk olarak son derece kolay bir lokmaydı, çok uzun zamandır bu korkunç yolda yürüyordu.

Daha başından belli miydi? diye düşündü Erida. *Kaderimiz böyle mi yazılmıştı?*

Arkasındaki basamaklar sarsıldı, biri tamamen parçalanıp ufalandı. Bekleyen taşın çatırtısıyla birlikte tısladı, giderek yaklaşıyordu. Erida'nın içindeki şeytan dışarıdaki şeytana sesleniyor, ikisi birbirine bağlanarak bir halat gibi geriliyordu.

Erida yutkundu, kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

Taristan'a daha sıkı sarıldı, hızlı hızlı gözlerini kırptırdı.

Aklım bana ait. Aklım bana ait.

Ama kendi sesi kafasının içinde bile silinmeye başlamıştı. Taristan'da da aynı şeyi görüyordu, onun içinde de aynı savaş vardı. İkisi de ele geçmeden önce Erida prensini boynundan tutup kendine çekti. Taristan'ın dudaklarından kan ve is tadı alıyordu ama hoşuna gitmişti.

“Sen benim misin?” diye fısıldadı Taristan elini Erida'nın çenesine koyarak.

Taristan bu soruyu uzun zaman önce sormuş, Erida cevap verememişti. Şimdi aptalca geliyordu, aptalca bir tereddüde

kapılmıştı. Özellikle de o dünyayı fethetmeye uğraşırken bir başkası da zihnini ele geçirmeye çalıştığı için.

“Evet,” dedi Taristan’ı yeniden öperek. Alevler iyice sokulana, artık nefes alamaz oluncaya dek öptü. Her yer kararana dek öptü.

İlk adım çimenlerin üstüne inene kadar, toprak Bekleyen’in altında küle dönene kadar, tüm diyarlar bu adımın ağırlığıyla sarsılana kadar öptü.

TEŞEKKÜR

Bu satırları yazıyor olmak beni gerçekten şaşkına çeviriyor çünkü bu aynı zamanda *Kader Bozucu*'nun bittiği ve *Diyar Yıkıcı* serisinin sona erdiği anlamına geliyor. Sekiz kitap yazdıktan sonra buna alışacağınızı sanıyorsunuz ama insan asla alışamıyor. En azından ben hiçbir zaman alışamayacağım. İnsan hayallerinin gerçek olmasına nasıl alışır ki? Bu benim için gerçekten bir hayaldi. Yazarlık kariyerimin her saniyesi bir lütuftu, bunun için minnettarım.

Bu seriyi okuyucularım için olduğu kadar kendim için de yazdım çünkü *Diyar Yıkıcı* hayran kurgusu meraklısı şapşal bir ergenken tam olarak istediğim şeydi. Gençliğimde can attığım şeyi yazmaya girişmek bile benim için büyük bir şeref. Benim gibi bu tür hikâyeler arayan okurların olduğunu gördükçe çok şaşıyorum. *Diyar Yıkıcı*'yı benim kadar seven, bu sayfalarda benim gördüğümü gören herkese teşekkür ederim. Biz bir bütünüz.

Elbette ailemin desteği olmasaydı bu günlere gelemedim. Bana okuma sevgisi, belki daha da önemlisi merak ve azim aşılayan, ikisi de eğitimci olan annem ve babamdır. Anneme, babama ve Andy'ye her şey için teşekkür ederim.

Ayrıca yeni evim olan California'da (yeni derken aslında on beş yıldır burada yaşıyorum) beni destekleyen inanılmaz dostlara sahip olduğum için çok şanslıyım. İkinci aileme, Morgan, Jen, Tori ve tüm sevgili dostlarıma on yılı aşkın zamandır bana katlandıkları için teşekkür ederim.

Son kitabım yayımlandıktan sonra hayatımın dayanak noktası olan eşimle evlendim. Kendisi de bir *Diyar Yıkıcı* hayranı. Üstelik hayatımın tüylü ışığı, sevgili kızımız Indy'nin en yakın arkadaşı. İkinizi de kelimelerle anlatılamayacak kadar çok seviyorum, bu arada kelimelerle aram gayet iyidir ha. Ayrıca bana bir kızın isteyebileceği en muhteşem akrabaları kazandırdığın için de teşekkür ederim. Kendimi muhteşem bir anne-babam daha olmuş, ayrıca harika kız ve erkek kardeşler kazanmışım gibi hissediyorum, bir de bonus büyükannem var, sevgili Shirley'miz.

Hepsi sevgili birer dost haline gelen tüm edebiyatçı çalışma arkadaşlarımı sayıp dökmek isterdim ama bu böbürlenmek gibi olurdu. Siz olağanüstü sanatçılardan, dahası muhteşem insanlardan oluşan harika bir ekipsiniz. Tavsiyeleriniz ve desteğiniz için, en önemlisi paylaştığımız bu acayip dünyayı anladığınız için teşekkür ederim.

Küçük bir kasaba çocuğuyken büyüyünce böyle bir kariyere sahip olacağımı asla hayal edemezdim. Yayın temsilcim Suzie Townsend olmasaydı bunların hiçbirisi gerçekleşemezdi. Önümüzde bir beş yıl daha ve yazabileceğim kadar çok kitap var. Kutup yıldızım olduğun için teşekkür ederim. New Leaf Literary'deki muhteşem ekibin diğer üyelerini, Pouya, Sophia, Olivia, Jo, Tracy, Keifer, Katherine, Hilary ve Eilenn'i

anmamak olmaz. Yazdıklarımı dünyanın dört bir yanına ulaştırdığınız için teşekkürler.

Kitaplarımı raflara ulaştıran HarperCollins'ten harika bir ekiple çalıştığım için çok şanslıyım. Öncelikle dört kitaptır editörlüğümü yapan ve beni bir kitaptan diğerine taşıyan Alice'e teşekkürlerimi sunuyorum. Dâhice fikirlerin, nezaketin ve sonsuz desteğin için minnettarım. Rehberliği ve azimli liderliği için Erica'ya teşekkür ederim. Ayrıca hepimizi müthiş bir beceriyle idare eden Clare'e sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum. Böyle bir ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım, kitaplarım da öyle. Alexandra, Jenna, Alison, Vanessa, Shannon, Audrey, Sammy ve Christina'ya teşekkür ediyorum, siz olmasaydınız mahvolurdum! Tasarladığı rüya gibi kapaklar için Sasha Vinogradova'ya bilhassa teşekkürlerimi sunuyorum.

Kitaplarım dünyanın dört bir yanına ulaştı, hiç gitmediğim ülkelerde, hiç bilmediğim dillerde basıldı. Bütün yayın temsilcilerine, editörlere, çevirmenlere, yayınevlerine teşekkür ediyorum. Gerçekten mucizeler yaratıyorsunuz. Umarım bir gün hepinizle tanışma fırsatı bulurum.

Aynısını okurlarım için de söylemek isterdim ama hayal edemeyeceğim kadar çoksunuz. Yazdıklarımı önemsemeniz bir yana, var olduğunuza bile hâlâ inanamıyorum. Bütün kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere, blog yazarlarına, okuyuculara teşekkür ederim, paylaştığınız her gönderi ve video için, beni cesaretlendiren sözleriniz için, ilettiğiniz her tavsiye için sonsuz teşekkürler. Siz olmasaydınız ben de olmazdım, hikâyelerim de. Bana olan güveninizi boşa çıkarmamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma, içinde yaşayacağınız dünyalar ve seveceğiniz karakterler yaratacağıma söz veriyorum. Ya da nefret edeceğiniz. 😊

VICTORIA AVEYARD
KIZIL KRALİÇE
SERİSİ

İnsanların kana göre sınıflara ayrıldığı bir düzen... Büyü, tanrısal yetenekleriyle diğerlerine hükmeden gümüşler, onların gölgesinde hayatta kalmaya çalışan, sıradan kızılar...

İktidar tehlikeli bir oyundur. Peki, kazanmak için ne kadar kan kaybetmek gerekir? Kanla bölünmüş bir dünyada, kazananı belirsiz bir varoluş mücadelesi...

“Romantizm ve devrimin çarpıştığı, iktidar ve adaletin düelloya çıktığı, içinizi yakacak, hayal gücünüzü ateşleyecek bir macera.”

USA Today

“İstikrarsız bir dünyada, güçlü bir başkahraman.”

Booklist

Ben bir kılıcım; şimşekten ve ateşten doğdum. Kalbimin kırılmasından korkmuyorum. Acıdan korkmuyorum. Sadece boşluğa uyanmaktan korkuyorum...

Mare yeni bir göreve atılır: Kendisi gibi yetenekleri olan Kızıl-Gümüş insanları toplayıp bir ordu kuracaktır. Yükselen bir şafak kadar kızıl, gümüş bir mermiden daha hızlı; zalim yöneticileri devirebilecek kadar güçlü bir ordu.

“Kızıl Kraliçe'nin hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Aveyard'ın üslubu akıcı, hızlı ve vahşi; Cam Kılıç'ta, serinin ilk kitabına işlediği macera, gerilim ve adrenalinle nişan alıyor, tetiğe basıyor ve hedefi on ikiden vuruyor.”

The Guardian

**Ben şimşek kızım. Ben fırtınayım.
Dökülen kızıl kanların intikamını alacağım.
İsyan ateşi tutsaklıkla körüklenecek...**

Mare sarayda tutsakken, artık gölgelere saklanmak istemeyen Kırmızı Muhafızlar organize olup kendilerini eğitmeye başlar. Mare'den uzak kalmaya dayanamayan sürgündeki prens Cal ise onu geri getirebilmek için her yolu denemeye hazırdır.

“Aveyard'ın küçük şimşek kızı hatalar yapan ve insanın kendisinden bir şeyler bulduğu bir karakter... Yazar, henüz kazanılmamış bir savaşla dördüncü kitaba hazırlık yapıyor.”

Publishers Weekly

Mare'nin, uğruna savaştığı her şey tehlikeydedir. Zafer, Gümüş krallıklarını devirmeye yetecek midir? Yoksa küçük şimşek kız sonsuza kadar sessizliğe mi mahkûm olacaktır?

“Yüksektepe sizin için savaşacaksa,” dedi Başbakan, Tiberias'a bakıp, “Sizin de bizim için savaşmanız gerek.” Davidson'ın gözleri altın renginde parıldıyordu. Tiberias'ınkilerse kızıl alevler gibiydi. “Size kuzeyin alevi diyorlar, majesteleri. Bize alevleri gösterin.” Sonra bana baktı. “Ve bize fırtınayı gösterin.”

“Serinin yeri yerinden oynatan son kitabında aksiyon tüm hızıyla devam ediyor.”

School Library Journal

Kanlı geçmiş ve acıtan gerçekler...
Biri gümüş, biri kızıl; büyüleyici iki kadın.
Tek bir adalet savaşı: Kızılar, gümüşlere karşı.

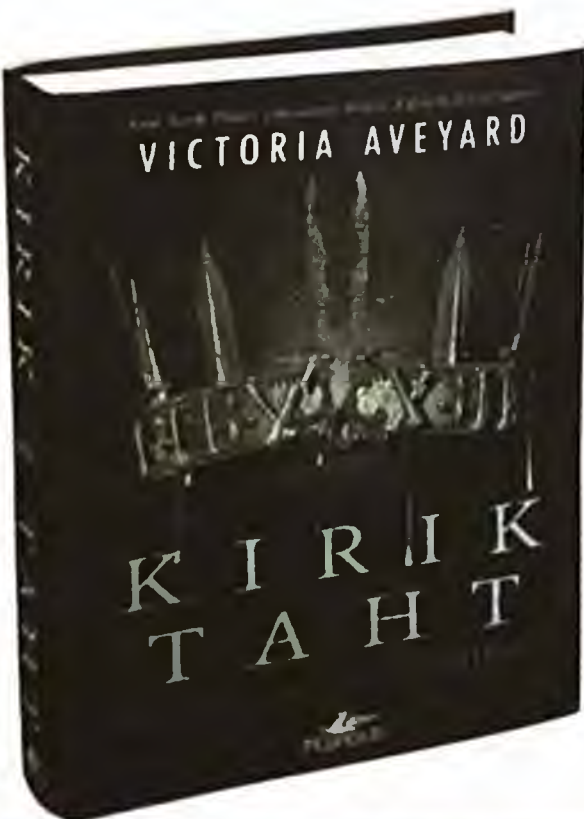
“Aveyard’ın kusursuz ve nefes kesici üslubuyla bir kez daha hikâyeyi efsanevi bir seviyeye taşıyabilmesine hayran kaldım. Sade olay örgüsünün, hikâyelerin sonunda büründüğü sıra dışı güzelliğe bayıldım.”

TheGuardiancom

“Bir kitaptan beklediğim her şey *Zalim Krallık*’ta mevcut: gerçek duygular, etkileyici karakterler, detaylı bir evren ve yazarın beni karakterlere bağlamayı başardığının kanıtı olarak kalbime saplanan sızı.”

LovableReadercom

Öncesi, şimdi ve sonrası.
Kızıl Krallıçe öyküleri ve haritaları koleksiyonu.

“Harika bir dünya. Zeki karakterler. Sürprizler. Epik savaş sahneleri... İyi bir kitap arıyorsanız bunu alın.”

The Guardian

“Distopik bir gelecekte damarlarında kanı kırmızı akanlar, doğaüstü güçlere sahip gümüş kanlılara hizmet ediyor. Ama bir isyan filizleniyor ve on yedi yaşındaki Kızıl Mare Barrow, Kırmızı Muhafızlar’ın amacını yerine getirmek üzere.”

Publishers Weekly